SCOTT LYNCH

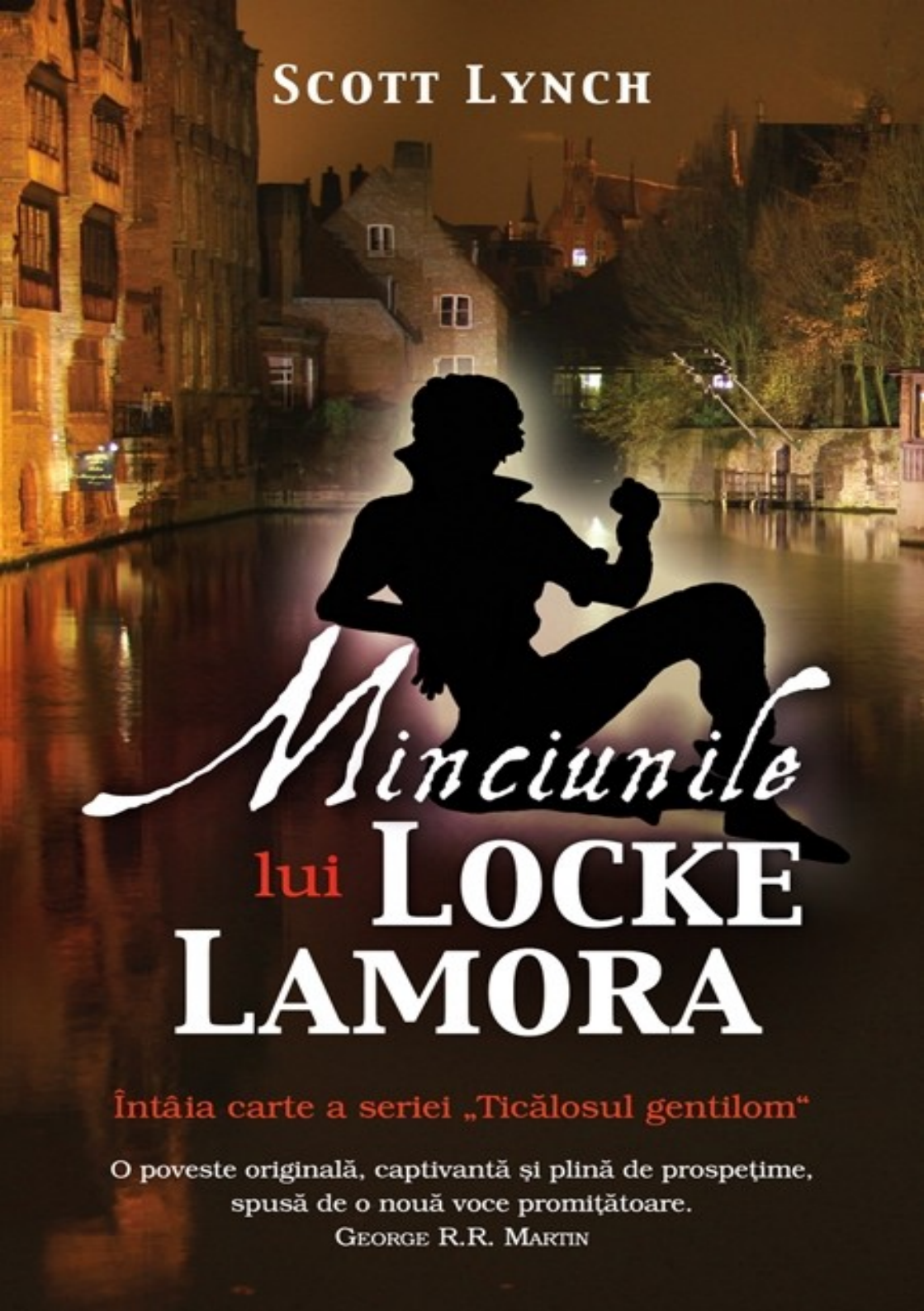

Minciunile lui LOCKE LAMORA

Întâia carte a seriei „Ticălosul gentilom“

O poveste originală, captivantă și plină de prospețime, spusă de o nouă voce promițătoare.

GEORGE R.R. MARTIN

SCOTT LYNCH

MINCIUNILE LUI LOCKE LAMORA

Întâia Carte a seriei *Ticălosul Gentilom*

Traducere din limba engleză
BOGDAN OLTEANU

Lui Jenny, această micuţă lume ce a fost binecuvântată
să capete formă cu tine privind peste umărul meu.
— Cu dragoste, întotdeauna

PROLOG

Băiatul care fura prea mult

1

În toiul verii lungi şi jilave a celui de-al 77-lea An al lui Sendovani, Făuritorul-de-Hoţi din Camorr îi făcu o vizită neanunţată şi neaşteptată Preotului-Fără-Ochi de la Templul din Perelandro, dorindu-şi cu disperare să-i vândă băiatul Lamora.

— Să vezi ce chilipir am pentru tine! începu Făuritorul-de-Hoţi, pe un ton care nu prevestea nimic bun.

— Pesemne că-i vreun chilipir de teapa lui Calo şi Galdo, nu? zise Preotul-Fără-Ochi. Nu mai am nici o clipă de răgaz tot încercând să-i dezvăţ pe idioţii ăia rânjiţi de toate obiceiurile proaste pe care le-au căpătat de la tine, ca să-i fac să deprindă obiceiurile proaste ce-mi sunt mie de folos.

Făuritorul-de-Hoţi dădu din umeri.

— Eh, Lanţuri, ţi-am spus doar că-s nişte năzdrăvani puşi pe şotii încă de când am bătut palma şi n-ai avut nimic de...

— Sau poate un chilipir ca Sabetha? Glasul pătrunzător, profund al preotului îl făcu pe Făuritorul-de-Hoţi să-şi înghită cuvintele. Cred că-ţi aduci aminte cum m-ai jecmănit până la ultima leţcaie. Ar fi trebuit să te plătesc în aramă ca să văd cum îţi rupi şalele încercând să târâi tot bănetul ăla după tine.

— Aaaaa, dar ea era deosebită, iar băiatul ăsta, băiatul ăsta e deosebit şi el, i-o întoarse Făuritorul-de-Hoţi. Este exact ce mi-ai cerut să găsesc după ce ţi i-am vândut pe Calo şi pe Galdo. Tot ce ţi-a plăcut mai mult la Sabetha! Este camorrean, dar corcit cu therin şi vadran. Are furtişagul în sânge, cum te văd şi cum mă vezi. Şi chiar pot să las un pic din... din preţ.

Preotul-Fără-Ochi cugetă îndelung.

— Nu mi-o lua în nume de rău, zise el în cele din urmă, dar experienţa îmi arată că ar fi mai înţelept din parte-mi să-ţi întâmpin generozitatea neaşteptată cu arma-n mână şi cu spatele la zid.

Făuritorul de Hoţi lăsă să-i fluture pe chip o expresie aproape sinceră, care îngheţă imediat, într-un evident disconfort. Dădu din umeri cu falsă nepăsare.

— Sunt nişte, hhmm, probleme cu băiatul, ce-i drept. Însă problemele au de-a face cu faptul că este în grija mea. Dacă ar trece în grija ta, sunt sigur că ele ar, ăăă... dispărea.

— Aha. Deci ai un băiat *magic*. De ce n-ai zis aşa? Preotul îşi scărpină fruntea pe sub legătura din mătase albă care-i acoperea ochii. *Minunat!* O să-l plantez în afurisitul ăla de pământ, ca să crească un vrej din el şi să pot urca într-un tărâm fermecat, dincolo de nori.

— Ha. Ha-ha-ha, am mai avut de-a face cu sarcasmul tău şi înainte, Lanţuri. Făuritorul-de-Hoţi făcu o plecăciune greoaie, în bătaie de joc. E chiar atât de greu să recunoşti că te interesează?

Preotul-Fără-Ochi scuipă.

— Mda, să zicem că lui Calo, Galdo şi Sabethei le-ar prinde bine un nou tovarăş de joacă sau măcar un sac de box. *Să zicem* că aş fi dispus să dau vreo trei parale şi-un scuipat pe un băiat de-ăsta misterios, de nu-l vrea nimeni. Care-i problema băiatului?

— Problema lui, spuse Făuritorul-de-Hoţi, este că, dacă nu ţi-l vând ţie, o să trebuiască să-i tai beregata şi să-l azvârl în mare. Şi o să trebuiască să fac asta la *noapte*.

2

În noaptea-n care băiatul Lamora fusese luat în grijă de Făuritorul-de-Hoţi, străvechiul cimitir de pe Dealul Umbrelor era plin de copii care aşteptau în tăcere ca noii lor fraţi şi surori să fie coborâţi în mausolee.

Protejaţii Făuritorului-de-Hoţi aveau toţi lumânări; lumina lor rece şi albăstruie sclipea prin perdeaua argintie a ceţii de pe fluviu ca nişte felinare printr-o fereastră înnegrită de fum. Un şir de lumini fantomatice îşi croia drum de pe vârful dealului, de-a lungul bornelor de piatră şi a potecilor ceremoniale, până la podul larg de sticlă de peste canalul Fum-de-cărbune, abia vizibil prin ceaţa călâie care se înalţă în nopţile de vară de pe osemintele ude ale Camorrului.

— Haideţi, iubiţii mei, odoarele mele, nou-găsiţii mei, ţineţi pasul, şopti Făuritorul-de-Hoţi, înghiontindu-l pe ultimul din cei treizeci şi ceva de orfani din Cuprins-de-flăcări peste podul Fum-de-cărbune. Luminile alea sunt doar noii voştri prieteni veniţi să vă călăuzească pe dealul meu. Haideţi, comorile mele! Se duce întunericul şi avem atâtea de vorbit...

În rarele momente de vanitate, Făuritorul-de-Hoţi se socotea un artist. Un sculptor, mai exact, cu orfani drept lut şi cu străvechiul cimitir de pe Dealul Umbrelor drept atelier.

Optzeci şi opt de mii de suflete produceau un volum regulat de deşeuri; deşeurile acestea cuprindeau şi un şiroi mic, dar constant de copii pierduţi, nefolositori şi abandonaţi. Desigur, negustorii de sclavi îi luau pe unii dintre ei şi îi duceau în Tal Verarr sau în Insulele Jeremite. Teoretic, sclavia era ilegală în Camorr, dar actul de înrobire în sine era trecut cu vederea dacă nu mai rămânea nimeni care să apere victima.

Aşa că negustorii de sclavi se ocupau de-o parte, iar prostia crasă mai lua câţiva. Foametea şi bolile pe care le provoca aceasta erau, de asemenea, cauze fireşti ale pierii celor cărora le lipsea curajul sau măiestria de a-i jumuli pe cei din jur ca să-şi câştige existenţa. Bineînţeles, mai erau şi cei care nu duceau lipsă de curaj, ci doar de măiestrie, iar aceştia sfârşeau adesea în ştreangul de la Podul Negru din faţa Palatului Răbdării. Magistraţii Ducelui se descotoroseau de micii pungaşi folosind acelaşi ştreang în care-i spânzurau pe cei mari, dar aveau grijă să le prindă micuţilor greutăţi la glezne înainte să-i arunce peste pod, ca să atârne cum se cade.

Orfanii care nu aveau aceste pitoreşti sorţi erau imediat adunaţi de ceata Făuritorului-de-Hoţi, aduşi pe rând sau în mici grupuri să-i audă glasul liniştitor şi să primească o masă caldă. În scurt timp, aflau ce fel de viaţă îi aştepta, în adâncurile cimitirului care era inima regatului său, acolo unde o sută patruzeci de copii de pripas se plecau în faţa unui bătrân gârbovit şi singuratic.

— Pasul mai iute, drăguţii mei, noii mei copilaşi, urmaţi şirul de lumini şi urcaţi până în vârf. Aproape am ajuns acasă, aproape că se simte mirosul mâncării. Gata cu ploaia, cu ceaţa şi cu căldura asta împuţită.

Molimele erau tare folositoare pentru Făuritorul-de-Hoţi, iar orfanii din Cuprins-de-Flăcări izbutiseră să scape de preferata lui: Şoapta Neagră. Se pogorâse de nicăieri asupra cartierului Cuprins-de-Flăcări, iar carantina fusese instituită la timp pentru ca oraşul să nu mai fie ameninţat decât de nelinişte şi de paranoia (oricine încerca să scape, traversând canalul înot sau într-o barcă, era omorât cu săgeţi). Şoapta Neagră aducea un sfârşit groaznic pentru cei trecuţi de unsprezece-doisprezece ani (deşi, din câte îşi dădeau seama doftorii, molima nu se mulţumea să ia vieţi după vreo regulă strictă) şi doar câteva zile de ochi umflaţi şi de fierbinţeală în obraji pentru cei mai tineri.

După cinci zile de carantină, ţipetele încetară şi nimeni nu mai încercă să traverseze canalul, astfel încât Cuprins-de-Flăcări scăpă de soarta pentru care, de-atâtea ori în vremuri de molimă, numele-i păruse predestinat. În a unsprezecea zi, când carantina fu ridicată şi vătafii Ducelui veniră să constate pagubele, cam a opta parte din cei patru sute de copii care locuiseră acolo mai erau încă în viaţă. Formaseră deja găşti pentru a se apăra mai bine şi se învăţaseră cu anumite aspecte dure ale vieţii fără adulţi.

Făuritorul-de-Hoţi aşteptă ca aceştia să fie adunaţi şi eliberaţi din liniştea sinistră a vechiului lor cartier.

Plăti mulţi arginţi pentru treizeci din cei mai pricepuţi şi încă şi mai mult pentru discreţia vătafilor şi a sticleţilor pe care îi scăpase de grija copiilor. Apoi îi conduse, aşa bezmetici, traşi la faţă şi duhnind ca naiba cum erau, prin negura întunecată a nopţii camorrene, către vechiul cimitir de pe Dealul Umbrelor.

Băiatul Lamora era cel mai tânăr şi mai pipernicit dintre toţi. Avea cam cinci sau şase ani, era tot numai *piele* soioasă şi *oase* ascuţite. Făuritorul-de-Hoţi nici măcar nu-l alesese; Lamora se strecurase printre ceilalţi ca şi cum ar fi făcut parte din grup. Făuritorul-de-Hoţi era conştient de asta, dar dusese acel soi de viaţă în care nici măcar un simplu orfan neatins de molimă nu era de lepădat.

Era vara celui de-al şaptezeci şi şaptelea An al lui Gandolo, Părintele Oportunităţilor, Patronul Banului şi al Negoţului. Făuritorul-de-Hoţi îşi târa paşii prin noaptea plină de umbre, păstorind şirul dezorganizat de copii.

Peste numai doi ani, avea să se milogească de Părintele Lanţuri, Preotul-Fără-Ochi, să i-l ia de pe cap pe băiatul

Lamora, ascuţindu-şi cuţitele, în cazul în care ar fi fost refuzat.

3

Preotul-Fără-Ochi îşi scărpină firele ţepoase şi cărunte de pe gât.

— Nu zău?!

— Vorbesc cât se poate de serios. Făuritorul-de-Hoţi băgă mâna în buzunarul pieptarului său mai mult decât ponosit şi scoase o pungă de piele legată de un şnur; punga era ruginie ca sângele uscat. Deja am obţinut permisiune de la şeful cel mare. O să-i spintec mutra de la o ureche la alta şi-l trimit să-şi admire dantura.

— Pe toţi zeii, e o poveste tristă, până la urmă! Pentru un Preot-Fără-Ochi, felul în care împunse cu degetele în pieptul Făuritorului-de-Hoţi fu cât se poate de rapid şi precis. Găseşte-ţi alt nătărău care să te scoată cu conştiinţa curată. Cu mine nu-ţi merge!

— Mă doare în cot de conştiinţă, Lanţuri. Eu vorbesc aici de zgârcenie. A mea şi a ta. Nu pot să păstrez băiatul, aşa că îţi ofer ocazia asta unică. Un târg cinstit.

— Dacă băiatul e atât de neascultător încât nu îl poţi păstra, de ce nu îi bagi minţile în cap şi nu-l laşi să mai crească până ce o fi bun de vândut?

— Nici nu începe vorbă, Lanţuri! Nu am de ales. Doar o mamă de bătaie nu-i de ajuns, pentru că nu vreau ca vreuna din celelalte mici lichele să afle ce a, ăăă... făcut. Dacă i-ar trece prin cap vreunuia dintre ei să facă ce a făcut el... să ne ferească zeii! Nu aş mai putea să-i controlez după aia. Fie îl omor cât se poate de repede, fie îl vând şi mai repede. Fie nu scot nici un ban, fie scot câteva parale. Aşa că, ghici ce prefer?

— Băiatul a făcut ceva ce nici măcar nu poţi pomeni de faţă cu ceilalţi? Lanţuri îşi frecă fruntea deasupra legăturii de pe ochi şi oftă. La naiba... Asta chiar că-i ceva ce mi-ar plăcea să aud!

4

Un vechi proverb camorrean spune că singurul lucru statornic în sufletul omului este nestatornicia; toate celelalte vin şi trec, chiar şi ceva atât de folositor precum un deal ticsit cu cadavre.

Dealul Umbrelor fusese primul cimitir al nobililor din istoria Camorrului. Se afla într-o zonă ideală pentru a păstra la adăpost de Marea de Fier osemintele celor care trăiseră în huzur. Cu timpul însă puterea trecuse în alte mâini – în familiile constructorilor de cripte, ale antreprenorilor de pompe funebre şi ale cioclilor de meserie; tot mai puţini nobili erau înmormântaţi pe Dealul Umbrelor, de vreme ce în apropiere se găsea Dealul Şoaptelor, mult mai încăpător pentru monumentele opulente şi de prost gust, cu preţuri pe măsură. Războaiele, molimele şi uneltirile scăzuseră încet, dar sigur de-a lungul anilor numărul familiilor care aveau monumente de îngrijit pe Dealul Umbrelor. În cele din urmă, pe deal nu mai veniră decât preoţii şi preotesele lui Aza Guilla, care-şi fac ucenicia dormind prin morminte, şi orfanii fără adăpost care se aciuau în criptele neîngrijite, cufundate în praf şi-n întuneric.

Făuritorul-de-Hoţi (deşi nu era cunoscut încă sub acest nume, desigur) ajunsese să trăiască într-o asemenea criptă la ceasul de restrişte al vieţii sale, pe când nu era decât o jalnică ciudăţenie, un hoţ de buzunare cu nouă degete rupte.

La început, relaţia sa cu orfanii din Dealul Umbrelor fusese una pe jumătate tiranică, pe jumătate împăciuitoare. Un soi de nevoie ancestrală de o figură autoritară îi oprea să-l omoare în somn; la rându-i, el începu, câine-câineşte, să le explice câteva din şmecheriile meseriei sale.

Pe măsură ce degetele i se vindecară (un fel de a spune „vindeca“, pentru că degetele lui aveau să semene mereu cu nişte vreascuri frânte în mai multe locuri), începu să le împărtăşească tot mai mult din ticăloasa lui înţelepciune copiilor murdari care se fereau de ploaie şi de straja oraşului împreună cu el. Numărul lor crescu, odată cu câştigul, şi începură să facă mai mult loc pentru ei înşişi în camerele de piatră udă ale vechiului cimitir.

Cu timpul, hoţul de buzunare cu oasele fărâmicioase deveni Făuritorul-de-Hoţi; Dealul Umbrelor deveni regatul său.

Băiatul Lamora şi tovarăşii lui, orfanii din Cuprins-de-Flăcări, pătrunseră în acest regat la douăzeci de ani de la întemeierea lui; ceea ce văzură în acea noapte fu un cimitir nu cu mult mai adânc decât movilele de ţărână de pe vechile morminte. Între criptele principale fusese săpată o întreagă reţea de tunele şi galerii, ai căror pereţi bătătoriţi erau străbătuţi de drugi de sprijin, asemenea coastelor unor dragoni din lemn morţi de mult. Foştii „locatari“ fuseseră dezgropaţi pe furiş şi azvârliţi în golf. Dealul Umbrelor era acum un muşuroi de orfani care se îndeletniceau cu tâlhăria.

Orfanii din Cuprins-de-Flăcări coborâră prin intrarea, ca o gură neagră, a mausoleului din vârful dealului şi trecură prin tunelul cu schelet de lemn luminat de pâlpâirea argintie a globurilor alchimice reci, în timp ce fuioare alunecoase de ceaţă li se împleteau printre glezne. Orfanii din Dealul Umbrelor îi priveau din fiecare ungher şi de după fiecare moviliţă, cu ochi reci, dar iscoditori. Aerul greu din tunel era încărcat de mirosurile pământului şi ale cadavrelor râncede – un iz ce fu în curând înteţit de prezenţa orfanilor din Cuprins-de-Flăcări.

— Intraţi, intraţi, strigă Făuritorul-de-Hoţi, frecându-şi mâinile. Casa mea e şi casa voastră; bine-aţi venit în ea! Toţi cei de-aici avem un lucru în comun: n-avem mamă, n-avem tată. Mare păcat, n-am ce zice, dar acum veţi avea surori şi fraţi berechet, şi un acoperiş deasupra creştetului. O locuinţă... o familie...

Un cortegiu de orfani din Dealul Umbrelor mătură tunelul în urma lui, stingându-şi, în trecere, ciudatele lumânări albastre, până când doar lumina argintie a globurilor din perete rămase să îi călăuzească.

În inima regatului Făuritorului-de-Hoţi se afla o scobitură uriaşă şi călduroasă, cu podeaua din pământ bătătorit, de vreo două ori mai mare decât un stat de om înalt, lungă şi lată de cincisprezece stânjeni. Un singur scaun, din scoruş negru şi lucios, cu spătar înalt, era sprijinit de peretele din fund; Făuritorul-de-Hoţi se aşeză pe el cu un oftat de mulţumire.

Zeci de pături jerpelite erau întinse pe jos, încărcate cu mâncare – castroane cu pui ciolănos, marinat în vin ieftin de migdale, cozi moi de rechin înfăşurate în costiţă şi

înmuiate în oţet şi pâine neagră unsă cu grăsime de cârnaţi. Mai era şi mazăre şi linte sărată, precum şi străchini cu roşii şi pere răscoapte. Nu cine ştie ce, de fapt, dar erau atât de multe şi de diverse cum majoritatea orfanilor din Cuprins-de-Flăcări nu mai văzuseră în viaţa lor. Se năpustiră asupra lor pe nerăsuflate; Făuritorul-de-Hoţi zâmbi înţelegător.

— Nu sunt atât de netot încât să mă bag între voi şi o masă pe cinste, dragii mei. Aşa că înfulecaţi cât puteţi; ba chiar mai mult decât puteţi. Recuperaţi timpul pierdut. Vorbim noi pe urmă.

În vreme ce orfanii din Cuprins-de-Flăcări se îndopau, orfanii din Dealul Umbrelor se înghesuiră în jurul lor, privindu-i în tăcere. În curând, camera fu plină ochi, iar aerul deveni şi mai stătut. Ospăţul continuă până când nu mai rămase absolut nimic în farfurii; supravieţuitorii Şoaptei Negre îşi linseră ultimele urme de oţet şi de grăsime de pe degete, apoi îşi întoarseră privirile circumspecte către Făuritorul-de-Hoţi şi acoliţii acestuia. Ca la comandă, Făuritorul-de-Hoţi ridică trei degete strâmbe.

— Şi-acum să trecem la chestii importante! strigă. *Trei* chestii importante. În primul rând, sunteţi aici pentru că am *plătit* pentru voi. Am dat bani frumoşi ca să ajung la voi înaintea *altcuiva.* Bag mâna-n foc că toţi micuţii voştri prieteni pentru care n-am plătit au încăput pe mâinile negustorilor de sclavi. Nu se poate face nimic altceva cu orfanii. N-aveţi unde sta, nu-i nimeni care să vă poarte de grijă. Straja îi vinde pe cei de teapa voastră ca să aibă de băut, dragii mei; sergenţii nu se ostenesc să vă treacă în rapoartele lor, iar căpitanii nu se ostenesc să dea doi bani pe asta. Şi, continuă el, acum, că a fost ridicată carantina din Cuprins-de-Flăcări, toţi negustorii de sclavi şi ăia de se vor negustori de sclavi din Camorr vor fi *nespus de stârniţi* şi *cu ochii-n patru*. Sunteţi liberi să vă ridicaţi şi să plecaţi de pe dealul ăsta când credeţi voi de cuviinţă, dar bag mâna-n foc că, în scurt timp, o să fiţi batjocoriţi sau o să daţi la vâsle sub punte... şi asta pentru tot restul vieţii. Ceea ce mă aduce la al doilea subiect. Toţi *prietenii* mei pe care-i vedeţi aici, şi arătă spre orfanii din Dealul Umbrelor rânduiţi de-a lungul pereţilor, pot pleca oricând poftesc şi, în general, oriunde poftesc, pentru că se află sub

oblăduirea mea. Ştiu, spuse el cu o faţă lungă şi solemnă, că nu-i nimic de capul meu la prima vedere; însă nu vă lăsaţi păcăliţi. Am prieteni puternici, dragii mei. Ceea ce vă ofer eu este siguranţa dată de aceşti prieteni. Dacă cineva, un negustor de sclavi, de exemplu, ar cuteza să se-atingă de vreunul dintre copiii mei din Dealul Umbrelor, ei bine, urmările ar fi imediate şi cât se poate de, hhmm, *necruţătoare*.

Cum nici unul dintre nou-veniţi nu păru să dea semne de entuziasm, Făuritorul-de-Hoţi îşi drese glasul.

— Aş pune să fie omorâte lepădăturile alea nenorocite. Aţi priceput?

Pricepuseră foarte bine.

— Şi uite aşa, ajung la cel de-al treilea punct pe care voiam să-l pomenesc, şi anume voi. Mica noastră familie are întotdeauna nevoie de noi fraţi şi surori, aşa că vă puteţi socoti poftiţi, ba chiar *încurajaţi* să binevoiţi a ne oferi plăcerea prezenţei voastre *intime şi permanente*. Faceţi din dealul ăsta casa voastră, din mine – stăpânul vostru, şi din copiii ăştia nemaipomeniţi – fraţii şi surorile voastre. Veţi primi masă, casă şi protecţie. Sau puteţi pleca chiar acum şi veţi sfârşi drept poamă fragedă în cine ştie ce bordel din Jerem. E vreun voluntar?

Nici unul dintre nou-veniţi nu scoase o vorbă.

— Ştiam eu că mă pot bizui pe voi, scumpele mele odoare din Cuprins-de-Flăcări. Făuritorul-de-Hoţi îşi deschise larg braţele şi zâmbi, dezvelind un şirag de dinţi cafenii precum apa mlaştinii. Însă există şi responsabilităţi, desigur. Trebuie făcute compromisuri, cum ar veni – după faptă şi răsplată. Că doar nu scot mâncare pe fund! Oalele de noapte nu se golesc singure. Înţelegeţi ce vreau să spun?

Cam jumătate dintre orfanii din Cuprins-de-Flăcări încuviinţară şovăielnic.

— Regulile sunt simple! O să le învăţaţi pe toate la timpul lor. Pentru moment, iată ce trebuie să ştiţi. Cine mănâncă munceşte. Cine munceşte mănâncă. Ceea ce mă aduce la a patra – of ! Copii, copii... Arătaţi-i îngăduinţă unui moşneag uituc şi închipuiţi-vă că a ridicat patru degete. Aceasta este cea de-a *patra* chestiune importantă. Ei bine, sunt treburi pe care le avem de făcut aici, pe deal, dar mai sunt *şi altele* care trebuie făcute prin alte părţi.

Nişte trebuşoare… mai delicate, mai neobişnuite. Trebuşoare amuzante şi interesante. Peste tot prin oraş, unele în timpul zilei, altele noaptea. Ele vor cere curaj, îndemânare şi, hhmmm, discreţie. Am fi *nespus* de încântaţi să ne ajutaţi cu… sarcinile astea speciale.

Arătă spre băiatul pentru care nu plătise, pacostea aia mică ce-l fixa acum cu ochi încăpăţânaţi şi posaci pe deasupra unei guri încă mânjite cu bucăţi de roşii.

— Tu, băiatul în plus, al treizeci şi unulea din treizeci! Ce zici? Eşti gata să ne-ajuţi? Eşti dornic să-ţi ajuţi noii fraţiori şi noile surioare în munca lor interesantă?

Băiatul cugetă câteva clipe.

— Adică, zise el cu glas subţire şi ascuţit, vrei să furăm.

Bătrânul îl privi îndelung pe băieţel, în vreme ce câţiva orfani din Dealul Umbrelor chicoteau înfundat.

— Da, încuviinţă Făuritorul-de-Hoţi într-un târziu. S-ar putea ca tocmai asta să vreau, deşi tu ai o perspectivă foarte, hhmm, *intransigentă* asupra unui anumit soi de iniţiativă personală pe care noi preferăm s-o exprimăm în termeni ceva mai vagi şi mai dibaci. Nu că mă aştept ca asta să-nsemne ceva pentru tine. Cum te cheamă, băiete?

— Lamora.

— Părinţii tăi trebuie că au fost tare sărăntoci de ţi-au dat doar un nume de familie. Cum ţi-au *mai* spus?

Băiatul păru să se gândească foarte serios la asta.

— Mă cheamă Locke, spuse el în cele din urmă. Ca pe tatăl meu.

— Foarte bine. Parcă alunecă pe limbă numele ăsta. Ei bine, Locke-ca-pe-tatăl-tău Lamora, vino-ncoa’ să vorbim un pic. Voi, ceilalţi, luaţi-vă tălpăşiţa. Fraţii şi surorile voastre vă vor arăta unde o să dormiţi la noapte. O să vă arate şi unde să goliţi una, să puneţi alta – treburi de-astea, dacă mă-nţelegeţi. Acum nu trebuie decât să faceţi curat în sala asta, dar o să primiţi mai mult de lucru în zilele care-o să vină. Vă promit că totul vă va fi clar când o să aflaţi cum mi se spune mie în lumea de dincolo de deluşorul ăsta.

Locke se duse lângă tronul cu spătar înalt în care stătea Făuritorul-de-Hoţi; grămada de nou-veniţi se ridică şi se învălmăşi până când orfanii din Dealul Umbrelor, mai mari decât ei, începură să-i înşface de gulere şi să le dea instrucţiuni simple. În curând, Locke şi stăpânul din Dealul Umbrelor rămaseră pe cât de singuri ar fi putut spera.

— Băiete, zise Făuritorul-de-Hoţi, eu sunt obişnuit să-i dezvăţ pe toţi noii mei copii de o anumită reticenţă atunci când ajung în Dealul Umbrelor. Ştii ce-i aia *reticenţă?*

Băiatul Lamora clătină din cap. Bretonul castaniu, unsuros şi prăfuit îi atârna deasupra feţişoarei rotunde, iar petele de roşii din jurul gurii se uscaseră şi arătau şi mai urât. Grijuliu, Făuritorul-de-Hoţi îi şterse petele cu mâneca hainei sale ponosite; băiatul nici nu clipi.

— Înseamnă că li s-a spus că e rău să furi lucruri, iar eu trebuie să-i fac acum să se obişnuiască altfel, pricepi? Cât despre tine, tu nu pari să suferi de o asemenea reticenţă, astfel încât noi doi s-ar putea să ne înţelegem de minune. Ai mai furat şi înainte, nu?

Băiatul încuviinţă.

— Chiar şi înainte de molimă, nu?

Băiatul încuviinţă din nou.

— M-am gândit eu. Dragul meu drag... nu ţi-ai, hmmm, pierdut părinţii în timpul *molimei,* aşa-i?

Băiatul îşi lăsă privirea în pământ şi clătină încet din cap.

— Asta înseamnă că eşti deja obişnuit să îţi porţi singur de grijă de ceva vreme. Nu are de ce să îţi fie ruşine. Ba chiar s-ar putea să capeţi şi mai mult respect aici, numai de aş găsi o cale să te pun la încercare...

Drept răspuns, băiatul Lamora băgă mâna în sânul hainelor lui zdrenţuite şi îi întinse ceva Făuritorului-de-Hoţi. Două punguţe de piele căzură în palma bătrânului – chestii ieftine, aspre şi pătate, legate la gură cu şireturi uzate.

— Pe astea de unde le-ai mai luat?

— De la străjeri, şopti Locke. Câţiva străjeri ne-au luat cu forţa şi ne-au cărat în spate.

Făuritorul-de-Hoţi se trase înapoi ca muşcat de şarpe, holbându-se neîncrezător la pungi.

— Ai şterpelit astea de la afurisiţii de străjeri? De la *Jachetele Galbene?!*

Locke încuviinţă cu entuziasm.

— Ne-au luat cu forţa şi ne-au *cărat* în spate.

— Zeii să ne apere şi să ne păzească! murmură Făuritorul-de-Hoţi. Oh, pe toţi zeii! Tocmai ne-ai nenorocit în mod sublim, Locke-ca-pe-tatăl-tău Lamora. De-a dreptul sublim.

5

— A încălcat Pactul Secret chiar din prima noapte, micul ticălos obraznic.

Făuritorul-de-Hoţi era acum aşezat confortabil în grădina de pe acoperişul templului Preotului-Fără-Ochi, ţinând în mână o cupă din piele gudronată. Vinul din cupă era aproape oţetit, din cel mai acru şi ieftin soi, însă era un alt semn cum că negocierile serioase erau pe cale să înceapă.

— Nu s-a mai întâmplat niciodată. Nici înainte, nici după.

— Cineva l-a învăţat să ciordească, dar nu i-a zis că *nu trebuie* să se atingă de Jachetele Galbene. Părintele Lanţuri îşi ţuguie buzele. Foarte ciudat. Chiar foarte ciudat. Dragul nostru Capa Barsavi ar fi încântat să *întâlnească* un astfel de individ.

— Nu am aflat niciodată de la cine a învăţat. Băiatul pretinde că a deprins singur meşteşugul, dar asta-i vrăjeală. Ţâncii de 5 ani se joacă cu peşti morţi şi baligă de cal, Lanţuri. Nu se apucă, din senin, să inventeze metode mai bune de a pipăi şi de a şmangli punguţe.

— Şi ce ai făcut cu pungile?

— Am fugit pe nerăsuflate înapoi la postul de strajă din Cuprins-de-Flăcări şi am pupat picioare până mi s-au înnegrit buzele. Am explicat căpitanului străjilor că unul dintre nou-veniţi nu a înţeles cum merg lucrurile în Camorr, că le înapoiam banii plus dobândă, cerşindu-le iertare şi sincere etcetera etcetera.

— Şi au acceptat?

— Banii îi înveselesc pe oameni, Lanţuri. Am burduşit pungile alea cu arginţi. Apoi am dat fiecărui om din brigadă bani de băut pe vreo cinci-şase nopţi şi am căzut cu toţii de acord că vor bea câteva pahare în sănătatea lui Capa Barsavi, care, *desigur,* nu trebuie să fie deranjat cu ceva atât de neînsemnat precum încălcarea nenorocitului de Pact de către un mucos de 5 ani, pe care credinciosul său Făuritor-de-Hoţi l-a scăpat din ochi.

— Aşadar, zise Preotul-Fără-Ochi, asta s-a întâmplat chiar în prima noapte a întâlnirii dintre tine şi misteriosul *meu* băiat, chilipirul căzut din cer.

— Sunt tare bucuros că începi să-l priveşti cu ochi buni pe nemernicul ăsta mic, Lanţuri, fiindcă lucrurile se complică şi mai mult. Nu ştiu cum să îţi explic mai bine. Am copii cărora *le place* să fure. Am copii cărora nici nu le place, nici nu le displace să fure, pe când alţii tolerează furatul doar pentru că ştiu că nu au de ales. Dar nimeni, *absolut nimeni* nu a fost vreodată atât de avid după furat cum e băiatul ăsta. Dacă ar avea gâtul tăiat şi un doftor ar încerca să i-l coasă, Lamora ar fura acul şi aţa şi ar muri râzând. Fură... *prea mult*.

— Fură prea mult, repetă îngândurat Preotul-Fără-Ochi. Fură prea mult. Dintre toate nemulţumirile pe care le poate avea cineva care instruieşte copii pentru a deveni hoţi de meserie...

— N-ai decât să râzi, zise Făuritorul-de-Hoţi. Na-ţi beleaua.

6

Lunile trecură. Parthis îi lăsă locul lui Festal, aceasta lui Aurim, iar ploile torenţiale de vară făcură loc ploilor reci şi mocăneşti de iarnă. Cel de-al 77-lea An al lui Gandolo deveni cel de-al 77-lea An al lui Morgante, Părintele Oraşului, Patronul Ştreangului şi-al Mistriei.

Opt din cei treizeci şi unu de orfani din Cuprins-de-Flăcări, ceva mai puţin pricepuţi la sarcinile *delicate* şi *interesante* date de Făuritorul-de-Hoţi, atârnau de Podul Negru din faţa Palatului Răbdării. Aşa mergeau lucrurile; supravieţuitorii erau prea preocupaţi cu propriile sarcini delicate şi interesante ca să le pese.

Comunitatea din Dealul Umbrelor, descoperi repede Locke, era strict împărţită în două clanuri: Străzile şi Ferestrele. Cel de-al doilea era un grup mai mic şi mai selectiv, care îşi câştiga traiul după asfinţitul soarelui. Se strecurau pe acoperişuri şi prin hornuri, descuiau lacăte şi lunecau printre gratiile firidelor, furând tot ce apucau, de la bani şi bijuterii până la bucăţi de untură din cămări nesupravegheate.

Pe de cealaltă parte, fetele şi băieţii din Străzi patrulau pe uliţele, aleile şi podurile de peste canalele Camorrului în timpul zilei, lucrând în echipe. Copiii mai în vârstă şi mai experimentaţi (ciorditorii) şterpeleau din poşete, buzunare şi de pe tarabele negustorilor, în vreme ce copiii mai mici şi mai puţin îndemânatici (momitorii) aranjau diversiuni – fie plângeau după mame inexistente, fie se prefăceau bolnavi, fie alergau dintr-o parte în alta strigând: „Stai! Hoţul!“ în toate direcţiile, în timp ce ciorditorii fugeau cu prada.

Când se întorcea în cimitir, după orice fel de vizită în exterior, fiecare orfan era luat în primire de un copil mai mare sau mai în vârstă; tot ce furase sau adunase era trecut prin toată ierarhia de găligani şi bătăuşi până când ajungea la Făuritorul-de-Hoţi, care însemna numele într-un misterios şi foarte precis catastif mental, pe măsură ce intra prada zilei. Cei care produceau primeau de mâncare; ceilalţi trebuiau să exerseze de două ori mai mult în seara aceea.

Noapte de noapte, Făuritorul-de-Hoţi se perinda prin muşuroaiele din Dealul Umbrelor încărcat cu pungi cu bani, batiste de mătase, coliere, nasturi metalici şi multe alte mărunţişuri de valoare. Protejaţii lui încercau să i le fure prin orice metode; cei pe care îi prindea sau îi simţea în timpul exerciţiului erau pedepsiţi pe loc. Făuritorul-de-Hoţi prefera să nu îi bată pe cei care pierdeau în astfel de jocuri de antrenament; mai degrabă, erau obligaţi să bea ulei de ghimbir dintr-o ploscă, în timp ce tovarăşii lor se adunau în jur, strigând batjocoritor. Uleiul de ghimbir din Camorr e ceva foarte neplăcut; e ca şi cum ai înghiţi jăratic de Stejar Otrăvitor (după cum mărturisise chiar Făuritorul-de-Hoţi).

Celor care nu-şi deschideau gura li se turna pe nas, în vreme ce copii mai mari îi ţineau cu capul în jos. Nu era nevoie să i se întâmple cuiva de două ori.

Cu timpul, până şi cei cu limbile opărite de ghimbir şi cu gâtlejurile umflate deprindeau noţiunile de bază ale datului cu jula şi ale „împrumutului“ din produsele negustorilor neatenţi. Făuritorul-de-Hoţi îi iniţie cu entuziasm în arhitectura pieptarelor, jiletcilor, redingotelor şi a pungilor de la cingătoare, ţinând pasul cu ultimele mode, pe măsură ce acestea apăreau dinspre docuri.

Protejaţii săi aflară ce putea fi tăiat, ce putea fi smuls şi ce trebuia şterpelit cu degete îndemânatice.

— Ideea, iubiţii mei, e să nu încălecaţi piciorul omului ca nişte câini în călduri sau să vă agăţaţi de mâna lor ca nişte ţânci rătăciţi. Jumătate de secundă de contact efectiv cu persoana este deseori prea mult, mult prea mult. Făuritorul-de-Hoţi imită un şţreang agăţat de gât şi-şi scoase limba de-un cot. O să trăiţi şi-o să muriţi respectând trei reguli sacre. Mai întâi de toate, asiguraţi-vă întotdeauna că victima nu este atentă, că e distrasă fie de momitorii voştri, fie de vreo altă drăcovenie care să vă fie de folos, cum ar fi o încăierare sau o casă în flăcări. Casele în flăcări sunt *minunate* pentru ceea ce urmărim noi; preţuiţi-le. În al doilea rând, reduceţi la minimum – şi, la naiba, vreau să se înţeleagă chiar *la minimum!* – contactul cu persoana, chiar şi când aceasta este neatentă. Se eliberă din şţreangul invizibil şi rânji cu şiretenie. În ultimul rând, imediat ce v-aţi terminat treaba, ştergeţi-o din zona respectivă, chiar dacă persoana e proastă făcută grămadă. Ce v-am învăţat eu?

— Înhaţă o dată şi fugi, intonară ucenicii săi. Înhaţă de două ori şi ţi-o furi!

Noi orfani veneau pe deal, câte unul sau doi deodată; copiii mai mari păreau să părăsească dealul o dată la câteva săptămâni, fără cine ştie ce tam-tam. Locke presupuse că asta era dovada unei discipline mult mai complexe decât uleiul de ghimbir, dar nu puse întrebări, deoarece era prea jos în ierarhie ca să rişte asta sau ca să aibă încredere în răspunsurile pe care le-ar fi primit.

Cât priveşte propria pregătire, Locke fu repartizat la Străzi chiar a doua zi după ce ajunsese acolo şi fu imediat azvârlit printre momitori (drept pedeapsă, bănui el). Nici nu trecuseră două luni şi calităţile sale îi asigurară înălţarea la gradul de ciorditor. Acesta era socotit un pas important pe scara socială, dar Lamora era singurul copil de pe deal care părea să prefere să lucreze cu momitorii mult după ce ar fi putut să n-o mai facă.

Era ursuz şi n-avea prieteni pe deal, însă la momit era un adevărat artist; parcă prindea viaţă. Perfecţionă întrebuinţarea miezului de portocală pe post de vomă falsă; în vreme ce alţi momitori se apucau pur şi simplu de burtă şi gemeau, Locke îşi făcea execuţiile mai interesante

producând o băltoacă albă-portocalie şi călduţă la picioarele spectatorilor săi (sau, dacă era într-o dispoziţie mai perversă, direct pe poalele rochiilor sau pe carâmbii cizmelor).

Un alt şiretlic preferat de-al lui era să-şi lege de gleznă, pe sub nădragi, o crenguţă lungă şi uscată. Când cădea deodată în genunchi, crenguţa se rupea cu un zgomot puternic; urmat de un urlet înfiorător, acest lucru atrăgea ca un magnet atenţia şi compasiunea, în special dacă se petrecea în imediata apropiere a unei roţi de căruţă. După ce ademenea mulţimea îndeajuns, era salvat de la o atenţie prea sporită de sosirea altor momitori, care anunţau zgomotos că-l „târăsc acasă la mama“, ca să poată fi consultat de un doftor. Capacitatea lui de a merge era recăpătată în mod miraculos imediat ce era târât după un colţ.

De fapt, el îşi formă un adevărat repertoriu de diversiuni măiestrite într-un timp atât de scurt, încât Făuritorul-de-Hoţi fu nevoit să-l ia din nou deoparte pentru încă o discuţie între patru ochi (asta după ce Locke „aranjase“, din numai câteva tăieturi de briceag, nefericita prăbuşire în public a fustei şi a corsetului unei domnişoare).

— Ascultă aici, Locke-ca-pe-tatăl-tău Lamora, îi zise Făuritorul, n-ai să bei ulei de ghimbir de data asta, fii pe pace, dar ţi-aş fi *mai mult* decât recunoscător dacă ţi-ai folosi diversiunile în scopuri mai practice, şi nu ca să te dai în stambă.

Locke doar îl privi şi îşi foi nervos picioarele.

— O să-ţi vorbesc deschis, atunci. Ceilalţi momitori ies zi de zi să se uite la tine, nu să-şi facă afurisita aia de treabă. Iar eu n-am nevoie de-o trupă de teatru. Trimite puşlamalele alea voioase înapoi la treaba lor şi nu te mai da atâta în spectacol când ţi-o faci pe-a ta.

O vreme după aceea, totul fu bine şi frumos.

Apoi, la nici şase luni după ce ajunsese pe deal, Locke dădu foc din greşeală tavernei Viţa Sticlei-străvechi şi declanşă o nebunie de carantină care aproape că şterse Strungile de pe harta Camorrului.

Strungile erau o vale plină de movile şi bordeie, aflată în cel mai nordic punct al părţii rău-famate a oraşului;

având formă de rinichi şi aducând oarecum a amfiteatru, centrul insulei era cu vreo treisprezece metri mai jos decât marginile sale. Rânduri de case închiriate şi de magazine fără ferestre ieşeau din straturile acestei oale imense, gata să dea în clocot; zidurile se rezemau în alte ziduri şi aleile învăluite în ceaţă argintie se înghesuiau unele în altele, încât nici un nivel din Strungi nu putea fi traversat de mai mult de doi oameni mergând umăr la umăr.

Viţa Sticlei-străvechi se înălţa peste caldarâmul drumului care ducea spre apus şi trecea peste un pod de piatră, din Strungi până în măruntaiele verzi ale Marei Camorrazza. Era un monstru de trei etaje, încovoiat, din lemn mâncat de vreme, cu scări şubrede şi înăuntru, şi în afară, care schilodeau cel puţin un locatar pe săptămână (ba chiar se făceau pariuri asupra următorului obişnuit al locului care avea să-şi spargă capul). Era o speluncă plină de fumători de pipă şi de cei cu Privirea-pierdută, care, în văzul lumii, îşi storceau în ochi picăturile lor nepreţuite de drog şi se întindeau apoi, cuprinşi de convulsiile viziunilor, în vreme ce străinii le umblau prin lucruri sau îi foloseau drept mese.

Abia începuse cel de-al 77-lea An al lui Morgante, când Locke Lamora năvăli în sala mare a Viţei Sticlei-străvechi, plângând cu sughiţuri şi fornăind pe nas, plin de elan, cu obrajii roşii, cu buzele însângerate şi cu ochii vineţi, toate semnele caracteristice ale Şoaptei Negre.

— Vă rog, domnule, şopti el către o namilă înspăimântată, în vreme ce barbugiii, barmanii, târfele şi hoţii se opriră cu toţii să se holbeze la el. Vă rog! Mama şi tata sunt bolnavi; nu ştiu ce au păţit. Eu sunt singurul care se mai poate mişca... Trebuie – se smiorcăi el – să ne ajutaţi! Vă rog, domnule...

Cel puţin asta s-ar fi auzit dacă namila nu ar fi provocat o harababură în Viţa Sticlei-străvechi, strigând cât îl ţineau plămânii:

— Şoapta! Şoapta Neagră!

Nici un băiat de statura lui Locke nu ar fi putut supravieţui învălmăşelii şi terorii care urmară, dacă n-ar fi fost protejat de semnele bolii de pe faţă. Zaruri fură aruncate pe mese şi cărţi de joc se împrăştiară ca frunzele căzute dintr-un copac; carafe de tinichea şi halbe de piele gudronată căzură pe podea, împroşcând băuturi ieftine.

Mesele fură răsturnate, se scoaseră cuţite şi bâte, cu care mulţimea era îndemnată să se mişte mai repede, iar Cei cu Privirea-pierdută fură călcaţi în picioare de valul dezordonat de moloz uman ce se revărsa spre toate uşile, mai puţin spre cea în care stătea Locke, milogindu-se zadarnic (sau cel puţin aşa părea) la zbierete şi spinări întoarse.

Când taverna se goli de toată lumea, în afară de câţiva dintre Cei cu Privirea-pierdută care gemeau (sau erau nemişcaţi), tovarăşii lui Locke se strecurară înăuntru; erau cam o duzină dintre cei mai iuţi momitori şi ciorditori din Străzi, aleşi special de Lamora pentru această expediţie. Se împrăştiară printre mesele răsturnate şi pe după tejgheaua uzată, înşfăcând tot ce-apucau: de ici – un pumn de gologani, de colo – un cuţit bun, de dincolo – nişte zaruri din os de balenă, însemnate cu mici puncte rubinii. Din cămară, coşuri cu pâine de proastă calitate, dar încă bună de mâncat, unt sărat în hârtie unsuroasă şi o duzină de sticle de vin. Locke le lăsă doar jumătate de minut, numărând în minte pe când îşi ştergea machiajul de pe faţă; când termină de numărat, îşi călăuzi fârtaţii afară în noapte.

Tobele de alarmă bubuiau deja, chemând straja, iar peste ritmul lor se puteau auzi primele note ale cimpoaielor, un sunet care băga spaima în oasele oamenilor, deoarece anunţa sosirea vătafilor Ducelui – Garda de Carantină.

Cei care participaseră la aventura de tip dă-i-şi-fugi organizată de Locke îşi croiră drum prin gloatele tot mai mari de locuitori confuzi şi panicaţi din Strungi şi o luară la sănătoasa spre casă, prin Mara Camorrazza sau prin cartierul Fum-de-cărbune.

Se întoarseră cu cea mai mare pradă de bunuri şi mâncare de care-şi puteau aminti orfanii din Dealul Umbrelor şi cu un morman de jumătăţi-de-baron din bronz mai mare decât sperase Locke (nu ştiuse că jucătorii de zaruri sau de cărţi îşi ţineau banii la vedere, căci pe Dealul Umbrelor asemenea jocuri erau domeniul exclusiv al celor mai în vârstă şi mai populari orfani, iar el nu era nici una, nici alta).

Făuritorul-de-Hoţi rămase pur şi simplu năucit timp de câteva ceasuri bune.

În acea noapte, beţivi panicaţi dădură foc Viţei Sticlei-străvechi şi sute de oameni încercară să fugă din Strungi, când straja oraşului nu reuşi să-l găsească pe băiatul care declanşase toată nebunia. Tobele de alarmă bubuiră până-n zori, podurile fură blocate, iar arcaşii Ducelui Nicovante patrulară pe canalele din jurul Strungilor în luntre, cu destule săgeţi să le ajungă toată noaptea şi încă pe-atât.

A doua zi dimineaţă, Făuritorul-de-Hoţi purtă iar o discuţie cu cel mai mic dintre orfanii rămaşi după molimă.

— Problema ta, Locke-*al-naibii-să-fii-tu* Lamora, este că îţi lipseşte complet *circumspecţia.* Ştii ce înseamnă să fii *circumspect?*

Locke clătină din cap.

— Hai să-ţi explic cum stă treaba. Taverna aia avea un proprietar. Proprietarul ăla lucra pentru Capa Barsavi, şeful cel mare însuşi, la fel cum lucrez şi eu. Ei, proprietarul ăla de tavernă îi dădea bani lui Capa, cum îi dau şi eu, ca să evite *accidentele*. Mulţumită ţie, a avut acum ditamai accidentul, chiar dacă omul şi-a plătit partea şi nu avea *prevăzut* nici un accident. Aşa că, dacă mă-nţelegi, faptul că ai întărâtat o haită de nenorocite de animale beţive să ardă locul ăla până la temelie, cu o falsă alertă de molimă, a fost tocmai opusul a ceea ce presupune un mod de operare *circumspect.* Deci poţi să-ţi dai acum cu părerea cam ce înseamnă cuvântul ăla?

Locke ştia deja destul ca să încuviinţeze viguros când îl auzi.

— Spre deosebire de ultima dată când ai încercat să mă omori cu zile, acum nu mai pot să-mi cumpăr iertarea şi le mulţumesc zeilor că nici nu-i nevoie, deoarece pagubele sunt imense. Jachetele Galbene au bătut măr două sute de oameni azi-noapte, înainte să-şi dea seama că nimeni nu era bolnav de Şoaptă; Ducele tocmai îşi strânsese nenorocita aia de oaste şi era cât pe ce să treacă Strungile prin foc. Ei, singurul motiv, şi chiar *singurul* motiv, vreau să spun, pentru care nu pluteşti acum în burta unui rechin, având o expresie foarte surprinsă pe chip, este că Viţa Sticlei-străvechi a ajuns un biet morman de cenuşă; nimeni nu ştie că s-a furat ceva de-acolo *înainte* să ajungă aşa. Nimeni, în afară de noi. Aşa că o să cădem *cu toţii* de acord că nimeni de pe dealul ăsta nu ştie nimic despre ce s-a întâmplat, iar *tu* o să deprinzi din nou un pic din reticenţa

aia de care vorbeam eu când ai ajuns aici. Ţi-aduci aminte de reticenţă, nu?

Locke încuviinţă.

— Vreau doar chestii mărunte de la tine, Lamora. Vreau trebuşoare curate şi drăguţe: o pungă de ici, un cârnat de colo. Vreau să-ţi înghiţi ambiţia, s-o scuipi ca pe-o măsea stricată şi să fii un momitor micuţ şi *circumspect* pentru vreun milion de ani de-acum înainte. Poţi să faci asta pentru mine? Nu mai fura de la Jachetele Galbene, nu mai da foc la taverne, nu mai stârni vreo nenorocită de răzmeriţă. Încearcă să fii un simplu hoţ de buzunare, nu prea isteţ, la fel ca frăţiorii şi surioarele tale. Ai priceput?

Din nou, Locke încuviinţă, străduindu-se să pară cât mai mâhnit cu putinţă.

— Bun. Şi-acum, zise Făuritorul-de-Hoţi, în vreme ce scotea sticluţa aproape plină cu ulei de ghimbir, o să trecem la, hhmm, *punerea în practică* a dojenilor mele.

Şi o vreme (după ce Locke îşi recăpătă graiul şi răsuflarea îi reveni la normal) totul fu bine şi frumos.

Însă cel de-al 77-lea An al lui Morgante deveni cel de-al 77-lea An al lui Sendovani şi, cu toate că Locke izbutise, pentru un timp, să-şi ascundă activităţile de Făuritorul-de-Hoţi, cu încă o ocazie specială eşuă spectaculos în a fi circumspect.

Când Făuritorul îşi dădu seama de ceea ce făcuse băiatul, se duse să-l vadă pe Capa din Camorr şi obţinu permisiunea de a comite o micuţă crimă. Abia după aceea îi trecu prin minte să se ducă la Preotul-Fără-Ochi, nu atât din milă, cât din speranţa de a mai scoate măcar un mic profit.

7

Cerul era roşiatic şi tot ceea ce rămăsese din ziua care trecuse era o dâră de aur topit care cobora încet la orizontul dinspre apus. Locke Lamora mergea în urma Făuritorului-de-Hoţi, acoperit de umbra lungă a bărbatului care-l conducea spre Templul lui Perelandro ca să îl vândă. În sfârşit, Locke aflase unde tot dispăreau copiii mai mari.

O punte mare din sticlă ducea de la baza nord-vestică a Dealului Umbrelor către marginea estică a lungului şi

imensului Cartier al Templelor. La mijlocul punţii, Făuritorul-de-Hoţi se opri şi privi către nord, dincolo de casele neluminate din Linişti, dincolo de apele învolburate ale Angevinului, până la conacele umbrite şi bulevardele din piatră albă, mărginite de şiruri de copaci, din insulele Alcegrante, care se întindeau opulente sub înălţimea imposibilă a celor Cinci Turnuri.

Cele Cinci erau cele mai proeminente structuri din Sticlă-străveche într-un oraş plin cu substanţa misterioasă; cel mai mărunt şi mai puţin impunător, Capcana Zorilor, avea doar douăzeci şi cinci de metri lăţime şi o sută douăzeci şi cinci de metri înălţime. Adevărata culoare a fiecărui turn neted era amestecată acum cu lumina dogoritoare a soarelui de asfinţit, iar ţesătura de cabluri şi coşuri de transport care împânzeau vârfurile turnurilor de abia putea fi întrezărită pe cerul de carmin.

— O să aşteptăm aici o clipă, băiete, rosti Făuritorul-de-Hoţi cu un alean necaracteristic în glas. Aici, pe podul meu. Atât de puţină lume o ia pe aici ca să ajungă la Dealul Umbrelor, încât aş putea spune că e al meu.

Vântul Ducelui, care sufla dinspre Marea de Fier în timpul zilei, îşi schimbase direcţia; ca întotdeauna, noaptea urma să fie stăpânită de Vântul Spânzuratului, care sufla dinspre ţărm spre mare, încărcat cu miasme de ferme şi mlaştini putrezite.

— Să ştii că mă descotorosesc de tine, adăugă Făuritorul-de-Hoţi după un moment. Fără, ăăă... glumă. Adio şi n-am cuvinte! Păcat că îţi lipseşte ceva... bunul-simţ, probabil.

Locke nu zise nimic, preferând să privească imensele turnuri din sticlă, pe măsură ce văzduhul se golea de culoare; stelele albe-albăstrii străluceau şi ultimele raze de soare dispăreau în apus, ca un mare ochi ce se închidea.

La primul semn al căderii nopţii, o nouă lumină se înălţa, licărind palid spre a împinge înapoi întunericul; această lumină lucea din interiorul Sticlei-străvechi din care erau făcute cele Cinci Turnuri şi din sticla translucidă a podului pe care se aflau. Creştea cu fiecare clipă, ajungând atât de intensă, încât cufunda oraşul în penumbra magică a unei zile înnorate.

Sosise ceasul Luminii-false.

Din înaltul celor Cinci Turnuri până la netezimea ca de obsidian a imenselor diguri de sticlă şi la recifele artificiale de sub valurile ca de ardezie, Lumina-falsă radia din fiecare suprafaţă şi din fiecare ciob de Sticlă-străveche din Camorr, din fiecare fărâmă a materialului straniu lăsat în urma lor de făpturile care puseseră temeliile oraşului cu mult, mult timp înainte. În fiecare noapte, pe când soarele era înghiţit de orizont, podurile de sticlă se preschimbau în fâşii de lumină sclipitoare; turnurile, străzile şi straniile sculpturi – toate din sticlă – sclipeau stins cu nuanţe de violet, azur, portocaliu şi alb-sidefiu, iar lunile şi stelele deveneau treptat cenuşii.

Aşa era amurgul în Camorr – sfârşitul lucrului pentru ultimii muncitori de zi, schimbarea străjii şi sigilarea porţilor cetăţii; un ceas de strălucire supranaturală care urma să facă loc adevăratei nopţi.

— Hai să ne vedem de drum, spuse Făuritorul-de-Hoţi, şi cei doi porniră spre Cartierul Templelor, călcând prin lumina stranie.

8

Era o tradiţie în Camorr ca Templele să rămână deschise pe timpul Luminii-false, iar Preotul-Fără-Ochi din Casa lui Perelandro nu pierdea nici o clipă pentru a umple ceaunul de aramă aflat în faţa lui pe treptele templului dărăpănat.

— Orfani! strigă cu un glas care ar fi fost mai potrivit pe un câmp de luptă. Nu rămânem oare cu toţii orfani mai devreme sau mai târziu? Vai de cei smulşi de la pieptul mamei lor, de-abia ieşiţi din pruncie!

Doi băieţi zvelţi, probabil orfani, stăteau de o parte şi de alta a vasului cu bani, purtând robe albe cu glugă. Strălucirea misterioasă a Luminii-false părea că aprinde întunecimea goală a ochilor lor, holbaţi la femeile şi bărbaţii care se grăbeau pe străzile şi prin pieţele zeilor, fiecare cu treburile sale.

— Vai, continuă preotul, de cei azvârliţi de soarta crudă într-o lume vrăjmaşă, unde nu-şi găsesc nici loc, nici rost. O lume în care ajung *sclavi!* Sclavi sau chiar mai rău *jucării* pentru păcătoşi şi ticăloşi, obligaţi să ducă vieţi de

cumplită desfrânare, faţă de care sclavia pare o *binecuvântare!*

Locke se minună, căci nu văzuse niciodată o prestaţie scenică şi nici nu ascultase vreun orator de meserie. Era *atâta* dispreţ, încât ar fi putut scoate apă din piatră seacă; era *atâta* dojană, încât inima începu să-i bată cu putere din cauza ruşinii, deşi el însuşi era un orfan. Voia ca omul cu glas răsunător să mai strige la el.

Atât de renumit era Părintele Lanţuri, Preotul-Fără-Ochi, că până şi Locke Lamora auzise de el; un om de vârsta a doua, cu pieptul lat cât un scrin şi cu o barbă care îi atârna de faţa ascuţită ca un ghem de lână nedărăcită. Era legat la ochi cu un bandaj gros, ce îi acoperea şi fruntea, odăjdiile din bumbac alb nu îi lăsau dezgolite decât gleznele, iar la mâini avea cătuşe negre din fier. Lanţurile grele de oţel ale cătuşelor şerpuiau pe trepte şi prin uşile deschise, până în interiorul templului; Locke putea vedea că, atunci când Părintele Lanţuri gesticula către ascultătorii săi, aceste lanţuri erau întinse la maximum. Se afla la limita libertăţii sale.

Lumea spunea că Părintele Lanţuri nu călcase dincolo de treptele templului de vreo treisprezece ani. Drept semn al devotamentului său faţă de Perelandro, Părintele Milostiveniilor, Patronul celor Oropsiţi de Soartă, se legase singur de pereţii altarului cu cătuşe de fier care nu aveau nici lacăt, nici chei, şi plătise un doftor să îi scoată ochii în văzul mulţimii.

— Patronul celor Oropsiţi de Soartă veghează asupra copiilor celor morţi, puteţi fi siguri de asta! Fericiţi sunt cei care, fără să fie legaţi prin sânge, le arată alinare şi milă celor fără de părinţi...

Deşi se ştia că era şi orb, şi legat la ochi, Locke ar fi putut jura că Părintele Lanţuri îşi întoarse capul spre el şi spre Făuritorul-de-Hoţi, pe când străbăteau piaţa.

— ... din bunăvoinţa de netăgăduit a inimii lor, îi hrănesc şi îi apără pe copiii din Camorr; *nu* cu zgârcenie şi lăcomie, ci din pură bunătate! Binecuvântaţi sunt *protectorii bieţilor* şi *blânzilor* orfani din Camorr.

Când Făuritorul-de-Hoţi ajunse la treptele templului şi începu să le urce, avu grijă să păşească zgomotos, pentru a-şi anunţa prezenţa.

— Se apropie cineva, zise Părintele Lanţuri, de fapt două persoane, dacă nu mă-nşală urechile!

— Ţi l-am adus pe băiatul despre care am vorbit, Părinte, anunţă Făuritorul-de-Hoţi, destul de tare încât să fie auzit de cei câţiva trecători, dacă ar fi ascultat. L-am pregătit cât am putut eu de bine pentru, hhmmm, testele de ucenicie şi de iniţiere.

Preotul coborî treptele clătinându-se, trăgând după el lanţurile zăngănitoare, pentru a ajunge la Locke. Băieţii cu glugi care păzeau ceaunul cu bani îi aruncară o privire scurtă, dar nu spuseră nimic.

— Aşa? Mâna Părintelui Lanţuri se repezi cu o precizie înspăimântătoare spre faţa băiatului. Îşi răsfiră degetele asprite peste fruntea, obrajii, nasul şi bărbia acestuia. Un băiat mic, se pare. Un băiat chiar foarte mic. Însă o anumită măreţie a caracterului, aş îndrăzni să spun, se citeşte în forma feţei sale slăbite şi triste de orfan.

— Numele lui este Locke Lamora, spuse Făuritorul, şi pun rămăşag că Ordinul lui Perelandro o să găsească destule întrebuinţări pentru, hmmm, nivelul său nefiresc de iniţiativă personală.

— Ar fi fost mai bine dacă ar fi fost sincer, pocăit, cinstit şi disciplinat, mormăi preotul. Dar nu am nici o îndoială că timpul petrecut în grija ta *afectuoasă* l-a făcut să preia din calităţile tale, prin puterea exemplului. Bătu din palme de trei ori. Băieţi! Gata pe ziua de azi; adunaţi prinosul adus de bunii oameni ai Camorrului şi hai să-i facem primirea în templu posibilului nostru iniţiat.

Făuritorul îl strânse pe Locke de umăr, apoi îl împinse bucuros către Preotul-Fără-Ochi. În timp ce băieţii în robe albe treceau pe lângă el ducând vasul zăngănitor din aramă, Făuritorul-de-Hoţi azvârli o punguţă de piele spre el, îşi deschise larg braţele şi făcu plecăciunea-i întortocheată caracteristică, teatrală. Ultima dată când Locke îl văzu, Făuritorul-de-Hoţi se mişca cu agilitate prin Cartierul Templelor, cu braţele sale strâmbe şi umerii osoşi bălăngănindu-se voios; mersul unui om scăpat de griji.

9

Altarul Templului lui Perelandro era o cameră de piatră prăfuită, cu câteva bălţoace de apă stătută; tapiţeriile năpădite de mucegai se degradaseră cu repeziciune până ajunseseră să se destrame în firele din care fuseseră ţesute. Încăperea era luminată doar de strălucirea pastelată a Luminii-false şi de eforturile palide ale unui glob alchimic rece, alb-mat, agăţat nesigur de un dispozitiv şubred, deasupra tăbliei din oţel care-l ţinea pe Preotul-Fără-Ochi înlănţuit de peretele altarului. Locke nu văzu altceva decât o intrare acoperită de o draperie.

— Calo, Galdo, spuse Părintele Lanţuri, fiţi buni şi ocupaţi-vă de uşi, da?

Băieţii în robe albe lăsară jos ceaunul de aramă şi se îndreptară către una din tapiţerii. Împreună, o dădură la o parte şi traseră de un mecanism ascuns în perete; o maşinărie uriaşă scârţâi în altar şi cele două uşi care dădeau spre treptele templului începură să se închidă. Când se traseră complet înapoi, cu un scrâşnet de piatră pe piatră, globul alchimic străluci deodată cu o lumină mai puternică.

— Ei, şi-acum vino încoace, Locke Lamora, şi hai să vedem dacă ai vreunul dintre harurile de trebuinţă pentru a deveni un iniţiat al acestui templu, zise Preotul-Fără-Ochi pe când îngenunchea, lăsând zalele lanţului să formeze moviliţe de oţel în jurul său.

Acum, că Părintele Lanţuri era în genunchi, Locke era aproape cât el. Drept răspuns la semnele făcute de Lanţuri, Locke se apropie şi aşteptă. Preotul încreţi din nas.

— Văd că fostul tău stăpân e tot atât de puţin cusurgiu în ceea ce priveşte ascuţimea spiritului protejaţilor săi; dar n-are a face. Asta se va remedia în curând. Pentru moment, doar dă-mi mâinile, uite-aşa.

Cu blândeţe, Lanţuri călăuzi mânuţele lui Locke până când palmele băiatului rămaseră pe legătura de la ochii săi.

— Acum… pur şi simplu închide-ţi ochii şi concentrează-te… concentrează-te. Lasă orice gând virtuos vei fi având în minte să iasă la suprafaţă – lasă căldura spiritului tău generos să ţi se înalţe din mâinile inocente… Ah, da, chiar aşa…

Locke era pe jumătate speriat şi pe jumătate amuzat, însă ridurile de pe chipul îmbătrânit al Părintelui Lanţuri

se traseră îndărăt, iar gura îi rămase deschisă într-o anticipare extaziată.

— Aaaaahhh, şopti preotul, cu glasul încărcat de emoţie, da... da, chiar ai un talent... o putere... o simt... ar putea fi chiar... *o minune!*

Spunând asta, Lanţuri îşi dădu capul pe spate, iar Locke sări în direcţia opusă. Lanţurile sale zăngăniră în timp ce preotul îşi duse mâinile încătuşate la frunte şi îşi smulse legătura de la ochi cu un gest teatral. Locke se trase înapoi, temându-se de cum ar putea arăta nişte orbite goale, însă ochii preotului arătau destul de firesc – de fapt, Lanţuri scânci de durere şi îi frecă de câteva ori, tresărind din cauza strălucirii globului alchimic.

— Aaah-ha-ha-ha! strigă preotul, întinzându-şi în sfârşit mâinile către Locke. Sunt vindecat! Sunt vindecat! Pot să *VĂD DIN NOU!*

Locke căscă gura ca un nerod pentru a doua oară în acea seară, neştiind ce să spună. În spatele lui, cei doi băieţi cu glugi începură să chicotească, iar Locke se încruntă suspicios.

— Nu eşti cu adevărat... *orb,* zise el.

— Iar tu nu eşti deloc prost! strigă Lanţuri sărind în picioare cu atâta voioşie încât îi trosniră încheieturile. Îşi flutură mâinile încătuşate ca o pasăre încercând să-şi ia zborul. Calo! Galdo! Scoateţi-mi de la încheieturi chestiile astea nenorocite, ca să putem socoti cu cât am fost blagosloviţi pe ziua de azi!

Cei doi băieţi cu glugi veniră iute şi făcură cătuşelor ceva ce Locke nu putu urmări pe de-a-ntregul; acestea se desprinseră şi căzură la pământ cu un zornăit puternic. Lanţuri îşi masă grijuliu pielea de la încheieturi; era albă precum peştele proaspăt.

— Nu eşti cu adevărat... preot! adăugă Locke, în vreme ce bărbatul îşi punea sângele în mişcare.

— Ah, nu, spuse Lanţuri. Nu, chiar sunt preot. Doar că nu-s preotul lui, hhmm, Perelandro. Iar învăţăceii mei nu urmează învăţăturile lui Perelandro. Nici tu nu o să faci asta. Locke Lamora, salută-i pe Calo şi pe Galdo Sanza.

Băieţii în robe albe îşi dădură glugile pe spate şi Locke putu să vadă că erau gemeni; erau mai mari cu un an-doi decât el şi erau mult mai voinici. Aveau pielea măslinie şi părul negru, ca nişte adevăraţi camorreni; totuşi, nasurile

lor lungi şi acviline, identice, erau oarecum o anomalie. Zâmbind, se luară de mână şi făcură o plecăciune.

— Ăă, bună, zise Locke. Care din voi e Calo şi care-i Galdo?

— Astăzi eu sunt Galdo, spuse cel din stânga lui Locke.

— Iar mâine voi fi eu Galdo, probabil, adăugă celălalt.

— Sau poate că vom dori amândoi să fim Calo, continuă cel care vorbise primul.

— Cu timpul, vei învăţa să-i deosebeşti după numărul de vânătăi pe care li le-am lăsat eu, îi întrerupse Părintele Lanţuri; nu ştiu cum se face, dar unul din ei reuşeşte mereu să fie înaintea celuilalt. Se duse în spatele lui Locke şi-şi puse mâinile mari şi grele pe umerii acestuia. Idioţilor, acesta este Locke Lamora. După cum puteţi vedea, tocmai l-am cumpărat de la fostul vostru binefăcător, stăpânul din Dealul Umbrelor.

— Ne amintim de tine, rosti presupusul Galdo.

— Un orfan din Cuprins-de-Flăcări, zise presupusul Calo.

— Părintele Lanţuri ne-a cumpărat imediat după sosirea ta, spuseră cei doi la unison, rânjind.

— Hai, gata cu prosteala, spuse Părintele Lanţuri cu o voce aproape maiestuoasă. Tocmai v-aţi oferit să gătiţi cina. Pere şi cârnaţi în ulei, şi o porţie dublă pentru noul vostru frăţior. Hai! Eu şi cu Locke o să ne ocupăm de ceaun.

Gesticulând obraznic şi pufnind în bătaie de joc, gemenii dispărură după uşa cu draperie. Locke îi putu auzi cum coboară un rând de scări, apoi Părintele Lanţuri îi făcu semn să se aşeze lângă vasul din aramă, plin cu bani.

— Stai jos, băiete. Hai să vorbim un pic despre ce se întâmplă aici. Lanţuri se aşeză şi el cu grijă pe podeaua umedă, încrucişându-şi picioarele şi uitându-se gânditor la Locke. Fostul tău stăpân mi-a spus că te descurci la calcule simple. E adevărat?

— Da, stăpâne.

— Nu îmi mai spune „stăpâne“. Simt cum mi se strâng boaşele şi cum îmi crapă dinţii. Spune-mi doar „Părintele Lanţuri“. Şi dacă tot stai acolo, hai să te văd cum răstorni ceaunul ăla şi cum numeri toţi banii din el.

Locke încercă să tragă vasul într-o parte, opintindu-se, înţelegând acum de ce Calo şi Galdo preferau să-l care

împreună. Lanţuri împinse fundul ceaunului, şi conţinutul acestuia se răsturnă pe podea, lângă Locke.

— E mai dificil să-l fure cineva dacă e aşa greu, zise Lanţuri.

— Cum poţi... cum poţi să te dai drept preot? întrebă Locke, în timp ce aranja gologanii şi ceilalţi bani în grămăjoare. Nu te temi de zei? De mânia lui Perelandro?

— Ba sigur că mă tem, răspunse Lanţuri, trecându-şi degetele prin barba sa înfoiată şi aspră. Mă tem chiar foarte tare. Aşa cum am mai zis, sunt un preot, doar că nu sunt preotul lui Perelandro. Sunt un servitor iniţiat al Celui de-al Treisprezecelea, Cel Făr' de Nume, Ocrotitorul Hoţilor, Paznicul Strâmb, Binefăcătorul, Părintele Pretextelor Necesare.

— Dar... sunt doar Cei Doisprezece.

— E amuzant cât de mulţi oameni sunt dezinformaţi în această privinţă, dragul meu băiat. Închipuie-ţi, te rog, că *se întâmplă* ca Cei Doisprezece să aibă drept frate mai mic ceva ce s-ar putea numi oaia neagră a familiei şi că în grija sa exclusivă *se întâmplă* să fie hoţii ca mine şi ca tine. Deşi Cei Doisprezece nu permit ca Numele său să fie rostit sau auzit, păstrează totuşi nişte urme de afecţiune pentru tâmpeniile lui hazlii. Şi astfel, escroci de-ăştia bătrâni ca mine nu sunt nici trăsniţi de fulger, nici atacaţi de păsările văzduhului pentru că s-a aciuat în templul unui zeu mai respectabil, cum e Perelandro.

— Eşti preotul acestui... Al Treisprezecelea?

— Întocmai. Un preot al hoţilor şi un preot hoţ. Aşa cum vor ajunge şi Calo şi Galdo într-o bună zi sau cum vei ajunge chiar tu, cu condiţia să faci măcar jumătate din suma modestă cu care te-am cumpărat.

— Dar... Locke întinse mâna şi ridică punga Făuritorului-de-Hoţi (o punguţă din piele ruginie) dintre grămezile de gologani, dându-i-o lui Lanţuri. Dacă zici că m-ai cumpărat, de ce a lăsat fostul meu stăpân un prinos?

— Ah... Fii pe pace, chiar *te-am cumpărat,* şi *ai fost* ieftin. Iar ăsta *nu* e un prinos. Lanţuri desfăcu punguţa şi vărsă conţinutul în mână – un singur dinte alb de rechin, lung cât degetul cel mare al lui Locke. Lanţuri îl flutură în văzul băiatului. Ai mai văzut aşa ceva până acum?

— Nu. Ce-i asta?

— Este un Însemn al Morţii. Dintele rechinului-lup este pecetea personală a lui Capa Barsavi – şeful fostului tău stăpân. Şeful meu şi al tău, dacă tot veni vorba. Şi asta înseamnă că tu eşti aşa o mare *pacoste, greu de cap şi ursuz* pe deasupra, motiv pentru care fostul tău stăpân s-a dus chiar la Capa şi a obţinut permisiunea de a te omorî.

Lanţuri rânji ca şi cum nu ar fi făcut altceva decât să spună o glumă deocheată. Locke se înfioră.

— Te pune pe gânduri treaba asta, băiete? Bun atunci. Uită-te bine la asta, Locke! Uită-te foarte atent! Asta înseamnă că s-a *plătit* pentru moartea ta. Am cumpărat asta de la fostul tău stăpân odată cu tine, la un preţ de nimic. Ceea ce înseamnă că, dacă însuşi Ducele Nicovante te-ar înfia mâine şi te-ar desemna moştenitorul lui, eu tot ţi-aş putea crăpa ţeasta în două şi te-aş putea ţintui de un par, şi nimeni din tot oraşul nu ar ridica *nici măcar* un deget.

Lanţuri îndesă cu îndemânare dintele înapoi în punguţa roşie, apoi atârnă şnurul subţire de gâtul lui Locke.

— Vei purta asta până când te voi considera demn de a o da jos, spuse bărbatul, sau până când mă voi folosi de puterea pe care mi-o dă şi... uite-aşa! Forfecă două degete în dreptul gâtului lui Locke. Ascunde-o sub haine şi ţine-o mereu lipită de piele, ca să îţi aduci aminte cât de aproape, *foarte* aproape, ai fost de a rămâne fără cap în noaptea asta. Dacă fostul tău stăpân ar fi fost ceva mai puţin lacom şi ceva mai răzbunător, nu am nici o îndoială că acum ai pluti pe fundul mării.

— Dar ce am făcut?

Lanţuri îl privi în aşa fel încât băiatul se simţi neînsemnat doar pentru că încercase să protesteze. Locke frământa între degete punga în care se afla însemnul morţii.

— Te rog, băiete. Hai să nu începem prin a ne lua drept proşti unul pe celălalt. În viaţă există doar trei feluri de oameni pe care nu îi poţi păcăli niciodată – cămătarii, târfele şi propria mamă. Şi cum maică-ta e moartă, i-am luat eu locul. Din acest motiv, sunt imun la baliverne. Vocea lui Lanţuri redeveni serioasă: Ştii cât se poate de bine care erau motivele nemulţumirii fostului tău stăpân.

— Mi-a spus că nu sunt... circumspect.

— Circumspect, repetă Lanţuri. E un cuvânt potrivit. Şi nu, nu eşti. Mi-a spus tot.

Locke îşi ridică privirea de la grămăjoarele de monede şi se uită la el cu ochii mari, aproape înlăcrimaţi.

— Tot?

— Da. Tot. Lanţuri îl privi lung pe băiat, apoi oftă. Deci, ce prinos i-au adus azi lui Perelandro bunii locuitori ai Camorrului?

— Douăzeci şi şapte de baroni de aramă, cred.

— Hmm. Deci puţin mai mult de patru soloni de argint. O zi slabă. Dar oricum e mai eficientă decât orice altă formă de furt am întâlnit vreodată.

— Furi banii ăştia şi de la Perelandro?

— Sigur că da, băiete. Doar ţi-am spus că sunt hoţ, nu? Nu genul de hoţ cu care eşti obişnuit tu. Unul mai bun. Tot Camorrul este plin de idioţi care fug de colo-colo şi ajung în şteang doar fiindcă ei cred că poţi fura numai cu *mâinile*.

Părintele Lanţuri scuipă.

— Hmm… Şi tu cu ce furi, Părinte Lanţuri?

Preotul bărbos îşi lovi tâmpla cu degetul, apoi rânji larg.

— Cu capul şi cu o gură bogată, băiete, cu capul şi cu o gură bogată. M-am stabilit aici acum treisprezece ani, iar nătângii ăştia pioşi din Camorr mă tot îngroapă în bani de atunci încoace. În plus, sunt cunoscut din Emberlain până la Tal Verrar, ceea ce e minunat, deşi oricum pe mine mă interesează mai mult banii.

— Nu este greu? întrebă Locke, uitându-se prin interiorul sărăcăcios al templului. Să trăieşti aici fără să ieşi niciodată?

— Aceste culise ponosite nu sunt parte dintr-un templu, cum nici fostul tău adăpost nu era doar un cimitir. Lanţuri chicoti. Suntem un alt soi de hoţi aici, Lamora. Ne folosim de înşelătorie şi dezorientare; noi nu credem în muncă grea, când o figură de prostănac şi o minciună gogonată dau rezultate mult mai bune.

— Adică… sunteţi ca… momitorii.

— Poate, la fel cum un butoi de ulei-de-foc seamănă cu praf de ardei iute. De aceea te-am cumpărat, băiete, deşi zeii nu ţi-au dat minte nici cât unui morcov. În schimb, minţi de îngheaţă apele. Eşti dat dracu’. Aş putea scoate ceva din tine dacă o să-mi câştigi încrederea.

Privirea sa iscoditoare se opri încă o dată asupra lui Locke, iar băiatul înţelese că era cazul să spună ceva.

— Mi-ar plăcea asta, şopti el. Ce trebuie să fac?

— Poţi începe prin a vorbi. Vreau să aud ce ai făcut în Dealul Umbrelor; rahatul pe care l-ai făcut de ţi-ai supărat fostul stăpân.

— Dar… spuneai că ştii deja totul.

— Ştiu. Dar vreau să aud de la tine, limpede şi fără ocolişuri, şi vreau versiunea adevărată de la început; nu vreau să baţi câmpii sau să omiţi ceva. Dacă încerci să îmi ascunzi ceva ce ştiu că ar trebui să menţionezi, nu o să am de ales şi va trebui să te consider nedemn de încrederea mea – în ceea ce priveşte răspunsul meu la aşa ceva, îl porţi deja la gât.

— Cu ce să încep? întrebă Locke, cu un nod în gât.

— Să începem cu cele mai proaspete boacăne pe care le-ai făcut. Copiii din Dealul Umbrelor au o singură lege pe care trebuie s-o respecte cu sfinţenie, dar fostul tău stăpân mi-a spus că tu ai încălcat-o de două ori şi te-ai crezut destul de isteţ încât să scapi nedescoperit.

Obrajii lui Locke se înroşiră şi îşi coborî privirea în pământ.

— Spune-mi, Locke. Făuritorul-de-Hoţi mi-a zis că ai aranjat uciderea a doi băieţi din Dealul Umbrelor şi că el n-a descoperit că-i mâna ta decât după ce şi al doilea o mierlise. Lanţuri îşi îndreptă degetele către băiatul cu semnul morţii la gât şi îl ţintui cu privirea. Vreau să ştiu de ce i-ai omorât şi vreau să ştiu cum i-ai omorât, şi vreau să te aud chiar pe tine spunând asta. *Chiar acum.*

Cartea I

AMBIŢIE

Doar pot zâmbi, şi-ucide cât zâmbesc,
Şi pot striga „Ferice“ când mă îneac-amarul,
Şi-mi pot uda obrajii cu lacrimi prefăcute,
Şi-n orice-mprejurare chipul mi-l potrivesc.

Shakespeare, *Henric al VI-lea, Partea a III-a*

CAPITOLUL UNU

Jocul cu Don Salvara

1

Regula de căpătâi a lui Locke Lamora: ai nevoie de trei luni ca să plănuieşti o înşelătorie, de trei săptămâni ca să faci repetiţii şi de trei secunde ca să câştigi sau să pierzi pentru totdeauna încrederea victimei alese. De data aceasta, plănui să-şi petreacă cele trei secunde lăsându-se strangulat.

Locke era îngenuncheat, iar Calo stătea în spatele lui, încolăcindu-i de trei ori în jurul gâtului o funie de cânepă. Efectul era impresionant şi avea să lase o urmă roşiatică şi foarte credibilă pe gâtul lui Locke. Desigur, nici un asasin camorrean veritabil şi suficient de copt nu se apucă de sugrumat fără mătase sau sârmă (mai potrivite pentru a îndoi beregata), reflectă Locke. Dar dacă Don Salvara ar fi putut distinge într-o clipită între o strangulare adevărată şi una înscenată, de la zece metri distanţă, asta ar fi însemnat că-şi formaseră o părere cu totul greşită despre omul pe care plănuiau să-l jefuiască, şi tot jocul le-ar fi fost oricum compromis.

— Îl vedeţi? Pe el sau semnalul lui Goangă? întrebă Locke printre dinţi, apoi scoase nişte bolboroseli dramatice.

— Nici semnal, nici Don Salvara. Poţi respira?

— Da, respir bine, şopti Locke, dar zdruncină-mă mai mult, trebuie să mă zdruncini cu adevărat, pentru că asta reuşeşte să convingă.

Se aflau în fundătura aleii de lângă Templul Apelor Norocoase. Se putea auzi zgomotul cascadelor de rugăciuni ale templului de dincolo de zidul înalt de mortar. Locke trase din nou de inofensiva funie încolăcită de gâtul său şi aruncă o privire către calul care se holba la el de la câţiva paşi mai încolo, împovărat de marfă negustorească, aparent de calitate. Bietul dobitoc era Îmblânzit; în ochii lui albi ca laptele, care nu clipeau, nu se citea nici curiozitate, nici teamă. Nu i-ar fi păsat nici dacă sugrumatul s-ar fi petrecut de-adevăratelea.

Trecură secunde preţioase; soarele strălucea deasupra capului, pe un cer opărit, fără nori. Praful de pe uliţă atârna de nădragii lui Locke precum cimentul ud. Undeva în apropiere, Jean Tannen stătea în acelaşi glod, în vreme ce Galdo se prefăcea (şi nu prea) că-i rupe coastele în bătaie. Îi căra picioare de peste un minut, de când fratele său geamăn începuse să îl sugrume pe Locke.

Don Salvara ar fi trebuit să treacă pe la capătul aleii din clipă în clipă şi, în cazul ideal, ar fi trebuit să vină în ajutorul lui Locke şi al lui Jean, scăpându-i de „atacatori“; în ritmul în care mergeau lucrurile, ar fi venit să îi scape de plictiseală.

— Pe toţi zeii, şopti Calo la urechea lui Locke, şuierând ceea ce ar fi putut părea o poruncă. Unde naiba e blestematul ăla de Salvara? Şi unde e Goangă? Nu putem să o ţinem aşa toată ziua; mai trec şi alţi oameni pe la capătul aleii ăsteia afurisite!

— Taci şi sugrumă-mă în continuare, şopti Locke. Gândeşte-te la douăzeci de mii de coroane şi sugrumă-mă în continuare. Pot să mă sufoc toată ziua, dacă trebuie.

2

Totul mersese ca pe roate în dimineaţa aceea, când repetaseră pentru ultima oară, chiar ţinând cont şi de agitaţia firească a unui tânăr hoţ care, în sfârşit, căpătase un rol într-o lovitură serioasă.

— La naiba, sigur că ştiu unde trebuie să fiu când începe „distracţia“, se smiorcăi Goangă. Am petrecut mai mult timp cocoţat pe acoperişul templului decât în burta maică-mii!

Jean Tannen îşi lăsă mâna dreaptă să treacă prin apa călduţă a canalului, în timp ce muşcă încă o dată din merişorul acru pe care-l ţinea în stânga. Copastia luntrii era un loc predilect de relaxare în lumina apoasă a zorilor, îngăduindu-i trupului masiv, de peste o sută de kilograme, al lui Jean să se lăbărţeze în voie – burta ca un butoi, braţele masive, picioarele crăcănate şi toate celelalte. În luntrea goală se mai afla o singură persoană (care, de altfel, făcea şi toată treaba), şi anume Goangă, un puşti slăbănog şi lăţos, de 12 ani, care ţinea cârma la etravă.

— Normal că maică-ta s-a grăbit să scape de tine, Goangă. Vocea lui Jean era moale, uniformă şi complet nelalocul ei – vorbea ca un profesor de muzică sau ca un copist de manuscrise. Însă noi nu ne grăbim. Aşa că te rog, fă-mi plăcerea de a-mi demonstra încă o dată cât de bine ai înţeles micul nostru joc.

— La naiba, răspunse Goangă, cârmind luntrea împotriva curentului slab de pe canalul ce dădea spre mare. Tu, Locke, Calo şi Galdo sunteţi jos, pe aleea dintre Apele Prielnice şi grădinile Templului lui Nara, da? Iar eu sunt sus, pe acoperişul templului de peste drum.

— Continuă, spuse Jean, muşcând încă o dată din merişor. Unde-i Don Salvara?

Alte barje, pline ochi cu tot soiul de mărfuri, de la butoaie până la vaci care mugeau, treceau pe lângă cei doi, pe apa murdară a canalului. Goangă îi ducea în amonte, de-a lungul principalului canal navigabil comercial din Camorr, Via Camorrazza, spre Piaţa Schimburilor, iar oraşul prindea viaţă în jurul lor.

Clădirile înclinate, cenuşii, din piatră lunecoasă, îşi vărsau chiriaşii în lumina soarelui şi în căldura tot mai mare a verii. Era luna lui Parthis, ceea ce însemna că tot condensul care se strânsese peste noapte, ca o sudoare, şi se scurgea acum de pe clădiri ca o rouă gălbuie urma să fie nespus de regretat la ceasul amiezii, în arşiţa albă şi fără nori.

— El iese din Templul Apelor Prielnice, aşa cum face în fiecare Zi a Ispăşirii, cam pe la prânz. Dacă avem noroc, o să aibă doi cai şi-un om cu el.

— Un ritual ciudat, zise Jean. De ce-ar face una ca asta?

— Pentru că i-a făgăduit mamei sale, când aceasta era pe patul de moarte. Goangă lovi barja de malul canalului, se zbătu un pic şi izbuti să se desprindă din nou. Femeia n-a renunţat la religia sa vadrană nici după ce s-a căsătorit cu bătrânul Don Salvara. Aşa că omul aduce un prinos templului vadran o dată pe săptămână şi se întoarce acasă cât poate de iute, sperând să nu bage nimeni de seamă. La naiba, Jean, ştiu deja toate tâmpeniile astea. Aş mai fi aici dacă n-ai avea încredere în mine? Şi de ce trebuie să împing doar *eu* barja asta nenorocită tot drumul până la piaţă?

— A, păi poţi să te opreşti când vrei tu, numai să mă baţi în luptă dreaptă de trei ori din cinci încercări. Jean rânji, lăsând să se vadă două şiruri de dinţi strâmbi de bătăuş pe un chip ce părea strâns la menghină ca să capete o formă mai plăcută. În plus, eşti un ucenic într-o meserie onorabilă şi ai de învăţat de la cei mai buni şi mai exigenţi maeştri din breaslă. Faptul că primeşti toate sarcinile astea de rahat o să te ajute foarte mult în educaţia morală.

— Da' nu mi-ai dat nici o afurisită de educaţie morală!

— Aşa e. Şi asta probabil pentru că Locke şi cu mine ne-am ferit de propria educaţie, de când ne ştim. Cât priveşte motivul pentru care tot repetăm planul, lasă-mă să-ţi amintesc că, dacă o dăm în bară, oricât de puţin, soarta sărmanilor nenorociţi de colo o să ni se pară fericită pe lângă ce vom păţi noi.

Jean arătă spre una dintre vidanjerele oraşului, oprită pe un bulevard de pe malul canalului ca să primească, de la fereastra de sus a unei cârciumi, un şuvoi întunecat de murdărie strânsă peste noapte. Aceste cisterne erau conduse de borfaşi ale căror infracţiuni erau prea mărunte ca să necesite încarcerarea permanentă în Palatul Răbdării; prinşi cu lanţuri de vidanjerele lor şi cuibăriţi la aşa-zisul adăpost al mantalelor lungi din piele, erau scoşi în fiecare dimineaţă să se bucure de puţin soare, asta atunci când nu blestemau îndoielnica precizie cu care câteva mii de camorreni îşi goleau oalele de noapte.

— Nu o s-o dau în bară, Jean. Goangă scormoni prin gânduri, căutând cu disperare să spună ceva care să-l facă să pară calm şi sigur pe el, aşa cum îşi închipuia că erau tot timpul Jean şi toţi ceilalţi Ticăloşi Gentilomi mai mari, însă, aşa cum se întâmplă de cele mai multe ori, puştii de 12 ani se trezesc că-i ia gura pe dinainte: Pur şi simplu n-o s-o dau în bară. La naiba, n-o s-o dau. Promit.

— Bun flăcău, zise Jean. Mă bucur să aud asta. Dar cu ce anume n-o s-o dai în bară?

Goangă oftă:

— Când Salvara e pe cale să iasă din Templul Apelor Prielnice, dau semnalul. Ţin ochii-n patru ca să văd dacă încearcă să treacă pe lângă alee şi altcineva, mai ales straja oraşului. Dacă se întâmplă asta, sar de pe acoperişul templului cu o spadă şi le tai căpăţânile alea afurisite pe loc.

— Ce-ai zis?

— Am zis că le distrag atenţia cum oi putea mai bine. Ce, ai început să surzeşti, Jean?

Tocmai treceau pe lângă un rând de birouri care-şi etalau, de-a lungul ţărmului, lemnăria lăcuită, marchizele de mătase, faţadele de marmură şi alte asemenea accesorii ostentative. Banii şi puterea erau înrădăcinate bine în şirul acela de clădiri cu trei sau patru etaje, numit Mutră-de-Monedă – cel mai vechi şi mai aurit cartier financiar de pe continent. Locul era la fel de impozant prin influenţa şi ritualurile sale minuţioase precum înălţimile de sticlă ale celor Cinci Turnuri, în care Ducele şi Marile Familii se izolau de oraşul pe care-l cârmuiau.

— Trage la mal chiar sub poduri, Goangă. Jean făcu un gest vag cu mâna în care avea merişorul. Probabil că Măria Sa aşteaptă să urce la bord.

Două punţi din Sticlă-străveche se arcuiau peste Via Camorrazza, chiar în mijlocul Şirului Mutră-de-Monedă – una mai înaltă şi mai îngustă, pentru mers pe jos, cealaltă mai joasă şi mai largă, pentru căruţe. Sclipirea fără cusur a straniei sticle părea nici mai mult, nici mai puţin decât un soi de diamant lichid, îndoit cu măiestrie de nişte mâini de uriaş şi lăsat să se întărească peste canal. În stânga se afla Fauria, o insulă aglomerată, plină cu locuinţe de piatră multietajate şi cu terase pe acoperişuri. Roţi de lemn învolburau apa de lângă cheiul din piatră, trăgând-o printr-o reţea de jgheaburi şi viaducte care străbătea străzile Fauriei la toate nivelele.

Goangă trase barja până la un ponton şubred, chiar sub podul pentru căruţe; din umbra neclară şi subţire a acestuia sări pe ponton un om, îmbrăcat (la fel ca Goangă şi Jean) cu nădragi din piele pătată de ulei şi cu o cămaşă aspră de bumbac. Cu o săritură neglijentă, ateriză în barjă, care de-abia dacă se clătină la sosirea lui.

— Salutare, Jupâne Jean Tannen, şi cele mai sincere felicitări pentru excelenta sincronizare a sosirii dumneavoastră! spuse nou-venitul.

— Felicitările mele pentru graţia fără pereche cu care aţi poposit pe umila noastră barcă, Jupâne Lamora.

Jean îşi sfârşi replica băgând în gură ce-i mai rămăsese din măr, cu tot cu coadă, şi scoţând un ronţăit înfundat şi umed.

— Las-o naibii, omule! Locke Lamora scoase limba. Chiar trebuie să faci asta? Doar ştii că alchimiştii întunecaţi fac otravă pentru peşti din seminţele porcăriilor ălora.

— Norocul meu că nu-s peşte, spuse Jean după ce înghiţi şi ultima bucăţică de fruct mestecat.

Locke părea un om obişnuit în toate privinţele: înălţime potrivită, statură potrivită, cu părul potrivit de negru tuns scurt deasupra unui chip care nu era nici chipeş, nici de neuitat. Arăta ca un Therin tipic, poate doar ceva mai puţin măsliniu şi rumen în obraji decât Jean sau Goangă; privit din alt unghi, ar fi putut trece drept un Vadran foarte bronzat. Numai ochii săi cenuşii şi sclipitori erau un pic mai deosebiţi; era un om creat parcă de zei tocmai ca să treacă neobservat. Se sprijini de copastia din stânga, picior peste picior.

— Salut şi ţie, Goangă! Ştiam eu că ne putem baza pe tine şi că o să ţi se facă milă de nişte oameni în vârstă îndeajuns încât să-i laşi să se odihnească la soare, în vreme ce tu te ocupi de cârmit.

— Jean e un nemernic bătrân şi leneş, asta e, zise Goangă. Şi dacă nu cârmesc barja, o să-mi zboare toţi dinţii din gură.

— Jean este cel mai blând suflet din Camorr, iar acuzaţiile tale îl rănesc, spuse Locke. Acum o să-l umfle plânsul şi n-o să mai poată dormi noaptea.

— Oricum n-aş fi dormit la noapte – o să plâng de dureri de şale şi o să aprind lumânări ca să gonesc aburii păcătoşi, adăugă Jean.

— Ceea ce nu înseamnă că oasele noastre nu scârţâie şi ziua, crudul meu ucenic. Locke îşi frecă genunchii. Suntem aproape de două ori mai în vârstă decât tine, ceea ce este de-a dreptul extraordinar în meseria noastră.

— Fiicele lui Aza Guilla au încercat să-mi facă binecuvântarea de şase ori săptămâna asta, zise Jean. Ai noroc că Locke şi cu mine suntem încă destul de sprinteni ca să te luăm cu noi la joc.

Pentru oricine ar fi fost destul de departe cât să nu audă ce se vorbea, Locke, Jean şi Goangă ar fi putut trece drept echipajul unei barje de închiriat, croindu-şi drum către încărcătura pe care trebuia să o ridice de la confluenţa dintre Via Camorrazza şi fluviul Angevin. Pe

măsură ce Goangă îi ducea tot mai aproape de Piaţa Schimburilor, canalul se aglomera cu astfel de barje, cu bărcuţe de un negru lucios şi cu tot soiul de ambarcaţiuni ponosite, dintre care unele nu prea izbuteau să rămână pe linia de plutire sau sub control.

— Că tot veni vorba de jocul nostru, zise Locke, cât de bine a reuşit să-şi înţeleagă rolul în mersul lucrurilor tânărul şi nerăbdătorul nostru ucenic?

— Păi, n-am făcut decât să i-l repet lui Jean toată dimineaţa, spuse Goangă.

— Şi... care-i concluzia?

— Îl ştiu ca pe apă! Goangă trase de cârmă cu toată puterea, conducându-i prin spaţiul foarte îngust dintre două grădini plutitoare, cu ziduri înalte. Aromele de iasomie şi de portocale plutiră pe deasupra lor, pe când barja se strecură printre crengile revărsate ale uneia din grădini; un îngrijitor precaut le aruncă o privire peste zidul grădinii, ţinând în mâini un băţ cu care să-i alunge, dacă ar fi fost cazul. Barjele cele mari transportau probabil puieţi, care urmau să fie sădiţi în livada vreunui nobil din susul râului. Ca pe apă, vă spun, şi n-o s-o dau în bară! Promit! Îmi ştiu locul, ştiu semnalele şi n-o s-o dau în bară!

3

Calo îl zgâlţâia serios pe Locke, iar reprezentaţia pe care-o dădea Locke în rol de victimă era cu adevărat măiastră, însă clipele treceau şi tot nu se întâmpla nimic. Erau prinşi cu toţii în pantomima lor, ca nişte personaje din infernurile extrem de ingenioase ale panteonului therin: doi hoţi sortiţi să petreacă o veşnicie pe aleea aia, gata să jefuiască victime care nu mai veneau sau care nu renunţau niciodată la avuţia lor.

— Auzi, eşti şi tu la fel de îngrijorat ca mine? şopti Calo.

— Joacă-ţi rolul şi taci, şuieră Locke. Poţi să te rogi şi să mă strângi de gât în acelaşi timp.

Deodată, se auzi un ţipăt ascuţit din dreapta, răsunând peste străzile şi zidurile Cartierului Templelor. Imediat urmară strigăte şi scârţâitul specific oamenilor în armuri, însă aceste sunete nu se apropiau de capătul aleii, ci se îndepărtau.

— Ăsta cred că a fost Goangă, spuse Locke.

— Sper că doar le distrăgea atenţia, zise Calo, slăbind strânsoarea frânghiei pentru moment.

Chiar în acea clipă, o formă întunecată ţâşni prin fâşia de văzduh care se putea vedea dintre zidurile înalte ale aleii, iar fâlfâitul umbrei sale trecu iute pe deasupra lor.

— Ce naiba a mai fost şi asta? întrebă Calo. În dreapta lor se auzi iarăşi un ţipăt.

4

Goangă izbutise să-i ducă la ţanc de pe Via Camorrazza în Piaţa Schimburilor, chiar când imensul clopot de vânt din Sticlă-străveche de pe Turnul Străjii-de-la-apus prinse, în sfârşit, briza dinspre mare şi bătu al unsprezecelea ceas al dimineţii.

Piaţa Schimburilor era un lac cu apa destul de liniştită, aflat în chiar inima Camorrului şi având aproape un kilometru în circumferinţă, ferit de şuvoiul învolburat al Angevinului şi de canalele dimprejur printr-un şir de diguri de piatră. Singurul curent din toată piaţa era cel al oamenilor, pe măsură ce sute şi sute de negustori plutitori îşi cârmeau încet şi cu grijă bărcile unii după alţii, în sensul invers acelor de ceasornic, în încercarea de a obţine poziţii cât mai bune lângă digurile joase, forfotind de muşterii şi de gură-cască.

Străjeri în tunici de culoarea muştarului conduceau şalupe de un negru lucios – fiecare dintre ele având la vâsle câte o duzină de prizonieri înlănţuiţi din Palatul Răbdării –, folosindu-se de pari lungi şi vorbe grele ca să menţină câteva canale precare prin haosul plutitor al pieţei. Pe aceste canale treceau barjele de agrement ale nobilimii, precum şi barje împovărate cu mărfuri şi unele goale, cum era cea în care se aflau cei trei Ticăloşi Gentilomi, care cumpărau din priviri pe când brăzdau marea de speranţe şi de lăcomie.

Din numai câteva mişcări, Goangă îi duse pe lângă o familie de vânzători de fleacuri în bărcuţe maronii, neîngrijite, pe lângă un negustor de mirodenii cu produsele expuse pe un suport triunghiular în mijlocul unei plute circulare urâte numite *vertolă,* şi pe lângă un Arbore de

Canal care sălta şi se legăna pe pontonul din băşici de piele care-i susţinea rădăcinile. Aceste rădăcini atârnau prin apă, absorbind tot pişatul şi toate deşeurile oraşului aglomerat; umbrarul din frunze foşnitoare ca de smarald arunca mii de umbre minuscule şi un parfum de citrice peste Ticăloşii Gentilomi care treceau pe sub el. Copacul (o combinaţie alchimică între tei şi lămâi) era îngrijit de o femeie de vârstă mijlocie şi de trei copii, care forfoteau prin crengi şi aruncau fructe după cum li se cerea de pe bărcile aflate în trecere.

Deasupra ambarcaţiunilor din Piaţa Schimburilor se înălța un câmp de steaguri, flamuri şi stindarde din mătase, care mai de care încercând, prin culori şi simboluri ţipătoare, să-şi transmită mesajul către cumpărătorii atenţi. Erau steaguri împodobite cu contururi grosolane de peşti, păsări sau ambele; steaguri împodobite cu halbe de bere, sticle de vin şi bucăţi de pâine, cu cizme, pantaloni şi ace de croitorie, cu fructe, ustensile de bucătărie, unelte de dulgher şi câte şi mai câte altele. Ici-colo, mici ciorchini de bărci cu găini pe flamuri sau de plute cu încălţări pe stindarde erau încleştate în luptă, cu proprietarii susţinând sus şi tare că marfa lor este mai bună sau sugerând că odraslele celorlalţi n-ar fi tocmai ale lor, în vreme ce bărcile străjii stăteau vigilente în apropiere, gata să intervină în caz că s-ar încinge spiritele mai tare.

— Este de-a dreptul supărător câteodată să te tot prefaci că eşti sărac. Locke privea visător în jur, cam cum ar fi vrut să facă şi Goangă dacă nu ar fi trebuit să se concentreze atât de mult ca să evite accidentele. O barjă plină ochi cu zeci de pisici domestice, care mieunau închise în cuşti făcute din şipci de lemn, tocmai trecea prin spatele lor, având desenat cu măiestrie pe flamura-i albastră un şoarece mort care pierdea sânge stacojiu dintr-o gaură căscată în grumaz.

— E ceva anume la locul ăsta. Aproape mă pot convinge singur că am nevoie cu adevărat de jumătate de kilogram de peşte, de nişte corzi pentru arc, de nişte pantofi vechi şi de-o lopată nouă.

— Din fericire pentru credibilitatea noastră, zise Jean, ne apropiem de următorul reper în drumul către o grămadă grasă din banii lui Don Salvara.

Arătă spre digul nord-estic al pieţei, dincolo de care se întrezărea un şir de hanuri şi taverne prospere care umpleau spaţiul dintre piaţă şi Cartierul Templelor.

— Ca întotdeauna, ai dreptate, Jean. Lăcomia înainte de imaginaţie. Ne ţii pe calea cea dreaptă. Locke adăugă un deget entuziast, chiar dacă de prisos, în direcţia spre care arătase deja Jean. Goangă! Scoate-ne la râu, apoi cârmeşte la dreapta. Unul din gemeni o să ne aştepte la Casa Tăvălită, al treilea han de pe ţărmul de miazăzi.

Goangă îi conduse spre nord, străduindu-se, cu fiecare mişcare, să atingă fundul bazinului pieţei (care era, pe puţin, o dată şi jumătate mai adânc decât canalele din jur). Scăpară de prea zeloşii furnizori de grepfrut, legături de cârnaţi şi batoane alchimice luminiscente, iar Locke şi Jean se distrară jucând un joc preferat, încercând să ghicească hoţii de buzunare prin mulţimea de pe diguri. Neatenţia miilor de camorreni reprezenta încă o vacă de muls pentru Făuritorul-de-Hoţi, acum bătrân şi tremurând, ascuns în bârlogul său rece şi jilav de sub Dealul Umbrelor, la aproape douăzeci de ani de când Locke şi Jean puseseră piciorul ultima oară în acel loc.

De îndată ce scăpară din piaţă şi ieşiră pe râu, Goangă şi Jean făcură schimb de locuri fără nici un cuvânt. Muşchii lui Jean erau mai pe măsura apelor iuţi ale Angevinului, iar Goangă trebuia să-şi odihnească braţele pentru rolul pe care urma să-l joace în mica scenetă. Pe când Goangă se prăbuşi în locul pe care-l ocupase până atunci Jean la copastie, Locke scoase parcă de nicăieri o lămâie condimentată şi i-o azvârli băiatului. Goangă o mâncă din şase muşcături, cu tot cu coaja uscată şi unsuroasă, mestecând miezul galben-roşiatic într-un mod cât se poate de dizgraţios cu dinţii săi strălucitori, dar strâmbi. Rânji.

— Nu se face otravă de peşte din chestiile astea, nu?

— Nu, zise Locke. Otrava de peşte se face numai din chestiile pe care le mănâncă Jean.

Jean îşi drese glasul:

— Niţică otravă de peşte face să îţi apară păr pe piept. Asta dacă nu eşti peşte.

Jean îi ţinu aproape de ţărmul sudic al Angevinului, departe de adâncimea la care prăjina nu ar fi ajuns. Raze de lumină sidefie şi fierbinte ţâşneau spre ei în momentul în care podurile din Sticlă-străveche se interpuneau între

barjă şi soarele ce răsărea. Fluviul avea o sută optzeci de metri în lăţime, transpirându-şi umezeala în aer, odată cu mirosurile de peşte şi de mâl.

Înspre nord, prin aerul vălurind din cauza arşiţei, se vedea coasta îngrijită a Insulelor Alcegrante, reşedinţa micii nobilimi a oraşului. Grădinile împrejmuite, fântânile arteziene atent lucrate şi vilele din piatră albă erau inaccesibile celor de teapa lui Locke, Jean sau Goangă. Cum soarele se apropia de zenit, imensele umbre ale celor Cinci Turnuri se retrăseseră în partea de sus a oraşului şi nu mai dădeau acum decât o sclipire trandafirie, ca de vitralii, care se revărsa până dincolo de marginile nordice ale Insulelor Alcegrante.

— Pe toţi zeii, iubesc locul ăsta! spuse Locke, bătând darabana pe coapse. Câteodată, îmi vine să cred că oraşul ăsta a fost pus aici din simplul motiv că zeii adoră nelegiuirile. Hoţii de buzunare fură de la oamenii de rând, negustorii îi fură pe toţi cei pe care-i pot prosti, Capa Barsavi îi jefuieşte pe jefuitori *şi* pe oamenii de rând, mica nobilime jefuieşte aproape pe toată lumea, iar Ducele Nicovante, din când în când, trage-o fugă cu armata lui până-n Tal Verrar sau Jerem şi-i jefuieşte de fac pe ei, *ca să nu mai vorbim* de ce le face propriilor nobili şi oameni de rând.

— Deci noi suntem jefuitori ai jefuitorilor, spuse Goangă, care se prefac a fi jefuitori care lucrează pentru un jefuitor al altor jefuitori.

— Da, noi cam stricăm peisajul, nu-i aşa? Locke se gândi câteva secunde, lovind cu limba interiorul obrajilor. Gândeşte-te la ceea ce facem ca la... hmm... un soi de taxă secretă pentru nobilii cu mai mulţi bani decât prudenţă. Eh, uite că am ajuns.

Chiar sub hanul Casa Tăvălită se afla un chei larg şi bine îngrijit, cu vreo şase dane de acostare, toate libere momentan. Debarcaderul neted şi gri avea vreo trei metri înălţime în locul acela; trepte late din piatră duceau până la nivelul străzii, cât şi o rampă pavată destinată încărcăturilor şi cailor. Calo Sanza îi aştepta la marginea cheiului, îmbrăcat ceva mai bine decât tovarăşii săi şi având lângă el un cal Îmblânzit. Locke îi făcu cu mâna.

— Ce mai e nou? strigă Locke.

Jean era foarte priceput şi graţios la cârmit; cheiul era la vreo douăzeci de metri distanţă, apoi la zece, apoi alunecară de-a lungul lui cu un scrâşnet uşor.

— Galdo a pregătit tot ce ne trebuie în cameră – Apartamentul Bompresului, de la primul cat, şopti drept răspuns Calo, aplecându-se spre Locke şi Goangă şi apucând frânghia de acostare a barjei.

Calo avea pielea măslinie şi părul ca un petic de noapte; pielea netedă din jurul ochilor lui negri nu era decât puţin încreţită de la râs (deşi cei care îi cunoşteau pe gemenii Sanza ar fi spus că sunt semne de ştrengărie). Un nas incredibil de ascuţit şi de încovoiat preceda chipul frumos, ca un pumnal ţinut în poziţie de apărare.

Imediat după ce legă barja de dana de acostare, Calo îi azvârli o cheie mare de fier lui Locke, cheie, prinsă de un ciucure din mătase roşie şi neagră. La un han de calitate precum Casa Tăvălită, uşile odăilor erau păzite de un mecanism de închidere (acesta putea fi îndepărtat doar printr-o anumită metodă iscusită, ştiută de proprietari) care ieşea dintr-o nişă a uşii. Fiecare odaie venea la închiriere cu o cutie nouă şi cu cheia potrivită; cum în spatele tejghelei lustruite de la recepţie erau sute de asemenea cutii, care arătau la fel, hanul putea garanta practic că orice încercare de copiere a cheilor în vederea unui viitor jaf era o pierdere de timp pentru un hoţ.

Era tocmai ce le trebuia lui Locke şi lui Jean: intimitate asigurată pentru transformarea rapidă care urma să aibă loc.

— Minunat! Locke sări pe chei la fel de sprinten cum urcase în barcă; Jean îi dădu cârma înapoi lui Goangă, apoi zgâlţâi serios barja când sări de pe ea. Hai să intrăm şi să-i întâmpinăm pe oaspeţii noştri din Emberlain.

În vreme ce Locke şi Jean urcau treptele dinspre Casa Tăvălită, Calo îi făcu semn lui Goangă să-l ajute cu calul. Făptura cu ochi albi şi goi era lipsită complet de teamă şi de iniţiativă, însă tocmai această lipsă a oricăror instincte de conservare ar fi putut s-o facă să avarieze foarte uşor barja. După câteva minute de împins şi tras cu atenţie, poziţionaseră calul în mijlocul barjei, calm ca o statuie care mai şi respira din întâmplare.

— Norocoasă făptură, zise Calo. L-am numit Stavilă. Poţi să îl foloseşti drept masă. Sau stâlp de suport.

— Animalele Îmblânzite îmi dau nişte fiori ai naibii.

— În timp ce mie, spuse Calo, îmi dau nişte fiori *cumpliţi*. Însă ageamiii şi nătărăii preferă cai de povară Îmblânziţi, iar jupânul nostru negustor din Emberlain e exact aşa, mai pe scurt.

Mai trecură câteva minute, petrecute de Calo şi Goangă într-o tăcere binevoitoare sub soarele aspru. Păreau un echipaj obişnuit de barjă, aşteptând să primească un pasager de vază din adâncurile hanului Casa Tăvălită. Curând, acest pasager coborî treptele şi tuşi de două ori, ca să le atragă atenţia.

Era Locke, desigur, însă arăta diferit. Avea părul dat pe spate şi uns cu ulei de trandafir, oasele feţei păreau să fie mai proeminente, iar ochii erau ascunşi pe jumătate de o pereche de ochelari cu ramă din perlă neagră şi care sclipeau argintii în soare.

Purta acum o vestă neagră închisă până la gât, în stilul din Emberlain, aproape pe corp de la umeri până la coaste, apoi lărgindu-se brusc la talie. Două curele negre din piele, prinse cu catarame argintii lustruite, îi încingeau pântecele; trei rânduri de eşarfe încreţite îi ieşeau din guler şi-i fluturau în briza încinsă. Purta pantaloni brodaţi, strâmţi şi cenuşii, peste încălţări din piele de rechin, cu toc gros şi cu funde negre ridicol de proeminente, atârnând ca nişte flori de seră peste picioarele lui. Mici broboane de sudoare începuseră deja să i se strângă pe frunte – vara din Camorr nu răsplătea intruziunea modelor din zonele mai nordice.

— Numele meu este *Lukas Fehrwight,* zise Locke. Avea glasul repezit şi precis, curăţat de inflexiunile sale naturale – întinsese accentul aspru de Vadran peste o uşoară denaturare a dialectului său nativ de Camorri, aşa cum amestecă un barman băuturile. Port haine ce vor fi pline de sudoare în câteva minute. Sunt destul de bătut în cap ca să umblu prin Camorr fără nici un fel de armă la mine. Şi, pe deasupra, spuse el cu o urmă de părere de rău, sunt întru totul *imaginar*.

— Îmi pare rău să aud una ca asta, Jupâne Fehrwight, zise Calo, dar măcar aveţi pregătite barca şi calul pentru excursia dumneavoastră.

Locke păşi cu grijă spre marginea barjei, unduindu-şi şoldurile ca un om de-abia coborât de pe vas şi care nu-i

încă obişnuit să aibă sub tălpi pământ solid. Spatele îi era drept, iar mişcările aproape afectate. Purta afectarea lui Lukas Fehrwight ca un al doilea rând de haine.

— O să ajungă în curând şi slujitorul meu, zise Locke/Fehrwight în vreme ce cobora(u) pe barjă. Îl cheamă *Graumann* şi suferă şi el de aceeaşi boală – e imaginar.

— Zeii să ne aibă-n pază, spuse Calo, înseamnă că-i contagioasă.

Jean coborî pe rampa de piatră, păşind apăsat sub povara celor aproape cincizeci de kilograme ale harnaşamentului care scârţâia, precum şi a pachetelor din piele brodată pline ochi cu mărfuri şi închise bine. Purta acum o cămaşă de mătase albă, deja pătată de sudoare în câteva locuri şi abia cuprinzându-l la brâu, pe sub o vestă neagră deschisă şi o eşarfă albă. Avea părul pieptănat cu cărare la mijloc şi uns cu un ulei negru; nu fusese niciodată prea pitoresc, însă acum semăna cu două pernuţe de lână arcuite deasupra frunţii ca un acoperiş.

— Suntem în întârziere, Graumann. Locke îşi prinse mâinile la spate. Grăbeşte-te şi lasă-l pe sărmanul cal să-şi facă treaba.

Jean puse povara pe spatele calului Îmblânzit, fără ca acesta să reacţioneze în vreun fel. Apoi se aplecă şi strânse şaua bine sub burta calului. Goangă îi trecu cârma lui Calo, apoi desprinse frânghia barjei de dană şi porniră din nou la drum.

— N-ar fi al naibii de amuzant ca Don Salvara să se-apuce tocmai azi să nu-şi mai urmeze micul ritual? spuse Calo.

— Nu te teme, zise Locke, renunţând pentru moment la glasul lui Lukas Fehrwight, dar nu şi la postura acestuia. Este foarte devotat amintirii mamei sale. Conştiinţa poate fi la fel de bună ca o clepsidră cu apă când vine vorba de respectat unele îndatoriri.

— Să te-audă zeii. Calo cârmi cu uşurinţă şi voioşie. Dar nu-mi pun coaiele la bătaie dacă te înşeli. Tu eşti ăla care poartă o haină neagră de pâslă, grea de patru kilograme, în plină lună a lui Parthis.

O luară drept înainte pe Angevin, şi în curând avură în dreapta malul apusean al Cartierului Templelor. Trecură pe sub o punte mare de sticlă; chiar la mijlocul acestui pod,

la vreo cincisprezece metri deasupra apei, stătea un bărbat deşirat, cu părul negru, chipul şi nasul lui Calo.

Chiar când Calo cârmi barja pe sub punte, Galdo Sanza lăsă să-i cadă din mâini, ca din întâmplare, cotorul unui măr roşu. Fructul făcu pleosc! în apă, la câţiva paşi în spatele fratelui său.

— Salvara este la templu! spuse Goangă.

— Splendid. Locke îşi deschise braţele şi rânji. Nu v-am zis eu că suferă de un simţ impecabil al devoţiunii materne?

— Sunt nespus de încântat că-ţi alegi victimele doar dintre oameni cu ţinută morală ireproşabilă, spuse Calo. Altminteri, ai putea să-i dai un exemplu negativ lui Goangă.

La un doc public care ieşea din ţărmul nord-vestic al Cartierului Templelor, chiar la umbra noului şi imensului Sălaş al lui Iono (Părintele Furtunilor, Patronul Apelor ce Înşfacă), Jean acostă în timp record şi-l coborî de pe barjă pe Stavilă, care arăta cum trebuie să arate calul de povară al unui negustor bogat.

Locke îl urmă, plin de demnitatea nervoasă a lui Fehrwight; toată zeflemeaua fusese camuflată, precum cărbunii în vatră. Goangă ţâşni prin mulţime, nerăbdător să-şi ocupe postul de strajă deasupra răscrucii unde ambiţiile lui Don Salvara urmau să fie puse la grea încercare, cât de curând. Calo îl zări pe Galdo, care tocmai cobora de pe podul din sticlă, şi se îndreptă spre el, ca din întâmplare. Fără să-şi dea seama, ambii gemeni îşi pipăiau armele ascunse sub cămăşile lor umflate.

Pe când fraţii Sanza îşi potriveau pasul unul lângă altul şi se îndreptau spre locul de întâlnire de la Templul Apelor Prielnice, Locke şi Jean erau deja o stradă mai încolo, apropiindu-se din altă direcţie. Partida începuse.

Pentru a patra oară în tot atâţia ani, sfidând cu calm cea mai sfântă regulă a lumii interlope a Camorrului, Ticăloşii Gentilomi îl luau ca ţintă pe unul dintre cei mai puternici oameni din Camorr. Puneau la cale o întâlnire care ar fi putut să-l lase pe Don Lorenzo Salvara fără jumătate de avere; tot ce mai trebuia era ca Donul să fie punctual.

5

Goangă era plasat excelent pentru a vedea patrula înaintea oricui altcuiva, conform planului. Chiar şi patrula era în plan, într-un fel. Însemna că planul se dusese naibii.

— Goangă, tu o să vezi totul în jocul ăsta. Locke îi explicase de mai multe ori ce trebuia să facă, iar Jean îl bătuse la cap cu o grămadă de întrebări, ca să-l verifice. Vrem cu tot dinadinsul ca primul contact cu Salvara să aibă loc pe cea mai pustie stradă din Cartierul Templelor. Dacă am pune pe cineva de strajă la sol, omul ar fi depistat de la o poştă, însă un băiat pe un acoperiş... ei, asta-i cu totul altceva.

— Şi ce trebuie să observ?

— Orice apare la orizont. Pe Ducele Nicovante şi Compania Sticla-nopţii. Pe Regele celor Şapte Dovlecei. Vreo bătrânică împingând un căruţ cu baligă. Dacă avem musafiri nepoftiţi, dai semnalul. Oamenilor de rând poţi să le distragi atenţia. Însă, dacă vine straja... ei bine, fie ne facem că plouă, fie o luăm la sănătoasa.

Şi iată că veneau şase oameni în tunici de culoarea muştarului şi în armuri bine îngrijite, cu bastoane şi săbii zăngănindu-le ameninţător la cingătorile duble; veneau la pas dinspre sud şi erau la numai vreo câteva zeci de paşi de Templul Apelor Prielnice. Urmau să treacă pe la capătul mult-prea importantei alei; chiar dacă Goangă i-ar fi avertizat pe ceilalţi îndeajuns de repede încât Calo să-şi ascundă frânghia, Locke şi Jean tot ar fi fost murdari de noroi, iar gemenii tot ar fi fost îmbrăcaţi ca nişte bandiţi, inclusiv cu eşarfe pe feţe. Ar fi fost imposibil să facă pe nevinovaţii; dacă Goangă dădea semnalul, era cazul s-o ia la sănătoasa.

Goangă se gândi mai iute ca niciodată, cu inima bătându-i atât de repede, încât ai fi zis că-i flutură cineva nişte pagini lângă plămâni. Îşi impuse să rămână calm şi să caute o cale de scăpare. Ce spunea Locke tot timpul? *Revezi opţiunile!* Trebuia să-şi revadă opţiunile.

Nu avea cine ştie ce opţiuni. Un puşti de doisprezece ani, ghemuit la vreo şapte metri înălţime în colţul grădinii suspendate şi neîngrijite a unui templu abandonat, fără nici o armă cu bătaie lungă şi fără nici un alt mijloc de distragere a atenţiei la îndemână. Don Salvara încă le aducea omagiu zeilor mamei sale în Templul Apelor Prielnice; în jur nu se mai zăreau decât tovarăşii săi

Ticăloşi Gentilomi şi patrula asudată, care era cât pe ce să le strice ziua.

Stai aşa.

Şapte metri mai jos şi vreo doi metri mai la dreapta lui Goangă era o grămadă de gunoi, sprijinită de zidul clădirii pe care se ghemuise el. Erau nişte saci putregăiţi, din pânză groasă, şi un amestec de băligar maroniu.

Cuminte ar fi fost să le dea semnalul celorlalţi şi să-i lase să o ia la fugă; Calo şi Galdo erau obişnuiţi să scape de Jachetele Galbene şi puteau să se întoarcă săptămâna viitoare şi să-şi reia jocul. Poate. Însă poate că un joc ratat astăzi ar fi dat de bănuit cuiva şi ar fi crescut numărul patrulelor în săptămânile următoare. Poate că s-ar fi aflat că nici Cartierul Templelor nu-i atât de liniştit pe cât se credea. Poate că şi Capa Barsavi, chiar dacă avea atâtea griji pe cap, tot ar fi vrut să afle mai multe despre agitaţia neautorizată şi ar fi înăsprit şi el regulile. Ceea ce ar fi însemnat că-şi puteau lua adio de la banii lui Don Salvara, că oricum nu s-ar mai fi putut atinge de ei niciodată.

Nu, vremea cuminţeniei trecuse. Goangă trebuia să *câştige*. Prezenţa acelei grămezi de gunoi făcu o tâmpenie mare şi glorioasă să pară ceva posibil.

Nu mai stătu pe gânduri. Sări. Cu braţele în părţi, căzând pe spate, holbându-se la cerul arzător al amiezii cu siguranţa oarbă a celor doisprezece ani ai săi, siguranţă care-i spunea că moartea şi vătămarea sunt rezervate doar celor pe care nu-i cheamă Goangă. Ţipă în timp ce cădea, cu o înflăcărare dementă, ca să se asigure că patrula îi acordă toată atenţia.

Simţi umbra imensă a pământului care se *contura* sub el în ultima secundă a căderii sale şi, chiar în clipa aceea, prinse cu coada ochiului o formă întunecată care ţâşnise prin văzduh deasupra Templului Apelor Prielnice. O formă zveltă şi frumoasă, grea – o pasăre? Vreun soi de pescăruş? În Camorr nu erau alte păsări de mărimea aia, în nici un caz dintre cele care să se mişte ca săgeata, şi…

Impactul cu suprafaţa semiflexibilă a grămezii de gunoi îi goli plămânii de aer cu un *uuuuşşş!* moale, împingându-i capul în faţă. Bărbia ascuţită se izbi de pieptul suplu; dinţii îi lăsară găuri însângerate în limbă şi gustul călduţ şi sărat îi umplu gura. Ţipă din nou, din reflex, şi scuipă sânge.

Cerul se rotea deasupra lui, de parcă lumea încerca unghiuri noi, în aşteptarea aprobării sale.

Auzi tropăitul cizmelor pe caldarâm; scârţâitul şi zdrăngănitul armelor în teci. Între Goangă şi cer se interpuse chipul rumen al unui om de vârstă mijlocie, încins de două mustăţi leoarcă de sudoare.

— Pe coaiele lui Perelandro, băiete! Străjerul îl privea uluit şi îngrijorat. Ce naiba făceai cocoţat acolo? Ai noroc că ai căzut pe astea.

Se auziră murmure entuziaste de încuviinţare de la brigada de Jachete Galbene care se înghesuiau în spatele primului sosit; Goangă putea simţi sudoarea şi uleiul de armură, cât şi miresmele ce se înălţau din sacii pe care căzuse. În Camorr, când sari pe o grămadă oarecare de zoaie maronii ştii bine că n-o să miroasă a parfum de trandafiri. Goangă îşi clătină capul ca să alunge stelele verzi ce-i dansau prin faţa ochilor şi-şi mişcă picioarele ca să se asigure că-i mai sunt încă de folos. Nimic nu părea să fie rupt, zeii fie binecuvântaţi. Avea să-şi revizuiască propriile iluzii de nemurire când se va fi terminat totul.

— Sergent, şuieră apăsat Goangă, scuipând şi mai mult sânge (la naiba, îi ardea limba de durere!)... Sergent...

— Da? Omul îşi holbă ochii tot mai mult. Poţi să-ţi mişti mâinile şi picioarele, băiete? Ce simţi?

Goangă întinse parcă la întâmplare mâinile, fără să le simuleze în întregime tremuratul, şi se agăţă de armura sergentului, ca şi cum ar fi încercat să-şi recapete echilibrul.

— Sergent, zise Goangă câteva secunde mai târziu, ţi-e punga mult mai uşoară decât ar trebui. Ai fost la târfe azi-noapte, nu-i aşa?

Scutură punguţa din piele chiar sub nasul sergentului şi partea pişicheră a sufletului său (care, ca să fim drepţi, era şi cea mai mare) străluci de plăcere la vederea expresiei năucite de pe chipul bărbatului. Pentru o fracţiune de secundă, Goangă uită de durerea aterizării sale imperfecte în grămada de gunoi. Apoi scoase şi cealaltă mână, ca prin minune, şi Bocceaua Ştrengarului îl lovi pe sergent drept între ochi.

Bocceaua Ştrengarului sau „micul paznic roşu“ era un săculeţ greu, ca o măciucă în miniatură, ascuns sub haine (dar niciodată direct pe piele). Era umplut de obicei cu tot

soiul de ardei iuţi din Camorr şi cu alte chestii aruncate de alchimiştii întunecaţi. Nu era de mare ajutor împotriva unei ameninţări reale, însă era tot ce trebuia pentru a înfrunta o altă puşlama de pe stradă. Sau anumiţi adulţi cu mâini lunecoase.

Sau un chip neprotejat, la distanţa potrivită.

Goangă se rostogolise deja spre stânga, astfel că praful ruginiu împrăştiat de Împletitură nu reuşi să-l atingă. Sergentul, în schimb, nu fu la fel de norocos; pe el îl nimeri în plin, iar chestia aia infernală îi intră pe nas, pe gură şi în ochi. Se zvârcoli urlând de durere şi căzu pe spate, apucându-se de obraji. Goangă era deja în picioare, împins de elasticitatea ghiduşă pe care ţi-o dă tinereţea; în nevoia aprigă de a o lua la fugă, uitase chiar şi durerea amarnică a limbii.

Acum chiar izbutise să capteze întreaga atenţie a patrulei. Soldaţii strigau, sărind după el, în vreme ce picioarele lui mici loveau repede pavajul, iar el sorbea cu nesaţ aerul umed şi înţepător. Îşi făcuse partea sa, ca să ţină jocul viu. Acesta putea continua acum fără el, timp în care avea să le asigure vătafilor Ducelui exerciţiile de după-amiază.

Un străjer ceva mai ager la minte îşi vârî cu ceva greutate fluierul în gură şi suflă în el cu întreruperi, în timp ce alerga – trei fluierături scurte, pauză, apoi încă trei. Străjer la pământ. La naiba. Asta o să îi aducă pe cap toate Jachetele Galbene din jumătatea asta de oraş. O să îi aducă pe cap arbaletierii. Deveni deodată foarte important ca Goangă să scape de patrula de pe urmele lui înainte ca alte patrule să înceapă să trimită cercetaşii pe acoperişuri. Îşi pierdu orice nădejde într-o urmărire distractivă; avea cam un minut şi jumătate la dispoziţie să ajungă într-una din vizuinile sale şi să se facă nevăzut.

Deodată, limba începu să-l doară chiar foarte tare.

6

Don Lorenzo Salvara ieşi de pe porticul templului în plină arşiţă umedă camorreană, neînchipuindu-şi că, în partea cealaltă a cartierului, un băieţaş hoţ tocmai afla ce înseamnă să faci pe deşteptul. Sunetul fluierelor străjii se

auzea tot mai slab. Salvara îşi miji ochii şi se uită curios la silueta îndepărtată a unui străjer singuratic care se împleticea pe caldarâm, izbindu-se din când în când de ziduri şi ţinându-şi capul de parcă s-ar fi temut că acesta o să i se desprindă şi o să plutească în înaltul cerului.

— Vă vine a crede, stăpâne? Conté deja adusese caii din micul grajd discret din spatele templului. Beat criţă, şi suntem de-abia la prânz. Un rahat de adunătură jalnică de nătărăi, suliţele-aurii astea noi.

Conté era un bărbat de vârstă mijlocie, cu faţa arsă de soare, cu talia unui dansator profesionist şi cu braţele unui vâslaş de meserie. Nu era greu de ghicit slujba pe care o făcea pentru tânărul Don, chiar şi fără să fi remarcat jungherele, lungi cât coapsele picioarelor sale, care atârnau de cingătorile de piele.

— Nu se ridică la înălţimea vechilor tale standarde, aşa-i?

Donul, pe de altă parte, era un tânăr arătos, cu sânge nobil camorrean, cu părul negru şi cu pielea de culoarea mierii umbrite. Faţa-i era plină, bucălată, deşi trupu-i era zvelt, şi numai ochii lăsau de înţeles că nu era doar un student politicos care se dădea drept nobil. În spatele elegantelor sale lentile fără rame, ochii Donului erau nerăbdători ca ai unui arcaş avid după ţinte. Conté pufni.

— Pe vremea mea, măcar ştiam că să te faci mangă era o plăcere de interior. Conté îi dădu Donului frâul calului, o iapă cu părul cenuşiu şi lucios, puţin mai mare decât un ponei, dresată, dar în nici un caz Îmblânzită. Tocmai bună pentru plimbări scurte printr-un oraş făcut mai degrabă pentru bărci (sau pentru acrobaţi, cum se plângea deseori Don Salvara) decât pentru cai. Străjerul împleticit dispăru după cotitura străzii, oarecum în direcţia din care veneau fluierăturile insistente. Cum zgomotul nu părea să se apropie, Salvara ridică din umeri în sinea lui şi îşi mână calul în stradă.

Aici avură parte de o a doua surpriză din acea zi. Când Donul şi slujitorul său cotiră spre dreapta, dădură de aleea cu ziduri înalte de lângă Templul Apelor Prielnice, iar pe această alee, doi oameni îmbrăcaţi elegant erau snopiţi în bătaie de bandiţi.

Salvara înlemni şi se holbă uluit – tâlhari mascaţi în Cartierul Templelor? Tâlhari mascaţi sugrumând un om

îmbrăcat tot în negru, după portul strâmt, greoi şi cumplit de nepotrivit al unui *vadran?* Şi, o, zei milostivi! Un cal de povară Îmblânzit asista impasibil la scenă.

După câteva secunde de uimire, Donul lăsă frâiele cailor şi alergă spre capătul aleii. Nu trebui să se uite înapoi ca să ştie că slujitorul său îl urma îndeaproape, cu cuţitele scoase.

— Hei! Voi de colo! Glasul Donului era destul de sigur, deşi un pic ascuţit din cauza tulburării. Eliberaţi-i pe aceşti oameni şi daţi-vă la o parte!

Cel mai apropiat tâlhar îşi întoarse capul; ochii săi negri de deasupra măştii improvizate se măriră când îi văzu pe Don şi pe Conté apropiindu-se. Tâlharul îşi suci victima cu faţa congestionată, astfel încât aceasta să se afle între el şi aşa-zişii intruşi.

— Nu e cazul să vă amestecaţi în treaba asta, *domnul* meu, spuse tâlharul. E doar o mică neînţelegere. Problemă personală.

— Atunci poate că n-ar fi trebuit s-o rezolvi în public.

Tâlharul reuşi să mimeze o figură exasperată.

— Da’ ce? Ţi-a dat Ducele aleea asta ca proprietate personală? Dacă mai faci un pas, îi sucesc gâtul amărâtului ăsta!

— Încearcă, numai! Don Salvara îşi duse mâna cât se poate de sugestiv la mânerul spadei. Se pare că omul meu şi cu mine blocăm singura ieşire de pe această alee. Sunt sigur că o să te simţi foarte bine că l-ai omorât pe acest om atunci când un metru de metal o să-ţi străpungă grumazul.

Primul tâlhar nu dădu drumul funiei încolăcite cu care îşi ţinea victima aproape inconştientă, dar începu să se dea precaut înapoi, către fundătură, trăgându-l cu greu după sine pe omul înveşmântat în negru. Tovarăşul său se îndepărtă de trupul căzut al omului pe care-l lovise cu sălbăticie. Cei doi bandiţi schimbară o privire plină de înţeles.

— Prieteni, *nu* fiţi proşti. Salvara îşi trase spada pe jumătate afară din teacă; soarele se reflectă alb în oţelul camorrean de cea mai bună calitate, iar Conté se aplecă pe vârful picioarelor, în poziţia de atac a unui cuţitar înnăscut.

Fără să mai spună vreo vorbă, primul tâlhar îşi azvârli victima spre Conté şi Don. În vreme ce nefericitul în haine negre trase în sfârşit aer în piept şi se agăţă de salvatorii

săi, cei doi tâlhari mascaţi ţâşniră către zidul din capătul aleii. Conté sări peste vadranul care gemea şi tremura pe jos şi o zbughi după ei, însă atacatorii nu erau doar sprinteni, ci şi vicleni. O frânghie subţire, de-abia vizibilă, era atârnată de zid, înnodată din loc în loc. Cei doi tâlhari se căţărară pe ea şi aproape că se aruncară peste muchia zidului; Conté izbi cu jungherele sale, dar ajunse două secunde prea târziu. Capătul frânghiei zbură peste zid şi căzu cu zgomot într-o baligă de la picioarele sale.

— Putorile naibii netrebnice! Omul Donului îşi băgă jungherele înapoi la brâu cu îndemânare şi se aplecă deasupra trupului greoi care zăcea în noroiul de pe alee. Privirea albă şi stranie a calului de povară Îmblânzit părea să-l urmărească, în timp ce îi lua pulsul bărbatului gras. Străjerii se împleticesc de beţi ce sunt în plină zi, şi uite ce se petrece în afurisitul de *Cartier al Templelor,* în vreme ce ei freacă menta...

— O, slavă Dovleceilor, gâjâi bărbatul în negru, descolăcindu-şi frânghia de la gât şi aruncând-o pe jos. Don Salvara putu acum să-şi dea seama că era îmbrăcat în haine de calitate, în ciuda faptului că erau murdare, foarte greoaie şi nepotrivite sezonului – excelent croite pe măsură şi ornate mai degrabă cu un rafinament costisitor decât cu strălucire opulentă. Slavă Sării şi Zahărului, slavă Mâinilor de Sub Ape că nenorociţii ăia ne-au atacat chiar în acest loc sacru, unde spiritele v-au adus în ajutorul nostru.

Omul vorbea foarte corect therina, deşi cu un puternic accent şi cu un glas răguşit pe bună dreptate. Îşi frecă gâtul zdrelit, clipi şi, cu cealaltă mână, începu să pipăie prin noroiul dimprejur, ca şi cum ar fi căutat ceva.

— Cred că vă pot ajuta din nou, zise Don Salvara într-o vadrană la fel de corectă şi de puternic accentuată ca therina străinului.

Salvara ridică din noroi o pereche de ochelari cu rame din perlă (remarcând cât de uşoare şi de solide erau – o pereche foarte scumpă şi cu adevărat de calitate) şi îi şterse de mâneca hainei sale stacojii, înainte să-i dea omului.

— Şi vorbiţi vadrana! Străinul începu să vorbească acum în propriul grai, într-un mod care lui Salvara i se păru extraordinar de fluent. Omul în negru îşi puse

ochelarii înapoi la ochi şi clipi către salvatorul său. O minune, mult mai mult decât aş putea spera. O, Graumann!

Vadranul îmbrăcat în negru se ridică nesigur în picioare şi se împletici spre tovarăşul său. Conté izbutise să-l rostogolească în noroi pe străinul corpolent; acesta zăcea acum pe spate, cu pieptul masiv acoperit de murdărie ridicându-se şi coborând regulat.

— E limpede că trăieşte. Conté îşi trecu mâinile peste coastele şi pântecele bietului om. Nu cred că i-au rupt sau fracturat ceva, deşi o să fie probabil verde de la vânătăi câteva săptămâni. Verde ca apa din heleşteu şi apoi negru ca noaptea, sau nu mai ştiu să deosebesc rahatul de tartele cu cremă.

Vadranul zvelt şi îmbrăcat elegant scoase un oftat de uşurare.

— Tarte cu cremă. Într-adevăr. Cele cu dovlecei sunt cele mai gustoase. Graumann este slujitorul meu, secretarul meu, sârguincioasa mea mână dreaptă. Din păcate, nu este deloc iscusit la luptă, dar, după cum se poate vedea, nici eu nu am cu ce să mă laud în această privinţă. Străinul vorbea din nou în therină şi se întoarse spre Don Salvara, privindu-l cu ochii mari de uimire. La fel cum nu pot să mă laud nici cu bune maniere, de vreme ce nu am recunoscut unul dintre Donii Camorrului. Se înclină adânc – mai adânc chiar decât i-ar fi cerut eticheta unui străin avut aflat în faţa unui pair din Înaltul Ducat al Camorrului –, până când fu pe punctul de a cădea în nas.

— Sunt Lukas Fehrwight, slujitor al Casei de bel Auster, din cantonul Emberlain şi Regatul celor Şapte Dovlecei. Vă stau la dispoziţie şi vă sunt mai mult decât recunoscător pentru felul în care m-aţi ajutat astăzi.

— Eu sunt Lorenzo, Don Salvara, iar acesta este slujitorul meu, Conté. Şi noi suntem cei care vă stăm la dispoziţie, fără nici o obligaţie. Donul se înclină ca la carte, cu mâna dreaptă întinsă ca o invitaţie de salut. Mă simt oarecum răspunzător pentru ospitalitatea Camorrului, iar ceea ce vi s-a întâmplat aici n-a fost deloc ospitalitate. Era de datoria mea să vă sar în ajutor.

Fehrwight prinse mâna întinsă a Donului chiar deasupra încheieturii şi o strânse, în vreme ce Donul îl ţinea la fel. Deşi strângerea lui Fehrwight era lipsită de vlagă, Donul atribui acest lucru, cu mărinimie, faptului că

omul fusese cât pe ce să moară sugrumat. Fehrwight îşi coborî apoi fruntea până când atinse cu ea mâna Donului, şi astfel toate formalităţile cuvenite fură îndeplinite.

— Permiteţi-mi să vă contrazic; aveţi cu dumneavoastră un om credincios, care pare a fi foarte competent. Aţi fi putut să vă îndepliniţi datoria trimiţându-l doar pe el să ne ajute, însă aţi preferat să veniţi chiar dumneavoastră, gata de luptă. De unde eram eu, mi s-a părut că alerga ca să ţină pasul cu domnia voastră. Şi vă asigur că, în ciuda poziţiei inconfortabile în care mă aflam, am văzut totul perfect.

Donul dădu cu blândeţe din mână, de parcă ar fi putut să alunge vorbele din aer.

— Îmi pare rău că au scăpat, Jupâne Fehrwight. E puţin probabil să vă pot face dreptate aşa cum s-ar cuveni. Şi pentru aceasta, Camorrul îşi cere iertare.

Fehrwight îngenunche lângă Graumann şi îi dădu la parte de pe frunte părul negru, leoarcă de sudoare.

— Dreptate? Am noroc că mai sunt în viaţă. Am fost binecuvântat cu o călătorie liniştită până aici şi, cu ajutorul domniei voastre, sunt încă în viaţă şi îmi pot continua misiunea. Pentru mine, asta e toată dreptatea de care am nevoie. Bărbatul cel zvelt se uită din nou la Don Salvara. Nu cumva sunteţi chiar acel Don Salvara de la Viile Nacozza? Nu cumva soţia dumneavoastră este Doña Sofia, celebra alchimistă botanică?

— Am onoarea de a fi cel de care spuneţi şi am plăcerea de a o avea pe dumneaei drept soţie, încuviinţă Donul. Iar dumneavoastră nu cumva slujiţi *acea* Casă de bel Auster? Nu vă ocupaţi cumva cu negoţul de, hhmm...

— Ba chiar aşa, slujesc *acea* Casă de bel Auster şi *mă ocup* cu vânzarea şi transportul substanţei la care vă gândiţi. E ciudat, foarte ciudat. Dovleceii se joacă cu inima mea; cred că Mâinile de Sub Ape vor să cad secerat de uimire. Faptul că dumneavoastră îmi salvaţi viaţa aici, vorbiţi vadrana, împărtăşim un interes de afaceri comun... totul este nefiresc.

— Şi mie mi se par ieşite din comun toate acestea, dar nu mă deranjează defel. Don Salvara privi cu băgare de seamă în jur. Mama mea era vadrană, de aceea vorbesc acel grai cu plăcere, chiar dacă nu şi cu pricepere. Aţi fost urmărit, oare? Frânghia aceea de pe zid dovedeşte o

anumită premeditare, iar Cartierul Templelor... ei bine, de obicei este la fel de sigur ca odaia de lectură personală a Ducelui.

— Am ajuns în această dimineaţă, spuse Fehrwight, şi, după ce am făcut rost de camere – la hanul Casa Tăvălită, de care aţi auzit, fără îndoială –, am venit direct aici ca să aducem mulţumiri şi prinos pentru călătoria fără probleme din Emberlain. Nu am văzut de unde au venit oamenii aceia. Fehrwight se gândi o clipă. Deşi cred că unul dintre ei a aruncat frânghia aceea peste zid după ce l-a doborât pe Graumann. Au fost cu băgare de seamă, dar nu ne întinseseră o capcană.

Salvara mormăi, îndreptându-şi atenţia spre privirea goală a calului Îmblânzit.

— Ciudat. Veniţi mereu cu caii şi cu marfa la templu ca să vă aduceţi prinosul? Dacă pachetele acestea sunt pe cât de pline arată a fi, cred şi eu că tâlharii ăia v-au atacat.

— În mod obişnuit, asemenea lucruri le-am lăsa la han, sub lacăt. Fehrwight îl bătu pe umăr prieteneşte pe Graumann şi se ridică din nou. Însă mă tem că pentru misiunea mea trebuie să ţin sub ochi acest transport tot timpul. Şi mă tem că asta a făcut din noi o ţintă ispititoare. E un cerc vicios. Fehrwight se scărpină de câteva ori în bărbie, încet. Deja vă sunt îndatorat, Don Lorenzo, şi nu sunt sigur dacă să vă cer încă o dată ajutorul. Însă este ceva legat de misiunea cu care am fost însărcinat când am fost trimis în Camorr. Cum sunteţi un Don, îl ştiţi cumva pe un anumit Don Jacobo?

Don Salvara îl ţintui cu privirea pe Fehrwight, un colţ al gurii sale lăsându-se doar o idee în jos.

— Da, zise el scurt, după o tăcere de câteva clipe.

— Acest Don Jacobo... se spune că este un om avut. Ba chiar foarte avut, chiar şi pentru un Don.

— E... adevărat.

— Se zice că ar fi un spirit cutezător. Îndrăzneţ chiar. Că are... cum se spune, un ochi bun pentru ocazii deosebite. O toleranţă la risc.

— Da, e şi ăsta un fel de a-l descrie, poate.

Fehrwight îşi linse buzele.

— Don Lorenzo... este important... dacă aceste lucruri sunt adevărate, aţi vrea, aţi putea – prin statutul domniei voastre de pair al Camorrului – să mă ajutaţi să obţin o

întrevedere cu Don Jacobo? Mi-e ruşine să vă cer asta, dar mi-ar fi şi mai ruşine să nu-mi îndeplinesc datoria faţă de Casa de bel Auster.

Don Salvara surâse fără cea mai mică urmă de umor şi îşi întoarse capul câteva secunde, de parcă l-ar fi privit pe Graumann cum zace liniştit în noroi. Conté se ridicase şi se holba la Don, nevenindu-i să-şi creadă urechilor.

— Jupâne Fehrwight, spuse în cele din urmă Donul, chiar nu ştiţi că Paleri Jacobo este probabil duşmanul meu cel mai mare? Că noi doi ne-am duelat până la sânge de două ori şi că numai porunca Ducelui Nicovante însuşi ne împiedică să ne socotim o dată pentru totdeauna?

— O, făcu Fehrwight cu tonul şi expresia cuiva care tocmai a scăpat o făclie într-un butoi cu gaz de lampă. Ce jenant! Ce prostie din partea mea! Am mai avut treabă în Camorr, dar nu am... Vai, v-am insultat. V-am cerut prea mult.

— Da' de unde. Tonul lui Salvara se îmblânzi din nou; începu să bată cu degetele mâinii sale drepte în mânerul spadei. Spuneaţi, deci, că vă aflaţi aici într-o misiune pentru Casa de bel Auster. Că transportaţi o încărcătură pe care vă temeţi să o scăpaţi din ochi. Este limpede că planul dumneavoastră îl includea pe Don Jacobo, într-un fel sau altul, deşi... mai întâi trebuie să obţineţi o întrevedere cu el. Dacă am înţeles bine, nu ştie că sunteţi aici sau că plănuiţi să-l contactaţi, aşa-i?

— Eu... adică... Mă tem să spun prea multe despre afacerile mele aici...

— Dar este destul de limpede ce afaceri aveţi aici, zise Don Salvara, acum de-a dreptul voios, şi n-aţi tot repetat că îmi sunteţi îndatorat, Jupâne Fehrwight? În ciuda asigurărilor mele cum că nu este cazul, nu aţi insistat asupra acestui lucru? Vă retrageţi *acum* cuvintele?

— Eu... cu toată bunăvoinţa din lume, domnia voastră... la naiba. Fehrwight se cutremură. Îmi este ruşine, Don Lorenzo. Acum trebuie fie să-mi încalc obligaţia faţă de omul care mi-a salvat viaţa, fie să încalc făgăduiala făcută Casei de bel Auster de a păstra confidenţialitatea afacerilor sale.

— Ba le puteţi onora pe amândouă, spuse Donul, şi poate că eu însumi vă pot *ajuta* să încheiaţi cu bine afacerile stăpânului dumneavoastră. Nu înţelegeţi? Dacă

Don Jacobo nu ştie de prezenţa dumneavoastră aici, ce obligaţie aveţi faţă de el? E clar că aţi venit aici cu o treabă. Un plan, un proiect, o propunere. Sunteţi aici ca să *începeţi* ceva, altminteri aţi fi avut deja stabilite toate contactele. Nu vă mai faceţi atâtea reproşuri; totul este foarte logic. Nu am dreptate?

Fehrwight îşi lăsă privirea în pământ şi încuviinţă fără prea mare tragere de inimă.

— Atunci ascultaţi-mă! Chiar dacă nu sunt la fel de bogat ca Don Jacobo, dispun totuşi de o avere măricică; şi lucrăm în domenii oarecum complementare, nu-i aşa? Veniţi mâine pe barja mea, Sărbătoarea Schimburilor. Faceţi-mi *mie* propunerea şi haideţi s-o discutăm în amănunţime. O sclipire periculoasă trecu prin ochii lui Don Salvara, foarte vizibilă, cu toată strălucirea orbitoare a soarelui de pe cer. Cum îmi sunteţi îndatorat, voi considera că suntem chit dacă îmi acceptaţi invitaţia, şi atât. Apoi, fără nici o altă obligaţie, vom discuta afaceri spre folosul amândurora. Nu înţelegeţi că sunt interesat să răpesc orice oportunitate i s-ar ivi lui Jacobo, chiar dacă nu o să afle niciodată ce s-a întâmplat? *Mai ales* dacă nu o să afle niciodată, astfel încât nu va avea motiv să se supere pe dumneavoastră? Şi nu sunt oare eu îndeajuns de îndrăzneţ pentru gustul dumneavoastră? Jur că vi se lungeşte chipul, parcă prin farmec. Ce s-a întâmplat?

— Nu sunteţi dumneavoastră de vină, Don Lorenzo. Doar că Mâinile de Sub Apă sunt, o dată în plus, nespus de generoase. Şi noi avem o vorbă: norocul nemeritat ascunde întotdeauna o capcană.

— Fiţi pe pace, Jupâne Fehrwight. Dacă într-adevăr vreţi să discutaţi afaceri, nu trebuie să vă îndoiţi că vom avea mult de muncă sau că vor apărea o grămadă de probleme pe drum. Ne-am înţeles, deci? Veţi lua masa cu mine mâine-dimineaţă, pe Sărbătoarea Schimburilor, ca să discutăm propunerea dumneavoastră de afaceri?

Fehrwight înghiţi în sec, îl privi pe Don Salvara în ochi şi încuviinţă ferm.

— Este foarte înţelept ceea ce propuneţi. Şi poate că vom trage amândoi folos din asta. Primesc cu dragă inimă ospitalitatea domniei voastre şi vă voi spune totul. Rămâne pe mâine. În ce mă priveşte, de-abia aştept.

— A fost plăcerea mea să vă întâlnesc, Jupâne Fehrwight. Don Salvara îşi înclină uşor capul către Fehrwight. Putem să vă ajutăm să vă ridicaţi prietenul din noroi şi apoi să vă însoţim până la han, ca să ne asigurăm că nu mai întâmpinaţi şi alte dificultăţi?

— V-aş fi recunoscător dacă aţi face-o, numai să aveţi grijă puţin de bietul Graumann şi de încărcătura noastră, cât mă duc eu să ofer prinos la templu. Locke luă o punguţă de piele din talmeş-balmeşul de produse şi pachete cărate de cal. Prinosul va fi mai substanţial decât prevăzusem iniţial. Însă, la urma urmei, stăpânii mei înţeleg că rugăciunile de mulţumire reprezintă o cheltuială inevitabilă în domeniul nostru de activitate.

7

Drumul până la Casa Tăvălită fu greoi, deoarece Jean îşi juca excelent rolul de om nefericit, nesigur pe picioare şi ameţit. Dacă priveliştea oferită de doi străini îmbrăcaţi prea gros şi murdari de noroi şi a trei cai însoţiţi de un Don i se păru cuiva nefirească, atunci oamenii fură destul de înţelepţi încât să-şi ţină gura şi să nu se zgâiască la alai decât după ce acesta trecea mai departe. Pe drum, trecură pe lângă Calo, care mergea acum liniştit, îmbrăcat în straie de muncitor. Le făcu semne rapide şi subtile cu mâna. Cum nu ştiau nimic de Goangă, el urma să stea pe poziţii într-unul dintre punctele de întâlnire stabilite dinainte. Şi să se roage.

— Lukas! Nu se poate! Ba chiar tu eşti, Lukas Fehrwight!

Pe când Calo dispărea după colţul străzii, Galdo apăru la fel de brusc, îmbrăcat în straiele din mătase şi bumbac specifice unui negustor camorrean; numai haina lui crestată şi încreţită făcea probabil cât barja pe care Ticăloşii Gentilomi o cârmiseră pe fluviu în acea dimineaţă. Nu mai avea nimic acum care să-i amintească Donului sau slujitorului său de pungaşii de pe alee; fără mască, cu părul geluit şi prins sub o tichie rotundă şi mică, Galdo era însuşi simbolul respectabilităţii fizice şi financiare. Învârtea un bastonaş lăcuit şi păşea către ciudatul alai al lui Don Lorenzo, cu un zâmbet larg pe buze.

— Măi să fie... Evante! Locke/Fehrwight se opri şi îl ţintui pe nou-venit cu o privire plină de uluire prefăcută, apoi cei doi îşi strânseră mâna cu putere. Ce surpriză plăcută!

— Că bine zici, Lukas, că bine zici... dar ce naiba ai păţit? Şi tu, Graumann? Parcă tocmai aţi pierdut o luptă!

— Păi, cam da. Locke îşi lăsă privirea în pământ şi se frecă la ochi. Evante, a fost o dimineaţă foarte ciudată. Grau şi cu mine nici nu am mai fi în viaţă dacă nu ar fi intervenit călăuza noastră minunată, aici de faţă. Trăgându-l pe Galdo spre el, Locke i-l arătă pe Don. Domnia voastră, daţi-mi voie să vi-l prezint pe Evante Eccari, comisionar de mărfuri din cartierul Razona. Evante, domnia sa este Don Lorenzo Salvara. De la Viile Nacozza, dacă încă te mai interesează proprietăţile acelea.

— Slavă zeilor! Galdo îşi smulse tichia din cap şi se înclină adânc. Un Don. Ar fi trebuit să vă recunosc de îndată, ’mnia voastră. Mii de scuze. Evante Eccari, în slujba dumneavoastră.

— Încântat, Jupâne Eccari. Don Salvara se înclină politicos, dar neglijent, apoi făcu un pas înainte ca să strângă mâna nou-venitului; era semn că permitea să se elimine din conversaţie orice alte temenele şi nimicuri de prisos. Îl ştiţi deci pe Jupânul Fehrwight, să înţeleg?

— Lukas şi cu mine ne ştim de mult timp, ’mnia voastră. Fără a-i întoarce spatele lui Don Salvara, şterse nervos o bucăţică de noroi uscat de pe umerii hainei negre a lui Locke. Eu lucrez la Meraggio, de obicei, şi mă ocup de taxele vamale şi de autorizaţii pentru prietenii noştri de la miazănoapte. Lukas este unul dintre cei mai străluciţi oameni pe care-i are bel Auster.

— Ei, nici chiar aşa. Locke tuşi şi surâse timid. Evante îmi explică într-o therină pe înţelesul meu toate legile şi ordonanţele mai dificile ale ducatului dumneavoastră. M-a salvat în câteva rânduri până acum. Se pare că am un talent aparte în a cădea în capcanele Camorrului, cât şi un talent în a găsi camorreni de ispravă care să mă scape din ele.

— Puţini clienţi ar descrie activitatea mea în termeni atât de generoşi. Dar ce-i cu noroiul şi cu vânătăile astea? Ai pomenit ceva de o luptă?

— Da. Oraşul vostru are nişte, hhmmm, hoţi întreprinzători. Don Salvara şi slujitorul său tocmai au pus pe fugă doi dintre ei. Mă tem că Graumann şi cu mine o încasam rău.

Galdo se duse la Jean şi îl bătu prieteneşte pe umăr; felul în care tresări acesta fu pur şi simplu magistral.

— Slavă celor Doisprezece Zei! Complimentele mele, Don Salvara! Lukas e un om de o calitate excelentă, chiar dacă nu-i destul de înţelept încât să-şi dea jos blănurile alea caraghioase de iarnă. Vă sunt profund recunoscător pentru ceea ce aţi făcut şi sunt în…

— Lăsaţi, domnule, lăsaţi. Don Salvara ridică o mână, cu palma în afară, şi o duse pe cealaltă la cingătoare. Am făcut numai ceea ce se cuvenea să facă o persoană de rangul meu, nimic mai mult. Şi am primit deja destule mulţumiri şi jurăminte pe ziua de azi.

Don Lorenzo şi „Jupân Eccari“ mai schimbară amabilităţi o vreme; în cele din urmă, Galdo se lăsă înfrânt de cea mai politicoasă versiune a unui „Mersi, dar acum şterge-o“.

— Ei bine, zise el într-un sfârşit, a fost o surpriză minunată, însă mă tem că am un client care mă aşteaptă şi mi-e limpede că dumneavoastră şi Lukas aveţi de discutat afaceri în care nu trebuie să mă amestec, Don Salvara. Cu voia dumneavoastră...

— Desigur, desigur. Încântat, Jupâne Eccari.

— Plăcerea este de partea mea, ’mnia voastră. Lukas, dacă ai nişte timp liber, ştii unde să mă găseşti. Şi dacă pot să te ajut cumva în afacerile tale, numai spune-mi şi vin de îndată...

— Bineînţeles, Evante. Locke apucă mâna dreaptă a lui Galdo în ambele mâini şi o scutură cu entuziasm. Am o bănuială că vom avea nevoie de ajutorul tău cât de curând. Îşi duse un deget la nas; Galdo încuviinţă şi-apoi avu loc un schimb general de plecăciuni, strângeri de mână şi toate celelalte amabilităţi cerute de o despărţire cuviincioasă. Când plecă, Galdo făcu din mâini câteva semne, deghizate în gesturi de potrivire a tichiei pe cap: *Nu ştiu nimic de Goangă. Mă duc să-l caut prin împrejurimi.*

Don Salvara se uită cu băgare de seamă după el, dar după câteva secunde se întoarse spre Locke, şi alaiul îşi continuă drumul spre Casa Tăvălită. O vreme, vorbiră

despre tot felul de fleacuri. Locke sau mai bine zis Fehrwight nu avu prea multe probleme în a-şi dezvălui bucuria revederii lui „Eccari“; în curând, se prefăcu a fi extrem de posomorât, stare pe care o atribui unui început de durere de cap, provocată de tentativa de strangulare. Don Salvara şi Conté îi lăsară pe cei doi Ticăloşi Gentilomi în faţa grădinilor de citrice de la Casa Tăvălită, cu povaţa de a se odihni bine în acea noapte şi de a lăsa afacerile pentru ziua următoare.

Îndată ce fură singuri în siguranţa apartamentului lor (cu toată povara încărcăturii „preţioase“ pe umerii lui Jean), cei doi îşi azvârliră cât colo gătelile pline de noroi şi îşi schimbară înfăţişarea, pentru a putea să se grăbească spre propriile locuri de întâlnire, ca să aştepte vorbă de la Goangă, dacă urma să se întâmple aşa ceva.

De această dată, forma întunecată şi iute care zbura de pe un acoperiş pe altul în urma lor trecu complet neobservată.

8

Lumina-falsă se stingea. Vântul Spânzuratului şi negurile mlaştinilor lipeau veşmintele de piele şi îngheţau imediat fumul de tutun în jurul lui Calo şi al lui Galdo, învăluindu-i pe jumătate într-o cascadă de cenuşiu. Gemenii şedeau, cu glugile trase şi plini de sudoare, în uşa încuiată a unei cămătării destul de îngrijite din colţul nordic al cartierului Vechii Cetăţi. Prăvălia avea grilajul şi obloanele trase peste noapte; era limpede că familia îngrijitorului bea ceva cu voioşie două caturi mai sus.

— A fost un prim contact reuşit, zise Calo.

— A fost, nu-i aşa?

— Chiar cel mai bun de până acum. Greu de lucrat cu toate deghizările alea, mai ales că noi suntem atât de arătoşi...

— Mărturisesc că nu ştiam că împărtăşim această povară.

— Ei, hai... nu fi atât de exigent cu tine. Din punct de vedere fizic, eşti cam pe măsura mea. Îţi lipsesc doar talentele mele de cărturar. Şi neînfricarea mea. Şi priza mea la femei.

— Dacă te referi la uşurinţa cu care împrăştii gologanii când mergi la femei, ai dreptate. Eşti un suflet cu adevărat caritabil când vine vorba de târfele din Camorr.

— Hei, asta a fost chiar urât din partea ta, zise Calo.

— Ai dreptate. Gemenii fumară în tăcere câteva secunde. Îmi pare rău. Parcă n-are farmec în seara asta. Nenorocitul ăla mic mă ţine ca pe ghimpi. Ai văzut...

— Patrule suplimentare. Şi nervoşi, pe deasupra. Mda, am auzit fluierele. Sunt foarte curios să ştiu ce-a făcut şi de ce a făcut-o.

— Probabil că a avut el motivele lui. E meritul lui că am putut stabili un prim contact atât de reuşit. Sper că este destul de întreg ca să-l snopim în bătaie.

Forme răzleţe se grăbeau prin negurile iluminate; era foarte puţină Sticlă-străveche pe insula Vechii Cetăţi, aşa că cea mai mare parte a strălucirii palide venea de la distanţă. Se auzeau, tot mai aproape, copitele unui cal care venea dinspre miazăzi.

În acea clipă, Locke probabil că stătea la pândă prin preajma Palatului Răbdării, cercetând patrulele care veneau şi plecau peste Podul Negru, asigurându-se că nu duceau cu ele vreun prizonier micuţ şi familiar. Sau vreun trup micuţ şi familiar. Jean făcea probabil acelaşi lucru în alt punct de întâlnire, frângându-şi mâinile neliniştit. Goangă nu s-ar fi întors nicicum direct la Templul lui Perelandro, nici nu s-ar fi apropiat măcar de Casa Tăvălită. Ticăloşii Gentilomi mai mari stăteau de veghe în oraş, aşteptând un semn de la el.

Roţi din lemn huruiră şi un animal nervos necheză; o cotigă trasă de un cal se opri cu un scârţâit brusc la nici şapte metri de locul în care şedeau fraţii Sanza, învăluiţi în ceaţă.

— Avendando?

Un glas puternic, dar nesigur rosti numele. Calo şi Galdo săriră în picioare deodată, căci „Avendando“ era semnalul lor de recunoaştere pentru întâlniri neaşteptate.

— Aici! strigă Calo, azvârlindu-şi ţigara şi uitând s-o stingă cu piciorul.

Un om apăru din neguri, chel şi bărbos, cu braţele solide ale unui meşteşugar şi cu pântecele rotunjit drept semn de belşug moderat.

— Nu ştiu exact cum merge treaba, zise omul, dar dacă unul din voi este Avendando, mi s-a spus că voi primi zece soloni dacă aduc butoiul ăsta la uşa în care staţi voi.

Arătă cu degetul spre cotigă.

— Butoi. Într-adevăr. Galdo scotoci într-o pungă de bani, cu inima bătându-i puternic. Ce este în, hhmm, butoiul ăsta?

— Sigur nu-i vin, zise străinul. Şi nici un flăcău prea politicos nu-i. Însă mi-a promis zece arginţi.

— Desigur. Galdo numără cu repeziciune, trântind în mâna întinsă a omului discuri argintii şi strălucitoare. Zece pentru butoi. Şi încă unul ca să uiţi totul despre tărăşenia asta, ne-am înţeles?

— Pe toţi dracii, cred că mă lasă memoria, că nici nu-mi mai aduc aminte pentru ce mă plătiţi.

— Aşa.

Galdo îşi strecură punga înapoi sub mantia de noapte şi alergă să îl ajute pe Calo, care urcase în cotigă şi stătea deasupra unui butoi de mărime medie. Cepul care trebuia să stea de obicei înfipt în partea de sus a butoiului era acum scos, lăsând descoperită o gaură mică şi întunecată, pe unde intra aerul. Calo ciocăni puternic în butoi, de trei ori; primi drept răspuns trei ciocănituri înfundate. Cu rânjete pe chipuri, gemenii Sanza dădură butoiul jos din cotigă şi îşi luară rămas-bun de la birjar. Omul se urcă înapoi în cotigă şi dispăru în curând în noapte, fluierând, cu buzunarele zornăind de arginţi care făceau de douăzeci de ori mai mult decât valoarea butoiului gol.

— Ei, pesemne că vinul ăsta este cam nou şi cam aspru ca să fie decantat, zise Calo după ce rostogoliseră butoiul până la adăpostul uşii.

— Să-l lăsăm în pivniţă vreo cincizeci-şaizeci de ani?

— Mă gândeam să îl vărsăm în fluviu.

— Daa? Galdo bătu darabana în butoi. Da’ ce-a făcut fluviul ca să merite una ca asta?

Din butoi se auziră nişte zgomote care sunau vag a un soi de protest. Calo şi Galdo se aplecară amândoi spre cep.

— Ei, Goangă, începu Calo, sunt convins că ai un motiv extrem de întemeiat pentru care te afli înăuntru şi pentru care noi ne dăm de ceasul morţii de grija ta.

— Oh, am o explicaţie grozavă, pe bune. Glasul lui Goangă se auzea răguşit şi cu un vag ecou. O să vă placă la nebunie. Dar mai întâi spuneţi-mi cum a decurs jocul.

— A fost o adevărată operă de artă, zise Galdo.

— În cel mult trei săptămâni, o să-i luăm tot Donului, până la ultimul set de chiloţi de mătase al nevesti-sii, adăugă Calo.

Băiatul oftă, evident uşurat.

— Super! Păi, uite ce s-a întâmplat: o ceată de Jachete Galbene se îndrepta către voi. Şi ce-am făcut eu ca să le atrag atenţia i-a cam scos din sărite, aşa că a trebuit să fug la un geambaş pe care-l ştiam în Vechea Cetate. Face negoţ cu nişte vii din susul fluviului, aşa că are o curte plină cu butoaie nefolosite. Am intrat fără să aştept invitaţie, am sărit într-unul din ele şi i-am spus că, dacă mă lasă să stau acolo până pe la Lumina-falsă şi apoi mă aduce aici, o să primească opt soloni.

— Opt? Calo se scărpină în bărbie. Nemernicul ăla neruşinat tocmai a cerut zece şi a primit unsprezece.

— Mda, păi n-are a face, tuşi Goangă. M-am plictisit de la atâta stat degeaba în curtea cu butoaie, aşa că i-am săltat punga. Avea aramă în ea cam de vreo doi soloni. Aşa că ne-am căpătat şi noi cu ceva.

— Mă pregăteam să te compătimesc pentru că ai stat într-un butoi jumătate de zi, dar acum chiar că ai *comis-o,* spuse Galdo.

— Ei, şi voi acum… Goangă părea de-a dreptul ofensat. A crezut că am stat în butoi tot timpul, aşa că de ce m-ar bănui? Iar voi tocmai i-aţi dat o grămadă de bani, aşa că de ce v-ar bănui? E perfect! Locke ar aprecia una ca asta.

— Goangă, Locke este fratele nostru şi îl iubim nespus, zise Calo. Însă nu există cuvinte mai primejdioase în therină decât astea şase pe care le-ai rostit tu: „Locke ar aprecia una ca asta“.

— Poate numai „Locke tocmai m-a învăţat o nouă şmecherie“, adăugă Galdo.

— Singurul care iese basma curată din jocurile lui Locke Lamora…

— … este Locke…

— … şi asta pentru că noi credem că zeii îi păstrează o moarte pe cinste. Ceva cu cuţite şi fier roşu…

— … şi cincizeci de mii de spectatori aclamând frenetic.

Fraţii îşi dreseră glasurile la unison.

— Asta e: am făcut-o şi n-am fost prins, spuse Goangă în cele din urmă. Putem merge acasă acum?

— Acasă, meditä Calo. Bineînţeles. Locke şi Jean o să fie ca nişte bunicuţe şi-o să plângă de mama focului când o să afle că eşti încă în viaţă, aşa că să nu-i lăsăm să aştepte.

— Nu-i nevoie să ieşi de-acolo; probabil că ţi s-au pus cârcei la picioare, zise Galdo.

— Chiar mi s-au pus! scânci Goangă. Dar chiar nu-i cazul să mă căraţi tot drumul...

— O, n-ai avut nicicând mai multă dreptate ca acum, Goangă. Galdo trecu într-o parte a butoiului şi îi făcu semn lui Calo; fluierând la unison, fraţii începură să rostogolească butoiul pe caldarâm, luând-o spre Cartierul Templelor, nu neapărat pe cea mai rapidă sau lină cale posibilă.

INTERLUDIU:
Locke explică

— A fost un accident, spuse Locke într-un târziu. Amândouă au fost accidente.

— Ce-ai zis? Cred că nu te-am auzit bine. Părintele Lanţuri îşi miji ochii în licărirea palidă şi roşiatică a felinarului ceramic ţinut de Locke. Pot să jur că ai zis: „Azvârle-mă peste parapet, sunt un nemernic bun de nimic şi sunt gata să mor chiar în clipa asta“.

Lanţuri mutase conversaţia pe acoperişul templului, unde stăteau confortabil sub parapeţi înalţi, care ar fi trebuit să fie încărcaţi cu plante decorative. Grădinile suspendate ale Casei lui Perelandro, dispărute de mult, erau un detaliu mărunt, însă important al tragediei sacrificiului jucate de Preotul-Fără-Ochi; încă un element de decor care să atragă compătimirea oamenilor, cântărită în monede.

Norii se agitaseră deasupra lor, reflectând palid licăririle colorate parţial ale Camorrului luminat noaptea, acoperind lunile şi stelele. Vântul Spânzuratului abia dacă stârnea o presiune jilavă, care împingea aerul încărcat în jurul lui Lanţuri şi al lui Locke, în vreme ce băiatul se străduia să limpezească lucrurile.

— Nu! Nu, chiar am vrut să le fac rău. Dar doar atât. Să le fac rău. Nu am ştiut… nu am ştiut că o să li se întâmple una ca asta.

— Ei… *aproape* că te cred acum. Lanţuri bătu cu arătătorul mâinii drepte în podul palmei stângi, gestul obişnuit din piaţa camorreană pentru *Hai, zi mai departe!* Explică-mi până la capăt. „Aproape“ ăla este o mare problemă pentru tine. Fă-mă să pricep, începând cu primul băiat.

— Veslin, şopti Locke. Şi Gregor, dar mai întâi Veslin.

— Veslin, încuviinţă Lanţuri. Într-adevăr, Veslin. Bietul de el, s-a trezit cu o gaură făcută în gât de nimeni altul decât fostul tău stăpân. Făuritorul-de-Hoţi a trebuit să cumpere unul dintre colţii ăia drăguţi de rechin de la Capa, şi pe ăla chiar l-a *folosit*. Deci… de ce?

— Pe deal, unii dintre copiii mai mari nu mai ieşeau la lucru. Locke îşi strânse degetele împreună şi se uită ţintă

la ele, de parcă ar fi putut să scoată răspunsuri de-acolo. Şi în fiecare zi ne luau lucruri când ne întorceam. Ne scuturau bine. Îi dădeau stăpânului raportul în locul nostru şi uitau să menţioneze unele chestii câteodată.

Lanţuri încuviinţă.

— Asta vine cu vârsta, mărimea şi bătaia. Dacă o să supravieţuieşti după mica noastră discuţie, o să afli că e la fel în majoritatea găştilor care se respectă. *Majoritatea*.

— Şi era un băiat, Veslin. El nu se mulţumea cu atât. Ne lovea, ne lua la pumni, ne lua hainele. Ne punea să facem tot felul de lucruri. De multe ori îl *minţea* pe stăpân când îi spunea ce pradă am adus. O parte din lucrurile noastre le dădea fetelor mai mari din Ferestre, iar noi, cei din Străzi, primeam mai puţină mâncare – mai ales momitorii. Mânuţele lui Locke se desprinseră şi se încleştară în pumni când vorbi mai departe: Şi dacă încercam să ne plângem stăpânului, el râdea de noi, râdea pur şi simplu ca şi cum ar fi ştiut deja toate astea şi i s-ar fi părut nespus de amuzant! Şi după aceea, Veslin... Veslin se purta şi mai urât!

Lanţuri încuviinţă, apoi mai bătu o dată cu arătătorul în podul celeilalte palme.

— M-am gândit. M-am gândit *mult*. Nici unul dintre noi nu se putea pune cu el. Era prea mare. Nici unul dintre noi nu avea vreun prieten mai mare pe deal. Şi dacă am fi tăbărât cu toţii pe Veslin, prietenii lui mai mari ar fi venit după noi. Veslin ieşea zilnic cu câţiva prieteni de-ai lui. Îi vedeam pe când lucram; nu se băgau în treaba noastră, însă se uitau la noi, ştii? Şi Veslin zicea tot felul de chestii. Încruntătura lui Locke ar fi părut comică la un băiat mai puţin murdar, vlăguit şi cu ochii nu atât de goi; însă aşa cum era, părea un gargui subţirel, gata să se năpustească asupra prăzii. Zicea chestii şi când ne întorceam. Cum că am fi fost neîndemânatici, leneşi sau că n-am fi furat destul. Şi iar ne împingea, ne lovea şi ne făcea de bani. M-am gândit şi m-am tot *gândit* la ce aş fi putut să fac.

— Şi ideea, spuse Lanţuri, ideea fatidică... ţi-a aparţinut în întregime?

— Da. Băiatul încuviinţă viguros. În întregime. Eram singur când mi-a venit ideea. Am văzut câteva Jachete Galbene care patrulau şi m-am gândit... m-am gândit... la bâtele şi la săbiile lor, şi m-am gândit, ce-ar fi dacă l-ar

bate *ei* pe Veslin, ce-ar fi dacă ar avea *ei* un motiv să nu-l placă?

Locke îşi trase sufletul.

— Şi m-am mai gândit, dar degeaba. Nu ştiam cum să fac. Şi deodată mi-a trecut prin cap: ce-ar fi dacă nu ei s-ar supăra pe Veslin? Ce-ar fi dacă i-aş folosi pe ei drept pretext ca să-l fac pe *stăpân* să se supere pe Veslin?

Lanţuri încuviinţă cu înţelepciune.

— Şi de unde ai luat moneda din fier alb?

Locke oftă.

— De la Străzi. Toţi cei care aveau ceva de împărţit cu Veslin au început să fure mai mult. Eram cu ochii în patru, înşfăcam şi trudeam din greu. Ne-a luat câteva săptămâni. Ne-a luat o *veşnicie!* Voiam fier alb. Am pus în sfârşit mâna pe o monedă; am luat-o de la un grăsan îmbrăcat tot în negru. Lână neagră. Straie şi funde caraghioase.

— Un vadran. Lanţuri părea uluit. Probabil, vreun negustor venit aici cu treabă. La început prea mândru ca să se îmbrace după cum cerea vremea, şi uneori prea zgârcit ca să se ducă la un croitor din oraş. Aşa deci, ai pus mâna pe o monedă din fier alb. O coroană.

— Toţi voiau să o vadă. Toţi voiau să o atingă. I-am lăsat, apoi le-am spus să-şi ţină gura. I-am pus să jure că nu o să spună nimic de ea. Le-am zis că aşa o să ne răzbunăm pe Veslin.

— Şi ce ai făcut cu moneda?

— Am pus-o într-o pungă, o punguţă de piele. De genul celor pe care le şterpeleam tot timpul. Şi am ascuns-o în oraş, ca să nu ne-o ia. Am ascuns-o într-un loc de care ştiam doar noi, unde nu putea să încapă nici unul dintre cei mari. M-am asigurat că Veslin şi prietenii lui nu erau pe deal, am luat moneda şi m-am întors mai devreme în ziua aia. Am dat monedele de bronz şi pâinea fetelor mari de la uşă, însă moneda asta o aveam în pantof.

Locke se opri şi se jucă cu felinarul, făcând să-i tremure flăcări roşietice pe chip.

— Am pus-o în odaia lui Veslin. Acolo unde dormea împreună cu Gregor, într-unul din mormintele mai acătării şi mai uscate. În inima dealului. Am găsit o piatră desprinsă, am ascuns punga acolo şi, după ce m-am asigurat că nu mă văzuse nimeni, am cerut să vorbesc cu stăpânul. I-am zis că unii dintre noi îl văzuserăm pe Veslin

la un post al Jachetelor Galbene, în Strungi. Într-un fort, post de strajă. Ştii despre ce vorbesc. I-am zis că luase bani de la ei. Că ni-i arătase şi ne spusese că ne vinde Jachetelor Galbene dacă îl pârâm.

— Uimitor! Lanţuri se scărpină în creştet. Ştii că nu mai mormăi şi nu te mai bâlbâi atât de mult când explici cum ai nenorocit pe cineva?

Locke clipi, apoi îşi ridică bărbia şi îl privi încrâncenat pe Lanţuri. Bărbatul pufni în râs.

— Stai, fiule, că nu ziceam de rău. N-am vrut să zăgăzuiesc şuvoiul. Povesteşte în continuare. De unde-ai ştiut că fostul tău stăpân se va supăra din cauza asta? V-au oferit vreodată bani Jachetele Galbene, ţie şi prietenilor tăi?

— Nu, spuse Locke. Nu, însă ştiam că stăpânul le dădea *lor* bani. Pentru tot felul de favoruri şi informaţii. L-am văzut punându-le monede în pungi uneori. Aşa că m-am gândit că s-ar putea să meargă şi invers.

— Aha. Lanţuri băgă mâna în faldurile robei sale şi scoase o desagă plată din piele ce, la lumina felinarului lui Locke, căpăta culoarea cărămizilor arse. Scoase din ea o bucăţică de hârtie pe care vărsă o pulbere închisă la culoare dintr-un alt colţ al desagii. Făcu sul hârtia până când ajunse un cilindru bine strâns şi, o cu graţie curtenească, aprinse un capăt ţinându-l în flacăra felinarului. În scurt timp, trimitea vălătuci de fum fantomatici şi cenuşii spre norii la fel de fantomatici şi cenuşii; chestia mirosea a gudron de pin ars.

— Iartă-mă, zise Lanţuri, întorcându-se spre dreapta, astfel încât fumul să treacă la câţiva paşi de băiat. Nu fumez mai mult de două pe seară; aia mare, tare, înainte de cină şi aia mai slabă – după. Dă un gust mai bun mâncării.

— Asta înseamnă că rămân la cină?

— Oho! Oportunistul meu mic şi neruşinat. Să spunem că situaţia rămâne incertă. Tu termină-ţi povestea. Deci ţi-ai informat fostul stăpân că Veslin lucrează ca membru auxiliar în faimoasele trupe de strajă ale Camorrului. Bănuiesc că a avut un acces straşnic de furie.

— Mi-a zis că mă omoară dacă îl mint. Locke se dădu spre dreapta şi mai departe de fum. Dar i-am spus că Veslin ascunsese moneda în odaia sa. A sa şi a lui Gregor.

Aşa că... a întors-o cu fundul în sus. Am ascuns moneda bine de tot, însă a găsit-o. Aşa şi trebuia.

— Mmmm. Şi ce credeai tu că o să se întâmple?

— Nu ştiam că o să-i omoare! Lanţuri nu desluşi nici un dram de mâhnire în glăsciorul fraged şi înflăcărat, însă părea să fie ceva zăpăceală şi exasperare. Voiam să îl bată pe Veslin. M-am gândit că o să-l bată în faţa tuturor. Mâncam laolaltă, în cele mai multe nopţi. Tot dealul se aduna. Cei care o dăduseră în bară în ziua respectivă trebuiau să facă tot felul de giumbuşlucuri sau să servească şi să facă apoi curat, sau erau ciomăgiţi. Sau beau ulei de ghimbir. Am crezut că asta o să păţească şi el. Poate chiar toate lucrurile astea.

— Ei bine... Lanţuri ţinu fumul în el o clipă îndelungată, de parcă tutunul l-ar fi putut lumina, şi îşi mută privirea de la Locke. Când expiră, lăsă fumul să iasă în mici norişori, ce formară imediat semiluni tremurânde, care plutiră câţiva paşi până să se destrame în negura de-afară. Îşi drese glasul şi se întoarse către băiat: Ei bine, e limpede că ai învăţat valoarea bunelor intenţii, nu-i aşa? Ciomăgit. Să servească şi să facă apoi curat. Hehe! Bietul Veslin a cam fost chiar el curăţat, şi încă cum. Ce a făcut fostul tău stăpân?

— A plecat vreo câteva ceasuri şi, când s-a întors, a aşteptat. În odaia lui Veslin. Când s-au întors Veslin şi Gregor în seara aia, erau băieţi mai mari prin preajmă. Aşa că n-aveau pe unde să fugă. Şi apoi... stăpânul i-a omorât. Pe amândoi. I-a tăiat beregata lui Veslin şi... ceilalţi au spus că s-a uitat la Gregor o vreme fără să zică nimic şi dup-aia... Locke forfecă aerul cu două degete exact cum făcuse Lanţuri mai devreme. L-a lucrat şi pe Gregor.

— Păi, cred şi eu! Bietul Gregor, Gregor Foss, parcă? Unul dintre orfanii ăia destul de norocoşi şi de mari ca să-şi amintească numele de familie, cam ca tine. Cred şi eu că l-a lucrat şi pe el fostul tău stăpân. El şi Veslin erau cei mai buni prieteni, nu? Două picături din aceeaşi sticlă. Era la mintea cocoşului că ştiau dacă unul din ei ascundea o avere sub o piatră. Lanţuri oftă şi se frecă la ochi. La mintea cocoşului. Bun, şi-acum că ai povestit ce aveai de povestit, vrei să îţi arăt unde ai dat-o în bară? Şi apoi să îţi explic de ce majoritatea micuţilor tăi prieteni din Străzi

care te-au ajutat să şterpeleşti moneda aia din fier alb o să fie morţi până mâine-dimineaţă?

CAPITOLUL DOI

Al Doilea Contact la Spectacolul Colţilor

1

Ziua Trândăviei, cel de-al unsprezecelea ceas al dimineţii, la Sărbătoarea Schimburilor. Soarele lucea din nou cu strălucirea vătămătoare a unui diamant în flăcări, lăsând o dâră de-a lungul cerului gol şi vărsându-şi arşiţa asupra oamenilor. Locke stătea sub pavilionul argintiu de pe barja de agrement a lui Don Salvara, purtând straiele şi afectarea lui Lukas Fehrwight şi privind la cei adunaţi la Sărbătoare.

Pe o platformă din stânga sa era cocoţată o trupă de dansatori pe frânghie – patru dansatori, ce formau faţetele unui romb, la vreo cinci metri unul de celălalt. Frânghii de mătase, lungi şi viu colorate, se întindeau între dansatori, în jurul braţelor, piepturilor şi gâturilor lor – aparent, fiecare dansator mânuia patru-cinci fire deodată. Acestea formau un cadru în permanentă schimbare între dansatori şi, prinse în această pânză cu noduri iscusite, se găseau tot soiul de obiecte mici: săbii, cuţite, mantii, cizme, statuete de sticlă şi alte fleacuri sclipitoare. Toate aceste obiecte se mişcau încet, dar sigur în diverse direcţii, în vreme ce dansatorii îşi răsuceau braţele şi îşi întorceau şoldurile, desfăcând noduri ca să facă altele în loc, cu gesturi incredibil de delicate.

Era doar o mică minune pe un fluviu plin de minuni, între care barja Donului şi-a Doñei Salvara nu era deloc de lepădat. Pe când mulţi nobili îşi tot foiau pe apă copacii din livezi, gazdele lui Locke fuseseră primele care să meargă un pas mai departe; barja lor de agrement era în permanenţă o livadă plutitoare în miniatură. Lungă de vreo cincizeci de paşi şi lată de douăzeci, era un dreptunghi de lemn cu carenă dublă, plin cu pământ care să întreţină o duzină de stejari şi de măslini. Tulpinile lor erau negre ca noaptea, iar cascadele foşnitoare de frunze aveau culoarea smaraldului şi păreau lăcuite – o dovadă făţişă a măiestrei ştiinţe a botanicii alchimice.

În jurul câtorva dintre aceşti copaci se încolăceau scări circulare, largi şi întretăiate de porţiuni de umbră răcoroasă, ducând până la loja de observaţie cu acoperiş de mătase a Donului, cocoţată în mod confortabil printre crengi pentru a le oferi ocupanţilor săi o privelişte liberă. De fiecare parte a acestui petic ostentativ de pădurice plutitoare, se aflau douăzeci de vâslaşi plătiţi, dispuşi într-o structură gen furchet care susţinea partea centrală supraîncărcată a iahtului, împiedicând-o să se prăbuşească într-o parte.

Loja putea găzdui cu uşurinţă douăzeci de oameni; în acea dimineaţă, nu-i găzduia decât pe Locke şi pe Jean, pe Don şi pe Doña, cât şi pe veşnic vigilentul Conté, care momentan se ocupa de un bufet cu băuturi atât de variate, încât ar fi putut trece drept laboratorul unui spiţer. Locke îşi întoarse privirea către dansatorii pe frânghie, simţind o ciudată afinitate cu aceştia. În fond, aceştia nu erau singurii care puteau să o dea rău de tot în bară în acea dimineaţă.

— Jupâne Fehrwight, *hainele* dumneavoastră! Doña Sofia Salvara stătea lângă el, la balustrada din faţă a lojei, cu mâinile la doar câţiva centimetri de ale lui. Sunt sigură că aţi arăta nemaipomenit într-una din iernile dumneavoastră din Emberlain, dar de ce trebuie să le suportaţi în căldura verii noastre? O să asudaţi până o să ajungeţi îmbujorat ca un trandafir! Nu puteţi da jos ceva?

— Eu... doamnă, mă simt, vă asigur... foarte confortabil. Pe cei Treisprezece zei, chiar *flirta* cu el! Iar surâsul discret care flutura din când în când pe buzele soţului ei îi arătă lui Locke că cei doi Salvara plănuiseră totul dinainte. Un pic de atenţie feminină ca să-l tulbure pe neîndemânaticul jupân negustor; totul fusese excelent înscenat şi cât se poate de obişnuit. Un joc înainte de joc, cum s-ar spune. Consider că orice disconfort mi-ar aduce hainele acestea în climatul dumneavoastră atât de... interesant nu face decât... să mă îmboldească. La concentrare. Îmi menţine atenţia trează, vedeţi dumneavoastră. Ceea ce mă face să fiu, hhmm, mai bine pregătit pentru afaceri.

Aflat la câţiva paşi în spatele celor doi, Jean îşi muşcă limba. Să îi dai blonde lui Locke Lamora era ca şi cum le-ai fi dat salată verde unor rechini, iar Doña Sofia era *foarte*

blondă; una dintre acele splendide raritățI therine cu pielea precum chihlimbarul ars şi cu părul de culoarea untului de migdale. Avea ochii adânci şi calmi, iar formele trupului nu îi erau ascunse îndeajuns de rochia de vară portocalie şi de juponul alb ce se întrevedea dedesubt. Ei, ăsta le fusese norocul celor doi Salvara: să dea peste un hoţ cu un gust al naibii de neobişnuit în privinţa femeilor. Jean o putea admira pe Doña pentru amândoi; rolul său limitat de azi (şi „rănile“ sale) oricum nu îi lăsau altceva de făcut.

— Jupânul nostru Fehrwight este făcut dintr-o fibră foarte tare, draga mea. Don Lorenzo se sprijinea de un colţ îndepărtat al balustradei, îmbrăcat în mătăsuri albe şi largi şi într-o vestă portocalie asortată cu rochia soţiei sale. Eşarfele sale albe atârnau dezinvolt şi numai nasturele cel mai de jos al vestei sale era închis. Ieri, a primit bătaia vieţii lui, iar azi, poartă haine cât pentru cinci oameni şi provoacă soarele să ardă cât poate de tare. Trebuie să recunosc că sunt din ce în ce mai mulţumit de mine că v-am ţinut departe de Jacobo, Lukas!

Locke îi răspunse surâzătorului Don cu o uşoară plecăciune şi, la rându-i, cu un surâs stângaci.

— Măcar beţi ceva, Jupâne Fehrwight. Mâna Doñei Sofia se opri pentru o clipă asupra mâinii lui Locke, îndeajuns de mult ca el să simtă bătăturile şi arsurile de la chimicale pe care nici o manichiură nu le putea ascunde. Deci era o *adevărată* botanistă alchimică; şi nu se mulţumise doar să proiecteze barja asta, ci participase efectiv la pregătirea ei. Un talent formidabil – ceea ce indica o femeie calculată. Era limpede că Lorenzo era cel impulsiv şi că, dacă era chibzuit, ar fi trebuit să cântărească bine sfaturile soţiei sale înainte de a accepta oricare dintre propunerile lui Lukas Fehrwight. Prin urmare, Locke îi acordă un zâmbet timid şi tuşi stânjenit; n-are decât să creadă că l-a prins în mreje.

— O băutură sună foarte bine, zise el, însă mă tem că nu pot garanta pentru consecinţe, bună Doña Sofia. Am făcut multe afaceri în oraşul dumneavoastră; ştiu cum se bea aici când se pun oamenii să discute afaceri.

— „Dimineaţa pentru sudoare, noaptea pentru părerile de rău“, spuse Don Salvara apropiindu-se dinspre balustradă şi făcându-i semn slujitorului său. Conté, cred

că Jupân Fehrwight tocmai a cerut nici mai mult, nici mai puţin decât un Ghimbir Opărit.

Conté se apucă, plin de îndemânare, să îndeplinească porunca, alegând mai întâi un pahar de vin înalt, de cristal, în care turnă două degete din cel mai pur ulei de ghimbir camorrean, de culoarea scorţişoarei prăjite. Adăugă la asta un strop măricel de coniac lăptos de pere, urmat de o licoare puternică şi transparentă numită *ajento,* care era de fapt un vin folosit la gătit, aromat cu ridichi. După ce prepară cocteilul, Conté îşi înfăşură un prosop ud pe degetele de la mâna stângă şi se întinse după un vas cu jeratic, ce mocnea acoperit lângă bufetul de băuturi. Scoase o vergea subţire din metal, încinsă la vârf, şi o vârî în cocteil; se auzi un sfârâit zgomotos şi se simţi o mică adiere de abur condimentat. După ce vergeaua se răci, Conté amestecă scurt şi precis băutura de trei ori, apoi i-o aduse lui Locke pe o tavă subţire din argint.

Locke practicase acest ritual de multe ori de-a lungul anilor, dar de fiecare dată când arsura rece a Ghimbirului Opărit îi atingea buzele (strecurându-se în fiecare crăpătură cu o fierbinţeală usturătoare şi scufundându-i fiecare locşor liber dintre dinţi şi gingii în agonie, chiar înainte de a trece la limbă şi la gâtlej), nu putea nicicum să scape de amintirea Dealului Umbrelor şi a *dojenilor* Făuritorului-de-Hoţi; amintirea unui foc lichid care părea că îi alunecă prin sinusuri şi-i arde ochii pe dinăuntru, până când ajungea să îşi dorească să şi-i smulgă. Astfel că-i fu mult mai simplu să-şi arate neplăcerea provocată de prima înghiţitură de băutură decât să simuleze interesul pentru Doña.

— Incomparabil, tuşi el, şi apoi, cu mişcări smucite, îşi slăbi puţin eşarfele negre; cei doi Salvara zâmbiră fermecător. Înţeleg o dată în plus de ce am atâta succes când vând băuturi mai blânde oamenilor de pe aici.

2

O dată pe lună, nu se făcea deloc negoţ în Piaţa Schimburilor. La fiecare cea de-a patra Zi a Trândăviei, negustorii nu se apropiau de marele cerc adăpostit, învecinat cu fluviul Angevin; în schimb, pluteau sau

aruncau ancora în apropiere, pe când jumătate din oraş ieşea să vadă Sărbătoarea Schimburilor.

Camorr nu avusese niciodată un mare amfiteatru din piatră sau din Sticlă-străveche, aşa că prinsese obiceiul de a reclădi cercul pentru spectatori de fiecare Sărbătoare. Imense barje supraetajate, de pe care se putea privi, erau aduse şi ancorate bine de digurile din piatră care înconjurau Piaţa Schimburilor, arătând ca nişte bucăţi plutitoare tăiate din inima unui mare stadion. Barjele erau manevrate de familii sau de carteluri negustoreşti rivale, purtând livrele diferite; se luptau aprig între ei pentru a-şi ocupa locurile, şi nu arareori se ajungea la încăierări între clienţii obişnuiţi ai barjelor mai populare.

Când erau rânduite cum trebuie, aceste barje formau un arc întins în jurul a jumătate din circumferinţa Pieţei Schimburilor; un canal era lăsat liber pentru bărcile care intrau şi ieşeau din centrul apei calme, iar restul periferiei era rezervat barjelor de agrement ale nobilimii. Erau cam o sută de asemenea ambarcaţiuni la fiecare Sărbătoare, şi încă jumătate pe atâtea la serbările importante, cum era aceasta; mai erau câteva săptămâni până la solstiţiul de vară şi până la Ziua Schimbărilor.

Chiar şi înainte să înceapă reprezentaţiile, Sărbătoarea Schimburilor era un spectacol în sine, un mare alai de bogaţi şi săraci, fie plutind, fie pe jos, înghesuindu-se să ocupe locuri într-o întrecere tradiţională mult îndrăgită pentru lipsa regulilor ei. Jachetele Galbene erau prezente mereu în număr mare, dar nu atât ca să împiedice insultele şi bătăile, cât să prevină extinderea acestora. Sărbătoarea era un dezmăţ general, un serviciu public gălăgios pe care Ducele era bucuros să-l plătească din propria vistierie. Puţine lucruri se puteau compara cu o Sărbătoare reuşită, când venea vorba de a înăbuşi în faşă orice fel de nemulţumire, înainte să apuce să dea în clocot.

Simţind arşiţa amiezii care se apropia, în ciuda copertinei de mătase de deasupra capetelor lor, Locke şi gazdele sale îşi rezolvară situaţia bând Ghimbir Opărit, în vreme ce priveau dincolo de căldura vălurită la miile de Camorri îngrămădindu-se pe barjele pentru oamenii de rând. Conté pregătise aceeaşi băutură (deşi poate cu ceva mai puţin ulei de ghimbir?) şi pentru stăpânii săi, pe care „Graumann“ îi servi, aşa cum cerea eticheta camorreană în

astfel de situaţii. Paharul lui Locke era pe jumătate gol; licoarea era un ghem de căldură care-i creştea în stomac şi o amintire însufleţită în gâtlej.

— Şi-acum afacerile, zise el într-un sfârşit. Aţi fost amândoi... atât de buni cu mine şi cu Grau. Am acceptat să răsplătesc această bunătate dezvăluindu-vă misiunea pentru care am venit în Camorr. Deci hai să vorbim despre asta, dacă vă este pe plac.

— Nu aţi avut nicicând o asistenţă mai nerăbdătoare, Jupâne Fehrwight. Vâslaşii plătiţi ai Donului îi duceau pe Sărbătoarea Schimburilor propriu-zisă, trecând pe lângă zeci de barje de agrement mai tradiţionale, unele dintre ele umplute până la refuz cu zeci sau sute de invitaţi. Ochii Donului sclipeau cu o curiozitate lacomă. Să auzim.

— Regatul celor Şapte Dovlecei se destramă pe la cusături, oftă Locke. Ăsta nu-i un secret.

Donul şi Doña sorbiră cu nepăsare din băuturile lor, fără să spună nimic.

— Cantonul Emberlain nu se află în mijlocul conflictului. Însă Graful von Emberlain şi Masa Neagră uneltesc în acelaşi timp – deşi în direcţii ăăă... diferite – să abată asupră-i un rău nemaipomenit.

— Masa Neagră? întrebă Donul.

— Îmi cer iertare. Locke sorbi un pic din băutura sa şi lăsă un nou val de foc să-i alunece sub limbă. Aşa numim noi sfatul celor mai puternici negustori din Emberlain – Masa Neagră. Stăpânii mei din Casa de bel Auster fac şi ei parte din acest sfat. În afară de problemele militare şi de taxe, ei hotărăsc în Cantonul Emberlain. Şi s-au săturat de Graf şi de Breslele Comerciale din celelalte şase cantoane ale Dovleceilor. S-au săturat de restricţii. Emberlain se îmbogăţeşte acum datorită speculaţiei şi spiritului întreprinzător. Masa Neagră consideră vechile Bresle drept o piatră atârnată de gâtul său.

— E ciudat, zise Doña, că spui „său“, şi nu „nostru“. Are vreo importanţă?

— Da, până la un punct. Încă o înghiţitură din băutură; o clipă de prefăcută nervozitate. Casa de bel Auster este de acord că Breslele şi-au trăit traiul; că practicile comerciale vechi de veacuri nu ar trebui să fie bătute în cuie prin legea Breslei. Totuşi, noi *nu* suntem neapărat de acord, mai sorbi o dată din băutură şi se scărpină în ceafă, ca Graful

von Emberlain să fie detronat pe când va fi plecat din canton cu cea mai mare parte a armatei sale, pentru a-şi ajuta verii din Parlay şi Somnay.

— Pe cei Doisprezece! Don Salvara scutură din cap de parcă ar fi vrut să alunge ceea ce tocmai auzise. Cred că glumesc. Statul dumitale este... mai mic decât Ducatul Camorrului! E descoperit unui atac de pe mare din două părţi. Imposibil de apărat.

— Şi totuşi pregătirile sunt în desfăşurare. Băncile şi casele negustoreşti din Emberlain fac afaceri de *patru ori* mai profitabile decât următorul canton ca bogăţie din Dovlecei. Masa Neagră se bazează pe asta. Desigur, aurul trebuie socotit ca o putere potenţială; însă Masa Neagră greşeşte atunci când îşi închipuie că aurul este o putere directă, prin el însuşi. Îşi termină băutura printr-o sorbitură lungă, în mod intenţionat. Peste două luni, va izbucni oricum războiul civil. Succesiunea este o bătaie de cap. Stradaşii şi Dvorimii, Razulii şi Strigii... toţi îşi ascut cuţitele şi îşi trec în revistă trupele. Însă chiar în această clipă negustorii din Emberlain se pregătesc să aresteze nobilimea rămasă în canton, cât timp Graful este plecat. Să rechiziţioneze flota. Să încropească o oaste de „cetăţeni liberi“. Să angajeze mercenari. Pe scurt, vor încerca să se desprindă de Dovlecei. Este inevitabil.

— Şi cum se leagă asta de venirea dumitale aici, mai exact? Degetele Doñei se crispaseră în jurul paharului de vin; înţelegea semnificaţia poveştii lui Fehrwight.

O luptă cum nu se mai văzuse de veacuri întregi, război civil la miazănoapte amestecat cu un posibil dezastru economic.

— Stăpânii mei din Casa de bel Auster sunt de părere că şobolanii din chilă au slabe şanse să preia cârma unei corăbii pe cale să eşueze. Însă aceiaşi şobolani pot, foarte uşor, *să părăsească corabia*.

3

În centrul Sărbătorii Schimburilor, fuseseră scufundate în apă o mulţime de cuşti înalte din fier. Unele dintre acestea slujeau drept suport pentru şipci de lemn pe care să stea interpreţii, victimele, luptătorii şi îngrijitorii; altele,

deosebit de grele, ţineau închise forme întunecate, care se roteau ameninţător prin apa cenuşie translucidă. Bărci-platformă treceau la intervale regulate, pline cu dansatori pe frânghie, aruncători de cuţite, acrobaţi, jongleuri, bărbaţi musculoşi şi alte curiozităţi; strigătele entuziasmate ale crainicilor, cu lungile lor trâmbiţe de bronz, răsunau pe suprafaţa apei.

Orice Sărbătoare începea cu Bătăile de Ispăşire, unde infractori mărunţi de la Palatul Răbdării puteau să se ofere voluntari pentru o luptă inegală, în schimbul reducerii sentinţelor sau a unor condiţii de trai mai bune. În momentul de faţă, un uriaş şi musculos *nichavezzo* („braţul pedepsitor"), din garda personală a Ducelui, se ocupa de bătăi. Oşteanul purta o tunică din piele neagră, o cuirasă sclipitoare din oţel şi un coif de oţel la care avea ca panaş aripioara proaspăt retezată de la un uriaş peşte zburător. Zalele şi ţepii îi scânteiau, în vreme ce oşteanul păşea înainte şi înapoi sub soarele strălucitor, izbind, aparent în tihnă, cu un ciomag îmbrăcat în fier.

Nichavezzo stătea pe o platformă mică, dar stabilă; o serie de platforme circulare din lemn îl înconjurau, despărţite de un braţ de apă. Aceste platforme instabile şi nesigure erau ocupate de vreo douăzeci de prizonieri slabi şi nespălaţi, înarmaţi cu reteveie mici din lemn. Un asalt colectiv l-ar fi putut copleşi pe torţionarul înzăuat, însă aceşti oameni nu păreau a fi înzestraţi cu spirit de cooperare. Apropiindu-se de *nichavezzo* pe rând sau în grupuleţe, erau doborâţi unul câte unul, cu lovituri straşnice în cap. Bărci mai mici dădeau ocol şi-i pescuiau pe prizonierii leşinaţi, înainte să se ducă la fundul apei pentru totdeauna. Ducele, în milostivenia sa, nu permitea ca Bătăile de Ispăşire să devină mortale cu bună ştiinţă.

— Mmmm. Locke apucă să îşi ţină paharul de vin gol doar o clipă. Conté i-l smulse dintre degete cu graţia unui spadasin care îşi dezarmează adversarul. Când slujitorul Donului se îndreptă spre bufetul de băuturi, Locke îşi drese glasul: Nu e cazul încă să îl umpli din nou, Conté. Mulţumesc, mulţumesc. Însă cu voia dumneavoastră, domnule şi doamna mea, aş vrea să vă ofer două cadouri. Unul drept recunoştinţă pentru ospitalitatea dumneavoastră, celălalt drept... eh, veţi vedea. Graumann?

Locke pocni din degete, şi Jean încuviinţă. Bărbatul îndesat se îndreptă spre o masă din lemn aflată chiar sub bufetul de băuturi şi ridică două tolbe grele din piele, ambele întărite cu fier la încheieturi şi cu încuietori mici din fier prinse pe învelitoarele lor. Jean le aşeză în aşa fel încât cei doi Salvara să le poată vedea cu uşurinţă, apoi se dădu înapoi pentru ca Locke să poată descuia tolbele cu o cheie delicată din fildeş sculptat. Din prima tolbă, acesta scoase un butoiaş din lemn aromat spălăcit la culoare, având cam treizeci de centimetri înălţime şi vreo cincisprezece în diametru, pe care i-l întinse lui Don Salvara, spre cercetare. Pe suprafaţa butoiaşului era scrisă cu negru o marcă:

CONIAC AUSTERSHALIN 502

Don Lorenzo şuieră printre dinţi; poate că i se dilataseră şi nările, însă Locke avu grijă ca faţa lui Lukas Fehrwight să rămână de o indiferenţă politicoasă.

— Pe cei Doisprezece, un 502! Lukas, dacă ţi s-a părut că te-am mustrat mai devreme pentru că nu voiai să te desparţi de marfa ta, te rog să îmi accepţi cele mai sincere…

— Nu trebuie să vă cereţi iertare, domnul meu. Locke ridică o mână şi imită gestul Donului de a alunga cuvintele din aer. Pentru neînfricata dumneavoastră intervenţie în ajutorul meu, Don Salvara, şi pentru excelenta ospitalitate din această dimineaţă, preafrumoasă Doña, vă rog să primiţi această măruntă podoabă pentru pivniţele domniilor voastre.

— Măruntă! Donul luă butoiaşul şi îl legănă în braţe ca pe un nou-născut. Eu... eu am un 506 şi vreo două 504. Nu ştiu pe nimeni în Camorr care să aibă un 502, în afară de Duce, probabil.

— Ei bine, zise Locke, stăpânii mei au păstrat câteva exemplare la îndemână, de când s-a auzit că este un soi foarte reuşit. Le folosim ca să... spargem gheaţa în probleme serioase de afaceri. De fapt, butoiaşul reprezentase o investiţie de aproape opt sute de coroane şi o călătorie pe mare până în Ashmer, acolo unde Locke şi Jean izbutiseră să îl câştige într-un joc măsluit de cărţi de la un mic nobil excentric. De fapt, cea mai mare parte a

banilor fuseseră cheltuiţi pentru a scăpa de sau a-i mitui pe asasinii trimişi de bătrân pentru a-i recupera proprietatea; soiul din 502 devenise aproape prea preţios ca să fie băut.

— Ce gest mărinimos, Jupâne Fehrwight! Doña Sofia îşi strecură o mână pe sub braţul soţului său şi-i zâmbi posesiv. Lorenzo, dragă, ar trebui să încerci să salvezi mai des străini din Emberlain. Sunt atât de fermecători...

Locke tuşi, mutându-se de pe un picior pe altul.

— Aaa, nici pomeneală, doamnă! Şi acum, Don Salvara...

— Te rog, spune-mi Lorenzo.

— Ah, Don Lorenzo, ce vreau să vă arăt acum e strâns legat de motivul venirii mele aici. Din cea de-a doua tolbă, scoase un butoiaş asemănător, însă acesta era marcat doar cu un A stilizat, înconjurat de viţă-de-vie.

— Iată o mostră din distilarea de anul trecut, zise Locke. Un 559.

Don Salvara scăpă butoiaşul de 502.

Doña, cu o agilitate de fetişcană, întinse piciorul drept, agăţând butoiaşul în aer şi lăsându-l jos pe punte cu o bufnitură înfundată, în locul unei plesnituri. Pierzându-şi echilibrul, scăpă totuşi Ghimbirul Opărit; paharul dispăru peste bord şi în curând era la şapte metri sub apă. Cei doi Salvara se sprijiniră unul pe celălalt, şi Donul îşi ridică butoiaşul de 502 cu mâini tremurătoare.

— Lukas, spuse el, cred că... cred că *glumeşti.*

4

Lui Locke nu îi fu prea uşor să-şi ia prânzul în timp ce se uita cum vreo zece înotători erau sfârtecaţi de un peşte-diavol Jereshti, însă socoti că jupânul negustor din Emberlain văzuse probabil lucruri mai cumplite la viaţa lui, în multele şi închipuitele sale călătorii pe mare, aşa că îşi păstră cumpătul.

Trecuse de mult de amiază; Bătăile de Ispăşire se terminaseră, iar organizatorii Sărbătorii trecuseră la Confiscările Nepărtinitoare. Acesta era un fel politicos de a spune că oamenii din apă erau criminali, violatori, negustori de sclavi, incendiatori şi aşa mai departe, toţi selectaţi ca să fie executaţi cât se poate de pitoresc, pentru

plăcerea mulţimilor venite la Sărbătoare. Tehnic vorbind, oamenii erau înarmaţi şi urmau să primească sentinţe reduse dacă izbuteau cumva să răpună fiara cu care trebuiau să lupte, însă fiarele erau întotdeauna pe-atât de primejdioase pe cât armele lor erau de caraghioase, aşa că, de cele mai multe ori, erau pur şi simplu executaţi.

Tentaculele peştelui-diavol aveau patru metri lungime, cam cât avea şi trupul său unduios, vărgat cu negru şi cenuşiu. Făptura era închisă într-un cerc de cuşti şi de platforme cu un diametru de douăzeci de metri, împreună cu un număr de oameni care urlau, se zbăteau şi călcau apa – cei mai mulţi dintre ei îşi azvârliseră deja pumnalele subţiri în apă. Străji nervoase înarmate cu arbalete şi cu lănci patrulau pe platforme, împingându-i înapoi în apă pe prizonierii care încercau să se cațere pe ele. Din când în când, peştele-diavol se rostogolea prin apele roşii şi înspumate, iar Locke putea să zărească atunci un ochi negru şi fără pleoape, de mărimea unui castron cu supă, nu foarte diferit de cel pe care îl ţinea acum în mâini.

— Mai doriţi, Jupâne Fehrwight?

Conté aştepta în apropiere cu supiera din argint, plină cu supă rece, în braţe; creveţi albi din Marea de Fier pluteau într-o zeamă groasă de roşii asezonată cu ardei iute şi ceapă. Don şi Doña Salvara aveau un simţ mai ciudat al umorului.

— Nu, Conté, mulţumesc, am mâncat destul pentru moment. Locke îşi aşează castronul de supă lângă butoiaşul desfundat de „559“ (în realitate, o sticlă ieftină de 50 de coroane de 550 amestecat din belşug cu cel mai scump rom de care putuse face rost Jean) şi luă o gură din licoarea chihlimbarie din paharul său. Chiar amestecată cu o porcărie, licoarea contrafăcută era delicioasă. Graumann stătea atent în spatele gazdelor lui Locke, de partea cealaltă a mesei mici şi intime, din lemn argintiu lăcuit. Doña Sofia se juca distrată cu nişte felii de jeleu de portocală, subţiri cât o foaie de hârtie şi aranjate în spirale pentru a forma muguri de lalea comestibili. Don Lorenzo se holba la paharul de coniac din mâinile sale, nevenindu-i încă să creadă.

— Pare aproape un... sacrilegiu! În pofida acestui sentiment, Donul sorbi iarăşi adânc din licoare, cu o satisfacţie evidentă în fiecare trăsătură a chipului său. În

spatele său, la o oarecare distanţă, ceva ce ar fi putut fi trunchiul retezat al unui om zburătă prin aer şi căzu înapoi în apă cu un plescăit; mulţimea urlă aprobator.

Coniacul Austershalin era celebru pentru faptul că era lăsat la învechit vreme de şapte ani după distilare şi amestecare; străinilor le era imposibil să pună mâna pe un butoiaş mai devreme de atât. Distribuitorilor Casei de bel Auster le era interzis fie şi numai să vorbească despre loturile care nu erau scoase încă la vânzare; locul pivniţelor în care se ţinea la învechit vinul era o taină păzită chiar şi cu preţul vieţii dacă era cazul, după câte se spunea. Don Lorenzo fusese dat pe spate când Locke îi oferise cu nonşalanţă un butoiaş de 559; aproape că vomitase când, cu aceeaşi nonşalanţă, Locke îl desigilase şi propusese să îl servească la masă.

— Aşa şi este. Locke chicoti. Coniacul *este* religia Casei mele. Atâtea reguli, atâtea ritualuri, atâtea pedepse! Fără să mai zâmbească, îşi trecu un deget rapid prin dreptul beregatei. Se prea poate să fim singurii oameni din istorie care servesc, la supă, o mostră neînvechită. M-am gândit că o să vă placă.

— Chiar că-mi place! Donul învârti licoarea în pahar şi o privi îndeaproape, parcă hipnotizat de transparenţa diafană de caramel. Şi mor de curiozitate să aflu ce fel de proiect ai în minte, Lukas.

— Ei bine... Locke îşi învârti şi el băutura cu un gest teatral. Emberlain a fost invadat de trei ori în ultimii două sute cincizeci de ani. Să fim sinceri: ritualurile de succesiune în Regatul Dovleceilor implică întotdeauna oşti şi sânge vărsat, înaintea binecuvântărilor şi banchetelor. Când e sfadă între Grafi, munţii Austershalin rămân singurul nostru hotar de uscat, şi deci loc de lupte grele. Luptele coboară în mod inevitabil pe pantele estice ale munţilor, chiar prin podgoriile Casei de bel Auster. De ce-ar fi altfel acum? Masa Neagră va aduce năpasta aceasta pe capul nostru! Mii de oameni şi de cai vor veni prin trecători. Vor călca în picioare podgoriile. Vor prăda tot ce le va ieşi în cale. S-ar putea să fie şi mai rău, acum că există uleiul-de-foc. În jumătate de an, s-ar putea ca podgoriile noastre să se preschimbe în cenuşă.

— Vă daţi seama că nu puteţi să vă împachetaţi podgoriile şi să le luaţi cu voi când... părăsiţi corabia, zise Don Lorenzo.

— Nu. Locke oftă. Pământul din Austershalin e foarte important în producerea coniacului Austershalin. Dacă pierdem podgoriile acelea, o să se repete ce s-a mai întâmplat şi înainte – creşterea şi distilarea vor fi întrerupte. Vreme de zece, douăzeci sau poate chiar treizeci de ani. Sau mai mult. Şi nu-i doar asta. Poziţia noastră este groaznică. Graful nu îşi poate permite să piardă porturile şi câştigurile din Emberlain, dacă se ajunge la război civil în Dovlecei. Se va năpusti asupra noastră cât va putea de repede, împreună cu aliaţii săi. Probabil că vor trece negustorii din Masa Neagră prin foc şi sabie, le vor sechestra bunurile şi proprietăţile şi le vor confisca fondurile. Casa de bel Auster nu va fi cruţată. Chiar când vorbim, Masa Neagră a trecut la acţiune în tăcere, dar cu hotărâre. Eu şi Grau am întins pânzele acum cinci zile, cu numai doisprezece ceasuri înainte ca portul să fie închis. Corăbiile sub pavilion de Emberlain nu mai au voie să plece; sunt andocate toate şi ţinute sub pază pentru „reparaţii“ sau „carantină“. Nobilii care încă îi mai sunt credincioşi Grafului se află în arest la domiciliu la ora aceasta, iar străjile lor sunt dezarmate. Fondurile noastre, aflate în diverse case de împrumut din Emberlain, au fost îngheţate temporar. Toate Casele negustoreşti din Masa Neagră au consimţit să-şi facă asta una alteia. În felul ăsta, nici o Casă nu mai poate fugi în masă, cu aurul şi bunurile sale. Momentan, eu şi Grau operăm pe baza liniei de credit locale pe care am stabilit-o la Meraggio acum mulţi ani. Casa mea... ei bine, pur şi simplu nu am păstrat fonduri în afara Emberlainului. Doar puţin, ici şi colo, pentru situaţii de urgenţă.

Locke urmări cu foarte mare atenţie reacţia celor doi Salvara; veştile sale din Emberlain erau cât se poate de proaspete şi de precise, însă Donul ar fi putut avea surse de informaţii pe care Ticăloşii Gentilomi să nu le fi observat în săptămânile lor de supraveghere şi de pregătire. Părţile despre Masa Neagră şi despre iminentul război civil erau o speculaţie bine construită, documentată; partea despre închiderea bruscă a unui port şi despre aresturile la domiciliu era un rahat de doi bani. După calculele lui

Locke, lucrurile urmau să degenereze în Emberlain abia peste câteva luni. Dacă Donul era la curent cu asta, jocul se putea duce de râpă. Conté urma să-l ţintuiască de masă cu pumnalele sale în câteva clipe. Şi atunci Jean ar fi scos securile pe care le ţinea ascunse la spate, sub vestă, şi toţi cei aflaţi sub pavilionul de mătase ar fi devenit foarte... stânjeniţi – un joc dus de râpă nu putea fi decât stânjenitor.

Însă cei doi Salvara nu spuseră nimic; doar se uitară mai departe la el cu o privire care îl invita să continue. Prinzând curaj, Locke zise:

— Situaţia este insuportabilă. Nu vrem să fim nici ostaticii unei cauze pe care de-abia dacă o împărtăşim, nici victimele răzbunării Grafului la întoarcerea sa inevitabilă. Preferăm o... alternativă ceva mai riscantă. Una care ar necesita ajutorul substanţial al unui nobil din Camorr. Al dumneavoastră, Don Salvara, dacă dispuneţi de resursele necesare.

Donul strânse mâna soţiei sale pe sub masă şi îi făcu un semn nerăbdător lui Locke să continue.

— Putem renunţa la fondurile noastre. Dacă nu încercăm în nici un fel să ni le protejăm, câştigăm timp preţios pentru a acţiona. Şi suntem foarte încrezători că refacerea acelor fonduri va fi doar o chestiune de timp şi de efort. Putem chiar renunţa – Locke scrâşni din dinţi – la viile noastre. O să le dăm foc cu mâna noastră, nu lăsăm nimic altora. La urma urmei, noi îmbunătăţim calitatea solului, prin mijloace alchimice. Solul natural este doar începutul. Iar secretul acestei îmbunătăţiri este păstrat doar în inimile Maeştrilor noştri Plantatori.

— Procesul Austershalin, murmură Sofia, trădată de propriul interes crescut.

— Desigur, aţi auzit de el. Ei bine, nu pot exista mai mult de trei Maeştri Plantatori în acelaşi timp. Iar procesul este atât de complex încât nu poate fi descifrat prin examinarea solului, nici măcar de către cineva cu talentele dumneavoastră, doamna mea! Multe dintre substanţele folosite de alchimiştii noştri sunt inactive, având doar menirea de a încurca lucrurile. Cam aşa stau lucrurile. Însă *nu putem* renunţa la stocul nostru de cupaje lăsate la învechit – ultimii şase ani, puşi la păstrare în butoaie. Nici la anumite soiuri rare şi experimente speciale. Noi depozităm Austershalinul în butoaie de o sută de litri; avem

aproape şase *mii* de asemenea butoaie în prezent. Trebuie să le scoatem din Emberlain. Trebuie să facem asta în următoarele săptămâni, înainte ca Masa Neagră să impună măsuri de control mai aspre şi înainte ca Graful să înceapă asediul cantonului. Iar acum corăbiile noastre sunt sub pază şi toate fondurile sunt inaccesibile.

— Vreţi... vreţi să scoateţi din Emberlain toate butoaiele astea? Toate?

Donul înghiţi în sec.

— Cât mai multe, zise Locke.

— Şi cum vreţi să ne implicăm noi în toată povestea asta?

Doña Sofia nu îşi mai găsea locul.

— Corăbiile sub pavilion de Emberlain nu mai pot părăsi portul, nici nu pot intra, dacă vor să mai iasă. Însă o mică flotilă de corăbii sub pavilion *camorrean*, cu echipaje camorrene, finanţată de un nobil camorrean...

Locke puse paharul jos şi îşi deschise larg braţele.

— Vreţi să finanţez... o expediţie navală?

— Două sau trei dintre galioanele voastre mai mari ar trebui să fie de ajuns. Vorbim de o încărcătură de o mie de tone, butoaie şi coniac laolaltă. Echipajul minim necesar, cincizeci-şaizeci de oameni de corabie. Putem să ni-i alegem de pe docuri şi să facem rost de căpitani cumpătaţi şi de încredere. Şase-şapte zile de călătorie spre miazănoapte, plus timpul care o să ne trebuiască pentru a încropi echipajul şi a face rost de corăbii. Cam o săptămână, cred eu. Sunteţi de acord?

— O săptămână... da, dar... îmi cereţi să finanţez eu *toate* astea?

— În schimbul unei recompense cât se poate de generoase, vă asigur.

— Asta dacă totul va merge strună, da, şi vom ajunge imediat şi la chestiunea recompensei. Însă achiziţionarea rapidă a două galioane, a unor căpitani buni şi a unor echipaje de încredere...

— Plus, spuse Locke, ceva de pus în cală pentru călătoria spre miazănoapte. Cereale ieftine, brânză uscată, fructe proaspete, dar de calitate inferioară. Nimic special. Însă Emberlainul va fi sub asediu în curând; Masa Neagră va fi foarte mulţumită să pună mâna pe un depozit suplimentar de provizii, odată descărcat. Poziţia

Emberlainului este prea nesigură pentru a îndrăzni să nu respecte dreptul Camorrului la neutralitate; pe asta contează stăpânii mei când spun că flotila va intra şi va ieşi fără probleme. Însă o asigurare în plus nu strică.

— Da, zise Don Lorenzo, muşcându-şi buza de jos. Două galioane, echipaje, ofiţeri, încărcătură ieftină. O mică trupă de mercenari, zece-doisprezece pe fiecare corabie. Se găsesc întotdeauna în perioada asta a anului. Aş prefera să avem şi oameni înarmaţi pe corăbii pentru a evita... orice complicaţii.

Locke încuviinţă.

— Deci, cum vom aduce butoaiele din pivniţele în care vă învechiţi vinul şi cum le vom transporta la docuri?

— Un şiretlic foarte simplu, spuse Locke. Avem câteva berării şi depozite pentru bere; este o îndeletnicire secundară, un fel de pasiune a Maeştrilor noştri Amestecători. Berea noastră este depozitată în butoaie şi toată lumea ştie unde sunt aceste depozite. Încet, cu grijă, în vreme ce Grau şi cu mine navigam spre miazăzi, stăpânii mei au mutat butoaiele de coniac Austershalin în depozitele de bere şi le-au reetichetat. Vor continua să facă asta cât timp vor decurge pregătirile aici, până când vor apărea corăbiile noastre în portul Emberlain.

— Deci nu o să încărcaţi coniac în taină. Doña Sofia bătu din palme. Toţi vor crede că încărcaţi bere... în văzul lumii!

— Întocmai, doamna mea. Nici măcar un export masiv de bere nu va da de bănuit cum ar face-o mutarea coniacului neînvechit. Va fi privit ca o reuşită comercială; vom fi primii care se eschivează de interdicţia pusă corăbiilor sub pavilion Emberlain; vom aduce o grămadă de provizii pentru asediul care va urma şi un profit aparent bunicel pentru noi înşine. Apoi, după ce tot coniacul va fi încărcat, vom întinde pânzele, luând şaizeci-şaptezeci de angajaţi şi de membri ai familiei de bel Auster, care să formeze nucleul noilor noastre operaţiuni din Camorr. Când se vor descoperi toate acestea, va fi prea târziu.

— Toate astea trebuie făcute fără întârziere. Don Lorenzo era adâncit în gânduri. Cincisprezece mii de coroane, aş zice. Poate chiar douăzeci.

— Sunt de acord, domnia voastră. Mai adăugaţi vreo cinci mii pentru şpăgi şi alte aranjamente. Locke ridică din

umeri. Cu tot şiretlicul nostru, odată ajunşi în Emberlain, o să fie nevoie ca unii oameni să se uite în altă parte, pentru ca noi să ne putem face treaba.

— Douăzeci şi cinci de mii de coroane, atunci. La naiba! Lorenzo dădu pe gât coniacul rămas în pahar, puse jos paharul şi îşi împreună mâinile pe masă. Îmi ceri mai mult de jumătate din averea mea. Îmi placi, Lukas, dar e timpul să discutăm cealaltă parte a propunerii.

— Bineînţeles.

Locke se opri ca să îi ofere Donului încă un pic din coniacul „neînvechit" contrafăcut; Donul vru să îl refuze, dar papilele sale gustative fură mai puternice decât raţiunea, şi îşi întinse paharul. Doña Sofia îi imită gestul, şi Jean se grăbi să treacă paharul din mâna ei în cea a lui Locke. După ce îi servi pe cei doi Salvara, Locke îşi turnă o cantitate la fel de mare în propriul pahar.

— Mai întâi, trebuie să înţelegeţi ce este dispusă să ofere Casa de bel Auster şi ce nu. Nu veţi avea niciodată Procesul Austershalin. Acesta va continua să fie transmis pe cale verbală şi numai în interiorul Casei. Nu vă putem oferi proprietăţi drept garanţii suplimentare sau ca plată; ne aşteptăm să le pierdem, după fuga din Emberlain. Reobţinerea podgoriilor pe viitor este problema noastră personală. Orice efort din partea dumneavoastră de a vă interesa de Procesul Austershalin sau de a mitui vreun membru al Casei de bel Auster va fi socotit un abuz de încredere. Locke sorbi din coniac. Nu am idee exact în ce constau pedepsele pe care le putem aplica pentru a ne exprima nemulţumirea. Însă aceasta va fi exprimată *din plin.* Am fost însărcinat să fiu cât se poate de clar în această privinţă.

— Chiar sunteţi. Doña Sofia puse o mână pe umărul soţului ei. Însă aceste condiţii nu reprezintă încă o ofertă.

— Să-mi fie cu iertare, preabuna mea Doña Sofia, dacă vă vorbesc pe şleau. Dar trebuie să înţelegeţi – acesta este cel mai important lucru pe care l-a întreprins vreodată Casa de bel Auster. Grau şi cu mine ţinem viitorul cartelului în mâinile noastre destul de fragile. În acest moment, *nu vă pot* vorbi doar ca oaspetele vostru Lukas Fehrwight, ci ca reprezentant al Casei de bel Auster. Trebuie să înţelegeţi că unele lucruri nu intră la negociere, nici măcar pe departe.

Cei doi Salvara încuviinţară, Sofia cu mai puţină tragere de inimă decât soţul ei.

— Acum, să ţinem cont de situaţie. Emberlain este în pragul războiului. Podgoriile şi proprietăţile noastre sunt ca şi pierdute. Aşa cum am mai spus, fără aceste podgorii, Austershalinul nu va mai fi produs pentru Dovleceii ştiu câtă vreme. Zece ani? O generaţie? Chiar după ce ne vom recupera podgoriile, solul va avea nevoie de ani buni ca să-şi revină. Asta s-a mai întâmplat de trei ori deja. Pentru mulţi, mulţi ani de-acum înainte, singurul Austershalin de pe piaţă va proveni din cât izbutim să o luăm cu noi din acele şase mii de butoaie, când vom părăsi Emberlainul pe furiş. Gândiţi-vă numai la *cerere*. La creşterea preţului.

Buzele Donului se mişcară în mod inconştient pe când socotea; Doña Sofia privea încruntată în zare. Coniacul Austershalin era licoarea cea mai de soi şi cea mai căutată; nici măcar vinurile alchimice din Tal Verrar, cu sutele lor de varietăţi fermecătoare, nu erau atât de scumpe. O sticlă de nici doi litri din cel mai tânăr soi disponibil costa treizeci de coroane bucata; odată cu vechimea, preţul creştea foarte mult. O oprire bruscă a producţiei, o rezervă limitată şi nici o altă recoltă de struguri Austershalin la orizont?

— Ei, drăcia *dracului,* zise Conté, nemaiputând să se abţină când sumele implicate îi depăşiră imaginaţia. Să-mi fie cu iertare, Doña Sofia!

— Cred şi eu. Doña îşi goli paharul cu o sorbitură iute şi deloc feminină. Calculele tale sunt greşite. Asta merită *cel puţin* un triplu „ei, drăcia dracului“.

— Casa de bel Auster, reluă Locke, doreşte să stabilească un parteneriat cu dumneavoastră, bazat în Camorr, în vederea depozitării şi comercializării coniacului Austershalin pe durata... surghiunului nostru. În schimbul sprijinului pe care ni-l veţi acorda, la ceas de restrişte, pentru a transporta coniacul din Emberlain, suntem gata să vă oferim cincizeci la sută din profiturile pe care le vom realiza din vânzarea a tot ceea ce veţi transporta pentru noi. Încă o dată, gândiţi-vă la situaţie şi la preţul Austershalinului pe vreme de criză. Vă veţi putea recupera de zece ori investiţia iniţială, încă din primul an. Acordaţi-ne cinci ani sau zece...

— Da. Don Lorenzo se joacă cu ochelarii săi. Însă Lukas, nu ştiu cum se face, dar stând aici şi discutând posibila nimicire a Casei tale şi mutarea într-un oraş aflat la vreo opt sute de kilometri mai la sud, nu pari... prea dezamăgit.

Locke folosi un surâs fermecător şi prefăcut, pe care îl exersase săptămâni întregi în faţa oglinzii.

— Când au înţeles situaţia în care se află, unii dintre stăpânii mei au remarcat că ar fi trebuit să provocăm o criză artificială mai de mult. Chiar şi aşa, suntem hotărâţi să transformăm o înfrângere dureroasă într-o revenire glorioasă. Acele şase mii de butoaie, vândute la preţ de criză timp de câţiva ani... Ne putem întoarce în Emberlain cu o avere care să eclipseze tot ce am lăsat în urmă. În ceea ce priveşte situaţia dumneavoastră...

— Nu vorbim de sute de mii de coroane. Doña Sofia îşi reveni din transa meditativă. Vorbim de *milioane*. Chiar şi împărţind la doi.

— Ar fi lipsit de înţelepciune să ne aşteptăm la prea mult, însă da, este posibil să se ajungă la asemenea sume. De asemenea, stăpânii mei sunt gata să acorde o recompensă suplimentară după ce vom fi revenit în Emberlain şi după ce vom fi refăcut podgoriile Austershalin. Oferim familiei dumneavoastră un pachet permanent de acţiuni în toate operaţiunile de pe viitor ale Casei de bel Auster; desigur, nu un pachet majoritar, însă o participare substanţială, oricum. Un procent de zece-cincisprezece la sută. Aţi fi primii şi, nădăjduim, singurii străini cărora li s-a oferit vreodată aşa ceva.

Urmă o pauză.

— Este... o ofertă foarte atractivă, rosti Don Salvara în cele din urmă. Şi când mă gândesc că totul era cât pe ce să încapă pe mâinile lui Jacobo, aşa, pur şi simplu. Pe toţi zeii, Lukas, dacă mai dăm vreodată de hoţii aceia, o să le mulţumesc că ne-au făcut posibilă întâlnirea.

— Ei, chicoti Locke, din partea mea, ce-a fost a fost. S-ar putea ca Graumann să nu fie de aceeaşi părere. Şi oricum, deşi presimt că vom cădea la înţelegere foarte curând, tot trebuie să facem rost de corăbii, să întindem pânzele către miazănoapte, spre Emberlain, şi să ne înşfăcăm premiul. Situaţia seamănă cu o frânghie care se deşiră până la ultimul fir. Înclină paharul de coniac în cinstea celor doi Salvara. O să plesnească.

În apă, peştele-diavol ieşi victorios, iar străjile îi răsplătiră serviciile cu o puzderie de săgeţi otrăvite. Cârlige de barcă şi lanţuri fură folosite pentru a târî cadavrul din centrul Sărbătorii Schimburilor; odată ce îşi făcuse treaba, nu mai băgai înapoi în cuşcă o asemenea făptură. Sângele roşu al monstrului se amestecă cu sângele victimelor sale şi formă o pată mare, întunecată. Până şi aceasta juca un anumit rol în ceea ce avea să urmeze.

5

Aşezaţi confortabil departe de apă, cărturarii de la Colegiul Therin îţi puteau spune că rechinii-lup din Marea de Fier sunt făpturi minunate şi fascinante; trupurile lor sunt mai musculoase decât ale oricărui taur, iar pielea lor abrazivă este vărgată cu toate culorile, de la verde-arămiu până la negru ca norii de furtună. Însă oricine *lucra* pe ţărmul camorrean şi coastele dimprejur îţi putea spune că rechinii-lup sunt nişte jigodii mari şi agresive cărora le place să *sară*.

Închişi bine în cuşti, înfometaţi şi înnebuniţi de sânge, rechinii-lup reprezintă atracţia principală de la Sărbătoarea Schimburilor. Alte oraşe au lupte de gladiatori; alte oraşe pun oamenii să se lupte cu animalele. Însă numai în Camorr poţi vedea un gladiator special înarmat (un *contrarequialla)* care luptă împotriva unui rechin viu săritor, şi numai în Camorr tradiţia le permite femeilor să fie *contrarequialla*.

Acesta este Spectacolul Colţilor.

6

Locke nu îşi putea da seama dacă cele patru femei erau cu adevărat frumoase, însă, în mod cert, erau remarcabile. Erau cu toate camorrene cu pielea măslinie şi cu muşchi de ţărănci, impresionante chiar şi de la distanţă, şi erau aproape despuiate – peste piept, purtau cămăşi din bumbac, negre şi strâmte, brâul le era înfăşurat în fâşiile de pânză specifice luptătorilor şi aveau mănuşi subţiri din piele. Sub tradiţionalele basmale roşii, părul negru era strâns la spate şi împletit cu inele de bronz şi de argint, care prindeau lumina soarelui în salbe de sclipiri albe. Rostul acestor inele era subiect de controversă. Unii susţineau că erau folosite pentru a încurca vederea şi aşa slabă a rechinilor, pe când la fel de mulţi susţineau că strălucirea acestora îi ajuta pe monştri să îşi vadă mai bine prada.

Fiecare *contrarequilla* avea două arme, o lance scurtă într-o mână şi o secure specială în cealaltă. Securile acestea aveau mânerele înconjurate complet de apărătorile

pentru mâini, ceea ce le făcea greu de pierdut; aveau două capete, cu obişnuita lamă curbată într-o parte şi cu un ascuţiş de târnăcop, lung şi solid, în cealaltă. Un luptător iscusit încerca să reteze complet înotătoarele şi coada rechinului înainte să îi dea lovitura de graţie; doar cei mai buni izbuteau să îl omoare folosindu-se numai de ascuţiş. Pielea rechinului-lup putea fi ca scoarţa de copac.

Locke se uită la aprigele femei şi simţi obişnuita-i admiraţie melancolică. În ochii săi, ele erau tot atât de nebune pe cât erau de curajoase.

— Ştiu că aceea din stânga, din capăt, este Cicilia de Ricura. Don Lorenzo îi arăta femeile lui Lukas Fehrwight, explicându-i, în pauza luată după mai bine de un ceas de negocieri însufleţite. Este destul de bună. Iar lângă ea stă Aganesse, care îşi aduce cu ea lancea, dar nu o foloseşte niciodată. Celelalte două... ei bine, pesemne sunt noi. Cel puţin noi aici, la Sărbătoare.

— Ce păcat, spuse Doña, că surorile Berangias nu sunt astăzi acolo ca să le vezi, Jupâne Fehrwight! Sunt cele mai bune.

— Probabil cele mai bune din toate timpurile. Don Salvara îşi miji ochii pentru a-i feri de lumina orbitoare care se reflecta din apă şi încercă să estimeze mărimea rechinilor, de-abia vizibili ca nişte umbre în cuştile lor. Ce au fost şi vor veni. Însă nu au mai participat la Sărbătoare de câteva luni.

Locke încuviinţă şi îşi muşcă obrazul prin interior. Ca Locke Lamora, *garrista* al Ticăloşilor Gentilomi, şi pungaş respectabil, le ştia personal pe gemenele Berangias şi ştia *exact* unde fuseseră în aceste ultime luni.

Jos, pe apă, prima luptătoare îşi ocupa poziţia. *Contrarequilla* luptau de-a lungul unui lanţ de platforme făcute din pietre plate, fiecare lungă de vreo şaizeci de centimetri şi ieşind cincisprezece centimetri deasupra apei. Aceste platforme erau dispuse într-un pătrat, la un metru-doi distanţă una de cealaltă, lăsând destul loc ca adversarii să poată înota printre ele. Femeile trebuiau să sară pe aceste platforme cât puteau de repede, ca să îi lovească pe rechini în vreme ce se fereau de săriturile acestora; un pas greşit echivala de obicei cu sfârşitul confruntării.

În spatele şirului de cuşti cu rechini (deschise de scripeţi cu lanţuri legaţi la o barjă aflată mult dincolo de

marginea zonei în care erau rechini) o bărcuţă cârmită de vâslaşi voluntari (extrem de bine plătiţi) îi ducea pe cei trei observatori tradiţionali ai oricărui Spectacol al Colţilor. Mai întâi, era un preot al lui Iono, în robele sale verzi ca marea, tivite cu argint. Lângă el, înveşmântată în negru şi purtând o mască argintie, se afla o preoteasă a lui Aza Guilla, Doamna Îndelungatei Tăceri, Zeiţa Morţii. În sfârşit, mai era şi un doftor, a cărui prezenţă i se păruse dintotdeauna lui Locke a fi un gest extrem de optimist.

— Camorr! Tânăra – aparent Cicilia de Ricura – îşi înălţă armele în aer deasupra capului. Murmurul greu al mulţimii încetă, lăsând în urmă numai zgomotul apei care se lovea de bărci şi de diguri. Cincisprezece mii de privitori îşi ţinură răsuflarea deodată. Dedic această moarte Ducelui Nicovante, stăpânul şi protectorul nostru! Aceasta era formula tradiţională a salutului unei *contrarequilla;* „această moarte“ se putea referi, în mod convenabil, la oricare dintre participanţii la bătălie.

Într-o explozie de trompete şi în uralele mulţimii, luntraşii din afara cercului de cuşti eliberară primul rechin de pe acea zi. Peştele de trei metri, deja înnebunit de sânge, ţâşni din împrejmuire şi începu să dea roată platformelor, cu aripioara sa dorsală cenuşie despicând ameninţător apa şi lăsând în urmă o dâră învolburată. Cicilia se sprijini pe un picior şi se aplecă, lovind apa cu călcâiul celuilalt picior, strigând sudalme şi provocări. Rechinul muşcă momeala; în câteva clipe, intră între platforme, trupul său vânjos mişcându-se ca o pendulă cu colţi.

— Ăstuia nu-i place să piardă vremea! Don Salvara îşi frânse mâinile. Pun rămăşag că o să sară devreme.

De-abia rostise aceste cuvinte, că rechinul ţâşni din apă într-o erupţie de spumă argintie, azvârlindu-se asupra luptătoarei ghemuite. Săritura rechinului nu fu prea înaltă; Cicilia o evită sărind în dreapta, pe următoarea platformă. Pe când era în aer, îşi lansă lancea cu o mişcare şovăielnică; arma se afundă în carnea rechinului şi tremură acolo o fracţiune de secundă înainte ca masa aerodinamică de muşchi flămând să dispară iar sub valuri. Reacţia publicului era amestecată; aruncarea demonstrase o remarcabilă agilitate, dar o forţă minimă. Rechinul Ciciliei

era probabil doar mai înfuriat decât înainte, iar ea îşi pierduse lancea.

— O, neînţeleaptă hotărâre! Doña plescăi din limbă. Fata asta trebuie să înveţe să fie mai răbdătoare. Vom vedea dacă noul său prieten îi va lăsa ocazia.

Zbătându-se şi împroşcând apă rozalie înspumată în dreapta şi-n stânga, rechinul se pregăti de un nou atac, urmărind umbra Ciciliei pe apă. Ea sări cu vioiciune de pe o platformă pe alta, cu securea răsucită în aşa fel încât să aibă ascuţişul în faţă.

— Jupâne Fehrwight. Don Lorenzo îşi scoase ochelarii şi se jucă puţin cu ei în vreme ce urmărea lupta; se pare că nu avea nevoie de ei ca să vadă la distanţă. Îţi pot accepta condiţiile, dar trebuie să ţii cont de faptul că partea mea de risc este foarte mare la început, mai ales raportat la totalitatea fondurilor mele disponibile. De aceea, cererea mea este ca partea de profit obţinută din vânzarea de Austershalin să fie ajustată la 55-45%, în favoarea mea.

Locke se prefăcu că meditează asupra propunerii, în timp ce Cicilia îşi sleia forţele şi sărea din răsputeri, cu nerăbdătoarea aripioară cenuşie despicând apa în urma ei.

— Sunt autorizat să fac o asemenea concesie în numele stăpânilor mei. În schimb... voi fixa la numai 5% participarea familiei dumneavoastră la podgoriile Austershalin restabilite.

— S-a făcut! Donul zâmbi. O să găsesc două galioane mari, echipaj şi ofiţeri, o să mă ocup de mitele şi aranjamentele necesare, cât şi de încărcătura pe care să o luăm cu noi la miazănoapte. Eu voi supraveghea unul dintre galioane; dumneata pe celălalt. Echipaje de mercenari alese de mine vor fi plasate la bordul fiecărui vas, pentru mai multă siguranţă. Conté va călători cu dumneata; Graumann al dumitale poate să stea cu mine. Orice cheltuieli care vor duce bugetul nostru la peste douăzeci şi cinci de mii de coroane camorrene vor fi făcute numai cu acordul meu.

Rechinul sări şi rată din nou; Cicilia execută o scurtă sprijinire pe-o singură mână, rotindu-şi securea. Publicul mugi, în vreme ce rechinul se învârti fără graţie în apă şi se întoarse pentru o nouă tură.

— De acord, zise Locke. Copii identice semnate ale contractului nostru vor fi păstrate de fiecare parte; o copie

suplimentară în therină va fi păstrată de către un jurisconsult neutru, acceptat de ambele părţi, urmând a fi deschisă şi examinată de acesta peste o lună, în caz că unul din noi ar suferi... un accident pe când ne întoarcem cu butoaiele. O copie suplimentară în vadrană va fi semnată şi lăsată în grija unui agent ştiut de mine, pentru a fi livrată stăpânilor mei, dacă va fi cazul. O să am nevoie de un scrib asigurat la Casa Tăvălită în seara asta, cât şi de un bilet de ordin pentru cinci mii de coroane, care să poată fi retrase mâine de la Meraggio, ca să pot trece imediat la treabă.

— Asta-i tot ce-a mai rămas de făcut?

— Tot, spuse Locke.

Donul rămase tăcut câteva secunde.

— La naiba! Sunt de acord. Hai să batem palma şi să ne încercăm norocul!

Pe apă, Cicilia se oprise şi îşi ridicase securea, pregătind o lovitură, în vreme ce rechinul se apropia de platformă venind din dreapta, unduindu-se şi mişcându-se prea încet pentru o săritură înaltă. Chiar când Cicilia îşi mută greutatea pe celălalt picior pentru a lovi cu ascuţişul, rechinul se răsuci la nouăzeci de grade în apa de lângă ea, strângându-se într-un „U“, şi se scufundă brusc. Această manevră făcu să-i şfichiuiască în aer coada, secerând-o pe *contrarequilla* sub genunchi. Ţipând mai mult din cauza şocului decât de durere, Cicilia de Ricura căzu în apă pe spate.

Totul se isprăvi câteva secunde mai târziu; rechinul urcă spre ea şi muşcă, apucând-o, probabil, de un picior sau chiar de amândouă. Se răsuciră în apă de câteva ori – Locke zări, în imagini fugitive, forma înnebunită a femeii şi pielea întunecată şi aspră a rechinului; alb urmat de cenuşiu, şi iar alb urmat de cenuşiu. Peste câteva clipe, spuma rozalie se coloră din nou în roşu-închis, iar cele două umbre încleştate se scufundară în adâncurile de sub platforme. Jumătate din public aclamă aprobator; ceilalţi îşi înclinară capetele într-o tăcere respectuoasă, care avea să se sfârşească în clipa în care următoarea tânără intra în ringul de apă roşie.

— Zeii să ne aibă-n pază! Doña Sofia se uită ţintă la pata ce se întindea pe suprafaţa apei; luptătoarele rămase aşteptară cu capetele plecate, în timp ce preoţii gesticulau un soi de binecuvântare reciprocă. De necrezut! Răpusă

atât de repede, de un şiretlic atât de banal. Ei bine, tatăl meu obişnuia să spună că o clipă de neatenţie la Sărbătoare face cât zece în orice altă împrejurare.

Locke se înclină adânc în faţa ei, luându-i o mână şi sărutând-o.

— Nu mă îndoiesc deloc în privinţa spuselor sale, Doña Sofia. Chiar deloc.

Surâzând amabil, se mai înclină o dată, apoi se întoarse şi strânse mâna soţului ei.

INTERLUDIU:
Locke rămâne la cină

1

— Ce?! Locke aproape că sări în picioare. Ce tot spui acolo?

— Băiete, zise Lanţuri, băieţelul meu sclipitor cu întreruperi, lumea ta are orizonturi atât de restrânse! Poţi vedea destul de limpede ca să-i joci o şotie cuiva, însă *nu poţi* vedea dincolo de consecinţele imediate. Până nu vei învăţa să te gândeşti dinainte la repercusiuni, te vei pune pe tine şi îi vei pune şi pe toţi cei din preajma ta în primejdie. N-ai ce face, eşti tânăr, dar a cam venit vremea să nu mai fii prost. Aşa că ascultă aici. Prima ta greşeală – dacă iei bani de la strajă nu primeşti doar o bătaie. Eşti *omorât*. Ne-am înţeles? Aici, în Camorr, straja ia bani de la *noi,* niciodată invers. Această regulă este bătută în cuie şi nu există excepţii, indiferent ce fel de hoţ eşti sau ce intenţii ai. Înseamnă moarte. Pentru delictul ăsta rămâi fără beregată, ajungi hrană pentru rechini, întâlneşti zeii mai devreme. Ai priceput?

Locke încuviinţă.

— Aşa că, atunci când l-ai aranjat pe Veslin, *chiar că* l-ai aranjat. Însă ai mers prea departe cu greşeala asta când ai folosit o monedă din fier alb. Ştii cât înseamnă o coroană, mai exact?

— O grămadă!

— Ha. „O grămadă“ nu este „mai exact“. Nu vorbeşti therina sau chiar nu ştii?

— Chiar nu ştiu, cred.

— Ei bine, dacă toate-s bune şi frumoase şi cum le ştiam eu, moneda aia mică din fier alb lucios făcea patruzeci de soloni de argint. Pricepi? Două *sute* patruzeci de gologani. Faci ochii mari. Să însemne oare că poţi merge cu mintea atât de departe, că înţelegi?

— Da. Uau!

— Da, *uau*. Să îţi ofer o vedere de ansamblu asupra lucrurilor. O Jachetă Galbenă – unul dintre străjerii oraşului atât de altruişti şi nemaipomenit de conştiincioşi – ar putea strânge atâta bănet după vreo două luni de slujbă

zilnică. Iar străjerii sunt bine plătiţi, faţă de oamenii de rând, şi poţi fi sigur că *nu* sunt plătiţi cu fier alb.

— Oh...

— Deci nu numai că Veslin lua bani, lua prea mulţi bani! O coroană! Morgante ar lăcrima. Poţi cumpăra o moarte pentru mult mai puţini bani, inclusiv moartea ta.

— Hhmm... cât aţi plătit pentru...

Locke îşi ciocăni pieptul, acolo unde Însemnul Morţii încă îi atârna pe sub cămaşă.

— Nu vreau să-ţi stric părerea nemaipomenit de bună pe care o ai despre tine, dar încă nu sunt sigur că am cheltuit cu cap ăia doi bani. Văzând expresia de pe chipul băiatului, Lanţuri scoase un râs copios şi sincer, dar glasul îi redeveni serios imediat: Te las să ghiceşti, băiete. Însă lucrurile nu se schimbă. Poţi pune la treabă oameni pe cinste şi aspri pentru mai puţin. Ai putea cumpăra vreo cinci-şase afaceri importante, dacă înţelegi ce vreau să spun. Aşa că, atunci când ai strecurat o monedă din fier alb printre lucrurile lui Veslin...

— Au fost prea mulţi bani... pentru ceva... simplu?

— Foarte exact. *Mult* prea mulţi bani pentru informaţii sau comisioane. Nimeni în toate minţile nu-i dă unei nenorocite de puşlamale din cimitir o coroană. Decât dacă acea puşlama nu este plătită să facă altceva mai grav. Să îl omoare pe fostul tău stăpân, de exemplu. Să dea foc Dealului Umbrelor, cu toţi cei dinăuntru. Deci, dacă bietul Făuritor-de-Hoţi a fost supărat când a aflat că Veslin lua bani, îţi *închipui* cum s-a simţit când a văzut despre câţi bani era vorba.

Locke încuviinţă furios.

— Aşa deci. Două greşeli. Cea de-a treia greşeală pe care ai făcut-o are de-a face cu Gregor. Trebuia ca *şi* Gregor să fie bătut cu băţul cel urât?

— Nu îmi plăcea de el, dar nu. Îl urmăream doar pe Veslin. Poate că voiam ca şi Gregor să fie bătut un pic, dar nu atât de mult ca Veslin.

— Doar aşa. Aveai o ţintă şi voiai să îi joci un renghi, dar nu ai controlat situaţia. Aşa că ai scăpat din mână jocul pregătit pentru Veslin, şi Gregor Foss a făcut şi el cunoştinţă cu cuţitul.

— Doar asta am spus şi eu, nu? Am recunoscut deja!

— Eşti mânios acum? O, da, *probabil* eşti… mânios că ai dat-o în bară. Mânios că nu eşti atât de isteţ pe cât credeai. Mânios că zeii au dat atâtor oameni aceeaşi minte pe care i-au dat-o lui Locke Lamora. Afurisită treabă, nu?

Locke îşi stinse dintr-o suflare micuţul felinar, apoi îl azvârli peste parapet cu boltă, pe cât de sus putu s-o facă braţul său subţire. Izbitura aterizării acestuia se pierdu în zumzetul aglomeratei nopţi camorrene. Băiatul îşi încrucişă braţele, defensiv.

— Ei bine, e chiar plăcut să scapi de ameninţarea felinarului ăluia, băiete! Lanţuri trase un ultim fum, apoi frecă mănunchiul ars de tutun de pietrele de pe acoperiş. A fost semnalul convenit cu Ducele? Plănuieşti să ne ucizi?

Locke nu spuse nimic, strângând din dinţi şi scoţând buza de jos în afară. Îmbufnarea, limbajul non-verbal al celor foarte tineri. Lanţuri râse zgomotos.

— Chiar cred tot ce mi-ai zis, Locke, deoarece am purtat o discuţie lungă cu fostul tău stăpân înainte să i te iau de pe cap. Cum am mai spus, mi-a mărturisit totul. Mi-a zis despre ultima şi cea mai mare greşeală pe care ai comis-o. Cea care te-a dat de gol şi care te-a adus aici. Poţi ghici cam care ar putea fi?

Locke clătină din cap.

— Nu poţi sau nu vrei?

— Chiar nu ştiu. Locke îşi lăsă privirea în pământ. Nu mă… gândisem la asta.

— Le-ai arătat şi altor puşti din Străzi moneda din fier alb, nu-i aşa? I-ai pus să te ajute să faci rost de ea. Le-ai spus unora dintre ei la ce ar putea fi folosită. Şi le-ai poruncit să nu vorbească despre ea… dar cum ţi-ai, hhmm, *întărit* porunca?

Ochii lui Locke se măriră; buzele i se ţuguiară din nou, dar îmbufnarea dispăru complet.

— Şi ei… şi ei îl urau pe Veslin. Şi ei voiau să-l vadă bătut.

— Bineînţeles. Poate că asta ar fi fost de ajuns pe moment. Dar ce s-ar fi întâmplat mai târziu? După ce Veslin şi Gregor au murit, stăpânul tău s-a mai calmat şi a cugetat un pic asupra situaţiei. Şi ce-ar fi dacă s-a apucat să pună întrebări despre un anume băiat Lamora? Ce-ar fi dacă i-a luat deoparte pe unii dintre micuţii tăi tovarăşi din

Străzi şi i-a întrebat frumos dacă Locke Lamora n-a făcut vreo poznă... ceva mai deosebit? Chiar şi pentru el?

— Ooo! Băiatul se cutremură. Ooo!

— O-ho-ho! Lanţuri se întinse şi îl bătu pe umăr. Iluminarea! Când vine, te loveşte ca o cărămidă în cap, nu-i aşa?

— Cred că da.

— Deci, zise Lanţuri, acum pricepi unde au început să meargă prost lucrurile. Câţi băieţi şi fete sunt în dealul ăla, Locke? O sută? O sută douăzeci? Mai mulţi? Cam câţi crezi tu că ar putea înfrunta fostul tău stăpân dacă s-ar răzvrăti împotriva sa? Unul sau doi, nici o problemă. Dar patru? Opt? Toţi?

— Noi, hhmm... cred că nu... ne-am gândit niciodată la asta.

— Fiindcă el nu îşi cârmuieşte cimitirul prin logică, băiete, ci prin frică. Frica de el le ţine în frâu pe lichelele mai mari. Iar frica de ei îi ţine în frâu pe rahaţii mai mici, aşa, ca *tine*. Orice subminează această frică reprezintă o ameninţare a poziţiei lui. Şi iată cum apare Locke Lamora, fluturându-şi steagul de idiot şi socotindu-se cu *mult* mai isteţ decât restul lumii!

— Eu chiar... eu nu... cred că sunt mai isteţ decât restul lumii.

— Ba ai crezut, până acum trei minute. Ascultă. Eu sunt un *garrista*. Asta înseamnă că sunt şeful unei găşti, chiar dacă-i una mică. Şi fostul tău stăpân este un *garrista, garrista* din Dealul Umbrelor. Iar când pui la îndoială capacitatea unui conducător de a-şi cârmui gaşca, ies scântei. Cât timp crezi tu că ar mai putea să păstreze Făuritorul-de-Hoţi controlul asupra Dealului Umbrelor dacă ar ieşi vorbă că l-ai jucat pe degete? Că l-ai dus de nas ca pe un pisoiaş în lanţ? Nu i-ar mai putea controla niciodată cu adevărat pe orfani; ar tot întinde coarda, până s-ar ajunge la vărsare de sânge.

— De-aia s-a descotorosit de mine? Şi cei din Străzi? Ce-o să se întâmple cu cei care m-au ajutat să-l înfund pe Veslin?

— Bune întrebări. Uşor de răspuns la ele. Fostul tău stăpân îi ia în grijă pe orfanii de pe străzi şi îi ţine la el câţiva ani; de obicei, isprăveşte cu ei până ajung la doisprezece-treisprezece ani. Îi învaţă noţiunile de bază:

cum să ajungă pungaşi, cum să vorbească limbajul secret şi cum să se amestece cu Oamenii Potriviţi; cum să se descurce într-o gaşcă şi cum să scape de şireang. Când isprăveşte cu ei, îi vinde găştilor mai mari, găştilor adevărate. Pricepi? Ia comenzi. Poate Chipurile Cenuşii au nevoie de o fată care să lucreze la etaj. Poate că Băieţii de la Arsenal vor un bătăuş dat dracului. Este un mare avantaj pentru găşti: le aduce recruţi potriviţi, care nu trebuie ţinuţi de mână.

— Ştiu asta. De-aia... m-a vândut ţie.

— Da. Deoarece tu eşti un caz deosebit. Ai deprinderi profitabile, chiar dacă până acum ai nimerit de-a dreptul jalnic. Însă micuţii tăi prieteni din Străzi? Erau şi ei înzestraţi ca tine? Nu, erau simpli hoţi de buzunare, simpli momitori. Nu erau copţi. Nimeni nu ar fi dat doi bani pe ei, în afară de negustorii de sclavi, iar fostul tău stăpân are o amărâtă de urmă de conştiinţă veritabilă – nu v-ar da pe mâna ălora pentru tot bănetul din Camorr.

— Deci... e aşa cum ai spus. A trebuit să facă ceva cu toţi cei care ştiau de monedă. Toţi cei care ne puteam... da seama sau puteam vorbi despre ea. Iar eu am fost singurul pe care îl putea vinde.

— Întocmai. Cât despre ceilalţi, ei bine... Lanţuri ridică din umeri. O să se isprăvească repede. În două-trei săptămâni, n-o să-şi mai amintească nimeni nici măcar cum îi chema. Ştii cum merge treaba pe deal.

— I-am dus la pieire?

— Da. Lanţuri nu îşi îmblânzi vocea: Chiar asta ai făcut. La fel de sigur cum ai încercat să îl răneşti pe Veslin, i-ai dus la pieire pe Gregor şi pe încă vreo patru-cinci dintre micuţii tăi tovarăşi.

— La naiba!

— Pricepi acum ce înseamnă consecinţele? De ce trebuie să te mişti încet, să plănuieşti din timp, să păstrezi controlul asupra situaţiei? De ce trebuie să te potoleşti şi să aştepţi ca timpul să-ţi dea şi *minte* pe potriva talentului tău pentru năzbâtii? Vom lucra ani de zile împreună, Locke! Ani în care tu şi ceilalţi drăcuşori împieliţaţi veţi exersa în linişte. Iar asta va fi regula, dacă vrei să rămâi aici: nici un joc, nici o înşelătorie, nici o escrocherie, *nimic* în afară de ce spun eu. Când unul ca tine îmbrânceşte

lumea, lumea *ripostează*. Şi e foarte posibil ca alţii să aibă de suferit. Am fost clar?

Locke încuviinţă.

— Acum. Lanţuri îşi dezmorţi umerii şi gâtul; se auziră o serie de pocnituri şi trosnituri de undeva dinlăuntrul său. Aaa. Ştii ce-i ăla un prinos adus morţilor?

— Nu.

— Este ceva ce facem noi pentru Binefăcător. Nu doar aceia dintre noi care sunt iniţiaţii celui de-al Treisprezecelea. Ceva ce fac toţi pungaşii unul pentru celălalt, toţi Oamenii Potriviţi din Camorr. Când pierdem pe cineva la care ţinem, facem rost de ceva preţios şi îl aruncăm. *De tot,* înţelegi? În mare, într-un foc, ceva de genul ăsta. Facem asta pentru a le înlesni prietenilor noştri calea în lumea de dincolo. E limpede până acum?

— Da, dar fostul meu stăpân…

— O, crede-mă, şi el face asta. Este tare zgârcit şi o face numai în taină, dar o face pentru fiecare orfan pe care îl pierde. Închipuie-ţi că nu o să vă pomenească despre asta. Însă uite care-i treaba – există o regulă care trebuie urmată când vine vorba de prinos. Nu poate fi dat de bunăvoie, pricepi? Nu poate fi ceva ce ai deja. Trebuie să fie ceva deosebit, furat de la altcineva, fără permisiunea sau, hhmm, complicitatea sa. M-ai înţeles? Trebuie să fie furt în toată regula.

— Aaa, sigur.

Părintele Lanţuri îşi trosni încheieturile.

— O să aduci un prinos morţilor pentru fiecare băiat sau fată care a murit din cauza ta, Locke. Unul pentru Veslin, unul pentru Gregor. Unul pentru fiecare dintre micii tăi prieteni din Străzi. Sunt sigur că o să ştiu exact câţi într-o zi sau două.

— Dar eu… Ei nu au fost…

— Desigur că au fost prietenii tăi, Locke. Au fost *bunii* tăi prieteni. Căci ei o să te înveţe că, atunci când omori pe cineva, trebuie să suporţi consecinţele. Una este să omori într-un duel, în legitimă apărare sau ca să te răzbuni. Şi e cu totul altceva să omori din pură neglijenţă. Acele morţi vor atârna deasupra capului tău până când vei fi atât de grijuliu de-o să lăcrimeze sfinţii lui Perelandro. Prinosul tău adus morţilor va fi de o mie de coroane pe om. Toţi bani furaţi cu mâinile tale.

— Dar eu... cum?! O mie de coroane?! De fiecare? O *mie?*

— O să îţi poţi scoate însemnul-morţii de la gât când o să faci rost şi de ultimul bănuţ, nici o clipă mai devreme.

— Imposibil! O să-mi ia... o veşnicie!

— O să-ţi ia ani buni. Însă în templul ăsta sunt doar hoţi, nu şi ucigaşi. Iar preţul vieţii tale alături de mine este că trebuie să le arăţi morţilor respect. Acei băieţi şi acele fete sunt *victimele* tale, Locke! Să-ţi intre bine în cap! Le datorezi asta în faţa zeilor. Trebuie să faci legământ de sânge înainte să poţi rămâne. Eşti dispus să faci asta?

Locke păru să cugete câteva secunde. Apoi dădu din cap de parcă ar fi vrut să şi-l limpezească şi încuviinţă.

— Atunci întinde mâna stângă.

Când Locke îşi întinse mâna, Lanţuri scoase de sub robă un stilet subţire din oţel înnegrit şi îl trecu peste palma sa stângă; apoi, ţinând strâns mâna întinsă de Locke, îi făcu o tăietură uşoară, usturătoare, între degetul mare şi arătător. Îşi strânseră mâinile până când palmele li se umplură de sânge amestecat.

— Acum eşti un Ticălos Gentilom, ca şi noi. Eu sunt *garrista* pentru tine, iar tu eşti *pezon*-ul meu, soldăţelul meu. Am cuvântul tău scris cu sânge că vei face ceea ce ţi-am zis? Că vei aduce prinos pentru sufletele oamenilor cărora le-ai greşit?

— O s-o fac, spuse Locke.

— Bine. Asta înseamnă că poţi rămâne la cină. Hai să coborâm de pe acoperişul ăsta.

2

În spatele uşii cu perdea din capătul altarului exista un hol lung şi soios care dădea în câteva odăi la fel de soioase; umezeala, mucegaiul şi sărăcia erau expuse din belşug. Erau chilii cu paturi de scânduri pentru dormit, luminate de felinare din hârtie care răspândeau o lumină de culoarea berii ieftine. Pergamente şi cărţi legate erau împrăştiate pe paturi; robe de o curăţenie discutabilă atârnau de cârlige pe pereţi.

— Toate astea sunt aiureli necesare. Lanţuri gesticula în toate părţile, pe când îl conducea pe Locke în odaia cea

mai apropiată de uşa cu perdea, de parcă îi arăta un palat. Din când în când, mai găzduim câte un tutore sau un preot călător din ordinul lui Perelandro, iar ei trebuie să vadă ceea ce se aşteaptă să vadă.

Patul de scânduri pe care dormea Lanţuri (căci, după cum văzu Locke, cătuşele prinse de peretele din odaia vecină nu puteau ajunge la nici o altă odaie din spate) era aşezat pe un bloc masiv de piatră, un soi de raft solid ieşind din zid. Lanţuri scotoci pe sub păturile învechite, întoarse ceva care scoase un sunet metalic şi îşi ridică patul de parcă ar fi fost un capac de sicriu; păturile se dovediră a sta pe un fel de pupitru de lemn prins cu balamale în piatră. O lumină aurie ademenitoare se revărsă din blocul de piatră, împreună cu mirosurile condimentate specifice bucătăriei camorrene de primă mână. Locke cunoştea aroma doar din felul în care era adusă de vânt din cartierul Alcegrante sau din unele hanuri şi din case.

— Hai, intră! Lanţuri îi mai făcu o dată semn şi Locke trase cu ochiul peste marginea blocului de piatră. O scară solidă de lemn cobora de-a lungul unui puţ pătrăţos ceva mai larg decât umerii lui Lanţuri; se oprea la vreo şapte metri mai jos, pe o podea din lemn lustruit. Nu mai căsca gura atâta; coboară!

Locke se supuse. Treptele scării erau late, aspre şi foarte apropiate între ele; nu avu nici o problemă la coborâre şi, când ajunse jos, se trezi într-un pasaj înalt care părea desprins din însuşi turnul Ducelui. Podeaua era într-adevăr din lemn lustruit: stinghii drepte, lungi, de un cafeniu-auriu, scârţâiau plăcut sub paşii săi. Tavanul arcuit şi pereţii erau acoperiţi în întregime cu o sticlă groasă şi lăptos-aurie care lucea palid, precum soarele din anotimpul ploios, când se mai iveşte de după norii grei. Lumina venea de pretutindeni şi de nicăieri; peretele scânteia. Cu o serie de bufnituri, bombăneli şi zornăieli (căci Locke văzu acum că aducea, într-un săculeţ din pânză groasă, monedele primite peste zi), Lanţuri sări pe podea lângă el. Smuci scurt de frânghia legată de scară şi falsul pat de scânduri căzu la loc, închizându-se singur.

— Bun. Nu-i aşa că-i mult mai plăcut?

— Da. Locke îşi trecu degetele peste suprafaţa fără cusur a unuia dintre pereţi. Sticla era simţitor mai rece decât aerul. Este Sticlă-străveche, nu-i aşa?

— Că doar n-o fi chirpici! Lanţuri îl împinse pe Locke spre stânga, unde pasajul făcea o cotitură. Toată pivniţa templului este înconjurată de chestia asta. Sigilată în ea. Templul de deasupra a fost clădit pentru a se aşeza în ea, acum sute de ani. Nu-i nici o crăpătură în ea, din câte îmi pot da seama, în afară de vreo două tunele care duc în alte locuri interesante. E rezistentă la inundaţii, nu lasă să intre nici măcar o picătură de apă de dedesubt, chiar şi atunci când apa este până la brâu pe străzi. Şi ţine-afară şobolanii, gândacii, păianjenii-sugători şi toate porcăriile alea, atâta timp cât suntem atenţi la venire şi la plecare.

Zdrăngănitul tigăilor de metal şi chicotitul înfundat al fraţilor Sanza ajunse la ei de după colţ, chiar înainte să intre într-o bucătărie mobilată confortabil cu bufete înalte din lemn şi cu o masă lungă din scoruş, înconjurată de scaune cu spetează înaltă. Locke se frecă la ochi când văzu pernele din catifea neagră şi frunzele din aur lăcuit care le împodobeau pe toate părţile.

Calo şi Galdo lucrau la un cuptor de cărămidă, mutând tigăi dintr-o parte în alta şi trântind cuţite pe o imensă vatră alchimică albă. Locke văzuse blocuri mai mici din asemenea piatră, care dădea o căldură lipsită de fum când aruncai apă pe ea, dar cea de aici cântărea probabil cât Părintele Lanţuri. În timp ce Locke privea, Calo (Galdo?) ridică o tigaie în aer şi turnă apă dintr-un urcior de sticlă pe vatra încinsă; aburul care se înălţă deodată aduse cu el un amestec bogat de mirosuri dulci şi Locke simţi cum i se umple gura de apă.

În aerul de deasupra mesei din scoruş strălucea un candelabru extraordinar: în anii următori, Locke înţelese că era o sferă armilar, făurită în întregime din sticlă şi cu un ax din aur masiv. În centrul său strălucea, cu lumina albă-arămie a soarelui, un glob alchimic; în jurul acestuia se aflau cercurile din sticlă care marcau orbitele şi mişcările lumii şi ale rudelor sale celeste, inclusiv ale celor trei luni; în cele mai îndepărtate margini se aflau o sută de stele suspendate, ca nişte stropi de sticlă topită îngheţaţi cumva în chiar momentul exploziei lor. Lumina alerga, licărea şi ardea de-a lungul fiecărei feţe a candelabrului, şi totuşi era ceva *în neregulă* cu ea: părea că tavanul şi pereţii din Sticlă-străveche absorbeau cumva lumina *din* soarele alchimic; plămădind-o, slăbind-o, redistribuind-o

de-a lungul întregii lungimi şi lăţimi a Sticlei-străvechi din această pivniţă nefirească.

— Bine ai venit în adevărata noastră casă, micul nostru templu închinat Binefăcătorului. Lanţuri azvârli sacul cu monede pe masă. Patronul nostru nu s-a sinchisit niciodată de ideea că austeritatea şi pioşenia ar trebui să meargă mână în mână; aici jos, ne arătăm înalta preţuire pentru lucruri *preţuindu-le*, dacă mă-nţelegi. Băieţi! Ia uitaţi cine a supravieţuit interviului!

— Nu ne-am îndoit deloc, zise unul din gemeni.

— Nici măcar o clipă, spuse şi celălalt.

— Însă acum putem afla ce a făcut de a fost izgonit din Dealul Umbrelor?

Întrebarea, rostită la unison, avea tonul unui ritual repetat.

— Când o să fiţi mai mari. Lanţuri ridică din sprânceană către Locke şi clătină din cap, asigurându-se că băiatul putea să-i vadă clar gestul. *Mult* mai mari. Locke, bănuiesc că nu ştii cum se aşază masa...?

Când Locke clătină din cap, Lanţuri îl duse la un bufet înalt, aflat chiar în stânga vetrei de gătit. Înăuntru erau vrafuri de farfurii albe din porţelan; Lanţuri ridică una astfel încât Locke să poată vedea blazonul pictat de mână (un pumn înzăuat strângând o săgeată şi un ciorchine de struguri) şi poleiala strălucitoare de pe margine.

— Împrumutată, oarecum permanent, zise Lanţuri, de la Doña Isabella Manechezzo, preadistinsa mătuşă a Ducelui Nicovante. A murit fără copii şi dădea rareori petreceri, aşa că nu-i ca şi cum le *folosea* pe toate. Vezi cum unele dintre faptele noastre care le-ar putea părea crude şi necinstite străinilor sunt de fapt chiar *convenabile,* dacă le priveşti din unghiul potrivit? E mâna Binefăcătorului la mijloc sau cel puţin aşa ne place nouă să credem. Nu că ne-am da seama de diferenţă, dacă *nu* ar fi mulţumit.

Lanţuri îi dădu farfuria lui Locke (care o înhăţă cu o grijă mult exagerată şi-i cercetă îndeaproape marginea aurită) şi îşi trecu drăgăstos degetele peste suprafaţa mesei de scoruş.

— Ei, asta, asta a fost proprietatea lui Marius Cordo, un jupân negustor din Tal Verrar. O ţinea în cabina principală a unei galere cu trei nivele. Imensă! Optzeci şi şase de vâsle. M-am cam supărat pe el, aşa că i-am săltat-o,

împreună cu scaunele, covoarele, tapiţeriile şi toate hainele. Chiar de pe corabie. I-am lăsat banii; voiam să îi demonstrez ceva. Am aruncat totul în Marea de Bronz, cu excepţia mesei ăsteia.

— Şi ăsta! Lanţuri arătă spre candelabrul celest. Ăsta era transportat din Ashmere într-un convoi de căruţe bine păzit, pentru bătrânul Don Leviana. Cumva, în timpul transportului, s-a transformat într-o cutie cu paie. Lanţuri mai scoase trei farfurii din bufet şi le puse în braţele lui Locke. La naiba, eram destul de bunicel pe vremea când chiar munceam ca să îmi câştig traiul.

— Of, spuse Locke, sub povara tacâmurilor de calitate.

— A, da. Lanţuri arătă spre scaunul din capul mesei. Pune una pentru mine acolo. Una pentru tine la stânga mea. Două pentru Calo şi Galdo la dreapta mea. Dacă ai fi slujitorul meu, ţi-aş zice să faci un aranjament neoficial. Poţi repeta?

— Aranjament neoficial.

— Exact. Aşa mănâncă cei mari şi puternici atunci când au ca invitaţi la masă doar rude apropiate şi poate un prieten sau doi. Privirea şi tonul vocii lui Lanţuri lăsau de înţeles că se aştepta ca lecţia asta să fie reţinută, şi el începu să-i prezinte lui Locke toate complexităţile paharelor, şerveţelelor de masă şi tacâmurilor din argint.

— Ce fel de cuţit mai e şi ăsta? Locke ridică un tacâm rotunjit pentru unt ca Lanţuri să îl poată inspecta. Are o problemă. Nu ai putea omorî pe *nimeni* cu ăsta.

— Nu prea uşor, asta-i clar, băiete. Lanţuri îi arătă lui Locke cum să aşeze cuţitul de unt, împreună cu vasele şi castroanele potrivite. Însă, atunci când se strânge aristocraţia la cină, este nepoliticos să îi faci felul cuiva altfel decât prin otravă. Lucrul *ăsta* serveşte la întinsul untului, nu la luatul beregatei.

— *Atâta* bătaie de cap doar ca să mănânci…

— Păi, dacă era după fostul tău stăpân, în Dealul Umbrelor puteaţi să mâncaţi slană rece şi turte de pământ unul de pe fundul celuilalt. Însă acum eşti un Ticălos Gentilom, cu accent pe *Gentilom.* O să înveţi cum să mănânci aşa şi cum să serveşti oameni care mănâncă aşa.

— De ce?

— Deoarece, Locke Lamora, va veni o vreme când vei lua masa cu baroni, conţi şi duci. Vei lua masa cu

negustori, amirali, generali şi tot felul de doamne! Şi atunci... Lanţuri puse două degete sub bărbia lui Locke şi îi înălţă capul, astfel încât să îl privească în ochi. Atunci bieţii idioţi n-o să aibă nici cea mai vagă idee că, de fapt, iau masa cu un hoţ.

3

— Nu-i aşa că e drăguţ?

Lanţuri înălţă paharul gol şi îşi salută cei trei tineri protejaţi la masa splendid împodobită. Castroane aburinde din bronz şi vase grele de lut purtau în ele rezultatele eforturilor depuse de Calo şi Galdo la vatra de gătit. Locke, aşezat pe o pernă în plus ca să îi ajungă coatele pe masă, se holba la mâncare şi la găteli cu ochi mari. Era năucit de cât de repede scăpase de vechea sa viaţă şi nimerise în asta nouă, plină de oameni ţicniţi, dar ciudat de plăcuţi.

Lanţuri ridică o sticlă plină cu ceea ce el numea *vin alchimic;* chestia era vâscoasă şi întunecată, ca argintul-viu. Când trase dopul deşurubat, aerul se umplu cu miros de ienupăr; pentru o clipă, chiar acoperi aroma condimentată a felurilor principale. Lanţuri turnă o porţie bună din chestia aia într-un pahar gol şi, în lumina puternică, vinul se scurse precum argintul topit. Lanţuri înălţă paharul în dreptul frunţii.

— Un pahar vărsat în aer pentru cel care şade cu noi nevăzut; patronul şi protectorul, Paznicul Strâmb, Părintele Pretextelor Necesare.

— Îţi mulţumim pentru buzunarele adânci şi nepăzite, rostiră fraţii Sanza într-un glas, iar Locke fu luat prin surprindere de seriozitatea intonaţiei lor.

— Îţi mulţumim pentru străjerii care dorm în post, zise Lanţuri.

— Îţi mulţumim pentru oraşul care ne hrăneşte şi pentru noaptea care ne ascunde, veni răspunsul.

— Îţi mulţumim pentru prietenii care ne ajută să cheltuim prada! Lanţuri coborî paharul pe jumătate plin şi îl aşeză în mijlocul mesei. Luă un alt pahar, mai mic; turnă în acesta doar un deget de argint lichid. Un pahar vărsat în aer pentru un prieten care nu este cu noi. Îi dorim numai bine Sabethei şi ne rugăm să se întoarcă cu bine.

— Şi poate o să se întoarcă mai puţin ţicnită, spuse unul din cei doi Sanza, pe care Locke îl numise Calo în gând, ca să-i fie mai uşor.

— Şi mai umilă. Galdo dădu din cap după ce zise asta. Umilă ar fi chiar minunat.

— Fraţii Sanza îi doresc Sabethei numai bine. Lanţuri ţinu paharul mic de licoare nemişcat şi îi ţintui cu privirea pe gemeni. Şi se roagă pentru întoarcerea ei cu bine.

— Da! Îi dorim numai bine!

— O întoarcere cu bine ar fi nemaipomenită.

— Cine este Sabetha? rosti încet Locke, adresându-i întrebarea lui Lanţuri.

— O podoabă pentru mica noastră gaşcă. Singura noastră femeie, plecată momentan la... studii. Lanţuri lăsă paharul ei jos, lângă cel turnat pentru Binefăcător, şi îi luă paharul lui Locke. Încă o afacere specială făcută cu fostul tău stăpân. Înzestrată, băiete, înzestrată ca tine cu un talent nefiresc în a-i necăji pe ceilalţi.

— Adică pe noi, vrea să spună, completă Calo.

— Şi în curând şi pe tine, surâse Galdo.

— Da’ mai tacă-vă fleanca, tâmpiţilor! Lanţuri turnă un strop din vinul ca argintul-viu în paharul lui Locke şi i-l dădu înapoi. Încă un toast şi o rugăciune. Pentru Locke Lamora, noul nostru frate. Noul meu *pezon*. Îi urăm toate cele bune. Îl primim cu braţele deschise. Şi ne rugăm să capete mai multă *înţelepciune.*

Cu mişcări graţioase, le turnă vin lui Calo şi lui Galdo, iar apoi turnă un pahar aproape plin pentru sine. Lanţuri şi cei doi Sanza îşi înălţară paharele; Locke îi imită iute. Argintul sclipea sub aur.

— Bine-ai venit printre Ticăloşii Gentilomi!

Lanţuri ciocni uşor cu Locke, producând un clinchet care zăbovi un pic în aer înainte să se estompeze dulce.

— Mai bine alegeai moartea! zise Galdo.

— Ţi-a oferit moartea ca variantă, nu? rosti Calo în vreme ce ciocnea cu fratele său, apoi se întinseră amândoi peste masă ca să ciocnească şi cu Locke.

— Râdeţi cât puteţi, băieţi. În curând, isprăviră de ciocnit pahare, şi Lanţuri fu primul care sorbi iute din vin. Aaa! Ascultaţi la mine, dacă această biată făptură rezistă măcar un an, o să ajungeţi *să jucaţi cum vă cântă el.* O să

vă arunce struguri când o să vrea să vadă un giumbuşluc. Haide, Locke, ia o gură!

Locke îşi înălţă paharul; suprafaţa argintie oglindea imaginea vie, dar tremurătoare a chipului său şi a odăii puternic luminate din jurul lui; buchetul vinului era un amestec de ienupăr şi de anason care-i gâdila nasul. Duse propria imagine la buze şi bău. În momentul în care o înghiţi, licoarea un pic rece păru să îi alunece pe două căi în acelaşi timp: o dâră de căldură îi gâdilă gâtlejul pe când cobora, iar tentacule de gheaţă se întinseră în sus, alunecându-i pe cerul gurii şi prin sinusuri. Ochii i se holbară; tuşi şi îşi trecu o mână peste buzele deodată amorţite.

— Este vin de oglindă, din Tal Verrar. Marfă bună. Acum pune şi mănâncă ceva, că altfel o să-ţi crape capul.

Calo şi Galdo traseră la o parte şervetele ude de pe platouri şi castroane, dezvelind pentru prima oară adevăratele proporţii ale cinei. Erau chiar şi cârnaţi, frumos tăiaţi şi prăjiţi în ulei cu bucăţi de pere. Erau ardei iuţi umpluţi cu pastă de migdale şi cu spanac; găluşte de pui învelite în pâine subţire şi fripte până când pâinea ajunsese translucidă ca hârtia; fasole neagră rece în sos de vin şi muştar. Fraţii Sanza îi puneau deja câte ceva din fiecare pe farfurie, atât de repede încât Locke nu putea să-i urmărească.

De-abia descurcându-se cu o furculiţă de argint bifurcată şi cu unul dintre cuţitele rotunjite pe care le luase în râs mai înainte, Locke începu să îşi îndese de toate în gură; aromele păreau să explodeze glorios şi la întâmplare. Găluştele de pui erau condimentate cu ghimbir şi cu coajă rasă de portocală. Sosul de vin din salata de fasole îi încălzi limba; aburii iuţi ai muştarului îi arseră gâtul. Se pomeni că dă vin pe gât ca să stingă fiecare nou foc care se isca înlăuntrul său.

Spre surpriza sa, după ce îl serviră pe el, gemenii Sanza nu se atinseră de mâncare; stăteau cu mâinile împreunate şi cu ochii la Lanţuri. După ce bărbatul se asigură că Locke mănâncă, se întoarse spre Calo.

— Eşti un nobil vadran. Să spunem că eşti un Liege-Graf dintr-unul din Dovleceii mai puţin importanţi. Eşti la un dineu în Tal Verrar; sunt prezenţi bărbaţi şi femei, în număr egal, cu locuri desemnate dinainte. Lumea tocmai a

intrat în sala de mese; doamna ta este lângă tine şi îţi vorbeşte. Ce faci?

— La un dineu vadran, i-aş trage scaunul ca să se aşeze, fără să aştept să îmi ceară asta. Calo nu zâmbea. Însă doamnele verrarene ar sta intenţionat lângă un scaun ca să arate că vor să le fie tras. Este nepoliticos să-ţi dai cu presupusul. Aşa că aş lăsa-o pe ea să facă prima mişcare.

— Foarte bine. Acum. Lanţuri arătă spre celălalt Sanza cu o mână, în timp ce îşi punea mâncare în farfurie cu cealaltă. Cât fac şaptesprezece înmulţit cu nouăsprezece?

Galdo închise ochii şi se concentră câteva secunde.

— Ăăă... trei sute douăzeci şi trei.

— Corect. Care este diferenţa dintre o leghe nautică vadrană şi una therină?

— Ăăă... leghea nautică vadrană este mai lungă cu o sută... cincizeci de stânjeni.

— Foarte bine. Gata. Acum puteţi mânca.

În timp ce fraţii Sanza începură să se lupte grosolan pentru anumite feluri de mâncare, Lanţuri se întoarse către Locke, a cărui farfurie era deja pe jumătate goală.

— Peste câteva zile o să încep să îţi pun tot felul de întrebări despre ce ai învăţat, Locke. Dacă vrei să mănânci, trebuie să înveţi.

— Ce o să învăţ? În afară de aşezatul mesei...

— Totul! Lanţuri arăta foarte mulţumit de sine însuşi. Totul, băiete. Cum să lupţi, cum să furi, cum să minţi fără să clipeşti. Cum să găteşti cine ca asta! Cum să te deghizezi. Cum să vorbeşti ca un nobil, cum să scrii ca un preot, cum să faci ca un debil mintal.

— Calo deja ştie cum să facă asta, zise Galdo.

— Agh moo agh na mugh baaa, spuse Calo, cu gura plină de mâncare.

— Ţii minte că ţi-am zis că noi nu operăm ca alţi hoţi? Noi suntem alt soi de hoţi, Locke! Suntem actori. Oameni cu măşti. Stau aici şi mă prefac a fi preotul lui Perelandro, şi sunt ani buni de când oamenii îmi aruncă bani. Cum crezi că am plătit pentru tot ce-ţi văd ochii în bârlogul ăsta fermecat, pentru mâncarea asta? Am cincizeci şi trei de ani; la vârsta asta, nimeni nu mai fură căţărat pe acoperişuri şi spărgând încuietori. Sunt plătit mai bine pentru că sunt orb decât am fost vreodată pentru isteţime

şi iuţime. Iar acum sunt prea încet şi prea rotofei ca să mai trec drept cineva cu adevărat interesant.

Lanţuri isprăvi ce avea în pahar şi îşi turnă altul.

— Însă voi... Tu şi Calo, şi Galdo, şi Sabetha... voi patru aveţi toate avantajele pe care nu le-am avut eu. Educaţia voastră va fi amănunţită şi viguroasă. O să îmi rafinez noţiunile şi tehnicile. Când voi termina cu voi, isprăvile pe care o să le faceţi voi patru... ei bine, o să facă mica mea escrocherie cu templul ăsta să pară simplă şi lipsită de ambiţie.

— Sună bine, spuse Locke, care începea să simtă efectul vinului; o pâclă caldă de mulţumire înţelegătoare se pogora asupra lui, înăbuşind tensiunea şi precauţia care erau o a doua natură pentru un orfan din Dealul Umbrelor. Ce facem mai întâi?

— Păi, în seara asta, dacă nu o să fii prea ocupat cu vomitatul primei mese ca lumea de care ai avut parte în viaţa ta, Calo şi Galdo o să îţi pregătească o baie caldă. După ce nu vei mai fi un tovarăş atât de „înmiresmat“, poţi să te culci. Mâine o să îţi dăm o robă de acolit şi poţi ieşi pe trepte cu noi, să aduni monede. Mâine-noapte... Lanţuri se scărpină în barbă, luând o înghiţitură din pahar. Te duc să îl întâlneşti pe baştan. Pe Capa Barsavi. Este nespus de curios să te vadă.

CAPITOLUL TREI

Oameni închipuiţi

1

Pentru a doua oară în ultimele două zile, străini mascaţi şi cu glugi pătrunseră în viaţa lui Don Lorenzo Salvara, într-un loc neaşteptat. De data asta se întâmplă chiar după miezul nopţii, iar ei îl aşteptau în biroul său.

— Închideţi uşa, zise intrusul mai scund. Glasul său era tipic camorrean, aspru, afumat şi evident obişnuit să i se dea ascultare. Luaţi loc, domnia voastră, şi nu vă osteniţi să vă chemaţi slujitorul. Este puţin suferind.

— Cine naiba sunteţi? Mâna lui Salvara se răsuci din reflex; însă nu avea nici o teacă la cingătoare. Închise uşa din spatele său, dar nu schiţă nici un gest de a se aşeza la biroul de scris. Cum aţi intrat aici?

Intrusul care vorbise primul întinse mâna şi îşi trase jos pânza neagră ce îi acoperea nasul şi gura. Avea chipul uscăţiv şi colţuros; părul îi era negru, iar mustaţa închisă la culoare era subţire şi aranjată impecabil. O cicatrice albă îi străbătea obrazul drept. Băgă o mână în faldurile mantiei sale negre, bine croite, şi scoase un portofel negru din piele pe care îl desfăcu în aşa fel încât Donul să-i poată vedea conţinutul – un mic blazon auriu aşezat într-un desen amănunţit de sticlă îngheţată.

— Zeii să mă păzească! Don Salvara căzu în scaun, agitat, fără să mai şovăie. Sunteţi Nocturni.

— Exact. Omul îşi împături portofelul şi îl băgă la loc în mantie. Intrusul tăcut, încă mascat şi cu gluga trasă, se trase, ca din întâmplare, până la câţiva paşi în spatele lui Don Lorenzo, între el şi uşă. Iertaţi-ne că dăm buzna aşa. Însă problema pentru care am venit este extrem de delicată.

— Am... am jignit-o cumva pe Alteţa Sa?

— Din câte ştiu eu, nu, domnule Salvara. De fapt, se poate spune că ne aflăm aici tocmai ca să prevenim asta.

— Eu... eu, aa... ei bine. A, ce aţi zis că i-aţi făcut lui Conté?

— I-am dat doar ceva care să-l ajute să doarmă, atât. Ştim cât de credincios vă este şi mai ştim şi că-i periculos. Nu am vrut să apară... neînţelegeri.

Bărbatul care stătea în pragul uşii întări această declaraţie păşind înainte, întinzând mâna pe lângă Don Salvara şi aşezând încet pe birou cuţitele de luptă ale lui Conté.

— Înţeleg. Sper că nu a păţit nimic. Don Salvara bătu darabana pe birou şi îl ţintui cu privirea pe intrusul cu cicatrice. În caz contrar, aş fi foarte nemulţumit.

— Este viu şi nevătămat, vă dau cuvântul meu de slujitor al Ducelui.

— Mi-e de ajuns. Pentru moment.

Bărbatul cu cicatrice oftă şi se frecă la ochi cu două degete înmănuşate.

— Nu trebuie să începem cu stângul, *m'lord.* Îmi cer iertare pentru bruscheţea apariţiei noastre şi pentru felul în care am intrat, dar cred că veţi descoperi că bunăstarea domniei voastre este vitală în ochii stăpânului nostru. Mi s-a cerut să vă întreb – aţi petrecut bine la Sărbătoare astăzi?

— Da... Don Salvara vorbi cu băgare de seamă, ca şi cum ar fi avut în faţă un avocat sau un grefier. Cred că este o afirmaţie corectă.

— Bun, bun. Nu aţi fost singur, aşa-i?

— Doña Sofia m-a însoţit.

— Mă refer la altcineva. Nu la unul dintre supuşii Alteţei Sale. Nu un camorrean.

— A, negustorul. Un negustor din Emberlain numit Lukas Fehrwight.

— Din Emberlain. Mda, sigur. Bărbatul cu cicatrice îşi încrucişă braţele la piept şi îşi aruncă privirea prin biroul Donului; se uită o clipă la două mici portrete din sticlă reprezentându-i pe bătrânii Don şi Doña Salvara, înrămate şi cu funde negre comemorative. Ei bine, omul acela este negustor din Emberlain tot atât ca şi mine sau ca dumneavoastră, *m'lord* Salvara. Este un escroc. Un impostor.

— Eu... Don Salvara aproape că sări în picioare, dar îşi aminti de bărbatul din spatele său şi se gândi de două ori înainte s-o facă. Nu văd cum ar putea fi posibil. El…

— Să-mi fie cu iertare, *m'lord.* Bărbatul cu cicatrice surâse, cu un înfiorător surâs fals, cum ar face-o un om fără copii care încearcă să aline un prunc agitat. Însă daţi-mi voie să vă întreb – aţi auzit vreodată de omul căruia i se spune *Ghimpele din Camorr?*

2

— Fur doar pentru că familia mea are nevoie de bani ca să supravieţuiască!

Locke Lamora rosti această proclamaţie cu paharul de vin înălţat; el şi ceilalţi Ticăloşi Gentilomi stăteau la vechea masă de scoruş din vizuina opulentă de sub Casa lui Perelandro; Calo şi Galdo la dreapta lui, Jean şi Goangă la stânga. O grămadă imensă de mâncare era întinsă în faţa lor, iar candelabrul celest atârna deasupra cu lumina sa aurie familiară. Ceilalţi începură să-şi bată joc.

— Mincinosule! strigară ei în cor.

— Fur doar pentru că lumea asta păcătoasă nu mă lasă să câştig o pâine cinstită! strigă Calo, înălţându-şi propriul pahar.

— *Mincinosule!*

— Fur doar pentru că trebuie să-mi întreţin trântorul de frate geamăn, a cărui lene i-a frânt inima mamei!

Galdo îl înghionti pe Calo în timp ce rosti asta.

— *Mincinosule!*

— Fur doar pentru că m-am înhăitat cu tot felul de derbedei, zise Jean.

— *Mincinosule!*

În cele din urmă, ritualul ajunse la Goangă; băiatul îşi înălţă paharul cu o mână uşor tremurândă şi zbieră:

— Fur doar pentru că este al naibii de distractiv!

— TICĂLOSULE!

Într-un vacarm general de răcnete şi ţipete, cei cinci hoţi ciocniră paharele; lumina sclipi pe cristal şi străluci prin neguroasele adâncimi verzi ale vinului de mentă verrar. Cei patru bărbaţi îşi goliră paharele dintr-o înghiţitură şi le trântiră pe masă. Goangă, care se uita deja cruciş, fu ceva mai delicat cu propriul pahar.

— Domnilor, ţin în mâini primele roade ale lungilor noastre săptămâni de cercetare şi de suferinţă. Locke

ridică un sul de pergament prins cu funde şi purtând o pecete albastră – culoarea micii nobilimi din Camorr. O scrisoare de credit pentru cinci mii de coroane, care pot fi ridicate mâine din fondurile pe care Don Salvara le are depuse la Merragio. Şi, îndrăznesc să adaug, prima pradă la care a contribuit mezinul găştii.

— Hei, băiatu' din butoi!

Fraţii Sanza ţipară într-un glas; o clipă mai târziu, o chiflă cu migdale zbură dinspre scaunele lor, îl izbi pe Goangă drept între ochi şi căzu în farfuria sa goală. Goangă o rupse în două şi răspunse cu aceeaşi monedă, ţintind bine în ciuda ameţelii. Locke continuă să vorbească în timp ce Calo se încruntă, curăţându-şi firimiturile din ochi:

— Contactul din această după-amiază a fost uşor. Însă nu am fi ajuns atât de departe şi atât de repede dacă n-ar fi fost acţiunea rapidă de ieri a lui Goangă. Ce chestie prostească, nesăbuită, idioată şi a naibii de ridicolă! N-am cuvinte ca să îmi exprim admiraţia. Locke izbutise să facă o mică scamatorie cu sticla de vin cât vorbise; paharele goale se umplură deodată. Pentru Goangă! Noua năpastă de pe capul străjii camorrene!

După ce se mai domoliră uralele şi pileala care urmară acestui toast şi după ce Goangă fu pocnit peste ceafă cât să-i zgâlţâie bine tot ce-avea în căpăţână, Locke scoase un pahar mare, îl aşeză în mijlocul mesei şi îl umplu încet.

— Încă ceva înainte să mâncăm. Îşi înălţă paharul, iar ceilalţi deveniră tăcuţi. Un pahar vărsat în aer pentru un prieten care nu mai este printre noi. Îi ducem lipsa bătrânului Lanţuri şi ne rugăm ca sufletul său să se odihnească în pace. Fie ca Paznicul Strâmb să-l aibă veşnic în pază şi să-l binecuvânteze pe strâmbul său slujitor. A fost un om bun şi pocăit, în felul celor de teapa noastră.

Cu blândeţe, Locke puse paharul în mijlocul mesei şi îl acoperi cu o bucată neagră de pânză.

— Ar fi fost foarte mândru de tine, Goangă.

— Sper. Băiatul se uită ţintă la paharul acoperit aflat în mijlocul acelor cristale opulente şi tacâmuri aurite. Aş fi vrut să-l fi cunoscut.

— Ai fi fost un proiect tihnit pentru bătrâneţile lui. Jean îşi sărută mâna stângă, gestul de binecuvântare al preoţimii celui de-al Treisprezecea, Cel Fără de Nume. Un

răgaz cât se poate de bine-venit după ce-a avut de pătimit crescându-ne pe noi patru!

— Jean este mult prea generos. Eu şi el am fost nişte sfinţi. Fraţii Sanza au fost cei care îl făceau pe bietul bătrân să nu închidă un ochi noaptea, rugându-se încontinuu. Locke întinse mâna spre un platou acoperit. Să mâncăm.

— Poate vrei să spui că se ruga ca tu şi Jean să creşteţi iute şi să ajungeţi la fel de chipeşi ca noi! Mâna lui Galdo ţâşni şi îl apucă pe Locke de încheietură. N-ai uitat nimic?

— Ce să uit?

Calo, Galdo şi Jean întâmpinară această întrebare cu aceeaşi privire. Goangă se ruşină şi se uită la candelabru.

— Blestema-v-ar zeii! Locke se ridică din scaunul său aurit şi se îndreptă spre un bufet lateral; se întoarse la masă aducând cu el un păhărel un pic mai mare decât un degetar. Turnă în acesta un strop de vin de mentă. Nu îl înălţă, ci îl împinse în mijlocul mesei lângă paharul acoperit cu bucata de pânză neagră. Un pahar vărsat în aer pentru *cineva* care nu-i printre noi. Nu ştiu unde-i ea acum şi sper să vă stea mâncarea în gât, mai puţin ţie, Goangă, mulţumesc al naibii de mult.

— Nu prea sună a binecuvântare elegantă, mai ales din partea unui preot. Calo îşi sărută mâna stângă şi o flutură deasupra păhărelului. Ea a fost una dintre noi chiar înaintea ta, *garrista*.

— Ştiţi *ce* mă rog? Locke strânse marginea mesei cu mâinile până când i se albiră articulaţiile. Mă rog ca într-o bună zi unul dintre *voi* să afle ce face iubirea din om după ce urcă mai sus de baierele pantalonilor.

— E nevoie de doi ca să frângi o inimă. Cu blândeţe, Galdo îşi puse mâna stângă peste dreapta lui Locke. Nu ţin minte ca ea să fi futut lucrurile fără ajutorul tău dibaci.

— Şi îndrăznesc să spun, adăugă Calo, că ar fi o uşurare nemaipomenită pentru noi toţi dacă ai binevoi să te duci şi tu să ţi-o tragi. Lung şi tare. Pe toţi zeii, fă-o cu trei deodată! Avem fondurile necesare.

— Să ştiţi că răbdarea mea s-a epuizat de mult când vine vorba de subiectul... glasul lui Locke se transforma în urlet când Jean îl înşfăcă de bicepsul stâng; pumnul lui Jean cuprindea cu uşurinţă braţul lui Locke.

— A fost buna noastră prietenă, Locke. A fost şi încă este. Îi datorezi ceva mai de Doamne-ajută.

Jean întinse mâna după sticla de vin, apoi umplu păhărelul până la buză. Îl înălţă în lumină şi-şi luă cealaltă mână de pe braţul lui Locke.

— Un pahar vărsat în aer pentru o prietenă care nu-i cu noi. Îi dorim Sabethei numai bine. Iar pentru noi, să ne-nţelegem ca fraţii.

Locke îl privi o secundă care păru că ţine minute în şir, apoi scăpă un oftat prelung.

— Îmi pare rău. Nu am vrut să stric momentul. A fost un toast jalnic şi… mă căiesc. Ar fi trebuit să mă gândesc mai bine la responsabilităţile mele.

— Şi mie îmi pare rău. Galdo rânji ruşinat. Nu te învinovăţim pentru ceea ce simţi. Ştim că era… era… *ea*.

— Ei bine, mie nu-mi pare rău de partea cu curvele. Calo dădu din umeri a falsă scuză. Sunt al dracului de serios, omule. Bagă-ţi fitilul. Aruncă-ţi ancora. Du-te şi vezi o doamnă în privinţa unei teci pentru pumnal. O să te simţi mai bine.

— Da’ nu ţi-e limpede că sunt *în al nouălea cer?* N-am nevoie să mă simt *mai bine;* iar noi doi mai avem încă de lucru în seara asta! Pentru numele Paznicului Strâmb, nu putem să *omorâm subiectul ăsta şi să-i azvârlim cadavrul blestemat în mare?*

— Îmi pare rău, zise Calo după câteva secunde şi o căutătură plină de înţeles din partea lui Jean. Îmi pare rău. Uite care-i treaba, ştii că îţi vrem binele. Ne pare rău dacă exagerăm. Dar ea este în Parlay şi noi suntem în Camorr, şi e limpede că tu…

Calo ar mai fi spus şi altceva, însă o chiflă de migdale îl lovi drept în nas şi el tresări surprins. O altă chiflă îl lovi în frunte pe Galdo; alta ateriză în poalele lui Jean, iar Locke izbuti să o respingă la timp pe cea care-l viza.

— Pe bune, acum! Goangă strânsese şi alte chifle în mâinile întinse şi le arătă, ca pe nişte arbalete încărcate. La asta trebuie să mă aştept când o să cresc mare? Credeam că sărbătorim faptul că suntem mai bogaţi şi mai isteţi decât oricine!

Locke îl privi pe băiat o clipă, apoi se întinse şi luă păhărelul plin de la Jean, cu un surâs ce îi înflorea pe buze.

— Goangă are dreptate. Hai să terminăm cu prostiile şi să luăm cina. Înălţă paharul cât putu de sus, spre lumina candelabrului. Pentru noi – mai bogaţi şi mai isteţi decât oricine!

— *Mai bogaţi şi mai isteţi decât oricine!* veni ca un ecou răspunsul.

— Închinăm pentru prietenii care nu sunt printre noi şi care ne-au ajutat să ajungem aşa cum suntem. Le ducem dorul. Locke îşi ridică paharul la buze şi sorbi un pic înainte să-l lase jos. Şi încă îi iubim, spuse încetişor.

3

— Ghimpele din Camorr... este un zvon îndeosebi de ridicol care trece din gură-n gură prin salonul de dineuri atunci când unul dintre Donii mai nervoşi nu-şi îndoaie îndeajuns vinul cu apă.

— Ghimpele din Camorr, rosti în mod agreabil bărbatul cu cicatrice, a plecat de pe barja dumneavoastră de agrement ceva mai devreme în seara asta, cu un bilet de ordin semnat pentru cinci mii de coroane din fier alb.

— Cine? Lukas Fehrwight?

— Nimeni altul.

— Lukas Fehrwight este vadran. Şi mama a fost vadrană; le cunosc limba! Lukas este un Emberlain experimentat, până la capăt. Se acoperă cu lână şi sare doi coţi când clipeşte vreo femeie spre el! Don Lorenzo îşi dădu nervos jos ochelarii şi îi puse pe birou. Omul ar pune oricând rămăşag pe vieţile propriilor copii când vine vorba de preţul pe care l-ar putea obţine pentru nişte butoaie de măruntaie de hering. Am avut de-a face cu soiul ăsta de oameni de nenumărate ori. Omul ăla nu este camorrean şi nici vreun hoţ legendar!

— Domnia voastră. Aveţi douăzeci şi patru de ani, nu-i aşa?

— Pe moment. Chiar e relevant?

— Fără îndoială, aţi cunoscut mulţi negustori în anii care au trecut de când mama şi tatăl dumneavoastră au murit, fie să se odihnească în pacea Îndelungatei Tăceri. Mulţi negustori, şi mulţi dintre ei vadrani, nu?

— Destul de corect.

— Şi dacă un om, un om foarte inteligent, ar dori să vă facă să credeţi că este un negustor... ei bine, cum s-ar îmbrăca şi s-ar prezenta? Ca un pescar? Ca un arcaş mercenar?

— Nu înţeleg ce vreţi să spuneţi.

— Vreau să spun, *m'lord* Salvara, că propriile dumneavoastră aşteptări au fost folosite împotriva domniei voastre. Aveţi un simţ ascuţit pentru oamenii de afaceri, categoric. Aţi mărit averea familiei dumneavoastră de câteva ori în scurta perioadă în care v-aţi ocupat de ea. De aceea, un om care ar vrea să vă momească într-o capcană nu ar trebui decât să se prefacă a fi un om de afaceri desăvârşit. Să fie întruchiparea voită a tuturor aşteptărilor dumneavoastră. Să vă arate exact ceea ce aşteptaţi şi doriţi să vedeţi.

— Mi se pare că, dacă vă accept raţionamentul, zise încet Donul, atunci adevărul evident al oricărui lucru legitim poate fi socotit drept baza falsităţii sale. Eu spun că Lukas Fehrwight este un negustor din Emberlain, deoarece are toate semnalmentele unuia; dumneavoastră spuneţi că aceleaşi semnalmente dovedesc că este un escroc. Am nevoie de dovezi ceva mai grele decât asta.

— Atunci daţi-mi voie să deviez puţin de la subiect, *m'lord,* şi să vă pun o altă întrebare. Bărbatul cu cicatrice îşi băgă mâinile sub faldurile negre ale mantiei şi se uită la tânărul nobil. Dacă aţi fi un hoţ care pradă *numai* nobilimea Ducatului Camorr, cum v-aţi ascunde acţiunile?

— *Numai?* Iar începem cu Ghimpele din Camorr...! Un asemenea hoţ nu poate fi adevărat. Există înţelegeri... Pactul Secret. Ceilalţi hoţi s-ar ocupa de problema asta imediat ce cineva ar îndrăzni să încalce Pactul.

— Şi ce s-ar întâmpla dacă hoţul nostru ar putea să scape neprins? Dacă hoţul nostru şi-ar putea ascunde identitatea chiar şi faţă de tovarăşii săi?

— Dacă. Dacă. Se spune că Ghimpele din Camorr fură de la cei bogaţi – Don Salvara îşi puse o mână pe piept – şi dă toţi banii săracilor, până la ultima leţcaie. Dar aţi auzit de vreo pungă de galbeni lăsată pe străzile din Cuprins-de-Flăcări în ultima vreme? De vreun cărbunar sau cumpărător de vechituri care să umble deodată în mătăsuri şi cu cizme înzorzonate? Haideţi... Ghimpele este o poveste spusă la o bere de către oamenii de rând. Spadasin

neîntrecut, cuceritor de inimi, o nălucă trecând prin pereţi. Ridicol.

— Aveţi uşile încuiate şi gratii la toate ferestrele, şi totuşi iată-ne în biroul dumneavoastră, *m'lord.*

— Nu neg. Dar sunteţi oameni în carne şi oase.

— Aşa se zice. Însă ne îndepărtăm de la subiect. Hoţul nostru, *m'lord,* se bazează pe *dumneavoastră şi pe ceilalţi nobili* să păstraţi, *pentru* el, taina asupra activităţilor sale. Ipotetic vorbind, dacă Lukas Fehrwight ar fi Ghimpele din Camorr şi dacă aţi şti că tocmai a plecat liniştit cu o mică avere din cuferele dumneavoastră, ce aţi face? Aţi alerta straja? Aţi cere ajutor în mod deschis la curtea Alteţei Sale? Aţi vorbi despre această problemă de faţă cu Don Paleri Jacobo?

— Eu... eu... e o observaţie interesantă. Mă întreb...

— Aţi vrea ca întregul oraş să afle că aţi fost dus de nas? Că aţi fost păcălit? Ar mai avea vreodată oamenii de afaceri încredere în discernământul dumneavoastră? Şi-ar mai reveni vreodată *cu adevărat* reputaţia dumneavoastră?

— Cred că ar fi... foarte greu să-şi mai revină.

Mâna dreaptă a bărbatului cu cicatrice reapăru, neînmănuşată şi palidă în contrast cu întunecimea mantiei, cu un deget ridicat.

— Domnia sa Doña Rosalina de Marre a pierdut zece mii de coroane acum patru ani, în schimbul unor titluri de proprietate ale unor livezi din susul fluviului care nu există. Un al doilea deget se ridică. Don şi Doña Feluccia au pierdut de două ori pe atât, acum doi ani. Credeau că finanţează o lovitură de stat în Talisham, care ar fi făcut ca oraşul să devină fieful familiei. Anul trecut, zise bărbatul cu cicatrice ridicând al treilea deget, Don Javarriz a plătit cincisprezece mii de coroane unui prezicător care pretindea că-i poate readuce la viaţă primul născut. Bărbatul ridică şi degetul mic, îndreptându-l spre Don Lorenzo. Şi-acum avem de-a face cu Don şi Doña Salvara, implicaţi într-o afacere secretă care este şi ispititoare, şi convenabilă. Spuneţi-mi, aţi auzit vreodată de necazurile seniorilor şi doamnelor despre care am pomenit?

— Nu.

— Doña de Marre o vizitează pe soţia dumneavoastră în grădina ei de două ori pe săptămână. Vorbesc despre botanica alchimică împreună. Dumneavoastră înşivă aţi

jucat cărţi cu fiii lui Don Javarizz de-atâtea ori. Şi totuşi ce aţi auzit vă surprinde?

— Da, foarte mult, vă asigur!

— Şi Alteţa Sa a fost surprinsă. Stăpânul meu a petrecut doi ani străduindu-se să urmărească iţele subţiri care leagă aceste infracţiuni între ele, *m'lord.* O avere de mărimea celei pe care o aveţi dumneavoastră a dispărut complet şi a fost nevoie de porunca ducală ca să se poată smulge adevărul de la cei păgubiţi. Şi asta deoarece mândria îi făcea să *păstreze* tăcerea.

Don Lorenzo se uită îndelung la suprafaţa biroului său.

— Fehrwight are un apartament la Casa Tăvălită. Are un slujitor, haine de calitate, ochelari de o sută de coroane. Deţine... secrete ale proprietăţii Casei de bel Auster. Don Salvara îl privi pe bărbatul cu cicatrice ca şi cum i-ar fi prezentat o problemă grea unui tutore exigent. Sunt lucruri pe care nu le-ar putea avea nici un hoţ.

— Oare hainele elegante ar fi ceva mai presus de mijloacele unui om care are la dispoziţie peste patruzeci de *mii* de coroane furate? Iar butoiul său de coniac neînvechit – cum aţi putea *dumneavoastră* sau *eu,* sau oricine altcineva din afara Casei de bel Auster să ştiţi cum ar trebui să arate? Sau ce gust ar trebui să aibă? E o înşelătorie simplă.

— A fost recunoscut pe stradă de un comisionar de mărfuri, unul dintre funcţionarii juridici din Razona care-i tot timpul pe la Meraggio!

— Sigur că da, deoarece a început să-şi fabrice identitatea de Lukas Fehrwight cu mult timp în urmă, probabil chiar înainte să o fi cunoscut pe Doña de Marre. Are un cont cât se poate de real la Meraggio, deschis cu bani la fel de reali, acum cinci ani. Afişează toate semnele prosperităţii pe care un om în poziţia lui ar trebui să le aibă, dar Lukas Fehrwight e o năluca. O *minciună*. Un rol interpretat în faţa unui public privat foarte select. Îl urmăresc pe omul ăsta de ani de zile.

— Suntem oameni cu judecată, Sofia şi cu mine. Mai mult ca sigur... mai mult ca sigur am fi observat dacă era ceva nelalocul său.

— Nelalocul său? Păi, întreaga afacere este nelalocul său! *M'lord* Salvara, vă implor, ascultaţi-mă cu atenţie! Sunteţi un magnat al băuturilor rafinate. Spuneţi o

rugăciune la mormântul mamei dumneavoastră în fiecare săptămână, la un templu vadran. Nu-i o coincidenţă extraordinară ca tocmai acolo să daţi peste un vadran la ananghie care mai este şi furnizor în acelaşi domeniu?

— Unde altundeva în afară de Templul Apelor Prielnice ar putea să se roage un vadran când vizitează Camorrul?

— Nicăieri în altă parte, desigur. Însă uitaţi-vă cum se strâng grămadă coincidenţele. Un negustor vadran de băuturi aflat la ananghie şi care întâmplător tocmai se duce să-l viziteze pe Don Jacobo? Duşmanul dumneavoastră de moarte? Un om pe care toată lumea ştie că l-aţi *strivi* prin orice mijloace dacă nu v-ar fi interzis-o Ducele?

— M-aţi... observat când l-am întâlnit prima oară?

— Da, îndeaproape. V-am văzut pe dumneavoastră şi pe slujitorul dumneavoastră cum vă apropiaţi de alee ca să salvaţi un om despre care credeaţi că este în primejdie. Noi...

— *Credeam?* Era cât pe ce să fie sugrumat!

— Chiar aşa? Bărbaţii mascaţi erau *complicii* lui, *m'lord.* Lupta a fost înscenată. A reprezentat un mod de a face cunoştinţă cu negustorul închipuit şi cu oportunitatea sa, la fel de închipuită. Tot ceea ce preţuiţi a fost folosit drept momeală pentru capcană! Afecţiunea pentru vadrani, simţul datoriei, curajul, interesul pentru băuturile rafinate, dorinţa de a-l întrece pe Don Jacobo. Şi poate fi o coincidenţă faptul că planul lui Fehrwight trebuie să rămână secret? Că se desfăşoară într-o perioadă foarte scurtă şi este foarte costisitor? Că, *întâmplător*, vă hrăneşte toate ambiţiile posibile?

Donul privi îndelung peretele opus din biroul său, bătând cu degetele în masă într-un ritm tot mai rapid.

— Este un adevărat şoc, zise el într-un sfârşit, cu un glas pierdut, fără nici o urmă de opoziţie rămasă.

— Să-mi fie cu iertare, senior Salvara. Adevărul este supărător. Sigur că Ghimpele din Camorr nu are peste trei metri înălţime. Sigur că nu poate trece prin pereţi. Însă este un hoţ cât se poate de real; se dă drept un vadran pe nume Lukas Fehrwight, *a pus mâna* pe cinci mii de coroane din banii dumneavoastră şi e gata să mai înhaţe încă douăzeci de mii.

— Trebuie să trimit oameni la Meraggio, ca să nu poată ridica banii dimineaţă, spuse Don Lorenzo.

— Cu tot respectul, domnia voastră, nici nu începe vorbă să faceţi una ca asta. Am primit instrucţiuni clare. Nu îl vrem doar pe Ghimpe, ci şi pe complicii săi. Persoanele de contact. Sursele de informaţie. Întreaga sa reţea de hoţi şi iscoade. L-am scos la lumină acum şi putem să-l urmărim cât îşi face treaba. La primul semn că a fost demascat, va fugi. Iar noi s-ar putea să nu ne mai întâlnim cu ocazia asta. Alteţa Sa Ducele Nicovante este de neclintit: toţi cei implicaţi în aceste infracţiuni trebuie identificaţi şi reţinuţi. Pentru a putea face asta, vi se solicită o cooperare deplină, în numele Ducelui.

— Ce trebuie să fac?

— Continuaţi să vă purtaţi ca şi cum aţi crede în întregime povestea lui Fehrwight. Lăsaţi-l să ridice banii. Lăsaţi-l să aibă parte de puţin succes. Şi când se întoarce să ceară şi alţi bani...

— Da?

— Păi, daţi-i, domnia voastră! Daţi-i tot ce vă cere.

4

Imediat ce farfuriile fură golite, iar Goangă, puţin cherchelit, primi sarcina de a le curăţa lună cu apă caldă şi nisip alb („Este excelent pentru educaţia ta morală! îi strigase Jean, în vreme ce el stivuia porţelanurile şi cristalele), Locke şi Calo se retraseră în Garderoba vizuinii, ca să înceapă pregătirile pentru cel de-al treilea şi cel mai important contact din jocul cu Don Salvara.

Pivniţa din Sticlă-străveche de sub Casa lui Perelandro era împărţită în trei zone: una dintre ele era bucătăria, alta era departajată în odăi de dormit despărţite prin paravane din lemn, iar a treia era cunoscută drept Garderoba.

Rafturi lungi pentru haine se întindeau pe toţi pereţii Garderobei, pline cu sute de obiecte vestimentare organizate după origine, anotimp, tăietură, mărime şi clasă socială. Găseai acolo straie din pânză de sac, salopete de muncitori şi şorţuri de măcelari cu pete uscate de sânge pe ele. Găseai acolo mantii de iarnă şi de vară, ţesute ieftin şi croite rafinat, neîmpodobite sau împopoţonate cu de toate,

de la ornamente din metale preţioase până la pene de păun. Găseai acolo robe şi accesorii pentru majoritatea ordinelor preoţeşti therine – Perelandro, Morgante, Nara, Sendovani, Iono şi aşa mai departe. Mai găseai şi bluze de mătase, pieptare dibaci înzăuate, mănuşi, cravate şi eşarfe, cât şi destule bastoane şi toiege ca să echipezi o companie de mercenari boşorogi.

Lanţuri începuse această colecţie cu peste douăzeci de ani în urmă, iar discipolii săi o sporiseră, cu averea dobândită în ani şi ani de uneltiri. Foarte puţine lucruri dintre cele purtate de Ticăloşii Gentilomi ajungeau la gunoi; chiar şi straiele cele mai puturoase şi îmbâcsite de sudoare erau spălate, pudrate cu pomezi alchimice şi atârnate cu grijă. Puteau fi refolosite oricând, la nevoie.

În mijlocul Garderobei se afla o oglindă cât un stat de om; o alta, mult mai mică, atârna de un soi de sistem pe scripeţi prins în tavan, putând fi mutată şi aşezată după cum era nevoie. Locke stătea în faţa oglinzii mai mari, purtând un pieptar şi pantaloni bufanţi din catifea neagră; colanţii săi erau stacojii ca sângele în apele asfinţitului, iar cravata camorreană simplă se asorta cu ei.

— Chiar e o idee bună melodrama asta afurisită? Calo era îmbrăcat aproape la fel, deşi colanţii şi accesoriile sale erau cenuşii; îşi trase mânecile tunicii deasupra coatelor şi le prinse acolo cu clame din perlă neagră.

— E o idee foarte bună, zise Locke, aranjându-şi cravata. Suntem Nocturni. Suntem plini de noi. Ce fel de iscoade care se respectă ar pătrunde într-un conac în toiul nopţii îmbrăcaţi în verde sau portocaliu, sau alb?

— Iscoade de felul celor care merg şi bat la uşă.

— Aşa o fi, dar tot nu vreau să schimb planul. Don Salvara a avut o zi încărcată. O să fie frăgezit pentru un şoc frumuşel la sfârşitul ei. Şi şocul nu ar mai fi acelaşi dacă ne-am duce în levănţică şi-n carmin.

— Păi, sigur nu în felul în care ai plănuit tu.

— Pieptarul ăsta e al naibii de inconfortabil la spate, bombăni Locke. Jean! Jeeeeaaaan!

— Ce-i? se auzi ecoul unui strigăt un moment mai târziu.

— Ce să fie? Aşa-mi place mie să-ţi rostesc numele! Treci aici!

O clipă mai apoi, Jean intră agale în Garderobă, cu un pahar de coniac într-o mână şi cu o carte jerpelită în cealaltă.

— Credeam că Graumann are seara liberă la faza asta, spuse el.

— Chiar o are. Locke arătă nerăbdător spre spatele pieptarului. Am nevoie de ajutorul celei mai urâte croitorese din Camorr.

— Păi, Galdo îl ajută pe Goangă să spele vasele...

— Ia-ţi odată acele, ochi-de-sticlă!

Sprâncenele lui Jean căzură în spatele ochelarilor săi de citit, însă îşi puse jos cartea şi paharul şi deschise un cufăr mic din lemn, ce era sprijinit de unul din pereţii Garderobei.

— Ce citeşti? Calo adăugase o clamă micuţă din argint şi ametist în mijlocul cravatei sale şi se cerceta în oglinda cea mică, aprobator.

— Kimlarthen, replică Jean, trecând aţă neagră printr-un ac de os şi străduindu-se să nu îşi înţepe degetele.

— Romanele cavalereşti Korish? pufni Locke. Porcării siropoase. Nu ştiam că-ţi plac basmele.

— Să ştii că, din punct de vedere cultural, sunt cronici importante ale Tronului Therin, zise Jean pe când trecea îndărătul lui Locke, cu o foarfecă de croitorie într-o mână şi cu acul în cealaltă. Unde mai pui că-s cel puţin trei cavaleri cărora le smulge capul Bestia din Vuazzo.

— E cumva un manuscris ilustrat?

— Nu în părţile potrivite. Jean lucră la spatele pieptarului cu aceeaşi delicateţe cu care spărgea lacăte sau fura de prin buzunare.

— Of, lasă-l aşa. Nu-mi pasă cum arată; oricum o să stea ascuns sub mantie. Putem să-l înfrumuseţăm mai încolo.

— Noi? pufni Jean, în vreme ce descosea pieptarul cu câteva smucituri şi tăieturi. Eu, mai degrabă. Tu cârpeşti hainele aşa cum scriu câinii poezii.

— Şi o recunosc cu dragă inimă. O, slavă zeilor, e mult mai bine. Acum am loc să ascund portofelul cu pecete şi câteva surprize pentru orice eventualitate.

— E ciudat să trebuiască să-ţi lărgesc ceva în loc să-ţi strâmtez. Jean îşi puse uneltele la loc în cufărul de cusut şi îl închise. Nu te lăsa pe-o ureche; n-am vrea să te-ngraşi vreo câteva sute de grame.

— Ei, oricum eu *sunt* în mare parte creier.

Locke îşi împături mânecile tunicii şi le prinse cum făcuse Calo mai devreme.

— Eşti o treime intenţii rele, o treime lăcomie pură şi o optime rumeguş. Ce rămâne, recunosc, trebuie să fie creier.

— Păi, dacă tot eşti aici şi dacă tot eşti aşa de cunoscător în privinţa mea, ia scoate tu cutia cu măşti şi ajută-mă să-mi aranjez faţa.

Jean se opri ca să soarbă din paharul cu coniac, înainte să scoată o cutie ponositä şi înaltă din lemn, cu mai multe zeci de sertăraşe.

— Cu ce vrei să încep? Cu părul? Negru, nu-i aşa?

— Ca smoala. Ar trebui să fiu tipul ăsta doar de două-trei ori.

Jean îi acoperi umerii lui Locke cu o pânză albă pe care o prinse în faţă cu o agrafă mică de os. Deschise apoi un borcan de cataplasmă şi îşi unse degetele cu ceea ce era înăuntru: un gel solid şi întunecat cu miros puternic de citrice.

— Hhmm. Arată precum cărbunele şi miroase ca portocala. Nu voi izbuti niciodată să înţeleg umorul lui Jessaline.

Locke zâmbi în timp ce Jean începu să frământe substanţa în părul său blond-murdar.

— Chiar şi un spiţer întunecat trebuie să se mai distreze cumva. Ţi-aduci aminte de lumânarea aia trăsnet cu aromă de carne de vită pe care ne-a dat-o ca să ne ocupăm de blestematul ăla de câine de pază al lui Don Feluccia?

— Foarte nostimă chestia aia. Calo se încruntă în timp ce făcea ultimele ajustări la propriile găteli. Pisici maidaneze alergând din toate colţurile Camorrului când au simţit mirosul. Picând una după alta, până când strada se umpluse de trupuri micuţe. Cu vântul schimbându-se peste tot, şi noi toţi fugind care încotro, încercând să rămânem în faţa fumului...

— Nu chiar unul dintre cele mai fericite momente ale noastre, spuse Jean. Aproape că-şi terminase treaba deja; substanţa părea că pătrunde în părul lui Locke, oferindu-i o nuanţă naturală de negru camorrean, doar cu un pic de luciu. Însă mulţi bărbaţi din Camorr foloseau esenţe

uleioase ca să aibă părul drept sau parfumat; aşa că asta va trece nebăgată în seamă.

Jean îşi şterse degetele de prosopul alb de la gâtul lui Locke, apoi înmuie o bucată de pânză în alt borcan de cataplasmă, ce conţinea un gel sidefiu. Această substanţă, odată aplicată pe degete, îndepărta urmele de vopsea de parcă gelul negru se evapora. Jean tamponă cu pânza tâmplele şi gâtul lui Locke, ştergând micile pete şi picături rămase după vopsit.

— Cicatricea? întrebă Jean când isprăvi.

— Te rog. Locke îşi trecu degetul cel mic pe pometele drept. Crestează acolo, te rog.

Jean scoase din cutia cu măşti un tub subţire de lemn, cu vârful alb-cretos, şi trase o linie scurtă pe chipul lui Locke, exact acolo unde-i arătase acesta. Locke tresări când substanţa sfârâi, preţ de una-două secunde; cât ai clipi, linia albă se întări într-o curbă înălţată şi palidă de pseudo-piele, imitând perfect o cicatrice.

Chiar în acea clipă, Goangă se ivi în uşa Garderobei, cu obrajii ceva mai rumeni decât de obicei. Ţinea într-o mână un portofel negru din piele, puţin mai mare decât cel pe care un domn l-ar purta la el în mod obişnuit.

— Bucătăria este curată. Galdo a spus că ai uita asta dacă n-aş aduce-o eu şi n-aş azvârli-o în tine.

— Te rog, nu crede ce spune el, cuvânt cu cuvânt. Locke întinse o mână după portofel, în vreme ce Jean îi dădea jos pânza albă de pe umeri, mulţumit că vopseaua de păr se uscase. Dacă strici chestia aia, o să te rostogolesc până în Emberlain într-un butoi. Cu mâna mea.

Pecetea din portofel, o confecţie elaborată de auriu, cristal şi sticlă mată, fusese de departe cel mai costisitor obiect din recuzită; până şi butoiaşul de Austershalin 502 fusese mai ieftin. Pecetea fusese fabricată în Talisham, la patru zile de mers călare de-a lungul coastei, spre miazăzi; nu puteai avea încredere în nici un falsificator camorrean, indiferent de iscusinţa sa, că-şi va ţine gura sau va sta liniştit după ce ar fi imitat insigna poliţiei secrete a Ducelui.

Un păianjen stilizat peste pecetea regală a Înaltului Ducat; nici unul dintre Ticăloşii Gentilomi nu văzuse vreodată una în realitate, însă Locke miza pe faptul că nici mica nobilime nu prea se întâlnise cu aşa ceva. Descrierea

aproximativă a cumplitei peceţi era şoptită printre Oamenii Potriviţi din Camorr, şi din acea descriere fusese încropit un fals cât se poate de fidel.

— Durant Şchiopu' spune că Păianjenul este o născocire, zise Goangă, dându-i portofelul.

Toţi cei trei Ticăloşi Gentilomi mai în vârstă din odaie îl priviră cu asprime.

— Dacă pui creierul lui Durant într-un degetar cu apă, tot o să pară ca o corabie pierdută în mijlocul mării, spuse Jean.

— Nocturnii sunt *reali,* Goangă. Locke îşi trecu cu grijă mâna prin păr şi văzu că nu s-a mânjit. Dacă eşti prins încălcând Pactul, roagă-te să dea Capa de tine înaintea lor. Barsavi are un suflet preamilostiv în comparaţie cu omul care conduce Palatul Răbdării.

— Ştiu că *Nocturnii* sunt reali, zise Goangă. Spuneam doar că unii cred că *Păianjenul* este o născocire.

— O, ba există. Jean, alege-mi o mustaţă. Ceva care să se asorteze cu părul. Locke îşi trecu un deget peste pielea netedă din jurul gurii, bărbierită imediat după cină. E cineva în spatele Nocturnilor. Eu şi Jean am petrecut ani întregi încercând să ne dăm seama care dintre curtenii Ducelui este, dar toate firele se împotmolesc, mai devreme sau mai târziu.

— Până şi Galdo şi cu mine suntem puşi în încurcătură, adăugă Calo. Aşa că trebuie să fie un drac de o subtilitate ieşită din comun.

— Totuşi, cum puteţi fi siguri?

— Hai să-ţi explic altfel, Goangă. Locke se opri, în timp ce Jean îi dădea mustaţa falsă; clătină din cap şi Jean se duse să scotocească din nou prin cutia cu măşti. Când Capa Barsavi lucrează pe cineva, auzim şi noi, nu? Avem contactele noastre şi veştile circulă. Capa *vrea* ca lumea să-i ştie motivele – evită astfel probleme pe viitor, dă un exemplu.

— Iar când Ducele lucrează pe cineva, sunt întotdeauna semne, spuse Calo. Jachete Galbene, oşteni din Luneta de Noapte, înscrisuri, procese, proclamaţii.

— Dar când i se pune pata Păianjenului pe cineva... Locke încuviinţă scurt pentru cea de-a doua mustaţă pe care Jean i-o întinsese ca să-şi dea cu părerea. Când e Păianjenul la mijloc, sărmanul nenorocit în cauză dispare

de pe faţa pământului. Iar Capa Barsavi nu zice nimic. Pricepi? Se face că *nu s-a întâmplat nimic.* Şi când te prinzi că Barsavi *nu* se teme de Duce... ba chiar îl priveşte un pic de sus... ei bine, asta înseamnă că e cineva acolo care-l *face* să-şi ude izmenele.

— A, vrei să spui altcineva decât Regele Cenuşiu?

Calo pufni:

— Tot tărăboiul ăsta cu Regele Cenuşiu o să se isprăvească în câteva luni, Goangă. Un singur nebun împotriva a trei mii de cuţite, toate în slujba lui Barsavi – Regele Cenuşiu este un cadavru umblător. De Păianjen nu scapi aşa uşor.

— Tocmai de aceea nădăjduim ca Donul să sară ca ars când ne va găsi aşteptând în biroul lui, zise Locke. Deoarece nici celor de viţă nobilă nu le pică bine vizite neanunţate ale Nocturnilor.

— Îmi pare rău să te întrerup, dar te-ai bărbierit de data asta? spuse Jean. A, bun aşa. Cu un beţişor, aplică un strat subţire şi lucios de pastă transparentă pe buza de sus a lui Locke; acesta strâmbă din nas de silă. Din câteva mişcări iuţi de deget, Jean aşează mustaţa falsă şi o apăsă până se fixă; într-o clipă-două, era prinsă acolo atât de bine, de parcă ar fi crescut în mod natural.

— Cleiul ăsta e făcut din partea interioară a pieii de rechin-lup, îi explică Jean lui Goangă, şi ultima oară când l-am folosit am uitat să luăm dizolvant...

— Şi trebuia să scap neapărat de mustaţă, zise Locke.

— Şi să fiu al naibii dacă n-a zbierat când s-a ocupat Jean de asta, spuse Calo.

— Întocmai ca unul din fraţii Sanza într-un bordel pustiu!

Locke făcu un gest obscen către Calo; Calo mimă că ţinteşte şi trage cu o arbaletă în el.

— Cicatrice, mustaţă, păr; sunteţi gata?

Jean împachetă trusa cu deghizări şi o băgă la loc în cutia cu măşti.

— Da, ar trebui să fie îndeajuns. Locke se uită o clipă în oglinda cea mare şi, când vorbi din nou, glasul i se preschimbase: era ceva mai adânc şi mai aspru acum. Avea tonul plictisit şi fără haz al unui sergent de strajă care muştruluieşte un hoţ mărunt pentru a mia oară în viaţa sa.

Hai să mergem să-i spunem omului că are probleme cu nişte hoţi.

5

— Deci vreţi să îi acord în continuare bilete de ordine unui om pe care îl descrieţi ca fiind cel mai iscusit hoţ din Camorr, zise Don Lorenzo Salvara.

— Cu tot respectul*, m'lord* Salvara, tocmai asta aţi fi făcut oricum, şi dacă n-am fi intervenit noi.

Când vorbea Locke, în glasul sau în atitudinea lui nu era nici o urmă de Lukas Fehrwight; nici o urmă din energia reţinută sau din demnitatea searbădă a negustorului vadran. Această nouă creaţie avea suportul fictiv al înscrisului indiscutabil al Ducelui; era genul de om care îşi permitea să tachineze un Don chiar în sanctuarul casei acestuia. O asemenea cutezanţă nu putea fi simulată – Locke trebuia să o simtă, să o găsească undeva înlăuntrul lui, să se învăluie în aroganţă de parcă i-ar fi fost un strai vechi şi familiar. Locke Lamora deveni o umbră în propria minte – era un Nocturn acum, un ofiţer din poliţia secretă a Ducelui. Minciunile complicate ale lui Locke erau adevărul simplu al acestui om nou.

— Sumele despre care vorbim ar putea... reprezenta cu uşurinţă jumătate din tot ceea ce deţin.

— Atunci daţi-i prietenului nostru Fehrwight jumătate din averea dumneavoastră, *m'lord.* Daţi-i Ghimpelui tot ce-şi doreşte, până o să-i stea în gât. Biletele de ordine îl vor ţine legat, îl vor face să se plimbe de colo-colo între casierii.

— Casierii care vor azvârli cu banii mei foarte reali după năluca asta, vreţi să spuneţi.

— Da. Dar nici mai mult, nici mai puţin decât în slujba Ducelui. Staţi liniştit, *m'lord* Salvara. Alteţa Sa vă poate compensa pentru orice pierdere veţi suferi în timp ce ne ajutaţi să-l prindem pe omul acesta. Totuşi, părerea mea este că Ghimpele nu va apuca nici să cheltuiască, nici să transfere banii prea departe, aşa că veţi putea recupera ce o să fure şi n-o să se mai ajungă la asta. Mai trebuie să ţineţi cont şi de acele aspecte ale situaţiei care nu sunt strict financiare.

— Adică?

— Recunoştinţa Alteţei Sale pentru ajutorul oferit în vederea obţinerii unui rezultat favorabil în această chestiune, pusă în cumpănă cu neîndoielnica sa nemulţumire dacă *şovăiala* dumneavoastră îi va atrage atenţia hoţului asupra plasei care se strânge în jurul său, zise Locke.

— A... Don Salvara luă ochelarii şi şi-i puse din nou la ochi. Dacă-i pe-aşa, nu prea mai am ce să spun.

— Nu vă voi putea vorbi în public. Nici un membru cu uniformă din straja camorreană nu vă va contacta în legătură cu această afacere. Dacă vă voi mai vorbi, asta se va întâmpla numai noaptea, în taină.

— Să-i zic lui Conté să păstreze aperitive la îndemână pentru oamenii care vor intra pe ferestre? Să-i zic Doñei Sofia să-i trimită la mine în birou pe Nocturni, dacă s-ar întâmpla să se ivească din şifonierul ei?

— Vă dau cuvântul meu de onoare că sosirile noastre vor fi mai puţin alarmante pe viitor, domnia-voastră. Am primit instrucţiuni să vă fac să înţelegeţi gravitatea situaţiei şi întreaga noastră capacitate de a... depăşi obstacole. Vă asigur, nu nutresc nici o dorinţă personală de a-mi atrage duşmănia dumneavoastră. Redobândirea averii dumneavoastră va reprezenta încununarea multor luni de trudă pentru mine.

— Şi Doña Sofia? I-a dat stăpânul vostru şi ei vreun rol în această... contra-şaradă?

— Soţia dumneavoastră este o femeie extraordinară. Cum să nu, spuneţi-i despre implicarea noastră. Spuneţi-i adevărul despre Lukas Fehrwight. Obţineţi ajutorul său preţios în această strădanie. Totuşi, spuse Locke rânjind răutăcios, cred, cu părere de rău, că va trebui să vă las dumneavoastră sarcina de a-i explica tot ce v-am zis, domnia voastră.

6

Pe partea dinspre uscat a Camorrului, oameni înarmaţi patrulează pe meterezele vechi de piatră ale oraşului, atenţi la orice semne privind apariţia unor bandiţi sau oşti

vrăjmaşe. Pe partea dinspre mare, turnuri de strajă şi galere de război slujeau aceluiaşi scop.

La posturile de pază de la marginea cartierului Alcegrante, straja e mereu pregătită să apere mica nobilime a oraşului de neplăcerea de a trebui să vadă sau să miroasă vreunul dintre supuşi, împotriva voinţei sale.

Locke şi Calo trecură Angevinul chiar înainte de miezul nopţii pe marele pod de sticlă numit Bolta Eldren. Acest arc sculptat cu multe ornamente făcea legătura între partea vestică a Alcegrantei şi grădinile luxuriante semipublice din Parcul Doi-Arginţi, un alt loc unde cei nu îndeajuns de avuţi erau descurajaţi să zăbovească, deseori cu bice şi ciomege.

Cilindri înalţi de sticlă rubinie răsfrângeau lumină alchimică peste fuioarele subţiri de ceaţă care se vălureau şi tremurau sub genunchii cailor lor; centrul podului era la şaptesprezece metri peste apă şi pâcla obişnuită a nopţii nu ajungea mai sus de atât. Felinarele roşii se legănau uşor în cadrele lor negre de fier, în bătaia înăbuşitorului Vânt al Spânzuratului, iar cei doi Ticăloşi Gentilomi intrară în Alcegrante cu acea lumină misterioasă învăluindu-i ca un nimb sângeriu.

— Staţi! Numele şi scopul vizitei!

În locul în care podul ajungea pe malul nordic al Angevinului se afla o baracă joasă din lemn cu ferestre din hârtie de vată, prin care răzbătea o licărire palidă şi albă. O singură siluetă stătea lângă ea, tunica sa galbenă apărând portocalie în lumina felinarelor de pe pod. Cuvintele rostite ar fi putut părea îndrăzneţe, dacă glasul nu i-ar fi fost tânăr şi puţin nesigur.

Locke surâse; erau întotdeauna două Jachete Galbene în barăcile de pază din Alcegrante, însă era limpede că aici oşteanul mai vârstnic îşi trimisese afară în ceaţă partenerul mai puţin călit, ca să facă treaba. Cu atât mai bine – Locke scoase din mantia neagră preţiosul portofel cu pecete, pe când calul său încetini lângă postul de pază.

— N-are importanţă care mi-e numele. Locke deschise portofelul ca tânărul străjer cu chip rotund să poată zări pecetea. Şi sunt aici în numele Alteţei Sale, Ducele Nicovante!

— Am... am înţeles, să trăiţi!

— Nu am trecut pe aici. Nu am vorbit cu tine. Ai grijă ca şi camaradul tău să înţeleagă bine asta.

Jacheta Galbenă făcu o plecăciune şi se trase iute înapoi, de parcă s-ar fi temut să rămână prea aproape. Locke surâse. Călăreţi în mantii negre şi pe cai negri, ivindu-se din întuneric şi negură... Era uşor să iei în râs asemenea fantasme la lumina zilei. Însă noaptea avea un fel aparte de a le da greutate.

Dacă Şirul Mutrei-de-Monedă era locul unde banii Camorrului erau puşi la treabă, cartierul Alcegrante era locul unde aceştia se odihneau. Era format din patru insule legate între ele, fiecare reprezentând un fel de deal etajat la poalele podişului pe care se aflau cele Cinci Turnuri. Bani vechi şi bani noi se amestecau într-o manieră haotică în hăţişul de conace şi de grădini particulare. Aici, negustorii, zarafii şi agenţii navali priveau confortabil de sus restul oraşului; aici, mica nobilime se uita cu jind la turnurile celor Cinci Familii care cârmuiau totul.

Din când în când, treceau huruind trăsuri, pe ale căror cuşete negre din lemn lăcuit săltau felinare şi stindarde cu blazonul celor dinăuntru. Unele erau păzite de trupe de călăreţi înarmaţi, îmbrăcaţi cu pieptare crestate şi cu platoşe lustruite – moda din acest an pentru bătăuşii închiriaţi. Câteva echipaje de cai purtau harnaşamente împestriţate de luminiţe alchimice; de la distanţă, acestea păreau lanţuri de licurici săltând în ceaţă.

Conacul lui Don Salvara era un dreptunghi cu coloane, înalt de patru etaje, vechi de câteva veacuri şi aplecat un pic sub povara anilor, căci fusese ridicat în întregime de oameni. Era un fel de insulă în sine, în centrul Islei Durona, partea cea mai vestică a Alcegrantei. Era înconjurată din toate părţile de un zid din piatră, înalt de patru metri, şi împrejmuită de grădini umbroase. Nu împărţea nici un zid cu conacele vecine. Lumini chihlimbarii ardeau în spatele ferestrelor cu gratii de la al treilea cat.

Locke şi Calo descălecară în linişte pe aleea de lângă zidul nordic al conacului. Câteva nopţi lungi de cercetare făcută de Locke şi Goangă dezvăluiseră cele mai uşoare trasee peste zidul aleii şi până la conacul Salvara. Îmbrăcaţi astfel, ascunşi de ceaţă şi de întuneric, urmau să fie de-a dreptul invizibili imediat ce izbuteau să sară zidul exterior şi să părăsească strada.

Un moment de liniște prielnică se pogorî asupra lor, în vreme ce Calo lega caii de un stâlp ponosit din lemn de lângă zidul grădinii; nu era nici un suflet prin preajmă. Calo mângâie coama rară a calului său.

— Bea un pahar-două în amintirea noastră dacă nu ne mai întoarcem, iubitule.

Locke se sprijini cu spatele de zid şi îşi făcu mâinile căuş. Calo păşi pe această scară improvizată şi sări, propulsat de forţa propriilor picioare şi de braţele lui Locke. Când ajunse sus pe zid, în liniște şi cu grijă, întinse ambele braţe ca să îl salte şi pe Locke – pe cât de zvelt era Locke, pe atât de vânoşi erau gemenii Sanza, astfel încât operaţiunea decurse fără probleme. Peste câteva secunde, erau amândoi în întunecimea umedă şi înmiresmată a grădinii, ghemuiţi şi ascultând neclintiţi.

Uşile de la parter erau asigurate pe dinăuntru cu dispozitive mecanice complicate şi cu gratii de oţel – asemenea încuietori pur şi simplu nu puteau fi sparte. Însă acoperişul... Ei bine, cei care nu erau încă destul de importanţi ca să trăiască în permanenţă cu grija asasinilor îşi puneau deseori o încredere exagerată în zidurile înalte.

Cei doi hoţi se căţărară pe faţada nordică a conacului, încet şi cu grijă, sprijinindu-şi mâinile şi picioarele în crăpăturile din piatra caldă şi lunecoasă. Primele două caturi erau cufundate în tăcere şi întuneric; luminile de la cel de-al treilea cat se aflau în partea cealaltă a clădirii. Cu inimile bubuind de emoţie, urcară mai departe, până ajunseră chiar sub parapetul acoperişului, unde se opriră vreme îndelungată, străduindu-se să prindă din interiorul conacului vreun sunet care ar fi arătat că fuseseră descoperiţi.

Lunile erau înghesuite sub nori cenuşii şi delicaţi; în stânga lor, oraşul era un arc de lumini care străluceau prin ceaţă ca nişte nestemate neclare, iar deasupra, înălţimile imposibile ale celor Cinci Turnuri se înălţau pe cer asemenea unor umbre negre. Firele de lumină care ardeau pe parapete şi în ferestre le accentuau aerul ameninţător, mai degrabă decât să-l reducă; dacă te uitai la ele de jos, te lua ameţeala.

Locke trecu primul peste parapet; cercetând intens locul la lumina palidă care venea de sus, îşi puse picioarele pe o cărare din lespezi albe de la mijlocul acoperişului şi le

ţinu acolo. Era înconjurat de formele întunecate ale tufelor, mugurilor, arbuştilor şi viţelor – acoperişul era plin de mirosul vegetaţiei şi al pământului. Grădina de la nivelul străzii era de-a dreptul banală, chiar dacă bine îngrijită; *asta,* în schimb, era rezervaţia botanică particulară a Doñei Sofia.

Cei mai mulţi botanişti alchimici, din câte ştia Locke, se dădeau în vânt după otrăvuri ciudate. Se asigură că gluga şi mantia îi sunt strânse bine în jurul trupului şi îşi trase masca neagră din pânză peste nas şi gură.

Păşind încet pe cărarea albă, Locke şi Calo îşi croiră drum prin grădina Sofiei cu o grijă şi mai mare decât dacă ar fi umblat cu mantiile în flăcări printre pâraie de gaz lampant. În centrul grădinii se afla un chepeng cu o încuietoare simplă. Ţinând în mâini şperaclul său preferat, Calo ascultă la uşă vreo două minute înainte să spargă încuietoarea în mai puţin de zece secunde.

La al patrulea cat se afla atelierul Doñei Sofia, un loc în care cei doi intruşi aveau şi mai puţin de gând să se împiedice sau să zăbovească decât în grădina ei. Tăcuţi ca nişte soţi vinovaţi care se întorc acasă după o noapte de băut, ei se furişară prin odăile întunecate pline cu aparaturi de laborator şi cu plante în ghivece, grăbindu-se să ajungă la scările înguste din piatră care duceau la un pasaj lateral de la al treilea cat.

Activităţile gospodăriei Salvara le erau bine cunoscute Ticăloşilor Gentilomi; Donul şi Doña îşi aveau odăile personale la al treilea cat, iar în partea cealaltă a holului se afla biroul Donului. La al doilea cat se afla un solar, un salon şi o sală de mese, care erau cel mai ades nefolosite atunci când cuplul nu avea prieteni în vizită. La primul cat se găseau bucătăria, câteva saloane şi camerele servitorilor. Pe lângă Conté, cei doi Salvara mai aveau vreo două menajere între două vârste, un bucătar şi un băiat care slujea atât ca mesager, cât şi ca ajutor de bucătar. Toţi aceştia dormeau la primul cat; nici unul dintre ei nu reprezenta măcar o părticică din ameninţarea constituită de Conté.

Aceasta era singura parte ce nu putea fi plănuită cu precizie – trebuiau să îl găsească pe bătrânul oştean şi să-l rezolve înainte să poată avea discuţia dorită cu Don Salvara.

Răsunară paşi pe podea, în altă parte; Locke, fiind în faţă, se ghemui şi trase cu ochiul după colţul din stânga. Descoperi că se uita prin pasajul lung care despărţea în două al treilea cat; Don Salvara lăsase uşa de la birou deschisă şi tocmai dispărea în dormitor. Închise puternic uşa în urma sa, şi o clipă mai târziu răsună pe hol sunetul unei încuietori de metal.

— Evrika! Cred că va fi ocupat o vreme înăuntru, şopti Locke. Lumina încă este aprinsă în biroul lui, aşa că ştim că va ieşi... Hai să rezolvăm partea mai grea.

Locke şi Calo se strecurară pe hol, asudând deja, dar nelăsându-şi mantiile grele să foşnească pe când se mişcau. Lungul pasaj era decorat cu gust, cu tapiţerii atârnate pe pereţi şi mici nişe, din care minuscule sticle luminoase nu împrăştiau mai multă lumină decât nişte tăciuni arzând mocnit. Din spatele uşii grele de la camera celor doi Salvara se auzi un râset.

Scara de la capătul îndepărtat al pasajului era largă şi circulară; trepte de marmură albă gravate cu mozaicuri reprezentând hărţi ale Camorrului coborau în spirală până în solar. Aici, Calo îl trase pe Locke de mânecă, îşi puse un deget la buze şi-i făcu semn cu capul, în jos.

— Ascultă, murmură el.

Clang, clang... paşi... *clang, clang*.

Această secvenţă de sunete se repetă de câteva ori, crescând uşor în intensitate de fiecare dată. Locke rânji spre Calo. Cineva umbla prin solar, verificând minuţios încuietorile şi gratiile de fier de la fiecare fereastră. La ceasul ăsta târziu din noapte, o singură persoană din casă putea face aşa ceva.

Calo îngenunche lângă balustradă, chiar în stânga capătului de sus al scărilor. Oricine ar fi urcat pe scările în spirală ar fi trebuit să treacă direct pe sub acest loc. Îşi băgă mâna în mantie şi scoase un săculeţ împăturit din piele şi o frânghie subţire din mătase neagră; începu apoi să înfăşoare firul de mătase în jurul săculeţului, într-un fel misterios pe care Locke nu-l putu urmări. Locke îngenunche apoi chiar în spatele lui Calo şi supraveghe pasajul lung pe care tocmai veniseră – era puţin probabil ca Donul să apară prea curând, dar se ştia că Binefăcătorul îi pedepsea exemplar pe hoţii nechibzuiţi.

Paşii uşori şi siguri ai lui Conté răsunară pe scara de sub ei.

Omul Donului i-ar fi lipit de pereţi pe Locke şi pe Calo într-o luptă dreaptă, aşa că era la mintea cocoşului că lupta asta trebuia să fie cât se poate de nedreaptă. În clipa în care capul chel al lui Conté apăru dedesubt, Calo întinse mâna printre stinghiile balustradei şi dădu drumul glugii-capcană.

O glugă-capcană, pentru cei care n-au avut niciodată ocazia de a fi răpiţi şi vânduţi în sclavie într-unul dintre oraşele de la Marea de Fier, seamănă un pic cu un cort când fâlfâie iute în jos, purtat de greutăţile cusute la capete. Aerul îi împinge pliurile în afară chiar înainte să acopere capul victimei şi să i se aşeze pe umeri. Conté avu o tresărire de spaimă, în vreme ce Calo smuci de frânghia din mătase neagră, strângându-i gluga în jurul gâtului.

Oricine cu puţină prezenţă de spirit ar putea probabil să întindă mâna şi să dezlege o asemenea glugă în câteva secunde; de aceea, interiorul este neapărat impregnat cu cantităţi mari de droguri plăcut mirositoare, cumpărate de la spiţeri întunecaţi. Ştiind firea omului pe care încercau să-l îngenuncheze, Locke şi Calo cheltuiseră aproape treizeci de coroane pe chestia pe care Conté o respira acum, iar Locke îi dorea cu ardoare să se bucure de ea.

O gură de aer trasă din panică înlăuntrul glugii etanşe – atât era de ajuns ca să doboare o persoană obişnuită. Însă când sări pe trepte ca să prindă trupul lui Conté, Locke văzu că omul se ţinea încă pe picioare, trăgând de glugă – dezorientat şi slăbit, evident, dar conştient încă. O lovitură rapidă în plex – asta l-ar fi făcut să deschidă gura şi să grăbească efectul drogului. Locke se pregăti să dea lovitura, prinzând cu o mână gâtul lui Conté, chiar sub glugă. Iar asta fu cât pe ce să ducă de râpă tot jocul.

Braţele lui Conté ţâşniră în sus şi opriră strânsura apatică a lui Locke, încă înainte ca ea să înceapă; braţul stâng al bărbatului şerpui şi prinse braţul drept al lui Locke, şi apoi Conté îl *lovi* – o dată, de două ori, de trei ori, lovituri crunte în plexul şi stomacul *lui.* Simţind cum îi explodează de durere măruntaiele, Locke se prăbuşi lângă aşa-zisa victimă, luptându-se din răsputeri să-şi menţină echilibrul. Conté dădu cu genunchiul drept o lovitură care ar fi trebuit să-i zboare lui Locke dinţii prin urechi cu cea

mai mare viteză, dar, din fericire, drogul începuse a domoli cheful de harţă al bătrânului oştean. Genunchiul abia dacă îi şterse bărbia lui Locke; în schimb, cizma ataşată genunchiului îl izbi în pântece şi îl trânti pe spate. Capul i se izbi de marmura tare a treptelor, fiind întru câtva protejat de pânza propriei glugi; Locke rămase întins, încercând să-şi recapete suflul, atârnat încă, în mod straniu, de unul din braţele bărbatului cu capul acoperit.

Chiar atunci apăru Calo, care dăduse drumul frânghiei ce strângea gluga-capcană şi ţâşnise în jos pe scări. Îşi strecură un picior pe la spatele lui Conté, care era tot mai nesigur, şi îl împinse pe bărbat pe trepte, ţinându-l de pieptar ca să-i facă mai silenţioasă căderea. Îndată ce Conté fu cu faţa în jos, Calo începu să-l lovească fără milă între picioare – o dată, apoi încă o dată, când picioarele bărbatului tresăriră slab, şi încă o dată, fără a mai avea nici un răspuns, de data asta. Gluga îşi făcuse în sfârşit treaba. Cum Conté era scos din joc momentan, Calo se întoarse spre Locke şi încercă să-l ridice în fund, însă Locke îl dădu la o parte.

— Cum te simţi? şopti Calo.

— De parcă aş fi gravid, iar nemernicul ăla mic ar încerca să-şi croiască drum afară cu un topor. Gâfâind, Locke îşi smulse masca neagră de pe faţă ca să nu vomite în ea şi să facă o mizerie imposibil de mascat.

Pe când Locke trăgea cu lăcomie înghiţituri mari de aer şi încerca să-şi controleze spasmele, Calo se ghemui lângă Conté şi îi smulse gluga, alungând iute miresmele dulcegi şi greţoase din săculeţul de piele. Împături gluga cu grijă, o strecură sub mantie şi apoi îl târî pe Conté câteva trepte mai sus.

— Calo, tuşi Locke. Deghizarea mea – e deteriorată?

— Din câte văd, nu. Se pare că n-a făcut nimic care să lase urme, asta în cazul în care poţi umbla drept. Stai aici o clipă.

Calo se furişă până la capătul scărilor şi aruncă o privire prin solarul întunecat; lumina dulce a oraşului răzbătea printre gratiile ferestrelor, luminând palid o masă lungă şi nişte lăzi de sticlă de pe pereţi, pline cu farfurii şi tot felul de fleacuri neidentificabile. Nu se vedea nimeni prin preajmă şi nu se auzea nici un sunet de jos.

Când se întoarse Calo, Locke se proptise deja pe genunchi şi mâini; Conté dormea tun lângă el, cu o expresie comică de extaz pe chipul său colţuros.

— A, n-o să mai aibă expresia aia când s-o trezi. Calo flutură spre Locke o pereche de boxuri fine, de bronz, îmbrăcate în piele, făcându-le apoi să dispară în mâneci cu o mişcare graţioasă. Aveam pe mâini micuţii prieteni ai tâlharilor când l-am pocnit ultima oară.

— Ei bine, în ce mă priveşte, n-are de ce să-mi pară rău, având în vedere că m-a lovit în coaie destul de tare încât să mi le mute în plămâni. Locke încercă să se ridice, sprijinindu-se în mâini, dar nu reuşi; Calo îl prinse de braţul drept şi îl lăsă încet jos până când rămase, tremurând, pe propriii genunchi.

— Măcar ţi-ai recăpătat suflarea. Poţi să mergi?

— Pot să mă împleticesc, cred. O să umblu cocoşat o vreme. Lasă-mă câteva minute şi cred că o să mă pot preface că n-am nimic. Cel puţin până plecăm de-aici.

Calo îl ajută pe Locke să urce până la cel de-al treilea cat. Lăsându-l de veghe acolo, începu apoi, încet şi-n tăcere, să-l târască pe Conté pe acelaşi drum. Omul Donului nu era chiar atât de greu.

Stânjenit şi nerăbdător să se facă iarăşi folositor, Locke scoase două bucăţi de frânghie rezistentă din propria mantie şi îi legă mâinile şi picioarele lui Conté; împături de trei ori o batistă şi o folosi pe post de căluş. Locke scoase din teci cuţitele lui Conté şi i le dădu lui Calo, care le ascunse sub mantie.

Uşa de la biroul Donului era încă deschisă, iar lumina caldă dinăuntru se revărsa pe coridor; uşa de la dormitor era încuiată bine.

— Mă rog să aveţi parte de o nevoie şi de o rezistenţă mult peste aşteptările dumneavoastră obişnuite, domnul şi doamna mea, şopti Calo. Hoţii din gospodăria dumneavoastră ar fi recunoscători pentru o scurtă pauză înainte să-şi continue treburile pe seara asta.

Calo îl apucă pe Conté pe sub braţe, iar Locke, deşi gârbovit de durere, apucă picioarele bărbatului pe care Calo începuse să-l târască de unul singur. Mişcându-se pe furiş, o luară înapoi pe unde veniseră şi depuseră garda de corp inconştientă după colţul îndepărtat al coridorului,

chiar lângă scările care duceau spre laboratoarele de la cel de-al patrulea cat.

Biroul Donului fu o privelişte bine-venită când, câteva minute mai târziu, se furişară în sfârşit înăuntru. Locke se aşeză pe un fotoliu adânc, căptuşit în piele, aflat lângă peretele din stânga, în timp ce Calo rămase de pază în picioare. Alte râsete se auziră slab din partea cealaltă a holului.

— S-ar putea să aşteptăm ceva vreme, zise Calo.

— Zeii sunt îndurători. Locke ţintui cu privirea barul înalt cu vitrină al Donului, mai impresionant chiar decât cel de pe barja de agrement. Aş turna un păhărel sau mai multe, dar nu cred că s-ar potrivi cu personajele noastre. Aşteptară zece minute, cincisprezece, douăzeci. Locke respira regulat şi adânc, străduindu-se să nu bage în seamă zvâcnetul dureros care părea să-i cuprindă măruntaiele de sus până jos. Însă, când cei doi hoţi auziră uşa din capătul holului descuindu-se, Locke sări în picioare, stând drept şi prefăcându-se că nu-şi simţea coaiele ca pe nişte urcioare de lut trântite pe caldarâm de la mare înălţime. Îşi prinse masca neagră la loc şi arboră un aer impecabil de aroganţă.

Aşa cum spusese Părintele Lanţuri odată, cele mai bune deghizări erau cele simţite cu toată fiinţa, nu cele pictate pe chip.

Calo îşi sărută, prin mască, dosul mâinii stângi şi făcu cu ochiul. Don Lorenzo Salvara intră fluierând în birou, îmbrăcat comod şi complet neînarmat.

— Închideţi uşa, zise Locke, cu glasul sigur şi încărcat de infatuarea absolută a autorităţii. Luaţi loc, domnia voastră, şi nu vă osteniţi să vă chemaţi slujitorul. Este puţin suferind.

7

Un ceas după miezul nopţii, doi oameni părăseau cartierul Alcegrante trecând peste Bolta Eldren. Purtau mantii negre şi aveau cai negri; unul din ei călărea tacticos, pe când celălalt îşi ducea calul de dârlogi, mergând pe lângă el într-un fel curios, cu picioarele crăcănate.

— Al naibii de incredibil, spuse Calo. Chiar a mers exact cum plănuiseşi. Păcat că nu ne putem lăuda nimănui cu asta. Cea mai mare lovitură pe care-am dat-o până acum, şi tot ce-a trebuit să facem a fost să-i zicem victimei *exact* ce-i făceam.

— Şi să luăm un pic de bătaie, bombăni Locke.

— A, da, îmi pare rău de asta. Ce bestie mai e şi omul ăla, nu? Stai liniştit, o să se simtă şi el la fel când şi-o reveni.

— Vai, ce liniştitor! Dacă vorbele ar putea alina durerea, nimeni nu şi-ar mai bate capul să strivească struguri.

— Pe Paznicul Strâmb! N-am mai auzit niciodată un om bogat care să-şi plângă atâta de milă. Fii voios! Mai bogaţi şi mai isteţi decât oricine, nu?

— Mai bogaţi, mai isteţi şi cu mers caraghios, da.

Cei doi hoţi o luară către miazăzi, trecând prin Parcul Doi-Arginţi, spre prima dintre haltele în care renunţară treptat la cai şi la veşmintele negre, până când, în cele din urmă, se întoarseră în Cartierul Templelor îmbrăcaţi ca nişte muncitori obişnuiţi. Dădeau prietenos din cap când patrulele de Jachete Galbene le ieşeau în cale, bâjbâind prin ceaţă cu felinarele agăţate de suliţi ca să le lumineze drumul. Nu li se dădu nici măcar o dată motiv să ridice ochii din pământ.

Umbra fâlfâitoare care-i filase în vreme ce mergeau pe străzi şi alei era mai silenţioasă decât răsuflarea unui prunc; iute şi graţioasă, trecea de pe un acoperiş pe altul în urma lor, urmărindu-le acţiunile cu o francheţe absolută. Când ajunseră înapoi în Cartierul Templelor, dădu din aripi şi se înălţă în întuneric într-o spirală domoală, până când trecu de negurile camorrene şi se pierdu în pâcla cenuşie a norilor joşi.

INTERLUDIU:
Ultima Greşeală

1

Cea dintâi experienţă a lui Locke cu vinul de oglindă din Tal Verrar avu un efect şi mai puternic asupra trupului înfometat al băiatului decât se aşteptase Lanţuri. Locke îşi petrecu mare parte din ziua următoare răsucindu-se şi zvârcolindu-se în pat, cu capul bubuindu-i şi cu ochii incapabili să suporte mai mult decât o firavă geană de lumină.

— E febră, mormăi Locke în pătura sa, leoarcă de sudoare.

— E o mahmureală. Lanţuri trecu o mână prin părul băiatului şi-l bătu pe spate. E numai vina mea. Gemenii Sanza sunt nişte adevăraţi bureţi naturali de băutură. Nu ar fi trebuit să te las să te ridici la înălţimea lor chiar din prima ta noapte aici. Azi nu lucrezi nimic.

— Băutura provoacă asta? Chiar şi după ce eşti treaz?

— O glumă crudă, nu-i aşa? Zeii au pus un preţ pe orice lucru, se pare. Asta dacă nu bei coniac Austershalin.

— Auffershallow?

— Austershalin. Din Emberlain. Printre multele sale virtuţi se numără şi faptul că nu provoacă mahmureală. Un soi de componentă alchimică din solul podgoriei. E o chestie scumpă.

Lumina-falsă veni după multe ceasuri de somnolenţă, iar Locke fu în stare să meargă din nou, deşi simţea cum creierul încearcă să-şi croiască drum prin gât şi să fugă. Lanţuri insista să meargă totuşi să-l viziteze pe Capa Barsavi („Singurii oameni care îndrăznesc să nu vină la întrevederile cu el sunt cei care trăiesc în turnuri de sticlă şi al căror chip îl vezi pe monede, şi chiar şi ei se gândesc de două ori înainte) deşi fusese de acord ca Locke să aibă un mijloc de transport mai confortabil.

Se dovedi că în spatele Casei lui Perelandro se afla un mic grajd, şi în acel mic adăpost rău mirositor era o capră Îmblânzită.

— Nu are nume, zise Lanţuri în timp ce-l aşeza pe Locke pe spatele făpturii. Nu m-a tras inima să-i pun vreun nume, de vreme ce oricum nu ar fi răspuns la el.

Locke nu căpătase repulsia instinctivă pe care cei mai mulţi copii o simţeau faţă de animalele Îmblânzite; văzuse deja prea multă urâciune la viaţa lui ca să-i mai pese de privirea goală pe care i-o arunca uneori o făptură docilă, cu ochi lăptoşi.

Există o substanţă numită Piatra-duhului, un material alb şi cretos ce se găseşte în anumite peşteri îndepărtate din munţi. Această substanţă nu se formează în mod natural; ea se găseşte numai în combinaţie cu tunelele căptuşite cu sticlă despre care se crede că au fost părăsite de Eldreni, aceeaşi rasă tulburătoare care a ridicat Camorrul, cu epoci în urmă. În stare solidă, Piatra-duhului nu are gust, nu are aproape nici un miros şi este inertă. Trebuie să fie arsă ca să i se activeze proprietăţile unice.

Doftorii au început să identifice diversele moduri şi căi prin care otrăvurile atacă trupurile celor vii: *asta* opreşte bătăile inimii, pe când *asta* subţiază sângele, iar altele vatămă stomacul şi intestinele. Fumul pe care-l scoate Piatra-duhului nu otrăveşte nimic fizic; în schimb, arde însăşi personalitatea. Ambiţie, încăpăţânare, cutezanţă, agerime, imbold – toate aceste lucruri se estompează după câteva inhalări din aburul misterios. Expunerea accidentală la mici cantităţi poate lăsa un om apatic vreme de săptămâni bune; ceva mai mult, şi efectul devine permanent. Victimele rămân în viaţă, dar nu mai sunt interesate de absolut nimic – nu mai au nici o reacţie la propriul nume, la chemările prietenilor sau în faţa unei primejdii de moarte. Pot fi îndemnaţi să mănânce, să excreteze sau să ducă diverse lucruri... şi cam atât. Cataractele albe şi palide care ajung să le umple ochii sunt un semn exterior al pustiului care se instalează în sufletele şi în minţile lor.

Cândva, pe vremea Tronului Therin, această metodă era folosită la pedepsirea infractorilor, însă trecuseră veacuri bune de când cetăţile therine nu mai permiteau folosirea Pietrei-duhului asupra oamenilor, femei sau bărbaţi. O societate care încă spânzura copii pentru furtişaguri mărunte şi hrănea făpturile mării cu prizonierii săi găsea

efectele acestei metode mult prea neliniştitoare ca să poată fi suportate.

Drept urmare, Îmblânzirea este rezervată doar animalelor – mai ales dobitoacelor de povară folosite la serviciile orăşeneşti. Metoda mergea perfect între hotarele aglomerate ale unui oraş plin de riscuri precum Camorrul. Puteai avea încredere că nişte ponei Îmblânziţi nu-i vor arunca niciodată din şa pe copiii celor avuţi; puteai avea încredere că nişte cai şi catâri Îmblânziţi nu-şi vor lovi niciodată surugiii şi nu-şi vor răsturna niciodată încărcăturile scumpe în vreun canal. Un sac de pânză cu un pic de piatră albă şi un chibrit arzând mocnit sunt puse pe botul animalului, iar surugiii se retrag să ia o gură de aer. Câteva minute mai târziu, ochii făpturii capătă culoarea laptelui proaspăt şi ea nu va mai face niciodată ceva din proprie iniţiativă.

Însă lui Locke îi zvâcnea capul de durere şi de-abia se obişnuia cu ideea că era un ucigaş *şi* locuitorul unui tărâm de basm din cleştar, astfel încât comportamentul nefiresc de mecanic al caprei sale nu îl deranjă deloc.

— Când mă întorc diseară, mă aştept să găsesc templul ăsta exact unde l-am lăsat, zise Părintele Lanţuri, isprăvind cu îmbrăcatul pentru ieşirea sa; Preotul-Fără-Ochi dispăruse complet, lăsând locul unui bărbat voinic de vârstă mijlocie şi cu venituri medii. Părul şi barba îi fuseseră date cu un soi de vopsea maro; jiletca şi mantia ieftină, căptuşită cu bumbac, atârnau desfăcute peste o cămaşă crem, fără cravate sau panglici.

— Exact unde l-ai lăsat, spuse unul din cei doi Sanza.

— Nu ars până la temelii sau *ceva de genul ăsta,* adăugă celălalt.

— Băieţi, dacă voi reuşiţi să daţi foc pietrei şi Sticlei-străvechi înseamnă că zeii au planuri mult mai măreţe pentru voi decât să-mi fiţi mie ucenici. Fiţi cuminţi. Îl duc pe Locke să-şi primească, hhmmm…

Lanţuri aruncă o privire spre băiatul Lamora. Mimă atunci că dă ceva pe gât, apoi îşi ţinu falca de parcă l-ar fi durut.

— Aaaaaa, rostiră Calo şi Galdo într-un singur glas.

— Fireşte. Lanţuri îşi puse pe cap o tichie rotundă din piele şi luă hăţurile caprei pe care stătea Locke. Aşteptaţi-ne. Ar trebui să fie interesant, ca să nu spunem mai mult.

2

— Capa Barsavi ăsta, zise Locke în timp ce Lanţuri ducea capra fără nume peste una dintre bolţile înguste de sticlă dintre Fauria şi Şirul Mutră-de-Monedă, cred că fostul meu stăpân mi-a spus despre el.

— Ai dreptate. Când ai stârnit incendiul de la Viţa Sticlei-străvechi, pare-mi-se.

— Ah, ştiai despre asta.

— Păi, odată ce fostul tău stăpân a început să-mi povestească despre tine, pur şi simplu… n-a mai tăcut câteva ceasuri în şir.

— Dacă eu sunt *pezon*-ul tău, tu eşti *pezon*-ul lui Barsavi?

— E o descriere destul de corectă a relaţiei noastre, da. Toţi Oamenii Potriviţi sunt soldaţii lui Barsavi. Ochii săi, urechile sale, agenţii şi supuşii săi. *Pezon*-ii săi. Barsavi este… un prieten mai deosebit. Am făcut nişte chestii pentru el, pe vremea când de-abia venea la putere. Am crescut împreună, ai putea spune – eu am obţinut oarece respect, iar el a pus mâna pe, hhmm, tot oraşul.

— Oarece respect?

Era o noapte pe cât de plăcută posibil pentru o plimbare, în verile camorrene. Plouase torenţial cu nici un ceas înainte şi ceaţa proaspătă care-şi întindea tentaculele printre clădiri ca mâinile unor uriaşi fantomatici era ceva mai rece decât de obicei, iar mirosul său nu era încă plin de miasmele de mâl, peşti morţi şi deşeuri umane. Puţini oameni umblau prin Şirul Mutră-de-Monedă după Lumina-falsă, aşa că Locke şi Lanţuri puteau vorbi destul de liber.

— Am obţinut *distanţa.* Adică… Ei bine, sunt o sută de găşti în Camorr, Locke. Mai mult de-o sută. Sigur nu mi le amintesc pe toate. Unele sunt prea noi sau prea Năbădăioase pentru Capa Barsavi, ca să aibă încredere în ele cum se cuvine. Aşa că stă cu ochii pe ele – cere rapoarte frecvente, infiltrează oameni acolo, le ţine bine în frâu. Aceia dintre noi care nu sunt supuşi unei astfel de priviri cercetătoare – Lanţuri arătă spre el, apoi spre Locke – se *presupune* că îşi fac treaba cinstit, până la proba contrarie. Ne supunem regulilor sale, îi dăm o parte din

câştigurile noastre şi el consideră că se poate încrede în noi să facem lucrurile ca lumea, mai mult sau mai puţin. Fără controale, fără iscoade, fără porcării de-astea. „Distanţa“. E un privilegiu pentru care merită să plăteşti.

Lanţuri băgă o mână în buzunarele mantiei; se auzi un zornăit plăcut de monede.

— De fapt, chiar am aici un mic semn de respect pentru el. Două zecimi din ce s-a strâns săptămâna asta în cutia milei lui Perelandro.

— Mai mult de-o sută de găşti, zici?

— Oraşul ăsta are mai multe găşti decât duhori scârboase, băiete. Unele dintre ele sunt mai vechi decât multe familii din Alcegrante, iar altele au ritualuri mai stricte decât unele ordine preoţeşti. La naiba, la un moment dat erau aproape treizeci de Capa şi fiecare dintre ei avea la cheremul său vreo patru-cinci găşti.

— Treizeci de Capa? Toţi precum Capa Barsavi?

— Da şi nu. Da, deoarece conduceau găştile, dădeau ordine şi spintecau oameni de la pulă pân’ la ochi, când le sărea ţandăra; nu, deoarece nu erau nici pe departe ca Barsavi. Acum cinci ani, erau cei treizeci de Capa de care vorbeam. Treizeci de mici regate, toate războindu-se, furându-se şi vărsându-şi maţele pe stradă între ele. Toate în război cu Jachetele Galbene, care omorau cam douăzeci de oameni pe săptămână. În săptămânile *proaste*. Şi-atunci a apărut Capa Barsavi, venind din Tal Verrar. A fost cărturar la Colegiul Therin la viaţa lui, dacă poţi să crezi. Preda *retorică*. A preluat controlul câtorva găşti şi a început să *taie*. Nu ca un cuţitar de străduţă dosnică, ci mai degrabă ca un doftor care îndepărtează un şancru. Când Barsavi elimina un alt Capa, se ocupa şi de găştile acestuia. Dar nu i-a presat prea tare, dacă nu i-au dat motiv. Le-a dat teritorii întregi, i-a lăsat să-şi aleagă propriii *garrista* şi le-a dat o parte din câştigurile sale. Deci – acum cinci ani, erau treizeci. Acum patru ani, rămăseseră zece. Acum trei ani, unul singur: Capa Barsavi şi cele o sută de găşti ale sale. Tot oraşul – toţi Oamenii Potriviţi, inclusiv cei de faţă –, la discreţia sa. Nu tu război deschis pe canale însângerate. Nu tu plutoane de hoţi legănându-se în laţ la Palatul Răbdării – acum trebuie să aştepte până strâng doi-trei.

— Şi asta datorită Pactului Secret? Cel pe care l-am încălcat eu?

— Cel pe care l-ai încălcat tu, da. Ai ghicit bine, presupunând că eu aş şti ceva despre treaba asta. Da, băiete, acesta este secretul succesului deosebit de care se bucură Barsavi. De fapt, totul se reduce la înţelegerea de lungă durată pe care o are cu Ducele, realizată prin intermediul unui agent ducal. Găştile din Camorr lasă nobilii în pace; nu ne atingem de corăbii, căruţe sau lăzi care au pe ele un blazon legitim. În schimb, Barsavi este adevăratul cârmuitor al unora dintre cele mai fermecătoare locuri din oraş: Cuprins-de-Flăcări, Strungile, Scursurile, Resturi-de-Lemn, Laţul şi o parte din docuri. În plus, straja oraşului este mult mai... relaxată decât ar trebui.

— Deci putem să jefuim pe oricine nu este nobil?

— Sau Jachetă Galbenă, da. Putem să ne ocupăm de negustori, de zarafi, de cei care vin şi pleacă. Prin Camorr trec mai mulţi bani decât prin orice alt oraş de pe coastă, băiete. Sute de corăbii pe săptămână; mii de marinari şi de ofiţeri. Chiar nu-i o problemă să lăsăm nobilimea în pace.

— Şi negustorii, zarafii şi ceilalţi oameni nu se supără?

— Ba s-ar supăra, dacă ar şti. De aceea este cuvântul „Secret“ după „Pact“. Şi de aceea este Camorrul un loc atât de plăcut, frumos şi sigur; te poţi teme că-ţi pierzi banii doar dacă, în primul rând, nu ai prea mulţi.

— A, zise Locke, trecându-şi degetele peste micul său colier din dinte de rechin. Bine. Însă acum mă întreb... ai spus că fostul meu stăpân a cumpărat şi a plătit ca să, hhmm, mă omoare. Nu o să ai probleme cu Barsavi pentru că nu... m-ai omorât?

Lanţuri râse.

— Păi, de ce te-aş mai duce la el dacă aş avea probleme din cauza asta, băiete? Nu, e alegerea mea să folosesc sau nu însemnul-morţii, după cum consider de cuviinţă. L-am cumpărat. Nu înţelegi? Pe Capa nu îl interesează dacă le folosim, câtă vreme recunoaştem că el are *puterea* de viaţă şi de moarte. Este un soi de taxă pe care numai el o poate strânge. Pricepi?

Locke dădu din cap şi se lăsă dus în tăcere câteva minute, absorbind noile informaţii. Durerea de cap făcea ca dimensiunea a ceea ce se întâmpla să fie ceva mai greu de înţeles.

— Hai să îţi spun o poveste, zise Părintele Lanţuri după o vreme. O poveste care te va ajuta să înţelegi ce fel de om este cel la care mergem noi acum şi căruia îi vei jura credinţă în seara asta. A fost odată ca niciodată o vreme când Capa Barsavi de-abia pusese mâna pe oraş şi îl ţinea încă cu greutate, şi-n vremea aia ştia toată lumea că o haită de *garrista* de-ai lui se vorbiseră să scape de el cu prima ocazie. Şi erau foarte atenţi la mişcările pe care le făcea el, înţelegi; îl ajutaseră să preia puterea în oraş şi îi ştiau modul de operare. Aşa că s-au asigurat că nu poate să-i prindă pe toţi deodată; dacă încerca să taie nişte capete, găştile s-ar fi împrăştiat, le-ar fi dat de veste celorlalţi şi s-ar fi iscat o neorânduială cumplită, un alt război îndelungat. El n-a făcut nici o mişcare. Şi zvonurile despre necredinţa lor s-au înmulţit. Capa Barsavi obişnuia să îşi primească oaspeţii în sala sa – încă o mai are acolo, în Resturi-de-Lemn; este un vas verrar dezafectat, unul dintre galioanele acelea mari folosite pentru transportul trupelor. Acum este doar ancorată acolo, ca un soi de palat improvizat. El îi spune Mormântul Plutitor. Ei bine, la Mormântul Plutitor, el a întins cu mare fast covorul ăsta mare din Ashmere, o chestie nemaipomenită, genul de ţesătură pe care Ducele ar agăţa-o pe un perete, spre bună păstrare. Şi s-a asigurat că *toată lumea* din jur ştie cât de mult ţine la covorul ăla. S-a ajuns până la punctul în care curtenii lui îşi puteau da seama ce urma să-i facă unui oaspete numai uitându-se la covor: dacă urma să fie vărsare de sânge, covorul era făcut sul şi pus deoparte. *Fără excepţie.* Au trecut câteva luni. Covorul pus, covorul sul. Covorul pus, covorul sul. Uneori, oamenii pe care îi chema încercau să fugă când vedeau podeaua goală sub tălpile sale, ceea ce era ca şi cum şi-ar fi recunoscut greşelile în gura mare, desigur. În fine. Să ne întoarcem la *garrista* ăia care îi făceau necazuri. Nici unul dintre ei nu era atât de prost încât să intre în Mormântul Plutitor fără o gaşcă în spate sau să rămână singur cu Barsavi. Domnia lui era încă nesigură la vremea aceea, astfel încât nu-şi putea permite să facă prea mare tămbălău. Aşa că a aşteptat... şi apoi, într-o seară, a chemat la cină nouă dintre *garrista* ăia care îi dădeau bătăi de cap. Nu pe toţi scandalagiii, bineînţeles, ci doar pe cei mai isteţi şi mai căliţi, pe cei cu găştile cele mai mari. Iar iscoadele lor le-au raportat că

nemaipomenitul covor înflorat, bunul cel mai de preţ al lui Capa, era desfăşurat pe podea în văzul lumii, cu o masă de banchet pusă deasupra şi cu mai multă mâncare pe ea decât văzuseră vreodată zeii. Aşa că dobitocii ăia s-au gândit că Barsavi era serios şi chiar voia să discute cu ei. S-au gândit că e speriat şi se aşteptau la negocieri purtate cu bună-credinţă, aşa că nu şi-au adus cu ei găştile, nici nu şi-au făcut planuri de rezervă. Au crezut că au câştigat. Îţi închipui deci, zise Lanţuri, ce surprinşi au fost când s-au aşezat pe scaune pe covorul ăla frumos şi cincizeci dintre oamenii lui Barsavi au năvălit în cameră înarmaţi cu arbalete şi i-au umplut cu atâtea săgeţi pe bieţii idioţi încât un porc spinos în călduri i-ar fi luat acasă şi şi-ar fi făcut poftele cu ei. Dacă a fost o picătură de sânge care n-a ajuns pe covor, aia a ajuns pe *tavan.* Înţelegi unde bat?

— Da – deci covorul a fost distrus?

— Şi încă cum! Barsavi ştia cum să *creeze* aşteptări, Locke, şi cum să folosească acele aşteptări ca să-i inducă în eroare pe cei care-i voiau răul. Ei au crezut că strania lui obsesie era o garanţie pentru vieţile lor. Se pare că unii duşmani sunt destul de numeroşi şi de puternici ca să merite să pierzi un covor numai să scapi de ei.

Lanţuri arătă înainte, către miazăzi.

— Ăsta este omul care aşteaptă să-ţi vorbească, la nici un kilometru într-acolo. Îţi recomand cu căldură să-i vorbeşti frumos.

3

Ultima Greşeală era un loc unde interlopii din Camorr ieşeau la suprafaţă; o tavernă de borfaşi dărăpănată, unde Oameni Potriviţi de tot soiul puteau bea şi vorbi liber despre treburile lor, unde cetăţenii respectabili ieşeau imediat în evidenţă, ca şerpii într-o creşă, şi erau iute escortaţi afară de nişte bărbaţi înspăimântători, înarmaţi până-n dinţi şi cu o imaginaţie foarte redusă.

Găşti întregi veneau aici să bea, să aranjeze lovituri sau pur şi simplu să se dea mari. La un pahar, oamenii se ciondăneau zgomotos în privinţa celei mai bune metode de a sugruma pe cineva pe la spate şi despre cele mai bune feluri de otravă care pot fi puse în vin sau în mâncare.

Strigau sus şi tare cât de nesăbuiţi erau curtenii Ducelui, cât de nesocotite erau planurile sale de taxare sau aranjamentele sale diplomatice cu celelalte oraşe de la Marea de Fier. Acolo recreau bătălii întregi cu zaruri şi bucăţi de oase drept oştiri, susţinând cu tărie că *ei* ar fi luat-o la stânga acolo unde Ducele Nicovante o luase la dreapta, că *ei* n-ar fi dat nici un pas îndărăt când cele cinci mii de suliţe din fier înnegrit ale Răzmeriţei Contelui Nebun se pogorâseră peste ei de pe Dealul Poarta-zeilor.

Dar nici unul dintre ei, indiferent cât de ameţit ar fi fost de băutură, de Privire-pierdută sau de straniile prafuri halucinogene din Ierem, indiferent ce fapte de arme sau de stat şi-ar fi asumat, nici unul deci n-ar fi îndrăznit să-i sugereze lui Capa Vencarlo Barsavi să-şi schimbe măcar un nasture de la jiletcă.

4

Turnul Dărâmat este un punct de reper în Camorr, ridicându-se treizeci de metri spre cer în chiar capătul nordic al Laţului, acel cartier rău-famat şi aglomerat unde, noapte de noapte, marinarii dintr-o sută de porturi de escală se perindă fără oprire între bar, cârciumă şi casa de jocuri. Sunt scuturaţi bine printr-o sită de cârciumari, târfe, tâlhari, barbugii, trişori şi alţi şarlatani mărunţi, până când ajung să aibă buzunarele goale şi capetele grele, şi-atunci pot fi aruncaţi înapoi pe corăbii să-şi doftoricească mahmureala şi bolile căpătate. Vin şi pleacă precum mareea, lăsând în urmă doar resturi de gologani şi arginţi (uneori şi sânge) care să le marcheze trecerea.

Deşi oamenii nu pot nici măcar crăpa Sticla-străveche, Turnul Dărâmat a fost găsit în starea sa actuală atunci când oamenii s-au stabilit în Camorr, furişându-se printre ruinele unei civilizaţii mai vechi. Crestături mari străbat sticla şi piatra necunoscută la caturile de sus ale turnului; aceste discontinuităţi au fost parţial acoperite cu lemn, vopsea şi alte materiale omeneşti. Stabilitatea şandramalei nu poate fi pusă la îndoială, însă reparaţiile nu sunt frumoase, iar camerele de închiriat de la ultimele şase caturi sunt printre cele mai nedorite din oraş, deoarece se poate ajunge la ele doar urcând nenumărate şi

întortocheate scări exterioare, spirale din lemn care se leagănă neplăcut la vânturi puternice. Majoritatea locatarilor sunt bandiţi tineri din diverse găşti, pentru care condiţiile nebuneşti de cazare reprezintă o ciudată distincţie.

Ultima Greşeală ocupă parterul de la baza largă a Turnului Dărâmat, iar după căderea Luminii-false are rareori mai puţin de o sută de clienţi deodată. Locke se ţinea strâns de pulpana mantiei Părintelui Lanţuri, în vreme ce bărbatul îşi croia drum prin mulţimea de la uşă. Înghesuiala de acolo era plină de mirosuri pe care Locke le ştia prea bine: o sută de feluri de băuturi şi răsuflările bărbaţilor şi femeilor care le dădeau pe gât, sudoare stătută şi proaspătă, pişat şi vomă, odorizante cu mirodenii şi lână udă, mirosul tare de ghimbir şi ceaţa înţepătoare de tutun.

— Putem avea încredere în băiatul acela să ne păzească bine capra? strigă Locke peste zarvă.

— Desigur, desigur. Lanţuri făcu câteva semne complicate cu mâinile când salută un grup de bărbaţi care făceau skandenberg în sala principală a barului; cei care nu erau prinşi în aprigele încleştări rânjiră şi îi făcură cu mâna. În primul rând, asta-i treaba lui. În al doilea rând, i-am dat bani frumoşi. Şi în al treilea rând, numai un nebun ar vrea să fure o capră Îmblânzită.

Ultima Greşeală era un soi de monument înălţat în cinstea eşecului dibăciei omeneşti în momentele critice; pereţii săi erau acoperiţi cu o diversitate năucitoare de suvenire, fiecare dintre ele reprezentând imaginea unei poveşti care se încheia cu verdictul „Nu destul de bună“. Deasupra barului se afla o armură completă, cu o gaură pătrăţoasă căscată în partea stângă, de la o săgeată de arbaletă. Pereţii erau acoperiţi de săbii frânte şi de coifuri despicate, cât şi de bucăţi de vâsle, catarge, vergi şi pânze zdrenţuite. Barul se mândrea cu faptul că a izbutit să facă rost de un suvenir de pe fiecare corabie scufundată în preajma Camorrului în ultimii şaptezeci de ani.

Şi tocmai în harababura asta îl trăgea acum Părintele Lanţuri pe Locke Lamora, ca pe o barcă remorcată la pupa unui galion imens. Pe peretele de la miazăzi al barului se afla o firidă mai ridicată, căreia draperiile pe jumătate lăsate îi ofereau o oarecare intimitate. Bărbaţi şi femei

stăteau drepţi aici, urmărind în permanenţă mulţimea cu privirile lor, ţinându-şi mereu mâinile aproape de armele pe care le purtau ostentativ la vedere – pumnale, săgeţi, ciomege de bronz sau de lemn, săbii scurte, securi, chiar şi arbalete –, de la unele subţiri până la marile ucigaşe-de-cai, care (în ochii lui Locke) păreau a fi capabile să poată găuri piatra.

Unul dintre aceşti străjeri îl opri pe Părintele Lanţuri şi cei doi schimbară câteva vorbe în şoaptă; un alt străjer fu trimis în firida cu draperii, în vreme ce primul îl privea cercetător şi cu precauţie pe Lanţuri. Câteva clipe mai târziu, cel de-al doilea străjer reapăru şi le făcu semn; şi astfel ajunse Locke pentru prima oară în prezenţa lui Vencarlo Barsavi, Capa din Camorr, care şedea pe un scaun banal, la o masă banală. Câţiva supuşi stăteau sprijiniţi de peretele de lângă el, îndeajuns de aproape ca să vină dacă erau chemaţi, dar destul de departe ca să nu audă discuţia şoptită.

Barsavi era un bărbat vânjos, la fel de lat în umeri precum Lanţuri, dar evident puţin mai tânăr; părul său negru şi uns era strâns la ceafă, iar cele trei bărbi i se curbau peste bărbie precum trei bice de păr împletit, aşezate îngrijit unul peste celălalt. Aceste bărbi şfichiuiau în jur când Barsavi îşi întorcea capul rotund, şi păreau destul de groase ca să pişte dacă ar fi atins pielea descoperită.

Barsavi era îmbrăcat cu un surtuc, o jiletcă, pantaloni bufanţi şi cizme dintr-o piele neagră ciudată, care părea neobişnuit de groasă şi aspră chiar şi în ochii neantrenaţi ai lui Locke; băiatul îşi dădu seama că aceasta trebuia să fie piele de rechin. Nasturii albi şi ciudat de inegali de pe jiletca şi mânecile sale, cât şi cei care-i prindeau cravatele suprapuse, de mătase roşie… erau dinţi de om.

Aşezată în poala lui Barsavi şi fixându-l cu privirea pe Locke, era o fată cam de vârsta sa, cu părul scurt, închis şi încâlcit, şi cu un chip în formă de inimă. Şi ea purta nişte straie ciudate: rochia ei era din mătase albă cu înfloriturі, pe măsura oricărei fiice de nobil, în vreme ce cizmuliţele care se legănau sub poalele rochiei erau din piele neagră, învelite în fier, având ţepi ascuţiţi din oţel la tocuri şi la vârfuri.

— Deci acesta este băiatul, rosti Barsavi cu un glas adânc, puţin nazal, care purta plăcutul accent verrari. Băieţelul destoinic care l-a pus în încurcătură pe dragul nostru Făuritor-de-Hoţi.

— Chiar el, înălţimea voastră, şi, ce fericire, acum ne pune în încurcătură pe mine şi pe protejaţii mei. Lanţuri întinse o mână îndărăt şi îl scoase pe Locke de după picioarele sale. Îngăduiţi-mi să vi-l prezint pe Locke Lamora, fost locatar în Dealul Umbrelor, actual iniţiat al lui Perelandro.

— Sau al *unui* zeu, oricum, nu? Barsavi chicoti şi întinse o cutiuţă din lemn care fusese aşezată pe masă lângă braţul său. E întotdeauna o plăcere să te întâlnesc când îţi revine vederea în mod miraculos, Lanţuri. Ia o ţigară. Sunt din rădăcină-neagră jeremită de cea mai bună calitate, produse săptămâna asta.

— Nu pot refuza aşa ceva, Ven. Lanţuri luă un snop de tutun bine strâns în hârtie roşie. Pe când cei doi bărbaţi se aplecau deasupra unei lumânări pâlpâinde ca să-şi aprindă ţigările (Lanţuri lăsă să-i cadă săculeţul cu monede pe masă în acelaşi timp), fata păru să ajungă la un soi de verdict în privinţa lui Locke.

— Este un băieţel foarte *urât,* Tată. Arată ca un *schelet*.

Capa Barsavi tuşi primele fumuri pe care le trăsese, colţurile gurii ridicându-i-se.

— Iar tu eşti o fetiţă foarte nechibzuită, draga mea! Capa mai trase o dată din ţigară şi scoase un fuior drept de fum transparent; substanţa emana un miros dulceag, cu o vagă aromă de vanilie arsă. Vă rog să o iertaţi pe fiica mea, Nazca; nu mă lasă inima să-i refuz mofturile şi acum s-a căpătat cu manierele unei prinţese-pirat. Mai ales acum, că ne temem cu toţi să ne apropiem de noile ei cizme *mortale*.

— Nu umblu niciodată neînarmată, zise fetiţa, bătând cu piciorul în podea de câteva ori ca să sublinieze acest lucru.

— Iar bietul Locke nu este în nici un caz urât, scumpa mea; ceea ce poartă el este clar semnul Dealului Umbrelor. O lună în grija lui Lanţuri şi o să fie rotofei şi întremat ca un bolovan de catapultă.

— Hhmmm... Fata continuă să-l fixeze câteva secunde, apoi îşi privi deodată tatăl, jucându-se absentă cu una dintre bărbile lui împletite. Îl faci *pezon,* Tată?

— Da, Lanţuri şi cu mine ne-am gândit la asta, scumpo.

— Hhmmm... Atunci vreau încă un coniac cât timp ţine ceremonia.

Ochii lui Capa Barsavi se îngustară; riduri, adâncite de suspiciunea ce-i stătea în fire, se formară în jurul privirii lui cenuşii, de cremene.

— Ţi-ai băut deja cele două coniacuri pe seara asta, scumpo; mama ta o să mă omoare dacă te mai las să bei unul. Cere-i unuia dintre oameni să îţi aducă o bere.

— Dar aş prefera…

— Ceea ce ai prefera tu, micule tiran, n-are nimic de-a face cu ceea ce îţi *spun* eu. În noaptea asta n-o să mai bei decât bere sau aer; alegerea îţi aparţine întru totul.

— Hhmmm, atunci o să beau bere.

Barsavi se pregăti să o dea jos, însă ea îi sări din poală înainte ca el să o atingă cu mâinile sale bătătorite, cu degete groase. Tocurile ei făcură clac-clac-clac pe podeaua din lemn masiv a firidei, când alergă către un servitor căruia să îi dea ordinul.

— Şi dacă îmi mai loveşti vreun om în tibie, scumpo, o să porţi sandale de trestie o lună, ascultă la mine, zbieră Barsavi după ea, apoi mai trase un fum de tutun şi se întoarse spre Locke şi Lanţuri. Asta mică e ca un butoi de ulei-de-foc. Săptămâna trecută nu a vrut să se culce până nu am lăsat-o să-şi păstreze un ştreang sub perne. „Exact ca gărzile de corp ale lu' tata", a zis. Nu cred că fraţii ei îşi dau încă seama că următorul Capa Barsavi s-ar putea să poarte rochii de vară şi bonete.

— Înţeleg acum de ce te-au amuzat poveştile Făuritorului-de-Hoţi despre băiatul nostru, aici de faţă, spuse Lanţuri, apucându-l pe Locke de umeri în timp ce vorbea.

— Bineînţeles. Am devenit foarte greu de şocat de când copiii mei mi-au trecut de genunchi. Dar nu eşti aici ca să vorbim despre ei – mi l-ai adus pe omuleţul ăsta ca să-şi depună ultimul jurământ de credinţă ca *pezon*. Câţiva ani mai devreme, se pare. Vino încoace, Locke!

Capa Barsavi îşi întinse mâna dreaptă şi îl apucă pe Locke de bărbie, ridicându-i puţin capul şi uitându-se în ochii lui când vorbi mai departe.

— Câţi ani ai, Locke Lamora? Şase? Şapte? Porţi deja răspunderea pentru o încălcare a Pactului, de o tavernă arsă din temelii şi de vreo şase-şapte morţi. Capa rânji. Am

asasini de cinci ori mai în vârstă decât tine care nu-s atât de îndrăzneţi. Ţi-a spus Lanţuri cum stă treaba, cu oraşul ăsta şi cu legile mele?

Locke încuviinţă.

— Ştii că odată ce depui jurământul ăsta nu mă mai pot purta cu mănuşi cu tine niciodată. Ai avut destul timp ca să fii nesăbuit. Dacă Lanţuri va fi nevoit să-ţi ia beregata, o va face. Dacă-i *spun* eu să-ţi ia beregata, o va *face*.

Locke încuviinţă din nou. Nazca se întoarse lângă tatăl ei, sorbind dintr-o halbă de piele gudronată; acum îl privea ţintă pe Locke peste marginea acestui recipient de băut, pe care trebuia să-l ţină bine cu ambele mâini.

Capa Barsavi pocni din degete; unul dintre lingăii de pe fundal dispăru după o draperie.

— Atunci n-o să te mai plictisesc cu alte ameninţări, Locke. În noaptea asta eşti bărbat. Vei face treaba unui bărbat şi vei suferi soarta unui bărbat dacă îţi înşeli fraţii şi surorile. O să fii unul dintre noi, unul dintre Oamenii Potriviţi; o să primeşti parolele şi însemnele şi o să le foloseşti în mod discret. Aşa cum Lanţuri, care îţi este *garrista,* îmi este supus mie, la fel şi tu eşti supusul meu, prin el. Eu îţi sunt *garrista* peste orice alt *garrista*. Eu sunt singurul Duce din Camorr pe care îl vei recunoaşte vreodată. Îngenunchează.

Locke îngenunche în faţa lui Barsavi; Capa îşi întinse mâna stângă, cu palma în jos. Purta un inel ornat din perlă neagră într-un cadru de fier alb; cuibărită în perlă, prin cine ştie ce proces misterios, se afla o picătură roşie, care trebuie să fi fost sânge.

— Sărută inelul lui Capa din Camorr.

Locke făcu întocmai; perla era rece sub buzele sale uscate.

— Rosteşte numele omului căruia i-ai jurat credinţă.

— Capa Barsavi, şopti Locke.

În acel moment, lacheul lui Capa se întoarse în firidă şi îi înmână stăpânului său un păhărel de cristal plin cu un lichid maroniu şi mat.

— Acum, zise Barsavi, precum au făcut toţi ceilalţi *pezon*-i ai mei, vei bea în cinstea mea. Dintr-unul din buzunarele surtucului său, Capa scoase un dinte de rechin ceva mai mare decât însemnul-morţii pe care-l purta Locke la gât. Barsavi scăpă dintele în păhărel şi amestecă de

câteva ori. Îi dădu apoi păhărelul lui Locke. Este rom din zahăr brun de pe Marea de Bronz. Bea-l pe tot, inclusiv dintele. Însă nu înghiţi dintele, orice s-ar întâmpla. Ţine-l în gură. Scoate-l după ce ai băut romul. Şi încearcă să nu te tai.

Locke simţi cum îl ustură nasul de la damful înţepător al băuturii tari care se înălţa din păhărel, iar stomacul i se făcu ghem, însă strânse din dinţi şi se uită la forma puţin distorsionată a dintelui din rom. Rugându-se în gând noului său Binefăcător să nu-l lase să se facă de râs, azvârli conţinutul paharului în gură, cu tot cu dinte.

Înghiţitul nu era atât de uşor pe cum sperase – ţinu cu limba dintele lipit de cerul gurii, cu băgare de seamă, simţind cum muchiile ascuţite îi râcâie gingia, în spatele incisivilor de sus. Băutura îl ardea; începu să înghită puţin câte puţin până îl apucă o tuse gâjâită. După câteva secunde interminabile, tremură şi dădu pe gât ce mai rămăsese din rom, uşurat că izbutise să ţină dintele la locul lui…

Şi-atunci i se răsuci în gură. *Se răsuci* fizic, de parcă l-ar fi întors o mână nevăzută, şi îi făcu o tăietură usturătoare de-a lungul obrazului său stâng. Locke strigă, tuşi şi scuipă dintele – şedea acum în palma sa, acoperit cu scuipat şi sânge.

— Aaaaa, zise Capa Barsavi luând dintele şi băgându-l la loc în surtuc, aşa însângerat cum era. Deci vezi – eşti legat de mine printr-un jurământ de sânge. Dintele meu ţi-a gustat viaţa, iar viaţa ta îmi aparţine mie acum. Aşa că să nu fim străini, Locke Lamora. Să fim Capa şi *pezon,* după voia Paznicului Strâmb.

La un gest al lui Barsavi, Locke se ridică în picioare, împleticindu-se, înjurând în gând senzaţia deja familiară a băuturii care-i urca rapid la cap. Avea stomacul gol de la mahmureala din ajun; camera începuse deja să se învârtă un pic în jurul său. Când o zări din nou pe Nazca, văzu că îi zâmbea peste halbă cu aerul de toleranţă linguşitoare pe care, odinioară, copiii mai mari din Dealul Umbrelor li-l arătaseră lui şi prietenilor lui din Străzi.

Înainte să-şi dea seama ce face, Locke îngenunche şi în faţa ei.

— Dacă dumneavoastră veţi fi viitoarea Capa Barsavi, spuse el pe nerăsuflate, jur să vă slujesc cu credinţă. Jur, doamnă. Doamnă Nazca. Adică Doamnă Barsavi.

Fata se dădu un pas înapoi.

— *Am* deja slujitori, băiete. Am *asasini*. Tatăl meu are o sută de găşti şi două mii de cuţite.

— Nazca Belonna Jenavais Angeliza de Barsavi! tună tatăl ei. Se pare că nu apreciezi decât valoarea bărbaţilor *puternici* ca slujitori. Cu timpul vei ajunge să apreciezi şi valoarea celor *eleganţi*. Mă faci de râs.

Năucită, fata îşi plimbă privirea de la Locke la tatăl ei şi înapoi de mai multe ori. Obrajii i se înroşiră încet. După câteva clipe de cugetare bosumflată, îi întinse anevoios halba lui Locke.

— Poţi bea din berea mea.

Locke reacţionă de parcă aceasta ar fi fost cea mai mare onoare ce i se făcuse vreodată, conştient în acelaşi timp (deşi nu în atât de multe cuvinte) că băutura punea în funcţiune, în mintea sa, un soi de raţiune paralelă, care-l făcuse să treacă peste felul său precaut de a se purta în societate – mai ales cu fetele. Berea ei era o chestie întunecată, amară şi puţin sărată. Ea o bea ca o adevărată Verrari. Locke luă două înghiţituri ca să fie politicos, apoi i-o dădu înapoi, înclinându-se într-un mod mai degrabă caraghios. Ea era prea tulburată ca să mai spună ceva, aşa că dădu pur şi simplu din cap.

— Ha! Excelent! De veselie, Capa Barsavi muşcă din trabucul său subţire. Primul tău *pezon!* Desigur, ambii tăi fraţi vor vrea şi ei câţiva, de îndată ce o să audă de asta.

5

Drumul spre casă fu o pată neclară şi ceţoasă pentru Locke; se agăţă de gâtul caprei Îmblânzite, în vreme ce Lanţuri îi conducea înapoi spre miazănoapte, către Cartierul Templelor, râzând din când în când pe înfundate.

— Of, băiete, mormăi el. Dragul şi fermecătorul meu prostuţ! Totul a fost o tâmpenie, îţi dai seama…

— Poftim?

— Dintele de rechin. Capa Barsavi a pus un Mag-Juruit din Karthain să vrăjească chestia aia pentru el, cu ani în

urmă. *Nimeni* nu-l poate înghiţi fără să se taie. De atunci îl poartă mereu la el; toţi anii ăia în care a studiat teatrul din perioada Tronului Therin l-au făcut să capete un fetiş considerabil pentru dramatism.

— Deci nu a fost din cauza... sorţii, a zeilor sau ceva de genul ăsta.

— Nu, a fost doar un dinte de rechin şi un pic de vrăjitorie. O şmecherie reuşită, trebuie să recunosc. Lanţuri îşi frecă propriul obraz cu înţelegere şi a aducere aminte. Nu, Locke, nu îi aparţii lui Barsavi. El e bun aşa cum este, un aliat de nădejde de avut alături şi un om căruia trebuie să pari că i te supui întotdeauna. Însă în nici un caz nu îi aparţii. De fapt, nici mie nu-mi aparţii.

— Deci nu trebuie să...

— Să respecţi Pactul Secret? Să fii un bun *pezon?* Numai de ochii lumii, Locke. Numai ca să ţii lupii departe de uşă. Dacă nu cumva ai avut ochii şi urechile cusute cu piele netăbăcită zilele astea, până acum cred că ţi-ai dat seama – mărturisi Lanţuri cu un rânjet funest – că intenţionez ca tu, Calo, Galdo şi Sabetha să fiţi nici mai mult, nici mai puţin decât un afurisit de proiectil de balistă, care să *străpungă inima* nepreţuitului Pact Secret al lui Vencarlo.

CARTEA a II-a

COMPLICAŢIA

Pot pune culori pe cameleon,
Şi chipul mi-l schimb mai des ca Proteu,
Pe sângerosul Machiavelli
Îl trimit să mai înveţe.

Shakespeare, *Regele Henric al VI-lea, Partea a III-a*

CAPITOLUL PATRU

La curtea lui Capa Barsavi

1

— Nouăsprezece mii nouă sute douăzeci, zise Goangă. Asta-i tot. Pot să mă *sinucid* acum?

— Poftim? Credeam că o să fii mai entuziasmat că ne-ajuţi să însemnăm prada pe răboj, Goangă. Jean stătea picior peste picior în centrul zonei unde se lua masa, în pivniţa de sticlă de sub Casa lui Perelandro; masa şi scaunele fuseseră mutate ca să facă loc unei cantităţi imense de monede de aur, stivuite în mici grămăjoare sclipitoare care îi înconjurau pe Jean şi pe Goangă, aproape ascunzându-i privirii.

— Nu mi-ai spus că o să o aduci acasă în tirini.

— Ei bine, fierul alb este scump. Nimeni n-o să-ţi dea cinci mii de coroane în aşa ceva şi nimeni n-o să fie atât de prost ca să umble cu el aşa. Meraggio îşi face toate plăţile mari în tirini.

Se auzi un zornăit în coridorul de intrare în pivniţă şi Locke apăru de după colţ, îmbrăcat ca Lukas Fehrwight. Îşi dădu jos ochelarii falşi, îşi desfăcu cravatele şi scăpă de jacheta de lână, lăsând-o să cadă pe podea, fără nici un fel de ceremonie. Chipul îi era îmbujorat şi flutura o bucată de pergament împăturit, purtând o pecete din ceară albastră.

— Încă şapte mii cinci sute, băieţi! I-am zis că am găsit patru galioane potrivite, dar că avem deja probleme cu lichidităţile – mite care trebuie plătite, echipaje chemate înapoi şi trezite din beţie, ofiţeri împăcaţi, alţi salahori alungaţi –, iar el pur şi simplu mi i-a dat, tot numai un zâmbet. Pe toţi zeii! Ar fi trebuit să mă gândesc la şmecheria asta acum doi ani. Nici nu mai trebuie să ne batem capul cu corăbiile false, cu hârţogăraia şi cu toate celelalte, deoarece Salvara *ştie* că rolul jucat de Fehrwight în toată povestea asta este o minciună. N-avem altceva de făcut decât să ne relaxăm şi să numărăm banii.

— Dacă este atât de relaxant, de ce nu-i numeri *tu,* atunci?

Goangă sări în picioare şi se întinse până când spatele şi gâtul său scoaseră o serie de trosnituri mici.

— Cu cea mai mare plăcere, Goangă! Locke luă o sticlă de vin roşu dintr-un dulap de lemn şi îşi turnă jumătate de pahar, apoi completă cu apă de ploaie călduţă dintr-un urcior de bronz, până când amestecul deveni rozaliu. Şi mâine o să fii tu Lukas Fehrwight. Sunt sigur că Don Salvara nici n-o să-şi dea seama de diferenţă. Sunt toţi?

— Cinci mii de coroane, livrate sub formă de douăzeci de mii de tirini, zise Jean, mai puţin optzeci de tirini pentru taxe funcţionăreşti, paznici şi o căruţă închiriată ca să-i aducem aici de la Meraggio.

Când aveau de transportat cantităţi mari de obiecte de preţ la ascunzătoarea lor din Casa lui Perelandro, Ticăloşii Gentilomi foloseau o metodă simplă de înlocuire: într-o serie de opriri rapide, cufere grele cu monede dispăreau dintr-o căruţă şi butoaie însemnate ca având înăuntru merinde sau băutură apăreau pe alta. Până şi un templu ponosit avea nevoie de o infuzie regulată de provizii esenţiale.

— Ei bine, spuse Locke, lasă-mă să scap de straiele bietului Jupân Fehrwight şi o să-ţi dau o mână de ajutor ca să le împingi pe toate în vistierie.

De fapt, erau trei vistierii înghesuite în capătul pivniţei, în spatele odăilor de dormit. Două dintre ele erau puţuri largi, căptuşite cu Sticlă-străveche, adânci de vreo trei metri; nu se ştia scopul lor iniţial. Acoperite cu uşi de lemn simple, prinse în balamale, puţurile semănau cu nişte silozuri de grâne în miniatură, scufundate în pământ şi umplute până la o adâncime considerabilă cu monede de tot felul.

Cantităţile mari de argint şi de aur se duceau în puţuri; rafturi înguste de lemn de-a lungul marginilor vistieriei conţineau săculeţi sau grămăjoare de monede utilizate în mod curent. Găseai acolo pungi ieftine cu baroni de aramă, portofele elegante din piele cu fişicuri de soloni de argint şi boluri cu mici monede găurite din aliaj de aramă, toate lăsate la vedere ca să poată fi luate repede, la nevoie, de oricare dintre membrii găştii. Găseai acolo până şi grămăjoare de monede străine – mărci din Regatul celor Şapte Dovlecei, solari din Tal Verrar şi aşa mai departe.

Puţurile şi odaia care le adăpostea nu avuseseră încuietori nici pe vremea Părintelui Lanţuri. Şi asta nu doar pentru că Ticăloşii Gentilomi aveau încredere unii în alţii (deşi chiar aveau), nici pentru că existenţa pivniţei lor luxoase era un secret bine păzit (şi, cu siguranţă, chiar era). Motivul principal era unul cât se poate de practic: nici unul dintre ei (Calo, Galdo, Locke, Jean sau Goangă) nu avea ce face cu grămada lor tot mai mare de metal preţios.

Cu excepţia lui Capa Barsavi, ei erau probabil cei mai bogaţi hoţi din Camorr; micul registru contabil din pergament ţinut pe unul dintre rafturi urma să consemneze peste patruzeci şi trei de *mii* de coroane, odată ce al doilea bon de ordine al lui Don Salvara avea să fie preschimbat în lichidităţi. Erau la fel de bogaţi ca omul pe care-l jefuiau acum şi mult mai bogaţi decât majoritatea celorlalţi nobili sau decât unele dintre cele mai renumite case negustoreşti şi bresle din oraş.

Însă, pentru restul lumii, Ticăloşii Gentilomi erau o gaşcă modestă de găinari obişnuiţi: destul de competenţi şi de discreţi, realizând câştiguri constante, dar nicidecum meteorici. Puteau duce un trai confortabil cu zece coroane pe an fiecare, iar să cheltuiască mai mult de atât ar fi însemnat să atragă cea mai nedorită atenţie imaginabilă din partea autorităţilor camorrene, fie ele legale sau de alt fel.

În patru ani, dăduseră trei lovituri grase şi acum lucrau la cea de-a patra; vreme de patru ani, cea mai mare parte a banilor fusese pur şi simplu numărată şi azvârlită în bezna vistieriilor.

Adevărul era că Lanţuri îi pregătise excelent în misiunea lor de a uşura nobilimea camorreană de povara unei părţi din avuţia agonisită, însă uitase pesemne să le explice diversele feluri în care puteau folosi sumele obţinute. În afară de ceea ce cheltuiau pentru lovitura următoare, Ticăloşii Gentilomi chiar nu ştiau ce aveau să facă cu toţi banii ăia.

Dijma pe care i-o plăteau lui Capa Barsavi era cam de o coroană pe săptămână.

2

— Bucuraţi-vă! strigă Calo, apărând în bucătărie, chiar atunci când Locke şi Jean mutau masa la locul ei obişnuit. Fraţii Sanza s-au întors!

— Mă întreb dacă a mai fost rostită de cineva până acum această combinaţie de cuvinte, zise Jean.

— Doar în odăile domnişoarelor nelogodite din oraş, spuse Galdo, în timp ce lăsa pe masă un săculeţ din pânză. Locke îl desfăcu şi cercetă conţinutul cu privirea: câteva medalioane încadrate de pietre semipreţioase, un set de furculiţe şi cuţite din argint lucrate destul de dibaci şi o varietate de inele, de la unele din aramă gravată ieftină până la unul făcut din aur întrepătruns cu platină, încadrat în obsidian şi diamant.

— O, ce drăguţ, zise Locke. De aşteptat. Jean, vrei te rog să mai alegi nişte chestii din Cutia cu Porcării şi să-mi aduci... douăzeci de soloni, nu?

— Douăzeci e bine şi cuviincios.

Pe când Locke le făcea semn lui Calo şi lui Galdo să-l ajute să aranjeze scaunele la loc în jurul mesei, Jean se duse înapoi în vistierie unde, înghesuit pe peretele din stânga, se afla un cufăr înalt şi îngust din lemn. Înălţă capacul din balamalele-i scârţâitoare şi începu să scormonească înăuntru, cu o expresie concentrată pe chip.

Cutia cu Porcării era umplută până la mai bine de jumătate de metru cu o grămadă sclipitoare de bijuterii, fleacuri, obiecte casnice şi alte podoabe ieftine. Găseai acolo statuete de cristal, oglinzi în rame de fildeş sculptat, coliere şi inele, suporturi de lumânări din cinci feluri de metale preţioase. Găseai până şi câteva flacoane cu droguri şi hapuri alchimice, învelite în postav, pentru protecţie, şi însemnate cu mici etichete de hârtie.

Cum nu se punea problema ca Ticăloşii Gentilomi să-i spună lui Capa Barsavi despre adevărata natură a operaţiunilor pe care le desfăşurau şi cum nu aveau nici timpul şi nici dispoziţia necesară pentru a jefui case şi a coborî pe hornuri, Cutia cu Porcării era un element de bază în şarada pe care o jucau. O umpleau o dată sau de două ori pe an, cumpărând în neştire din cămătăriile şi pieţele din Talisham şi Ashmere, unde-şi puteau procura toate cele de trebuinţă fără nici un ascunziş. O mai completau, dar numai sporadic şi cu mare băgare de seamă, cu lucruri căpătate din Camorr, de obicei lucruri furate din capriciu

de fraţii Sanza sau aduse de Goangă ca parte a permanentului său proces de educaţie.

Jean alese vreo două pocaluri din argint, o pereche de ochelari cu ramă de aur într-o cutie elegantă din piele şi unul dintre flacoanele învelite. Apucându-le pe toate cu grijă într-o mână, numără apoi douăzeci de monede mici de argint de pe un raft, trânti capacul Cutiei cu Porcării şi se grăbi înapoi în sala de mese. Goangă se realăturase grupului şi plimba în mod ostentativ un solon pe degete; ajunsese să stăpânească acest truc cu numai câteva săptămâni înainte, după luni întregi în care îi privise pe fraţii Sanza, care puteau să facă asta cu ambele mâini deodată, schimbând direcţia într-o sincronizare perfectă.

— Să zicem că am avut o săptămână ceva mai leneşă, spuse Jean. Oricum nimeni nu se aşteaptă la minuni din partea unor hoţi mărunţi în nopţi d-ăstea umede; am putea atrage atenţia dacă am aduce prea mult. Sunt sigur că Înălţimea Sa va înţelege.

— Bineînţeles, zise Locke. E cât se poate de rezonabil aşa. Se întinse şi luă sticla învelită ca să o examineze mai îndeaproape; eticheta scrisă de mână îi dezvăluia conţinutul: lapte îndulcit de opiu, un viciu al doamnelor bogate, făcut din mac ieremit uscat. Îndepărtă eticheta şi postavul, apoi îndesă flaconul din sticlă faţetată, împreună cu dopul lui de bronz, în sacul de pânză. Restul prăzii avu aceeaşi soartă. Bun! Şi-acum, mai am vreo fărâmă din Lukas Fehrwight? Ceva machiaj sau mimică? Întinse braţele şi se învârti de câteva ori; Jean şi cei doi Sanza îl asigurară că era întru totul Locke Lamora, pe moment. Ei bine, dacă suntem cu toţii noi înşine, hai să mergem să ne plătim taxele. Locke ridică săculeţul cu obiecte „furate“ şi i-l azvârli cu nepăsare lui Goangă; băiatul scânci, scăpă moneda şi prinse săculeţul, care scoase un clinchet înăbuşit de metal zgâlţâit.

— Şi asta tot pentru educaţia mea morală este, nu-i aşa?

— Nu, de data asta chiar sunt eu un ticălos leneş, pur şi simplu, zise Locke. Măcar nu o să mai trebuiască să cârmeşti barja.

3

Plecară din Templul lui Perelandro pe la al treilea ceas al după-amiezii, luând-o prin tunelele de urgenţă şi intrările secundare. O burniţă caldă cădea din cerul care părea împărţit cu rigla şi pana de către zei – nori întunecaţi şi joşi la nord, în timp ce soarele cobora încet în sud-vestul luminos şi senin. Mirosul plăcut de ploaie rece căzând pe piatră fierbinte era peste tot, îndepărtând pentru scurtă vreme din aer miasmele obişnuite ale oraşului. Ticăloşii Gentilomi se strânseră din nou laolaltă la docurile sud-vestice ale Cartierului Templelor, unde chemară o gondolă de închiriat.

Barca era lungă, decolorată de vânt şi vreme, cu fund mic şi cu un şobolan proaspăt omorât atârnat de verga de la proră, chiar sub un micuţ idol de lemn al lui Iono; acesta trebuia să reprezinte o protecţie fără seamăn împotriva răsturnării şi a altor nenorociri. Cârmaciul era cocoţat la pupă, arătând ca un papagal în jacheta sa din bumbac, vărgată în roşu şi portocaliu, şi apărat de ploaie de o pălărie de paie cu boruri largi care-i cădeau peste umerii osoşi. Se dovedi a fi unul dintre gondolierii clandestini şi pungaşii pe care-i ştiau, Vitale Vento Nervosul, din gaşca Chipurilor Cenuşii.

Vitale montă o umbrelă mucegăită din piele ca să-şi protejeze cât de cât pasagerii şi apoi începu să cârmească încet către răsărit, având într-o parte digurile înalte de piatră ale Cartierului Templelor şi de cealaltă vegetaţia luxuriantă, în paragină, a Marei Camorrazza. Mara fusese cândva un labirint de grădini pentru un guvernator bogat din epoca Tronului Therin; acum era abandonată, în mare măsură, de straja oraşului şi bântuită de hoţi de buzunare. Singurul motiv pentru care oamenii cumsecade se mai aventurau prin primejdioasele sale coridoare verzi era faptul că Mara reprezenta inima unei reţele de punţi care făceau legătura cu alte opt insule.

Jean se făcu comod şi începu să citească dintr-un mic volum de versuri pe care îl avea îndesat la cingătoare, în vreme ce Goangă continua să practice manipularea monedei, chiar dacă de data asta folosea un gologan de aramă, care arăta mult mai puţin nelalocul lui în public. Locke şi fraţii Sanza discutau probleme profesionale cu Vitale, a cărui slujbă implica şi marcarea barjelor prost păzite şi a celor încărcate din plin, spre atenţionarea

tovarăşilor săi. În câteva rânduri, el făcu semne din mâini unor observatori ascunşi pe ţărm, în vreme ce Ticăloşii Gentilomi se făceau, politicos, că nu bagă de seamă.

Se apropiară de Dealul Umbrelor; chiar şi în toiul zilei, acele culmi erau adâncite în beznă. Întâmplarea făcu ca ploaia să se înteţească şi mormintele deveniră neclare îndărătul unei neguri pâcloase. Vitale cârmi barca spre dreapta. În curând, îi conduse spre miazăzi, printre Dealul Umbrelor şi Strungi, ajutat de curentul canalului care se vărsa în mare, acum animat de cerculeţele făcute de picăturile de ploaie.

Traficul era tot mai redus şi tot mai puţin onorabil pe canal, pe măsură ce se îndreptau către miazăzi; treceau din domnia făţişă a Ducelui Camorrului în regatul particular al lui Capa Barsavi. În stânga, cuptoarele din cartierul Fum-de-cărbune înălţau la cer coloane de negreală, înmulţindu-se şi rărindu-se sub presiunea ploii. Vântul Ducelui avea să le împingă deasupra Căderii-cenuşii, cea mai nearătoasă insulă din oraş, acolo unde găşti şi intruşi se luptau pentru spaţiu în ruinele înnegrite de fum ale vilelor unei epoci opulente de mult apuse.

O barjă care se îndrepta spre miazănoapte trecu prin stânga lor, emanând o duhoare de rahat vechi şi de moarte nouă. În barjă se afla ceea ce părea a fi un întreg atelaj de cai morţi, de care se ocupau vreo şase negustori de cai bătrâni; unii sfârtecau cadavrele cu tăişuri zimţate lungi de-un cot, în vreme ce alţii desfăceau şi ajustau cu frenezie, în ploaie, prelate pătate de sânge.

Nici un camorrean nu ar fi putut pretinde un tablou mai potrivit pentru imaginea şi duhoarea Cazanului. Dacă Scursurile erau nimicite de sărăcie, Laţul rău-famat, Mara Camorrazza de-a dreptul primejdioasă, iar Căderea-cenuşii murdară şi deprimată, Cazanul avea toate acestea la un loc şi în plus, ca dobândă, disperarea umană. Duhnea ca un butoiaş de bere răsturnat în depozitul unui antreprenor de pompe funebre, într-o zi fierbinte de vară; majoritatea morţilor din acest cartier nu ajungeau până la gropile săracilor săpate de deţinuţi pe colinele Gorganului Cerşetorilor. Erau azvârliţi în canale sau pur şi simplu arşi. Jachetele Galbene nu îndrăzneau să intre în Cazan decât în plutoane, şi asta încă dinainte de Pactul Secret; nu se mai păstraseră temple aici de mai bine de cincizeci de ani. Cele

mai primitive şi mai nestăpânite găşti ale lui Barsavi domneau pe străzile Cazanului; taverne de bătăuşi, vizuini de Gaze şi cercuri de jucători ambulanţi erau îndesate perete-n perete cu familii înghesuite în adevărate văgăuni de şobolani.

Se spunea că o treime dintre Oamenii Potriviţi din Camorr erau îngrămădiţi în Cazan – o mie de pierde-vară şi de cuţitari ciondănidu-se întruna şi terorizându-şi vecinii, nerealizând nimic şi neîndreptându-se nicăieri. Locke provenea din Cuprins-de-Flăcări, Jean din confortabilul Colţ de Miazănoapte. Înainte să ajungă în Dealul Umbrelor, Calo şi Galdo fuseseră băieţi din Scursuri. Numai Goangă era din Cazan şi el nu vorbise niciodată de locul ăsta, în toţi anii de când devenise un Ticălos Gentilom.

Privea fix acum la docurile lăsate în jos şi la apartamentele ieftine stratificate, la rufele îmbibate de apă care fluturau pe frânghii. Străzile erau maronii de la pâcla nesănătoasă a vetrelor umede. Digurile împotriva inundaţiilor erau în paragină, iar Sticla-străveche era în mare parte îngropată sub funingine şi grămezi de bolovani. Moneda lui Goangă încetase să se învârtă pe încheieturile acestuia şi stătea acum nemişcată pe dosul mâinii sale stângi.

Câteva minute mai târziu, Locke fu uşurat în sinea lui să treacă dincolo de inima Cazanului şi să ajungă la digul subţire şi înalt care marca marginea răsăriteană a Resturilor-de-Lemn. Cimitirul maritim al Camorrului oferea o privelişte de-a dreptul veselă în comparaţie cu Cazanul, care rămăsese acum la pupa bărcii.

Chiar era un cimitir; un golf larg, adăpostit, mai mare decât Piaţa Schimburilor, plin cu epavele săltăreţe şi legănate a sute de corăbii şi de bărci. Pluteau cu carena în sus sau în jos, ancorate sau în voia valurilor, unele putrezind pur şi simplu, în vreme ce altele erau sfâşiate din pricina ciocnirilor sau a bolovanilor de catapulte. Un strat de aşchii mai mărunte plutea pe apă printre epave, precum spuma de pe-o supă rece, scufundându-se şi apoi ridicându-se la suprafaţă odată cu mareea. Când se lăsa Lumina-falsă, tot gunoiul ăsta era, când şi când, vălurit de trecerea nevăzută a făpturilor atrase aici din Golful Camorrului. În vreme ce toate canalele importante erau păzite împotriva

intrărilor nedorite prin porţi înalte din fier, Resturi-de-Lemn avea deschidere la mare în partea de miazăzi.

În inima Resturilor plutea o imensă navă dezafectată, fără catarge, lungă de peste cincizeci de metri şi lată de peste douăzeci şi cinci, bine ancorată cu lanţuri care coborau în apă, două la proră şi două la pupă. Camorrul nu construise niciodată ceva atât de greoi şi diform; vasul acesta era unul dintre produsele mai fericite din arsenalul îndepărtatului Tal Verrar, întocmai cum îi spusese Lanţuri lui Locke cu mulţi ani în urmă. Corturi încăpătoare din mătase îi acopereau acum punţile înalte şi plate; sub acele baldachine puteau fi date petreceri care să rivalizeze în decadenţă cu pavilioanele plăcerilor ieremite însă, pe moment, pe punţi nu se vedeau decât formele învelite cu mantii ale unor oameni înarmaţi, care străpungeau ploaia cu privirile – Locke putea deosebi cel puţin o duzină dintre ei, grupaţi câte doi sau trei, cu arcurile lungi şi arbaletele la îndemână.

Se puteau vedea oameni mişcându-se ici şi colo prin Resturi. Unele dintre vasele mai puţin avariate adăposteau familii de intruşi, iar altele erau folosite, pe faţă, drept puncte de observaţie de către echipe de oameni căliţi. Vitale navigă pe canalele răsucite, printre epavele mai mari, având grijă să facă semne clare cu mâinile către oamenii de strajă, de fiecare dată când gondola trecea pe lângă ei.

— Regele Cenuşiu a mai dat gata unul azi-noapte, mormăi el, opintindu-se la cârmă. O mulţime de băieţi nervoşi cu arme foarte grele şi mari stau cu ochii pe noi chiar acum, puteţi fi siguri de asta.

— Încă unul? Calo îşi miji ochii. Nu auzisem încă. Cine a păţit-o?

— Tesso Înaltul, din Coroanele Pline. L-au găsit în Apa-ruginită, ţintuit de peretele unui magazin vechi, cu coaiele tăiate. Se scursese tot sângele din el, se pare.

Locke şi Jean schimbară o privire, iar Vitale Nervosul mormăi:

— Vă ştiaţi, deci?

— Se poate spune şi aşa, zise Locke. A trecut ceva timp de-atunci... Locke căzu pe gânduri. Tesso era – fusese – *garrista* al Coroanelor Pline, unul dintre oamenii care-i aduceau cei mai mulţi bani lui Barsavi şi prieten apropiat

de-al lui Pachero, fiul mai mic al lui Capa. Nimeni din Camorr nu ar fi trebuit să se poată atinge de el (în afară de Barsavi şi de Păianjen) şi totuşi ţăcănitul ăla nevăzut care-şi spunea Regele Cenuşiu îl atinsese cât se poate de clar.

— Cu ăsta se fac şase, nu-i aşa? zise Jean.

— Şapte, spuse Locke. Nu au mai murit atâţia blestemaţi de *garrista* de când noi doi aveam cinci ani.

— Hehe, şi când te gândeşti că într-o vreme te pizmuiam, Lamora, chiar şi cu gaşca asta măruntă a ta, interveni Vitale.

Locke se uită urât la el, încercând să pună piesele puzzle-ului cap la cap, fără succes, însă. Şapte şefi de găşti în două luni; neavând mare lucru în comun în afară de distanţa care le fusese acordată. Multă vreme, Locke se liniştise spunându-şi că avea un rol prea mărunt în treburile lui Capa, dar acum începea să îşi pună întrebări. *Oare* era pe lista cuiva? Să aibă el cine ştie ce însemnătate nebănuită pentru Barsavi, pe care Regele Cenuşiu să vrea s-o termine cu o săgeată de arbaletă? Câţi mai erau între el şi acea săgeată?

— La naiba, zise Jean. De parcă lucrurile nu erau destul de complicate şi aşa.

— Poate că ar trebui să ne ocupăm de... trebuşoara noastră. Galdo se mutase spre marginea gondolei şi se uita primprejur în timp ce vorbea. Şi după aceea poate că ar trebui să ne dăm la fund o vreme. Să vizităm Tal Verrar sau Talisham... sau măcar să te scoatem pe *tine* de aici, Locke.

— Prostii. Locke scuipă peste marginea bărcii. Îmi pare rău, Galdo! Ştiu că aşa ar fi înţelept, dar gândeşte-te şi tu. Capa nu ne-ar ierta-o *niciodată* dacă am fugi când îi arde buza mai tare. Ne-ar revoca distanţa şi ne-ar pune sub supravegherea celui mai pervers şi nenorocit ticălos pe care l-ar găsi. Nu putem fugi cât timp el rămâne. La naiba, Nazca mi-ar sfărâma genunchii cu un baros înainte ca altcineva să apuce să-mi facă ceva.

— Aveţi compasiunea mea, băieţi. Vitale îşi trecu vâsla dintr-o mână într-alta, împingând exact cum trebuie încât gondola să ocolească o grămadă de gunoaie prea mare ca să poată fi ignorată. Munca pe canal nu este uşoară, însă barem nu vrea nimeni să mă omoare din alte motive decât cele obişnuite. Voiaţi să vă las la Mormânt sau pe chei?

— Trebuie să trecem pe la Harza, spuse Locke.

— A, fiţi siguri că-i într-o stare „deosebită“ azi. Vitale începu să îi ducă spre marginea nordică a Resturilor, acolo unde câteva docuri din piatră ieşeau în afară în faţa unui şir de magazine şi de case de închiriat. Cheiul să fie, atunci.

4

Cămătăria lui Harza Făr’-de-Nădejde era unul dintre punctele de referinţă ale moşiei lui Capa Barsavi; deşi erau multe alte magazine care plăteau ceva mai bine şi *mult mai multe* care aveau patroni mai puţin ursuzi, nici unul dintre ele nu se afla la o aruncătură de băţ de scaunul domnesc al lui Capa. Oamenii Potriviţi care îi vindeau lui Harza prada obţinută în cele mai creative moduri posibile puteau fi siguri că prezenţa lor îi va fi adusă la cunoştinţă şi lui Barsavi. Şi nu strica să întăreşti impresia că eşti un hoţ activ şi responsabil.

— Păi sigur, zise bătrânul vadran pe când Jean ţinea deschisă uşa blindată şi cu grilaj pentru ceilalţi patru Ticăloşi Gentilomi. Era de aşteptat ca numai cei mai puţin importanţi *garrista* să îndrăznească să-şi arate feţele într-o zi ca asta. Intraţi, pui urâţi de curve camorrene! Frecaţi-vă degetele alea unsuroase de therini de marfa mea minunată. Lăsaţi zoaie pe podelele mele frumoase.

Magazinul lui Harza era întotdeauna închis ca un coşciug, fie soare, fie ploaie; bucăţi prăfuite de pânză erau trase peste ferestrele înguste şi cu gratii, iar locul mirosea a lac de argint, mucegai, tămâie stătută şi sudoare învechită. Harza însuşi era un bătrân cu pielea albă ca zăpada şi cu ochi mari şi apoşi; încreţiturile şi ridurile de pe chipul său păreau că alunecă tot mai jos, de parcă ar fi fost zămislit de un zeu un pic beat, care apăsase prea mult în ţărâna muritoare. Făr’-de-Nădejde îşi căpătase porecla de pe urma strictei sale politici împotriva prelungirii creditului sau a împrumutului de monede; Calo remarcase cândva că, dacă bătrânul ar fi încasat o săgeată în cap, ar fi stat şi ar fi aşteptat ca aceasta să cadă singură mai degrabă decât să plătească un doftor ca să îl panseze.

În colţul din dreapta al magazinului, un tânăr voinic şi cu un aer plictisit, care avea bronz ieftin pe toate degetele

şi cârlionţi unsuroşi atârnându-i în ochi, se foi pe scaunul înalt pe care stătea. La catarama cingătorii sale atârna o măciucă ţintuită cu fier, iar el îi salută încet pe oaspeţi, fără să zâmbească, de parcă aceştia ar fi fost prea proşti ca să-i înţeleagă funcţia.

— Locke Lamora, zise Harza. Sticluţe de parfum şi lenjerie de damă. Tacâmuri şi pocale. Metale zgâriate şi ciobite, pe care nu le mai pot vinde nici unei persoane respectabile. Vă credeţi *atât* de isteţi, spărgătorilor de mâna a doua! Aţi fura şi rahatul de la fundul unui câine, dacă aţi avea sacul potrivit ca să-l aduceţi acasă.

— Interesant că ai pomenit de asta, Harza, pentru că în sacul ăsta – Locke luă săculeţul de pânză din mâinile lui Goangă şi îl ridică – se întâmplă să fie…

— Altceva decât rahat de câine; aud cum zornăie. Dă-l încoace şi hai să vedem dacă ai adus din greşeală şi ceva care să merite să fie cumpărat.

Nările lui Harza se dilatară când desfăcu săculeţul şi îi vărsă conţinutul pe o perniţă din piele de pe tejghea. Estimarea bunurilor furate părea singura formă de satisfacţie senzuală ce-i mai rămăsese bătrânului, şi se apucă de treabă cu entuziasm, cu degetele-i lungi şi strâmbe tremurând de nerăbdare.

— Rahat. Înălţă cele trei medalioane obţinute de Calo şi de Galdo. Nenorocit de terci alchimic şi agate de râu. Nu-s bune nici de dat la porci. Doi gologani bucata.

— Cam puţin, zise Locke.

— Da’ de unde, spuse Harza. Da sau nu?

— Şapte gologani toate trei.

— Doi ori trei face şase, zise Harza. Primeşte sau du-te şi suceşte-i coaiele vreunui rechin, că tot nu-mi pasă.

— Mda… păi atunci cred că o să primesc.

— Hhmmm… Harza examină pocalele de argint pe care Jean le alesese din Cutia cu Porcării. Ciobite, bineînţeles. Idioţilor, voi chiar nu puteţi rezista să nu îndesaţi toate lucruşoarele argintii într-un nenorocit de sac aspru. Să spunem că le pot lustrui şi trimite pe fluviu în sus. Un solon şi trei gologani bucata.

— Un solon şi patru gologani, zise Locke.

— Trei soloni şi un gologan cu totul.

— Fie.

— Şi asta. Harza ridică sticluţa cu lapte de opiu, scoase dopul, mirosi, mormăi şi închise flaconul la loc. Asta valorează mai mult decât vieţile voastre, dar nu prea pot să fac mare brânză cu ea. Curvele alea împopoţonate îşi fac singure compoziţia sau iau un alchimist să le-o facă; nu cumpără niciodată de la străini chestii gata preparate. Poate reuşesc să i-o bag pe gât vreunui biet nenorocit care ia o pauză de struguri sau de Gaze. Trei soloni şi trei baroni.

— Patru soloni şi doi baroni.

— Nici zeii nu ar scoate de la mine patru soloni şi doi baroni. Morgante însuşi dacă ar apărea cu o sabie în flăcări şi cu zece fecioare trăgându-mă de nădragi, poate că ar obţine patru soloni şi un baron. Tu primeşti trei soloni şi patru baroni şi cu asta gata.

— Fie. Dar numai pentru că ne grăbim.

Harza ţinea socoteala cu o pană de gâscă şi o bucată de pergament; îşi trecu degetele peste grămăjoara de inele ieftine a lui Calo, şi Galdo şi izbucni în râs.

— Cred că glumiţi. Rahatul ăsta e la fel de bine-venit ca o grămadă de puli de câine retezate.

— Ei, hai...

— Barem pulile de câini aş putea să le vând cumpărătorilor de carne bătrână. Harza azvârli inelele de bronz şi de aramă spre Ticăloşii Gentilomi, unul câte unul. Vorbesc serios. Nu mai aduceţi rahaturi de-ăstea; am cutii peste cutii pline cu nenorociri pe care n-o să le pot vinde cât oi mai trăi.

Ajunse la inelul din aur întrepătruns cu platină, încadrat în obsidian şi diamant.

— Mmmm... Măcar ăsta valorează ceva. Cinci soloni. Punct. Aurul este veritabil, dar platina este o făcătură verrari ieftină, la fel de autentică precum un ochi de sticlă. Iar eu mă cac diamante mai mari de cinci-şase ori pe săptămână.

— Şapte soloni şi trei baroni, zise Locke. Mi-am dat osteneala ca să pun mâna pe bucăţica asta.

— Da’ ce, trebuie să plătesc în plus doar pentru că fundul şi creierul tău au făcut schimb de locuri la naştere? Nu cred; dacă aşa ar fi stat lucrurile, aş fi auzit până acum. Ia-ţi cei cinci soloni şi zi mersi.

— Harza, te asigur că nimeni dintre cei care intră în magazinul ăsta nu zic…

Şi tot aşa – judecata aparent sumară, vorbele de ocară de-o parte şi de cealaltă, încuviinţarea smulsă de la Locke şi scrâşnetul dinţilor care-i mai rămăseseră bătrânului când lua fiecare obiect şi îl aşeza dincolo de tejghea. Numaidecât, Harza făcu vânt lucrurilor neinteresante în sacul de pânză.

— Ei bine, bomboanelor, se pare că toate astea fac şaisprezece soloni şi cinci baroni. Eu zic că-i mai bine decât să conduci o vidanjeră, nu-i aşa?

— Sau decât să ţii o cămătărie, da, replică Locke.

— Foarte amuzant! strigă bătrânul, în timp ce număra şaisprezece monede murdare din argint şi cinci discuri mai mici de aramă. Iată legendara comoară pierdută a Camorrului. Ia-ţi lucrurile şi du-te naibii până săptămâna viitoare. Asta în caz că Regele Cenuşiu nu îţi face de petrecanie până atunci.

5

Ploaia deja se transformase în burniţă când ieşiră din magazinul lui Harza, râzându-şi în barbă.

— Lanţuri susţinea că nu există libertate mai mare decât libertatea de a fi mereu subestimat, zise Locke.

— Pe toţi zeii, da! Calo îşi dădu ochii peste cap şi scoase limba. Dacă am fi mai liberi de-atât, am începe să plutim spre văzduh şi să zburăm ca păsările.

Din marginea nordică a Resturilor-de-lemn, un pod înalt şi lung din lemn, destul de larg cât să încapă doi oameni pe el, ducea drept la fortăreaţa lacustră a lui Capa. Patru oameni stăteau de strajă la ţărm, cu armele ţinute la vedere sub pelerinele uşoare. Locke presupunea că mai erau cel puţin tot atâţia ascunşi prin preajmă, avându-i în cătarea arbaletelor. Făcu din mâini semnele cuvenite ale lunii în curs, pe când se apropia, cu gaşca sa după el; toţi cei de faţă se ştiau între ei, dar formalităţile nu se discutau, îndeosebi în condiţiile de acum.

— Salut, Lamora! Cel mai vârstnic bărbat din divizia de strajă, un tip vânos cu tatuaje reprezentând rechini

urcându-i pe gât şi obraji, până la tâmple, dădu mâna cu Locke; îşi încleştară braţele stângi. Ai auzit de Tesso?

— Da, salut şi ţie, Bernell! Unul dintre Chipurile Cenuşii ne-a spus pe drumul încoace. Deci este adevărat? Ţintuit de perete, coaiele şi toate alea?

— Coaiele şi toate alea. Îţi închipui cum i-a picat asta şefului. A, şi fiindcă tot veni vorba, Nazca a lăsat ordin: mi-a zis să nu te las să-ţi plăteşti taxele până nu vorbeşti cu ea. Pentru taxe ai venit, nu?

Locke scutură o punguţă cenuşie: cei douăzeci de soloni ai lui Jean plus cei şaisprezece de la Harza şi nişte mărunţiş.

— Într-adevăr, am venit să ne facem datoria civică.

— Bine. Nu prea intră mulţi pentru alte motive. Uite, ştiu că ai distanţa asigurată, că Nazca ţi-e prietenă şi aşa mai departe, dar poate că ar trebui să fii cu *mare* băgare de seamă în seara asta, bine? Sunt o mulţime de *pezon*-i prin preajmă, mai mult sau mai puţin la vedere. E ticsit locul, mai ticsit ca niciodată. Capa i-a luat chiar acum la întrebări pe unii din Coroanele Pline; vrea să ştie pe unde-au umblat azi-noapte.

— Întrebări?

— Da, în măreţul stil clasic. Aşa că ai grijă cum te porţi şi nu face mişcări bruşte, bine?

— Am priceput, zise Locke. Mulţumesc pentru avertisment.

— N-ai pentru ce. Săgeţile de arbaletă costă şi ele bani. Şi-ar fi păcat să le irosim pe de-alde voi.

Bernell le făcu semn să treacă şi ei străbătură pasarela din lemn lungă de vreo nouăzeci de metri. Aceasta ducea la pupa vasului imens şi nemişcat, acolo unde scândurile carenei exterioare fuseseră tăiate şi înlocuite cu două uşi din scoruş, armate cu fier. Aici se aflau alte două străji, un bărbat şi o femeie, cu cearcăne adânci la ochi. Femeia ciocăni de patru ori pe când se apropiau, iar uşile se traseră înăuntru câteva secunde mai târziu. Înăbuşindu-şi un căscat, străjera se sprijini de peretele exterior şi îşi trase peste cap gluga mantalei-de-ulei. Nori întunecaţi veneau în goană dinspre miazănoapte, iar arşiţa soarelui începuse să se mai domolească.

Sala de primire a Mormântului Plutitor era de aproape patru ori mai înaltă decât Locke, căci punţile orizontale

înghesuite ale vechiului galion fuseseră îndepărtate demult, în afară de covertă şi de punţile mijlocii, care slujeau acum de acoperiş. Podeaua şi pereţii erau din lemn de esenţă tare, de culoarea cafelei; pereţii despărţitori erau acoperiţi cu tapiţerii negre şi roşii, pe ale căror margini erau brodate, în fir de aur şi argint, desene cu dinţi de rechin.

Vreo şase ucigaşi plătiţi stăteau cu faţa spre Ticăloşii Gentilomi, cu arbaletele lăsate în jos. Bărbaţii şi femeile purtau apărătoare şi pieptare de piele peste tunici de mătase întărite cu fâşii subţiri de metal; gâturile le erau încinse cu gulere ţepene din piele. Un foaier mai dichisit ar fi fost decorat cu lămpi incandescente şi cu aranjamente florale; pe pereţii acestuia se puteau vedea coşuri din nuiele pline cu săgeţi de arbaletă şi poliţe cu săbii de rezervă.

— Pe loc repaus, zise o tânără, apărând în spatele cârdului de străji, ştiu că arată suspect, dar nu văd nici un Rege Cenuşiu printre ei.

Purta pantaloni bufanţi bărbăteşti şi o bluză neagră şi largă din mătase cu mâneci umflate pe sub o armură de protecţie din piele care părea să fi fost mai mult folosită decât menajată. Cizmele ei ţintuite cu fier (un gust la care nu renunţase niciodată) ţăcăniră pe podea în timp ce păşea printre santinele. Surâsul său primitor nu îi cuprindea şi ochii, care săgetau nervos îndărătul lentilelor ochelarilor banali, cu ramă neagră.

— Îmi cer iertare pentru primirea asta, iubiţilor, spuse Nazca Barsavi, adresându-se tuturor Ticăloşilor, însă punându-şi o mână pe umărul stâng al lui Locke. Era cu vreo cinci centimetri mai înaltă decât el. Ştiu că-i înghesuială mare aici, dar voi patru va trebui să aşteptaţi. Numai *garrista* intră. Tati este prost-dispus.

Se auzi un ţipăt înăbuşit din spatele uşilor care duceau la camerele interioare ale Mormântului Plutitor, urmat de murmurul slab al unor glasuri răstite – zbierete, înjurături, încă un ţipăt.

Nazca îşi frecă tâmplele, dădu la o parte câteva bucle din părul ei negru şi oftă.

— Insistă cât se poate de mult ca nişte Coroane Pline să-i... destăinuie ceva. Îl are şi pe Bunătate Înţeleaptă cu el.

— Treisprezece zei! zise Calo. Mai bine că aşteptăm.

— Într-adevăr. Galdo băgă mâna în haină şi scoase un pachet cam umed de cărţi de joc. Lasă, că noi avem cu ce să ne umplem timpul aici. Pe termen nelimitat, dacă trebuie.

La vederea unui frate Sanza care oferea cărţi de joc, toţi străjerii din încăpere făcură un pas îndărăt; unii dintre ei păreau să ia în calcul cât se poate de serios ridicarea arbaletelor la loc.

— Of, nu şi voi, cretinilor, zise Galdo. Uitaţi, poveştile alea sunt nişte născociri. Toţi ceilalţi de la masă au fost pur şi simplu foarte ghinionişti în noaptea aia...

Dincolo de uşile largi şi solide se afla un coridor scurt, nestrăjuit şi pustiu. Nazca închise uşile de la foaier în spatele său şi al lui Locke, apoi se întoarse către el. Întinse mâna şi îi aranjă părul ud. Avea colţurile gurii lăsate în jos.

— Salut, *pezon*. Văd că nu prea mănânci.

— Ba mănânc mese regulate.

— Ar trebui să încerci să mănânci şi mult, nu doar consistent. Cred că ţi-am mai spus odată că arăţi ca un schelet.

— Iar eu nu cred că mai văzusem vreodată o fetiţă de şapte ani beată rău, în public.

— Păi... Poate că oi fi fost beată rău atunci, dar acum sunt doar rea. Tati este foarte supărat, Locke. Am vrut să te văd înainte să intri la el – are nişte... lucruri pe care vrea să le discute cu tine. Voiam să ştii că, orice ţi-ar cere, nu vreau ca tu... de dragul meu... adică, pur şi simplu fii de acord, te rog. Fă-i pe plac, ai înţeles?

— Nici un *garrista* care ţine la viaţă nu a încercat vreodată să facă altfel. Crezi că mă bate gândul să intru acolo, într-o zi ca asta, şi să-l calc pe bătături cu bună ştiinţă? Dacă tatăl tău îmi spune „latră ca un câine“, o să-i răspund: „Ce rasă, Înălţimea Voastră?“

— Ştiu. Iartă-mă. Însă ideea este următoarea: nu mai este el însuşi. Acum se *teme,* Locke. Se teme cumplit şi cu adevărat. A fost *posac* când a murit mama, dar la naiba, acum... acum strigă în somn. Bea vin şi ia laudanum în fiecare zi ca să-şi păstreze cumpătul. Înainte eu eram singura care n-avea voie să părăsească Mormântul, însă acum vrea ca şi Anjais, şi Pachero să rămână aici. Cincizeci

de străjeri la datorie în orice moment. Până şi Ducele are o viaţă mai relaxată. Tata şi cu fraţii mei au ţipat pe chestia asta toată noaptea.

— Păi, ăă... uite ce e, îmi pare rău, dar nu cred că te pot ajuta în privinţa asta. Şi ce crezi că o să-mi ceară, mai exact?

Nazca îl ţintui cu privirea, cu gura întredeschisă de parcă ar fi dat să spună ceva; apoi păru să se răzgândească, iar buzele i se strânseră a nemulţumire.

— La naiba, Nazca, aş sări în golf şi aş încerca să ciomăgesc şi-un rechin dacă mi-ai cere-o, nu glumesc, dar mai întâi ar trebui să-mi zici cât de *mare* şi de *flămând* este. Pricepi?

— Da, uite, eu doar... o să fie mai puţin stânjenitor dacă o să-ţi spună chiar el. Tu numai ţine minte ce ţi-am zis. Ascultă-l. Fă-i pe plac, iar noi doi o să lămurim problemele după aceea. Dacă o să mai fie un „după aceea“.

— Ce vrei să spui cu dacă o să mai fie un „după aceea“? Nazca, mă îngrijorezi.

— Asta e, Locke. Asta e chestia *dură*. Tati s-a săturat de toată povestea asta cu Regele Cenuşiu. Tesso avea în subordine şaizeci de cuţite, dintre care zece îl însoţeau în permanenţă. Tesso era în graţiile tatei, şi încă bine; avea planuri mari pentru el în viitorul apropiat. Însă de atâta vreme toate lucrurile s-au făcut la bunul plac al tatei încât... nu sunt sigură că ştie cum să reacţioneze acum. Aşa că vrea să închidă prăvălia şi să ne ascundă aici. Mentalitate de asediat.

— Hhmmm... Locke oftă. Nu pot spune că tot ce a făcut până acum nu este prudent, Nazca. El...

— Tati a *luat-o razna,* dacă-şi închipuie că ne poate ţine pe toţi în fortăreaţa asta pentru totdeauna! Obişnuia să meargă la Ultima Greşeală în jumătate din nopţile săptămânii. Obişnuia să umble pe docuri, prin Mara, prin Strungi la orice oră voia. Azvârlea cu gologani în Alaiul Umbrelor. Ducele din Camorr se poate izola şi cârmui legitim; Capa din Camorr nu poate face asta. Trebuie să fie *văzut.*

— Şi să rişte să fie omorât de Regele Cenuşiu?

— Locke, de două luni sunt împotmolită în nenorocita asta de cadă din lemn, şi lasă-mă să-ţi spun ceva: *nu suntem mai în siguranţă* aici decât am fi dacă ne-am îmbăia

goi în cea mai murdară fântână din cea mai întunecată curte din Cazan. Nazca îşi încrucişase atât de strâns braţele sub piept, încât cuirasa ei de piele scârţâi. Şi cum am putea fi, la urma urmei? Cine mai e şi Regele ăsta Cenuşiu? Unde se află? Cine sunt oamenii lui? Nu avem nici cea mai *vagă* idee – şi totuşi omul ăsta se întinde şi ne omoară oamenii după bunul său plac şi după cum socoate el de cuviinţă. Ceva e *în neregulă.* Dispune de resurse pe care noi nu le putem cuprinde cu mintea.

— Este isteţ şi norocos. Nici unul dintre lucrurile astea nu ţine la nesfârşit, crede-mă.

— Nu-i doar isteţ şi norocos, Locke. Sunt de acord că există limite pentru ambele. Deci ce mai are în mânecă? Ce ştie? Sau *pe cine* ştie? Dacă nu am fost trădaţi, înseamnă că am fost întrecuţi. Şi sunt destul de sigură că nu am fost încă trădaţi.

— Încă?

— Nu face pe prostul cu mine, Locke! Treburile ar putea să mai meargă într-un fel sau altul cu tati şi cu mine zăvorâţi aici. Dar, dacă nu-l va mai lăsa nici pe Anjais sau pe Pachero afară să cârmuiască oraşul, întregul regim se va duce la dracu'. Poate *garrista* consideră că-i prudent ca unii dintre Barsavi să stea aici; însă, dacă ne vom ascunde cu *toţii,* o să considere asta o laşitate. Şi nu o să se mulţumească să şuşotească pe la spate; o să caute imediat un alt Capa. Poate chiar mai mulţi Capa noi. Sau poate pe Regele Cenuşiu.

— Aşa că fraţii tăi n-o să-l lase niciodată să îi închidă aici, fireşte.

— Depinde cât de mânios şi de nebun ajunge bătrânul. Însă, chiar şi dacă ar rămâne liberi să cutreiere oraşul, asta rezolvă doar parţial problema. Îţi repet: suntem întrecuţi. Trei mii de cuţite la dispoziţia noastră şi, cu toate astea, năluca asta ne dă peste cap.

— Ce bănuieşti că-i la mijloc? Vrăjitorie?

— Bănuiesc orice. Se zice că Regele Cenuşiu poate omorî un om dintr-o atingere. Se zice că săbiile nu-l rănesc. Îi bănuiesc până şi pe zei. Aşa că fraţii mei cred că sunt nebună. Când privesc situaţia în ansamblu, li se pare că avem de-a face cu un război obişnuit. Ei cred că putem să supravieţuim, să încuiem bătrânul şi surioara şi să aşteptăm până ne dăm seama unde trebuie să lovim. Însă

eu nu văd nimic din toate astea. Eu văd un şoarece cu coada prinsă sub laba unei pisici. Şi, dacă pisica nu şi-a scos încă ghearele, *asta nu-i din pricina vreunui lucru făcut de şoarece.* Nu pricepi?

— Nazca, ştiu că eşti nervoasă. O să ascult. Sunt ca o stâncă. Poţi să zbieri la mine cât vrei. Dar ce pot să fac? Sunt un biet hoţ, *cel mai mărunt* dintre hoţii tatălui tău. Dacă-mi găseşti vreo gaşcă mai mică decât a mea, mă duc să joc cărţi în gura unui rechin-lup. Eu…

— Am nevoie ca tu să mă ajuţi să-l calmez pe tati, Locke. Trebuie să îşi revină cât de cât la normal, ca să ia din nou în serios ce-i zic. De aceea îţi cer să te duci acolo şi să te căzneşti să-i faci pe plac. *Mai ales* să-i faci pe plac. Arată-i un *garrista* credincios, care face orice i se cere, oricând i se cere. Când începe să facă planuri rezonabile pentru viitor, acela va fi semnul că revine la o stare de spirit cu care mă pot înţelege.

— Interesant, zise Locke. Şi, aaa, descurajator.

— Tati obişnuia să spună că, la un moment dat, voi aprecia să am în preajma mea un om elegant căruia să-i dau ordine. Crede-mă, Locke, apreciez. Aşa că… asta e.

La capătul scurtului coridor se afla o altă uşă dublă din lemn solid, aproape identică cu cea care dădea spre sala de primire. Însă uşa aceasta era închisă cu un drug şi încuiată cu un mecanism Verrari automat şi complicat, prins de gratii din fier lustruit. În lacătul din centrul uşii se puteau deosebi o duzină de găuri de chei; Nazca scoase două chei care-i atârnau pe un lanţ de la gât şi se aşeză între Locke şi uşă în aşa fel încât el să nu poată vedea deschizăturile pe care le alesese. Se auzi o serie sacadată de păcănituri, precum şi zgomotul maşinăriei din uşă; unul câte unul, pivoţii ascunşi se desfăcură şi gratiile sclipitoare se desprinseră până când uşa se întredeschise la mijloc.

Din cameră se mai auzi un zbieret, de data asta puternic şi intens fără uşa închisă care să-l înăbuşe.

— E mai rău decât pare, zise Nazca.

— Ştiu ce face Înţeleptul pentru taică-tău, Nazca.

— Să ştii e una. De obicei, Înţeleptul face doar unul sau doi. Azi, tati l-a pus pe nemernic să lucreze cu toptanul.

6

— Ţi-am spus doar că nu îmi place să fac asta, zise Capa Barsavi. De ce mă forţezi să *insist?*

Tânărul cu păr negru era legat de un grilaj din lemn. Atârna cu capul în jos, avea cătuşe de metal la picioare şi mâinile întinse la maximum în jos. Pumnul greu al lui Capa îl izbi pe prizonier chiar sub braţ; se auzi un sunet ca de baros zdrobind carne. Săriră câteva picături de sudoare şi prizonierul zbieră, zvârcolindu-se în legăturile sale.

— De ce mă *jigneşti* aşa, Federico? Încă un pumn în acelaşi loc, cu două dintre degetele grele ale bătrânului desfăcute cu cruzime. De ce nu ai măcar bunul-simţ să-mi oferi o minciună convingătoare? Capa Barsavi îl plesni pe Federico peste gât cu latul palmei; prizonierul trase adânc aer în piept, răsuflând zgomotos când sângele, saliva şi sudoarea i se scurseră în nas.

Inima Mormântului Plutitor semăna puţin cu o sală de bal opulentă, cu laturile curbate. O lumină chihlimbarie caldă cădea din globuri de sticlă suspendate pe lanţuri din argint. Scări duceau la nişte galerii de deasupra şi din aceste galerii până la puntea acoperită cu pânză a vechii corăbii. O platformă mică era înălţată pe peretele din fund şi acolo se afla scaunul larg din lemn, de pe care Barsavi îşi întâmpina de obicei oaspeţii. Camera era decorată cu gust într-un mod discret şi regal, iar astăzi duhnea a frică, sudoare şi nădragi murdari.

Cadrul pe care era întins Federico cobora tocmai din tavan; un întreg semicerc de asemenea cadre putea fi coborât la nevoie, căci Barsavi mai făcea câteodată soiul ăsta de treabă într-un volum care necesita standardizarea procedurii. Şase dintre ele erau acum goale şi stropite cu sânge; numai două mai ţineau încă prizonieri.

Capa îşi ridică privirea când intrară Locke şi Nazca; dădu încet din cap şi le făcu semn să aştepte lângă perete. Bătrânul Barsavi rămăsese puternic ca un taur, dar trecerea anilor lăsase urme adânci. Era mai rotofei şi mai moale acum, cu cele trei bărbi împletite cărunte completate de trei guşi tremurânde. Avea cearcăne vineţii la ochi, iar obrajii erau de un roşu bolnăvicios, specific băuturii. Împurpurat de osteneală, îşi azvârlise mantaua şi lucra în cămaşa de mătase.

În apropierea sa stăteau, cu braţele încrucişate la piept, fraţii mai mari ai Nazcăi: Anjais şi Pachero Barsavi. Anjais era ca o versiune în miniatură a lui Capa, dacă scădeai treizeci de ani şi două bărbi, în timp ce Pachero semăna mai mult cu Nazca, înalt, suplu şi cârlionţat. Ambii fraţi purtau ochelari, căci orice fel de problemă cu ochii ar fi avut bătrâna Doamnă Barsavi, aceasta se transmisese la toţi cei trei copii ai săi care supravieţuiseră.

De peretele îndepărtat se sprijineau două femei. Nu erau suple; braţele lor dezgolite şi bronzate erau musculoase şi încordate, străbătute de cicatrici şi, cu toate că radiau o sănătate aproape sălbatic de bună, trecuseră de mult de anii tinereţii. Cheryn şi Raiza Berangias, gemene identice, erau cele mai renumite *contrarequialla* pe care le avusese vreodată cetatea Camorr. Lucrând numai în echipă, oferiseră la Sărbătoarea Schimburilor aproape o sută de reprezentaţii împotriva rechinilor, peştilor-diavol, felinarelor-morţii şi a altor prădători din Marea de Fier.

De aproape cinci ani, ele erau gărzile de corp personale ale lui Capa Barsavi, cât şi călăii săi. Coamele lor lungi şi sălbatice de păr negru ca tăciunele erau legate sub plase de argint care zornăiau de la dinţii de rechin prinşi în ele. Se zicea că fiecare dinte însemna un om ucis de gemenele Berangias în slujba lui Barsavi.

Ultimul, dar în nici un caz cel mai puţin alarmant în această adunare exclusivistă, era Bunătate Înţeleaptă, un bărbat cu capul rotund, de înălţime medie şi de vârstă mijlocie. Părul său tuns scurt era galben ca untul, semn că provenea dintr-o familie therină din oraşele apusene Karthain sau Lashain; ochii săi păreau să fie mereu umezi de emoţie, deşi expresia de pe chipul său nu se schimba niciodată. Era probabil cel mai potolit om din Camorr – putea smulge unghii cu dezinteresul calm al unui om care îşi lustruieşte cizmele. Capa Barsavi era un torţionar foarte iscusit, însă atunci când simţea că situaţia îl depăşeşte, Înţeleptul nu îl dezamăgea niciodată.

— Nu ştie nimic! Ultimul prizonier, încă neatins, zbieră ca din gură de şarpe când Barsavi îl mai plesni de câteva ori pe Federico. Capa, Înălţimea Voastră, vă rog, nici unul dintre noi nu ştie nimic! Pe toţi zeii! Nici unul dintre noi nu îşi aduce aminte!

Barsavi păşi apăsat pe podeaua din lemn şi îi închise gura celui de-al doilea prizonier, strângându-l cu cruzime şi îndelung de beregată.

— Îţi erau oare adresate ţie întrebările? Eşti nerăbdător să ai şi tu parte de puţină acţiune? Ai fost destul de tăcut când ţi-am trimis ceilalţi şase prieteni pe fundul mării. De ce plângi pentru ăsta?

— Vă rog, rosti bărbatul printre sughiţuri, trăgând aer în piept când Barsavi îşi mai slăbi strânsoarea ca să-i îngăduie să vorbească. Vă rog, n-are nici un rost! Trebuie să ne credeţi, Capa, vă rog! V-am fi spus orice aţi fi vrut să ştiţi dacă am fi ştiut ceva. Nu ne aducem aminte! Pur şi simplu nu…

Capa îl reduse la tăcere, pălmuindu-l cu răutate peste faţă. Pentru o clipă, singurul sunet care se auzi în cameră fură gâfâielile şi suspinele înspăimântate ale celor doi prizonieri.

— Trebuie să vă cred? Nu trebuie să fac *nimic,* Julien. Îmi serveşti rahat şi-mi spui că este friptură de vită? Eraţi atâţia şi nu puteţi nici măcar să născociţi o poveste ca lumea. Dacă aţi încerca să mă minţiţi pe bune, tot m-aş enerva, dar barem aş *înţelege*. Dar voi ce faceţi? Plângeţi că *nu vă aduceţi aminte.* Voi, cei mai puternici oameni din Coroanele Pline, după Tesso însuşi. Aleşii săi. Prietenii săi, gărzile sale de corp, *pezon*-ii săi credincioşi. Şi vă smiorcăiţi ca nişte ţânci spunându-mi că nu vă aduceţi aminte pe unde umblaţi azi-noapte când s-a întâmplat ca Tesso să *moară*.

— Dar s-a întâmplat întocmai aşa, Capa Barsavi, vă rog, este…

— Vă mai întreb o dată: eraţi la băut azi-noapte?

— Nu, în nici un caz!

— Fumaţi ceva? Cu toţii, laolaltă?

— Nu, nimic de genul ăsta. În nici un caz nu… nu laolaltă.

— Gaze, atunci? Ceva de la alchimiştii perverşi din Ierem? Un pic de extaz dintr-un praf ?

— Tesso nu îngăduia…

— Ei bine, atunci… Barsavi îi trânti lui Julien un pumn direct în plex, aproape cu nepăsare. În timp ce bărbatul icnea de durere, Barsavi se întoarse şi îşi ridică braţele cu jovialitate prefăcută. De vreme ce am eliminat orice

explicaţie lumească posibilă pentru o asemenea părăsire a postului, în afară de vrăjitorie sau de intervenţia divină... O, dar iertaţi-mă! Nu cumva aţi fost fermecaţi chiar de zei? Că asta s-ar vedea uşor.

Julien se zbătu ca să scape de legături, roşu la faţă şi clătinând din cap.

— Vă rog...

— Deci n-au fost zeii. M-am gândit eu. Vă ziceam... ei bine, vă ziceam că joculeţul ăsta al vostru mă plictiseşte de moarte. Bunătate.

Bărbatul cu cap rotund îşi lăsă bărbia în piept şi aşteptă cu palmele întinse în sus, de parcă ar fi urmat să primească un cadou.

— Vreau ceva creativ. Dacă Federico nu vrea să vorbească, hai să-i dăm lui Julien o ultimă şansă de a-şi da drumul la gură.

Federico începu să zbiere înainte ca Barsavi să termine de vorbit – vaietul ascuţit şi hohotit al celui care se ştie condamnat. Locke se trezi că strânge din dinţi ca să nu tremure. Atâtea întâlniri cu măcelul ca fundal... zeii puteau fi perverşi.

Bunătate Înţeleaptă se îndreptă către o măsuţă de pe o parte a camerei, pe care erau o grămadă de păhăruţe şi un sac de pânză groasă legat cu un şnur la gură. Bunătate azvârli câteva pahare în sac şi începu să-l lovească de masă; sunetul sticlei sparte şi zornăitoare nu se auzea, fiind acoperit de ţipetele sălbatice ale lui Federico, însă Locke şi-l putea imagina cu destulă uşurinţă. După câteva momente, Bunătate păru mulţumit şi porni încet spre Federico.

— Nu, nu, nu... vă rog, nu, nu...

Ţinând nemişcat capul tânărului cu o mână, Bunătate îi trase iute sacul peste cap şi faţă, până ajunse la gât, acolo unde strânse bine şnurul. Sacul înăbuşea zbieretele lui Federico, care deveniseră iarăşi ascuţite şi neinteligibile. Bunătate începu apoi să frământe sacul, la început cu blândeţe, aproape tandru; degetele lungi ale torţionarului împingeau conţinutul zimţat al sacului peste faţa lui Federico. Pe suprafaţa sacului începură să apară pete roşii; Bunătate mânuia conţinutul sacului de parcă ar fi fost un sculptor care dădea formă lutului. Din fericire, glasul lui Federico cedă şi în următoarele câteva momente bărbatul

nu mai scoase decât nişte gemete răguşite. Locke se rugă în gând ca omul să-şi fi găsit deja refugiul în nebunie, dincolo de durere.

Bunătate începu să maseze pânza mai viguros. Apăsa acolo unde ar fi trebuit să fie ochii lui Federico, apoi pe nas, pe gură şi pe bărbie. Sacul se înroşi şi se înmuie tot mai mult, până când Federico încetă să se mai zbată. Când Bunătate îşi luă mâinile de pe sac acestea arătau de parcă ar fi stors roşii. Surâzând cu tristeţe, lăsă dâre roşii pe lemn cu mâinile sale înroşite şi se duse către Julien, uitându-se ţintă la el, fără să spună nimic.

— Sunt sigur că, dacă te-am convins de *ceva* până acum, asta trebuie să fie neclintirea hotărârii mele, zise Capa Barsavi. Tot nu vrei să vorbeşti?

— Vă rog, Capa Barsavi, şopti Julien, nu este cazul. Nu am nimic să vă spun. Cereţi-mi orice, absolut orice. Noaptea trecută este ca o foaie goală, nu-mi mai aduc aminte, vă rog, pe toţi zeii, vă rog să mă credeţi, c-aş spune orice. Suntem *pezon*-i credincioşi, cei mai credincioşi pe care-i aveţi!

— Sper că nu. Barsavi păru că ajunsese la o hotărâre; le făcu semn surorilor Berangias şi li-l arătă pe Julien. Doamnele cu plete negre lucrară iute şi în tăcere, dezlegând nodurile care-l ţineau prins de cadrul din lemn, lăsându-le pe cele care îi prindeau gleznele de gât. Îl înşfăcară fără nici un efort pe bărbatul tremurând, una de umeri şi cealaltă de picioare. Credincios? Te rog... Suntem oameni în toată firea, Julien. Refuzul de a-mi spune adevărul despre ce s-a petrecut azi-noapte nu este un act de credinţă. M-ai lăsat la nevoie, aşa că o să-ţi plătesc cu aceeaşi monedă. În extrema stângă a imensei săli fusese deschis un geam de mărimea unui om; la nici un metru sub el se afla suprafaţa întunecată a apei de sub Mormânt. Podeaua din jurul deschizăturii era udă de sânge. O să te las şi eu *pe tine*.

Julien mai zbieră o dată, când surorile Berangias îl împinseră prin deschizătură cu capul înainte; lovi apa cu un pleoscăit şi nu mai ieşi la suprafaţă. Capa avea obiceiul să păstreze tot timpul ceva primejdios sub Mormânt, ţinut acolo de plase grele de frânghie întărită cu sârmă, care înconjurau ca o sită pântecele galionului.

— Bunătate, eşti liber. Băieţi, când vă chem eu puteţi să aduceţi nişte oameni care să facă curat aici, dar acum duceţi-vă şi aşteptaţi pe punte. Raiza, Cheryn – duceţi-vă cu ei, vă rog!

Mişcându-se încet, Capa Barsavi se îndreptă către scaunul său vechi şi confortabil şi se aşeză pe el. Gâfâia şi tremura şi mai tare în încercarea de a nu lăsa asta să se vadă. Un pocal din bronz mare cât o supieră era aşezat pe măsuţa de lângă scaunul său; Capa luă o înghiţitură adâncă şi păru să se concentreze asupra aburilor câteva momente, cu ochii închişi. Într-un sfârşit, reveni la viaţă şi le făcu semn lui Locke şi Nazcăi să se apropie.

— Ei bine... Dragul meu Jupân Lamora. Câţi bani mi-ai adus săptămâna asta?

7

— Treizeci şi şase de soloni şi cinci gologani, Înălţimea Voastră.

— Hhmm... O săptămână cam slăbuţă, se pare.

— Da, cu toate scuzele de rigoare, Capa Barsavi. Ploaia, ei bine... uneori e necruţătoare cu noi, cei care intrăm pe ferestre.

— Îhâm... Barsavi lăsă pocalul jos şi îşi cuprinse mâna dreaptă cu palma stângă, mângâindu-şi încheieturile înroşite ale degetelor. Mi-ai adus şi mai mult, desigur. De multe ori. Săptămâni mai bune.

— A, da...

— Sunt câte unii care nu fac aşa, să ştii. Încearcă să îmi aducă mereu aceeaşi sumă, săptămână de săptămână, până când îmi pierd răbdarea şi îi corectez. Ştii cam ce au soiul acela de *garrista,* Locke?

— Ăă, o... viaţă foarte plictisitoare?

— Ha! Da, întocmai. Ce *statornic* din partea lor să aibă acelaşi venit în fiecare săptămână, astfel încât să-mi dea mereu acelaşi procent ca taxă. De parcă aş fi un ţânc care nu observă chestii de-astea. Dar mai sunt şi *garrista* de soiul tău. Ştiu că îmi aduci procentul cinstit, deoarece nu te temi să vii aici şi să îţi ceri scuze că ai câştigat mai puţin decât săptămâna trecută.

— Ăă, sper că nu sunt socotit sfios că împart atunci când balanţa înclină în cealaltă parte...

— În nici un caz. Barsavi zâmbi şi se aşeză mai bine în scaun. De sub podea, din imediata apropiere a trapei pe care dispăruse Julien, se auzeau împroşcături de rău-augur şi izbituri înăbuşite. Mai presus de orice, tu eşti cel mai corect şi mai de încredere *garrista* din slujba mea. Eşti ca un mecanism Verrari. Vii singur să îmi aduci partea, la timp şi fără să aştepţi să te chem. Aşa ai făcut vreme de patru ani, săptămână de săptămână. Consecvent, de când a murit Lanţuri. Nici măcar o dată nu ai lăsat de înţeles că ar fi ceva mai important decât prezenţa ta înaintea mea, cu punga aia în mână.

Capa Barsavi arătă spre punguţa de piele pe care o ţinea Locke în mâna stângă şi îi făcu semn Nazcăi. Formal, rolul ei în organizaţia lui Barsavi era cel de *finnicker,* cel care păstrează registrele. Putea să turuie totalul plăţilor făcute de orice gaşcă din oraş, înşirând pe puncte săptămânile şi anii, fără greşeală. Locke ştia că ea aducea la zi, pe pergament, înregistrările plăţilor, pentru folosul personal al tatălui său, dar în ceea ce-i privea pe supuşii lui Capa, aceştia credeau că fiecare bănuţ din comoara sa legendară era catalogat numai şi numai în spatele privirii ei reci şi fermecătoare. Locke îi azvârli punga de piele, iar ea o înşfăcă din aer.

— Niciodată nu ţi-a trecut prin gând să trimiţi un *pezon* să facă treaba unui *garrista,* zise Capa Barsavi.

— Păi, ăă, sunteţi mult prea bun cu mine, Înălţimea Voastră. Însă astăzi mi-aţi uşurat alegerea, de vreme ce doar *garrista* au avut voie să treacă de uşă.

— Ei, nu te face că nu ştii despre ce vorbesc. Ştii prea bine. Nazca, scumpo, Locke şi cu mine trebuie să rămânem singuri.

Nazca îşi aplecă adânc capul în faţa tatălui său, făcându-i un semn iute şi scurt şi lui Locke. Se întoarse şi porni spre uşa dublă de la intrare, tocurile sale de fier răsunând pe lemn.

— Am mulţi *garrista* mai duri decât tine, spuse Barsavi după ce ea plecă. Mulţi mai simpatizaţi, mulţi mai fermecători, mulţi cu găşti mai mari şi mai profitabile. Dar am foarte puţini care se străduiesc mereu să fie atât de curtenitori şi de grijulii.

Locke nu zise nimic.

— Tinere, e drept că mă simt ofensat de multe lucruri, însă fii pe pace, curtoazia nu este unul dintre ele. Hai, relaxează-te! Nu îţi pregătesc laţul.

— Să-mi fie cu iertare, Capa, dar... sunteţi renumit pentru faptul că vă exprimaţi nemulţumirea într-un mod foarte... ăăă...

— Întortocheat?

— Lanţuri mi-a povestit îndeajuns despre cărturarii Colegiului Therin ca să pricep că principalul lor mod de a se exprima este, aaa, capcană verbală, zise Locke.

— Ha! Da. Când ţi-o spune cineva că lupul îşi schimbă părul, dar năravul ba, să ştii că minte, Locke – se pare că nici părul nu şi-l schimbă. Barsavi chicoti şi sorbi din vin înainte să continue: Trăim... vremuri tulburi, Locke. Blestematul ăsta de Rege Cenuşiu a început să mă scoată din sărite. Pierderea lui Tesso este îndeosebi de... Ei bine, aveam planuri pentru el. Acum sunt obligat să aduc alte planuri la înaintare, mai devreme decât intenţionam. Spune-mi, *pezon*... Ce părere ai despre Anjais şi Pachero?

— Ăă, ha... Păi... părerea mea sinceră, Înălţimea Voastră?

— Amănunţită şi sinceră, *pezon*. Îţi poruncesc.

— A. Sunt foarte respectaţi, foarte buni la ceea ce fac. Nimeni nu râde pe la spatele lor. Jean zice că ştiu să se descurce foarte bine într-o luptă. Fraţii Sanza se gândesc de două ori înainte să joace cărţi cu ei, ceea ce nu-i de colo.

— Asta aş putea să aud de la o mulţime de iscoade, la orice oră. Ştiu toate astea. Care este părerea *ta* personală despre fiii mei?

Locke înghiţi în sec şi îl privi pe Capa Barsavi drept în ochi.

— Păi, sunt demni de respect. Sunt buni la ceea ce fac şi probabil că ştiu să se descurce într-o luptă. Nu se dau la o parte de la muncă şi sunt destul de destupaţi la minte... însă... Înălţimea Voastră, să-mi fie cu iertare, o necăjesc pe Nazca în loc să-i asculte avertismentele şi să-i urmeze poveţele. Ea are răbdarea şi subtilitatea pe care... pe care...

— Ei nu o au?

— Ştiaţi ce urma să zic, nu-i aşa?

— Ţi-am spus că eşti un *garrista* grijuliu şi plin de tact, Locke. Acestea sunt trăsăturile tale distinctive, deşi ele implică multe alte calităţi. Încă de pe vremea uimitoarelor boacăne de la început, ai fost întotdeauna însăşi *întruchiparea* unui hoţ precaut, care îşi ţine lăcomia în frâu. *Ai* fi foarte suspicios dacă ai simţi o lipsă de precauţie la ceilalţi. Fiii mei au trăit toată viaţa într-un oraş care se teme de ei din pricina numelui lor de familie. Se aşteaptă să fie respectaţi ca nişte aristocraţi. Sunt lipsiţi de precauţie şi un pic neobrăzaţi. Trebuie să mă asigur că vor primi poveţe chibzuite în lunile şi anii care urmează. Eu n-o să trăiesc veşnic, chiar şi după ce mă descotorosesc de Regele Cenuşiu.

Siguranţa jovială care răzbătu din glasul lui Capa Barsavi când spuse asta îi făcu lui Locke pielea de găină. Capa stătea într-o fortăreaţă pe care nu o mai părăsise de mai bine de două luni şi bea vin într-un aer impregnat încă de sângele celor opt membri ai uneia dintre cele mai puternice şi mai credincioase găşti ale sale.

Avea oare Locke în faţa sa un om cu un plan subtil, care bătea departe? Sau Barsavi cedase în sfârşit, ca un geam de sticlă în flăcări?

— Mi-ar plăcea foarte mult să te am într-o poziţie din care să le dai poveţele necesare lui Anjais şi lui Pachero, zise Capa.

— Ăă... Înălţimea Voastră, asta e cât se poate de... măgulitor, dar, vreau să spun, mă înţeleg destul de bine cu Anjais şi cu Pachero, însă nu sunt chiar ceea ce s-ar putea numi un prieten apropiat. Mai jucăm cărţi din când în când, dar... să fim serioşi: nu sunt un *garrista* prea important.

— După cum ziceam. Chiar şi cu Regele Cenuşiu operând în oraşul meu, tot am destui oameni mai duri ca tine, mai îndrăzneţi, mai simpatizaţi. Nu spun asta ca să te jignesc, deoarece ţi-am menţionat deja calităţile. Şi tocmai de calităţile *acelea* au ei neapărat nevoie. Nu duritate, îndrăzneală sau farmec, ci precauţie calculată şi chibzuită. Prudenţă. Eşti cel mai prudent *garrista* pe care-l am la dispoziţie; te consideri drept cel mai puţin important fiindcă faci cea mai puţină gălăgie. Şi acum spune-mi – ce părere ai despre Nazca?

— Despre Nazca? Locke ciuli şi mai mult urechile. Este... genială, Înălţimea Voastră. Poate reda cuvânt cu

cuvânt conversaţii pe care le-am avut cu ea acum zece ani, fără să greşească deloc, mai ales dacă e ceva jenant pentru mine. Credeţi că eu sunt prudent? Comparativ cu ea, eu sunt la fel de nesăbuit ca un urs în laboratorul unui alchimist.

— Da, spuse Capa. Da. Ea ar trebui să fie noul Capa Barsavi după ce n-oi mai fi eu, dar asta nu o să se întâmple. N-are nimic de-a face cu faptul că este femeie, să ştii. Însă fraţii ei nu ar accepta nici în ruptul capului ca surioara lor să domnească peste ei. Sunt copiii mei şi aş prefera să nu se omoare între ei pentru firimituri din moştenirea pe care intenţionez să le-o las, aşa că nu îi pot îndepărta, ca să-i fac ei loc. Ceea ce pot să fac şi ceea ce trebuie să fac este să mă asigur că, la vremea potrivită, vor avea pe cineva sobru într-un loc de unde nu se vor putea descotorosi de el. Tu şi Nazca sunteţi prieteni buni, nu? Mi-aduc aminte când v-aţi întâlnit prima oară, cu mulţi ani în urmă… când obişnuia să stea pe genunchii mei şi să pretindă că le porunceşte oamenilor mei. În toţi anii care au trecut, te-ai oprit mereu s-o vezi, i-ai oferit mereu cuvinte de alinare? Ai fost mereu *pezon*-ul ei credincios?

— Ăă… sper din toată inima că da, Înălţimea Voastră.

— Ştiu că-i aşa. Barsavi luă o înghiţitură sănătoasă din pocalul său de vin, apoi îl aşeză la loc pe masă cu un zâmbet mărinimos pe chipul său rotund şi încreţit. Aşa că ai încuviinţarea mea: poţi să îi faci curte fiicei mele.

Hai să începem să tremurăm, bine? ziseră genunchii lui Locke, însă această ofertă fu întrecută de o alta, venind din partea judecăţii sale, care îl îndemna să înţepenească pe loc şi să nu facă nimic, precum un om care calcă apa atunci când vede îndreptându-se direct spre el o aripioară înaltă şi neagră.

— O, zise el într-un sfârşit. Eu nu… nu mă aşteptam…

— Sigur că nu, spuse Barsavi. Însă în privinţa asta avem ţeluri complementare. Ştiu că tu şi Nazca aveţi sentimente unul pentru celălalt. Uniunea voastră te-ar aduce în familia Barsavi. Ai trece în responsabilitatea lui Anjais şi a lui Pachero… iar ei în a ta. Nu pricepi? Un cumnat ar fi pentru ei mult mai greu de ignorat decât cel mai puternic *garrista*.

Barsavi îşi îndesă pumnul stâng în palma dreaptă şi zâmbi iarăşi larg, ca un zeu împurpurat la faţă ce binecuvântează de pe tronul său ceresc.

Locke trase adânc aer în piept. Nu era loc de întors; situaţia de faţă necesita un consimţământ total. Capa ar fi putut la fel de bine să-i pună o arbaletă la tâmplă. Muriseră oameni pentru că-i refuzaseră mult mai puţin lui Barsavi; să refuzi mâna fiicei sale ar fi echivalat cu o sinucidere deosebit de neplăcută. Dacă Locke se împotrivea planului, nu mai apuca să vadă zorii zilei.

— Sunt... sunt onorat, Capa Barsavi. Cât se poate de onorat. Sper că nu o să vă dezamăgesc.

— Să mă dezamăgeşti? În nici un caz. Acum, eu ştiu că unii dintre *garrista* mei au pus ochii pe Nazca de ceva vreme. Dar, dacă ar fi fost să-i atragă vreunul atenţia, ar fi făcut-o până acum, nu? Ce surpriză o să aibă când or auzi vestea! La asta chiar că nu se aşteptau!

Şi drept dar de nuntă, se gândi Locke, *gelozia mânioasă a unui număr necunoscut de peţitori lăsaţi cu buza umflată!*

— Atunci, cum... cum şi când ar trebui să încep, Înălţimea Voastră?

— Ei bine, zise Barsavi, hai să-ţi las câteva zile să te gândeşti. Între timp o să vorbesc eu cu ea. Desigur, pe moment nu se pune problema să părăsească Mormântul Plutitor. Însă, după ce ne-om descotorosi de Regele Cenuşiu, ei bine, mă aştept să începi să-i faci curte într-o manieră mai pitorească şi mai publică.

— Vreţi să spuneţi, rosti Locke cu mare grijă, că ar trebui să încep să fur mai mult.

— Consideră asta drept provocarea mea, care vine la pachet cu binecuvântarea mea. Barsavi zâmbi afectat. Hai să vedem dacă poţi rămâne prudent şi în acelaşi timp să fii mai productiv. Eu cred că poţi – şi ştiu că nu ai vrea să ne dezamăgeşti, pe mine şi pe fiica mea.

— Sigur că nu, Înălţimea Voastră. Eu... o să fac tot ce-mi stă în putinţă.

Capa Barsavi îi făcu semn lui Locke să se apropie şi îşi întinse mâna, cu degetele întinse şi cu palma în jos. Locke îngenunche înaintea scaunului lui Barsavi, luă mâna acestuia cu ambele mâini şi sărută inelul lui Capa: acea familiară perlă neagră cu inima roşie ca sângele.

— Capa Barsavi, rosti el cu privirea în pământ.

Capa îl ridică iar în picioare, trăgându-l de umeri.

— Ai binecuvântarea mea, Locke Lamora. Binecuvântarea unui bătrân care îşi face griji pentru copiii săi. Te pun mai presus de mulţi oameni primejdioşi, făcând asta pentru tine. Sunt convins că ţi-ai dat seama că fiii mei vor moşteni o funcţie primejdioasă. Şi dacă nu vor fi destul de atenţi sau destul de duri pentru sarcina asta... ei bine, s-au văzut şi lucruri mai ciudate. Într-o bună zi, oraşul ăsta ar putea fi cârmuit de Capa Lamora. Ai visat vreodată la asta?

— Să spun drept, şopti Lamora, nu mi-am dorit niciodată puterea unui Capa, fiindcă nu aş vrea să am niciodată parte de problemele unui Capa.

— Uite, iar prudenţa aceea. Capa surâse şi făcu semn către uşă, dându-i lui Locke încuviinţarea să se retragă. Problemele unui Capa sunt cât se poate de reale. Însă tocmai m-ai ajutat să rezolv una dintre ele.

Locke porni spre intrare, cu gândurile învolburate. Capa rămase îndărăt, pe scaun, privind în gol, fără să mai zică nimic. Singurele sunete care se mai auzeau erau cel al paşilor lui Locke şi al sângelui care picura regulat din sacul îmbâcsit de pe capul lui Federico.

8

— Ei bine, Nazca, dacă aş fi avut o mie de ani şi aş fi văzut deja tot ce-i de văzut de vreo şase ori, *totuşi,* ăsta ar fi fost *ultimul blestemat de lucru* la care m-aş fi aşteptat vreodată!

Ea îl aştepta în micul hol de dincolo de foaier; îndată ce mecanismele automate sigilaseră uşa către sala principală, ea îi aruncă o privire crispată şi plină de scuze.

— Dar nu înţelegi că ar fi fost *şi mai ciudat* dacă ţi-aş fi explicat înainte?

— Întreaga harababură o să se facă şi mai mare. Uite ce e, te rog, nu interpreta asta greşit, dar... eu...

— Nu interpretez nimic greşit, Locke...

— Eşti o prietenă bună şi...

— Şi eu simt la fel, şi totuşi...

— Mi-e greu să-mi găsesc cuvintele...

— Nu, nu-i greu. Uite. Îl apucă de umeri şi se aplecă uşor ca să îl privească drept în ochi. Eşti un prieten bun,

Locke. Probabil cel mai bun pe care-l am. *Pezon*-ul meu credincios. Ţin nespus de mult la tine, dar nu... ca la un posibil soţ. Şi ştiu că tu...

— Eu... ăă...

— Locke, zise Nazca, ştiu că singura femeie care are cheia de la inima aia ciudată din pieptul tău se află la o mie de mile distanţă. Şi ştiu că mai degrabă ai suspina după ea decât să fii fericit cu altcineva.

— Serios?! Locke strânse din pumni. Se pare că e o chestie de cultură generală pe-aici. Pun rămăşag că Ducele primeşte rapoarte regulate. Se pare că tatăl tău e singurul care *nu ştie.*

— Sau căruia nu-i pasă. Nazca ridică din sprâncene. Locke, este ca de la Capa la *pezon.* Nu-i ceva personal. El dă ordinele şi tu le execuţi. În majoritatea cazurilor.

— Dar nu şi-n ăsta? Credeam că o să te bucuri. Măcar face din nou planuri.

— Eu vorbeam de planuri *rezonabile.* Nazca zâmbi – un zâmbet adevărat de data asta. Haide, *pezon.* Cântă-i în strună câteva zile. Putem trece de perioada asta tulbure şi să ne punem capetele la contribuţie ca să găsim o ieşire din situaţia asta. Doar e vorba de noi, nu? Bătrânul nu poate câştiga şi nici n-o să-şi dea seama că a pierdut.

— Bine. Dacă zici tu...

— Da, zic eu. Întoarce-te poimâine. O să uneltim atunci. O să scăpăm din capcana asta. Acum du-te şi vezi-ţi de băieţii tăi. Şi ai mare *grijă.*

Locke intră iar în sala de primire şi Nazca închise uşa dublă în spatele lui; el se uită înapoi la ea, în timp ce spaţiul dintre uşile negre se îngusta, ascunzând-o treptat privirii lui, până când se trânti în păcănitul încuietorilor. Ar fi putut jura că îi făcuse cu ochiul chiar înainte ca uşa neagră masivă să se închidă între ei.

— ... şi asta e cartea pe care ai ales-o. Şasele de săgeată, zise Calo, ridicând o carte şi arătând-o străjerilor din sala de primire.

— Să fiu al naibii, asta-i vrăjitorie! spuse unul dintre ei.

— Nu, este doar vechiul efect Sanza. Calo amestecă iar pachetul cu o mână şi i-l întinse lui Locke. Vrei să încerci şi tu, şefu'?

— Nu, mersi, Calo. Strângeţi tot, băieţi. Ne-am isprăvit treaba pe ziua de azi, aşa că hai să nu-i mai deranjăm pe oamenii cu arbalete.

Îşi completă spusele cu câteva semne din mâini: *Complicaţii mari; discutăm în altă parte*.

— La naiba, ce foame mi-e, rosti Jean, preluând ideea din zbor. Hai să ne luăm ceva de la Ultima Greşeală şi să mâncăm acasă.

— Da, spuse Goangă. Bere şi tarte de caise!

— O combinaţie atât de dezgustătoare, încât simt o nevoie bizară să o încerc. Jean îl pocni peste ceafă pe cel mai mic Ticălos Gentilom, apoi o luă înainte, în timp ce gaşca o luă spre puntea subţire din lemn care lega Mormântul Plutitor de restul lumii.

9

Cu excepţia lui Capa Barsavi (care îşi închipuia că gaşca lui Locke continua pur şi simplu să stea pe trepte câteva zile pe săptămână chiar şi acum, după ce murise Lanţuri), nimeni dintre Oamenii Potriviţi din Camorr nu ştia că Ticăloşii Gentilomi mai făceau câştiguri în afara Casei lui Perelandro. Calo, Galdo şi Goangă închiriau camere în diverse locuri din Laţ şi din afara acestuia, mutându-se la fiecare câteva luni. Vreme de ani buni, Locke şi Jean păstraseră impresia că ar locui împreună. Printr-o mare întorsătură a sorţii (deşi nu îşi puteau da seama dacă aceasta era spre bine sau spre rău) Jean izbutise să facă rost de camerele de la al şaptelea cat din Turnul Dărâmat.

Noaptea era întunecată şi ploioasă şi nimeni din gaşcă nu era deosebit de nerăbdător să urce scârţâitoarele trepte exterioare care se bălăngăneau pe partea nordică a turnului. Ploaia şuierătoare răpăia pe obloanele de la ferestre, iar vântul scotea un suspin straniu, când ascuţit, când şoptit, în timp ce trecea peste găurile şi crăpăturile vechiului turn. Ticăloşii Gentilomi erau aşezaţi pe pernele de pe podea, la lumina felinarelor de hârtie, şi beau tacticos ce le mai rămăsese din bere, soiul mai deschis şi mai dulceag preferat de majoritatea camorrenilor în defavoarea celui amar şi negru din Verrari. Aerul era îmbâcsit, dar măcar cât de cât uscat.

Locke le spusese toată povestea în timpul cinei.

— Ei bine, zise Galdo, ăsta-i cel mai nenorocit lucru nenorocit care a nenorocit lucrurile pentru noi.

— Iar eu repet: ar trebui să ne retragem mai devreme din jocul cu Don Salvara şi să ne pregătim să înfruntăm pericolul, completă Jean. Toată povestea asta cu Regele Cenuşiu începe să mă sperie şi nu ne putem permite să avem atenţia distrasă, dacă Locke o să fie amestecat în miezul lucrurilor.

— Când ne oprim? întrebă Calo.

— Ne oprim chiar acum, zise Jean. Acum sau după ce mai scoatem un bon de ordine de la Don. Nu mai târziu.

— Mmmm... Locke se uită la drojdia rămasă pe fundul cupei sale din cositor. Am muncit mult pentru lovitura asta. Sunt sigur că putem să mai scoatem cel puţin cinci sau zece mii de coroane. Poate nu cele douăzeci şi cinci de mii pe care speram să le stoarcem de la Salvara, dar destul cât să fim mândri de noi. Eu am încasat-o al naibii de tare, iar Goangă a sărit de pe o clădire pentru banii ăştia, nu uitaţi.

— Şi am fost rostogolit vreo trei kilometri într-un afurisit de butoi!

— Ei, Goangă, spuse Galdo, nu-i ca şi cum butoiul ăla vechi şi rău ţi-a sărit în cârcă pe o alee şi te-a obligat să te bagi în el. Şi îi dau dreptate lui Jean. Ţi-am zis şi-n după-amiaza asta, Locke. Chiar dacă nu vrei să iei serios în calcul asta, putem măcar să facem nişte pregătiri ca să te ascundem, la nevoie? Poate chiar să te scoatem din oraş?

— Tot nu-mi vine să cred că aud un Sanza sfătuindu-mă să fiu precaut, spuse Locke cu un rânjet. Credeam că suntem mai bogaţi şi mai isteţi decât oricine.

— O să mai auzi asta oricând există riscul să-ţi ia vreunul beregata, Locke. Calo preluă argumentarea fratelui său. Mi-am schimbat părerea despre Regele Cenuşiu, asta-i al naibii de sigur. Poate că ţăcănitul ăla singuratic *este* mai tare decât trei mii ca noi. Ai putea fi una dintre ţintele sale. Iar dacă Barsavi te vrea şi mai aproape, în cercul său intim, asta nu face decât să te bage şi mai mult în bucluc.

— Putem să nu vorbim despre beregate tăiate măcar o clipă? Locke se ridică şi se întoarse către fereastra cu oblon dinspre mare. Se făcu că se uită la ea cu mâinile prinse la spate. Cine suntem noi, la urma urmei? Recunosc

că am fost cât pe ce să sar în blestematul ăla de golf când mi-a servit Capa chestia asta. Dar am avut timp să mă gândesc, să înţeleg mai bine – l-am avut pe bătrânul vulpoi, nu-ncape vorbă. O să ne *mănânce din palmă*. Vorbesc serios, băieţi. Suntem atât de buni la ceea ce facem, încât îi cere *Ghimpelui* din blestematul de Camorr *să se însoare cu fiică-sa!* Suntem atât de nevinovaţi, încât e *caraghios*.

— Şi totuşi, zise Jean, este o complicaţie care ar putea să ne dea peste cap planurile *pentru totdeauna*, nu o realizare cu care să ne fălim.

— Ba cum să nu ne fălim, Jean? Eu o să mă fălesc cu asta chiar acum. Nu înţelegi? Nu-i *cu nimic* diferit de ceea ce facem noi zi de zi. E o trebuşoară pe specificul Ticăloşilor Gentilomi – numai că de data asta o să mă ajute şi Nazca să o ducem la bun sfârşit. Nu putem pierde. Am tot atâtea şanse să mă însor cu ea cât am să fiu numit moştenitorul Ducelui Nicovante mâine-dimineaţă.

— Ai un plan?

Ochii lui Jean lăsau să se întrevadă atât curiozitate, cât şi precauţie.

— Nici pe departe. Nu am nici *cea mai vagă idee* ce o să facem. Însă aşa încep *cele mai bune* planuri ale mele. Locke dădu pe gât ce-i mai rămăsese din bere şi azvârli cupa de cositor în perete. Am băut berea, am mâncat tartele de caise, şi spun: la naiba cu amândoi, Regele Cenuşiu *şi* Capa Barsavi. Nimeni nu o să ne sperie într-atât încât să ieşim din jocul cu Don Salvara şi nimeni nu o să ne facă lipeala, mie şi Nazcăi, împotriva voinţei noastre. O să facem ce-am făcut întotdeauna: aşteptăm o ocazie, o înşfăcăm şi câştigăm, la naiba!

— Hhmm... bine. Jean oftă. Dar ne laşi măcar să ne luăm câteva măsuri de precauţie? Şi o să fii cu băgare de seamă când vii şi pleci?

— Bineînţeles, Jean, bineînţeles. Fă-ne rost de nişte locuri pe corăbiile potrivite; cheltuieşte oricât e nevoie. Nu-mi pasă unde se îndreaptă, câtă vreme nu este Ierem. Putem să dispărem unde vrem câteva săptămâni şi să ne furişăm înapoi după cum poftim. Calo, Galdo – duceţi-vă la Poarta Vicontelui mâine. Lăsaţi-le nişte atenţii băieţilor în galben ca să putem ieşi din oraş la o oră mai dubioasă, dacă va fi nevoie. Nu vă zgârciţi la argint şi la aur.

— Eu ce pot face? întrebă Goangă.

— Tu poţi să ne păzeşti spatele. Ţine-ţi ochii larg deschişi. Stai la pândă în jurul templului. Arată-mi pe oricine ţi se pare nelalocul său, pe oricine zăboveşte prea mult. Dacă încearcă cineva să ne urmărească, vă *garantez* că ne pitim şi dispărem ca pişatul în ocean. Până atunci, staţi liniştiţi: promit să mă dau drept Lukas Fehrwight cât mai mult în zilele următoare; pot folosi şi nişte deghizări mai ieftine.

— În cazul ăsta, rămâne aşa, zise Jean încet.

— Jean, vă pot fi *garrista* sau pot fi doar tipul care cumpără bere şi tarte atunci când toţi ceilalţi nu îşi mai găsesc pungile. Locke le aruncă o privire mult prea piezişă. Nu pot fi ambii; fie unul, fie celălalt.

— Sunt neliniştit, spuse Jean, deoarece nu-mi place să am atât de puţine informaţii, cum mă tem că-i cazul. Îi împărtăşesc bănuielile Nazcăi. Regele Cenuşiu are ceva în mânecă, ceva ce nu putem cuprinde cu mintea. Jocul nostru este foarte delicat şi situaţia noastră foarte... fluidă.

— Ştiu. Însă îmi urmez instinctul, şi instinctul îmi spune să întâmpinăm chestia asta frontal şi cu zâmbetul pe faţă. Uite ce e, zise Locke, cu cât facem asta mai mult, cu atât învăţăm despre lucrurile pentru care cred că voia să ne pregătească Lanţuri de fapt. Adică *exact aşa ceva*. Nu ne pregătea pentru o lume calmă şi ordonată, în care să putem alege după bunul plac când să fim isteţi. Ne pregătea pentru o situaţie *de rahat*. Ei bine, am ajuns în situaţia aia şi eu spun că ne putem ridica la înălţimea ei. Nu trebuie să mi se reamintească faptul că suntem în ape tulburi până la gât. Vreau doar, băieţi, să vă amintiţi că noi suntem blestemaţii ăia de rechini!

— La naiba, da! strigă Goangă. Ştiam eu că am avut dreptate când te-am lăsat să conduci gaşca asta!

— Ei bine, nu pot să contrazic înţelepciunea evidentă a băiatului care sare de pe acoperişul templelor. Însă sper că observaţiile mele au fost consemnate, spuse Jean.

— Cât se poate de consemnate, zise Locke. Primite, recunoscute şi luate în considerare cu cea mai mare seriozitate. Pecetluite, legalizate şi puternic imprimate pe esenţa mea raţională.

— Pe toţi zeii, tu chiar eşti voios în ce priveşte povestea asta, nu-i aşa? Faci jocuri de cuvinte numai când te simţi deosebit de senin în privinţa lumii.

Jean oftă, însă nu-şi putu reţine o urmă de surâs în colţul buzelor.

— Dacă vei ajunge să fii în primejdie, Locke, trebuie să înţelegi că îţi vom ignora ordinele ca *garrista,* spuse Calo. Atunci ne vom pocni *prietenul* în ceafa aia groasă şi îl vom scoate din Camorr într-o cutie. Am exact măciuca potrivită pentru treaba asta.

— Iar eu am cutia, completă Galdo. Dacă e să fiu cinstit, sunt ani de zile de când trag nădejde să o folosesc.

— Am consemnat şi asta, cu mulţumiri, replică Locke. Însă cu mila Paznicului Strâmb, aleg să mă încred în *noi.* Aleg să mă încred în judecata lui Lanţuri. Mâine am nişte treabă de făcut ca Fehrwight, iar poimâine voi merge să o văd din nou pe Nazca. Capa se va aştepta la asta, şi sunt sigur că ea va veni cu nişte idei până atunci.

Locke se gândi încă o dată la ultima oară când o văzuse şi la felul în care-i făcuse cu ochiul pe când uşa dublă de lemn negru se trântise între ei. Toată viaţa sa, Nazca nu făcuse altceva decât să păstreze tainele tatălui ei. Însemna ceva pentru ea să aibă o taină pe care să o i-o poată ascunde lui?

INTERLUDIU
Băiatul care plângea pentru un cadavru

1

Părintele Lanţuri nu-i lăsă nici un răgaz de la educaţie lui Locke, a doua zi după vizita de la Ultima Greşeală. Cu capul încă zvâcnindu-i de la mahmureala provocată de romul din zahăr negru, Locke începu să înveţe despre ordinele preoţeşti ale lui Perelandro şi ale Binefăcătorului. Erau tot felul de semne din mâini şi de intonaţii ritualice; metode de întâmpinare şi înţelesurile care stau în spatele decoraţiilor de pe robe. În cea de-a patra zi de când se afla în grija lui Lanţuri, Locke începu să stea pe trepte ca unul dintre „Iniţiaţii lui Perelandro“, înveşmântat în alb şi străduindu-se să arate umil şi patetic într-un mod corespunzător.

Pe măsură ce trecură săptămânile, lecţiile lui Lanţuri începură să varieze. Locke făcea două ore de citit şi de scris pe zi; şontâc-şontâc, mâzgăliturile sale deveniră tot mai citeţe, până când fraţii Sanza anunţară că nu mai scria „ca un câine cu o săgeată prin creier“. Locke fu îndeajuns de mişcat de laudele lor ca să le presare ardei iute pe paturi. Cei doi Sanza fură complet bulversaţi când încercarea lor de a se revanşa fu zădărnicită de paranoia totală pe care Locke încă o păstra după experienţele sale în Dealul Umbrelor şi în molima din Cuprins-de-Flăcări; era pur şi simplu imposibil să-l iei prin surprindere sau să-l prinzi dormind.

— Fraţii nu-şi găsiseră naşul la năzbâtii până acum, îi zise Lanţuri lui Locke, pe când stăteau pe trepte într-o zi deosebit de calmă. Acum, se feresc de tine. Când o să înceapă să vină la tine pentru *sfaturi,* ei bine... atunci vei şti că i-ai îmblânzit.

Locke zâmbise, fără să spună nimic; chiar în acea dimineaţă, Calo se oferise să-l ajute la calcule dacă mezinul Ticălos Gentilom le dezvăluia gemenilor cum făcea să le observe micile capcane şi să le facă inofensive.

Locke dezvălui foarte puţine dintre trucurile sale de supravieţuire, însă acceptă ajutorul celor doi fraţi la aritmetică. Pentru fiecare problemă rezolvată, singura sa

recompensă era una şi mai grea din partea lui Lanţuri. În acelaşi timp, îşi începu lecţiile de vorbire în vadrană; Lanţuri dădea porunci simple în acea limbă, şi odată ce Locke deveni îndeajuns de familiar cu ea, Lanţuri le interzicea adesea celor trei băieţi să vorbească altfel vreme de ore în şir. Până şi conversaţia de la cină se purta în limba aspră şi ilogică de la miazănoapte. Lui Locke i se părea adeseori imposibil să spună ceva în vadrană fără să pară mânios.

— Nu o să auziţi limba asta vorbită prea mult printre Oamenii Potriviţi, dar o s-o auziţi la docuri şi printre negustori, asta-i al naibii de sigur, zise Lanţuri. Şi când auziţi pe cineva vorbind-o, nu lăsaţi să se înţeleagă că o ştiţi, decât dacă este absolut necesar. Aţi fi surprinşi cât de aroganţi sunt unii dintre nordicii ăştia în privinţa graiului lor. Voi doar faceţi pe proştii şi nu se ştie niciodată ce porumbel le scapă pe gură.

Locke avu parte de şi mai multe lecţii în artele culinare; o dată la două nopţi, el şi Lanţuri trudeau la vatra de gătit, iar Calo şi Galdo îl dădăceau zdravăn în tandem.

— Aceasta este *vicce alo apona,* cea de-a cincea Artă Frumoasă a Camorrului, spuse Lanţuri. Bucătarii-şefi din bresle deprind întrebuinţările tuturor celor opt stiluri mai bine decât cele ale propriilor puţe, însă tu va trebui să te mulţumeşti cu esenţialul, pentru moment. Ţine cont însă, esenţialul nostru se pişă cu boltă pe ce au alţii mai bun. Numai Karthain şi Emberlain sunt pe-aproape; majoritatea vadranilor n-ar putea deosebi o bucătărie rafinată de un rahat de şobolan înmuiat în ulei de lampă. Uite, ăsta este Vârf-de-Piper Auriu, iar ăsta ulei de măsline din Jereshti, şi îndărătul lor păstrez coajă uscată de lămâie-cu-scorţişoară...

Locke găti tocană de caracatiţă şi fierse cartofi; tăie pere, mere şi fructe alchimice hibride, din care curgea suc cu aromă de miere. Condimentă, asezonă şi îşi muşcă limba într-o concentrare furioasă. Fu deseori arhitectul unor eşecuri înfiorătoare, azvârlite în spatele templului şi date caprei. Însă, aşa cum se perfecţionase la toate celelalte, se perfecţionă şi la vatră; în curând, fraţii Sanza nu îl mai necăjiră şi începură să se încreadă în aptitudinile sale de asistent când lucrau la propriile creaţii delicate.

Într-o noapte, cam la jumătate de an de la venirea sa în Casa lui Perelandro, Locke şi cei doi Sanza colaborară la un platou de pui de rechini umpluţi; aceasta era *vicce enta merre,* cea dintâi Artă Frumoasă, bucătăria făpturilor din mare. Calo scoase măruntaiele micilor rechini cu piele moale şi îi îndesă cu ardei roşii şi galbeni, umpluţi la rândul lor cu cârnaţi şi brânză-sângerie de către Locke. Ochii mici şi holbaţi ai făpturilor fură înlocuiţi cu măsline negre. După ce li se smulseră colţii, gurile le fură umplute cu morcovi glazuraţi şi cu orez, iar aripioarele şi cozile fură tăiate şi fierte în supă.

— Aaa, zise Lanţuri, când cina pregătită cu grijă dispăru în patru gâtlejuri recunoscătoare, masa asta a fost cu adevărat excelentă, băieţi. Dar vreau să vă aud vorbind numai în vadrană cât timp faceţi curat şi spălaţi vasele…

Şi tot aşa; Locke fu dădăcit în arta aşezării unei mese şi în cea a servirii unor persoane de rang înalt. Învăţă cum să tragă un scaun şi cum să toarne ceai şi vin; împreună cu cei doi Sanza, urmă ritualuri de masă minuţioase, cu seriozitatea unor doftori care operează un pacient. Avu parte de lecţii în domeniul vestimentar şi învăţă cum să lege funde, cum să prindă cataramele de la pantofi şi cum să poarte chestii scumpe precum ciorapii. De fapt, era dădăcit într-o varietate ameţitoare de domenii, mai puţin în furat.

Când se apropie prima aniversare a sosirii lui Locke la templu, lucrurile se schimbară.

— Am nişte obligaţii, băieţi, le spuse Lanţuri într-o noapte, pe când se ghemuiau cu toţii în grădina fără viaţă de pe acoperiş. Ăsta era locul unde prefera să discute cu ei problemele mai importante ale vieţii lor, cel puţin atunci când nu ploua. Sunt obligaţii pe care nu le pot amâna, când vin anumiţi oameni să-mi ceară să le onorez.

— Cum ar fi Capa? întrebă Locke.

— Nu de data asta. Lanţuri trase un fum lung din ţigara sa obişnuită de după cină. De data asta am nişte obligaţii faţă de alchimiştii întunecaţi. Ştiţi despre ei, nu?

Calo şi Galdo încuviinţară şovăielnic; Locke clătină din cap.

— Ei bine, zise Lanţuri, există o Breaslă cinstită şi bună a Alchimiştilor, însă aceştia sunt foarte pretenţioşi în privinţa persoanelor pe care le admit în rândurile lor şi a

treburilor pe care aceste persoane au voie să le facă. Alchimiştii întunecaţi sunt genul de motiv pentru care breasla *are* asemenea reguli stricte. Ei fac afaceri în prăvălii false, cu oameni ca noi. Droguri, otrăvuri, tot ce-ţi trebuie. Capa domneşte peste ei aşa cum domneşte şi peste noi, dar nimeni nu încearcă să-i intimideze în mod direct. Nu sunt, ăă, genul de oameni pe care să vrei să-i superi. Jessaline d'Aubart este probabil cea mai bună dintre toţi. Am, ăă, avut ocazia să fiu otrăvit cândva. Iar ea m-a ajutat. Aşa că îi sunt dator şi ea mi-a cerut să-i întorc serviciul. Vrea un *cadavru*.

— Gorganul Cerşetorilor, rosti Calo.

— Şi o lopată, adăugă Galdo.

— Nu, are nevoie de un cadavru proaspăt. Cald încă, şi zemos, cum s-ar zice. Vedeţi voi, Breslele Alchimiştilor şi Doftorilor au dreptul la un anumit număr de cadavre proaspete în fiecare an, prin decret ducal. Direct de pe eşafod, numai bun de tăiat şi înţepat. Alchimiştii întunecaţi nu au parte de asemenea curtoazie, iar Jessaline are câteva teorii pe care vrea să le verifice. Aşa că m-am hotărât ca voi, băieţi, să ieşiţi împreună la lucru pentru prima voastră lovitură. Vreau să găsiţi un cadavru mai proaspăt decât pâinea de dimineaţă. Puneţi mâna pe el fără să atrageţi o atenţie nedorită asupra voastră şi aduceţi-l aici, ca să i-l pot înmâna lui Jessaline.

— Să furăm un cadavru? Da' asta nu-i distractiv deloc, zise Galdo.

— Gândiţi-vă la el ca la un test preţios al îndemânării voastre, spuse Lanţuri.

— Înseamnă că o să mai furăm şi alte cadavre pe viitor? întrebă Calo.

— Nu vă pun la încercare abilităţile de a fura cadavre, dobitoc mic şi neobrăzat, zise Lanţuri cu bunăvoinţă, vreau doar să văd cum *lucraţi împreună* la ceva mai serios decât pregătirea cinei. Mă gândesc să vă dau tot ce-mi veţi cere, fără să vă ofer indicii. Treaba asta va trebui să o pregătiţi pe cont propriu.

— Tot ce cerem? spuse Locke.

— Câtă vreme este rezonabil, zise Lanţuri. Şi vreau să subliniez un lucru: nu puteţi face voi cadavrul. Trebuie să îl găsiţi mort în mod onorabil, *de mâna altcuiva*.

Glasul lui Lanţuri fu atât de convingător când spuse asta, încât fraţii Sanza îl priviră pe Locke cu băgare de seamă câteva secunde, apoi se uitară unul la celălalt cu sprâncenele ridicate.

— Până când are doamna asta nevoie de el? zise Locke.

— Ar fi foarte mulţumită dacă l-ar primi în următoarele două săptămâni.

Locke încuviinţă, apoi îşi privi mâinile câteva secunde.

— Calo, Galdo, spuse apoi, staţi voi pe trepte mâine cât mă gândesc eu la treaba asta?

— Da, răspunseră ei fără şovăire, iar Părintelui Lanţuri nu-i scăpă unda de speranţă din vocile lor. Avea să îşi amintească acel moment tot restul vieţii: noaptea în care cei doi Sanza acceptaseră că Locke urma să fie creierul operaţiunii. Noaptea în care fuseseră *uşuraţi* să-l aibă pe el drept creierul operaţiunii.

— Mort în mod onorabil, dar nu de mâna noastră şi nici măcar gata ţeapăn, zise Locke. Bine. Ştiu că putem s-o facem. O să fie uşor. Doar că nu ştiu încă de ce sau cum.

— Încrederea ta este încurajatoare, spuse Lanţuri. Însă vreau să ţii minte că eşti ţinut în frâu foarte din scurt. Dacă se întâmplă ca vreo tavernă să ardă din temelii sau să izbucnească vreo răzmeriţă, o să te azvârl de pe acoperişul ăsta cu drugi de plumb legaţi la gât.

Calo şi Galdo se uitară iar la Locke.

— În frâu. Bine. Însă nu îţi face griji, zise Locke. Nu mai sunt atât de nesăbuit ca înainte. Vreau să spun, ca atunci când eram mic.

2

A doua zi, înveşmântat într-o robă albă curată de-a ordinului lui Perelandro, brodată la mâneci cu fir de argint, Locke străbătu Cartierul Templelor pe cont propriu pentru prima oară, abia ajungând până la brâu celor din jurul său. Fu uluit să vadă cu câtă politeţe era tratată roba sa (o politeţe, pricepu el limpede, care în majoritatea cazurilor se răsfrângea doar parţial asupra bietului prost care o purta).

Majoritatea camorrenilor priveau Ordinul lui Perelandro cu un amestec de cinism şi milă vinovată. Milostenia

trufaşă a zeului şi a preoţimii sale pur şi simplu nu se potrivea cu miezul aspru al firii oraşului. Însă reputaţia Părintelui Lanţuri, care trecea drept o ciudăţenie pitorească şi pioasă, oferea unele avantaje. Oameni care, de bună seamă, glumeau împreună cu prietenii lor pe seama zâmbetelor fandosite ale preoţilor îmbrăcaţi în alb ai Zeului Cerşetor azvârleau totuşi monede în ceaunul lui Lanţuri, întorcându-şi privirea când treceau pe lângă templul acestuia. De asemenea, se dovedi că lăsau şi un micuţ iniţiat în robă să treacă pe stradă fără să se ia de el; grupurile se dădeau uşor în părţi şi negustorii dădeau din cap aproape politicoşi când Locke trecea printre ei.

Pentru prima oară în viaţa sa, Locke află ce senzaţie grozavă era să umbli în public deghizat ca lumea.

Soarele se căţăra în sus, spre amiază; era îngrămădeală mare şi oraşul răsuna de ecourile şi murmurele gloatelor sale. Locke se îndreptă hotărât către colţul sud-vestic al Cartierului Templelor, acolo unde o pasarelă se arcuia peste canal, făcând legătura cu insula Vechii Cetăţi.

Pasarelele erau o altă moştenire rămasă de la Eldrenii care domniseră aici înainte de sosirea oamenilor: arcade înguste din sticlă, nu mai largi decât şoldurile unui om obişnuit, dispuse în perechi peste majoritatea canalelor din Camorr şi în câteva locuri de-a lungul Fluviului Angevin. Deşi păreau netede, suprafeţele lor sclipitoare erau la fel de aspre ca pielea de rechin; pentru cei cu un anumit nivel de agilitate şi de încredere, ele reprezentau, din multe puncte de vedere, singurul mijloc convenabil de traversare a apei. Traficul era întotdeauna într-un singur sens pe fiecare pasarelă; prin decret ducal, se stabilise că oricine mergea în direcţia greşită putea fi împins în apă de cei cu drept de trecere.

Pe când trecea grăbit pe această pasarelă, gândindu-se intens, Locke îşi aduse aminte de una dintre lecţiile de istorie pe care i-o dăduse Lanţuri. Cartierul Vechii Cetăţi fusese cândva reşedinţa Ducilor din Camorr, cu veacuri în urmă, când toate oraşele-state stăpânite de therini se supuneau unui singur tron din oraşul imperial Therim Pel. Această ramură a nobilimii camorrene se temuse într-un mod atât de superstiţios de turnurile din sticlă, de altfel în perfectă stare, lăsate în urma lor de către Eldreni, încât ridicase un palat masiv din piatră în centrul Camorrului de

sud. Când unul dintre stră-străpredecesorii lui Nicovante (când venea vorba despre asemenea detalii legate de istoria oraşului, cunoştinţele indiscutabil prodigioase pe care le poseda Locke se dizolvau într-o pâclă de indiferenţă totală) îşi mută reşedinţa în turnul argintiu de sticlă numit Sălaşul Corbului, fosta cetate a familiei devenise Palatul Răbdării: centrul municipal judecătoresc al Camorrului, aşa cum era el. Jachetele Galbene şi ofiţerii lor erau încartiruiţi acolo, la fel ca şi magistraţii Ducelui – doisprezece bărbaţi şi femei care îşi prezidau cazurile în robe stacojii şi cu măşti de catifea, identităţile lor adevărate rămânând un secret pentru publicul general. Fiecare dintre ei era numit după una dintre lunile anului – Judecătorul Parthis, Judecătorul Festal, Judecătorul Aurim şi aşa mai departe –, deşi toţi prezidau de-a lungul întregului an.

Mai erau şi temniţe acolo, şi eşafoadele de pe Podul Negru care ducea la porţile Palatului, şi multe *alte lucruri.* Deşi Pactul Secret redusese mult numărul oamenilor care executau brusca şi scurta coborâre de pe Podul Negru (şi ce-i mai plăcea Ducelui Nicovante să pună asta pe seama propriei mărinimii), slujitorii Ducelui născociseră alte pedepse care erau spectaculoase, în cruda lor ingeniozitate, chiar dacă, tehnic, rămâneau neletale.

Palatul era o grămadă mare, pătrată, de piatră neagră şi cenuşie îngrămădită laolaltă, înalt de zece caturi; cărămizile imense din care erau construite zidurile fuseseră aranjate în mozaicuri simple, care acum se decoloraseră, prinzând forme fantomatice. Rândurile de ferestre cu arcade înalte care decorau celelalte nivele ale turnului erau din vitralii, cu modele predominant negre şi roşii. Noaptea, o lumină de rău-augur ardea mereu în spatele acelor ferestre, precum nişte ochi roşii şi palizi în întuneric. Ferestrele nu erau niciodată întunecate; mesajul transmis era limpede.

Patru turnuri circulare şi descoperite la vârf ieşeau din fiecare colţ al Palatului, părând spânzurate în aer de la al şaselea sau al şaptelea cat în sus. Pe laturile acestora atârnau colivii negre din fier, în care prizonieri aleşi special spre a fi chinuiţi erau scoşi în bătaia vântului câteva ore sau chiar zile, cu picioarele bălăbănindu-li-se. Însă până şi acestea erau adevărate locuri din paradis

comparativ cu cuştile de păianjen, un spectacol care i se înfăţişă lui Locke (printre spinările şi umerii adulţilor) când coborî de pe pasarelă şi intră în mulţimea Vechii Cetăţi.

Vreo şase cuşti atârnau de turnul sud-estic al Palatului Răbdării, prinse de lanţuri lungi de oţel, legănându-se încet în vânt, ca nişte mici păianjeni agăţaţi de fire de mătase. Două dintre acestea se mişcau, una urcând încet, iar cealaltă coborând vertiginos. Prizonierilor condamnaţi la cuştile de păianjen nu li se dădea pace nici măcar o clipă, aşa că alţi prizonieri, condamnaţi la muncă silnică, trudeau la imensele cabestane din vârful turnului, lucrând în schimburi toată ziua, până când ocupantul unei cuşti era socotit îndeajuns de zgâlţâit şi de pocăit. Balansându-se, scârţâind şi expuse stihiilor naturii pe toate părţile, cuştile urcau şi coborau încontinuu. Noaptea, rugăminţile şi zbieretele ocupanţilor se puteau auzi chiar de la un cartier sau două depărtare.

Vechea Cetate nu era un cartier prea cosmopolit. În afara Palatului Răbdării, aici se mai aflau docuri, grajduri pentru Jachetele Galbene, birouri ale perceptorilor, scribilor şi ale altor funcţionari ducali şi mici cafenele, unde avocaţi şi grefieri liber-profesionişti încercau să facă rost de lucru de la familiile celor închişi în Palat. Câteva cămătării şi alte afaceri rezistau eroic în partea de miazănoapte a insulei, însă, în cea mai mare parte, erau date la o parte de afacerile mai cumplite ale stăpânirii Ducelui.

Celălalt punct de referinţă al cartierului era Podul Negru, care trecea peste largul canal dintre Vechea Cetate şi Mara Camorrazza: o arcadă înaltă din piatră neagră clădită de oameni, împodobită cu felinare roşii înfăşurate în linţolii negre, de ceremonie, care puteau fi coborâte cu câteva smucituri de frânghie. Spânzurătorile se făceau pe o platformă de lemn înălţată din partea de miazăzi a podului. Se zicea că stafiile neliniştite ale condamnaţilor erau purtate spre mare, dacă aceştia erau omorâţi deasupra unei ape curgătoare. Unii credeau că aceste suflete pierdute se reîntrupau în rechini, ceea ce ar fi explicat de ce Golful Camorrului avea probleme atât de mari cu acele creaturi şi ideea nu era chiar luată în derâdere. În ceea ce-i privea pe majoritatea camorrenilor, „azi joacă ursul la voi, mâine va juca la noi“.

Locke se uită îndelung la Podul Negru, exersându-şi acea capacitate pentru uneltire pe care Lanţuri i-o reprimase luni de-a rândul. Era prea tânăr ca să se analizeze singur, însă procesul uneltirii îi oferea o veritabilă plăcere; o simţea ca pe un ghem de căldură care-l furnica în adâncul stomacului. Nu avea un nume pentru ceea ce făcea, dar în carambolul gândurilor sale învolburate începu să se formeze un plan şi, cu cât se gândea mai mult la el, cu atât era mai mulţumit de sine. Noroc că gluga sa albă îi ascundea chipul de majoritatea trecătorilor, căci altfel aceştia ar fi văzut un iniţiat al lui Perelandro uitându-se ţintă la eşafod şi rânjind sălbatic.

3

— Am nevoie de numele tuturor oamenilor care vor fi spânzuraţi în următoarele două săptămâni, îi zise Locke lui Lanţuri a doua zi, când stăteau pe treptele templului.

— Dacă ai avea ceva spirit de întreprinzător, aşa cum sunt sigur că ai de fapt, ai putea face singur rost de ele şi ţi-ai lăsa în pace sărmanul, grăsanul şi bătrânul stăpân, spuse Lanţuri.

— Aşa aş face, dar am nevoie ca altcineva s-o facă în locul meu. Nu o să mai meargă dacă sunt văzut în preajma Palatului Răbdării înainte de execuţii.

— Ce nu o să mai meargă?

— Planul.

— Oho! Micul şi obraznicul pungaş din Dealul Umbrelor crede că îmi poate ascunde lucruri. Ce plan?

— Planul pentru furtul cadavrului.

— Îhâm. Mai ai şi altceva ce-ai vrea să-mi spui despre el?

— Este genial.

Un trecător azvârli ceva în ceaun. Locke făcu o plecăciune, iar Lanţuri făcu din mână spre om, cu legăturile zăngănindu-i, şi urlă:

— Cincizeci de ani de sănătate ţie şi copiilor tăi, şi fie ca Patronul celor Oropsiţi de Soartă să te binecuvânteze! Ar fi fost o sută de ani, dar mi-a sunat a jumătate de gologan, mormăi Lanţuri, după ce omul trecuse mai departe. Acum să revenim la planul tău genial. Ştiu că ai mai avut planuri

îndrăzneţe, însă nu ştiu sigur dacă ai mai avut vreunul *genial.*

— Atunci înseamnă că ăsta-i primul. Pe bune. Însă am nevoie de numele alea.

— Dacă trebuie, trebuie. Lanţuri se lăsă pe spate şi îşi îndreptă şalele, icnind de plăcere în timp ce spatele îi scârţâia şi pocnea. O să fac rost de ele la noapte.

— O să am nevoie şi de nişte bani.

— A, la asta mă aşteptam. Ia cât îţi trebuie din vistierie şi însemnează în registrul contabil. Dar dacă-ţi faci de cap…

— Ştiu. Drugi de plumb, ţipăt, moarte.

— Ceva de genul ăla. Eşti cam mic, să spun drept, însă chiar şi-aşa, bănuiesc că Jessaline ar putea afla unele lucruri de la cadavrul tău.

4

Ziua Pocăinţei era ziua tradiţională pentru execuţii în Camorr. În fiecare săptămână, o mână de prizonieri posaci erau mânaţi afară din Palatul Răbdării, însoţiţi de preoţi şi de străjeri. Amiaza era ceasul la care erau spânzuraţi.

La cel de-al optulea ceas al dimineţii, când funcţionarii din curtea Palatului îşi ridicau obloanele de lemn şi se instalau pentru o zi lungă de spus „şterge-o, în numele Ducelui“ tuturor veniţilor, trei iniţiaţi de-ai lui Perelandro, înveşmântaţi în robe albe, intrară în curte împingând o cotigă îngustă din lemn. Cel mai mic dintre ei se îndreptă spre primul funcţionar disponibil; feţişoara sa subţire de-abia dacă se ridica peste tejgheaua cabinei funcţionarului.

— Ia te uită, ce ciudat! zise funcţionara, o femeie trecută de vârsta mijlocie şi cu o constituţie fizică asemănătoare unui sac de cartofi, deşi pesemne nu atât de caldă sau de înţelegătoare ca aceştia. Te ajut cu ceva?

— O să fie spânzurat un om, spuse Locke. Astăzi la prânz.

— Nu mai spune! Şi eu care credeam că-i un secret de stat…

— Îl cheamă Antrim. Antrim Ciungul, aşa i se zice. Este…

— Ciung. Da, îl spânzură azi. Incendiere, furt, afaceri cu negustorii de sclavi. Fermecător om!

— Voiam să spun că este căsătorit, interveni Locke. Nevasta lui are planuri. În ceea ce-l priveşte.

— Uite ce e, a trecut vremea apelurilor. Saris, Festal şi Tathris au pecetluit condamnarea la moarte. Antrim Ciungul e în mâinile lui Morgante acum, şi apoi va trece în cele ale lui Aza Guilla. Nici măcar unul dintre căcăţeii drăgălaşi ai Zeului Cerşetor nu-l mai poate ajuta acum.

— Ştiu, zise Locke. Nu vreau să fie cruţat. Nevesti-sii nu îi pasă dacă e spânzurat. Sunt aici pentru cadavru.

— Serios? Pentru prima oară, o curiozitate reală fulgeră în ochii funcţionarei. Asta chiar că-i ciudat. Ce-i cu cadavrul?

— Nevastă-sa ştie că omul merită să fie spânzurat, însă vrea ca el să aibă o şansă în plus. Cu Doamna Tăcerii Îndelungate, mă-nţelegeţi. Aşa că ne-a plătit să-i luăm cadavrul şi să i-l ducem în templul nostru. Ca să aprindem lumânări şi să ne rugăm pentru mijlocirea lui Perelandro, vreme de trei zile şi trei nopţi. După aceea îl îngropăm.

— Aşa deci, spuse funcţionara. Cadavrele sunt date jos după vreun ceas şi azvârlite în gropi de pe Gorganul Cerşetorilor. Mai mult decât ar merita, dar măcar e curat aşa. Nu prea obişnuim să le dăm oricui cere unul.

— Ştiu. Stăpânul meu nu poate vedea, nici nu poate părăsi templul, altfel ar fi fost aici să vă explice chiar el. Însă aşa, ne are doar pe noi. M-a pus să vă spun că ştie ce neplăceri vă producem.

Mânuţa lui Locke apăru peste marginea tejghelei, iar când se retrase în urma ei rămase o punguţă din piele.

— Vai, *cât* de politicos din partea lui! Ştim cu toţii ce devotat este Părintele Lanţuri. Funcţionara ascunse iute punga sub tejghea şi o scutură un pic; aceasta zornăi, iar ea mormăi: Încă avem neplăceri, totuşi.

— Stăpânul meu v-ar fi foarte recunoscător pentru orice ajutor ne-aţi putea da.

Încă o pungă apăru pe tejghea şi funcţionara chiar scăpă un zâmbet.

— Nu este cu neputinţă, zise ea. Dar nici sigur nu este încă.

Locke făcu să apară o a treia pungă, iar funcţionara încuviinţă:

— În cazul ăsta, o să vorbesc cu Stăpânul Funiilor, micuţule.

— Ne-am adus chiar şi propria cotigă, spuse Locke. Nu vrem să vă facem necazuri.

— Sunt sigură că nu o să-mi faceţi. Mina sa se îmblânzi pentru o clipă. Nu am vrut să jignesc prin ceea ce am zis despre Zeul Cerşetor, băiete.

— Nu am socotit-o o jignire, doamnă. La urma urmei, este ceea ce facem noi. O blagoslovi cu ceea ce i se păru lui a fi cel mai încântător zâmbet al său. Nu mi-aţi dat ceea ce am cerut pentru că v-am cerut, din bunătatea inimii dumneavoastră, fără să fie vorba de bani la mijloc?

— Ba *cum să nu!*

De data asta chiar îi făcu cu ochiul.

— Douăzeci de ani de sănătate dumneavoastră şi copiilor dumneavoastră, spuse Locke, făcând o plecăciune şi dispărând temporar sub tejghea. Şi fie ca Patronul celor Oropsiţi de Soartă să vă binecuvânteze!

5

Fu o execuţie scurtă şi rapidă; Stăpânii Funiilor Ducelui erau cât se poate de experimentaţi la meşteşugul ăsta. Nu era prima execuţie pe care o văzuse Locke, nici nu avea să fie ultima. El şi fraţii Sanza avură chiar timp să facă toate gesturile reverenţiale cuvenite, când, în ultima clipă, unul dintre condamnaţi imploră binecuvântarea lui Perelandro.

Traficul fusese oprit pe Podul Negru pe durata execuţiilor; un mic grup de străjeri, spectatori şi preoţi începură să se învârtă pe-acolo, după ce trecu ceasul respectiv. Cadavrele se răsuceau în briza de sub ele, cu funiile scârţâind; Locke şi cei doi Sanza păstrară o distanţă respectuoasă cu cotiga lor.

În cele din urmă, Jachetele Galbene începură să dea jos cadavrele, unul câte unul, sub privirea atentă a câtorva dintre preoţii lui Aza Guilla. Cadavrele fură aşezate cu grijă într-o căruţă descoperită, trasă de doi cai negri împodobiţi cu negrul şi argintiul specifice ordinului Zeiţei Morţii. Ultimul cadavru dat jos fu cel al unui bărbat vânjos, cu o barbă lungă şi cu capul ras; mâna sa stângă se sfârşea cu un ciot roşu încreţit. Patru Jachete Galbene duseră acest

trup până la cotiga unde aşteptau băieţii; o preoteasă de-a lui Aza Guilla îi însoţea. Locke simţi cum îi trece un fior pe şira spinării când acea mască impenetrabilă din plasă argintie se aplecă spre el.

— Frăţiorii mei din ordinul lui Perelandro, zise preoteasa, pentru ce mijlocire vreţi să vă rugaţi în numele acestui om?

Glasul său era cel al unei femei foarte tinere, pesemne nu mai mare de cincisprezece-şaisprezece ani. Aceasta nu făcu decât să-i sporească ciudăţenia în ochii lui Locke, şi el se trezi că are gâtul uscat deodată.

— Ne rugăm pentru orice ni se va da, spuse Calo.

— Nu ne stă-n puteri să ghicim voia celor Doisprezece, continuă Galdo.

Preoteasa îşi înclină foarte uşor capul.

— Mi s-a zis că *văduva* acestui om ar fi cerut ca el să fie înhumat în Casa lui Perelandro înainte de îngropare.

— Se pare că a crezut că s-ar putea să-i ajute, să ne fie cu iertare, spuse Calo.

— Nu este nemaiîntâlnit. Însă este mult mai obişnuit ca toţi cei mâhniţi să ceară mijlocirea *noastră* la Doamnă.

— Stăpânul nostru, izbuti Locke să grăiască, i-a făgăduit solemn bietei femei că o să ne dăm osteneala. De bună seamă, de ne ţinem cuvântul nu o facem ca să vă supărăm pe dumneavoastră sau pe Preafrumoasa Doamnă.

— Desigur. Nu am vrut să las de înţeles că aţi greşit cu ceva; Doamna îl va cântări la urmă, orice s-ar spune şi s-ar face până ca trupul să fie înmormântat. Făcu un gest şi Jachetele Galbene aşezară trupul în cotigă. Unul dintre ei desfăcu un linţoliu ieftin de bumbac şi îl puse peste cadavrul lui Antrim, lăsându-i descoperit doar creştetul. Fie ca Doamna Îndelungatei Tăceri să vă binecuvânteze, pe voi şi pe stăpânul vostru!

— Să vă binecuvânteze Patronul celor Oropsiţi de Soartă! rosti Locke, în timp ce el şi cei doi Sanza se aplecau de la mijloc în unison; un şnur de argint împletit la gâtul preotesei arăta că era mai mult decât o simplă iniţiată, ca ei. Pe dumneavoastră şi pe fraţii şi surorile dumneavoastră.

Fraţii Sanza trecură în partea din faţă a cotigii, iar Locke trecu în spate, ca să o împingă şi să păstreze povara echilibrată. Îşi regretă imediat alegerea; spânzurarea

umpluse nădragii omului cu propriul rahat şi mirosul începuse să se înalţe. Strângând din dinţi, Locke strigă: Spre Casa lui Perelandro, cu toată demnitatea.

Înaintând cu greutate, cei doi Sanza traseră cotiga de-a lungul părţii de apus a Podului Negru, iar apoi se întoarseră către miazănoapte, îndreptându-se spre podul larg şi jos care ducea la cartierul de răsărit al Pieţei Schimburilor. Era un drum oarecum ocolit spre casă, dar nu dădea deloc de bănuit – cel puţin până când cei trei băieţi înveşmântaţi în robe albe ajunseră destul de departe de oricine îi văzuse părăsind locul execuţiei.

Mişcându-se ceva mai repede (şi bucurându-se de respectul suplimentar pe care i-l aducea mortul – în afară de Locke, care era încă în direcţia vântului şi simţea din plin efectele ultimului act zadarnic din viaţa bietului nefericit), o cotiră la stânga şi se îndreptară către podurile dinspre Fauria.

Odată ajunşi acolo, se grăbiră spre miazăzi şi trecură în cartierul Videnza; o insulă relativ curată şi spaţioasă, bine patrulată de Jachetele Galbene. În inima Videnzei se afla o piaţă pentru negustori şi meşteşugari; nume cunoscute, care dispreţuiau harababura învolburată a Pieţei Schimburilor. Aceştia îşi conduceau afacerile de la primele caturi ale caselor elegante, vechi şi lăsate, care erau mereu proaspăt tencuite şi văruite peste bârnele lor de lemn. Prin tradiţie, acoperişurile cu ţigle din cartier erau smălţuite în culori vii şi neregulate: albastre, mov, roşii şi verzi, ele agăţau privirile şi sclipeau ca sticla în arşiţa soarelui.

La intrarea dinspre miazănoapte în această piaţă, Calo ţâşni de lângă cotigă şi se pierdu în mulţime; Locke veni din spate (murmurând rugăciuni de mulţumire) şi îi luă locul. Astfel dispuşi, îşi traseră strania povară spre prăvălia lui Ambrosine Strollo, prima doamnă a lumânărarilor camorreni, însăşi furnizoarea Ducelui.

— Dacă există vreo fărâmă bicisnică de camaraderie veritabilă în Camorr, le spusese cândva Lanţuri, un locşor unde numele lui Perelandro nu este rostit cu un soi de dispreţ compătimitor, trebuie să fie Videnza. Negustorii sunt oameni zgârciţi, iar meşteşugarii sunt apăsaţi de griji. Totuşi, cei care obţin un câştig frumuşel din meseria lor *sunt* oarecum fericiţi. Au parte de cea mai bună dintre

lumile la care pot aspira oamenii de rând. Asta în cazul în care nu au de-a face cu de-alde noi.

Locke fu impresionat de răspunsul pe care el şi Galdo îl primiră când traseră cotiga în faţa casei cu patru caturi a Doamnei Strollo. Aici, atât negustorii, cât şi clienţii îşi plecară capetele pe când cadavrul trecea pe lângă ei; mulţi dintre ei chiar făcură gestul mut de binecuvântare în numele celor Doisprezece, atingându-şi cu ambele mâini mai întâi ochii, apoi buzele şi în cele din urmă inima.

— Dragii mei, zise Doamna Strollo, ce onoare şi ce misiune *neobişnuită* trebuie că aveţi.

Era o femeie zveltă, care îmbătrânea frumos, la mii de ani-lumină în direcţie opusă faţă de funcţionara cu care negociase Locke în acea dimineaţă. Întreaga atitudine a lui Strollo exprima un respect curtenitor; se purta de parcă cei doi mici iniţiaţi roşii la faţă şi asudând masiv sub robe ar fi fost preoţi dintr-un ordin mai puternic. Dacă putea mirosi mizeria din nădragii lui Antrim, se abţinea să menţioneze.

Stătea la fereastra dinspre stradă a prăvăliei sale, sub o acoperitoare masivă din lemn, care era trasă jos în timpul nopţii, ca să apere locul de răufăcători. Fereastra avea cam trei metri lăţime şi pe jumătate în înălţime, iar Doamna Strollo era înconjurată de lumânări, stivuite strat peste strat, şir după şir, precum casele şi turnurile unui oraş de ceară ireal. Globurile alchimice înlocuiseră în mare parte lumânările ieftine ca sursă de lumină pentru nobili şi nenobili laolaltă; puţinii jupâni lumânărari rămaşi contraatacau amestecând parfumuri tot mai plăcute în creaţiile lor. În plus, mai erau şi nevoile ceremoniale ale templelor şi credincioşilor din Camorr – nevoi pe care lumina rece a sticlei nu o putea satisface corespunzător, în opinia majorităţii.

— Îl înhumăm pe acest om vreme de trei zile şi trei nopţi înainte de înmormântare, spuse Locke. Stăpânul meu are nevoie de lumânări noi pentru ceremonie.

— Bătrânul Lanţuri, vrei să spui? Bietul şi dragul de el... Hai să vedem... o să aveţi nevoie de levănţică pentru curăţenie, floare-sângerie de toamnă pentru binecuvântare şi trandafiri sulfuroşi pentru Preafrumoasa Doamnă, nu?

— Da, vă rog, zise Locke, scoţând la iveală o pungă jerpelită din piele, care zornăia de arginţi. Şi câteva candele fără miros. Câte şase din fiecare.

Doamna Strollo alese cu grijă lumânările şi le împachetă în postav ceruit („un dar din partea casei, murmură ea când Locke dădu să deschidă gura, şi poate că am pus ceva mai multe decât şase din fiecare în pachet). Locke încercă să protesteze de formă, dar bătrâna surzi în mod convenabil câteva secunde esenţiale, cât isprăvi de împachetat marfa.

Locke plăti trei soloni din pungă (având grijă să o lase să vadă că mai erau încă o duzină înăuntru) şi, trăgându-se îndărăt, le ură Doamnei Strollo şi copiilor ei o sută de ani de sănătate în numele Patronului celor Oropsiţi de Soartă. Puse pachetul de lumânări pe cotigă, îndesându-l chiar sub pătura de lângă ochii holbaţi şi sticloşi ai lui Antrim.

De-abia se întoarse ca să-şi reia locul lângă Galdo, că un băiat mai înalt, în straie zdrenţuite şi murdare, intră în el, rostogolindu-l pe spate.

— O! spuse băiatul, care întâmplător era Calo Sanza. O mie de scuze! Sunt atât de neîndemânatic; stai, lasă-mă să te ajut. Înşfăcă mâna întinsă de Locke şi îl săltă în picioare pe băiatul mai firav. Pe cei Doisprezece zei! Un iniţiat! Iartă-mă, iartă-mă. Pur şi simplu nu te-am văzut. Fremătând de nelinişte, scutură colbul de pe roba albă a lui Locke. Eşti bine?

— Da, sunt bine.

— Iartă-mi neîndemânarea; nu am vrut să te jignesc.

— Nu m-ai jignit. Mulţumesc că m-ai ajutat să mă ridic.

Zicând asta, Calo se înclină prefăcut şi fugi în mulţime; peste doar câteva secunde, se făcuse nevăzut. Locke se făcu că se scutură de praf, în timp ce număra până la treizeci în gând. La treizeci şi unu, se aşeză brusc lângă cotigă, se luă cu mâinile de cap şi începu să se smiorcăie. Câteva secunde mai târziu, plângea deja cu sughiţuri. Urmând scenariul, Galdo veni şi îngenunche lângă el, punându-i o mână pe umăr.

— Băieţi, spuse Ambrosine Strollo. Băieţi! Ce s-a întâmplat? Sunteţi răniţi? V-a lovit bădăranul acela?

Galdo se prefăcu că murmură în urechea lui Locke; Locke murmură ceva la rândul lui, şi Galdo căzu în fund. Se întinse şi trase de glugă într-o imitaţie excelentă a frustrării, iar ochii i se măriră.

— Nu, Doamnă Strollo, e chiar mai rău, zise el.

— Mai rău? Ce vrei să spui? Care-i problema?

— Argintul, bolborosi Locke, ridicându-şi privirea ca ea să-i poată vedea lacrimile şiroindu-i pe obraji şi încreţitura dibace a buzelor. Mi-a luat punga. M-a b-buzunărit.

— Erau banii de la văduva acestui om, zise Galdo. Nu doar pentru lumânări, ci şi pentru înhumare, binecuvântări şi înmormântare. Trebuia să i-i ducem Părintelui Lanţuri împreună cu…

— Cu t-trupul, izbucni Locke. L-am dezamăgit!

— Pe cei Doisprezece! murmură bătrâna. Nemernicul ăla mic! Aplecându-se peste tejgheaua de la fereastra prăvăliei, se apucă să urle din toţi rărunchii, cu o vigoare surprinzătoare: HOŢUL! OPRIŢI HOŢUL! În timp ce Locke se apucă iar cu mâinile de cap, ea se uită în sus şi strigă: Lucreţia!

— Da, bunico? se auzi un glas de la o fereastră deschisă. Ce-i toată hărmălaia asta cu un hoţ?

— Trezeşte-ţi fraţii, copilă. Spune-le să coboare acum şi să-şi aducă şi ciomegele! Se întoarse să-i privească pe Locke şi pe Galdo. Nu plângeţi, dragii mei. Nu plângeţi. O să îndreptăm asta cumva.

— Ce-i cu hărmălaia asta despre hoţi? Un sergent lung şi subţire din strajă veni în fugă, cu bastonul scos şi cu pulpanele hainei galbene ca muştarul fluturându-i în spate, împreună cu alte două Jachete Galbene.

— Ce mai poliţist eşti şi *tu*, Vidrik, dacă-i laşi pe şnapanii ăia de ticăloşi mici din Cazan să se strecoare aici şi să-mi jefuiască clienţii, chiar în faţa prăvăliei!

— Ce? Aici? *Ei?* Sergentul din strajă se uită la băieţii mâhniţi, la bătrâna mânioasă şi la cadavrul acoperit; sprâncenele sale dădură să-i sară de pe frunte. Ăăă… da’ omul ăla e *mort*…

— Sigur că-i mort, cap sec; băieţii ăştia îl duc la Casa lui Perelandro, ca să fie binecuvântat şi înmormântat! Pungaşul ăla mic tocmai a furat punga cu banii pe care i-a plătit văduva pentru toată treaba asta!

— Cineva i-a jefuit pe iniţiaţii lui Perelandro? Pe băieţii care îl ajută pe preotul ăla orb? Un bărbat rotofei cu o burtă respectabilă şi cu o grămadă de guşe tremurânde apăru, având un baston într-o mână şi o secure fioroasă în cealaltă. Ticăloşi afurisiţi şi mizerabili! Ce infamie! În Videnza, în plină zi!

— Îmi pare rău, îmi pare atât de rău... se smiorcăi Locke. Nu mi-am dat seama... ar fi trebuit să o ţin mai strâns, chiar nu mi-am dat seama... A fost atât de iute...

— Prostii, băiete, n-a fost vina ta, zise Doamna Strollo. Sergentul din stradă începu să sufle în fluier; grăsanul cu baston continuă să împroaşte venin şi doi tineri se iviră de după colţul casei, înarmaţi cu ciomege ţintuite cu aramă. Urmară alte ţipete, până când pricepură că bunica lor nu păţise nimic; când aflară motivul pentru care-i chemase, începură şi ei să ameninţe, să blesteme şi să jure răzbunare.

— Băieţi, haideţi încoace, spuse Doamna Strollo. Lumânările sunt din partea casei. Aşa ceva nu se întâmplă în Videnza. Nu o să îngăduim. Puse înapoi pe tejghea cei trei soloni pe care i-i dăduse Locke. Cât era în pungă?

— Cincisprezece soloni înainte să vă plătim dumneavoastră, spuse Galdo. Aşa că doisprezece au fost furaţi. Lanţuri o să ne dea afară din ordin.

— Nu vorbiţi prostii, zise Doamna Strollo. Adăugă încă două monede la grămăjoară în vreme ce mulţimea din jurul prăvăliei începea să se mărească.

— La naiba, da! strigă grăsanul. Nu-l putem lăsa pe dracul ăla împieliţat să ne dezonoreze astfel! Doamnă Strollo, cât daţi dumneavoastră? Eu o să dau şi mai mult!

— Of, luate-ar zeii, porc bătrân şi egoist, nu fac asta ca să mă dau mare...

— Iar eu o să vă dau un paner cu portocale, spuse una dintre femeile din mulţime, pentru voi şi pentru Preotul-Fără-Ochi.

— Eu pot să vă dau un solon, zise un alt negustor, făcându-şi loc în faţă cu moneda în mână.

— Vidrik! Doamna Strollo se întoarse de la sfada ei cu vecinul rotofei. Vidrik, e numai vina ta! Le datorezi acestor iniţiaţi nişte gologani, cel puţin.

— Vina mea? Ia ascultaţi...

— Ba nu, *tu* să asculţi! Când o să se vorbească de Videnza de-acum înainte, o să se spună: „A, acolo unde sunt jefuiţi preoţii, nu?“ Pentru numele celor Doisprezece! Ca în Cuprins-de-Flăcări! Sau mai rău! Scuipă. O să le dai ceva ca să-ţi răscumperi greşeala sau o să-l bat la cap pe căpitanul tău şi o să ajungi să vâsleşti într-o barcă cu rahat până îţi încărunţeşte părul şi-ţi cad dinţii.

Strâmbându-se, sergentul din strajă păşi în faţă şi întinse mâna după pungă, dar lumea deja se bulucise în jurul băieţilor; fură ajutaţi să se ridice în picioare, iar Locke primi mult prea multe bătăi pe umăr ca să le mai ţină socoteala. Fură asaltaţi de monede, fructe şi mici daruri; un negustor îşi puse monedele mai valoroase în buzunarul hainei şi le dădu toată punga sa. Locke şi Galdo adoptară nişte expresii convingătoare de uluire şi de surpriză. La fiecare dar pe care-l primeau, protestau cât puteau de bine, aşa, de formă.

6

La cel de-al patrulea ceas al după-amiezii, trupul lui Antrim Ciungul ajunse în altarul umed din Casa lui Perelandro. Cei trei băieţi în robe albe (căci între timp Calo li se realăturase, teafăr, la marginea Cartierului Templelor) coborâră treptele şi se aşezară lângă Părintele Lanţuri, care stătea în locul său obişnuit cu un braţ voinic aruncat peste buza ceaunului său de aramă.

— Aşa, zise el. Băieţi. O să îi pară rău lui Jessaline că mi-a salvat viaţa?

— Deloc, spuse Locke.

— E un cadavru straşnic, adăugă şi Calo.

— Miroase un pic, completă Galdo.

— Însă, trecând peste asta, e un cadavru straşnic, zise Calo.

— Spânzurat la amiază, spuse Locke. Încă proaspăt.

— Sunt foarte mulţumit. Foarte, foarte mulţumit. Dar trebuie să vă întreb – de ce *naiba,* de-o jumătate de ceas încoace, bărbaţi şi femei îmi tot aruncă bani în ceaun, spunându-mi că le pare rău pentru ce s-a petrecut în Videnza?

— Deoarece le pare rău pentru ce s-a petrecut în Videnza, zise Galdo.

— N-a fost arsă nici o tavernă, mă jur pe numele Binefăcătorului, spuse Locke.

— *Ce aţi făcut* cu cadavrul până să ajungeţi la templu, băieţi? rosti Lanţuri apăsat, de parcă s-ar fi adresat unui animal de casă obraznic.

— Am făcut rost de bani. Locke azvârli punga donată de negustor în ceaun, acolo unde aceasta ateriză cu un zornăit zgomotos. Douăzeci şi trei de soloni, mai exact.

— Şi un paner de portocale, zise Calo.

— Plus un pachet de lumânări, două pâini cu piper negru, o cutie din ceară cu bere şi nişte globuri-strălucitoare.

Lanţuri rămase tăcut o clipă, apoi trase cu ochiul în ceaun, prefăcându-se că îşi rearanjează legătura de la ochi şi ridicând-o un pic. Calo şi Galdo începură să-i explice schiţa generală a planului pe care îl pregătise Locke şi îl dusese la bun sfârşit cu ajutorul lor, chicotind în timp ce făceau asta.

— O, fute-m-ai până la sânge cu un cârlig de barcă, spuse el când terminară. Nu mi-aduc aminte să-ţi fi spus că frâul tău era îndeajuns de lung ca să dai reprezentaţii pe stradă, Locke.

— Trebuia să ne recuperăm banii *cumva,* zise Locke. Ne-a costat cincisprezece arginţi ca să luăm cadavrul de la Palatul Răbdării. Acum avem ceva mai mulţi, ca să nu mai pun la socoteală şi lumânările, pâinea şi berea.

— Şi portocalele, adăugă Calo.

— Şi globurile-strălucitoare, completă Galdo. Nu le uita pe-alea; sunt drăguţe.

— Pe Paznicul Strâmb! spuse Lanţuri. Şi eu care azi-dimineaţă încă mai trăiam cu iluzia că *eu* sunt cel care se ocupă de educaţia voastră.

Stătură câteva momente într-o tăcere prietenoasă, în timp ce soarele cobora spre apus şi umbre tot mai lungi începeau să se furişeze peste chipul oraşului.

— Ei bine, la naiba! Lanţuri îşi zornăi de câteva ori cătuşele, ca să-şi ţină sângele în mişcare. O să iau înapoi ce v-am dat să cheltuiţi. Calo, tu şi Galdo puteţi să luaţi câte un argint şi să faceţi ce vreţi cu el. Locke, restul e al tău; poţi să-l pui deoparte pentru... datoria ta. A fost furat cinstit.

În acel moment, un bărbat bine îmbrăcat, într-o haină verde-crud şi cu o pălărie în patru colţuri, păşi până la treptele templului. Azvârli o mână de monede în ceaun; după felul în care zornăiră, păreau a fi argint amestecat cu aramă. Bărbatul îşi duse mâna la pălărie şi le zise celor trei băieţi:

— Sunt din Videnza. Vreau să ştiţi că sunt nespus de mânios pentru ce s-a întâmplat.

— O sută de ani de sănătate, dumneavoastră şi copiilor dumneavoastră, şi fie ca Patronul celor Oropsiţi de Soartă să vă binecuvânteze! spuse Locke.

CAPITOLUL CINCI

Regele Cenuşiu

1

— Pari să cheltui o grămadă din banii noştri într-un timp foarte scurt, Lukas, zise Doña Sofia Salvara.

— Împrejurările ne sunt favorabile, Doña Sofia. Locke îi oferi un surâs care era un semn de mare izbândă după standardele lui Fehrwight, o chestie cu buzele strânse care ar fi putut fi luată drept o schimonoseală de durere, venind de la altcineva. Totul se desfăşoară cu o repeziciune minunată. Corăbiile, oamenii, încărcătura, şi în curând tot ce va mai trebui să facem va fi să vă împachetaţi hainele pentru o scurtă călătorie!

— Desigur, desigur. Oare avea cearcăne la ochi? Era oare o urmă de precauţie în atitudinea ei faţă de el? În mod clar nu era în apele ei. Locke îşi însemnă în gând să evite să întindă coarda prea mult şi prea repede. Era un dans delicat cu schimburi de replici şi zâmbete cu cineva care ştia că el se dădea drept altcineva, dar care nu ştia că *el* ştie că *ea* ştie.

Cu un oftat uşor, Doña Sofia apăsă sigiliul personal în ceara albastră, caldă încă, din josul pergamentului la care se uita. Adăugă câteva linii graţioase de cerneală deasupra peceţii, semnătura ei în scrisul therin ondulat care ajunsese un soi de moft printre nobilii cu carte, în ultimii ani.

— Dacă zici că mai ai nevoie de încă patru mii astăzi, uite încă patru mii.

— Vă sunt *cât se poate* de recunoscător, doamnă.

— Ei, oricum o să plăteşti pentru toate astea în curând, spuse ea. Ba chiar înzecit, dacă iese totul cum nădăjduim.

Zicând aceasta, zâmbi cu o bună dispoziţie care îi încreţi pielea de la ochi şi îi întinse noul bon de ordine.

Oho! se gândi Locke. *Mult mai bine. Cu cât ţinta crede mai mult că are controlul asupra lucrurilor, cu atât este ea însăşi mai uşor de controlat.* Încă unul dintre preceptele Părintelui Lanţuri, demonstrat de atâtea ori în experienţa lui Locke.

— Vă rog să îi transmiteţi respectul meu cel mai sincer soţului dumneavoastră, când se întoarce de la treburile sale din oraş, doamnă, zise Locke, luând în mâini pergamentul cu pecete. Acum mă tem că trebuie să merg şi să mă întâlnesc cu nişte oameni în privinţa unor... plăţi care nu vor apărea în nici un registru contabil oficial.

— Bineînţeles. Înţeleg prea bine. Conté o să vă conducă.

Ostaşul ţâfnos şi uscat era mai palid decât de obicei, iar lui Locke i se păru că şchiopăta puţin. Da – era limpede că bietul om îşi menaja o anumită parte a anatomiei sale, învineţită serios. Stomacul lui Locke se strânse într-o compătimire inconştientă când îşi aduse aminte de acea noapte.

— Conté, începu el politicos, te simţi bine? Îmi pari... iartă-mă că-ţi spun asta... cumva necăjit zilele astea.

— Sunt destul de bine, Jupâne Fehrwight. Bărbatul îşi strânse buzele, aproape imperceptibil. Poate că nu sunt chiar în toate apele mele.

— Nimic grav?

— O răceală măruntă, poate. Se mai întâmplă, în perioada asta a anului.

— A, una dintre festele pe care vi le joacă climatul. Nu am avut încă parte de aşa ceva.

— Ei bine, zise Conté, fără nici o expresie pe chip, aveţi grijă atunci, Jupâne Fehrwight. Camorrul poate fi un loc foarte primejdios în cele mai *neaşteptate* privinţe.

Oh-ho-HO, se gândi Locke, deci îi spuseseră şi lui secretul. Iar omul avea o mândrie cel puţin la fel de mare ca a Sofiei, dacă strecurase această urmă de ameninţare. De ţinut minte asta.

— Sunt întruchiparea precauţiei, dragul meu Conté. Locke îşi îndesă bonul de ordine în jiletca neagră şi îşi aranjă cravatele revărsate, în timp ce se apropiau de uşa de la intrarea conacului Salvara. Am grijă ca odăile mele să fie foarte bine luminate, pentru a alunga duhorile, şi port inele de aramă după căderea Luminii False. Adică exact ce trebuie pentru frisoanele voastre fierbinţi şi reci. Pun rămăşag că, după câteva zile pe mare, vei fi ca nou.

— Fără îndoială, spuse Conté. Călătoria. Abia aştept... călătoria.

— Gând la gând cu bucurie! Locke aşteptă ca slujitorul Donului să-i deschidă uşa largă din sticlă şi fier şi, pe când

ieşea în aerul umed al Luminii False, dădu din cap rigid, dar cordial. O să mă rog pentru sănătatea dumitale mâine, dragul meu.

— Sunteţi prea bun, Jupâne Fehrwight. Fostul oştean îşi dusese una din mâini la mânerul cuţitului, poate fără să-şi dea seama. Cât despre mine, vă asigur că mă voi ruga pentru sănătatea *dumneavoastră.*

2

Locke porni spre miazăzi, fără grabă, trecând din Isla Durona în Doi Arginţi Verzi, aşa cum făcuse cu Calo în urmă cu câteva nopţi. Vântul Spânzuratului sufla mai tare ca de obicei şi, în timp ce mergea prin parc în lumina spălăcită a Sticlei-străvechi care sclipea în oraş, şuieratul şi foşnetul frunzelor părea oftatul unor făpturi imense ce se ascundeau prin vegetaţia dimprejur.

Ceva mai puţin de şaptesprezece mii de coroane în jumătate de săptămână; jocul cu Don Salvara mergea mult mai repede decât plănuiseră iniţial, când socotiseră că va fi nevoie de două săptămâni între primul contact şi punctul final. Locke era sigur că putea să mai aibă un contact cu Donul în perfectă siguranţă, să ducă totalul peste 22–23 000, şi apoi să dispară. Să se dea la fund, să o ia mai moale câteva săptămâni, să-şi ţină ochii-n patru şi să lase toată harababura asta cu Regele Cenuşiu să se rezolve singură.

Şi apoi, ca un miracol suplimentar, să-l convingă pe Capa Barsavi să renunţe la ideea logodnei sale cu Nazca şi să facă asta fără să-l calce pe bătături pe bătrân. Locke oftă.

Când se stingea Lumina Falsă şi se lăsa noaptea, strălucirea nu părea niciodată să pălească pur şi simplu, ci mai degrabă părea că se *retrage,* de parcă ar fi fost absorbită înapoi în sticlă, ca un împrumut cerut îndărăt de un creditor lacom. Umbrele se lăţiră şi se înnegriră până când, în cele din urmă, înghiţiră întregul parc de dedesubt. Felinare de smarald prinseră viaţă ici şi colo prin copaci, lumina lor fiind blândă, ciudată şi neobişnuit de liniştitoare. Ofereau destulă lumină ca să se poată vedea potecile de piatră sfărâmată ce-i croiau cale prin zidul de copaci şi tufişuri. Locke se simţi de parcă arcul tensionat

dinlăuntrul său se detensiona uşor; ascultă scrâşnetul amuţit al propriilor paşi pe pietriş şi, câteva clipe, fu surprins să descopere că este posedat de ceva ce se apropia periculos de mult de mulţumire.

Era viu, era bogat şi luase hotărârea de a nu se piti sau da îndărăt din faţa necazurilor care-i frământau pe Ticăloşii săi Gentilomi. Şi, pentru o clipă fugară, în mijlocul celor optzeci şi opt de mii de oameni, cu tot comerţul şi mecanismele, şi apăsătorul, duhnitorul şi permanentul tumult al oraşului lor, se trezi singur cu copacii care se legănau uşor în Doi Arginţi Verzi.

Singur.

Simţi cum i se face pielea ca de găină şi vechea frică rece, tovarăşa permanentă a oricui crescuse pe străzi, încolţi deodată în sufletul lui. Era o noapte de vară în Doi Arginţi Verzi, cel mai sigur parc deschis din oraş, patrulat la orice oră de două-trei echipaje de Jachete Galbene, cu felinarele lor de noapte agăţate de pari. Plin, uneori într-un mod de-a dreptul ridicol, de fiii şi fiicele celor bogaţi, plimbându-se tacticos, ţinându-se de mâini, plesnind insecte şi căutând intimitatea ungherelor şi a umbrelor.

Locke aruncă o privire rapidă împrejur, pe potecile şerpuitoare din preajmă; era *cu adevărat* singur. În parc nu se auzea altceva în afara oftatului frunzelor şi a bâzâitului insectelor; nu se auzeau glasuri sau paşi. Îşi răsuci braţul drept şi un stilet subţire din oţel înnegrit îi alunecă din mâneca vestei în palmă, cu mânerul în jos. Îl ţinu direct pe braţ, ceea ce îl făcea practic invizibil de la distanţă, şi se grăbi spre poarta de miazăzi a parcului.

O ceaţă se înălţa, de parcă iarba ar fi revărsat aburi cenuşii în noapte; Locke tremura, în ciuda aerului cald şi înăbuşitor. Ceaţa era ceva firesc, nu? Doar întregul oraş era acoperit de ea două nopţi din trei; uneori, nu-ţi mai vedeai nici vârful nasului în ea. Însă de ce…

Poarta de miazăzi a parcului. Se afla în faţa porţii de miazăzi a parcului şi se uita peste o alee pavată pustie la un pod învăluit în ceaţă. Podul era Bolta Eldren, cu felinarele sale roşii atârnând lin şi de rău augur în pâclă.

Bolta Eldren care ducea spre miazănoapte, către Isla Durona.

Se întorsese. Dar cum era posibil? Inima sa bătea nebuneşte şi apoi… *Doña Sofia*. Curva aia vicleană! Îi

făcuse ceva... îi strecurase vreo nenorocire alchimică în pergament. Cerneala? Ceara? Era oare o otravă care-i întuneca judecata înainte să-şi facă efectul? Era vreun alt drog care urma să-l îmbolnăvească? O răzbunare meschină şi lesne de negat ca să-i potolească ura pentru moment? Scotoci după pergament, negăsindu-şi buzunarul interior al hainei, conştient că se mişca puţin cam încet şi cam neîndemânatic pentru ca zăpăceala să fie numai în mintea sa.

Iar pe sub copaci se mişcau nişte bărbaţi.

Unul în stânga sa, altul în dreapta... Bolta Eldren dispăru; se afla iarăşi în centrul potecilor şerpuitoare, uitându-se ţintă într-o întunecime străpunsă numai de lumina de smarald a felinarelor. Icni, se ghemui, îşi scoase stiletul, cu capul tot mai greu. Bărbaţii purtau mantii; erau în ambele părţi; se auziră paşi pe pietriş, alţi paşi decât ai săi. Forma întunecată a arbaletelor, formele bărbaţilor în penumbră... Capul său vâjâia.

— Jupâne Ghimpe, rosti un glas de bărbat, înăbuşit şi îndepărtat, vă deranjăm şi noi pentru o oră.

— Pe Paznicul Strâmb! Locke icni, şi apoi până şi culorile palide ale copacilor părură să se scurgă din viziunea sa şi întreaga noapte se transformă în beznă.

3

Când îşi reveni, stătea deja în picioare. Era o senzaţie stranie. Se mai trezise din bezna adusă de răni sau de droguri, dar acum era diferit. Era ca şi cum cineva îi pusese din nou în mişcare mecanismele cunoştinţei, precum un cărturar care reglează o clepsidră-cu-apă Verrari.

Se afla în sala principală a unei taverne, aşezat pe un scaun, singur la masă. Putea vedea barul, vatra şi celelalte mese, însă locul era umed, rece şi pustiu, mirosind a mucegai şi a praf. O lumină portocalie pâlpâia în spatele său: un felinar cu ulei. Ferestrele erau unsuroase şi înceţoşate, nelăsând lumina să treacă prin geamuri; nu putea vedea nimic prin ele.

— Ai o arbaletă îndreptată spre spatele tău, rosti un glas de undeva de la câţiva paşi în spate, un glas plăcut de

bărbat cultivat, categoric camorrean, dar cumva greşind pe alocuri pronunţia. Un camorrean care petrecuse timp în altă parte? Glasul îi era complet necunoscut. Jupâne Ghimpe.

Locke simţi gheaţă pe şira spinării. Îşi stoarse mintea cu furie ca să-şi amintească acele ultime secunde din parc... Nu cumva îi mai spusese aşa şi unul dintre bărbaţi? Înghiţi în sec.

— De ce îmi zici aşa? Numele meu este Lukas Fehrwight. Sunt un cetăţean din Emberlain şi lucrez pentru Casa de bel Auster.

— Aproape că-mi vine să te cred, Jupâne Ghimpe. Ai un accent convingător, iar voinţa de care dai dovadă când vine vorba de purtat acea lână neagră este de-a dreptul eroică. Don Lorenzo şi Doña Sofia chiar au crezut în Lukas Fehrwight, până când dumneata însuşi le-ai deschis ochii.

Nu este Barsavi, gândi cu disperare Locke. Nu ar putea fi Barsavi... Barsavi ar purta discuţia asta personal, dacă ar şti. Ar purta-o în inima Mormântului Plutitor, cu toţi Ticăloşii Gentilomi legaţi de un stâlp şi cu toate cuţitele Bunătăţii Înţelepte ascuţite şi lucitoare.

— Numele meu *este* Lukas Fehrwight, insistă Locke. Nu înţeleg ce vreţi sau ce caut aici. I-aţi făcut ceva lui Graumann? Este în siguranţă?

— Jean Tannen este în perfectă siguranţă, zise bărbatul. Aşa cum bine ştii. O, ce mi-ar fi plăcut să văd totul îndeaproape, când ai intrat în biroul lui Don Salvara cu portofelul ăla caraghios cu pecete sub mantia neagră. Năruindu-i încrederea în Lukas Fehrwight aşa cum un tată le spune blând copiilor că Binecuvântatul Aducător nu există! Eşti un artist, Jupâne Ghimpe!

— V-am mai zis deja, numele meu este *Lukas,* Lukas Fehrwight, şi...

— Dacă îmi mai spui o singură dată că numele tău este Lukas Fehrwight, o să-ţi străpung braţul stâng cu o săgeată. Nu te-aş omorî, doar ţi-aş complica viaţa. O gaură mare şi drăguţă, poate şi un os rupt. Ţi-aş strica costumaţia elegantă şi poate că s-ar scurge sânge peste pergamentul ăla minunat. Nu-i aşa că funcţionarii de la Meraggio ar fi cât se poate de curioşi să audă o explicaţie pentru asta? Bonurile de ordine captează mult mai repede atenţia atunci când sunt acoperite de sânge închegat.

Locke nu zise nimic vreme îndelungată.

— Ei, nici aşa nu merge, Locke. Sunt convins că ţi-ai dat seama că nu pot fi unul dintre oamenii lui Barsavi.

Pe cei Treisprezece, gândi Locke. *Unde naiba am făcut greşeala?* Dacă omul spunea adevărul, dacă nu lucra pentru Capa Barsavi, nu mai era decât o singură posibilitate. Adevăratul Păianjen. Adevăraţii Nocturni. Oare fusese raportat faptul că Locke folosise portofelul cu pecete fals? Oare falsificatorul ăla din Talisham se hotărâse să câştige ceva în plus scăpând o vorbă poliţiei secrete a Ducelui? Părea cea mai plauzibilă explicaţie.

— Întoarce-te. Încet.

Locke se ridică şi făcu întocmai şi fu nevoit să-şi muşte limba ca să nu strige de uimire.

Bărbatul aşezat la masa din faţa sa ar fi putut avea oricât, între 30 şi 50 de ani; era înalt, slab şi cărunt la tâmple. Purta pe chip semnul Camorrului: pielea măslinie, întunecată de soare, tâmplele înalte, ca şi pometii, nasul ascuţit. Purta un pieptar cenuşiu din piele peste o tunică din mătase cenuşie; mantia şi mantaua erau cenuşii, la fel ca gluga dată pe spate.

Mâinile sale, împreunate grijuliu în faţă, erau acoperite cu mănuşi subţiri şi cenuşii de spadasin, din piele de ied bătătorită şi crăpată de vreme. Bărbatul avea ochi de vânător, reci, calmi şi iscoditori. Lumina portocalie a felinarului se reflecta în pupilele întunecate. Lui Locke i se păru, pentru o clipă, că nu vedea o reflecţie, ci o revelaţie; că focul întunecat ardea *îndărătul* ochilor bărbatului. Locke se înfioră fără să vrea. Tot acel cenuşiu…

— *Tu,* şopti el, renunţând la accentul lui Lukas Fehrwight.

— Şi nimeni altul, zise Regele Cenuşiu. Dispreţuiesc aceste straie deoarece sunt prea teatrale, dar n-am ce-i face – sunt necesare. Dintre toţi oamenii din Camorr, sunt sigur că tu înţelegi prea bine asta, Jupâne Ghimpe.

— N-am nici cea mai vagă idee de ce insişti să-mi zici aşa, rosti Locke, mişcându-şi picioarele pe cât de discret putu şi simţind greutatea reconfortantă a celui de-al doilea stilet în cealaltă mânecă a hainei. Şi nu văd arbaleta de care pomeneai.

— Ţi-am spus că e în spatele tău. Regele Cenuşiu arătă spre peretele îndepărtat cu un surâs subţire şi uimit pe chip.

Temător, Locke îşi întoarse capul…

Un bărbat se sprijinea de peretele tavernei, exact în locul în care se holbase Locke până atunci. Un bărbat cu mantie şi cu glugă, lat în umeri, rezemat alene de perete, cu o arbaletă încărcată sprijinită în îndoitura braţului, săgeata îndreptată nepăsător către pieptul lui Locke.

— Eu… Locke se întoarse, însă Regele Cenuşiu nu mai era aşezat la masă. Se afla la vreo patru metri mai încolo, în stânga lui Locke, în spatele barului învechit. Felinarul de pe masă nu se clintise, iar Locke putu să vadă că bărbatul rânjea. Nu se poate!

— Ba sigur că se poate, Jupâne Ghimpe. Gândeşte-te bine. De fapt, numărul posibilităţilor este redus până la *dispariţie.*

Regele Cenuşiu îşi flutură mâna, desenând un arc, ca şi cum ar fi şters o fereastră; Locke se uită iar la perete şi văzu că arbaletierul dispăruse din nou.

— Ei, fir-aş al naibii! zise Locke. Eşti un Mag-Juruit!

— Nu, spuse Regele Cenuşiu. Sunt un om fără acest avantaj, cu nimic mai deosebit decât tine. Însă *am în slujba mea* un Mag-Juruit.

Arătă spre masa unde stătuse mai înainte.

Acolo, fără vreo săritură sau mişcare bruscă pe care să o fi observat Locke, stătea un bărbat zvelt, netrecut de 30 de ani. Avea bărbia şi obrajii acoperiţi de puf portocaliu şi un început de chelie. Ochii îi sclipeau de amuzament, iar Locke observă imediat la el acea îngâmfare nepăsătoare pe care cei mai mulţi nobili înnăscuţi o purtau ca pe o a doua piele.

Purta un surtuc cenuşiu, extrem de bine croit, cu mâneci evazate din mătase roşie; pe pielea dezgolită de la încheietura stângă se puteau vedea tatuate trei linii negre. Pe mâna dreaptă avea o mănuşă de protecţie masivă, din piele, iar cocoţat pe aceasta şi holbându-se la Locke de parcă nu ar fi fost decât un şoarece de câmp cu iluzii de mărire şedea cel mai fioros şoim de vânătoare pe care-l văzuse Locke în viaţa lui.

Pasărea de pradă îl privea ţintă, cu ochii săi ca nişte puncte de negru pe auriu, de ambele părţi ale unui cioc

încovoiat care părea ascuţit ca un pumnal. Aripile sale maro-cenuşii erau strânse şi netede, iar ghearele – ce era în neregulă la gheare? Ghearele din spate erau imense, umflate şi lungite nefiresc.

— Partenerul meu, Şoimarul, zise Regele Cenuşiu. Un Mag-Juruit din Karthain. Magul *meu* Juruit. Răspunsul la foarte multe întrebări. Şi acum că ne-am prezentat, hai să vorbim despre ceea ce mă aştept să faci pentru mine.

4

— Nu trebuie să îi calci pe nervi, îi spusese Lanţuri odată, cu mulţi ani în urmă.

— De ce nu? Locke avea 12-13 ani pe atunci şi era mai încrezut ca niciodată, ceea ce însemna destul de mult.

— Văd că iar n-ai dat atenţie lecţiilor de istorie. O să te pun să citeşti mai mult, cât de curând. Lanţuri oftă. Magii-Juruiţi din Karthain sunt singurii vrăjitori de pe continent, deoarece nu permit nimănui altcuiva să le deprindă arta. Amatorii pe care îi găsesc trebuie să aleagă: fie li se alătură, fie sunt ucişi.

— Şi nu li se opune nimeni? Nu se luptă nimeni cu ei? Nu se ascunde nimeni de ei?

— Ba sigur că da, pe ici, pe colo. Însă ce pot face doi sau cinci, sau zece vrăjitori care se ascund împotriva a patru sute, având un oraş-stat la dispoziţie? Ceea ce le fac Magii-Juruiţi amatorilor şi renegaţilor... îl fac pe Capa Barsavi să pară un preot de-al lui Perelandro. Sunt cumplit de posesivi, cumplit de necruţători şi cumplit de lipsiţi de rivali. Au obţinut monopolul pe care şi l-au dorit. Nimeni nu va adăposti vrăjitori împotriva voinţei Magilor-Juruiţi, nimeni. Nici măcar Regele celor Şapte Dovlecei.

— E ciudat, zise Locke, că îşi mai spun încă Magi-Juruiţi, în cazul ăsta.

— E falsă modestie, cred că îi amuză. Au pus nişte preţuri de-a dreptul ridicole pentru serviciile lor, încât nici nu pot fi socotiţi mercenari; pare mai degrabă că îşi bat joc de clienţii lor.

— Preţuri ridicole?

— Un novice te costă cinci sute de coroane pe zi. Un fermecător ceva mai experimentat te costă *o mie*. Îşi

marchează rangul prin tatuajele de la încheieturi. Cu cât vezi mai multe cercuri negre, cu atât eşti mai politicos.

— O mie de coroane pe *zi?*

— Pricepi acum de ce nu sunt pe toate drumurile, slugi pe la curţile oricărui nobil sau despot de nimic, care are o comoară de risipit. Chiar şi pe timp de război sau în caz de extremă urgenţă, nu pot fi ţinuţi decât pentru foarte puţină vreme. Când dai peste unul dintre ei, poţi fi sigur că e plătit de client pentru o treabă cât se poate de serioasă şi de eficientă.

— De unde vin?

— Din Karthain.

— Ha *ha*. Mă refeream la breasla lor. La *monopolul* lor.

— Asta-i uşor de ghicit. Într-o noapte, un vrăjitor puternic bate la poarta unuia mai puţin puternic: „Am de gând să fondez o ghildă exclusivistă, zice el. Alătură-mi-te sau îţi zbor creierii pe loc“. Aşa că, evident, cel de-al doilea mag spune...

— „Ştii, mi-am dorit dintotdeauna să mă alătur unei bresle!“

— Exact. Cei doi se duc să deranjeze un al treilea vrăjitor. „Alătură-ni-te, îi zic ei, sau luptă-te cu noi, doi contra unu, chiar aici şi chiar acum“. Repetă asta de câte ori e nevoie, până când trei-patru sute de membri ai breslei ciocăne la uşa ultimului mag independent de prin zonă, iar toţi cei care au refuzat sunt morţi.

— Trebuie să aibă şi slăbiciuni, zise Locke.

— Sigur că au slăbiciuni, băiete. Sunt muritori, bărbaţi şi femei, la fel ca noi. Mănâncă, se cacă, îmbătrânesc şi mor. Însă sunt ca nişte blestemate de viespi: dacă te pui cu unul, o să te trezeşti cu restul pe cap, gata să te găurească. Ferească-l cei Treisprezece pe cel care omoară un Mag-Juruit, cu sau fără voie.

— De ce?

— Este cea mai veche regulă a breslei lor, o regulă fără excepţii: dacă omori un Mag-Juruit, toată breasla lasă orice făcea în clipa aia şi vine după *tine.* Te caută prin toate mijloacele necesare. Îţi omoară prietenii, familia, partenerii. Îţi dau foc la casă. Distrug tot ce ai clădit tu vreodată. Înainte să te lase să mori, *în cele din urmă,* au grijă să afli că ţi-au şters spiţa de pe faţa pământului, până la ultima picătură de sânge şi ultimul oscior.

— Deci nimeni nu are voie să li se opună măcar?

— A, poţi să li te opui, nu-i vorbă. Poţi încerca să te lupţi cu ei, orice ar însemna asta când ai în faţă unul ca ei. Însă, dacă mergi atât de departe încât să omori unul dintre ei, ei bine, pur şi simplu nu merită. Mai bine te sinucizi; măcar atunci nu o să-i omoare pe toţi cei pe care i-ai iubit sau cu care te-ai împrietenit vreodată.

— Uau!

— Da. Lanţuri clătină din cap. Vrăjitoria e destul de impresionantă, dar ceea ce-i face cu adevărat o pacoste este *atitudinea* lor nenorocită. Şi de aceea, atunci când te trezeşti faţă în faţă cu unul de-ăsta, faci temenele şi plecăciuni şi nu uita de „domnilor“ şi „doamnelor“.

5

— Drăguţă pasăre, dobitocule, zise Locke.

Magul-Juruit îl privi rece, perplex.

— Deci din pricina *ta* nu îţi poate găsi nimeni şeful. Din pricina ta nici unul dintre Coroanele Pline nu şi-a putut aminti ce făcea atunci când Tesso Înaltul a fost ţintuit de-un perete.

Şoimul cârâi, iar Locke se trase îndărăt; mânia făpturii era cât se poate de grăitoare. Era mai mult decât ţipătul unui animal agitat... era cumva *personal.* Locke înălţă din sprâncene.

— Prietenului meu nu îi place tonul pe care vorbeşti, zise Şoimarul. Iar eu am găsit întotdeauna părerile lui ca fiind ireproşabile. Dacă aş fi în locul tău, aş avea grijă ce spun.

— Şeful tău se aşteaptă să fac ceva pentru el, zise Locke, ceea ce înseamnă că trebuie să rămân funcţional. Ceea ce înseamnă că felul în care mă adresez nenorociţilor săi de lachei karthani este neimportant. Unii dintre *garrista* pe care i-ai omorât îmi erau prieteni. Mi se pregăteşte o afurisită de *căsătorie* aranjată din pricina ta! Aşa că n-ai decât să mănânci cânepă şi să te caci funie, Mag-Juruit.

Şoimul ţâşni, cu un ţipăt strident, de pe mâna stăpânului său. Locke îşi ridică braţul stâng în faţă şi pasărea se izbi de el, apucându-l cu ghearele care tăiară

prin materialul mânecii hainei lui Locke. Pasărea se fixă pe braţul lui Locke, strângându-l cumplit, şi bătu din aripi ca să se echilibreze. Locke urlă şi înălţă mâna dreaptă, gata să pocnească pasărea.

— Fă asta şi eşti un om mort, spuse Şoimarul. Uită-te mai bine la ghearele prietenului meu.

Muşcându-şi interiorul obrajilor de durere, Locke făcu întocmai. Ghearele din spate ale făpturii nu erau deloc gheare, ci mai degrabă cârlige încovoiate care se îngustau în ace la vârf. Chiar deasupra lor, pe picioare se aflau saci ce pulsau, şi până şi cunoştinţele limitate ale lui Locke cu privire la păsările de vânătoare îi ziceau că asta nu-i de bine.

— Vestris este un şoim-scorpion, spuse Regele Cenuşiu. Un hibrid, înlesnit de alchimie şi vrăjitorie. Unul dintre mulţii cu care se distrează Magii-Juruiţi. Nu are numai gheare, ci şi un ac. Dacă ar înceta să mai fie tolerantă cu tine, s-ar putea să mai faci vreo zece paşi înainte să cazi mort la pământ.

Din braţul lui Locke începu să picure sânge; acesta gemu. Pasărea dădu să-l ciupească, savurând evident situaţia.

— Ei, nu suntem oare toţi oameni şi păsări în toată firea? spuse Regele Cenuşiu. *Funcţional* este un termen foarte relativ în afaceri, Locke. Mi-ar părea nespus de rău să îţi ofer o altă demonstraţie cu privire la *cât* de relativ.

— Îmi cer scuze, zise Locke printre dinţi. Vestris este o pasăricâ minunată şi convingătoare.

Şoimarul nu spuse nimic, însă Vestris dădu drumul braţului stâng al lui Locke, declanşând noi înţepături de durere. Locke se apucă de mâneca însângerată de lână, masându-şi rănile de sub ea.

Vestris fâlfâi înapoi la locul său de pe mănuşa stăpânului şi începu din nou să se uite la Locke.

— Nu-i aşa că am avut dreptate, Şoimare? Regele Cenuşiu zâmbi larg în direcţia lui Locke. Ghimpele nostru ştie cum să îşi recapete echilibrul. Acum două minute, era prea speriat ca să mai gândească. Acum ne insultă deja şi îşi stoarce mintea să găsească o cale de scăpare din situaţia asta.

— Nu înţeleg de ce îmi tot spui Ghimpe, zise Locke.

— Ba sigur că înţelegi, spuse Regele Cenuşiu. O să îţi explic asta o singură dată, Locke. Ştiu totul despre mica ta vizuină de sub Casa lui Perelandro. Despre vistieria ta. Despre averea ta. Ştiu că nu-ţi petreci nopţile furişându-te prin case, aşa cum pretinzi în faţa tuturor celorlalţi Oameni Potriviţi. Ştiu că încalci Pactul Secret ca să pui la cale escrocherii complicate pe seama unor nobili care nu ştiu prea multe, şi ştiu că eşti *bun* la ce faci. Ştiu că nu tu ai pornit toate zvonurile astea ridicole despre Ghimpele din Camorr, însă ştim prea bine *amândoi* că ele se referă indirect la faptele tale. În sfârşit, din câte înţeleg, Capa Barsavi v-ar face nişte lucruri *foarte interesante* ţie şi celorlalţi Ticăloşi Gentilomi, dacă lucrurile pe care le ştiu eu i-ar fi aduse la cunoştinţă.

— Ştii ceva? Nu prea eşti tu în măsură să-i şopteşti politicos la ureche şi să fii băgat în seamă, zise Locke.

— A, păi nu *eu* i-aş şopti la ureche, dacă dai greş în misiunea pe care o am pentru tine, spuse surâzând Regele Cenuşiu. Am pe alţii destul de apropiaţi ca să îi spună în locul meu. Nădăjduiesc că m-am făcut *bine* înţeles.

Locke îi aruncă o căutătură cruntă câteva secunde, apoi se aşeză cu un oftat, întorcându-şi scaunul şi rezemându-şi braţul vătămat de spătar.

— Înţeleg unde baţi. Ce primesc în schimb?

— În schimbul misiunii pe care ţi-o cer, îţi făgăduiesc că Capa Barsavi *nu* va afla despre viaţa dublă foarte bine pusă la punct pe care o duceţi, tu şi tovarăşii tăi apropiaţi.

— Deci aşa stau lucrurile, zise Locke încet.

— Dacă nu pun la socoteală Magul meu Juruit, sunt un om econom, Locke. Regele Cenuşiu ieşi de după bar şi îşi încrucişă braţele. Vei fi plătit cu viaţa, nu cu bani.

— Care este misiunea?

— O înşelătorie simplă, spuse Regele Cenuşiu. Vreau ca *tu* să devii *eu*.

— Ăăă, nu înţeleg.

— A sosit timpul să pun capăt acestui joc de umbre. Barsavi şi cu mine trebuie să vorbim faţă în faţă. Voi aranja cât de curând o întrevedere clandestină cu Capa, una care îl va scoate din Mormântul Plutitor.

— Slabe şanse.

— În privinţa asta trebuie să ai încredere în mine. Eu sunt răspunzător pentru necazurile sale curente; te asigur

că *ştiu* ce îl poate scoate din fortăreaţa aia umedă a lui. Dar nu *eu* voi fi cel căruia îi va vorbi. Acela vei fi tu. Ghimpele din Camorr. Cel mai mare actor pe care l-a dat oraşul ăsta. Tu, jucându-mă pe mine. Numai pentru o noapte. O reprezentaţie de maestru.

— O reprezentaţie *la comandă*. De ce?

— Eu trebuie să fiu prezent *în altă parte* la ora respectivă. Întrevederea asta este doar o parte dintr-o afacere mai mare.

— Dar toată lumea mă ştie personal, Capa Barsavi şi întreaga sa familie.

— I-ai convins deja pe cei doi Salvara că eşti doi oameni diferiţi. Şi asta în aceeaşi zi, nici mai mult, nici mai puţin. O să te instruiesc în privinţa a ceea ce doresc să-i spui şi o să îţi furnizez o garderobă potrivită. Ţinând cont de măiestria ta şi de anonimitatea mea din prezent, nimeni nu va şti *vreodată* că ai fost măcar implicat, nici că nu tu eşti adevăratul Rege Cenuşiu.

— Un plan amuzant. E făcut cu tupeu, şi asta-mi place. Însă îţi dai seama că o să arăt ca un idiot când Capa o să înceapă conversaţia noastră înfigând o duzină de săgeţi în *pieptul* meu, zise Locke.

— Nici nu încape vorbă. O să fii foarte bine protejat împotriva nesăbuinţei obişnuite a lui Capa. O să îl trimit pe Şoimar cu tine.

Locke îşi întoarse privirea spre Magul-Juruit, care surâse cu o mărinimie făţiş prefăcută.

— Chiar crezi că te-aş fi lăsat să păstrezi celălalt stilet în mâneca hainei dacă m-ai fi putut atinge cu vreo armă? continuă Regele Cenuşiu. Încearcă să mă tai. Te las să împrumuţi o arbaletă sau două, dacă vrei. Nici cu săgeţi nu ai avea mai mult noroc. Vei beneficia de aceeaşi protecţie când te vei întâlni cu Capa.

— Atunci înseamnă că-i adevărat, spuse Locke. Poveştile alea nu sunt doar poveşti. Magul tău de casă îţi conferă ceva mai mult decât capacitatea de a-mi face creierul să se blocheze, de parcă aş fi băut toată noaptea.

— Da. Oamenii mei au fost cei care au început să răspândească poveştile astea într-un singur scop: voiam ca găştile lui Barsavi să se înspăimânte atât de mult de simpla mea prezenţă încât să nu *îndrăznească* să se apropie de *tine* când va veni vremea să vorbeşti cu el. La urma urmei,

am puterea de a omorî oameni dintr-o atingere. Regele Cenuşiu zâmbi. Iar când vei fi în locul meu, o vei avea şi *tu.*

Locke se încruntă. Zâmbetul acela, chipul acela... Era ceva al naibii de *familiar* la Regele Cenuşiu. Nimic care să sară în ochi, doar o senzaţie sâcâitoare că Locke mai fusese în prezenţa lui şi înainte. Îşi drese glasul.

— Da, foarte drăguţ din partea ta. Şi ce-o să se întâmple după ce isprăvesc misiunea asta pentru tine?

— Drumurile noastre se vor despărţi, zise Regele Cenuşiu. Tu o să-ţi vezi de treaba ta, eu de a mea.

— Îmi vine cam greu să cred asta.

— Vei pleca viu de la întâlnirea cu Barsavi, Locke. Nu te teme pentru ce o să urmeze; te asigur că nu va fi atât de rău pe cât crezi. Dacă voiam doar să îl asasinez, poţi tăgădui că aş fi putut face asta mai de mult?

— I-ai omorât şapte dintre *garrista*. L-ai făcut să se încuie în Mormântul Plutitor luni în şir. „Nu va fi atât de rău pe cât cred?“ A omorât opt dintre propriile Coroane Pline după ce-a murit Tesso. Nu o să accepte altceva decât sângele *tău*.

— *Barsavi* s-a încuiat singur în Mormântul Plutitor, Locke. Şi aşa cum am mai spus, trebuie să ai încredere în mine – e treaba mea cum o să mă descurc. Capa *va primi* până la urmă ce îi voi oferi. Vom soluţiona problema Camorrului o dată pentru totdeauna, spre mulţumirea tuturor.

— Trebuie să recunosc: eşti primejdios. Dar cred că eşti şi nebun, zise Locke.

— N-ai decât să atribui ce înţeles doreşti acţiunilor mele, Locke, câtă vreme faci ce ţi se cere.

— S-ar părea că nu am de ales, spuse Locke cu amărăciune.

— Nu-i o întâmplare. Ne-am înţeles? Vei îndeplini misiunea pe care ţi-am încredinţat-o?

— Cu instrucţiuni privind ceea ce doreşti să îi zic lui Capa Barsavi?

— Da.

— Mai am o condiţie.

— Serios?

— Dacă tot fac asta pentru tine, am nevoie de un mijloc de a-ţi vorbi sau măcar de a-ţi transmite un mesaj când oi crede *eu* de cuviinţă, spuse Locke. Dacă intervine ceva şi

nu voi avea timp să aştept ca tu să te dai mare, ivindu-te de nicăieri.

— E puţin probabil, spuse Regele Cenuşiu.

— E necesar. Vrei să reuşească misiunea sau nu?

— Fie. Regele Cenuşiu încuviinţă. Şoimare!

Şoimarul se ridică de pe scaun; Vestris nu-şi desprinse ochii din cei ai lui Locke. Stăpânul şoimului băgă mâna în haină şi scoase de acolo o lumânare – un cilindru micuţ de ceară albă cu o pată purpurie ciudată ce se învârtea prin el.

— Aprinde-o într-un loc izolat, zise Magul-Juruit. Trebuie să fii singur-singurel. Rosteşte-mi numele, iar eu voi auzi şi voi veni cât de curând.

— Mulţumesc. Locke luă lumânarea cu mâna dreaptă şi o strecură în haină. Şoimarul. Asta-i uşor de ţinut minte.

Vestris îşi deschise ciocul, dar nu scoase nici un zgomot. Şi-l închise la loc şi clipi. Un căscat? Felul ei de a chicoti pe seama lui Locke?

— O să stau cu ochii pe tine, spuse Magul-Juruit. Aşa cum Vestris simte ce simt eu, şi eu văd ce vede ea.

— Asta explică destul de multe, zise Locke.

— Dacă ne-am înţeles, treaba noastră aici s-a încheiat, zise Regele Cenuşiu. Am şi altceva de făcut şi trebuie s-o fac în noaptea asta. Îţi mulţumesc, Jupâne Ghimpe, pentru faptul că ne-am văzut, îi spuse omul cu arbaleta omului cu punga de galbeni. Locke se ridică şi îşi strecură mâna stângă într-un buzunar de la haină; braţul încă îi zvâcnea de durere.

— Deci când trebuie să aibă loc întâlnirea asta?

— Peste trei nopţi, zise Regele Cenuşiu. Nădăjduiesc că nu-ţi întrerup jocul cu Don Salvara?

— Nu cred că îţi pasă cu adevărat, dar nu.

— Cu atât mai bine atunci. Hai să te trimitem înapoi la treburile tale.

— Doar nu o să…

Însă era prea târziu; Şoimarul începuse deja să facă nişte semne cu mâna liberă şi să îşi mişte buzele, formând cuvinte fără a le vocaliza însă. Camera începu să se învârtă; lumina portocalie a felinarului se preschimbă într-o dâră palidă de culoare pe fundalul întunericului din cameră şi apoi totul se cufundă în beznă.

6

Când îşi reveni în simţiri, Locke se trezi stând pe podul dintre Laţ şi Şirul Mutră-de-Monedă; după socoteala lui, nu trecuse nici o clipă, dar când se uită în sus văzu că norii dispăruseră, stelele se rotiseră pe cerul întunecat şi lunile coborâseră la apus.

— Nemernicul *naibii!* şuieră el. Au trecut câteva ceasuri bune! Jean cred că a făcut deja crize.

Se gândi iute: Calo şi Galdo plănuiseră să petreacă seara făcându-şi rondul prin Laţ, cu Goangă după ei. Probabil ajunseseră la Ultima Greşeală, unde jucau zaruri, beau şi încercau să evite să fie daţi afară pentru măsluirea cărţilor de joc. Jean intenţionase să-şi petreacă noaptea prefăcându-se că odăile din Turnul Năruit sunt ocupate, cel puţin până când se întorcea Locke. Acela ar fi fost cel mai apropiat loc de unde să înceapă să-i caute. Chiar atunci Locke îşi aminti că era încă îmbrăcat ca Lukas Fehrwight. Se plesni peste frunte.

Îşi scoase haina şi panglicile, îşi smulse ochelarii falşi de la nas şi îi vârî într-un buzunar de la jiletcă. Îşi pipăi cu grijă tăieturile de pe braţul stâng; erau adânci şi încă dureroase, dar sângele se închegase pe ele, aşa că măcar nu picura peste tot. *Fir-ar Regele Cenuşiu blestemat să fie,* gândi Locke, *numai de m-ar ajuta zeii să i-o plătesc pentru noaptea asta!*

Îşi ciufuli părul, îşi descheie nasturii de la jiletcă, îşi scoase cămaşa din pantaloni şi se aplecă să împăturească şi să ascundă fundele de la pantofi. Îşi băgă cravatele şi curelele decorative în haină, apoi o împături şi legă mânecile una de alta. În întunericul de acolo, semăna nespus de mult cu un sac vechi de pânză. Acum că scăpase de podoabele exterioare ale lui Lukas Fehrwight, putea să treacă neobservat pentru scurtă vreme. Mulţumit, se întoarse şi începu să meargă repede pe partea de miazăzi a podului, spre luminile şi zgomotele încă vii din Laţ.

Jean Tannen apăru de pe o alee şi îl luă de braţ, chiar când cotea spre partea de miazănoapte a Turnului Năruit, acolo unde intrarea principală de la Ultima Greşeală dădea către caldarâm.

— Locke! Pe unde naiba ai umblat toată noaptea? Eşti bine?

— Jean, slavă zeilor! Cât mă bucur să te văd! Nu-s deloc bine şi, după cum se vede, nici tu nu eşti. Unde sunt ceilalţi?

— Când am văzut că nu te întorci, i-am găsit la Ultima Greşeală şi i-am trimis în odăile noastre, împreună cu Goangă, zise Jean, vorbind cu glas scăzut la urechea lui Locke. Iar eu am patrulat pe aleile de aici, străduindu-mă să nu fiu observat. Nu am vrut să ne împrăştiem prin oraş noaptea. M-am… ne-am temut…

— Am fost săltat, Jean. Dar mi s-a dat drumul. Hai să urcăm în odăile noastre. Avem o nouă problemă, proaspăt coaptă şi a naibii de fierbinte!

7

Lăsară ferestrele din odăile lor deschise de data asta, cu sitele subţiri şi translucide lăsate, ca să ţină departe insectele ciupitoare. Când Locke isprăvi de povestit prin ce trecuse în acea noapte, cerul devenise cenuşiu, cu linii de roşu vizibile chiar sub pervazurile dinspre răsărit. Ascultătorii săi aveau cearcăne la ochii împăienjeniți, însă nimeni nu dădea semne de somnolenţă.

— Măcar acum ştim că n-o să încerce să mă omoare ca pe ceilalţi *garrista,* încheie Locke.

— Nu până peste trei nopţi, vrei să spui, interveni Galdo.

— Ticălosul pur şi simplu nu prezintă încredere, sări şi Goangă.

— Însă până una-alta trebuie să i se dea *ascultare,* zise Locke.

Locke se schimbase în hainele de rezervă; arăta acum mult mai potrivit pentru cineva de rând. Jean insistase să-i spele braţul cu vin tonic încălzit până aproape de fierbere pe o vatră alchimică. Locke avea acum o compresă din pânză îmbibată cu coniac apăsată pe rană şi o scălda în lumina unui mic glob incandescent alb. Era bine ştiut printre doftorii din Camorr că lumina alunga aerul rău mirositor şi prevenea instalarea infecţiilor.

— Chiar trebuie? Calo îşi scărpină bărbia nerasă. Cât de departe crezi că am ajunge dacă am fugi rupând pământul?

— Departe de Regele Cenuşiu? Locke oftă. Cine ştie? Însă de Magul-Juruit nu am putea fugi niciodată îndeajuns de departe.

— Şi-atunci stăm pur şi simplu şi îl lăsăm să îţi tragă sforile, ca şi cum ai fi o păpuşă pe scenă? întrebă Jean.

— Recunosc că mi s-a părut deosebit de fascinant faptul că nu-i va spune lui Capa Barsavi despre escrocheriile noastre, răspunse Locke.

— Toată chestia asta e o nebunie, spuse Galdo. Zici că ai văzut trei inele la încheietura Şoimarului ăsta?

— Da, la mâna pe care nu avea blestematul ăla de şoim-scorpion.

— Trei inele, mormăi Jean. *Este* o nebunie. Să ţii în slujbă un asemenea om... Cred că au trecut două luni de când au apărut primele poveşti despre Regele Cenuşiu. De când şi-a furat-o primul *garrista*... Cine a fost primul?

— Gil Cuţitarul de la Picioare-de-Rom, spuse Calo.

— Suma despre care vorbim trebuie să fie... de-a dreptul ridicolă! Mă îndoiesc că *Ducele* ar putea ţine un Mag-Juruit de rangul ăstuia atâta amar de vreme. Deci cine naiba este Regele ăsta Cenuşiu şi cum *plăteşte* pentru toate astea?

— Nu contează, zise Locke. De-acum în trei nopţi sau mai bine zis de-acum în două nopţi şi jumătate, căci soarele e pe cale să răsară, o să fie doi Regi Cenuşii, iar eu voi fi unul din ei.

— Cei Treisprezece să ne aibă-n pază! spuse Jean.

Se luă cu mâinile de cap, frecându-şi ochii cu palmele.

— Asta este vestea proastă. Capa Barsavi vrea să mă însor cu fiică-sa şi acum Regele Cenuşiu vrea să mă dau drept el la o întrunire de taină cu Capa Barsavi. Locke rânji. Vestea cea bună este că nu s-a scurs deloc sânge pe noul bon de ordine în valoare de patru mii de coroane.

— Îl omor, zise Goangă. Faceţi-mi rost de săgeţi otrăvite şi de o arbaletă şi îl găuresc drept între ochi.

— Goangă, prin comparaţie, asta face săritul de pe acoperişul templelor să pară de-a dreptul rezonabil, spuse Locke.

— Însă cine s-ar aştepta la una ca asta? Goangă, aşezat sub una dintre ferestrele dinspre răsărit ale odăii, întoarse

capul şi privi afară câteva clipe, aşa cum făcuse toată noaptea, când şi când. Uite, toată lumea ştie că unul dintre *voi* patru i-ar putea omorî. Dar nimeni nu s-ar *aştepta* la mine! Surpriză totală. O lovitură în faţă, şi s-a zis cu Regele Cenuşiu!

— Chiar dacă Şoimarul ar lăsa săgeţile arbaletei tale să-i atingă clientul, probabil că ne-ar prăji pe loc după aceea, spuse Locke. De asemenea, mă îndoiesc profund că pasărea aia nenorocită o să fâlfâie prin preajma turnului ăstuia în aşa fel încât s-o vedem.

— Nu se ştie, replică Goangă. Cred că am mai văzut-o, când am făcut primul contact cu Don Salvara.

— Şi eu sunt destul de sigur că am văzut-o. Calo plimba un solon pe degetele mâinii stângi, fără să se uite la el. Când te sugrumam, Locke. Ceva a zburat pe deasupra noastră. Ceva mult prea mare şi iute ca să fie vreo pitulice sau vreo vrabie.

— Deci chiar ne-a urmărit şi chiar ştie tot ce-i de ştiut despre noi, spuse Jean. Supunerea pare varianta cea mai înţeleaptă pentru moment, dar trebuie să ne pregătim pentru *nişte* eventualităţi.

— Ieşim *acum* din jocul cu Don Salvara? întrebă Goangă, cu sfială.

— Cum? Nu. Locke îşi scutură viguros capul. Nu avem absolut nici un motiv să facem asta deocamdată.

— De unde-ai mai scos-o şi pe-asta? întrebă Galdo.

— Motivul pentru care luasem în calcul scurtarea jocului era tocmai ca să ne ferim de priviri iscoditoare şi să încercăm să evităm să fim omorâţi de Regele Cenuşiu. Acum putem fi *ai naibii de siguri* că asta n-o să se întâmple, cel puţin nu în următoarele trei zile. Aşa că jocul cu Salvara rămâne în picioare.

— Astea trei zile, da. Până când Regele Cenuşiu n-o să te mai socotească de folos. Jean scuipă. Următorul pas în planurile sale, oricare ar fi ele: „Mulţumesc pentru cooperare, luaţi de-aici *toţi* câte un cuţit de felicitare în spate“.

— E şi asta o posibilitate, zise Locke. Aşa că vom proceda în felul următor: Jean, o să alergi puţin azi, după ce tragi un pui de somn. Anulează aranjamentele alea pentru călătoria pe mare. Dacă va fi nevoie să fugim, va dura prea mult să aşteptăm o corabie care să plece din

port. Totodată, mai scapă nişte galbeni la Poarta Vicontelui. Dacă o fi să plecăm, vom pleca pe uscat şi vreau ca poarta aia să se deschidă mai larg şi mai iute decât uşa unui bordel. Calo, Galdo – voi găsiţi-ne o căruţă. Duceţi-o în spatele templului; pregătiţi-o cu prelate şi cu frânghii, pentru împachetat rapid. Faceţi rost de mâncare şi de băutură pentru drum. Chestii simple şi rezistente. Mantii de schimb. Straie obişnuite. Ştiţi ce aveţi de făcut. Dacă vă vede la lucru vreunul dintre Oamenii Potriviţi, lăsaţi de înţeles că urmărim să dăm o lovitură grasă zilele astea. Lui Barsavi o să-i placă asta, dacă ajunge la urechea sa. Goangă, mâine noi doi o să trecem prin vistierie. O să aducem sus tot bănetul de acolo şi o să îl punem în saci de pânză, ca să fie mai uşor de cărat. Dacă va trebui să fugim, vreau să putem azvârli toată harababura în căruţă în câteva minute.

— Da, are noimă ce zici, încuviinţă Goangă.

— Aşa că, Sanza, voi doi staţi laolaltă, spuse Locke. Goangă, tu vii cu mine. Nimeni nu iese singur, nici măcar pentru scurtă vreme, cu excepţia lui Jean. Tu ai cele mai mici şanse să fii deranjat, afară doar dacă Regele Cenuşiu n-o fi având vreo oaste ascunsă în oraş.

— Ei, mă ştii pe mine. Jean întinse o mână după gât şi pe sub jiletca largă de piele pe care o purta peste tunica simplă de bumbac. Scoase o pereche de securi, fiecare lungă de jumătate de metru, cu mânerele învelite în piele şi cu tăişurile drepte şi negre care se îngustau ca nişte bisturie. Acestea erau contrabalansate cu bile din oţel înnegrit, late cât un solon de argint. Surorile Năbădăioase – armele de suflet ale lui Jean. Nu călătoresc niciodată singur. Suntem mereu trei.

— În regulă, atunci. Locke căscă. Dacă mai avem nevoie şi de alte idei sclipitoare, putem veni cu ele când ne trezim. Hai să punem ceva masiv în uşă, să închidem ferestrele şi să începem să sforăim.

Ticăloşii Gentilomi de-abia se ridicaseră în picioare ca să treacă la fapte, când Jean îi rugă să facă linişte. Scările din faţa uşii de pe peretele de miazănoapte al odăii scârţâiau sub greutatea mai multor picioare. O clipă mai târziu, cineva bătu la uşă.

— Lamora, deschide! se auzi un glas puternic de bărbat. Afaceri de-ale lui Capa!

Jean îşi trecu securile într-o mână şi le ascunse la spate, apoi se lipi de peretele de miazănoapte, la câţiva paşi în dreapta uşii. Calo şi Galdo pipăiră pe sub cămăşi după pumnale, Galdo împingându-l pe Goangă în spatele său pe când făceau asta. Locke rămase în mijlocul camerei, amintindu-şi că stiletele sale erau încă împachetate în haina lui Fehrwight.

— Cât costă o jimblă la Piaţa Schimburilor? strigă el.

— Un gologan numai, dar jimblele nu-s uscate, veni răspunsul.

Locke se mai relaxă puţin – acestea erau parola şi replica acelei săptămâni şi, dacă ar fi venit să îl salte pentru ceva sângeros, ei bine, atunci ar fi dărâmat uşa pur şi simplu. Făcându-le semn celorlalţi să-şi păstreze calmul, trase zăvorul şi întredeschise uşa, cât să poată privi afară.

Pe platforma din faţa uşii erau patru bărbaţi, la aproape douăzeci şi cinci de metri în aer deasupra Ultimei Greşeli. În spatele lor, cerul avea culoarea de nepătruns a apei de canal, cu numai câteva stele care scăpărau şi se stingeau încet ici şi colo. Erau bărbaţi duri, stând pregătiţi şi degajaţi precum luptătorii de meserie, cu tunici din piele, gulere de piele şi bandane din pânză roşie pe sub beretele negre de piele. Mâinile Înroşite – gaşca la care apela Barsavi când avea nevoie urgentă de braţe vânjoase.

— Iartă-ne, frate. Conducătorul, după toate aparenţele, al Mâinilor Roşii se sprijini de uşă cu braţul. Şeful vrea să-l vadă pe Locke Lamora chiar acum; nu-i pasă în ce stare i-l ducem şi nici nu putem primi un refuz.

INTERLUDIU
Jean Tannen

1

În anul următor Locke crescu, însă nu atât de mult pe cât şi-ar fi dorit. Deşi era greu să i se ghicească foarte exact vârsta reală, era limpede că era mai mult decât pipernicit pentru anii săi.

— Ai sărit peste câteva mese în pruncie, îi zise Lanţuri. Ai mai recuperat de când ai ajuns aici, desigur, dar bănuiesc că vei fi mereu un pic spre… mediu.

— Mereu?

— Nu pune prea mult la suflet. Lanţuri îşi puse mâinile pe burta-i rotofeie şi chicoti. Un om mai mic poate scăpa de la o strâmtoare care s-ar putea să fie de netrecut pentru un cineva mai solid.

Urmă şi mai multă şcoală. Mai multe calcule, istorie, hărţi, limbi… De îndată ce Locke şi cei doi Sanza ajunseră să stăpânească vadrana vorbită, Lanţuri îi trimise să deprindă arta accentelor. Petrecură câteva ceasuri pe săptămână în compania unui bătrân reparator de pânze vadran, care-i mustra pentru „pocirea, cu prune-n gură“ a graiului nordic în timp ce îşi trecea acele lungi şi mari prin metri întregi de pânză împăturită. Sporovăiră despre orice subiect îi venea în cap bătrânului, iar el le corectă cu cea mai mare grijă fiecare consoană scurtată prea mult şi fiecare vocală lungită prea mult. Totodată, omul deveni tot mai arţăgos şi mai roşu la faţă cu fiecare lecţie, căci Lanţuri îl plătea în vin pentru serviciile lui.

Avură parte şi de probe – unele banale, altele chiar dure. Lanţuri îi testa pe băieţi încontinuu, aproape fără cruţare, însă, după ce isprăvea fiecare nouă şaradă, îi lua întotdeauna pe acoperişul templului, ca să le explice ce voise să obţină şi ce însemnătate avuseseră dificultăţile. Această deschidere a lui în faţa lor îi făcea mai uşor de suportat jocurile, care avură şi un efect suplimentar – îi uni pe Locke, Calo şi Galdo împotriva lumii înconjurătoare. Cu cât strângea Lanţuri mai mult şuruburile, cu atât deveneau băieţii mai apropiaţi, cu atât lucrau mai uşor împreună,

nemaiavând nevoie să rostească prea multe pentru a pune un plan în mişcare.

Sosirea lui Jean Tannen schimbă toate acestea.

Era luna lui Saris în cel de-al 77-lea An al lui Iono, pe la sfârşitul unei toamne neobişnuit de uscate şi de reci. Furtuni puternice măturaseră întreaga Mare de Fier, însă cruţaseră Camorrul, prin cine ştie ce capriciu al vânturilor sau al zeilor, iar nopţile erau mai plăcute ca niciodată, din câte îşi putea aminti Locke. Şedea pe trepte cu Părintele Lanţuri, dezmorţindu-şi degetele, când îl zări pe Făuritorul-de-Hoţi străbătând piaţa spre Casa lui Perelandro.

Cei doi ani care trecuseră îndepărtaseră parţial spaima pe care o simţise cândva Locke în preajma fostului său stăpân, însă nu încăpea îndoială că păstrase pentru bătrânul slăbănog o anumită fascinaţie grotescă.

Degetele fusiforme ale Făuritorului se răsfirară când făcu o plecăciune adâncă şi ochii îi scânteiară când îl observă pe Locke.

— Dragul şi exasperantul meu băieţel, ce *plăcere* să te văd ducând o viaţă rodnică în Ordinul lui Perelandro!

— Reuşita sa se datorează disciplinei tale timpurii, bineînţeles. Surâsul lui Lanţuri se întinse sub legătura de la ochi. Asta l-a ajutat să ajungă tânărul hotărât şi integru care stă înaintea ta astăzi.

— Integru? Făuritorul-de-Hoţi îl privi chiorâş pe Locke, prefăcându-se concentrat. Cu greu aş putea spune că a mai crescut un deget. Dar nu contează. Ţi-am adus băiatul despre care am vorbit, cel din Colţul de Miazănoapte. Ieşi la lumină, Jean! Nu *te* poţi ascunde în spatele *meu* cum nu te poţi ascunde sub un bănuţ.

Într-adevăr, în spatele Făuritorului-de-Hoţi stătea un băiat; când bătrânul îl înghionti la vedere, Locke văzu că avea cam anii lui, poate chiar zece, însă în toate celelalte privinţe erau complet opuşi. Noul băiat era gras, roşu la faţă, arătând ca o pară murdară, cu un smoc unsuros de păr negru în creştetul capului. Avea ochii măriţi şi şocaţi; îşi încleşta şi descleşta mâinile agitat.

— Aaa, zise Lanţuri. Nu îl pot vedea, dar la urma urmei, calităţile pe care le doreşte Patronul celor Oropsiţi de Soartă nu pot fi văzute cu ochiul liber. Te *pocăieşti,* băiete?

Eşti sincer? Eşti la fel de integru precum cei pe care stăpânul nostru ceresc i-a luat *deja* în turma sa?

Îl bătu uşor pe spate pe Locke, cătuşele şi lanţurile zornăindu-i. În ceea ce-l privea, Locke se uita ţintă la nou-venit şi nu spunea nimic.

— Sper că da, domnule, zise Jean, cu un glas moale şi chinuit.

— Ei bine, pe speranţă ne şi clădim vieţile, nu-i aşa? spuse Făuritorul-de-Hoţi. Bunul Părinte Lanţuri este noul tău stăpân acum, băiete. Te las în grija lui.

— Nu în grija mea, ci în cea a Puterii de Sus pe care o slujesc, zise Lanţuri. A, înainte să pleci, *întâmplarea* face ca eu să fi găsit mai devreme punga asta pe treptele templului meu. Întinse un săculeţ dolofan de piele, plin cu monede, şi îl flutură spre Făuritorul-de-Hoţi. Nu cumva este a ta?

— Ei bine, da! Chiar a mea este! Făuritorul-de-Hoţi culese punga din mâinile lui Lanţuri şi o făcu să dispară în buzunarele hainei sale ponosite de vreme. Ce coincidenţă fericită!

Făcu o nouă plecăciune, se întoarse şi o porni către Dealul Umbrelor, fluierând prea puţin melodios.

Lanţuri se ridică, îşi frecă picioarele şi bătu din palme.

— Să zicem că am cam terminat cu datoria noastră publică pe ziua de azi. Jean, el este Locke Lamora, unul dintre iniţiaţii mei. Ajută-l, te rog, să ducă acest cazan în altar. Ai grijă, e greu.

Cei doi băieţi – cel slab şi cel gras – traseră cazanul pe trepte şi în altarul jilav; Preotul-Fără-Ochi pipăi de-a lungul lanţurilor, adunându-le din urma sa şi târându-le până când ajunse cu bine înăuntru. Locke acţionă mecanismul din perete şi închise uşile templului, iar Lanţuri se aşeză în mijlocul podelei din altar.

— Domnul cel cumsecade care mi te-a încredinţat mi-a spus că poţi vorbi, citi şi scrie în trei limbi, rosti Lanţuri.

— Da, domnule, zise Jean, privind în jur cu îngrijorare. Therină, vadrană şi issavrai.

— Foarte bine. Şi poţi face calcule complexe? Balanţe de cont?

— Da.

— Excelent. Atunci mă poţi ajuta să fac socoteala a ce am strâns azi. Dar mai întâi vino aici şi dă-mi mâna. Aşa.

Hai să vedem dacă ai ce trebuie ca să devii un iniţiat în acest templu, Jean Tannen.

— Ce... ce trebuie să fac?

— Trebuie numai să-ţi pui mâinile pe legătura de la ochii mei. Nu, relaxează-te. Închide-ţi ochii. Concentrează-te. Lasă orice gând virtuos ai avea în minte să iasă la suprafaţă...

2

— Nu-mi place de el, zise Locke. Nu-mi place deloc.

El şi Lanţuri pregăteau micul dejun a doua zi dimineaţă, devreme; Locke fierbea o supă cu ceapă tocată şi cu cubuleţe mici, maro şi neregulate de carne de vită, în vreme ce Lanţuri încerca să desfacă sigiliul de ceară al unui vas de miere. Cum nu izbutise să facă asta cu degetele şi cu unghiile, folosea acum un stilet şi bombănea.

— Nu-ţi place deloc? E cam aiurea, de vreme ce nu-i aici nici măcar de-o zi, spuse Lanţuri cu glas rece.

— E gras. E moale. Nu e unul dintre *noi.*

— Ba este. I-am arătat templul şi vizuina; şi-a depus jurământul de *pezon.* O să i-l prezint lui Capa peste o zi-două.

— N-am vrut să zic unul dintre *noi,* Ticăloşii Gentilomi, ci unul dintre *noi,* noi. Nu este *hoţ.* Este doar un grăsan moale şi…

— Un negustor. E fiul unor negustori, asta este. Însă acum este un hoţ.

— Dar nu a furat lucruri! N-a vrăjit şi nici n-a momit pe nimeni! A spus că a stat pe deal numai câteva zile înainte să fie adus aici. Nu este unul dintre *noi.*

— Locke. Lanţuri se opri din încercarea lui de a desface vasul cu miere şi se uită la el, încruntat. Jean Tannen este un hoţ pentru că o să-l *pregătesc* eu să fie hoţ. Îţi aduci aminte că asta vă *învăţ* eu aici: să fiţi nişte hoţi mai deosebiţi. Nu ai uitat, nu?

— Dar el e…

— El e mai învăţat decât oricare dintre voi. Scrie citeţ şi frumos, înţelege tot ce-i legat de afaceri, de registre, de schimbul de bani şi multe altele. Fostul tău stăpân a ştiut că o să-l vreau de îndată.

— Dar e gras!

— Ca mine, de altfel. Iar tu eşti urât. Calo şi Galdo au nasurile ca nişte catapulte, Sabethei îi apăruseră pistrui, ultima oară când am văzut-o. Deci unde vrei să ajungi?

— Nu ne-a lăsat să dormim deloc azi-noapte. *Plângea* şi nu mai *tăcea* odată.

— Îmi pare rău, se auzi un glas moale din spatele lor. Locke şi Lanţuri se întoarseră (cel de-al doilea mult mai încet decât primul); Jean Tannen stătea lângă uşa de la odăile de dormit, cu ochii roşii. Nu am vrut. Dar nu m-am putut abţine.

— Ha! Lanţuri se întoarse la stilet şi la vasul cu miere. Se pare că băieţii care trăiesc în vizuini de sticlă nu ar trebui să vorbească atât de tare despre cei din camera alăturată.

— Păi, să *nu* mai faci asta, Jean, zise Locke, sărind de pe treapta de lemn pe care încă o folosea ca să ajungă până la vatra de gătit. Se duse până la unul dintre bufetele de mirodenii şi începu să scotocească printre borcane, căutând ceva. Taci din gură şi lasă-ne să dormim. Calo, Galdo şi cu mine nu ne smiorcăim.

— Îmi pare rău, spuse Jean, pe punctul de a izbucni din nou în plâns. Îmi pare rău, numai că... mama. Tata. Sunt... sunt orfan.

— Şi *ce?* Locke dădu jos un mic flacon de sticlă cu ridichi murate, închis cu un dop de piatră, precum poţiunile alchimice. *Şi eu sunt* orfan. *Toţi* cei de-aici sunt orfani. Chiar dacă scânceşti, tot n-o să-ţi readuci familia la viaţă.

Locke se întoarse şi făcu doi paşi îndărăt spre vatra de gătit, aşa că nu văzu când Jean străbătu spaţiul dintre ei. În schimb, *simţi* braţul lui Jean încolăcindu-se în jurul gâtului său; o fi fost el moale, dar era al naibii de *greu,* pentru un puşti de zece ani. Locke scăpă ridichile murate; Jean îl săltă de la pământ prin simpla sa forţă, îl răsuci şi îl *azvârli* cât colo.

Picioarele lui Locke se ridicară de pe sol în aceeaşi clipă în care borcanul de ridichi se sparse de acesta; o secundă mai târziu, ceafa lui Locke se izbi de masa masivă din scoruş şi el căzu, aterizând cât se poate de dureros pe fundul său mai degrabă ciolănos.

— Ba tu să taci! Nu mai era nimic potolit în glasul lui Jean; acum răcnea, cu faţa roşie şi cu lacrimi curgându-i din ochi. Tacă-ţi gura aia mârşavă! Să nu te prind că zici *vreodată* ceva de familia mea!

Locke îşi înălţă braţele şi încercă să se ridice în picioare; unul din pumnii lui Jean îi apăru în faţa ochilor, părând să acopere jumătate din lume. Lovitura îl făcu să se încolăcească precum un covrig. Când îşi reveni cât de cât în simţire, ţinea în braţe piciorul mesei; camera dansa un menuet în jurul lui.

— Wrrblg, spuse el, cu gura plină de sânge şi de durere.

— Gata, Jean, zise Lanţuri, trăgându-l pe băiatul îndesat de pe Locke. Cred că mesajul a fost transmis întru totul.

— Of. Asta chiar *a durut,* spuse Locke.

— Aşa şi trebuie. Lanţuri îi dădu drumul lui Jean, care avea încă pumnii strânşi şi se uita urât la Locke, tremurând. Ai *meritat-o* din plin.

— Ăăă… cum?

— Sigur că toţi cei de-aici sunt orfani. Părinţii mei au murit cu mult înainte să te naşti tu. Părinţii tăi s-au dus de ani de zile. La fel stă treabă şi cu Calo, Galdo şi Sabetha. Însă Jean şi-a pierdut părinţii acum cinci nopţi, încheie Lanţuri.

— A… Locke se ridică, gemând. N-am… n-am ştiut.

— Bun atunci. Lanţuri izbutise în cele din urmă să desfacă vasul de miere; sigiliul de ceară pârâi zgomotos. Când nu ştii tot ce-i de ştiut, ar cam fi *cazul* să-ţi ţii fleanca şi să fii politicos.

— A fost un incendiu. Jean trase câteva guri adânci de aer, privindu-l încă ţintă pe Locke. Au murit arşi. A ars toată prăvălia. S-a dus totul.

Se întoarse şi o porni înapoi spre odăile de dormit, cu capul plecat şi frecându-şi ochii.

Lanţuri se întoarse cu spatele la Locke şi începu să amestece mierea, sfărâmând bucăţile cristalizate.

Se auzi un zăngănit răsunător de la căderea trapei secrete ce ducea la templul de deasupra; un moment mai târziu, apărură în bucătărie Calo şi Galdo, fiecare geamăn înveşmântat în robele albe de iniţiat, fiecare ducând o pâine lungă şi proaspătă pe cap.

— Ne-am întors, zise Calo.

— Cu pâine!

— Evident!

— Nu, *tu* eşti evident!

Gemenii se opriră deodată, când îl văzură pe Locke sprijinindu-se de marginea mesei ca să se ridice, cu buzele umflate şi cu sânge scurgându-i-se din colţul gurii.

— Ce am pierdut? întrebă Galdo.

— Băieţi, zise Lanţuri, cred că am uitat să menţionez ceva când vi l-am prezentat pe Jean şi i-am arătat împrejurimile aseară. Fostul vostru stăpân din Dealul Umbrelor m-a avertizat că, deşi Jean este în general dulce la grai, băiatul are o fire *a naibii* de pitorească.

Clătinând din cap, Lanţuri se duse la Locke şi îl ajută să se ridice în picioare.

— Când se opreşte de învârtit lumea în jurul tău, nu uita că trebuie să strângi cioburile şi ridichile de pe jos, îi spuse el.

3

Locke şi Jean păstrară o distanţă sănătoasă unul faţă de celălalt la cina din acea seară, fără să scoată o vorbă. Calo şi Galdo schimbară priviri exasperate cam de o sută de ori pe minut, însă nu încercară să iniţieze conversaţia. Pregătirile pentru masă se desfăşurară într-o tăcere aproape perfectă, iar Lanţuri păru bucuros să se conformeze echipei sale posomorâte.

Îndată ce Locke şi Jean se aşezaseră la masă, Lanţuri le puse în faţă câte o cutie de fildeş sculptat. Cutiile erau lungi de-un cot şi cam tot atât de late, având capace prinse în ţâţâni. Locke le recunoscu imediat ca fiind din cele numite Cutia Determinantului, instrumente verrare delicate ce foloseau mecanisme automate, plăci glisante şi butoane din lemn ce se roteau; ele ajutau un utilizator antrenat să realizeze mult mai repede anumite operaţiuni matematice. Lui Locke i se explicaseră noţiunile elementare ale instrumentului, dar trecuseră câteva luni de când folosise aşa ceva.

— Locke şi Jean, vă rog frumos, zise Părintele Lanţuri. Am nouă sute nouăzeci şi cinci de soloni camorreni şi plec cu o corabie spre Tal Verrar. Aş vrea tare mult să îmi schimb banii în solari când ajung acolo, un solar valorând

momentan patru cincimi dintr-o coroană plină camorreană. Câţi solari îmi vor datora zarafii înainte de a-şi opri comisionul?

Jean ridică imediat capacul cutiei sale şi se puse la treabă, rotind butoane, şfichiuind plăci şi trăgând înainte şi înapoi bare mici din lemn. Locke, îmbujorat, îi urmă exemplul. Bâjbâielile lui la maşinărie nu erau nici pe departe la fel de rapide, căci Jean anunţă în curând:

— Treizeci şi unu de solari plini şi cam nouă sutimi dintr-unul – rest. Scoase vârful limbii afară şi mai socoti câteva secunde. Patru volani de argint şi doi gologani.

— Minunat, spuse Lanţuri. Jean, poţi să mănânci în seara asta. Locke, mă tem că tu n-ai noroc. Îţi mulţumesc că te-ai străduit, oricum. Poţi să te duci în odaia ta cât timp mâncăm noi, dacă doreşti.

— Ceee?! Locke simţi cum îi năvăleşte sângele în obraji. Dar nu aşa procedai înainte! Ne dădeai întotdeauna probleme individuale! Şi nu am mai folosit cutia asta de…

— Vrei încă o problemă?

— Da!

— Foarte bine. Jean, vrei te rog să o rezolvi şi tu? Aşa… un galion Jereshti navighează pe Marea de Fier, iar căpitanul său este un tip foarte pocăit. Oră de oră, el pune un marinar să arunce în mare o jimblă din pesmeţii corabiei drept ofrandă către Iono. Fiecare jimblă cântăreşte cam patru sute de grame. Căpitanul mai este şi un tip foarte ordonat, pe deasupra; îşi ţine pesmeţii în butoaie de-un sfert de tonă. Ei navighează vreme de o săptămână. Câte butoaie deschide? Şi ce cantitate de pesmeţi primeşte Patronul Apelor Prielnice?

Băieţii începură iar să lucreze la cutii, şi din nou Jean ridică privirea în timp ce Locke mai avea încă de lucru, cu broboane mici de sudoare adunate pe frunte.

— Deschide un singur butoi, zise Jean, şi foloseşte şaizeci şi şase de kilograme şi jumătate de pesmeţi.

Părintele Lanţuri aplaudă încet.

— Foarte bine, Jean. Tot tu o să mănânci cu noi în seara asta. Cât despre tine, Locke, ei bine… o să te chem când va trebui să faci curat.

— Dar e ridicol! pufni Locke. El se descurcă mai bine decât mine la cutie! Ai făcut asta dinadins, ca să pierd eu.

— Ridicol, zici? Ţi-ai cam luat-o în cap în ultima vreme, dragul meu băiat. Ai ajuns la vârsta aia la care mulţi băieţi par să-şi *împacheteze* chibzuinţa şi s-o pună deoparte câţiva ani. La naiba, şi Sabetha a făcut la fel. A fost unul dintre motivele pentru care am trimis-o acolo unde se află acum. În orice caz, mi se pare că ai nasul puţin cam sus pentru cineva cu *însemnul-morţii* la gât.

Roşeala lui Locke se accentuă. Jean îi aruncă o privire pe furiş; Calo şi Galdo, care ştiau deja despre dintele de rechin, se uitară fix la farfuriile şi paharele lor goale.

— Lumea este plină de ghicitori care o să-ţi solicite abilităţile. Ce, crezi că vei putea să le alegi întotdeauna pe cele care ţi se potrivesc cel mai bine? Dacă aş vrea să trimit un băiat care să se dea drept ucenicul unui zaraf, cui crezi că i-aş încredinţa misiunea asta, dacă ar trebui să aleg între tine şi Jean? Nici nu aş sta pe gânduri.

— Mda... presupun.

— Presupui prea multe. Îţi râzi de noul tău frate pentru că silueta sa aspiră la rotunjimea mea nobilă. Lanţuri îşi frecă stomacul şi rânji fără haz. Nu ţi-a trecut deloc prin cap că el s-ar putea integra mai uşor decât tine în anumite locuri tocmai datorită ei? Jean arată ca fiul unui negustor, ca un nobil bine hrănit, ca un cărturar pipernicit şi îndesat. Înfăţişarea sa îi poate fi de tot atât folos cât îţi este ţie înfăţişarea ta.

— Bănuiesc...

— Şi dacă mai aveai nevoie de vreo dovadă că el poate face lucruri pe care tu nu poţi, ei bine, ce-ai zice să-l pun să te mai bată o dată măr?

Locke încercă să se micşoreze spontan în tunică şi să dispară complet; nu izbuti şi îşi lăsă capul în piept.

— Îmi pare rău, spuse Jean. Sper că nu te-am rănit prea tare.

— Nu trebuie să-ţi ceri scuze, îngăimă Locke. Presupun că am meritat-o din plin.

— Ameninţarea unui stomac gol readuce curând înţelepciunea. Lanţuri surâse atotcunoscător. Greutăţile sunt arbitrare, Locke. Nu poţi şti niciodată care dintre calităţile tale sau ale tovarăşului tău te poate ajuta să le depăşeşti. De exemplu, ridicaţi mâinile dacă numele vostru de familie se întâmplă să fie Sanza.

Calo şi Galdo făcură întocmai, oarecum șovăielnic.

— Toţi cei cu numele de familie Sanza pot lua cina împreună cu noul nostru frate, Jean Tannen, zise Lanţuri.

— *Ador* să fiu folosit ca exemplu! spuse Galdo.

— Toţi cei cu numele Lamora pot mânca, dar trebuie mai întâi să servească toate felurile de mâncare şi să aibă grijă de Jean Tannen.

Aşa că Locke se grăbi să servească, având pe chip un amestec de stinghereală şi uşurare. Cina consta în clapon fript umplut cu usturoi şi ceapă, cu garnitură de struguri şi smochine opărite în sos fierbinte de vin. Părintele Lanţuri turnă toate toasturile obişnuite, dedicându-i-l pe ultimul lui „Jean Tannen, care a pierdut o familie, însă a găsit alta destul de repede“.

Auzind asta, ochii lui Jean lăcrimară, iar băiatul îşi pierdu şi fărâma de bună dispoziţie pe care i-o adusese mâncarea. Observându-l, Calo şi Galdo se grăbiră să-l înveselească.

— A fost foarte tare ce ai făcut cu cutia, începu Calo.

— Noi nu se descurcăm atât de repede, continuă Galdo.

— Şi noi *ne pricepem* la calcule!

— Sau cel puţin aşa credeam până să te întâlnim, completă Galdo.

— N-a fost mare lucru, zise Jean. Mă pot mişca şi mai repede de-atât. Sunt... vreau să spun... Îi aruncă o căutătură nervoasă Părintelui Lanţuri înainte să continue: Am nevoie de ochelari. Ochelari de citit, pentru lucruri apropiate. Nu văd bine fără ei. Aş, ăă, aş putea lucra şi mai repede la o cutie dacă aş avea o pereche de ochelari. Însă... i-am pierdut pe-ai mei. Unul dintre băieţii din Dealul Umbrelor...

— O să primeşti ochelari noi, spuse Lanţuri. Mâine sau poimâine. Nu îi purta în public; s-ar putea să contravină aerului nostru de sărăcie. Însă aici îi poţi purta liniştit.

— Nici nu puteai vedea bine când m-ai bătut? întrebă Locke.

— Puteam vedea puţin, zise Jean. Dar totul e înceţoşat. De aceea mă trăgeam îndărăt atât de mult.

— O grozăvenie matematică şi un bătăuş iscusit, rosti Părintele Lanţuri. Ce combinaţie interesantă a oferit Binefăcătorul Ticăloşilor Gentilomi, în persoana tânărului Jupân Tannen! Căci *este* un Ticălos Gentilom, nu-i aşa, Locke?

— Cred că da, spuse Locke, străduindu-se să-şi alunge din glas tonul posomorât. Cred că este.

4

Noaptea următoare fu senină şi uscată; toate lunile erau sus pe cer, strălucind ca nişte monarhi în întunecime, cu stelele drept curte. Jean Tannen stătea sub parapetul de pe acoperişul templului, ţinând o carte în faţa ochilor, la o lungime de braţ. Lângă el se aflau două lămpi de ulei în cutii de sticlă, desenându-i conturul în lumina galbenă şi caldă.

— Nu vreau să te deranjez, zise Locke şi Jean îşi ridică privirea, luat prin surprindere.

— Pe toţi zeii! Eşti silenţios!

— Nu tot timpul. Locke se apropie până la câţiva paşi de băiatul mai voinic. Pot fi foarte zgomotos când mă prostesc.

— Eu... ăă...

— Pot lua loc?

Jean încuviinţă, iar Locke se trânti lângă el. Îşi strânse picioarele sub el şi le cuprinse cu braţele.

— Îmi pare rău, spuse Locke. Bag de seamă că pot fi un rahat cu ochi câteodată.

— Şi mie îmi pare rău. Nu am vrut... Când te-am lovit, pur şi simplu... Parcă sunt alt om. Când sunt mânios.

— Ai făcut bine. Nu am ştiut despre mama şi tatăl tău. Îmi pare rău. Ar fi trebuit... nu ar fi trebuit să merg aşa departe. Eu am avut mult timp la dispoziţie... să mă obişnuiesc cu ideea, înţelegi.

Cei doi băieţi nu mai rostiră nimic câteva momente; Jean închise cartea şi se uită la cer.

— Ştii, s-ar putea nici măcar să nu fiu, la urma urmei, zise Locke. Orfan, vreau să spun.

— Cum aşa?

— Păi... maică-mea e moartă. Am văzut şi ştiu. Însă tatăl meu... el, ăă... El a plecat când eram foarte mic. Nu mi-l aduc aminte; nu l-am cunoscut niciodată.

— Îmi pare rău, zise Jean.

— Ne pare rău pentru multe, nu-i aşa? Cred că s-ar putea să fi fost un marinar, ceva. Poate un mercenar, mai

ştii? Mama n-a vrut să-mi vorbească de el niciodată. Nu ştiu. S-ar putea să mă înşel.

— Tatăl meu a fost un om bun, spuse Jean. A fost... Ai mei aveau o prăvălie în Colţul de Miazănoapte. Făceau negoţ cu piei, mătăsuri şi nestemate. Peste tot pe Marea de Fier, plus câteva călătorii pe uscat. Îi ajutam. Nu la transport, desigur, ci la ţinut evidenţa. La socotit. Şi aveam grijă de pisici. Aveam nouă. Mama obişnuia să spună... obişnuia să spună că eram singurul ei copil care nu mergea... în patru labe. Fornăi puţin şi se şterse la ochi. Se pare că mi-am epuizat toate lacrimile, zise el. Nu ştiu ce să mai cred despre toate astea. Părinţii mei m-au învăţat să fiu cinstit, mi-au spus că legile şi zeii urăsc hoţia. Dar acum aflu că hoţia are un zeu numai al ei. Şi pot fie să mor de foame pe stradă, fie să stau aici, bine-mersi.

— Nu-i atât de rău, spuse Locke. Eu n-am făcut altceva de când mă ştiu. Hoţia este o meserie cinstită, dac-o priveşti din punctul nostru de vedere. Câteodată, chiar avem mult de muncă. Locke băgă mâna în tunică şi scoase o pungă din pânză moale. Uite, zise el, dându-i-o lui Jean.

— Ce... ce-i asta?

— Ai spus că ai nevoie de ochelari, surâse Locke. În Videnza este un şlefuitor de lentile care-i mai bătrân decât zeii. Nu-şi păzeşte cum ar trebui vitrina prăvăliei. Am săltat nişte perechi pentru tine.

Jean desfăcu punga şi se trezi în faţa ochilor cu trei perechi de ochelari: două seturi de lentile circulare în rame de sârmă aurită şi un set semicircular în rame de argint.

— Îţi... mulţumesc, Locke! Duse perechile la ochi, pe rând, şi miji prin ei, încruntându-se uşor. Nu ştiu... ce să zic... ăă, nu sunt nerecunoscător, departe de mine gândul, dar nici una dintre perechile astea nu se potriveşte. Arătă spre ochii săi şi zâmbi sfios. Lentilele trebuie făcute în funcţie de problema celui care le poartă. Unii oameni nu pot vedea la distanţă şi cred că pentru asta sunt perechile de faţă. Însă eu sufăr de ceea ce se cheamă hipermetropie, nu de miopie.

— Of, la naiba! Locke se scărpină în ceafă şi surâse sfios. Eu nu port aşa ceva; n-am ştiut. Chiar sunt un idiot.

— Ba deloc. Pot păstra ramele şi să fac ceva cu ele. Ramele se desprind. Pot pune în ele lentilele potrivite. O să-i ţin de rezervă. Îţi mulţumesc încă o dată.

O vreme după aceea, băieţii rămaseră tăcuţi, însă de data asta era o tăcere prietenoasă. Jean se sprijini de zid şi îşi închise ochii. Locke se uită la lună, străduindu-se să vadă părticelele albastre şi verzi despre care Lanţuri îi spusese cândva că ar fi pădurile zeilor. În cele din urmă, Jean îşi drese glasul.

— Deci chiar te pricepi la… furat lucruri?

— Trebuie să fiu şi eu bun la ceva. Nu la bătaie şi în nici un caz la matematică.

— Tu, ăă… Părintele Lanţuri mi-a zis despre chestia asta pe care o poţi face, dacă te rogi la Binefăcător. A spus că se numeşte prinos adus morţilor. Ştii despre asta?

— A, zise Locke. Ştiu *totul* despre asta, martori îmi sunt cei treisprezece zei, să mor dacă nu.

— Aş vrea să fac şi eu asta. Pentru mama şi pentru tata. Însă eu… n-am mai furat niciodată. Mă poţi ajuta?

— Să te învăţ cum să furi ca să aduci un prinos cuvenit?

— Da. Jean oftă. Bănuiesc că, de vreme ce zeii m-au adus aici, ar trebui să mă adaptez obiceiurilor locale.

— Poţi să mă înveţi cum să folosesc o cutie de socotit astfel încât data viitoare să nu mai par atât de debil?

— Cred că da, zise Jean.

— Atunci aşa rămâne! Locke sări în picioare şi îşi întinse larg mâinile. Mâine, Calo şi Galdo n-au decât să-*şi* planteze fundurile pe treptele templului. Noi doi o să mergem să *prădăm!*

— Sună periculos, spuse Jean.

— Pentru oricine altcineva, poate. Pentru noi, Ticăloşii Gentilomi, ei bine, este ceea ce *facem.*

— Noi?

— Noi.

CAPITOLUL ŞASE

Limitări

I

Mâinile Înroşite îl conduseră pe Locke pe lunga pasarelă către Mormântul Plutitor chiar când soarele stacojiu se înălţa deasupra clădirilor întunecate din cartierul Căderea-cenuşii. Resturi-de-Lemn căpătă o culoare sângerie în acea lumină, şi când Locke clipi ca să alunge strălucirea din privire, până şi întunericul sclipi roşiatic.

Locke se strădui să-şi păstreze mintea limpede, pe măsură ce amestecul de agitaţie nervoasă şi de oboseală îl făcea să simtă că pluteşte la câţiva centimetri deasupra podelei, picioarele nemaiajungându-i până jos. Erau santinele pe chei, la uşi, în foaier – mai multe decât înainte. Toate erau îndârjite şi tăcute, pe când Mâinile Înroşite îl duceau pe Locke tot mai adânc în fortăreaţa plutitoare a lui Capa. Uşa dublă cu mecanism automat nu era încuiată.

Capa Barsavi stătea în centrul marii sale camere de audienţe, cu spatele întors la Locke, cu capul plecat şi cu mâinile la spate. Draperiile fuseseră trase la o parte de pe ferestrele înalte din partea de miazăzi a carenei galeonului. Degete roşii de lumină căzeau pe Barsavi, pe fiii săi, pe un butoi mare din lemn şi pe un obiect lung care zăcea acoperit pe o targă din lemn.

— Tată, a sosit Lamora, zise Anjais.

Capa Barsavi gemu şi se întoarse. Se holbă la Locke câteva secunde, cu ochii sticloşi şi goi. Făcu un semn cu mâna stângă.

— Lăsaţi-ne, zise el. Lăsaţi-ne *acum.*

Cu capetele plecate, Anjais şi Pachero ieşiră din cameră, luând şi Mâinile Înroşite cu ei. O clipă mai târziu, în sală răsună sunetul uşii duble trântindu-se şi al mecanismului automat închizându-se.

— Înălţimea Voastră, spuse Locke. Ce se petrece?

— Nemernicul. Nemernicul a omorât-o, Locke.

— Poftim?

— A omorât-o pe Nazca. Azi-noapte. Ne-a lăsat... trupul, acum câteva ceasuri.

Locke se holbă la Barsavi, năucit, conştient că rămăsese cu gura căscată.

— Dar... dar era aici, nu?

— A plecat. Barsavi îşi încleşta şi descleşta pumnii. S-a furişat, din ce ne putem da seama, sau a fost răpită. Pe la al doilea sau al treilea ceas al dimineţii. A fost... înapoiată după cel de-al patrulea ceas al dimineţii.

— Înapoiată? De către cine? *Ce s-a întâmplat?*

— Vino să vezi.

Vencarlo Barsavi trase la o parte pânza ce acoperea targa, şi acolo zăcea Nazca – cu pielea ca de ceară, cu ochii închişi, cu părul ud. Două vânătăi purpurii stricau aspectul altfel neted al pielii sale în partea stângă a gâtului. Locke simţi cum îl ustură ochii şi se trezi muşcându-şi tare arătătorul de la mâna dreaptă.

— Vezi ce a făcut nemernicul, zise încet Barsavi. Era amintirea vie a mamei sale. Singura mea fiică. Mai bine *mueam* decât să văd asta. Lacrimile începură să curgă pe obrajii bătrânului. A fost... spălată.

— Spălată? Ce vreţi să spuneţi?

— A fost înapoiată în chestia aia, zise Capa.

Făcu un semn spre butoiul ce era aşezat în picioare la câţiva paşi de targă.

— Într-un butoi?

— Uită-te înăuntru.

Locke dădu la o parte capacul butoiului şi se trase îndărăt când duhoarea dinăuntru îl izbi în faţă.

Era plin de urină. Urină de cal, întunecată şi tulbure.

Locke se smuci înapoi şi îşi acoperi gura cu mâinile, simţind cum i se întoarce stomacul pe dos.

— Nu doar omorâtă, ci înecată, spuse Barsavi. Înecată în *pişat de cal*.

Locke gemu, luptându-se cu lacrimile.

— Nu pot să cred. Pur şi simplu nu pot să cred. Nu are nici un rost. Se apropie iar de targă şi se mai uită o dată la gâtul Nazcăi. Vânătăile purpurii erau de fapt umflături; chiar lângă ele se puteau vedea zgârieturi roşii şi drepte. Locke le privi atent, aducându-şi aminte de felul în care simţise ghearele pe piele. Rana de pe braţ încă îl ardea.

— Înălţimea Voastră, rosti el încet, poate că a fost... înapoiată în chestia aia, dar sunt destul de sigur că nu s-a înecat în ea.

— Ce vrei să spui?

— Semnele de pe gât, zgârieturile mici de lângă ele. Locke improviză, păstrându-şi tonul vocii şi chipul neutru. *Ce ar suna plauzibil?* Le-am mai, ăă, văzut înainte... acum câţiva ani, în Talisham. Am văzut un bărbat omorât de un şoim-scorpion. Aţi auzit de aşa ceva?

— Da, zise Capa, un hibrid nefiresc, un soi de făptură închipuită de vrăjitorii din Karthain. Asta reprezintă... semnele de la gâtul ei? Poţi fi sigur?

— A fost înţepată de un şoim-scorpion, spuse Locke. Semnele ghearelor de sub răni sunt evidente. A murit aproape pe loc.

— Deci doar... a *murat*-o după aceea, şopti Barsavi. Ca să sporească insulta. Ca să lovească mai adânc.

— Îmi pare rău, zise Locke. Ştiu că... nu poate fi cine ştie ce alinare.

— Dacă ai dreptate, a fost o moarte mult mai rapidă. Barsavi îi trase pânza la loc peste cap, trecându-şi degetele prin părul ei încă o dată, înainte să o acopere complet. Dacă asta este singura îndurare pe care trebuie să nădăjduiesc că a primit-o fetiţa mea, fie. Nemernicul ăla cenuşiu nu o să aibă parte de îndurare când i-o veni vremea. Jur!

— Dar de ce-ar face asta? Locke îşi trecu mâinile prin păr, cu ochii măriţi de agitaţie. N-are nici un rost. De ce ea, de ce acum?

— Îţi poate spune chiar el, rosti Barsavi.

— Cum? Nu înţeleg.

Capa Barsavi băgă mâna în jiletcă şi scoase o bucată împăturită de pergament. I-o dădu lui Locke, care o despături şi văzu însemnat într-un scris citeţ şi curat:

BARSAVI

Pentru necesitatea a ceea ce s-a înfăptuit, ne cerem iertare, deşi s-a înfăptuit ca să îţi înlesnească înţelegerea puterii noastre. Cât şi cooperarea ta. Dorim cât se poate de serios să ne întâlnim cu tine, faţă în faţă, ca doi bărbaţi, ca să lămurim o dată pentru totdeauna chestiunea

Camorrului. Te vom aştepta la Gaura Ecoului, la cel de-al unsprezecelea ceas al serii, în Ziua Ducelui, peste trei nopţi. Vom veni singuri şi neînarmaţi, deşi, în ceea ce te priveşte, tu poţi aduce câţi sfetnici pofteşti, şi îi poţi înarma după bunul tău plac. Putem discuta situaţia noastră ca de la bărbat la bărbat – şi cu voia zeilor, poate că nu va mai fi nevoie să îţi pierzi vreunul dintre credincioşii tăi supuşi sau pe cineva din sângele tău.

— Nu-mi vine să cred, rosti Locke. Să vă întâlniţi cu bună-credinţă după asta?

— Nu poate fi camorrean, zise Barsavi. Eu am devenit camorrean, în toţi anii petrecuţi aici. Mă identific cu locul ăsta mai mult decât mulţi dintre cei născuţi aici. Însă omul ăsta? Barsavi clătină puternic din cap. El nu poate înţelege ce infamie a făcut ca „să îmi atragă atenţia"; cu ce insultă trebuie să trăim, eu şi fiii mei, dacă negociem cu el. Îmi iroseşte timpul cu scrisoarea asta – şi uite, pluralul de maiestate. Câtă afectare!

— Înălţimea Voastră... şi dacă *înţelege* ce a făcut?

— Foarte slabe şanse să se fi întâmplat asta, Locke. Capa chicoti cu tristeţe. Sau nu ar fi făcut-o.

— Nu şi dacă vă închipuiţi că întâlnirea de la Gaura Ecoului este o capcană. Că vrea să vă scoată de pe Mormântul Plutitor şi să vă atragă într-un loc unde a pregătit ceva primejdios pentru dumneavoastră.

— Prudenţa aia, din nou. Barsavi surâse fără umor. M-am gândit şi la asta, Locke. Însă nu cred că-i cazul... Chiar cred că se gândeşte că, dacă mă sperie îndeajuns, voi negocia cu el cu bună-credinţă. O să mă duc la Gaura Ecoului. O să avem mica noastră întâlnire. Cât despre sfetnici, îi voi aduce pe fiii mei, pe surorile Berangias şi o sută dintre cei mai buni şi cruzi oameni pe care-i am. Şi o să te aduc pe tine şi pe prietenul tău, Jean.

Inima lui Locke i se zbătu în piept ca o pasăre prinsă în capcană. Îi venea să urle.

— Bineînţeles, rosti el. Bineînţeles! Jean şi cu mine vom face orice ne cereţi. Sunt recunoscător pentru oportunitate.

— Bine. Deoarece singura negociere pe care o vom purta va fi cu săgeţi, săbii şi pumni. Am o surpriză pentru

rahatul ăla cenuşiu, dacă îşi închipuie că *îmi* poate impune condiţii *mie* trecând peste cadavrul singurei mele fiice!

Locke scrâşni din dinţi. *Ştiu ce îl poate scoate din fortăreaţa aia umedă a lui,* spusese Regele Cenuşiu.

— Capa Barsavi, zise Locke, v-aţi gândit la... ei bine, la lucrurile care se povestesc despre Regele Cenuşiu? Cum că poate omorî oamenii dintr-o atingere, că poate trece prin pereţi; că nu poate fi rănit cu săbii sau cu săgeţi.

— Poveşti spuse la beţie. Face la fel ca mine, când am pus mâna pe oraşul ăsta; se ascunde bine şi îşi alege ţintele cu înţelepciune. Capa oftă. Recunosc că este bun la asta, poate la fel de bun ca mine. Însă nu-i o stafie.

— Mai există o posibilitate, zise Locke, lingându-şi buzele. Cât de multe dintre cele rostite aici puteau ajunge la urechile Regelui Cenuşiu? Dezvăluise tainele Ticăloşilor Gentilomi în amănunţime. *La naiba cu el.* Posibilitatea unui... Mag-Juruit.

— Care să-l ajute pe Regele Cenuşiu?

— Da.

— Îşi face de cap prin oraşul meu de câteva luni, Locke. E drept că asta ar putea explica unele lucruri, însă preţul... Nici măcar eu nu aş putea plăti un Mag-Juruit atâta amar de vreme.

— Şoimii-scorpion nu sunt doar creaţi de Magii-Juruiţi, zise Locke. Din câte ştiu eu, numai Magii-Juruiţi îi pot controla. Ar putea oare un şoimar... *obişnuit* să dreseze o pasăre care l-ar putea omorî cu o înţepătură accidentală? *Minte-l bine,* îşi spuse. *Minte-l drept în faţă*. Regele Cenuşiu nu ar fi fost nevoit să păstreze unul în tot timpul ăsta. Ce-ar fi dacă Magul-Juruit de-abia a sosit? Ce-ar fi dacă a fost angajat numai pentru următoarele zile, punctul critic al planului Regelui Cenuşiu, oricare ar fi acesta? Zvonurile despre puterile Regelui Cenuşiu... ar fi putut fi răspândite ca să pregătească terenul pentru momentul ăsta.

— Extraordinar, şi totuşi asta ar explica multe, zise Barsavi.

— Ar explica de ce Regele Cenuşiu este dispus să se întâlnească cu dumneavoastră singur şi neînarmat. Cu un Mag-Juruit care să îi apere spatele, ar putea să pară aşa fără să fie deloc cazul.

— Răspunsul meu rămâne neschimbat. Barsavi lovi cu pumnul în cealaltă palmă. Dacă un Mag-Juruit îmi poate da gata o sută de cuţite –, inclusiv pe noi doi, pe fiii mei, pe surorile Berangias, pe prietenul tău Jean şi securile lui –, atunci Regele Cenuşiu şi-a ales armele mai bine decât mine. Însă eu *nu* cred că-i cazul.

— Veţi păstra totuşi posibilitatea aceasta în minte? insistă Locke.

— Da. O voi păstra. Barsavi îşi puse mâna pe umărul lui Locke. Trebuie să mă ierţi, băiete. Pentru ce s-a întâmplat.

— Nu-i nimic de iertat, Înălţimea Voastră. *Când Capa schimbă subiectul, subiectul este închis,* îşi spuse Locke. Ce s-a întâmplat… nu a fost din vina dumneavoastră.

— Este războiul meu. Regele Cenuşiu pe mine vrea să mă doboare de fapt.

— Mi-aţi oferit foarte multe, domnule. Locke îşi trecu limba peste buzele care se uscaseră deodată. M-aş bucura nespus dacă v-aş putea ajuta să-l omorâţi pe nemernic.

— Chiar aşa vom face. Într-al nouălea ceas al serii, în Ziua Ducelui, începem să ne adunăm. Anjais va veni să vă ia de la Ultima Greşeală, pe tine şi pe Tannen.

— Cum rămâne cu cei doi Sanza? Şi ei se descurcă bine cu cuţitele.

— Şi cu cărţile de joc, din câte-am auzit. Îmi place de ei, Locke, dar sunt nişte pierde-vară. Măscărici. Vreau să iau cu mine oameni serioşi pentru o treabă serioasă.

— Cum doriţi.

— Şi-acum. Barsavi scoase o batistă de mătase din buzunarul jiletcii şi îşi şterse încet fruntea şi obrajii cu ea. Lasă-mă, te rog! Întoarce-te mâine-noapte, ca preot. O să îi strâng pe toţi ceilalţi preoţi ai Binefăcătorului. O să îi oferim… un ritual aşa cum se cuvine.

Locke se simţi măgulit, fără voia lui. Capa ştia că toţi băieţii Părintelui Lanţuri erau iniţiaţi ai Binefăcătorului şi că Locke era chiar preot, însă nu îi mai ceruse niciodată binecuvântarea în mod oficial.

— Bineînţeles, rosti el încet.

Se retrase apoi, lăsându-l pe Capa în picioare, în lumina sângerie a zorilor, singur-singurel în inima fortăreţei sale, îl lăsă pentru a doua oară, cu nimic altceva decât un cadavru care să-i ţină de urât.

2

— Domnilor, zise Locke, gâfâind în timp ce închidea în urma sa uşa camerei de la al şaptelea cat. Am apărut destul în public pe săptămâna asta; hai să lucrăm afară din templu, deocamdată.

Jean stătea într-un scaun, cu faţa spre uşă şi cu securile pe coapsă, ţinând în mâini un volum vechi şi ponosit din *Romanele cavalereşti Korish*. Goangă sforăia pe o saltea, tolănit într-una dintre acele poziţii complet nesăbuite care provoacă imediat artrită oricui, mai puţin celor foarte tineri şi nechibzuiţi. Cei doi Sanza şedeau lângă peretele din fund, jucând distraţi o partidă de cărţi; îşi ridicară privirile când intră Locke.

— Am scăpat de o complicaţie şi am intrat în alta, cu capul înainte, spuse Locke. Iar nenorocita asta mai are şi colţi, pe deasupra.

— Ce fel de veşti aduci? zise Jean.

— Dintre cele mai rele. Locke se lăsă într-un scaun, îşi dădu capul pe spate şi îşi închise ochii. Nazca a murit.

— Cum?! Calo sări în picioare; Galdo îl urmă de îndată. Ce s-a întâmplat?

— Regele Cenuşiu, asta-i ce s-a întâmplat. Probabil că asta a fost „cealaltă treabă“ la care s-a referit când îi eram oaspete. I-a trimis tatălui trupul într-o putină plină cu pişat de cal.

— Zeii să ne păzească! rosti Jean. Îmi pare atât de rău, Locke!

— Şi acum, continuă Locke, tu şi cu mine trebuie să îl însoţim pe Capa când o va răzbuna, la „întrevederea clandestină“ de peste trei nopţi. Care va avea loc la Gaura Ecoului, că tot veni vorba. Iar când Capa spune „clandestin“, se referă la o sută de cuţite care să-l atace pe Regele Cenuşiu şi să-l facă bucăţi.

— Să *te* facă bucăţi, vrei să spui, interveni Galdo.

— Ştiu foarte bine cine trebuie să umble ţanţoş pe-acolo purtând straiele Regelui Cenuşiu; mersi că mi-ai amintit. Încerc numai să-mi dau seama dacă ar trebui să-mi agăţ de gât o ţintă de tir sau nu. A, şi mă întreb dacă pot să mă împart în două până la Ziua Ducelui.

— Toată situaţia asta este o nebunie.

Jean îşi închise cartea, scârbit.

— A fost o nebunie înainte; acuma-i deja răutate curată.

— De ce ar omorî-o Regele Cenuşiu pe Nazca?

— Ca să îi capteze atenţia lui Capa, oftă Locke. Fie pentru a-l speria – ceea ce sigur nu a izbutit –, fie pentru a îl enerva la culme, ceea ce i-a reuşit.

— Acum chiar că nu mai poate fi vorba despre pace. Capa o să-l omoare pe Regele Cenuşiu sau o să moară încercând. Calo se plimba furios, ca un leu în cuşcă. Regele Cenuşiu trebuie să priceapă asta, de bună seamă. Nu a înlesnit negocierile; le-a făcut imposibile. Pentru totdeauna.

— M-am gândit şi la asta, cum că Regele Cenuşiu s-ar putea să nu ne spună chiar totul în legătură cu planul lui, rosti Locke.

— Asta e, atunci. Plecăm pe la Poarta Vicontelui, zise Galdo. Putem să facem rost de transport şi de bunuri chiar în după-amiaza asta. Putem să ne împachetăm averea; să ne facem nevăzuţi pe drum. La naiba, dacă nu putem găsi vreun locşor unde să începem o altă viaţă cu peste patruzeci de mii de coroane la îndemână, nu meritäm să trăim. Putem cumpăra titluri în Lashain; putem să-l facem Conté pe Goangă şi să ne dăm drept slujitorii săi.

— Sau să fim noi conţi, iar Goangă să fie slujitorul nostru, interveni Calo. Să-l plimbăm de la unul la altul. I-ar prinde bine la educaţia morală.

— Nu se poate, spuse Locke. Trebuie să presupunem că Regele Cenuşiu ne poate urmări oriunde am merge sau, mai bine zis, că Magul lui Juruit poate. Aşa că, atâta timp cât îl are în slujbă pe Şoimar, nu putem fugi. Cel puţin nu ca o primă opţiune.

— Dar ca a doua opţiune? întrebă Jean.

— Dacă se ajunge la asta... am putea măcar să încercăm. Putem pregăti lucrurile şi, dacă va fi absolută nevoie să fugim, ei bine, ne vom înhăma la jug şi vom trage alături de cai dacă-i cazul.

— Ceea ce înseamnă că rămâne numai să ne hotărâm din ce angajament să te scăpăm în noaptea acestei întrevederi de la Gaura Ecoului, zise Jean.

— Nu-i greu de hotărât, spuse Locke. Regele Cenuşiu ne are la mână; pe Barsavi ştim că-l putem păcăli. Aşa că voi juca rolul Regelui Cenuşiu şi mă voi gândi la o cale prin

care să scăpăm de angajamentul faţă de Capa, fără să fim executaţi pentru asta.

— Ce-aş vrea s-o văd şi pe asta, zise Jean.

— Însă ce-aţi spune dacă n-ar mai fi nevoie de aşa ceva? Calo arătă spre fratele său. Unul din noi îl poate juca pe Regele Cenuşiu, iar tu şi Jean puteţi sta lângă Barsavi, aşa cum v-a cerut.

— Da, o idee excelentă, aprobă Galdo.

— Nu, spuse Locke. În primul rând, sunt un imitator mai iscusit decât oricare din voi doi, şi o ştiţi prea bine. Voi ieşiţi mult prea mult în evidenţă. Nu putem risca. În al doilea rând, în timp ce eu îl joc pe Regele Cenuşiu, voi doi veţi fi uitaţi de toată lumea. Veţi fi liberi să faceţi ce vreţi. Prefer să aşteptaţi cu un mijloc de transport la unul dintre locurile noastre de întâlnire, în caz că lucrurile merg prost şi o să fim nevoiţi să fugim.

— Cum rămâne cu Goangă?

— Goangă, interveni acesta, se tot preface că sforăie de minute bune. Eu ştiu bine Gaura Ecoului; obişnuiam să mă ascund acolo uneori, când eram cu gaşca din Dealul Umbrelor. O să fiu acolo, sub podea, lângă cascadă, stând cu ochii în patru pentru orice semn de primejdie.

— Goangă, zise Locke, tu vei…

— Dacă nu-ţi convine, n-ai decât să mă închizi într-o cutie, ca să mă opreşti. Ai nevoie de o iscoadă, iar Regele Cenuşiu nu a spus că nu poţi să-ţi pui prietenii să stea la pândă. Iar eu asta fac. Stau la pândă. Nici unul dintre voi nu o poate face ca mine, deoarece sunteţi prea mari, înceţi, zgomotoşi şi…

— Zeii să ne ferească! îl întrerupse Locke. Zilele mele ca *garrista* sunt numărate; Ducele Goangă ne dictează condiţiile în care îl putem sluji. Foarte bine, Alteţa Voastră. O să îţi dau un rol ca să-mi rămâi la îndemână –, însă vei sta la pândă numai unde îţi spun eu să stai, bine?

— Al naibii de bine!

— Atunci aşa rămâne, zise Locke. Şi dacă nu mai simte nimeni nevoia presantă să îi imit pe cei puternici şi măreţi sau pe un prieten de-al meu pe care vor să-l omoare, mie mi-ar prinde bine un pic de somn.

— E al naibii de păcat ce s-a întâmplat cu Nazca, spuse Galdo. Netrebnicul *naibii!*

— Da, spuse Locke. De fapt, voi vorbi cu el despre asta chiar diseară. Cu el sau cu vrăjitorul lui de casă, oricare se hotărăşte să vină.

— Lumânarea, zise Jean.

— Da. După ce ne terminăm treaba noi doi, după Lumina-falsă. Poţi să aştepţi jos, la Ultima Greşeală. Eu voi sta aici sus, o voi aprinde şi îi voi aştepta să apară. Locke rânji. Nu au decât să se distreze urcând pe scări, *nenorociţii!*

3

Ziua fu senină şi plăcută, iar seara pe cât de răcoroasă se putea spera în Camorr. Locke stătea în odăile de la cel de-al şaptelea cat, cu ferestrele deschise şi cu plasele lăsate jos, pe când cerul purpuriu era iluminat de coloane de lumină fantomatică.

Lumânarea Şoimarului mocnea pe masă lângă resturile cinei lui Locke şi lângă o sticlă de vin pe jumătate goală. Cealaltă jumătate a sticlei îi încălzea stomacul lui Locke, în vreme ce el stătea cu faţa spre uşă, masând pansamentul nou pe care Jean insistase să i-l înfăşoare la braţ înainte să-şi ia în primire poziţia de la Ultima Greşeală.

— Paznicule Strâmb, rosti Locke către nimeni, dacă te enervez din vreun motiv oarecare, nu trebuie să te osteneşti atâta ca să mă pedepseşti. Iar dacă nu te enervez, ei bine, nădăjduiesc că mă socoţi încă amuzant. Îşi îndoi degetele de la braţul rănit, tresărind, apoi luă paharul de vin şi sticla încă o dată. Un pahar vărsat pentru un prieten absent, zise el în timp ce îl umplea cu vin roşu întunecat – un vin *Nacozza* cu aromă răşinoasă din podgoriile pe care Don Salvara le-avea pe malul fluviului. Un dar pentru Lukas Fehrwight, atunci când acesta coborâse de pe barja de agrement cu atâtea zile în urmă... sau nu chiar cu atâtea. Părea că trecuse o viaţă de om. Deja îi ducem dorul Nazcăi Barsavi şi îi dorim toate cele bune. A fost o *garrista* corectă şi a încercat să îşi scape *pezon*-ul dintr-o situaţie imposibilă pentru amândoi. Merita mai mult. N-ai decât să te pişi pe mine cât vrei, dar fă ce poţi pentru ea. Te roagă asta slujitorul tău.

— Dacă vrei să măsori smerenia cuiva, urmăreşte-l când crede că mănâncă singur, rosti Şoimarul.

Uşa de la intrare tocmai se închidea în urma Magului-Juruit; Locke nu o văzuse şi nici nu o auzise deschizându-se. Şi oricum, fusese încuiată, cu drugul pus. Şoimarul nu avea pasărea cu el şi era înveşmântat în aceeaşi haină cenuşie, largă şi cu mâneci stacojii prinse în nasturi de argint pe care Locke o văzuse cu o noapte înainte. O cuşmă cenuşie de catifea şedea într-o parte pe capul său, împodobită de o singură pană prinsă cu un ac argintiu, uşor de identificat ca provenind de la Vestris.

— În ceea ce mă priveşte, nu am fost niciodată prea smerit, continuă el. Nici nu prea m-am dat în vânt după scări.

— Vai, mi-e copleşită inima de mâhnire când aud de greutăţile tale, zise Locke. Unde ţi-e şoimul?

— Se roteşte pe-aici.

Locke fu deodată cât se poate de conştient că lăsase ferestrele deschise, deşi o clipă mai înainte asta fusese o alinare. Plasa nu l-ar fi ţinut afară pe Vestris dacă şoimul se hotăra să nu mai răspundă la comenzi.

— Speram că o să vină şi stăpânul tău cu tine.

— *Clientul* meu, accentuă Magul-Juruit, are treabă în altă parte. Vorbesc în numele lui şi îi voi transmite cuvintele tale. Asta în caz că ai nişte cuvinte care să merite transmise.

— O, am mereu cuvinte, spuse Locke. Cuvinte precum „complet ţăcănit“. Şi „idiotul naibii“. V-a trecut oare prin cap, ţie sau *clientului* tău, că singura cale prin care puteţi fi siguri că un camorrean nu va negocia niciodată cu voi cu bună-credinţă este să omorâţi pe cineva sânge din sângele său?

— Vai, dar nu se poate! zise Şoimarul. Ce veşti proaste îmi dai! Şi Regele Cenuşiu era *atât de sigur* că Barsavi va interpreta uciderea fiicei sale drept un gest de prietenie! Vrăjitorul ridică din sprâncene. Uite ce-i, voiai să-i spui asta chiar tu sau vrei să dau fuguţa la el cu revelaţia ta?

— Foarte amuzant, jigodie de doi bani ce eşti! Deşi am fost de acord, sub presiune, să umblu ţanţoş îmbrăcat ca stăpânul tău, trebuie să recunoşti că a-i trimite lui Capa singura sa fiică într-o putină cu pişat îmi complică oarecum munca.

— Ce păcat, zise Magul-Juruit, dar sarcina rămâne aceeaşi, la fel ca şi presiunea.

— Barsavi mă vrea lângă el la întrevederea asta, Şoimare. Mi-a cerut-o azi-dimineaţă. Poate că m-am mai fofilat eu înainte, dar acum? Uciderea Nazcăi m-a adus la o strâmtoare a naibii de crâncenă.

— Eşti Ghimpele din Camorr. În ce mă priveşte, aş fi foarte dezamăgit dacă nu ai putea găsi o cale de scăpare din situaţia asta. Solicitarea lui Barsavi este o cerere; cea a clientului meu este o poruncă.

— Clientul tău nu-mi spune tot ce ar trebui să-mi spună.

— Poţi presupune fără să dai greş că îşi ştie planul mai bine decât tine.

Şoimarul începu să ţească leneş un fir subţire între degetele mâinii drepte; acesta avea un ciudat luciu argintiu.

— Blestema-v-ar zeii, şuieră Locke, poate că nu-mi pasă ce se întâmplă cu Capa, dar Nazca mi-a fost prietenă. Presiunea o pot accepta; răutatea asta pură nu pot s-o accept. Nenorociţilor, nu era *nevoie* să-i faceţi asta!

Şoimarul îşi desfăcu degetele şi firul sclipi, ţesut într-un soi de moară. Începu să îşi mişte încet degetele, strângând unele fire şi lărgind altele, la fel de îndemânatic precum cei doi Sanza când plimbau monede pe mâini.

— Nu-ţi pot spune cum îmi împovărează conştiinţa faptul că s-ar putea să-ţi pierdem mărinimoasa încuviinţare, rosti el.

Apoi Şoimarul şuieră un cuvânt; o singură silabă într-un grai pe care Locke nu-l înţelese. Însuşi sunetul era anapoda şi supărător; răsună în cameră de parcă s-ar fi auzit de la distanţă.

Obloanele de lemn din spatele lui Locke se trântiră şi el sări din scaun.

Una câte una, celelalte ferestre se închiseră şi încuietorile lor păcăniră, mişcate de o mână nevăzută. Şoimarul îşi mişcă iarăşi degetele; lumina sclipi pe pânza din mâinile sale şi Locke icni – simţi deodată cum îl dor genunchii, de parcă ar fi fost izbiţi puternic din părţi.

— Este a doua oară când te porţi obraznic cu mine, zise Magul-Juruit. Chiar nu mi se pare amuzant. Aşa că voi întări încă o dată instrucţiunile clientului meu, şi o voi face pe îndelete.

Locke scrâşni din dinţi; din ochi îi ţâşniră lacrimi nedorite, în timp ce durerea din picioare sporea, zvâcnea, se răspândea. Acum parcă simţea o văpaie rece şfichiuindu-l din interior peste rotule. Nemaiputându-şi susţine propria greutate, se prăvăli înainte. O mână se agăţă neajutorată de picioare, în timp ce cu cealaltă încercă să se sprijine de masă. Se uită urât la Magul-Juruit şi dădu să vorbească, dar descoperi că muşchii gâtului fură cuprinşi de convulsii când încercă asta.

— Eşti un simplu *bun,* Lamora. Îi aparţii Regelui Cenuşiu. Lui nu îi pasă că Nazca Barsavi ţi-a fost prietenă; a fost ghinionul ei că zeii i-au dat tatăl pe care i l-au dat.

Convulsiile se răspândiră prin trupul lui Locke, de-a lungul şirei spinării, prin braţe şi picioare, acolo unde întâlniră durerea chinuitoare şi rece ca gheaţa ce lucra deja, şi se uniră cu aceasta, într-un amestec hidos. Căzu pe spate, icnind, cu chipul schimonosit într-un rictus şi cu mâinile chircite deasupra capului ca nişte gheare.

— Arăţi ca o insectă aruncată în foc. Şi asta e cea mai neînsemnată manifestare a artei mele. Ce ţi-aş putea *face* dacă ţi-aş ţese numele adevărat pe pânză sau dacă ţi l-aş însemna pe pergament... E limpede că numele tău adevărat nu este „Lamora“; „Lamora“ înseamnă „umbră“ în therina Tronului. Însă prenumele tău, ei bine... ar fi de ajuns ca să te controlez, dacă aş alege să mă folosesc de el.

Degetele Şoimarului zburau înainte şi înapoi, înceţoşând vederea lui Locke, schimbând şi întinzând acele fire argintii, iar ritmul chinului lui Locke crescu direct proporţional cu mişcarea acelui tipar sclipitor. Călcâiele sale se izbeau de podea; dinţii îi zdrăngăneau în gură; i se părea că cineva încearcă să-i extragă oasele din coapse cu ţurţuri de gheaţă. Încercă să tragă destul aer în piept ca să urle, dar plămânii refuzară să se mişte. Îşi simţea gâtlejul plin cu ghimpi, iar lumea începea să se înnegrească şi să se înroşească la margini.

Eliberarea veni tot ca un şoc. Căzea la pământ, fără oase, simţind încă nălucile durerii zvâcnindu-i prin trup. Lacrimi calde îi curgeau pe obraji.

— Nu eşti un om deosebit de inteligent, Lamora. Un om inteligent nu mi-ar irosi niciodată timpul în mod voit. Un om inteligent ar prinde nuanţele situaţiei în care se află, fără să fie nevoie să... mă repet.

O altă mişcare de argint înceţoşat în colţul vederii lui Locke şi o nouă durere îi izbucni în piept, precum un foc care-i înmugurea în jurul inimii. Îl putea simţi acolo, pârjolindu-i însăşi esenţa fiinţei. I se păru că poate mirosi chiar carnea încreţită din plămâni şi că poate simţi aerul din gâtlej încingându-se, până ajunse fierbinte precum dogoarea dintr-un cuptor de pâine. Gemu, se zvârcoli, îşi dădu capul pe spate şi în cele din urmă urlă.

— Am nevoie de tine, dar trebuie să fii umil şi recunoscător pentru îngăduinţa mea, zise Şoimarul. Însă în ce-i priveşte pe prietenii tăi, asta-i cu totul altă poveste. Vrei cumva să-i fac asta lui Goangă şi să te pun să priveşti? Vrei să le fac asta celor doi Sanza?

— Nu... te rog, nu! strigă Locke, ghemuit în agonie, ţinându-se cu mâinile de piept. Se trezi sfâşiindu-şi tunica, precum un animal înnebunit de durere. Nu ei!

— De ce nu? Ei sunt complet irelevanţi pentru clientul meu. Sunt de irosit.

Durerea arzătoare se potoli, absenţa ei şocându-l iarăşi pe Locke. Se chirci pe o parte, cu răsuflarea întretăiată, nevenindu-i să creadă că o dogoare atât de cumplită poate să dispară atât de iute.

— Un singur cuvânt sarcastic, spuse Magul-Juruit, o singură remarcă obraznică, o singură pretenţie, cea mai mică fărâmă de altceva decât *deplină înjosire,* şi ei vor plăti preţul mândriei tale. Ridică paharul de vin răşinos de pe masă şi sorbi din el. Pocni apoi din degete şi lichidul din pahar dispăru într-o clipită, evaporându-se fără nici măcar o scânteie. Am scăpat acum de neînţelegeri?

— Da, complet, zise Locke. Da. Te rog, nu le face rău! Voi face tot ce va fi nevoie.

— Sigur că aşa vei face. Şi-acum... ţi-am adus componentele costumului pe care-l vei purta la Gaura Ecoului. O să le găseşti în faţa uşii. Sunt teatrale, aşa cum şi trebuie. Nu voi cuteza să-ţi explic cum să-ţi pregăteşti rolul; fii pe poziţie peste drum de Gaura Ecoului la zece şi jumătate în noaptea întrevederii. Te voi îndruma de acolo şi-ţi voi arăta ce să spui.

— Barsavi, tuşi Locke. Barsavi... va vrea să mă omoare.

— Te îndoieşti că aş putea să te pedepsesc în continuare, după bunul meu plac, până când înnebuneşti de durere?

— Nu... nu.

— Atunci, nu te îndoi nici că te pot proteja de orice nimicuri i-ar trece prin minte lui Capa să folosească.

— Îmi vei arăta... cum?

Nu am nevoie de aer ca să-mi poarte instrucţiunile, auzi Locke în cap glasul Magului-Juruit, răsunând cu o vigoare şocantă. *Când vei avea nevoie de vreun ajutor la întrevederea ta cu Barsavi, o să ţi-l ofer eu. Când va trebui să ceri sau să accepţi ceva, o să îţi zic eu cum să acţionezi. E limpede?*

— Da. Cât se poate de limpede. M-mulţumesc.

— Chiar trebuie să fii recunoscător pentru ceea ce am făcut împreună cu clientul meu în numele tău. Sunt destui oameni care aşteaptă ani de zile o ocazie de a intra în graţiile lui Capa Barsavi. Iar ţie ţi s-a servit ocazia asta ca o masă pe cinste. Nu-i aşa că suntem generoşi?

— Da... desigur.

— Aşa. Îţi sugerez să găseşti o cale de a scăpa de sarcina pe care ţi-a dat-o. Asta îţi va permite să te concentrezi pe sarcina pe care ţi-am impus-o noi. Nu am vrea să-ţi fie distrasă atenţia într-un moment critic; asta ţi-ar produce numai *neplăceri,* poţi fi sigur.

4

Ultima Greşeală era pe jumătate goală, un fenomen pe care Locke nu-l mai observase până atunci. Conversaţiile se purtau în şoaptă; ochii erau reci şi aspri; găşti întregi dădeau de bănuit prin absenţa lor. Bărbaţi şi femei laolaltă purtau straie mai groase decât ar fi cerut-o anotimpul; mai multe mantii scurte, surtuce şi jiletci căptuşite. Era mai uşor să ascunzi arme astfel.

— Deci, ce naiba ai păţit?

Jean îl ajută pe Locke să se aşeze; făcuse rost de o măsuţă într-o firidă laterală a tavernei, cu vedere spre uşă. Locke se foi în scaun, cu încheieturile şi muşchii gâtului bântuiţi încă de o rămăşiţă din durerile provocate de Şoimar.

— Şoimarul a avut câteva păreri pe care-a dorit să şi le exprime, şi se pare că nu sunt atât de fermecător pe cât

credeam, zise Locke cu voce joasă. Se jucă alene cu tunica sa sfâşiată. Mai întâi berea. Mă plâng eu mai încolo.

Jean împinse spre el o halbă de lut cu bere camorreană caldă, iar Locke dădu pe gât jumătate din două înghiţituri.

— Ei bine, bănuiesc că a meritat să-i spun toate chestiile alea, continuă el după ce se şterse la gură. Nu cred că Magii-Juruiţi sunt obişnuiţi să fie jigniţi.

— Ai obţinut ceva cu asta?

— Nu. Locke bău şi cealaltă jumătate de bere şi îşi întoarse halba cu fundul în sus înainte să o aşeze pe masă. Absolut nimic, la naiba! În schimb, am fost torturat de am făcut pe mine, ceea ce a fost instructiv, dintr-un anumit punct de vedere.

— Nenorocitul naibii! Mâinile lui Jean se încleştară în pumni. I-aş putea face atâtea, fără să-l omor. Nădăjduiesc din tot sufletul să apuc măcar să încerc.

— Păstrează-te pentru Regele Cenuşiu, bombăni Locke. Mă gândesc că, dacă supravieţuim după tot ce ni se pregăteşte de Ziua Ducelui, nu îl va putea ţine pe Şoimar în simbrie pentru totdeauna. Iar când pleacă Magul-Juruit...

— Vorbim cu Regele Cenuşiu din nou. De data asta, cu cuţite.

— Întocmai. Îl urmărim, dacă trebuie. Tot era nevoie să facem ceva cu bănetul pe care l-am strâns. Iată că acum avem ce face. Îndată ce nemernicul ăla nu-şi va mai putea plăti magul, o să-i arătăm cât de mult ne place să fim aruncaţi de colo-colo ca nişte mingi. Chiar dacă va fi nevoie să-l urmărim pe toată Marea de Fier, dincolo de Capul Nessek şi până la Balinel, pe Marea de Bronz.

— Ăsta zic şi eu plan. Şi ce ai de gând să faci la noapte?

— La noapte? Locke gemu. Îi voi urma sfatul lui Calo. O să mă duc ţanţoş la Crinii Asociaţi şi o să mi-o trag de-o să-mi iasă creierii pe ochi. N-au decât să mi-i pună la loc dimineaţă, după ce isprăvesc cu mine; am înţeles că trebuie plătită o taxă suplimentară, dar nu-mi pasă.

— Cred că o iau razna, zise Jean. Au trecut patru ani şi în tot timpul ăsta ai fost...

— Sunt frustrat şi am nevoie de o pauză. Iar ea este la o mie de mile distanţă şi asta e, cred că sunt şi eu om, la naiba! Nu mă aştepta.

— O să te însoţesc, spuse Jean. Nu-i indicat să fii singur într-o noapte ca asta. Tot oraşul stă ca pe ace, acum că s-a auzit de Nazca.

— Nu-i indicat? Locke pufni în râs. Sunt cel mai protejat om din tot Camorrul, Jean. Ştiu sigur că sunt singura persoană pe care absolut nimeni nu vrea să o omoare încă. Nu înainte de a-mi trage sforile până la capăt.

5

— Nu merge, zise el, peste nici două ceasuri. Îmi pare rău, nu este... vina ta.

Odaia era caldă, întunecată şi nespus de plăcută, aerisită de foşnetul domol al unui ventilator de lemn care se rotea într-un puţ ascuns. Roţile morilor de apă se învârteau lângă împodobita Casă a Crinilor Asociaţi, din capătul de miazănoapte al Laţului, punând în funcţiune curele şi lanţuri care operau mai multe mecanisme de produs plăceri.

Locke stătea întins pe un pat lat cu saltele moi umplute cu fulgi, acoperite cu cearşafuri de mătase şi având deasupra un baldachin, tot din mătase. Şedea tolănit în lumina roşie şi blândă a unui glob alchimic mat, ceva mai puternică decât lumina stacojie a lunii, şi admira formele delicate ale femeii care îi mângâia interiorul coapselor. Mirosea a vin aromat de măr şi a mosc cu scorţişoară, iar formele sale erau cu adevărat admirabile. Însă el nu era nici pe departe aţâţat.

— Felice, te rog, zise el. A fost o idee proastă.

— Eşti încordat, şopti Felice. E limpede că te roade ceva, iar tăietura aia de pe braţ... în nici un caz nu ajută. Lasă-mă să mai încerc nişte chestii. Sunt mereu pregătită pentru o... provocare profesională.

— Nu-mi pot închipui ceva care să ajute.

— Hmmm... Locke îi putu auzi îmbufnarea în glas, deşi chipul îi era doar o adunătură de umbre în penumbra roşiatică. Avem şi vinuri, să ştii. De-alea alchimice, din Tal Verrar. Afrodiziace. Nu-s ieftine, dar funcţionează. Îi masă abdomenul, jucându-se cu dunga subţire de păr ce-i cobora pe centru. Pot face *minuni*.

— Nu-mi trebuie vin, spuse el distant, apucându-i mâna şi îndepărtându-i-o de piele. Pe toţi zeii, nu ştiu ce-mi trebuie!

— Îngăduie-mi să îţi fac o sugestie, atunci. Se mişcă în pat până când se ghemui la pieptul lui, stând în genunchi. Cu o mişcare sigură (căci sub formele acelea voluptuoase erau muşchi veritabili) îl răsuci pe burtă şi începu să-i frământe muşchii de la gât şi de pe spate, alternând mângâieri blânde cu apăsări ferme.

— Sugestie... ah... acceptată...

— Locke, rosti Felice, renunţând la glasul languros, cu tonuri de fac-tot-ce-pofteşti, una dintre iluziile îndeosebi de apreciate ale meseriei sale, ştii că slujitorii din odăile de aşteptare ne spun exact ce cere fiecare client când ne dau sarcinile, nu?

— Aşa am auzit.

— Ei bine, ştiu că tu ai cerut neapărat o roşcată.

— Ceea ce... ah, puţin mai jos, te rog... ceea ce înseamnă...?

— Suntem numai două roşcate aici, la Crini, şi mai primim cererea asta din când în când, continuă ea. Dar mai e ceva: unii bărbaţi vor o roşcată aşa, în *general,* pe când alţii vor o *anumită* roşcată.

— A...

— Cei care vor pur şi simplu o roşcată îşi fac de cap şi apoi pleacă. Însă tu... tu vrei o anumită roşcată. Şi nu-s eu aceea.

— Îmi pare rău. Ţi-am spus că nu e vina ta.

— Ştiu. A fost foarte drăguţ din partea ta.

— Şi sunt fericit să plătesc oricum.

— La fel de drăguţ. Chicoti. Dar ai avea de furcă cu o cameră plină de bărbaţi înarmaţi dacă nu ai plăti, aşa că nu ar trebui doar să-ţi faci griji că îmi răneşti mie sentimentele.

— Ştii ceva? zise Locke. Cred că îmi placi mai mult aşa decât cum erai înainte, cu toată atitudinea aia nenorocită de „cum îţi pot fi pe plac, stăpâne?“

— Păi, unii bărbaţi preferă o târfă directă. Alţii nu vor să audă altceva în afară de cât de grozavi sunt. Continuă să îi frământe muşchii de la gât cu muchiile palmelor. E doar o afacere. Dar, aşa cum ţi-am spus, tu pari să te prăpădeşti

de dorul cuiva. Şi acum că ţi-ai amintit asta, eu nu mai sunt de-ajuns.

— Iartă-mă.

— Nu-i nevoie să-ţi tot ceri iertare. Tu eşti cel a cărui iubită a fugit jumătate de continent.

— Zeii să ne ferească! Locke gemu. Găseşte-mi o singură persoană în Camorr care să nu ştie şi îţi dau pe loc o sută de coroane, jur.

— E doar ceva ce am auzit de la unul din fraţii Sanza.

— Unul din fraţii Sanza? Care din ei?

— N-aş putea spune precis. Sunt atât de greu de distins în întuneric...

— O să le tai limbile alea blestemate!

— Nu, nu... Îi ciufuli părul. Te rog să nu faci una ca asta. Noi, fetele, avem barem la ce să le întrebuinţăm.

— Hmmm...

— Of, sărmane zevzec, dragul de tine! Chiar ţi-a picat rău cu tronc. Ei bine, ce pot să zic, Locke? Eşti *lucrat.* Felice râse încetişor. Doar că nu de mine.

INTERLUDIU
Capodopere ştrengăreşti

1

În vara de după sosirea lui Jean printre Ticăloşii Gentilomi, într-o noapte, după cină, Părintele Lanţuri îi duse pe acoperişul templului, pe el şi pe Locke. Lanţuri fuma un snop de tutun jeremit înfăşurat în hârtie, în timp ce lumina soarelui se scufunda dincolo de orizont şi văpăile prinse de Sticla-străveche din oraş se înălţau licărind în locul ei.

În acea noapte, voia să le vorbească despre nevoia de a tăia beregate, la un moment dat.

— Anul trecut, am purtat discuţia asta cu Calo, Galdo şi Sabetha, începu el. Băieţi, voi sunteţi nişte investiţii, atât în timp, cât şi în bani. Scoase câteva rotocoale zdrenţuite de fum palid, neizbutind, ca de obicei, să producă inele întregi. Investiţii mari. Poate chiar opera vieţii mele. O pereche de capodopere ştrengăreşti. Aşa că vreau să ţineţi minte că nu veţi putea să vă fofilaţi mereu dintr-o încăierare. Dacă scoate careva fierul la voi, mă aştept să supravieţuiţi. Uneori, asta înseamnă să răspundeţi la provocare. Alteori, înseamnă să o luaţi la goană ca şi cum v-ar fi luat foc fundul. Însă cel mai important este să ştiţi care-i alegerea potrivită în fiecare situaţie – şi de aceea trebuie să vorbim acum despre înclinaţiile voastre.

Lanţuri îl ţintui pe Locke cu privirea, în vreme ce trase îndelung şi intenţionat din snop – ultima gură de aer a unui om care păşeşte prin ape neplăcute, gata în orice clipă să se scufunde.

— Ştii şi tu, la fel de bine ca mine, că ai o mulţime de talente, Locke, eşti înzestrat pentru o grămadă de lucruri. Aşa că o să îţi spun asta fără ocolişuri. Dacă se ajunge la o dispută mai serioasă cu un duşman adevărat, nu eşti altceva decât o pereche de nădragi pişaţi şi o pată de sânge. Evident, poţi să omori, zeii îmi sunt martori, însă pur şi simplu nu eşti făcut pentru o luptă dreaptă. Şi ştii asta, nu-i aşa?

Tăcerea lui Locke şi obrajii săi roşii reprezentau un răspuns în sine. Simţindu-se deodată incapabil să îl

privească pe Părintele Lanţuri în ochi, încercă să pretindă că picioarele sale erau nişte obiecte fascinante pe care nu le mai văzuse niciodată.

— Locke, Locke, nu putem fi toţi nişte câini turbaţi cu sabia-n mână şi n-are de ce să-ţi fie ruşine, aşa că să nu-ţi mai văd buza aia tremurând ca un sfârc de babă, bine? Vei învăţa să mânuieşti fierul, laţul şi arbaleta. Însă le vei învăţa în stilul furişat. În spate, dintr-o parte, de deasupra, în întuneric. Lanţuri înşfăcă un adversar închipuit de la spate, cu mâna stângă la gât, în vreme ce dreapta lovea la nivelul rinichiului cu ţigara pe jumătate fumată în loc de pumnal. Toate chichiţele, căci, dacă lupţi cu cap, nu vei fi ciopârţit în bucăţele.

Lanţuri se făcu că şterge sângele de pe „tăişul" său cu vârf de tăciune, apoi mai trase un fum.

— Cam aşa stau lucrurile. Obişnuieşte-te cu ideea, Locke! Trebuie să ne înfruntăm neajunsurile, stând drept. Găştile au o veche zicală: minciunile se răspândesc, dar adevărul rămâne acasă. Scoase două fuioare de fum pe nări şi se înveseli vizibil când cozile de abur cenuşiu i se învolburară în jurul capului. Acum încetează să te porţi de parcă ai avea o femeie despuiată pe pantofi, bine?

Locke rânji fără vlagă auzind asta, dar îşi ridică privirea şi încuviinţă.

— Acum tu, zise Lanţuri, întorcându-se să-l privească pe Jean. Ştim cu toţii că tu ai tendinţa să spargi capete când îţi ieşi din fire. Avem deja un creier malefic şi un excelent mincinos în persoana lui Locke, aici de faţă. Calo şi Galdo sunt buni la toate, dar nu excelează la nimic. Sabetha este regina înnăscută a fermecătorilor din toate timpurile. Însă ceea ce încă ne lipseşte este un bătăuş adevărat. Cred că ai putea fi tu, un mardeiaş pe cinste, care să-şi ferească prietenii de necazuri. Un nemernic şi un câine turbat cu fierul în mână. Vrei să încerci?

Ochii lui Jean fură atraşi imediat de spectacolul fascinant de pe picioarele sale.

— Ăă, păi, dacă socotiţi că ar fi o idee bună, eu pot încerca...

— Jean, te-am văzut mânios.

— Iar eu ţi-am simţit mânia, zise Locke rânjind.

— Crede-mă pe cuvânt, Jean; la urma urmei, am de patru ori vârsta ta. Tu nu arzi mocnit, nici nu ameninţi; pur

şi simplu devii rece şi după aceea faci lucrurile să se întâmple. Unii oameni sunt făcuţi pentru situaţii dificile. Trase încă un fum din ţigară şi scuturǎ scrumul alb pe pietrele de sub picioare. Cred că tu te pricepi la stors creierii din capul oamenilor. Ceea ce nu este nici bine, nici rău, în sine, dar ne poate fi folositor nouă.

Jean păru să se gândească puţin, dar Locke şi Lanţuri puteau vedea în ochii lui că deja luase o hotărâre. Aceştia deveniseră aspri şi flămânzi sub claia lui neagră de păr, iar încuviinţarea fu doar o formalitate.

— Bun, bun! M-am gândit eu că o să-ţi surâdă ideea, aşa că mi-am permis să fac nişte aranjamente. Scoase un portofel negru de piele dintr-un buzunar al hainei şi i-l dădu lui Jean. Mâine, la jumătate de ceas după amiază, eşti aşteptat la Casa Trandafirilor de Sticlă.

Locke şi Jean holbară ochii cu uimire când auziră numele celei mai cunoscute şi mai exclusiviste şcoli de luptă din Camorr. Jean deschise portofelul cu pecete. Înăuntru se afla un simbol plat, un trandafir stilizat prins în sticlă mată, lipit direct pe suprafaţa interioară a pielii. Acesta urma să îi îngăduie lui Jean să traverseze Angevinul şi să treacă de punctele de strajă din insulele Alcegrante. Îl plasa sub protecţia nemijlocită a Donului Tomsa Maranzalla, Stăpânul Casei Trandafirilor de Sticlă.

— Trandafirul acela te va lăsa să treci fluviul şi să intri în lumea bună, însă, odată ajuns acolo, nu pierde vremea. Fă precum ţi se spune; te duci drept acolo şi te întorci drept înapoi. O să mergi de patru ori pe săptămână de-acum înainte. Şi, de dragul nostru, aranjează-ţi claia aia din creştet. N-ai decât să foloseşti flăcări şi un baltag, dacă trebuie. Lanţuri trase un ultim fum cu aromă de conifere din ţigara sa tot mai mică, apoi azvârli mucul peste peretele acoperişului. Ultimul său fum din acea noapte pluti pe deasupra capetelor celor doi băieţi, un inel tremurând, dar de data asta întreg.

— La naiba! Un semn. Lanţuri întinse mâna după inelul ce se îndepărta de parcă ar fi putut să-l tragă înapoi şi să-l cerceteze în amănunţime. Fie acest plan este sortit să meargă, fie zeii sunt mulţumiţi că ţi-am pus la cale pieirea, Jean Tannen. Ador situaţiile astea în care am numai de câştigat! Şi-acum... nu aveţi de lucru?

2

În Casa Trandafirilor de Sticlă se afla o grădină flămândă. Locul era o copie în miniatură a Camorrului; o plămădire de-a Eldrenilor, lăsată în urmă ca să se minuneze oamenii – o comoară lepădată ca o jucărie stricată. Sticla-străveche ce-i ţinea laolaltă pietrele o proteja împotriva oricăror mijloace de distrugere umane, întocmai precum cele Cinci Turnuri şi o duzină de alte structuri răspândite pe insulele oraşului. Bărbaţii şi femeile care trăiau aici erau nişte intruşi în măreţia locului, iar Casa Trandafirilor de Sticlă era cel mai măreţ şi mai primejdios loc de pe dealurile Alcegrante. Faptul că Don Maranzalla o primise în grijă era un semn al înaltei şi statornicei stime pe care i-o purta Ducele.

Chiar înainte să se fi scurs jumătate de ceas din după-amiaza următoare, Jean Tannen stătea la uşa turnului Donului Maranzalla: cinci caturi cilindrice de piatră cenuşie şi de sticlă argintie, o fortăreaţă masivă care făcea toate vilele drăguţe din preajmă să pară biete machete de arhitect pe lângă ea. Valuri mari de arşiţă albă se pogorau din cerul fără nori, iar aerul era încărcat cu răsuflarea puţin stătută a unui fluviu care fierbea ceasuri în şir în soare. O fereastră cu geam mat era fixată în piatra de lângă imensele uşi din stejar lăcuit ale turnului, în spatele căreia se putea întrezări conturul vag al unui chip. Jean fusese văzut venind.

Trecuse în partea de nord a Angevinului pe o pasarelă de sticlă nu mai largă decât şoldurile sale, agăţându-se cu palmele asudate de frânghiile de susţinere cât timp străbătu cei două sute de metri. Nu existau poduri mari pe ţărmul sudic al Islei Zantara, cea de-a doua insulă Alcegrante dinspre est. Bacul costa o jumătate de baron de bronz; pentru cei prea săraci ca să traverseze astfel, alternativa era exaltarea terorii pasarelelor. Jean nu mai fusese cocoţat niciodată pe una şi, văzând cum unii oameni mai experimentaţi nu bagă în seamă frânghiile în timp ce traversează în viteză, simţi cum îi îngheaţă măruntaiele. Momentul în care se află din nou cu picioarele pe caldarâmul solid fu o uşurare bine-venită.

Jachetele Galbene leoarcă de sudoare care stăteau de strajă la poarta Islei Zantara îl lăsaseră pe Jean să treacă mult mai repede decât îşi închipuise el că-i posibil, şi el observă cum dispare orice urmă de voioşie de pe chipurile lor rumene în clipa în care recunoscură pecetea pe care o purta. Indicaţiile lor de după aceea fură succinte; oare ce se distingea în glasurile lor – milă sau teamă?

— O să ne uităm după tine, băiete, îi strigă unul dintre ei deodată după ce pornise pe pietrele albe şi curate ale străzii. Asta în caz că o să mai cobori întreg de pe deal!

Deci era un amestec de milă *şi* teamă. Oare Jean chiar fusese entuziasmat de această aventură cu numai o noapte înainte?

Scârţâitul şi zornăitul contragreutăţilor îi vestiră deschiderea uşii duble din faţa sa, lăsând să se întrevadă întunericul dinăuntru. O secundă mai târziu, aceasta se deschise larg cu încetineală maiestuoasă, împinsă spre exterior de doi bărbaţi cu jiletci şi cingători roşii ca sângele, iar Jean văzu că fiecare uşă era groasă de cincisprezece centimetri şi era făcută din lemn masiv întărit cu fâşii de fier. Un val de mirosuri se revărsă asupra sa: piatră jilavă şi sudoare stătută, carne la proţap şi tămâie cu scorţişoară. Mirosuri de bunăstare şi de siguranţă, de viaţă între ziduri.

Jean înălţă portofelul către bărbaţii care deschiseseră uşa şi unul dintre ei flutură nerăbdător din mână.

— Eşti aşteptat. Intră ca un oaspete al Donului Maranzalla şi respectă-i casa cum ţi-ai respecta propria casă.

Pe peretele din stânga al foaierului opulent se aflau scări din fier negru ce urcau în spirală; Jean îl urmă pe bărbat pe nişte trepte înguste, străduindu-se cât se poate de conştient să-şi controleze asudarea şi icnetele. Uşile turnului se închiseră în spatele lor cu un zgomot răsunător.

Îşi croiră drum prin trei caturi de sticlă sclipitoare şi de piatră străveche, decorate cu covoare roşii şi groase şi cu nenumărate tapiţerii murdare pe care Jean le recunoscu ca fiind stindarde de luptă. Don Maranzalla slujise drept maestru personal de scrimă al Ducelui şi comandant al Jachetelor sale Negre vreme de un sfert de veac. Aceste bucăţi însângerate de pânză erau tot ce mai rămăsese din nenumăratele regimente pe care soarta le scosese în calea

lui Nicovante şi a lui Maranzalla în lupte de-acum legendare: Războaiele Mării de Fier, Răzvrătirea Contelui Nebun, Războiul de O Mie de Zile împotriva Tal Verrarului.

În cele din urmă, scara şerpuită îi duse până într-o cămăruţă întunecoasă, puţin mai mare decât un dulap, luminată de strălucirea domoală şi roşiatică a unui felinar de hârtie. Bărbatul puse o mână pe o clanţă de bronz şi se întoarse să-l privească pe Jean.

— Aceasta este Grădina Fără Miresme, îi zise el. Păşeşte înăuntru cu grijă şi nu atinge nimic dacă ţii la viaţă.

Apoi deschise uşa de la acoperiş, dezvăluind o privelişte atât de strălucitoare şi de uluitoare încât Jean se lăsă în spate pe călcâie.

Lăţimea Casei Trandafirilor de Sticlă era de două ori mai mare decât înălţimea ei, astfel că acoperişul trebuie să fi avut cel puţin treizeci de metri în diametru, fiind înconjurat de ziduri. Pentru o clipă plină de spaimă, Jean crezu că se află în faţa unui foc alchimic dogorind într-o sută de culori. Toate poveştile şi zvonurile nu îl pregătiseră nici pe departe pentru privelişte oferită de acest loc, sub lumina soarelui alb de vară; părea ca şi cum, diamant lichid ar pulsa printr-un milion de nervuri delicate şi scânteia pe un milion de faţete şi de muchii. Era o întreagă grădină de trandafiri, rânduri peste rânduri de petale, tulpini şi spini fără nici un cusur, tăcuţi şi făr' de miros, vii cu văpăi reflectate, căci era toată cioplită din Sticlă-străveche, o sută de mii de muguri perfecţi până la cel din urmă spin. Năucit, Jean se împletici înainte şi întinse o mână ca să-şi redobândească echilibrul. După ce îşi închise strâns ochii, întunericul rămase însufleţit de imaginile străfulgerărilor de arşiţă.

Slujitorul Donului Maranzalla îl prinse de umeri cu blândeţe, dar şi cu fermitate.

— Poate fi copleşitor la început. Ochii tăi se vor adapta în câteva momente, însă bagă de seamă ce-ţi spun: orice ai face, *nu pune mâna pe nimic.*

Când ochii lui Jean îşi reveniră din şocul iniţial provocat de grădină, el începu să vadă dincolo de dogoarea năucitoare. Fiecare rând de trandafiri era de fapt transparent; cel mai apropiat se afla la numai doi paşi de el. Şi era fără defecte – întocmai cum se zvonea – de parcă

Eldrenii îngheţaseră fiecare mugur şi fiecare tufă într-o clipă de perfecţiune desăvârşită a verii. Însă ici şi colo se puteau zări petice de culoare veritabilă în inimile sculpturilor, vârtejuri translucide maro-roşietice, precum nori de fum ruginiu încremeniţi în gheaţă.

Aceşti nori coloraţi erau sânge de om.

Fiecare petală, frunză şi spin erau mai ascuţite decât orice brici; cea mai uşoară atingere ar fi tăiat pielea unui om ca pe hârtie, iar trandafirii ar fi înghiţit sângele (dacă era să se dea crezare poveştilor), răspândindu-l adânc prin reţeaua de tulpini şi lăstari de sticlă. Se zicea că, dacă avea să fie hrănită cu destule vieţi, fiecare mugur şi fiecare rând urma să capete o culoare roşie bogată şi ruginie. După unele zvonuri, grădina nu ar fi băut decât ceea ce se vărsa în ea; după altele, trandafirii sorbeau sângele dintr-o rană şi puteau secătui complet un om dintr-o singură tăietură, oricât de mică.

Ar fi fost nevoie de o concentrare intensă ca să străbaţi aceste cărări; majoritatea aveau numai doi-trei paşi lăţime şi o singură clipă de neatenţie s-ar fi putut dovedi fatală. Faptul că Don Maranzalla considera grădina sa drept locul ideal pentru a-i învăţa pe tineri cum să lupte spunea multe despre firea sa.

Pentru prima oară, Jean se simţi copleşit şi înspăimântat gândindu-se la făpturile care dispăruseră din Camorr cu o mie de ani înainte ca el să se nască. Cât de multe alte surprize stranii mai rămăseseră în urmă pentru ca oamenii să le găsească din întâmplare? Ce putea pune pe fugă făpturi destul de puternice ca să zămislească aşa ceva? Nici nu voia să îşi închipuie un răspuns.

Slujitorul lui Maranzalla dădu drumul din strânsoare umerilor lui Jean şi se întoarse în camera întunecoasă din capătul scărilor; camera, aşa cum putea Jean să vadă acum, ieşea din zidul turnului precum cocioaba unui grădinar.

— Donul te aşteaptă în centrul grădinii, îi zise bărbatul.

Apoi închise uşa după el, iar lui Jean i se păru că rămăsese singur pe acoperiş, cu soarele descoperit deasupra capului şi cu rândurile de sticlă însetată înaintea sa.

Însă nu era singur; din inima grădinii de sticlă se auzeau zgomote, scrâşnetul oţelului izbit de oţel, icnete

joase de istoveală şi câteva comenzi scurte, rostite de un glas gros şi autoritar. Câteva minute mai devreme, Jean ar fi jurat că traversarea pasarelei fusese cel mai înspăimântător lucru pe care-l făcuse vreodată, însă acum că se trezise în faţă cu Grădina Fără Miresme s-ar fi întors bucuros în mijlocul acelei arcade subţiri la peste cincisprezece metri deasupra Angevinului şi ar fi dansat pe ea fără frânghii de sprijin.

Totuşi, portofelul negru din mâna sa îi aduse aminte că Părintele Lanţuri îl considerase omul potrivit pentru orice îl aştepta în grădina asta. În ciuda primejdiei lor scânteietoare, trandafirii erau neînsufleţiţi şi fără cuget; cum ar fi putut avea sufletul unui ucigaş dacă se temea să meargă printre ei? Ruşinea îl împinse înainte, pas cu pas, şi păşi pe potecile şerpuitoare ale grădinii cu cea mai mare băgare de seamă, în ciuda sudorii care-i aluneca pe faţă şi îi pişca ochii.

— Sunt un Ticălos Gentilom, îşi şopti.

Fură cei mai lungi zece metri din scurta sa viaţă, coridorul acela dintre rândurile reci şi ameninţătoare de trandafiri.

Nu le lăsă nici măcar o picătură din sângele său.

În centrul grădinii se afla o curte circulară, lată de vreo zece metri; aici doi băieţi cam de-o seamă cu Jean îşi dădeau târcoale unul altuia, cu spadele şfichiuind şi ţâşnind. Alţi şase băieţi îi urmăreau cu nelinişte, împreună cu un bărbat înalt de vârstă mijlocie. Bărbatul avea părul lung până la umeri şi mustăţi cu vârfurile plecate, de culoarea cenuşii unui foc de tabără. Chipul său semăna cu o curea de şlefuit şi, deşi purta pieptar de gentilom, de un roşu la fel de aprins ca al slujitorilor de la parter, îl purta cu pantaloni bufanţi ponosiţi de vreme şi cizme vechi.

Nu era nici un băiat la lecţie care să nu eclipseze hainele maestrului. Aceştia erau fii de *nobili,* în jachete de brocart şi în bufanţi croiţi, cu tunici de mătase şi cu imitaţii lustruite de cizme de spadasin; fiecare dintre ei purta o tunică din piele albă şi apărători din acelaşi material, bătute cu ţinte argintii; tocmai bune pentru a evita loviturile celorlalte arme de antrenament. Jean se simţi de-a dreptul gol în clipa în care păşi în luminiş, şi numai ameninţarea trandafirilor de sticlă îl împiedică să sară înapoi în ascunziş.

Unul dintre duelişti fu surprins să îl vadă pe Jean ivindu-se din grădină, iar adversarul său profită din plin de acea clipă de neatenţie; îşi înfipse cu iscusinţă spada în braţul celuilalt băiat, împungându-l prin piele. Băiatul străpuns scoase un urlet necuviincios şi scăpă spada.

— Senior Maranzalla! Unul dintre băieţii din mulţime interveni, iar în glasul său se simţea linguşeala (mai mult ulei decât s-ar fi găsit pe o spadă pusă la păstrat). Este limpede că Lorenzo a fost distras de băiatul care tocmai a apărut din grădină! Nu a fost o lovitură onorabilă.

Toţi băieţii din luminiş se întoarseră să-l privească pe Jean, iar lui îi fu cu neputinţă să-şi dea seama ce le trezise mai întâi dispreţul făţiş: straiele sale de muncitor, înfăţişarea sa mătăhăloasă sau lipsa armelor şi a armurii? Numai băiatul cu pata de sânge ce i se întindea pe mâneca tunicii nu îl privi cu scârbă; el avea alte probleme.

Bărbatul cărunt îşi drese glasul, apoi vorbi cu glasul gros pe care îl auzise Jean mai devreme. Părea amuzat.

— Ai fost nesăbuit că ţi-ai luat ochii de la adversar, Lorenzo, aşa că într-un fel ai meritat împunsătura. Dar este adevărat că, aşa cum stau lucrurile, un tânăr gentilom nu ar trebui să exploateze un asemenea moment de neatenţie pentru a puncta. Mă aştept ca data viitoare să vă descurcaţi amândoi mai bine. Arătă spre Jean fără să-l privească, iar glasul său pierdu orice urmă de căldură. Iar tu, băiete, vezi-ţi de treabă prin grădină până când isprăvim noi aici; nu vreau să te mai văd decât după ce aceşti tineri gentilomi vor fi plecat.

Convins că focul care îi cuprinsese obrajii ar fi putut întrece în strălucire până şi soarele, Jean se făcu iute nevăzut; trecură câteva secunde bune până să-şi dea seama cu groază că sărise fără şovăială în hăţişul rândurilor de sticlă cioplită. Îndepărtându-se de luminiş cu vreo câţiva coţi, rămase într-o stare care amesteca teama şi scârba de sine, străduindu-se să stea neclintit pe când arşiţa soarelui storcea pâraie mari de sudoare din el.

Din fericire, nu avu mult de aşteptat; sunetul de oţel lovit de oţel se stinse şi Don Maranzalla dădu liber clasei. Trecură pe lângă Jean cu vestele scoase şi cu jachetele desfăcute, părând cu toţii obişnuiţi cu labirintul letal de muguri transparenţi. Nici unul nu îi adresă vreo vorbă lui Jean, deoarece erau în casa Donului Maranzalla şi ar fi fost

nepoliticos din partea lor să dojenească un om de rând pe domeniul lui. Faptul că băieţii asudaseră până ce tunicile lor de mătase deveniseră aproape transparente, iar câţiva dintre ei erau aprinşi la faţă şi tremurau de insolaţie nu îi domoli nefericirea lui Jean.

— Vino încoace, băiete, strigă Donul după ce trupa de tineri gentilomi ieşise din grădină şi începuse să coboare pe scări.

Adunându-şi toată demnitatea pe care o avea în el, şi dându-şi seama că aceasta era mai mult închipuită, Jean îşi supse burta tremurândă şi se întoarse în curte. Don Maranzalla stătea cu spatele la el; Donul ţinea în mână spada mică de antrenament care tocmai înţepase bicepsul unui băiat neatent. În mâinile sale aceasta părea o jucărie, însă sângele ce-i sclipea pe vârf era cât se poate de real.

— Eu, ăă, să-mi fie cu iertare, domnule, domnia voastră Don Maranzalla. Cred că am ajuns prea devreme. Eu, ăă, nu am vrut să-i distrag de la lecţie…

Donul se întoarse pe călcâie, uşor ca un mecanism din Tal Verrar, cu toţi muşchii bustului neclintiţi ca ai unei statui, fără a prevesti nimic bun. Îl ţintui pe Jean cu privirea sa pătrunzătoare, iar răceala acelor ochi negri, mijiţi, îi provocă lui Jean a treia sperietură zdravănă pe ziua aceea.

Îşi aduse deodată aminte că era singur pe acoperiş cu un bărbat care îşi croise drum călcând peste cadavre ca să ajungă în poziţia pe care o deţinea acum.

— Oare ţi se pare amuzant, sărăntocule, îl întrebă Donul cu un şuierat ca de şarpe, să vorbeşti înainte să ţi se vorbească, într-un asemenea loc, unuia ca mine? Unui *Don?*

Scuzele bâlbâite ale lui Jean i se opriră în gâtlej cu un icnet nebărbătesc; un soi de clipocit pe care l-ar scoate o scoică dacă i-ai sparge cochilia şi ai stoarce-o prin crăpături.

— Căci, dacă eşti doar neatent, o să te dezbar eu de năravul ăsta cu ceva bătaie la fundul ăla gras cât ai zice peşte. Donul păşi către cel mai apropiat rând de trandafiri şi strecură vârful spadei însângerate într-un mugur, cu deosebită grijă. Jean privi cu fascinaţie şi groază cum pata roşie dispăru îndată de pe tăiş şi fu sorbită în sticlă, acolo unde se răspândi într-un cârcel neguros şi rozaliu care fu

purtat până în inima sculpturii. Donul azvârli sabia curată pe jos. Asta-i tot? Eşti un grăsan neatent trimis aici să se antreneze, chipurile? Eşti o mică puşlama jegoasă din Cazan, fără îndoială; ceva fătat de vreo târfă blestemată.

La început, paralizia refuză să-i lase din încleştare limba lui Jean; apoi auzi zvâcnetul sângelui în urechi precum valurile ce se sparg de ţărm. Pumnii i se încleştară fără voia lui.

— M-am născut în Colţul de Miazănoapte, iar părinţii mei au fost oameni *de afaceri!* urlă el.

Îndată ce-i ieşiră cuvintele pe gură, inima păru să i se oprească. Înmărmurit, îşi duse mâinile la spate, îşi plecă fruntea şi se trase un pas îndărăt.

După o clipă de tăcere apăsătoare, Maranzalla râse zgomotos şi îşi pocni degetele cu un sunet ca al buştenilor de pin ce ard mocnit în foc.

— Iartă-mă, Jean, îi zise el. Am vrut să mă asigur că Lanţuri spune adevărul. Pe toţi zeii, chiar că ai tupeu! Şi o fire Năbădăioasă.

— Dumneavoastră... Jean se holbă la Don, începând să priceapă. Aţi *vrut* să mă scoateţi din fire, domnia voastră?

— Ştiu că părinţii tăi reprezintă un subiect sensibil pentru tine, băiete. Lanţuri mi-a zis câte ceva despre tine.

Donul se aplecă la nivelul ochilor lui Jean, sprijinindu-se într-un genunchi şi punându-i o mână pe umăr.

— Lanţuri nu este orb, spuse Jean. Eu nu sunt un iniţiat. Iar dumneavoastră nu sunteţi... nu sunteţi...

— Un nemernic bătrân şi mârşav?

Jean chicoti fără să vrea.

— Mă întreb dacă voi mai întâlni vreodată pe cineva care să fie cine pretinde că este, domnia voastră.

— Tocmai i-ai întâlnit. Au plecat din grădina mea acum câteva minute. Iar eu chiar *sunt* un nemernic bătrân şi mârşav, Jean. O să ajungi să nu mă mai suporţi până la sfârşitul verii. O să ajungi să mă blestemi la lăsarea Luminii-false şi în zorii zilei.

— A, zise Jean. Dar... asta nu-i nimic personal.

— Foarte adevărat, spuse Don Maranzalla. Ştii, eu nu m-am născut în acest loc; l-am primit drept răsplată pentru serviciile aduse. Să nu crezi că nu-l preţuiesc... dar părinţii mei nu erau nici măcar din Colţul de Miazănoapte. Eu m-am născut la o fermă, de fapt.

— Oh! exclamă Jean.

— Da. Aici sus în grădină nu va conta cine ţi-au fost părinţii; o să te muncesc până vei asuda sânge şi vei cerşi îndurare. O să te ciomăgesc până ce n-o să mai ştii la ce zei să te rogi. Singurul lucru pe care îl respectă grădina asta este concentrarea. Te poţi concentra, în fiecare clipă petrecută aici? Îţi poţi distila atenţia, ducând-o până la cel mai mărunt punct? Poţi trăi numai în prezent, înlăturând orice alte griji?

— Eu... o să mă străduiesc, domnia voastră. Am trecut deja prin grădini o dată. Pot să o fac din nou.

— O vei mai face. Chiar de o mie de ori. O să alergi printre trandafirii mei. O să dormi printre ei. Şi o să înveţi să te concentrezi. Totuşi, ţin să te avertizez: unii oameni n-au putut. Donul se ridică şi îşi roti mâna în semicerc prin faţa lui. Poţi vedea, ici şi colo, ce au lăsat în urmă. În sticlă.

Jean înghiţi agitat şi încuviinţă.

— Şi-acum, ai încercat să îţi ceri scuze pentru că ai sosit mai devreme. De fapt nu-i aşa. Mi-am prelungit lecţia de dinainte deoarece obişnuiesc să-i las pe rahaţii ăia mici şi jalnici să se taie unii pe alţii câte-un pic, din când în când. Pe viitor, vino când bate ceasul ora unu, ca să fii sigur că au plecat. Nu trebuie să mă vadă când te antrenez.

Cândva, Jean fusese fiul unor oameni avuţi şi purtase haine la fel de bune ca ale oricăruia dintre băieţii pe care-i văzuse pe acoperiş. Ceea ce simţea acum era înţepătura pierderii, îşi spuse el, şi nu doar ruşinea pentru ceva atât de prostesc precum părul, straiele sau chiar pântecele său atârnat. Gândul acesta era îndeajuns de nobil în sine ca să-şi înghită lacrimile şi să-şi păstreze expresia de pe chip.

— Am înţeles, domnia voastră. Eu... nu doresc să vă fac să vă simţiţi stingherit.

— Să mă simt stingherit? Jean, m-ai înţeles greşit. Lovi într-o doară spada de jucărie, şi aceasta zăngăni pe ţiglele acoperişului. Pişăcioşii ăia ţanţoşi vin aici să deprindă tainele pitoreştii şi nobilei arte a scrimei, cu toate limitările sale sportive şi cu toate preceptele sale împotriva oricărei lupte *dezonorabile*. Tu, în schimb, rosti el întorcându-se către Jean şi împungându-l tare, dar prieteneşte în frunte, *tu* o să înveţi cum să *omori oameni cu o sabie*.

CAPITOLUL ŞAPTE

Afară pe geam

1

Locke îşi schiţă planul în timpul unui prânz lung şi agitat. Ticăloşii Gentilomi şedeau la masă în vizuina lor de sticlă, un pic după amiaza Zilei Ducelui. Afară soarele îşi revărsa obişnuitul perdaf de după-amiază, însă în vizuină era răcoare, o răcoare oarecum neobişnuită chiar şi pentru o pivniţă subterană. Lanţuri speculase adesea că Sticla-străveche făcea tot felul de şmecherii, şi nu doar cu lumina. Pregătiseră un festin ce s-ar fi potrivit mai degrabă unui festival, nu unei întâlniri din mijlocul zilei. Aveau tocăniţă de oaie cu ceapă şi cu ghimbir, ţipari umpluţi în sos de vin condimentat şi tarte de mere verzi, coapte de Jean (cu o doză sănătoasă de coniac Austershalin vărsată peste fructe).

— Pun rămăşag că până şi bucătarul personal al Ducelui s-ar trezi cu boaşele jupuite dacă ar face aşa ceva, zisese el. Acum fiecare tartă de-asta costă cam două-trei coroane, după socoteala mea.

— Şi cât o să coste după ce le mâncăm şi ies pe partea cealaltă? intervenise Goangă.

— Te poftesc să faci măsurătorile chiar tu, replicase Calo. Ia o riglă.

— Şi-o linguriţă, adăugase Galdo.

Cei doi Sanza îşi petrecură prânzul luptându-se cu o omletă asezonată cu rinichi de oaie tocaţi pe deasupra, de obicei preferata tuturor. Însă astăzi, deşi căzuseră cu toţii de acord că era cel mai bun efort al lor din ultimele săptămâni – întrecând chiar şi sărbătorirea primei lor izbânzi în afacerea Salvara – nimic nu părea să aibă savoare. Numai Goangă mânca cu poftă, iar atenţia sa era îndreptată asupra farfuriei cu tartele lui Jean.

— Uitaţi-vă la mine, rosti el cu gura pe jumătate plină. Sunt tot mai preţios cu fiecare înghiţitură!

Drept răspuns la maimuţăreală nu primi decât surâsuri nesigure şi crispate; băiatul hârâi enervat şi izbi cu pumnii în masă.

— Ei bine, dacă nici unul dintre voi nu vrea să mănânce, izbucni el, ce-ar fi să punem ţara la cale şi să vedem cum scăpăm de belea la noapte?!

— Într-adevăr, încuviinţă Jean.

— Cât se poate de corect, adăugă Calo.

— Da, interveni şi Galdo. Care-i treaba? Cum procedăm?

— Ei bine... Locke îşi împinse deoparte farfuria, îşi mototoli şervetul şi îl azvârli în mijlocul mesei. Pentru început, va fi nevoie să folosim din nou blestematele alea de odăi din Turnul Năruit. Se pare că n-am terminat încă de urcat scări.

Jean încuviinţă.

— Ce vrei să facem acolo?

— Acolo vom fi când o să vină Anjais să ne caute şi să ne recupereze, pe la ora nouă. Şi acolo vom rămâne după ce o să se convingă că avem un motiv cât se poate de întemeiat ca să nu venim cu el.

— Şi cam care-ar fi motivul ăla? întrebă Calo.

— Unul foarte pitoresc, zise Locke. Vreau ca tu şi Galdo să îi faceţi o vizită lui Jessaline d'Aubart în această după-amiază. Am nevoie de ajutorul unui alchimist negru pentru asta. Uite ce-o să-i spuneţi...

2

Spiţeria ilegală a lui Jessaline d'Aubart şi a fiicei sale, Janellaine, se afla deasupra unui colectiv de copişti în respectabilul cartier Cotul Izvorului. Calo şi Galdo intrară la parterul copiştilor puţin după cel de-al doilea ceas al după-amiezii. Aici, o duzină de bărbaţi şi de femei erau aplecaţi deasupra unor tăbliţe largi din lemn, mânuind pene, sare, beţe de cărbune şi bureţi de şters ca nişte automate. Un aranjament ingenios de oglinzi şi de ferestre rabatante lăsa să pătrundă lumina zilei ca să le înlesnească munca. Nu prea găseai în Camorr negustori mai cumpătaţi decât calfele de copişti.

În partea din spate a parterului se afla o scară şerpuitoare, păzită de o femeie zdravănă care se prefăcea a fi plictisită în vreme ce mângâia armele de sub haina sa cafenie din brocart. Gemenii Sanza îi dădură bineţe printr-

o combinaţie de gesturi din mâini şi baroni de bronz ce-şi croiră drum până în buzunarele femeii. Ea trase de un clopoţel de lângă scări, apoi le făcu semn să urce.

La etaj se afla o cameră de primire, fără ferestre, cu podeaua şi cu pereţii placaţi cu un lemn tare şi auriu care păstra o aromă vagă de lac de pin. O tejghea înaltă împărţea camera chiar la jumătate; de partea clienţilor nu erau scaune, iar de partea negustorului nu era nimic expus: doar o singură uşă încuiată.

Jessaline stătea în spatele tejghelei – o femeie remarcabilă, trecută de cincizeci de ani, cu o cascadă de păr negru-cărbune şi cu ochi întunecaţi şi precauţi încadraţi de riduri. Janellaine, care avea doar jumătate din vârsta mamei sale, stătea în dreapta acesteia ţinând o arbaletă îndreptată deasupra capetelor lui Calo şi Galdo. Era o armă de interior, uşoară şi de mică putere, ceea ce însemna că săgeata avea vârful otrăvit cu ceva groaznic, mai mult ca sigur. Nici unul din cei doi Sanza nu dădu semne că ar fi deranjat; era modul obişnuit în care decurgeau afacerile la alchimiştii negri.

— Doamnă d'Aubart, domnişoară d'Aubart, slugile voastre plecate, zise Calo, înclinându-se de la mijloc.

— Ca să nu mai spun că suntem încă extrem de disponibili, adăugă Galdo.

— Jupânilor Sanza, îmi face plăcere să vă văd, zise femeia mai în vârstă.

— Deşi, ca de obicei, nu suntem câtuşi de puţin interesate, interveni Janellaine.

— Poate că aţi dori să cumpăraţi ceva, totuşi?

Jessaline îşi împreună mâinile pe tejghea şi ridică din sprâncene.

— Întâmplarea face ca un prieten de-al nostru să aibă nevoie de ceva mai deosebit.

Calo pescui o punguţă cu monede de sub jiletcă şi o ţinu la vedere, fără să o deschidă.

— Deosebit?

— Sau poate nu atât deosebit cât specific. Trebuie să i se facă rău. Foarte rău.

— Departe de mine gândul de a-mi pierde clienţii, dragii mei, dar trei-patru sticle de rom ar rezolva problema pentru o mică parte din preţul a orice aş putea să vă dau eu, spuse bătrâna d'Aubart.

— A, nu genul ăla de rău, zise Galdo. Trebuie să-i fie rău de tot, ca şi cum ar bate la uşa Zeiţei Morţii şi ar cere să fie primit. Iar apoi trebuie să-şi poată recăpăta vigoarea după ce se va preface bolnav o vreme. Un gen de boală jucată, dacă vreţi.

— Hmmm, spuse Janellaine, nu ştiu dacă avem ceva care să funcţioneze astfel, cel puţin nu la îndemână.

— Când i-ar trebui prietenului vostru soluţia? întrebă Jessaline.

— Păi, noi nădăjduiam să plecăm de-aici cu una, zise Calo.

— Noi nu fabricăm minuni aici, dragii mei. Jessaline bătu darabana pe tejghea. În ciuda a ceea ce se crede. Preferăm să ştim din timp când e vorba de aşa ceva. Să te joci cu măruntaiele cuiva... să-l îmbolnăveşti şi să-l faci bine în numai câteva ceasuri... ei bine, e o treabă delicată.

— Nu suntem Magi-Juruiţi, adăugă Janellaine.

— Slavă zeilor pentru asta, zise Galdo. Doar că este foarte presant.

— Ei bine, poate că putem pune ceva cap la cap, oftă Jessaline. Ceva mai nerafinat, dar care să facă treaba.

— Mugur de tâlharul-gorganului, interveni fiica ei.

— Da. Jessaline încuviinţă. Şi pin Somnay, după aceea.

— Cred că avem şi una, şi cealaltă în prăvălie, spuse Jannelaine. Vrei să verific?

— Da, şi dă-mi încoace arbaleta aia cât eşti în spate.

Janellaine îi trecu arbaleta mamei sale, apoi descuie uşa din spatele camerei şi dispăru, închizând-o în urma ei. Jessaline aşeză uşor arma pe tejghea, păstrând o mână cu degete lungi pe trăgaci.

— Ne jigniţi, doamnă, zise Calo. Suntem blânzi ca nişte pisoiaşi.

— Mai ceva, chiar, adăugă Galdo. Pisoiaşii au gheare şi se pişă peste tot.

— Nu de voi îmi este, băieţi. E din pricina oraşului. Tot locul e în fierbere, acum că Nazcăi i s-a făcut felul. Este limpede că bătrânul Barsavi pune la cale o răzbunare. Numai zeii ştiu cine mai e şi Regele ăsta Cenuşiu şi ce vrea, dar îmi fac tot mai multe griji pe zi ce trece; cine ştie ce mi-o mai urca pe scări?

— Sunt vremuri tulburi, încuviinţă Calo.

Janellaine se întoarse, cu două punguţe în mâini. Încuie uşa după ea, îi dădu maică-sii punguţele şi luă iarăşi arbaleta în primire.

— Ei bine, uite cum trebuie să faceţi, spuse bătrâna d'Aubart. Prietenul vostru ia chestia asta din punguţa roşie. Este mugur de tâlharul-gorganului, un soi de praf purpuriu. În punguţa roşie, ţineţi minte. O varsă în apă. Este un vomitiv, dacă vă spune ceva cuvântul.

— Nimic plăcut, asta-i sigur, zise Galdo.

— Cinci minute după ce bea asta, o să înceapă să îl doară burta. După zece minute, o să-i tremure genunchii. După un sfert de ceas, o să înceapă să vomite toată mâncarea pe care a mâncat-o în ultima săptămână. Nu o să fie plăcut. Să aveţi găleţi la îndemână.

— Şi o să pară real? întrebă Calo.

— Să pară? Scumpilor, o să fie cât se poate de real. Aţi mai văzut voi pe cineva care să vomite prefăcut?

— Da, răspunseră cei doi Sanza laolaltă.

— Face chestia asta cu portocale mestecate, adăugă Galdo.

— Ei bine, prietenul vostru nu o să se *prefacă*. Orice doftor din Camorr va băga mâna în foc că a fost o boală reală şi naturală. Mugurul de tâlharul-gorganului nici măcar nu se vede după ce iese; se dizolvă repede.

— Şi apoi? întrebă Calo. Ce facem cu cealaltă punguţă?

— Acolo este scoarţă de pin Somnay. Asta se pisează şi se înmoaie într-un ceai. Este antidotul perfect pentru mugurul purpuriu; o să îi anuleze imediat efectul. Însă mugurul îşi va fi făcut deja treaba; ţineţi cont de asta. Scoarţa nu îi va umple stomacul la loc, nici nu-i va reda vigoarea pe care-o va pierde când o să-şi verse maţele. O să fie slăbit şi suferind cel puţin o noapte sau două după aceea.

— Sună minunat, dacă e să ne luăm după ce înţelegem noi prin „minunat", zise Calo. Cât vă datorăm?

— Trei coroane şi douăzeci de soloni, spuse Jessaline. Şi asta numai pentru că aţi fost băieţii bătrânului Lanţuri. Nu că ar fi prea greu din punct de vedere alchimic, doar ceva rafinare şi purificare, dar prafurile sunt greu de obţinut.

Calo numără douăzeci de tyrini de aur din pungă şi îi puse pe tejghea, unul peste celălalt:

— Uite cinci coroane, în cazul ăsta. Cu menţiunea că ar fi mai bine ca această tranzacţie să fie uitată de toţi cei implicaţi.

— Sanza, orice tranzacţie în prăvălia mea este uitată, cât priveşte lumea de-afară, replică Jessaline d'Aubart, fără umor.

— Atunci asta trebuie să fie *şi mai* uitată, insistă Calo, adăugând încă patru tyrini la grămăjoară.

— Păi, dacă vrei să-ţi întăreşti punctul de vedere...

Femeia trase o dăltiţă de lemn de sub tejghea şi o folosi ca să împingă monedele peste margine în ceea ce păru a fi un săculeţ din piele. Avu grijă să nu atingă monedele cu mâna; alchimiştii negri ajungeau rareori la vârsta ei dacă renunţau la paranoia faţă de orice lucru atins, gustat sau mirosit.

— Primeşte mulţumirile noastre, spuse Galdo. Şi cele ale prietenului nostru.

— O, eu n-aş conta pe asta, chicoti Jessaline d'Aubart. Daţi-i punguţa roşie mai întâi şi apoi vedeţi în ce stare recunoscătoare de spirit o să fie.

3

— Dă-mi un pahar cu apă, Jean. Locke se uita pe fereastra odăii lor de la al şaptelea cat, cea care dădea spre canal, pe când umbrele clădirilor din sudul Camorrului se întindeau către răsărit. E timpul să îmi iau doctoria. Cred că e aproape nouă fără douăzeci.

— Ţi-am pregătit-o deja, îi zise Jean, dându-i o cană de tablă cu o drojdie tulbure ca levănţica învârtindu-se în ea. Chestia aia chiar s-a dizolvat într-o clipită, întocmai cum au spus cei doi Sanza.

— Ei bine, închin pentru buzunare adânci prost păzite, spuse el. Pentru alchimişti adevăraţi, un stomac tare, un Rege Cenuşiu neîndemânatic şi norocul Paznicului Strâmb.

— Şi să trecem cu bine de noaptea asta, adăugă Jean, mimând ciocnirea unei ceşti de cea a lui Locke.

— Mmm... Locke sorbi şovăielnic, apoi înclină cana şi o turnă pe gâtlej în câteva înghiţituri line. Nici nu-i rea la gust. Este un pic mentolată, foarte revigorantă.

— Un epitaf izbutit, zise Jean, luând cana.

Locke se mai uită pe fereastră o vreme; plasa era ridicată, deoarece Vântul Ducelui încă sufla puternic dinspre mare şi insectele nu ciupeau încă. Dincolo de Via Camorrazza, Cartierul Arsenalelor era tăcut şi nemişcat, în mare parte. Acum că oraşele-state de la Marea de Fier convieţuiau într-o pace relativă, toate marile ateliere de tâmplărie, depozite şi docuri rămăseseră fără prea multă treabă. La vreme de restrişte, ele puteau făuri sau repara două duzini de corăbii deodată; acum Locke putea să vadă scheletul unei singure carene ridicându-se din ateliere. Dincolo de acesta, marea înspumată se spărgea de temelia Acului de Miazăzi, un dig de piatră prins laolaltă cu Sticlă-străveche, lung de aproape opt sute de metri. În capătul cel mai sudic, un turn de strajă clădit de oameni se înălţa pe fundalul mării întunecate; dincolo de el, formele înceţoşate şi albe ale pânzelor puteau fi zărite pe sub cârceii roşii de nori din văzduh.

— A, cred că se întâmplă ceva, spuse el.

— Ia un loc, zise Jean. Ar trebui să te apuce tremuriciul cât de curând.

— Deja m-a apucat. De fapt... o, zeilor! cred că o să...

Şi aşa începu; un val mare de greaţă se înălţă în gâtlejul lui Locke, purtând cu sine tot ce mâncase în acea zi. Câteva minute lungi, se ghemui în genunchi, strângând la piept o găleată de lemn cu aceeaşi devoţiune cu care s-ar fi rugat cineva la un altar pentru ajutorul zeilor.

— Jean, data viitoare când mai urzesc un plan ca ăsta, ia în calcul varianta de a-mi împlânta o secure în ţeastă, icni el într-un scurt interval de acalmie dintre spasmele vomitatului.

— Nu ar fi deloc eficient, spuse Jean înlocuind o găleată plină cu una goală şi bătându-l prieteneşte pe spate pe Locke. Să-mi tocesc eu bunătate de tăişuri ascuţite pe o căpăţână aşa tare ca a ta...

Jean trase pe rând obloanele de la ferestre. Lumina-falsă tocmai se înălţa afară.

— Oricât de scârbos ar fi, avem nevoie de duhoare ca să producem o impresie puternică asupra lui Anjais, când o veni, explică el.

Chiar şi după ce stomacul lui Locke se goli complet, spasmele continuară. Se cutremură, se zgâlţâi şi gemu,

ţinându-se de pântece. Jean îl târî până la saltea, privindu-l cu grijă neprefăcută.

— Eşti palid şi cleios, mormăi el. Nu-i rău deloc. Foarte realist.

— Drăguţ, nu? şopti Locke. O, zeilor! Cât mai este?

— Nu-mi dau seama, zise Jean. Ar trebui să fi ajuns jos, cam pe-acum; lasă-i câteva minute să-şi piardă răbdarea tot aşteptându-ne şi să urce aici valvârtej.

În acele câteva minute, Locke ajunse să înţeleagă îndeaproape conceptul de „scurtă veşnicie“. În cele din urmă, se auzi scârţâitul unor paşi pe scări şi cineva bătu puternic în uşă.

— Lamora! Glasul lui Anjais Barsavi. Tannen! Deschideţi sau dărâm uşa asta blestemată!

— Slavă zeilor! croncăni Locke în timp ce Jean se ducea să deschidă uşa.

— V-am aşteptat în faţă la Ultima Greşeală! Veniţi odată sau… O, pe toţi zeii, ce naiba s-a petrecut aici?

Anjais îşi duse o mână la nas când intră în apartament şi simţi duhoarea bolnăvicioasă. Jean arătă spre Locke, care se zvârcolea în pat, gemând, învelit pe jumătate cu o pătură, în ciuda arşiţei jilave a serii.

— I s-a făcut rău acum jumătate de ceas, spuse Jean. Şi-a vărsat maţele peste tot. Nu ştiu ce are.

— Zeii să ne păzească, se face verde! Anjais se apropie la câţiva paşi de Locke, holbându-se la el cu milă şi groază. Purta straie de luptă – o cuirasă din piele fiartă, un guler de piele fără nasturi şi o pereche de apărători din piele, bătute cu ţinte şi legate peste braţele sale butucănoase. Câţiva oameni îl însoţiseră pe scări, dar nici unul dintre ei nu părea prea dornic să îl urmeze înăuntru.

— Eu am mâncat clapon la prânz, iar el rulouri de peşte, spuse Jean. Aia a fost ultima noastră masă, şi eu nu am nimic.

— Pe pişatul lui Iono! Rulouri de peşte. Mai proaspete decât s-a tocmit pentru ele, pun prinsoare.

— Anjais, croncăni Locke, întinzând o mână tremurândă după el. Nu… nu pleca. Pot să vin cu tine, pot să lupt.

— Zeii să ne ferească! În nici un caz! Anjais scuturâ înţelegător din cap. Nu ţi-e deloc bine, Lamora. Cred că ar fi mai bine să vezi un doftor. Ai trimis după unul, Tannen?

— Nu am avut când. I-am adus găleţile şi de atunci îi tot port de grijă.

— Păi, ţine-o tot aşa. Rămâneţi aici, amândoi. Nu, nu te enerva, Jean; e limpede că nu poate fi lăsat singur. Stai aici şi ai grijă de el. Trimite după un doftor când poţi. Anjais îl bătu scurt pe umărul dezvelit pe Locke. O să-i venim de hac netrebnicului la noapte, Locke. Nu-ţi face griji. O să-i facem felul şi o să trimit pe cineva să vadă cum te mai simţi după ce isprăvim. Îi explic eu tatei; o să înţeleagă.

— Te rog... te rog. Jean mă poate ajuta să mă ridic. Încă pot...

— Nici nu începe vorbă. Nici măcar nu poţi sta în picioare; eşti bolnav ca un peşte scăpat într-o sticlă cu vin. Anjais porni înapoi spre uşă şi îi făcu lui Locke cu mâna, scurt şi înţelegător, înainte să iasă. Dacă pun mâna pe nenorocit, îi trag una şi pentru tine, Locke. Stai fără grijă.

Apoi uşa se trânti, iar Locke şi Jean rămaseră iarăşi singuri.

4

Trecură minute lungi; Jean ridică obloanele de la fereastra dinspre canal şi se uită afară în licărirea Luminii-false. Privi cum Anjais şi oamenii săi se desprind din mulţimea de dedesubt, grăbindu-se apoi pe o pasarelă ce traversa Via Camorrazza şi intrând în Cartierul Arsenalelor. Anjais nu se uită în urmă nici măcar o dată, şi în curând fu înghiţit de umbrele din depărtare.

— Gata, dus a fost! Pot să te ajut să... zise Jean, întorcându-se de la fereastră. Locke se împleticise deja jos din pat şi stropea vatra alchimică cu apă, părând mai bătrân cu zece ani şi mai slab cu vreo opt kilograme. Ceea ce era îngrijorător: Locke nu avea de unde să slăbească opt kilograme.

— Minunat. Cea mai puţin complicată şi importantă treabă din seara asta e gata. Tot aşa, Ticăloşi Gentilomi, spuse Locke. Chipul îi era luminat de lucirea reflectată de pe piatra ce mocni când puse pe ea un ibric satinat cu apă. Cu zece ani mai bătrân? Mai degrabă cu douăzeci. Şi acum ceaiul, binecuvânta-l-ar zeii, şi ar face bine să fie la fel de eficient ca praful ăla purpuriu.

Jean se strâmbă şi înşfăcă cele două găleţi cu vomă pe care le folosise Locke, apoi se duse înapoi la fereastră. Lumina-falsă se stingea; Vântul Spânzuratului sufla, cald şi puternic, aducând cu el un tavan jos de nori întunecaţi, vizibil doar peste cele Cinci Turnuri. Lunile urmau să fie înghiţite de acei nori la noapte, măcar câteva ceasuri. Mici puncte de foc se iveau prin oraş de parcă un giuvaiergiu nevăzut şi-ar fi expus mărfurile pe un câmp de pânză neagră.

— Se pare că mica poţiune a lui Jessaline m-a făcut să dau afară tot ce-am mâncat în ultimii cinci ani, spuse Locke. N-a mai rămas decât să-mi scuip sufletul. Ai grijă să nu plutească printr-una din găleţile alea înainte să le verşi afară, bine? Mâinile îi tremurau în timp ce pisa scoarţa uscată de pin Somnay direct în ibricul cu apă; nu se simţea în stare să încerce să fiarbă ceaiul ca lumea.

— Cred că îl văd, zise Jean. Este o chestie mică, scârboasă şi strâmbă; mai bine te lipseşti de el şi-l laşi să plutească în larg.

Jean aruncă o privire scurtă pe fereastră ca să se asigure că nici o barcă nu plutea pe dedesubt, chiar în calea unei surprize cât se poate de neplăcute, apoi pur şi simplu azvârli găleţile, una după alta. Acestea loviră zgomotos apa cenuşie la vreo douăzeci şi ceva de metri mai jos, însă Jean era convins că nimeni nu observase, şi oricum nimănui nu i-ar fi păsat. Camorrenii azvârleau mereu chestii scârboase în Via Camorrazza.

Mulţumit cu felul în care ochise, Jean deschise apoi dulapul ascuns şi scoase costumele lor – mantii ieftine de călătorie şi nişte pălării verrarene cu boruri largi, confecţionate din cine ştie ce piele proastă cu textura unsuroasă a unor maţe pentru cârnaţi. Aruncă o mantie maro-cenuşie peste umerii lui Locke; acesta o înhăţă recunoscător şi tremură.

— Ţi se citeşte grija aia maternă în ochi, Jean. Cred că arăt ca un rahat turtit.

— Să-ţi spun drept, arăţi de parcă ai fi fost executat săptămâna trecută. Iartă-mă că te întreb, dar eşti sigur că o să te descurci?

— Oricum m-aş simţi, trebuie să fie de ajuns. Locke îşi înfăşură un capăt al mantiei în jurul mâinii drepte şi ridică ibricul cu ceaiul pe jumătate fiert. Sorbi şi înghiţi, cu tot cu

scoarţă, gândindu-se că nu-i loc mai bun decât stomacul său gol pentru chestia aia. Ugh. Parcă-i un şut în burtă, aşa este la gust. Am enervat-o cumva şi pe Jessaline recent?

Expresia sa era pitorească, de parcă pielea de pe chip încerca să se decojească singură şi să îi cadă de pe oase, însă continuă să dea pe gât ceaiul neterminat. Jean îl sprijini punându-i amândouă mâinile pe umeri, temându-se în sinea lui că o nouă criză de vomitat ar putea să-l dea gata pe Locke.

După câteva minute, Locke lăsă jos ibricul gol şi oftă adânc.

— De-abia aştept să stau de vorbă cu Regele Cenuşiu după ce se termină tot rahatul ăsta, şopti el. Vreau să îl întreb câte ceva. Întrebări filosofice. Cum ar fi: „Cum te simţi acum că te bălăngăni pe fereastră atârnat de o frânghie prinsă de boaşe, nemernicule?“

— Sună mai multă a fizică decât a filosofie. Dar aşa cum ai mai spus, trebuie să aşteptăm să plece Şoimarul mai întâi. Glasul lui Jean era calm şi complet lipsit de emoţie, glasul pe care îl folosea mereu când discuta un plan prea puţin priponit în prudenţă şi raţiune. Păcat că nu-l putem lua prin surprindere pe netrebnic pe vreo alee.

— Nu am putea să-i lăsăm nici măcar o secundă de gândire, căci altfel am pierde.

— Oriunde, până în optsprezece metri, cugetă Jean. O aruncare de Soră Năbădăioasă. Nu ar lua mai mult de jumătate de secundă.

— Însă ştii şi tu la fel de bine ca mine, replică încet Locke, că nu putem omorî un Mag-Juruit. N-am mai apuca sfârşitul săptămânii. Karthain ne-ar folosi pe post de exemple, inclusiv pe Calo, Galdo şi Goangă. Nu ar fi prea isteaţă soluţia asta. Ar fi un fel de sinucidere prelungită. Locke se uită la licărirea palidă a pietrei de vatră şi îşi frecă mâinile. Mă întreb, Jean, chiar mă întreb. Oare aşa se simt oamenii după ce isprăvim noi cu ei? După ce luăm banii, ne facem nevăzuţi şi ei nu mai pot face nimic?

Lumina de la piatra de vatră îşi mai pierdu puţin din intensitate până când veni răspunsul lui Jean:

— Parcă ne-am înţeles mai demult că primesc ceea ce merită, Locke. Nimic mai mult. Este un moment al naibii de caraghios ca să înceapă să-ţi pese.

— Să-mi pese? Locke tresări, clipind de parcă abia se trezise. Nu, nu mă înţelege greşit. Este doar senzaţia asta de inevitabilitate. „Fără cale de scăpare“ este pentru alţii, nu pentru Ticăloşii Gentilomi. Nu îmi place să fiu prins în capcană.

La un gest brusc de-al lui Locke, Jean îl ridică în picioare. Jean nu ştia sigur motivul, dacă era datorită ceaiului sau a mantiei, dar Locke se oprise din tremurat.

— Cred şi eu, continuă Locke, cu un glas mai viguros. Cred şi eu că nu-mi place. Hai să isprăvim odată cu treaba asta de rahat! Putem să cugetăm ca lumea asupra jegosului nostru cenuşiu preferat şi a magului său de casă după ce-oi dansa cum îmi cântă ei.

Jean rânji şi îşi trosni încheieturile, apoi îşi trecu o mână peste şale. Vechiul gest familiar prin care se asigura că Surorile Năbădăioase sunt pregătite pentru o noapte în oraş.

— Sigur eşti pregătit pentru Şoseaua Viţei? îl întrebă el.

— Cât se poate de pregătit, Jean. La naiba, sunt şi mai slab decât eram înainte să beau poţiunea aia. Coborârea asta o să fie cel mai uşor lucru pe care-l am de făcut la noapte.

5

Împletitura de nuiele acoperea întreaga înălţime a Turnului Năruit, pe partea sa apuseană, dând spre o alee îngustă. Grilajul de lemn era întreţesut cu viţă rezistentă şi bătrână, fiind construit în jurul ferestrelor de la fiecare cat. Deşi era destul de anevoios să te cațeri pe el, reprezenta modalitatea perfectă de evitare a câtorva zeci de figuri cunoscute care umpleau Ultima Greşeală noapte de noapte. Ticăloşii Gentilomi foloseau adeseori Şoseaua Viţei.

Obloanele dinspre alee se trântiră la perete la ultimul cat al Turnului Năruit; lumina din odăile lui Locke şi Jean fusese stinsă. O siluetă mare şi întunecată se strecură în masa de viţă împletită şi fu urmată la scurt timp de o siluetă mai mică. Agăţându-se cu hotărâre, până i se albiră încheieturile degetelor, Locke închise uşor obloanele de deasupra sa, apoi impuse propriului stomac care încă suferea de greţuri să înceteze să se mai agite pe durata

coborârii. Vântul Spânzuratului, în drumul său spre întunecimea sărată a Mării de Fier, îi flutura tichia şi mantia cu degete nevăzute cu iz de smârcuri şi câmpuri de fermieri.

Jean rămase la aproape un metru sub Locke, şi apoi începură să coboare încet, căutându-şi reazem cu picioarele sau cu mâinile. Ferestrele de la al şaselea cat erau zăvorâte şi întunecate. Pe sub obloanele de la al cincilea cat se puteau vedea fâşii de lumină chihlimbarie. Ambii căţărători încetiniră, fără să fie nevoie de cuvinte, şi îşi impuseră să fie cât se poate de tăcuţi; să fie petice de cenuşiu imposibil de văzut pe fundalul beznei, şi nimic altceva. Îşi continuară coborârea.

Obloanele de la al cincilea cat zburară în lături chiar când Jean ajunsese în stânga lor. Un geam prins în ţâţâni îl lovi în spate, fiind cât pe ce să-l facă să scape lujerul din mână. Se agăţă şi mai strâns cu degetele de lemn şi de viţă şi se uită în dreapta. Locke îl călcă pe cap din inerţie, dar se trase iute îndărăt.

— Ştiu că nu-i altă cale, curvă netrebnică! şuieră glasul unui bărbat. Se auzi o bufnitură zgomotoasă, apoi lujerul se cutremură de jos până sus; altcineva tocmai ieşise pe fereastră şi acum bâjbâia prin viţă, chiar sub ei. O femeie cu părul negru îşi scoase capul pe fereastră, vrând să zbiere ceva şi ea, însă rămase cu gura căscată când îl zări pe Jean prin crăpăturile de la oblonul ce se legăna. Ceea ce atrase atenţia bărbatului agăţat chiar sub ea; un bărbat mai mare până şi decât Jean.

— Ce naiba mai e şi rahatul ăsta? icni el. Ce cauţi la fereastra asta?

— Uite, îi distrez pe zei, dobitocule. Jean împunse cu piciorul şi încercă să îl împingă mai jos pe nou-venit, dar fără să reuşească. Hai, mişcă-ţi fundul în jos, te rog!

— Ce cauţi la fereastra asta? Îţi place să tragi cu ochiul? Să vezi ce-o să tragi cu ochiul la pumnul meu, jigodie!

Gemând de extenuare, începu să se cațere înapoi, încercând să îl înşface pe Jean de picioare. Jean se feri la timp, iar lumea se învârti în jurul lui pe când îşi recăpăta echilibrul. Zidul negru, cerul negru, caldarâmul negru şi ud la peste cincisprezece metri în jos. Ar fi fost o căzătură cât se poate de neplăcută, de genul celor care fac oamenii fărâme.

— Hai, plecaţi naibii odată de la fereastra mea! Ferenz, pentru numele lui Morgante, lasă-i în pace şi coboară, urlă femeia.

— Rahat, bombăni Locke de la câţiva metri deasupra şi puţin spre stânga, pierzându-şi limbuţia pe moment. Doamnă, ne complicaţi noaptea, aşa că, vă rog, tacă-vă fleanca şi închideţi blestemata aia de fereastră până nu intrăm să vă complicăm şi noi noaptea!

Ea se uită în sus, înfricoşată.

— Sunteţi doi?! Hai, toţi, jos cu voi, jos, jos!

— Închide-ţi fereastra, închide-ţi fereastra, închide-ţi naibii fereastra!

— O să vă omor pe amândoi, leprelor! pufni Ferenz. O să vă azvârl pe amândoi de pe nenorocita asta de…

Se auzi un trosnet puternic şi înfiorător, iar lujerul se cutremură sub mâinile celor trei bărbaţi agăţaţi de el.

— A, zise Locke. Era de aşteptat. Îţi mulţumim din suflet, Ferenz. Apoi urmă un şuvoi de înjurături polisilabice din patru guri diferite; nimeni nu va şti exact vreodată cine ce a spus. Se pare că lujerul nu putea duce mai mult de doi oameni atenţi; sub povara a trei prostovani neglijenţi, începu să se desprindă din zidul de piatră cu o serie de scârţâituri şi trosnete.

Ferenz fu primul care cedă în faţa gravitaţiei şi a evidenţei, începând să alunece în jos cu o viteză de necrezut, arzându-şi palmele pe drum, luând cu el aproape tot lujerul de pe zidul de deasupra. Acesta cedă când ajunse la vreo şapte metri de pământ, răsucindu-se şi izbindu-l de aleea întunecoasă, unde fu acoperit imediat de viţa şi lemnul ce se prăbuşiră peste el. Prăbuşirea sa desprinsese o bucată de lujer lungă de vreo zece metri, chiar de sub picioarele lui Jean, care se bălăngăneau acum în aer.

Fără să piardă vremea, Locke se balansă spre dreapta şi ateriză pe pervazul ferestrei, împingând-o înapoi cu vârful cizmei pe femeia care ţipa. Jean se căţără şi el, pe orbecăite, căci oblonul îi bloca accesul direct la fereastră, şi cum bucata de lujer de sub palmele sale începu să se desprindă de zid, se balansă dizgraţios peste oblon şi se prăvăli prin fereastră, luându-l şi pe Locke cu el.

Aterizară într-o grămadă pe podeaua din lemn tare, încurcaţi în mantii.

— Ieşiţi pe nenorocita aia de fereastră… acum! zbieră femeia, accentuându-şi fiecare cuvânt cu câte o lovitură aprigă în spatele şi în coastele lui Jean.

Din fericire, nu era încălţată.

— Asta ar fi o prostie, zise Locke, de undeva de sub prietenul său voinic.

— Hei! spuse Jean. Hei! Hei! Prinse piciorul femeii şi o împinse cu putere. Aceasta ateriză pe pat; era genul de pat numit „legănător“ – un hamac de două persoane din mătase rezistentă, dar uşoară, agăţat de tavan în patru locuri. Ea se duse de-a berbeleacul peste pat, şi atât Locke, cât şi Jean observară deodată că nu purta nimic în afară de hainele de corp. Iar vara, hainele de corp ale unei camorrene acopereau chiar foarte puţin din corp.

— Afară, nemernicilor! Afară, AFARĂ! Eu…

Pe când Locke şi Jean se ridicau în picioare, împleticindu-se, uşa de pe peretele opus ferestrei se trânti la o parte, şi în ea se ivi un om lat în umeri, cu muşchi sculptaţi, de hamal sau de fierar. În ochi îi sclipea satisfacţia dată de răzbunare, iar dinspre el venea un damf de tărie, amar şi pătrunzător chiar de la zece paşi distanţă.

Locke irosi o jumătate de secundă întrebându-se cum de urcase Ferenz atât de iute pe scări, şi încă o jumătate dându-şi seama că bărbatul din prag nu era Ferenz.

Chicoti scurt, necontrolat.

Vântul nopţii trânti oblonul de fereastra deschisă din spatele său.

Femeia scoase un sunet înăbuşit; un sunet foarte asemănător cu cel făcut de o pisică prăbuşindu-se într-un puţ adânc şi întunecat.

— Târfă împuţită, rosti tărăgănat bărbatul. Târfă împuţită ce eşti! Ştiam io. Ştiam că nu eşti singură. Scuipă, apoi îşi întoarse capul spre Locke şi Jean. Şi doi tipi deodată, pe deasupra. Să fiu al naibii! De fapt, e de înţeles. Chiar îţi trebuie doi ca să mă înlocuiască. Trag nădejde că v-aţi distrat cu femeia altuia, băieţi, continuă el, scoţând din cizma stângă un stilet din oţel înnegrit, lung de peste douăzeci de centimetri, pentru că acum o să vă *fac* pe voi femei.

Jean îşi depărtă picioarele şi îşi băgă mâna stângă sub mantie, gata să scoată Surorile. Cu dreapta, îl împinse pe Locke la un pas în spatele său.

— Stai aşa! strigă Locke, fluturându-şi mâinile. Ştiu cum arată lucrurile, dar nu-i decât o mare încurcătură, amice. Arătă către femeia împietrită care se ţinea de patul atârnat. Ea era deja aici, *înainte* să venim noi!

— Gathis, şuieră femeia. Gathis, bărbaţii ăştia m-au atacat! Sări pe ei! Salvează-mă!

Gathis se năpusti spre Jean, mârâind ameninţător. Îşi ţinea cuţitul înainte cu priza unui luptător experimentat, dar era încă beat şi mânios. Locke se feri din calea lui, în timp ce Jean îl apucă pe Gathis de încheietură, îl trase mai aproape de el şi îl doborî la podea, măturându-i picioarele de sub el.

Se auzi un trosnet neplăcut şi Gathis scăpă tăişul din mână; Jean îl ţinuse strâns de încheietură şi apoi i-o răsucise când acesta căzuse pe spate. Pentru o clipă, Gathis fu prea uluit ca să ţipe; apoi durerea îi copleşi simţurile amorţite şi bărbatul mugi.

Jean îl săltă de pe jos, smucindu-l iute de tunică, şi apoi îl împinse pe Gathis cu toată puterea în peretele de piatră din stânga ferestrei. Capul bărbatului voinic se izbi de suprafaţa dură şi acesta se împletici în faţă; văzu ca prin ceaţă cum pumnul lui Jean îi izbeşte falca, trosnindu-i-o şi oprindu-i brusc mişcarea. Se prăvăli grămadă la podea, ca un sac de făină.

— Aşa! strigă femeia. Acum aruncă-l pe fereastră!

— Pentru numele zeilor, doamnă, izbucni Locke. Puteţi să vă alegeţi un singur bărbat din dormitorul ăsta căruia să-i ţineţi partea?

— Dacă o să fie găsit mort pe aleea de sub fereastra ta, o să mă întorc şi-o să-ţi fac la fel şi ţie, zise Jean.

— Şi dacă mai spui cuiva că am venit pe-aici, o să ajungi să îţi *doreşti* ca prietenul meu să fi venit şi să-ţi fi făcut la fel, adăugă Locke.

— Dar Gathis o să-şi aducă aminte, ţipă ea ascuţit. Sigur o să-şi aducă aminte!

— Un bărbat voinic ca el? Te rog. Jean îşi aranjă tacticos mantia şi îşi puse la loc pălăria. O să spună că au fost opt oameni şi că aveau toţi bâte.

Locke şi Jean ieşiră în grabă pe uşa prin care intrase Gathis, şi care dădea spre treptele de pe partea de miazănoapte a turnului, de la al cincilea cat. Cum lujerul se năruise, nu mai aveau de ales şi trebuiau să coboare iute şi

să se roage la Paznicul Strâmb. Locke închise uşa în urma lui, lăsând-o pe femeia uluită întinsă pe patul atârnat şi pe Gathis ghemuit lângă fereastră, fără simţire.

— Ne surâde norocul zeilor, zise Locke pe când coborau în grabă treptele. Măcar nu am pierdut nenorocitele alea de pălării.

O formă mică şi întunecată şuieră pe lângă ei, cu aripile fluturându-i, o umbră zveltă care putu fi zărită pe fundalul luminilor oraşului.

— Ei bine, adăugă Locke, de-acum înainte, de bine, de rău, bănuiesc că suntem sub aripa Şoimarului.

INTERLUDIU

Pe fluviu în sus

1

Jean era plecat la Casa Trandafirilor de Sticlă în după-amiaza în care Locke află că urma să fie trimis pe Angevin în sus, ca să stea la o fermă câteva luni.

Ploi neostoite cădeau peste Camorr în acea Zi a Trândăvelii, astfel încât Lanţuri îi luase pe Locke, Calo şi Galdo jos în sala de mese ca să înveţe cum se joacă Om Bogat, Cerşetor, Oştean şi Duce – un joc de cărţi în care fiecare se străduia să stoarcă de la vecinul său şi ultima leţcaie prin înşelătorie. Evident, băieţilor le surâse imediat ideea.

— Doi, trei şi cinci de Turle, zise Calo, plus Pecetea celor Doisprezece.

— Mori în chinuri, debilule, spuse Galdo. Eu am chintă de Pocale şi Pecetea Soarelui.

— Nu-ţi ajută cu nimic, creier de găină. Dă-ncoa' banii!

— De fapt, interveni Părintele Lanţuri, chinta de Peceţi bate chinta spartă de Peceţi, Calo. Galdo ar câştiga. Numai că...

— Nu-i pasă nimănui ce am şi eu în mână? întrebă Locke.

— Nu prea, zise Lanţuri, de vreme ce nimic din joc nu poate întrece un ful de Duci.

Lăsă cărţile pe masă şi îşi trosni degetele cu mare satisfacţie.

— Păi, ai trişat! spuse Locke. Ai câştigat de şase ori la rând, şi de două ori ai avut ful de Duci.

— Sigur că am trişat, spuse Lanţuri. Jocul n-are farmec dacă nu trişezi. Când o să vă prindeţi cum trişez, atunci voi şti că începeţi să vă perfecţionaţi.

— Nu ar fi trebuit să ne destăinui asta, zise Calo.

— O să exersăm toată săptămâna, adăugă Galdo.

— Şi la următoarea Zi a Trândăvelii o să te jecmănim de bani, încheie Locke.

— Nu prea cred, chicoti Lanţuri, deoarece de Ziua Pocăinţei te trimit într-o ucenicie de trei luni.

— Ce faci?!

— Îţi aduci aminte anul trecut, când l-am trimis pe Calo în Lashain să pretindă că este un iniţiat din Ordinul lui Gandolo? Şi Galdo, care a mers în Ashmere şi s-a infiltrat în Ordinul lui Sendovani? Ei bine, ţi-a venit şi ţie rândul. O să mergi în susul fluviului ca să fii fermier câteva luni.

— Fermier?!

— Da, se poate să fi auzit de ei. Lanţuri strânse cărţile de pe masă şi le amestecă. De la ei facem rost de de-ale gurii.

— Da, dar… eu nu ştiu nimic despre munca pământului.

— Sigur că nu. Când te-am cumpărat nu ştiai nici cum să găteşti, să serveşti, să te îmbraci ca un domn sau să vorbeşti vadrana. Aşa că acum o să mai înveţi ceva nou.

— Unde?

— Pe Angevin în sus, la vreo şapte-opt mile de-aici. Un locşor numit Moşia Senziano. Sunt arendaşi, majoritatea în slujba Ducelui sau a unor filfizoni mai mărunţi de prin Alcegrante. O să îmi pun straiele preoţilor Damei Elliza, iar tu vei fi iniţiatul meu, trimis să muncească pământul ca parte a serviciului către zeiţă. Aşa se face.

— Dar nu ştiu nimic despre Ordinul Damei Elliza!

— Nici nu trebuie. Omul la care vei sta ştie că eşti unul dintre micuţii mei ticăloşi. Povestea este pentru restul lumii.

— Şi noi ce-o să facem în timpul ăsta? întrebă Calo.

— Voi veţi avea grijă de templu. O să lipsesc doar două zile; Preotul-Fără-Ochi se poate îmbolnăvi şi retrage în camerele sale. Nu staţi pe trepte cât sunt eu plecat; oamenii devin întotdeauna mai milostivi când mă fac nevăzut câte puţin, îndeosebi dacă tuşesc când mă întorc. Voi doi puteţi să vă distraţi cum vreţi, împreună cu Jean, atâta vreme cât nu întoarceţi casa cu susu-n jos.

— Însă o să fiu cel mai prost jucător de cărţi din templu când mă întorc, suspină Locke.

— Da. Toate cele bune şi călătorie sprâncenată, Locke, zise Calo.

— Bucură-te de aerul de la ţară, adăugă Galdo. Stai cât pofteşti.

2

Cele Cinci Turnuri se înălţau deasupra Camorrului precum mâna întinsă a unui zeu; cinci cilindri neregulaţi şi avântaţi din Sticlă-străveche, presăraţi cu foişoare, fleşe şi pasarele, cât şi cu multe alte ciudăţenii care dovedeau că făpturile care le proiectaseră nu împărtăşeau simţul estetic al oamenilor care şi le însuşiseră.

Cel mai la răsărit se ridica Capcana-Zorilor, la peste o sută treizeci de metri înălţime, cu o culoare naturală roş'-argintie şi sclipitoare, precum reflectarea unui asfinţit într-un luciu de apă. În spatele său era Suliţa-Neagră, puţin mai înalt, făcut dintr-o sticlă de obsidian strălucind în curcubeie frânte, precum o baltă de ulei. În depărtare, cum ai privi pieziş printre Cele Cinci şi având Capcana-Zorilor în mijloc, se afla Straja-Apusului, care strălucea cu vioriul-pal al turmalinei, străbătut de vene din perlă albă ca zăpada. Lângă el se afla impunătoarea Lunetă-de-Chihlimbar, cu canelurile sale minuţioase prin care vântul şuiera, scoţând melodii sinistre. În mijloc, cel mai înalt şi mai măreţ dintre toate, se ridica Bătaia-Corbului, palatul Ducelui Nicovante, care sclipea ca argintul topit şi era încununat cu celebra Grădină a Cerului, a cărei viţă nu cobora niciodată mai jos de două sute de metri de la pământ.

O reţea de cabluri transparente (kilometri întregi de frânghii împletite din Sticlă-străveche fuseseră găsite în tunelele de sub Camorr, cu veacuri în urmă) împânzeau acoperişurile şi foişoarele celor Cinci Turnuri. Coşuri suspendate alunecau dintr-o parte în alta pe aceste cabluri, trase de către slujitori pe scripeţi trosnitori imenşi. Aceste coşuri transportau atât pasageri, cât şi marfă. Deşi mulţi dintre locuitorii Camorrului de Jos îi socoteau nebuni, nobilii din cele Cinci Familii priveau trecerea hurducată şi legănată peste golul căscat de dedesubt drept o probă de onoare şi de curaj.

Ici şi colo, cuşti mari de marfă erau ridicate sau coborâte de pe platforme ce ieşeau din unele turnuri. Acestea îi aminteau lui Locke, care se holba la toate cu privirea încă flămândă de minunile ce i se înfăţişau, de cuştile de păianjen de la Palatul Răbdării.

El şi Lanţuri stăteau într-o cotigă pe două roţi, cu un locşor separat printr-un paravan în spatele scaunului, unde Lanţuri îngrămădise câteva pachete cu lucruri de schimb sub o prelată veche de pânză. Lanţuri purta roba cafenie şi largă, cu tiv verde-argintiu, care marca preoţii Damei Elliza, Mama Ploilor şi-a Recoltei. Locke purta o tunică simplă şi pantaloni bufanţi, şi umbla desculţ.

Lanţuri îşi pusese cei doi cai (ne-Îmblânziţi, căci lui Lanţuri nu-i plăcea să folosească făpturile cu ochi albi în afara zidurilor cetăţii) să meargă la trap pe caldarâmul şerpuit al Străzii celor Şapte Roţi, inima cartierului Cascadele-Morilor. De fapt, erau mai multe roţi care se învârteau în spuma albă a Angevinului; se vedeau mai multe decât putea număra Locke.

Cele Cinci Turnuri fuseseră clădite pe un podiş aflat la vreo douăzeci de metri deasupra oraşului de jos; insulele Alcegrante se înălţau spre baza acestui podiş. Angevinul intra în Camorr la acea înălţime, chiar la răsărit de cele Cinci, şi se prăbuşea într-o cascadă înaltă de şase caturi şi lată de aproape două sute de stânjeni. Roţile se învârteau deasupra acestei cascade, prinse de un pod lung din piatră şi sticlă, plin cu mori de lemn.

Roţile se învârteau şi sub cascadă, înaintând în fluviu din ambele părţi, folosind curentul alb şi năvalnic ca să pună în mişcare totul, de la pietrele abrazive până la foalele care suflau peste focurile de sub alambicurile berarilor. Era un cartier înţesat de oameni de afaceri, de muncitori şi de nobili escortaţi în trăsuri aurite care treceau de colo-colo pentru a-şi verifica proprietăţile sau pentru a-şi face comenzi.

Se întoarseră spre răsărit, în capătul Cascadelor-Morilor şi traversară un pod jos şi larg până în Cartierul Poarta Cenza, adică pe drumul pe care ieşea din oraş cea mai mare parte a traficului către nord. Aici era o mare vânzoleală, de-abia ţinută în frâu de o mică oaste de Jachete Galbene. Caravane de căruţe intrau în oraş, iar birjarii erau la mila agenţilor ducali de vamă şi de taxare, oameni marcaţi prin pălăriile lor înalte, negre şi fără boruri, şi cărora li se spunea pe ascuns „supărătorii“.

Negustorii mărunţi îşi ridicaseră tarabe cu de toate, de la bere caldă până la morcovi gătiţi; cerşetorii invocau tot soiul de motive improbabile pentru sărăcia lor şi

pretindeau că au fost răniţi în războaie care se sfârşiseră cu mult înainte ca ei să se fi născut. Jachetele Galbene îi goneau pe cei mai insistenţi şi mai urât mirositori cu ciomegele lor negre şi lăcuite. Nu era nici cel de-al zecelea ceas al dimineţii încă.

— Ar trebui să vezi cum arată locul ăsta pe la prânz, îndeosebi la vremea recoltei, zise Lanţuri. Iar când plouă… zeii să ne ferească!

Straiele clericale ale lui Lanţuri (plus un solon de argint strecurat într-o strângere de mână) îi ajutară să iasă din oraş cu un simplu „O zi bună, Sfinţia Voastră“. Poarta Cenza era lată de cincisprezece stânjeni, iar uşile-i imense din lemn de esenţă tare erau tot pe-atât de înalte. Barăcile de pe metereze nu erau ocupate doar de straja oraşului, ci şi de Jachetele Negre, armata regulată a Camorrului. Aceştia puteau fi văzuţi ici şi colo pe zid, care era gros de vreo şapte metri.

La nord de oraşul propriu-zis se aflau cartiere întregi de clădiri micuţe din lemn şi piatră, aranjate în curţi şi scuare mai aerisite decât cele de pe insulele oraşului. De-a lungul malului, fluviul se pierdea în smârcuri; la nord şi la răsărit se găseau dealuri terasate, străbătute de liniile albe ale pietrelor de hotar înfipte acolo ca să delimiteze proprietăţile familiilor care le lucrau. Aerul căpăta diverse izuri în funcţie de direcţia în care suflau brizele. Acum miroseau a sare de mare şi a fum, puţin mai târziu a băligar şi a crânguri de măslini.

— Aici, în afara zidurilor, spuse Lanţuri, se află ceea ce mulţi oameni din afara marilor cetăţi cred că sunt oraşele; cocioabele astea împrăştiate din lemn şi piatră, care probabil că nu sunt mare brânză pentru cineva ca tine. Aşa cum tu n-ai văzut cum e la ţară, cei mai mulţi dintre ei nu au văzut cum e cu adevărat la oraş. Aşa că ţine-ţi ochii larg deschişi şi gura închisă, şi bagă de seamă diferenţele în primele zile, până te obişnuieşti.

— Care-i adevăratul scop al acestei călătorii, Lanţuri?

— S-ar putea să trebuiască într-o bună zi să pretinzi că eşti un om de rând, Locke. Dacă vei deprinde câte ceva despre ce înseamnă să fii fermier, probabil vei deprinde câte ceva şi despre ce înseamnă să fii căruţaş, barcagiu, fierar de sat, doftor de cai şi poate chiar tâlhar la drumul mare.

Drumul care pornea spre nord din Camorr era un vechi drum de pe vremea Tronului Therin: o întindere înălţată de piatră cu şanţuri nu prea adânci în părţi. Era acoperit cu pietriş amestecat cu pilitură de fier, deşeuri de la fierăriile din Cartierul Fum-de-cărbune. Ici şi colo ploile închegaseră sau ruginiseră pietrişul, preschimbându-l într-un ciment roşiatic; roţile se hurducară când trecură peste aceste porţiuni mai dure.

— O mare parte dintre Jachetele Negre vin din fermele şi satele de la nord de Camorr, zise Lanţuri încet. Este ceea ce fac Ducii camorreni când au nevoie de mai mulţi oameni şi îşi pot permite să aştepte un pic, fără să-i ia cu arcanul pe sărăntoci. Leafa este bună şi li se mai făgăduieşte şi pământ celor care rămân în slujbă toţi cei douăzeci şi cinci de ani. Asta în caz că nu sunt omorâţi, desigur. Vin din nord, şi cei mai mulţi se întorc în nord.

— De-aia nu se suferă Jachetele Negre cu cele Galbene?

— Hehe. Ochii lui Lanţuri scăpărară. Cam aşa ceva. E ceva adevăr în asta. Majoritatea Jachetelor Galbene sunt băieţi de oraş care vor să rămână băieţi de oraş. Unde mai pui că oştenii pot fi printre cei mai perfizi şi mai tribali oameni pe care-i vei întâlni vreodată în afara garderobei unei doamne de înaltă stirpe. Se ceartă pentru orice; se încaieră de la culorile pălăriilor până la formele încălţărilor. Ştiu bine, crede-mă.

— Te-ai dat drept unul cândva?

— Zeii să ne păzească, nu! Chiar am fost ostaş.

— O Jachetă Neagră?

— Da. Lanţuri oftă şi se lăsă pe speteaza tare din lemn a scaunului de pe cotigă. Sunt treizeci de ani de-atunci. Mai bine de treizeci, chiar. Am fost suliţaş în oastea bătrânului Duce Nicovante. Majoritatea celor de-o seamă cu mine din satul meu au mers la oaste; nu era cea mai potrivită vreme pentru războaie. Ducele avea nevoie de carne de tun; noi aveam nevoie de mâncare şi de bani.

— Ce sat?

Lanţuri îl învrednici cu un surâs strâmb.

— Moşia Senziano.

— O!

— Pe toţi zeii, o grămadă dintre noi au mers la oaste! Caii şi cotiga huruiră în josul drumului câteva clipe bune

înainte ca Lanţuri să continue: Doar trei dintre noi s-au mai întors. Sau, mai bine zis, au scăpat.

— Doar trei?

— Trei de care ştiu eu. Lanţuri se scărpină în barbă. Unul dintre ei este omul la care o să te las. Vandros. Un om dintr-o bucată; nu prea citit, dar foarte chibzuit în cele de zi cu zi. Şi-a dus la capăt cei douăzeci şi cinci de ani, iar Ducele i-a dat în arendă o bucată de pământ.

— În arendă?

— Majoritatea oamenilor de rând din afara oraşului nu-şi deţin propriul pământ, cam la fel cum chiriaşii din oraş nu-şi deţin clădirile. Un oştean bătrân cu arendă primeşte o bucată de pământ pe care să-l lucreze până când moare; este un soi de rentă din partea Ducelui. Lanţuri chicoti. Dată în schimbul tinereţii şi-a sănătăţii cuiva.

— Bănuiesc că tu nu ai făcut toţi cei douăzeci şi cinci de ani.

— Nu. Lanţuri se mai jucă puţin cu barba, un vechi tic nervos. La naiba, ce n-aş da să am o ţigară! Bagă de seamă, obiceiul ăsta nu-i deloc privit cu ochi buni în ordinul Damei. Nu, eu am căzut la pat după o bătălie. Ceva mai serios decât obişnuitele dizenterii şi picioare umflate. O febră pustiitoare. Nu mai puteam mărşălui şi se părea că voi muri, aşa că m-au lăsat în urmă... pe mine şi pe mulţi alţii. Ne-au lăsat în grija unor preoţi rătăcitori de-ai lui Perelandro.

— Dar n-ai murit.

— Isteţ mai eşti, de ţi-ai dat seama din puţinele dovezi pe care le-ai avut cât ai trăit cu mine, în aceşti trei ani, zise Lanţuri.

— Şi ce s-a întâmplat?

— S-au întâmplat multe lucruri, continuă Lanţuri. Şi ştii cum se sfârşeşte povestea. Se sfârşeşte cu mine în cotiga asta, mergând spre nord şi ţinându-ţi ţie de urât.

— Ei bine, ce s-a întâmplat cu cel de-al treilea om din satul tău?

— El? Păi, el a ştiut întotdeauna ce vrea, spuse Lanţuri. A ajuns comandant de steag puţin după ce am căzut eu la pat cu febră. La Bătălia de la Nessek, l-a ajutat pe tânărul Nicovante să ţină rândurile strânse când bătrânul Nicovante a primit o săgeată între ochi. A supravieţuit, a

urcat în rang şi l-a slujit pe Nicovante în celelalte războaie pe care le-a purtat după aceea.

— Şi acum unde este?

— Chiar în clipa asta? De unde să ştiu? Însă ceva mai târziu, mai pe după-amiază, o să îi dea obişnuitele lecţii de luptă lui Jean Tannen în Casa Trandafirilor de Sticlă, zise Lanţuri.

— O! exclamă Locke.

— Ce lume ciudată, murmură Lanţuri. Trei fermieri au ajuns oşteni; cei trei oşteni au ajuns unul fermier, unul baron şi unul preot hoţoman.

— Iar eu trebuie să fiu fermier o vreme.

— Da. Un antrenament cât se poate de folositor. Şi nu numai atât.

— Dar ce altceva?

— Încă un test, băiete. Încă un test.

— Şi-anume?

— În toţi anii ăştia, m-ai avut pe mine să-ţi port de grijă. I-ai mai avut pe Calo, Galdo, Jean şi pe Sabetha, din când în când. Te-ai obişnuit cu templul care ţi-a devenit cămin. Însă timpul este ca un râu, Locke, şi curentul ne poartă mereu mai departe decât ne dăm seama. Îi zâmbi din nou lui Locke, cu afecţiune neprefăcută. Nu o să fiu mereu aici să-ţi port de grijă, băiete. Acum trebuie să vedem cum te descurci când eşti singur într-un loc nou şi străin.

CAPITOLUL OPT

Butoiul funerar

1

Şi astfel începu: cu bătaia tărăgănată şi ritmată a tobelor de doliu şi cu cadenţa înceată a alaiului care se îndrepta dinspre Mormântul Plutitor către nord, cu făcliile roşii mocnind în mâini, un şir dublu de lumină sângerie ce se întindea pe sub norii întunecaţi şi joşi.

În centrul alaiului se afla Vencarlo Barsavi, Capa din Camorr, încadrat de fiii săi. În faţa sa era un coşciug acoperit, învelit în mătase neagră şi pânză aurită, purtat de câte şase ciocli pe fiecare parte – câte unul pentru fiecare dintre cei doisprezece zei therini – înveşmântaţi în mantii negre şi purtând măşti negre. În spatele lui Barsavi, alţi şase oameni trăgeau o cotigă cu un butoi imens din lemn pe ea, iar o preoteasă a Celui de-al Treisprezecelea Făr' de Nume mergea puţin în urmă, acoperită cu un văl negru.

Tobele răsunară pe zidurile de piatră, pe străzile, podurile şi canalele de piatră; făcliile îşi reflectau flăcările în fiecare fereastră şi bucăţică de Sticlă-străveche pe lângă care treceau. Oamenii priveau neliniştiţi alaiul, atunci când îl priveau măcar; unii îşi ferecară uşile şi îşi traseră obloanele la ferestre când cortegiul funerar trecu pe lângă ei. Aşa stau lucrurile în Camorr, pentru cei bogaţi şi puternici; marşul încet şi jeluitor către Dealul Şoaptelor, înmormântarea, slujba şi apoi comemorarea sălbatică şi înlăcrimată de după. Un toast în cinstea celui plecat dintre cei vii; un chef dulce-amar pentru cei pe care Aza Guilla, Doamna Îndelungatei Tăceri, nu i-a luat încă să-i judece. Butoiul funerar stă la baza acestui obicei.

Imediat după cel de-al zecelea ceas al serii, rândurile de oameni care mărşăluiau ieşiră din Resturi-de-Lemn şi intrară în Cazan, acolo unde nici o puşlama şi nici un beţiv nu îndrăzni să le aţină calea, şi unde găştile de ucigaşi şi de dependenţi de Gaze păstrară tăcerea la trecerea stăpânului lor şi a curţii sale.

Mărşăluiră prin Fum-de-cărbune şi apoi spre miazănoapte prin Liniştea, pe când neguri argintii şi calde

se ridicară şi se aşezară pe canalele dimprejur. Nici o Jachetă Galbenă nu le ieşi în cale; nici un vătaf nu zări măcar cortegiul – fuseseră făcute deja aranjamente pentru a-i ţine ocupaţi prin altă parte în acea noapte. Estul le aparţinea lui Barsavi şi rândurilor sale lungi de făclii, şi cu cât mergea mai mult spre nord, cu atât familiile cinstite îşi ferecau mai abitir uşile şi îşi stingeau luminile, rugându-se ca treaba mărşăluitorilor să fie în altă parte, departe de ei.

Dacă ar fi fost mai multe priviri iscoditoare, acestea ar fi putut observa că alaiul nu se întorsese către Dealul Şoaptelor; în loc să facă asta, o luase spre nord şi şerpuise către capătul vestic al cartierului Apa-Ruginie, acolo unde marea structură lăsată în paragină pe nume Gaura Ecoului se înălţa în întuneric şi în ceaţă.

Un privitor curios ar fi căzut pe gânduri la vederea imensului alai – mai mult de o sută de bărbaţi şi de femei – şi a straielor pe care le purtau. Numai cioclii erau în veşminte de înmormântare. Cei care duceau făcliile erau în straie de război, în armuri de piele opărită şi cu ţinte înnegrite, cu gulere, coifuri, apărători şi mănuşi, cu cuţite, bâte, securi şi scuturi la cingători. Era acolo toată crema găştilor lui Barsavi, cei mai căliţi dintre Oamenii Potriviţi – bărbaţi şi femei cu priviri de gheaţă şi cu moartea în nume. Erau din toate cartierele şi găştile sale – Mâinile Înroşite şi Picioare-de-Rom, Chipurile Cenuşii şi Băieţii Arsenalului, Alergătorii-din-Canal şi Întortocheaţii Negri, Baronii din Cuprins-de-Flăcări şi mulţi alţii.

Însă cel mai interesant lucru la cortegiu era ceva ce nici un privitor obişnuit nu ar fi putut şti.

De fapt, trupul Nazcăi Barsavi zăcea încă în fostele sale odăi din Mormântul Plutitor, pecetluit sub cearşafuri de mătase îmbibate alchimic pentru a împiedica putreziciunea morţii să se instaleze prea repede. Locke Lamora şi o duzină de preoţi de-ai Celui de-al Treisprezecelea Făr' de Nume, Paznicul Strâmb, rostiseră deja rugăciuni pentru ea cu o noapte în urmă şi o aşezaseră într-un cerc de lumânări sacre, unde avea să zacă până când tatăl ei isprăvea treaba pe acea seară, o treabă care nu avea nimic de-a face cu Dealul Şoaptelor. Coşciugul învelit în mătase funerară era gol.

2

— Sunt Regele Cenuşiu, zise Locke Lamora. Sunt Regele Cenuşiu, blestemaţi fi-i-ar ochii, *sunt* Regele Cenuşiu.

— Un pic mai jos şi un pic mai hârşâit, spuse Jean Tannen, bătându-şi capul cu unul dintre butonii cenuşii de la haina lui Locke. Dă-i o nuanţă verrareană. Ziceai că are accent.

— Sunt Regele Cenuşiu, continuă Locke, şi o să zâmbesc prin partea cealaltă a căpăţânii după ce-or isprăvi cu mine Ticăloşii Gentilomi.

— Aşa da! interveni Calo, care îi ungea părul lui Locke cu o pastă alchimică urât mirositoare care i-l prefăcea treptat în cenuşiu de mangal. Mi-a plăcut asta. Exact cât trebuie ca să fii remarcat.

Locke stătea neclintit ca manechinul unui croitor, înconjurat de Calo, Galdo şi Jean, care îşi făceau de lucru cu straie, cosmetice şi ace de cusut. Goangă se sprijinea de un zid de-al micului ţarc, cu ochii în patru şi cu urechile ciulite pentru a depista posibili intruşi.

Ticăloşii Gentilomi se ascundeau într-o prăvălie părăsită din înneguratul cartier Apa-Ruginie, la numai câteva străzi distanţă de Gaura Ecoului. Apa-Ruginie era o insulă moartă, slută şi aproape nelocuită. Un oraş care renunţase la vechile prejudecăţi cu privire la structurile Eldrenilor încă se temea grozav de Apa-Ruginie. Umbla vorba că formele negre care mişunau prin laguna Apa-Ruginie nu erau nici pe departe simpli rechini mâncători de oameni, ci ceva mult mai primejdios, mult mai străvechi. Oricare ar fi fost adevărul în legătură cu aceste zvonuri, Apa-Ruginie rămânea un loc pustiu, cât se poate de potrivit pentru ca Barsavi şi Regele Cenuşiu să îşi ducă la bun sfârşit strania lor afacere. Locke bănuia că fusese dus chiar în cartierul ăsta în noaptea-n care Regele Cenuşiu îl abordase pentru prima oară.

Îşi puneau la bătaie toată iscusinţa în ale deghizării pentru a-l preschimba pe Locke în Regele Cenuşiu. Deja părul îi era cenuşiu, straiele la fel, era încălţat cu cizme căptuşite care îl mai înălţau cu vreo cinci centimetri şi avea

bine lipită peste buze o mustaţă cenuşie cu vârfurile plecate.

— Arată bine, spuse Goangă, cu o notă aprobatoare în glas.

— Un pic cam bătător la ochi, dar Goangă are dreptate, încuviinţă Jean. Acum că ţi-am ajustat haina asta cretină pe măsura ta, arăţi chiar remarcabil.

— Păcat că nu e una dintre şaradele noastre, zise Galdo. M-aş distra şi eu. Apleacă-te puţin ca să îţi fac nişte riduri, Locke.

Lucrând cu mare băgare de seamă, Galdo îi pictă chipul lui Locke cu o substanţă caldă şi ceruită care îi pişcă pielea; în numai câteva secunde se uscă şi se strânse, şi peste câteva clipe Locke avea o întreagă reţea de riduri la ochi, cute de la râs şi încreţituri pe frunte. Părea să fi trecut binişor de patruzeci de ani, pe puţin. Deghizarea ar fi trecut neobservată în plină zi; pe timp de noapte era de-a dreptul impenetrabilă.

— O adevărată capodoperă, spuse Jean, dacă este să punem la socoteală timpul scurt şi condiţiile în care trebuie să punem totul cap la cap.

Locke îşi trase gluga pe cap şi îşi puse mănuşile cenuşii.

— Sunt Regele Cenuşiu, zise el cu o voce joasă, imitând ciudatul accent al adevăratului Rege Cenuşiu.

— Să fiu al naibii dacă nu te cred! exclamă Goangă.

— Păi, hai să-i dăm drumul, atunci. Locke îşi mişcă falca în sus şi-n jos, simţind cum i se întinde falsa piele încreţită. Galdo, dă-mi stiletele, te rog! Cred că o să vreau unul în cizmă şi unul în mânecă.

Lamora, auzi el o şoaptă rece în glasul Şoimarului. Locke se încordă, dându-şi seama că sunetul venise de nicăieri.

— Ce este? întrebă Jean.

— Şoimarul, spuse Locke. Face... chestia aia nenorocită...

Barsavi o să apară din clipă în clipă. Tu şi prietenii tăi trebuie să vă ocupaţi poziţiile cât de curând.

— Avem un Mag-Juruit nerăbdător, zise Locke. Iute, Goangă: ştii ce trebuie să faci şi unde să stai?

— Ştiu pe de rost, rânji Goangă. De data asta nici măcar nu am un acoperiş de templu de pe care să sar, aşa că nu-ţi face griji.

— Jean, tu te-ai obişnuit cu locul tău?

— Nu chiar, dar nu-i altul mai bun. Jean îşi trosni degetele. Eu o să-l am în faţa ochilor pe Goangă, chiar sub podea. Dacă lucrurile merg rău, tu numai adu-ţi aminte să sari în cascada aia blestemată! Îţi asigur eu spatele, la modul aprig şi sângeros.

— Calo, Galdo. Locke se răsuci ca să-i privească pe gemeni, care împachetaseră în grabă toate uneltele şi substanţele folosite la pregătirea sa din acea seară. E totul pregătit la templu?

— Totul o să decurgă cât se poate de lin, mai lin chiar decât spatele unui Crin Asociat, zise Galdo. O avere grasă împachetată în saci, două cotigi trase de cai, merinde pentru drum lung.

— Iar la Poarta Vicontelui sunt oameni care o să ne strecoare afară din oraş atât de iute încât o să pară că n-am pus piciorul în Camorr niciodată, adăugă Calo.

— Bine. Păi. Rahat. Locke îşi frecă mâinile înmănuşate. Cam asta-i tot. Mi-am isprăvit floricelele retorice, aşa că hai să mergem să-i facem pe nemernici şi să ne rugăm ca totul să meargă ca pe roate.

Goangă făcu un pas în faţă şi îşi drese glasul.

— Fac asta, zise el, numai pentru că îmi place nespus să mă ascund în clădiri Eldrene bântuite în nopţi întunecoase şi înfiorătoare.

— Eşti un mincinos, spuse Jean încet. Fac asta doar pentru că mi-am dorit dintotdeauna să-l văd pe Goangă mâncat de o stafie de-a Eldrenilor.

— Mincinosule, interveni Calo. Fac asta numai pentru că îmi place *la nebunie* să car jumătate de tonă de monede afurisite afară din vistierie şi să le cocoţ într-o cotigă.

— Mincinosule! chicoti Galdo. Fac asta doar pentru că, în timp ce voi veţi fi ocupaţi cu altele, eu o să amanetez toată mobila din vizuină la Harza Făr'-de-Nădejde.

— Sunteţi nişte mincinoşi cu toţii, spuse Locke pe când toate privirile se întoarseră către el, aşteptând o reacţie. Facem asta numai pentru că nimeni altcineva din Camorr nu-i destul de bun ca s-o ducă la bun sfârşit, şi nimeni altcineva nu-i destul de prost ca să se trezească pe cap cu aşa belea.

— *Ticălos!*

Ţipară toţi deodată, uitând pentru o clipă locul unde se aflau.

Vă pot auzi ţipetele, veni glasul fantomatic al Şoimarului. *V-aţi pierdut minţile cu toţii?*

Locke oftă.

— Nenea nu apreciază faptul că îl ţinem treaz toată noaptea cu felul în care ne dăm în stambă, zise el. Hai să trecem la treabă şi, cu voia Paznicului Strâmb, să ne vedem cu toţii teferi la templu după ce se sfârşeşte toată nebunia asta.

3

Gaura Ecoului este un cub din piatră cenuşie, închegat cu un soi de Sticlă-străveche mată; nu luceşte niciodată în Lumina-falsă. De fapt, nu reflectă nici un fel de lumină. Laturile sale au peste treizeci de metri fiecare, cu o intrare respectabilă: o uşă de mărimea unui om cam la şapte metri de la nivelul străzii, la capătul unei scări largi.

Un singur apeduct vine din Angevinul de Sus, trecând de Cascadele-Morilor, coborând pieziş spre sud şi vărsându-şi apele în Apa-Ruginie, în chiar inima Găurii Ecoului. Întocmai precum cubul din piatră, acest apeduct e socotit a fi atins de un rău străvechi şi nu este folosit nicicum. O cascadă mică se varsă printr-o gaură din podea până în catacombele de sub Gaura Ecoului, unde apa întunecată poate fi auzită cum curge năvalnic. Unele dintre aceste pasaje se golesc în canalul din partea de miazăzi a Apei-Ruginii; altele se golesc în locuri neştiute de oameni.

Locke Lamora stătea în beznă, în centrul Găurii Ecoului, ascultând şuvoiul de apă prin spărtura din podea, ţintuind cu privirea fâşia cenuşie care marca uşa dinspre stradă. Singura sa consolare era că Jean şi Goangă, ghemuiţi şi nevăzuţi în bezna de sub podea, vor fi fiind cu şi mai mare băgare de seamă. Cel puţin până avea să înceapă discuţia.

Aproape, se auzi glasul Şoimarului, *foarte aproape. Pregăteşte-te.*

Locke auzi cortegiul lui Capa înainte să îl vadă; sunetul tobelor funerare veni prin uşa deschisă de la stradă, înăbuşit şi aproape înecat de cascadă. Treptat, sunetul crescu în vigoare; o strălucire roşie părea să se aprindă

dincolo de uşă, iar la lumina aceea Locke văzu că negura cenuşie se îngroşase. Făcliile scânteiau domol, de parcă le-ar fi zărit de sub apă. Aura roşie se înălţă. Odaia din jurul său începu să prindă contur, gravată într-un roşu-aprins, dar palid în acelaşi timp. Bătăile de tobă încetară şi Locke rămase din nou singur cu sunetul cascadei. Îşi dădu capul pe spate, îşi puse o mână la spate şi se uită la uşă, cu sângele zvâcnindu-i în urechi.

Două văpăi roşietice se iviră în cadrul uşii, precum ochii unui dragon dintr-o poveste de-a lui Jean. Umbre negre se mişcau în spatele lor, şi când ochii lui Locke se adaptară la lumina stacojie, putu să vadă chipuri de bărbaţi, bărbaţi înalţi în mantii şi armuri. Putea vedea îndeajuns din trăsăturile şi din atitudinea lor ca să îşi dea seama că erau aproape surprinşi să îl vadă acolo; şovăiră, apoi înaintară, mişcându-se unul la stânga şi celălalt la dreapta. În ceea ce îl privea, el nu făcu nimic, rămânând neclintit.

Urmară alte două făclii, şi apoi încă două; Barsavi îşi trimitea oamenii pe scări câte doi. În curând, oamenii se aşezară în faţa lui Locke într-un semicerc dezlânat, iar făcliile lor preschimbară interiorul Găurii Ecoului într-un joc de umbre roşietice. Pe pereţi erau scrijelituri – simboluri ciudate şi vechi în graiul Eldrenilor, pe care oamenii nu îl descifraseră niciodată.

O duzină de oameni, apoi încă una; mulţimea de forme înzăuate spori, iar Locke văzu chipuri cunoscute. Tăietori de beregate, sfarmă-oase, bătăuşi, asasini. O gloată de duri. Întocmai cum îi făgăduise Barsavi pe când priveau amândoi trupul Nazcăi.

Clipele treceau. Şi Locke încă nu spunea nimic. Bărbaţi şi femei încă intrau, în perechi. Surorile Berangias – chiar şi într-o lumină mai slabă, Locke tot le-ar fi recunoscut după atitudinea încrezută. Stăteau în faţa şi în centrul mulţimii adunate, fără să zică nimic, cu braţele încrucişate şi cu ochii sclipind în lumina făcliilor. Parcă supunându-se unei porunci nerostite, nici unul dintre oamenii lui Barsavi nu trecu în spatele lui Locke. Continua să rămână singur, în timp ce gloata de Oameni Potriviţi continua să se mărească în faţa lui.

Într-un sfârşit mulţimea de ucigaşi începu să se dea la o parte. Locke putea auzi ecoul răsuflării şi-al murmurelor lor, cât şi scârţâitul pielii, lovindu-se dintr-un perete într-

altul, amestecându-se cu zgomotul cascadei. Unii dintre cei de la marginile mulţimii îşi stinseră făcliile cu cârpe ude din piele; treptat, mirosul fumului se înălţă în aer, apoi lumina scăzu treptat, până când doar unul din cinci oameni de-ai lui Capa mai ţinea, în mâini focuri aprinse.

Era totuşi încă destulă lumină pentru ca Locke să îl poată vedea pe Capa Barsavi ivindu-se de după colţ şi intrând pe uşă. Părul său cărunt era dat pe spate şi împletit în codiţe unsuroase; cele trei bărbi ale sale erau proaspăt periate. Purta haina sa din piele de rechin şi o mantie neagră din catifea tivită cu aur, aruncată peste umăr. La dreapta sa era Anjais, iar la stânga era Pachero; Capa păşi în faţă şi în focurile reflectate din ochii lor Locke nu văzu altceva decât moarte.

Însă nimic nu-i aşa cum pare, se auzi glasul Şoimarului. *Rămâi pe poziţii.*

Când ajunse în fruntea mulţimii, Barsavi se opri, şi o clipă îndelungată privi ţintă năluca din faţa sa, ochii liniştiţi şi portocalii umbriţi de glugă, pelerina, mantaua, haina şi mănuşile cenuşii ale lui Locke.

— Rege, spuse el în cele din urmă.

— Capa, replică Locke, impunându-şi să simtă aroganţa, invocând-o de nicăieri. Genul de om care ar sta înaintea a o sută de ucigaşi cu un surâs pe chip; genul de om care l-ar chema la ordine pe Barsavi printr-un şir întreg de cadavre, ultimul dintre ele fiind chiar cel al singurei sale fiice. Acela era omul pe care trebuia să-l joace Locke, nu prietenul Nazcăi, ci asasinul ei, nu supusul neastâmpărat al lui Capa, ci egalul său. *Mai-marele* său.

Locke rânji cu cruzime, apoi îşi dădu mantia la o parte de pe umărul stâng. Cu mâna stângă îi făcu semn lui Capa, un gest de sfidare, aşa cum îşi provoacă adversarul un bătăuş, lăsându-l să păşească în faţă şi să lovească primul.

— Faceţi-i pe plac, spuse Capa, şi o duzină de bărbaţi şi de femei îşi ridicară arbaletele.

Paznicule Strâmb, se gândi Locke, *dă-mi putere!* Scrâşni din dinţi şi aşteptă. Îşi putea auzi muşchii fălcii trosnind.

Plesnitura şi şuierul arbaletelor răsunară prin sală; o duzină de arbalete încordate zbârnâiră. Săgeţile erau prea iuţi pentru a fi urmărite, dâre întunecate care înceţoşau aerul, şi apoi...

O duzină de forme negre şi înguste căzură chiar în faţa sa, zăngănind pe podea, împrăştiate într-un cerc precum nişte păsări moarte la picioarele sale.

Locke izbucni în râs, un sunet cristalin şi sincer de plăcere. Pentru o scurtă clipă, l-ar fi sărutat pe Şoimar dacă Magul-Juruit s-ar fi aflat în faţa sa.

— Te rog, credeam că ai auzit poveştile, spuse el.

— Asta a fost numai ca să vă stabilesc buna-credinţă, *Maiestatea* Voastră, zise Capa Barsavi. Ultimul cuvânt fusese de-a dreptul lătrat; Locke s-ar fi aşteptat măcar la o anumită precauţie după respingerea atacului cu arbalete, însă Barsavi păşi în faţă fără să pară speriat.

— Mă bucur că ai dat curs invitaţiei mele, replică Locke.

— Sângele vărsat al fiicei mele este singurul lucru care m-a făcut să vin, spuse Barsavi.

— N-ai decât să stărui asupra lui, dacă simţi nevoia, zise Locke, rugându-se în tăcere pe când improviza. *Nazca, pe toţi zeii, iartă-mă, te rog!* Dar, ce, tu ai fost mai blând când ai pus stăpânire pe oraş acum douăzeci şi doi de ani?

— Asta crezi tu că faci? Barsavi se opri şi îl ţintui cu privirea; erau la vreo treisprezece metri distanţă unul de celălalt. Crezi că pui stăpânire pe oraşul meu?

— Te-am chemat ca să discutăm chestiunea Camorrului, spuse Locke. Ca să o lămurim o dată pentru totdeauna, în avantajul amândurora.

Şoimarul nu îl întrerupsese încă; bănuia că se descurcă bine.

— Nu o să fie în avantajul amândurora, zise Barsavi. Îşi ridică mâna stângă şi un bărbat se desprinse din mulţime.

Locke se uită la bărbat cu băgare de seamă; părea să fie un ins în vârstă, zvelt şi cu început de chelie, şi nu purta armură. Foarte ciudat. Şi pe deasupra mai şi tremura.

— Fă cum ne-am înţeles, Eymon, spuse Capa. Eu o să mă ţin de cuvânt, cu orice preţ!

Bărbatul fără armură începu să înainteze încet, şovăielnic, privindu-l pe Locke cu teamă evidentă. Însă continuă să se îndrepte către Locke, în vreme ce o sută de oameni înarmaţi aşteptau în spatele său, fără să facă nimic.

— Trag nădejde că omul ăla nu are de gând să facă ceea ce cred eu că vrea să facă, zise Locke pe un ton zeflemitor.

— O să vedem cu toţii cât de curând ce are de gând, spuse Capa.

— Nu pot fi tăiat sau străpuns, iar omul ăsta va muri la atingerea mea, insistă Locke.

— Aşa se zice, rosti Capa. Eymon continuă să înainteze; ajunse la zece metri de Locke, apoi la şapte.

— Eymon, spuse Locke, se foloseşte de tine. Opreşte-te imediat.

Pe toţi zeii, îşi zise el în gând. *Nu face ce cred că vrei să faci. Nu-l face pe Şoimar să te omoare.*

Eymon continuă să îşi târşească picioarele; guşa îi tremura, şi răsuflarea îi era întretăiată. Îşi ţinea mâinile în faţă, tremurând, precum un om pe punctul de a se arunca în flăcări.

Paznicule Strâmb, îşi zise Locke în gând, *te rog, fă-l să-i fie frică! Te rog, fă-l să se oprească. Şoimare, Şoimare, te rog, bagă-l în sperieţi, fă orice numai nu îl omorî.* Şiroaie de sudoare îi curgeau pe spinare; îşi înclină uşor capul şi îl ţintui pe Eymon cu privirea. Trei metri îi mai despărţeau acum.

— Eymon, spuse el, străduindu-se să păstreze un ton nepăsător, dar neizbutind pe de-a-ntregul. Ai fost avertizat. Eşti în pericol de moarte.

— A, da, încuviinţă bărbatul, cu glasul tremurat. Da, ştiu asta. După care străbătu restul distanţei dintre ei şi întinse ambele mâini către braţul drept al lui Locke…

La dracu'! îi trecu prin minte lui Locke, şi cu toate că ştia în adâncul sufletului că nu el, ci Şoimarul îl va omorî pe om…

Tresări când Eymon îl atinse.

Ochii lui Eymon se luminară; icni şi apoi, spre groaza lui Locke, sări în faţă şi-i înşfăcă braţul cu ambele mâini, ca un hoitar ce înhaţă o masă îndelung amânată.

— Haaaaaaaaaaa! strigă el, şi pentru o clipă Locke crezu că i se întâmpla ceva cumplit.

Dar nu era aşa; Eymon încă trăia, şi se ţinea scai de el.

— Mii de draci! îngăimă Locke, ridicându-şi pumnul stâng ca să îl pocnească pe bietul om; însă era dezechilibrat şi Eymon îl pusese într-o postură dezavantajoasă. Bărbatul cel zvelt îl împinse îndărăt pe Locke, urlând din nou: „Haaaaaaaaaaaaa!“ Un strigăt de

triumf absolut; Locke îşi frământă mintea din pricina lui pe când cădea în fund.

Şi apoi se auziră cizme pe pietrele din spatele lui Eymon, şi siluete întunecate ce îl ocoleau în grabă ca să pună mâna pe Locke. În freamătul luminii aruncate de două duzini de făclii ce se mişcau, Locke se trezi săltat iar în picioare, prins de mâini voinice care îl înşfăcaseră de braţe, umeri şi gât.

Capa Barsavi îşi croi drum prin mulţimea nerăbdătoare de bărbaţi şi femei, împingându-l uşor la o parte pe Eymon, şi ajunse în faţa lui Locke, cu trăsăturile-i grase şi rumene fremătând de nerăbdare.

— Ei bine, Maiestatea Voastră, bag mâna-n foc că eşti al dracu' de năucit acum, zise el.

Şi apoi oamenii lui Barsavi izbucniră în râs, aclamând. Iar apoi pumnul cât un jambon al lui Capa se împlântă în stomacul lui Locke, făcându-l să-şi piardă suflarea, şi o durere seacă îi explodă în piept. Şi apoi îşi dădu seama în ce situaţie jalnică ajunsese.

4

— Da, bag mâna-n foc că eşti *al naibii de curios* în clipa asta, spuse Barsavi, păşind încolo şi-ncoace prin faţa lui Locke, care era ţinut strâns de vreo şase bărbaţi, fiecare dintre ei încă pe jumătate cât el. Şi eu sunt, aşa că daţi-i gluga aia pe spate, băieţi.

Mâini aspre îi smuciră gluga şi mantaua lui Locke, iar Capa îl privi cu răceală, mângâindu-şi barba cu mâna.

— Cenuşiu, cenuşiu, cenuşiu. Arăţi de parcă locul tău ar fi pe o scenă, râse el. Şi mai eşti şi slab pe deasupra. Am pus mâna pe un omuleţ tare slab în noaptea asta – Regele Cenuşiu, stăpânul negurilor, al umbrelor şi… cam atât.

Capa îi plesni un dos de palmă, rânjind; abia apucase să simtă durerea usturătoare când fu lovit din nou, din cealaltă parte. Capul lui Locke îi căzu în piept. Cineva îl trase de păr şi îl sili să îl privească pe Capa în ochi. Gândurile lui Locke se învârtejiră. Oare oamenii lui Capa dăduseră cumva de Şoimar? Îi distrăseseră cumva atenţia? Oare Capa era atât de scos din minţi încât să omoare un Mag-Juruit dacă ar fi avut prilejul?

— A, ştim că nu poţi fi nici tăiat, nici străpuns. Mare păcat! continuă Barsavi. Însă învineţit? Ciudate mai sunt şi vrăjile unui Mag-Juruit! Sunt al naibii de exacte, nu crezi?

Şi apoi îl pocni iarăşi pe Locke în stomac, într-un murmur de amuzament general. Locke simţi cum i se înmoaie genunchii, iar cei care-l ţineau în strânsoare îl săltară din nou, ţinându-l drept, pe când raze de durere i se împrăştiau din abdomen.

— Unul dintre oamenii tăi a venit în Mormântul meu Plutitor azi-dimineaţă, zise Barsavi.

Un fior se strecură pe spinarea lui Locke.

— Se pare că n-am fost singurul pe care l-ai scos din sărite când mi-ai trimis-o pe Nazca aşa cum mi-ai trimis-o, continuă Barsavi, privindu-l chiorâş. Se pare că unii dintre oamenii tăi nu au intrat în slujba ta ca să ia parte la o asemenea *pângărire* blestemată. Aşa că am discutat un pic cu omul tău. Şi am stabilit un preţ. Şi după aceea mi-a spus tot soiul de lucruri fascinante despre vraja aia a ta. Iar povestea aia, cum că ai putea omorî oameni cu o simplă atingere? A, mi-a zis că-i doar abureală.

Te-au lucrat, auzi Locke în minte un glăscior ce sigur nu era al Şoimarului. *Te-au lucrat, te-au lucrat.* Bineînţeles că Şoimarului nu îi fusese distrasă atenţia, nici nu fusese prins de vreunul dintre oamenii lui Barsavi. *Lucrătură de mare clasă.*

— Dar nu aveam de gând să mă încred orbeşte în tip, spuse Barsavi. Aşa că am căzut la înţelegere cu Eymon, pe care sunt sigur că nu-l recunoşti. Eymon este pe moarte. Are ftizie, tumori în stomac şi la spate. Genul de tumori pe care nici un doftor nu le poate tămădui. Mai are de trăit cam două luni, poate chiar mai puţin. Capa îl bătu pe Eymon pe spate cu atâta mândrie de parcă slăbănogul ar fi fost sânge din sângele lui.

— Aşa că i-am zis: Ce-ar fi să te duci tu şi să pui mâna pe nemernicul ăla jegos, Eymon? Dacă este adevărat că poate omorî oamenii cu o atingere, măcar o să fie o moarte rapidă şi uşoară. Iar dacă nu-i adevărat... Barsavi rânji, obrajii săi roşii încreţindu-se grotesc. Ei bine, atunci...

— O mie de coroane, spuse Eymon, chicotind.

— Pentru început, adăugă Barsavi. O făgăduială pe care am de gând să o ţin. O făgăduială pe care am de gând să o *dezvolt*. I-am promis lui Eymon că va muri pe o moşie

numai a lui, cu nestemate, mătăsuri şi vreo şase domniţe pe alese de la Crinii Asociaţi să-i ţină de urât. O să *născocesc* plăceri nemaigândite pentru el. O să moară ca un afurisit de *Duce,* căci în seara asta este cel mai viteaz om din Camorr, ascultaţi ce vă spun.

Se auzi un vuiet general de aprobare; bărbaţii şi femeile aplaudară, lovind cu pumnii în armuri şi în scuturi.

— El este tocmai opusul unui nevolnic mişel şi laş care mi-a omorât singura fiică, şopti Barsavi. Care nici măcar nu a omorât-o cu mâinile lui. Care a lăsat un năimit nenorocit să arunce o vrajă strâmbă asupra ei. Unul care umblă cu *otrăvuri*. Barsavi îl scuipă în faţă pe Locke; saliva caldă i se scurse pe obraz. Omul tău mi-a mărturisit, desigur, că Magul-Juruit şi-a aruncat vraja şi a plecat din slujba ta aseară; că erai atât de sigur pe tine încât nu ai mai vrut să-i plăteşti simbria. Ei bine, cât mă priveşte, ţin să îţi aplaud cumpătarea.

Barsavi le făcu semn lui Anjais şi lui Pachero; cei doi bărbaţi păşiră înainte, cu chipurile îndârjite. Îşi scoaseră ochelarii şi îi puseră în buzunarele hainelor; un gest de rău-augur făcut simultan şi inconştient. Locke deschise gura să spună ceva, apoi îşi dădu seama cât era de terminat şi înlemni.

Şi-ar fi putut trâmbiţa adevărata identitate, ar fi putut să îi ceară lui Capa să-i smulgă mustaţa falsă şi să-i şteargă ridurile, ar fi putut să dea pe faţă întreaga poveste, dar cu ce l-ar fi ajutat asta? Nu l-ar fi crezut nimeni. *Deja arătase că e protejat de farmecele unui Mag-Juruit.* Dacă ar fi mărturisit că este Locke Lamora, cei o sută de oameni de aici aveau să îi caute pe Jean, Goangă şi pe cei doi Sanza. Toţi Ticăloşii Gentilomi ar fi fost vânaţi pe străzi; vieţile lor n-ar mai fi valorat doi bani.

Dacă voia să îi salveze, trebuia să joace rolul Regelui Cenuşiu până ce Capa avea să isprăvească cu el, şi apoi să se roage pentru o moarte rapidă şi uşoară. Locke Lamora n-avea decât să dispară într-o noapte; dar prietenii săi aveau să scape, îi aştepta o soartă mai bună. Înfrânându-şi lacrimile fierbinţi, izbuti să rânjească, îi privi pe fiii lui Barsavi şi le zise:

— Cum să nu! Hai, javre netrebnice, să vedem dacă vă descurcaţi mai bine decât tatăl vostru!

Anjais şi Pachero ştiau cum să lovească un om ca să îl omoare, însă acum nu asta căutau. Îi învineţiră coastele, îi tocară braţele, îi izbiră coapsele, îl plesniră peste faţă şi îl pocniră în gât până când fiecare răsuflare ajunse un chin. În cele din urmă, Anjais îl săltă din nou în picioare şi îi prinse bărbia în mână astfel încât să îl privească în ochi.

— Apropo, na şi de la Locke Lamora, rosti el.

Anjais îi sprijini bărbia lui Locke cu un deget şi îl pocni cu cealaltă mână. O durere arzătoare ţâşni prin gâtul lui Locke şi în întunericul roşiatic din jurul său văzu stele verzi. Scuipă sânge, tuşi, apoi îşi linse buzele umflate şi rănite.

— Şi-acum voi avea parte de dreptatea unui tată pentru moartea Nazcăi, interveni Barsavi.

Bătu de trei ori din palme.

În spatele său se auzi zgomotul unor oameni care înjurau, cât şi paşi grei călcând pe treptele de piatră. Pe uşă intrară încă opt oameni, ducând un butoi mare din lemn – un butoi de mărimea celui în care îi fusese înapoiată Nazca Barsavi tatălui său. Butoiul funerar. Mulţimea din preajma lui Barsavi şi a fiilor săi se dădu la o parte, lăsându-i să treacă pe cei care aduceau butoiul. Îl aşezară pe pământ lângă Capa, iar Locke putu să audă cum clipoceşte ceva înăuntru.

O, zeii să mă aibă-n pază, îi trecu prin minte.

— Nu poţi fi nici tăiat, nici străpuns, spuse Capa, de parcă ar fi gândit cu voce tare. Dar cu siguranţă poţi fi învineţit. Şi cu siguranţă trebuie să respiri.

Doi dintre oamenii lui Capa dădură capacul butoiului la o parte, iar Locke fu tras deasupra acestuia. Duhoarea de urină de cal îl făcu să lăcrimeze când se împrăştie în aer, şi el icni, tuşind.

— Ia uitaţi-vă cum plânge Regele Cenuşiu, şopti Barsavi. Ia uitaţi-vă cum mai suspină. Este o privelişte pe care o s-o preţuiesc până în clipa morţii. Rosti apoi cu glas tare: Şi Nazca a suspinat? A plâns fiica mea când ai omorât-o? Nu prea cred. Capa zbiera acum: Uitaţi-vă bine! Are parte de ce a avut parte şi Nazca; moare cum a murit şi ea, dar barem moare *de mâna mea!*

Barsavi îl înşfăcă de păr pe Locke şi îi împinse faţa spre butoi; pentru o scurtă şi iraţională clipă, Locke se bucură că nu mai avea ce să vomite. Duhoarea uscată provocă

totuşi spasme de durere muşchilor stomacului său mult prea abuzat.

— Cu o mică atingere, zise Capa, trăgând cu nesaţ aer în piept, entuziasmat. Cu o mică atingere, nenorocitule! Tu n-o să ai parte de otravă. N-o să scapi înainte să te bag înăuntru. Tu o să bei ce-i acolo, fiecare clipă ce ţi-a mai rămas. Fiecare clipă, pe când te *îneci.*

Apoi îl săltă pe Locke de manta, icnind. Oamenii săi i se alăturară şi împreună îl împinseră peste margine, şi-apoi Locke plonjă cu capul înainte în murdăria groasă şi călduţă care estompa zgomotul lumii dimprejur, în bezna care-i ardea ochii şi tăieturile şi îl înghiţea cu totul.

Oamenii lui Barsavi trântiră capacul la loc pe butoi; câţiva dintre ei îl bătură cu barosul şi cu cozile de topor până fu prins bine. Capa împinse partea de sus a butoiului cu pumnul şi surâse larg. Lacrimile încă îi mai curgeau pe obraji.

— Nu ştiu de ce, dar nu cred că bietul nenorocit a obţinut ce se aştepta de pe urma acestor negocieri!

Bărbaţii şi femeile din jurul său ovaţionară şi urlară, cu braţele în aer, vânturându-şi făcliile şi aruncând umbre sălbatice pe pereţi.

— Luaţi-l pe ticălosul ăsta şi azvârliţi-l în mare, spuse Capa, arătând către cascadă.

Vreo şase perechi de mâini nerăbdătoare înhăţară butoiul. Râzând şi glumind, o mulţime din oamenii lui Capa îl săltară şi îl purtară până la colţul nord-vestic al Găurii Ecoului, acolo unde apa cădea din tavan şi dispărea în beznă printr-o crăpătură lată de vreo trei metri.

— Unu, rosti căpetenia... doi... Iar la „trei“ făcură vânt butoiului în beznă.

Acesta se prăbuşi în apă, cu un pleoscăit; apoi îşi ridicară mâinile şi începură iar să ovaţioneze.

— În noaptea asta, Ducele Nicovante doarme liniştit în patul său, ferecat în turnul său de sticlă! strigă Barsavi. În noaptea asta Regele Cenuşiu doarme în *pişat,* într-un mormânt pe care i l-am făcut chiar eu! Noaptea asta este noaptea mea! Cine domneşte în Camorr?

— BARSAVI! veni răspunsul din toate piepturile aflate în Gaura Ecoului, răsunând pe montura străină a pietrelor, iar Capa fu înconjurat de o mare de zgomote, râsete şi aplauze.

— În noaptea asta, urlă el, trimiteţi vorbă în toate colţurile posesiunilor MELE! Trimiteţi soli la Ultima Greşeală! Trimiteţi soli în Cuprins-de-Flăcări! Treziţi Cazanul şi Strungile, şi Scursurile, şi întreg Laţul! În noaptea asta îmi voi deschide porţile! Oamenii Potriviţi din Camorr vor veni la Mormântul Plutitor ca oaspeţi! În noaptea asta, o să facem un asemenea chef încât oamenii cinstiţi îşi vor fereca uşile, Jachetele Galbene se vor ascunde în barăcile lor, iar zeii înşişi ne vor privi de sus şi vor striga: „La naiba, *ce-i* cu tărăboiul ăla?“

— BARSAVI! BARSAVI! BARSAVI! scandară oamenii săi.

— În noaptea asta sărbătorim, încheie el. În noaptea asta Camorrul a scăpat de regi.

INTERLUDIU

Războiul Jumătăţilor-de-Coroane

1

Cu trecerea timpului, Locke şi ceilalţi Ticăloşi Gentilomi începură să fie lăsaţi să hoinărească după bunul plac, îmbrăcaţi în straie obişnuite. Locke şi Jean aveau aproape doisprezece ani; cei doi Sanza erau vădit mai în vârstă. Era mai dificil să îi ţii pe toţi închişi sub Casa lui Perelandro tot timpul, atunci când nu stăteau pe trepte sau nu erau plecaţi în vreo „ucenicie“ de-a Părintelui Lanţuri.

Încet, dar sigur, Lanţuri îşi trimitea băieţii să se iniţieze în toate celelalte mari temple ale celor unsprezece zei therini. Unul dintre ei intra într-un templu sub un nume fals şi grăbea lucrurile prin cine ştie ce sfori trase şi palme unse de Lanţuri. Odată ajunşi acolo, tânărul Ticălos Gentilom îşi mulţumea în mod inevitabil superiorii cu scrisul său, cunoştinţele teologice, cu disciplina şi sinceritatea sa. Avansarea venea iute, cât se poate de iute chiar; în curând, nou-venitul primea învăţăturile „ritualului interior“: frazele şi activităţile pe care preoţii le împărtăşeau numai între ei şi iniţiaţilor.

Lucrurile acestea nu erau tocmai secrete – pentru orice preot dintr-un ordin therin, însuşi gândul că cineva ar fi atât de îndrăzneţ încât să ofenseze zeii căutând iniţiere era cu totul străin. Până şi cei care ştiau de ideea oarecum eretică a celui de-Al Treisprezecelea, cât şi cei puţini care chiar credeau în el nu îşi puteau închipui că cineva ar *vrea* să facă ceea ce făceau Lanţuri şi băieţii lui.

Invariabil, după câteva luni de realizări excelente, toţi tinerii iniţiaţi prodigioşi mureau într-un accident neaşteptat. Calo prefera „înecul“, deoarece îşi putea ţine respiraţia foarte mult timp şi îi plăcea să înoate pe sub apă. Galdo prefera să dispară pur şi simplu, îndeosebi pe vreme de furtună sau alt asemenea eveniment dramatic. Locke elabora mici mascarade amănunţite, pierzând săptămâni întregi plănuindu-le. Odată dispăru din Ordinul Narei (Stăpâna Molimelor, Doamna Bolilor de Pretutindeni) lăsându-şi roba de iniţiat sfâşiată şi stropită cu sânge de

iepure, înfăşurată în jurul însemnărilor sale şi al câtorva scrisori, pe o alee din spatele templului.

Astfel luminat, fiecare băiat se întorcea şi îi învăţa şi pe ceilalţi tot ce văzuse şi ce auzise.

— Nu am de gând să fac din voi candidaţi pentru Înaltul Conclav al celor Doisprezece, le mărturisi Lanţuri, ci să vă ofer ocazia de a folosi orice fel de robe şi măşti ar fi necesare şi de a trece drept preoţi la vreme de restrişte. Când eşti preot, lumea are tendinţa de a vedea mai degrabă roba, şi nu omul.

Însă pe moment nu se desfăşura nici o ucenicie; Jean se instruia la Casa Trandafirilor de Sticlă, iar ceilalţi băieţi îl aşteptau la marginea de miazăzi a Pieţei Schimburilor, pe un dig dărăpănat de piatră de la capătul unei scurte alei. Era o zi caldă de primăvară, răcoroasă şi proaspătă, cu cerul acoperit pe jumătate de semiluni cenuşii şi cu nori albi mânaţi dinspre nord-vest, care vesteau apropierea furtunilor.

Locke, Calo şi Galdo urmăreau rezultatele ciocnirii dintre barca unui vânzător de găini şi un transportator de pisici. Câteva cuşti se deschiseseră când bărcuţele se loviseră una de alta, şi acum negustorii agitaţi păşeau cu băgare de seamă de colo-acolo, pe când bătălia dintre păsări şi feline se înteţea. Câteva găini scăpaseră în apă şi dădeau din aripi degeaba, făcând rotocoale mici, piuind, căci natura urzise în aşa fel încât să le facă şi mai neputincioase la înot decât la zbor.

— Ia te uită la asta, rosti un glas în spatele lor. Pierde-vară ăştia par a fi tocmai ce ne trebuie.

Locke şi cei doi Sanza se întoarseră ca unul ca să vadă că în spatele lor erau vreo şase băieţi şi fete de-o seamă cu ei, răspândiţi de-a curmezişul aleii. Erau îmbrăcaţi cam la fel ca Ticăloşii Gentilomi, în straie modeste cu croieli simple. Cel care părea a le fi căpetenie avea o coamă deasă şi întunecată de păr negru şi creţ, dat pe spate şi prins cu o fundă neagră de mătase – un semn cât se poate de distinctiv pentru o puşlama.

— Sunteţi prieteni de-ai prietenilor, băieţi? Sunteţi soiul potrivit de oameni?

Căpetenia nou-veniţilor stătea cu mâinile în şolduri; în spatele său, o fată scundă făcu câteva gesturi de

recunoaştere cu mâna, dintre cele folosite de supuşii lui Capa Barsavi.

— Suntem prieteni de-ai prietenilor, zise Locke.

— Cel mai potrivit soi de oameni, adăugă Galdo, răspunzând cu gesturile de cuviinţă.

— Buni băieţi. Noi suntem secunzii Coroanelor Pline din Strungi. Ne spunem Jumătăţi-de-Coroane. Din ce gaşcă faceţi parte?

— Suntem Ticăloşi Gentilomi, spuse Locke. Din Cartierul Templelor.

— Ai cui secunzi sunteţi?

— Nu suntem secunzii nimănui, spuse Galdo. Suntem Ticăloşii Gentilomi, toţi ca unul.

— Am priceput, zise căpetenia Jumătăţilor-de-Coroane cu un rânjet prietenesc. Eu sunt Tesso Volanti. Asta-i trupa mea. Suntem aici ca să vă luăm banii. Asta dacă nu cumva nu doriţi să îngenuncheaţi şi să ne acordaţi întâietate.

Locke se încruntă. În limbajul Oamenilor Potriviţi, „întâietate“ însemna că Ticăloşii Gentilomi ar fi trebuit să admită că Jumătăţile-de-Coroane sunt o gaşcă mai mare şi mai tare; să le facă loc pe stradă şi să îndure orice abuz din partea Jumătăţilor-de-Coroane.

— Eu sunt Locke Lamora, spuse Locke, ridicându-se încet în picioare, şi Ticăloşii Gentilomi nu îngenunchează în faţa nimănui altcuiva decât a lui Capa.

— Serios? Tesso se prefăcu a fi şocat. Chiar şi când suntem şase contra trei? Vorbe goale dacă răspunsul vostru este nu.

— Cred că nu auzi prea bine, interveni Calo, ridicându-se odată cu fratele său. A zis că o să îţi acordăm întâietate când ţi-oi culege mazărea din rahat şi vei mânca-o la cină.

— Ei, asta chiar a fost gratuit, spuse Tesso, aşa că o să vă scot eu gărgăunii din cap.

Nici nu isprăvise de vorbit, că Jumătăţile-de-Coroane se şi aruncaseră la luptă, şi erau şase contra trei la capătul digului. Locke era cel mai mic copil implicat, chiar punând la socoteală fetele şi, cu toate că se azvârli în încăierare cu pumnişorii ridicaţi, lovi mai mult în gol şi fu doborât iute la pământ. O fată mai mare i se urcă în cârcă, iar alta îi împroşcă în faţă colbul de pe alee.

Primul băiat care se îndreptă spre Calo primi un genunchi în vintre şi se prăbuşi gemând; din urma sa se ivi

Tesso, care îl pocni pe Calo cu dreapta sa puternică. Galdo îl placă pe Tesso la mijloc, urlând, şi căzură amândoi la pământ bâjbâind după un punct de sprijin. Prin „vorbe goale“ se înţelegea o luptă fără arme şi fără lovituri care ar fi putut ucide sau schilodi, însă orice altceva era îngăduit. Cei doi Sanza erau bătăuşi destoinici, însă, chiar dacă Locke ar fi fost în stare să facă faţă luptei, raportul de forţe tot le-ar fi fost potrivnic. În cele din urmă, cei trei Ticăloşi Gentilomi fură azvârliţi în mijlocul aleii, prăfuiţi şi cu straiele boţite.

— Aşa, băieţi. Întâietate atunci? Hai s-auzim!

— Du-te de te-ndoaie în două şi pupă-te în fund, replică Locke.

— O, ăsta-i un răspuns greşit, tembelule, zise Tesso şi, în vreme ce unul dintre băieţii săi îi prinse braţele lui Locke, căpetenia Jumătăţilor-de-Coroane îl scotoci de bani. Hmm... Nimic. Ei bine, atunci, bombonelelor, o să vă căutăm şi mâine. Şi poimâine. Şi răspoimâine. Şi tot aşa. Până când n-o să îngenuncheaţi în faţa noastră, o să vă facem viaţa un infern. Ascultă bine ce spun, Locke Lamora.

Jumătăţile-de-Coroane plecară râzând, câţiva dintre ei îngrijindu-şi vânătăile şi luxaţiile, care nu erau nici pe departe atât de multe cât cele pricinuite de ei. Cei doi Sanza se ridicară gemând şi îl ajutară şi pe Locke. Cu băgare de seamă, şchiopătară apoi împreună spre Casa lui Perelandro şi se furişară în vizuina de sticlă printr-un canal de scurgere echipat cu o uşă secretă.

— N-o să-ţi vină să crezi ce s-a întâmplat, rosti Locke în timp ce intra în camera de mese, împreună cu cei doi Sanza. Lanţuri stătea la masa din scoruş, frunzărind o colecţie de pergamente şi însemnând atent ceva pe unul dintre ele, cu un condei elegant. Falsificarea documentelor vamale era un soi de hobby pe care îl practica aşa cum unii oameni îngrijesc grădini sau cresc ogari. Avea o mapă de piele plină cu ele şi uneori scotea bani frumoşi vânzându-le.

— Mhmm, v-a snopit în bătaie o haită de Jumătăţi-de-Coroane, zise Lanţuri.

— De unde ştii?

— M-am oprit pe la Ultima Greşeală azi-noapte. Am auzit de asta de la Coroanele Pline. Mi-au spus că secunzii

lor o să patruleze prin cartiere, căutând alţi puşti pe care să-i hărţuiască.

— Şi de ce nu ne-ai spus?

— M-am gândit eu că, dacă aţi fi precauţi, aşa cum se cuvine, nu ar fi niciodată în stare să vă prindă la cotitură. Se pare că atenţia voastră era altundeva.

— Au spus că vor să le acordăm întâietate.

— Da, zise Lanţuri. Este un joc de-al puştilor. Majoritatea secunzilor nu pot da lovituri serioase încă, aşa că se antrenează hărţuind alţi secunzi. Ar trebui să fiţi mândri de voi: în sfârşit, le-aţi atras atenţia. Acum aveţi pe cap un mic război din care nu veţi mai ieşi până ce unii dintre voi nu vor cerşi îndurare. Aveţi grijă: numai vorbe goale.

— Deci ce ar trebui să facem? întrebă Locke încet.

Lanţuri se întinse peste masă, îi apucă pumnul lui Locke şi se făcu că îi loveşte falca lui Calo cu el.

— Repetaţi cât e nevoie până când problemele voastre vor începe să-şi scuipe dinţii, rosti Lanţuri.

— Am încercat asta. Şi ne-au atacat când Jean era plecat. Şi doar ştii că nu-s bun la chestii din astea.

— Sigur că ştiu. Aşa că data viitoare ai grijă să-l ai pe Jean alături. Şi pune-ţi creierul ăla mic şi viclean la contribuţie. Lanţuri începu să topească un cilindru de ceară de pecetluit deasupra unei mici lumânări. Dar nu vreau să văd ceva prea complicat, Locke. Să nu care cumva să bagi straja, templele, oastea Ducelui sau mai ştiu eu ce în treaba asta. Încearcă să faci să pară că sunteţi doar o haită de pungaşi obişnuiţi, aşa cum spun eu lumii că sunteţi.

— Of, minunat! Locke îşi încrucişă braţele în vreme ce Calo şi Galdo îşi ştergeau feţele învineţite cu pânză udă. Deci e un alt afurisit de test.

— Ce băiat isteţ! murmură Lanţuri, turnând ceară lichidă într-un mic vas de argint. Sigur că-i un test. Şi o să mă supăr foarte tare dacă rahaţii ăia mici n-o să-ţi cadă în genunchi să se roage să primeşti întâietatea înainte de mijlocul verii.

2

A doua zi, Locke şi fraţii Sanza stăteau pe acelaşi dig, la aceeaşi oră. Peste tot prin Piaţa Schimburilor, negustorii coborau prelatele din pânză şi copertinele împachetate, căci ploile torenţiale care răpăiseră prin oraş toată noaptea şi jumătate de dimineaţă se opriseră de mult.

— Cred că mi se năzare mie, se auzi glasul lui Tesso Volanti, deoarece nu-mi pot închipui că voi, ăştia cu rahat în loc de creier, staţi chiar acolo unde v-am bătut de aţi făcut pe voi ieri.

— De ce nu, zise Locke, de vreme ce suntem mai aproape de teritoriul nostru decât de al vostru, iar voi o să vă folosiţi boaşele pe post de amigdale peste vreo două minute?

Cei trei Ticăloşi Gentilomi se ridicară; în faţa lor se aflau tot cei şase Jumătăţi-de-Coroane, cu zâmbete nerăbdătoare pe chipuri.

— Văd că tot prost la calcule ai rămas, exact cum te-am lăsat, zise Tesso, trosnindu-şi degetele.

— Ce ciudat că spui asta, acum că socoteala nu mai e aceeaşi, replică Locke.

Arătă cu degetul dincolo de Jumătăţile-de-Coroane. Tesso îşi întoarse capul cu băgare de seamă ca să privească înapoi, dar când îl văzu pe Jean Tannen stând pe alee în spatele găştii sale izbucni în râs.

— Tot în favoarea noastră, zic eu. Se îndreptă către Jean, care îl privi pur şi simplu cu un surâs blajin pe chipul său rotund. Ce mai e şi asta? Un nenorocit gras şi roşu la faţă. Ţi se văd ochelarii în buzunarul de la haină. Ce crezi că faci, grăsunule?

— Mă cheamă Jean Tannen şi eu sunt capcana.

Lunile îndelungate de antrenament cu Don Maranzalla nu-i schimbaseră prea mult înfăţişarea lui Jean, însă Locke şi cei doi Sanza ştiau că un fel de alchimie se produsese sub exteriorul său moale. Tesso se apropie rânjind de Jean, iar braţele acestuia ţâşniră ca nişte pistoane de bronz dintr-un motor-cu-apă verrarean.

Tesso fu proiectat îndărăt, cu braţele şi picioarele tremurându-i ca unei marionete prinse în bătaia vântului. Capul i se înclină înainte; apoi se prăbuşi pur şi simplu într-o grămadă, cu ochii daţi pe spate.

O variantă mai măruntă a iadului se declanşă pe alee. Trei băieţi din Jumătăţile-de-Coroane îi atacară pe Locke şi

pe cei doi Sanza; cele două fete se apropiară de Jean, cu precauţie. Una din ele încercă să îi azvârle un pumn de pietriş în faţă. El se dădu la o parte, îi prinse braţul şi o proiectă cu uşurinţă într-unul dintre zidurile de piatră de pe alee. Una dintre lecţiile Donului Maranzalla: lasă zidurile şi străzile să-ţi facă treaba când lupţi cu mâinile goale. Când se respinse de zid, Jean îi prinse un croşeu iute cu dreapta şi o trimise cu faţa în ţărână.

— Nu-i frumos să dai în fete, îi spuse tovarăşa ei, rotindu-se în jurul lui.

— E chiar şi mai puţin frumos să îmi loveşti prietenii, ripostă Jean. Ea replică răsucindu-se pe călcâiul stâng şi lovind iute spre gâtul lui; el recunoscu stilul numit *chasson,* un gen de box cu piciorul adus din Tal Verrar. Respinse lovitura cu palma dreaptă, iar ea se răsuci încă o dată, folosind impulsul primei lovituri pentru a descrie un arc de cerc cu piciorul stâng. Însă Jean se eschivase deja înainte ca ea să lovească. Astfel ea îl plesni cu coapsa, nu cu piciorul, iar el îşi încolăci braţul stâng în jurul acesteia. Pe când ea se zbătea, încercând să-şi recapete echilibrul, el o lovi crunt în rinichi, iar apoi îi trase de sub ea piciorul de sprijin, lăsând-o latră la pământ, unde rămase zvârcolindu-se de durere.

— Domniţelor, vă rog să primiţi cele mai sincere scuze, zise Jean.

Ca de obicei, Locke şi-o lua pe coajă, până când Jean îi înşfăcă adversarul de umăr şi îl răsuci spre el. Jean îl prinse pe băiat de mijloc cu braţele sale vânjoase şi îl izbi cu capul drept în piept. Nici nu apucase Jumătatea-de-Coroană să icnească de durere că Jean se îndreptă de spate şi îi trosni falca. Băiatul căzu pe spate, năucit, şi acela fu momentul hotărâtor. Calo şi Galdo fuseseră pe măsura adversarilor lor; când Jean răsări în faţa lor (cu Locke de-a dreapta făcând tot posibilul să arate periculos), Jumătăţile-de-Coroane se dădură îndărăt şi ridicară mâinile.

— Ei bine, Tesso, rosti Locke când băiatul cel creţ se ridică de pe jos câteva minute mai târziu, cu nasul plin de sânge şi tremurând, acum ne acordaţi întâietate sau vrei să-l las pe Jean să vă mai bată un pic?

— Recunosc că a fost o trebuşoară izbutită, spuse Tesso pe când gaşca lui şchiopăta într-un semicerc în spatele său, dar acum suntem chit. Ne mai vedem noi în curând.

3

Şi uite-aşa continuă bătălia, iar zilele se lungiră şi primăvară deveni vară. Lanţuri îi ţinea pe băieţi lângă el, pe trepte, doar până la primul ceas al amiezii, după care aceştia începeau să hoinărească prin nordul Camorrului, la vânătoare de Jumătăţi-de-Coroane.

Drept răspuns, Tesso dezlănţui întreaga forţă a găştii sale. Coroanele Pline erau cea mai mare gaşcă din Camorr, iar secunzii lor aveau o bază de recrutare comparabilă, unii proaspăt sosiţi din Dealul Umbrelor. Totuşi, chiar şi cu avantajul covârşitor al numărului, iscusinţa lui Jean Tannen era greu de egalat, aşa că felul în care se purta bătălia se schimbă.

Jumătăţile-de-Coroane se împrăştiară în grupuleţe, străduindu-se să îi izoleze şi să îi prindă în capcană pe Ticăloşii Gentilomi când aceştia nu erau laolaltă. În cea mai mare parte a timpului, Locke îşi ţinea gaşca la îndemână, dar uneori misiunile individuale erau inevitabile. Locke îşi încasă bătăi destul de zdravene de câteva ori; într-o după-amiază veni la Jean, îngrijindu-şi buza spartă şi tibiile învineţite.

— Uite care-i treaba, zise el. Au trecut câteva zile de când n-am mai pus mâna pe Tesso. Aşa că uite ce vom face. Eu o să-mi fac de lucru prin piaţă mâine, ca şi cum aş pune ceva la cale. Tu o să te ascunzi la distanţă, cam la 2–300 de stânjeni depărtare. Undeva unde să nu te poată vedea.

— Dar n-o să ajung la timp, spuse Jean.

— Ideea nu este să ajungi la mine înainte să mănânc bătaie, spuse Locke. Ideea este ca, atunci când ajungi acolo, să-l baţi până face pe el. Să-l baţi atât de tare încât să i se-audă ţipetele până în Talisham. Să-l pocneşti cum nu l-ai mai pocnit niciodată.

— Cu plăcere, zise Jean, dar asta n-o să se întâmple. O s-o ia la sănătoasa când o să mă vadă venind, ca întotdeauna. Singurul lucru pe care nu îl pot face este să ţin pasul cu ei.

— Lasă asta în seama mea, spuse Locke, şi adu-ţi trusa de cusut. Vreau să faci ceva pentru mine.

Şi astfel se făcu că, într-o zi înnorată, Locke Lamora se plimba pe o alee, foarte aproape de locul unde începuse toată povestea cu Jumătăţile-de-Coroane. Negoţul mergea cât se poate de bine în Piaţa Schimburilor, căci lumea încerca să-şi termine cumpărăturile înainte să înceapă ploaia. Pe undeva pe-acolo se afla şi Jean Tannen, urmărindu-l pe Locke din anonimitatea confortabilă a unei bărcuţe.

Locke trebui să se învârtă pe-acolo numai vreo jumătate de ceas înainte ca Tesso să îl găsească.

— Lamora, îi zise acesta. Credeam că te-ai învăţat minte până acum. Nu-ţi văd nici un prieten prin preajmă.

— Tesso. Bună. Locke căscă. Cred că astăzi e ziua în care o să-mi acorzi întâietate.

— Mda, când or zbura porcii, poate, pufni băiatul mai mare. Ştii bine că nici măcar nu am nevoie de ajutor ca să te pun la pământ. Dar ştii ce-o să fac? Cred că o să-ţi iau hainele după ce termin cu tine şi o să le azvârl în canal. O să fie de-a dreptul haios. La naiba, cu cât amâni mai mult să îngenunchezi în faţa mea, cu atât mă pot distra mai mult cu tine.

Avansă încrezător şi gata de atac, ştiind că Locke nu izbutise nici măcar o dată să ţină pasul cu el într-o luptă. Locke îl întâmpină cu capul înainte, mişcându-şi în mod ciudat mâneca stângă a hainei. De fapt, această mânecă era acum cu un metru şi jumătate mai lungă decât de obicei, graţie modificărilor aduse de Jean Tannen; Locke o ţinuse lipită de trup cu iscusinţă ca să îi ascundă adevărata natură pe când Tesso se apropia de el.

Deşi Locke nu era prea înzestrat pentru luptă, putea fi neaşteptat de iute, iar mâneca sa avea cusută înăuntru o mică greutate din plumb ca să îl ajute la azvârlit. O aruncă înainte, înfăşurând-o în jurul pieptului lui Tesso pe sub braţele lunganului. Greutatea din plumb o trase înapoi după ce se întinse la maximum, şi Locke o prinse cu stânga.

— Ce naiba crezi că faci? pufni Tesso.

Îl pocni pe Locke chiar deasupra ochiului drept; Locke tresări, dar ignoră durerea. Strecură mâneca extinsă într-o buclă de material care-i atârna din buzunarul stâng al hainei, o înfăşură o dată şi o prinse cu încă o frânghie pe dedesubt. Reţeaua de frânghii înnodate pe care o cususe

Jean în căptuşeala hainei se strânse; acum băieţii aveau piepturile lipite, şi numai un cuţit mai putea să îl scape pe Tesso din încâlceala de material gros care îi ţinea laolaltă.

Locke îşi încolăci braţele în jurul abdomenului lui Tesso pentru mai multă siguranţă, apoi îşi încolăci şi picioarele fusiforme în jurul picioarelor lui Tesso, puţin deasupra genunchilor lunganului. Tesso îl împinse şi îl plesni pe Locke, zbătându-se să scape din strânsoare. Neizbutind, începu să îl pocnească pe Locke în plină figură şi în creştetul capului – lovituri puternice care îl făcură pe Locke să vadă stele verzi.

— Ce naiba mai e şi *asta,* Lamora? gemu Tesso istovit de povara reprezentată de Locke; în cele din urmă, aşa cum nădăjduise şi cum se aşteptase Locke, se prăbuşi înainte. Locke ateriză pe spate în pietriş şi cu Tesso deasupra. Tot aerul îi fu scos din plămâni şi întreaga lume păru să se cutremure. Este ridicol. Nu te poţi bate cu mine. Şi acum nu mai poţi fugi! Dă-te bătut, Lamora!

Locke îi scuipă sânge în faţă lui Tesso.

— Nici nu trebuie să mă bat cu tine sau să fug. Rânji sălbatic. Trebuie doar să te ţin aici... până se întoarce Jean.

Tesso rămase cu gura căscată şi se uită împrejur. Departe, dinspre Piaţa Schimburilor, o bărcuţă se îndrepta către ei. Forma îndesată a lui Jean Tannen se zărea cât se poate de limpede în ea, vâslind repede.

— O, la naiba! *Ticălos* mic! Dă-mi drumul, dă-mi drumul, dă-mi drumul!

Tesso accentuă toate astea cu o serie de lovituri; Locke fu burduşit în ochi, în nas şi în ţeastă. În curând, Locke sângera din nas, din buze, din urechi şi de undeva de sub păr. Tesso îl bătea măr, şi totuşi el continua să se agaţe nebuneşte de băiatul mai mare. Capul îi vâjâia atât de durere, cât şi de triumf; începu să râdă, un râs ascuţit, zglobiu şi un pic dement.

— Nu trebuie să mă bat sau să fug, chicoti el. Am schimbat regulile jocului. Trebuie doar să te ţin aici... dobitocule. Aici... până când... se întoarce Jean!

— Naiba să te *ia!* şuieră Tesso şi îşi înteţi atacurile asupra lui Locke, lovindu-l, scuipându-l şi muşcându-l.

— Dă cât vrei, bolborosi Locke. Tu dă cât vrei. Pot să îndur toată ziua. Tu dă... cât vrei... până când... *se întoarce Jean!*

CARTEA a III-a

REVELAŢIA

„Natura nu ne amăgeşte niciodată; ne amăgim noi singuri.“

Jean-Jacques Rousseau, în *Émile sau despre educaţie*

CAPITOLUL NOUĂ

O poveste ciudată pentru Contesa Sticlei-de-Chihlimbar

1

La zece şi jumătate seara, în Ziua Ducelui, pe când nori întunecaţi se strângeau pe cerul Camorrului, acoperind stelele şi lunile, Doña Sofia Salvara era săltată în văzduh ca să ia ceaiul cu Doña Angiavesta Vorchenza, văduva Contelui Sticlei-de-Chihlimbar, în vârful turnului de Sticlă-străveche al distinsei doamne.

Cuşca de pasageri hurui şi se clătină, iar Sofia se agăţă de barele negre de fier ca să-şi menţină echilibrul. Înăbuşitor, Vântul Spânzuratului îi flutură haina cu glugă pe când se uita spre miazăzi. Sub ea se întindea întregul oraş, negru şi cenuşiu dintr-o zare într-alta, scăldat în strălucirea focului şi-a alchimiei. Acesta era un motiv de mândrie discretă pentru ea, de fiecare dată când avea prilejul să aibă în faţa ochilor priveliştea dintr-unul din cele Cinci Turnuri. Eldrenii clădiseră minunăţii de sticlă pe care oamenii le luaseră în stăpânire; inginerii ridicaseră clădiri din piatră şi lemn pe locul ruinelor Eldrenilor în încercarea lor de a pune stăpânire pe oraşe; Magii-Juruiţi pretindeau că deţin puterile pe care le avuseseră cândva Eldrenii. Însă alchimia era cea care alunga întunericul în fiecare seară; alchimia lumina deopotrivă cea mai umilă casă şi cel mai înalt turn, într-un mod mai curat şi mai sigur decât focul natural. Arta ei era cea care îmblânzea noaptea.

În cele din urmă, lunga ei ascensiune se sfârşi; cuşca hurui şi se opri lângă o platformă de îmbarcare cam la patru cincimi din înălţimea Sticlei-de-Chihlimbar. Vântul ofta a jale prin ciudatele arcade canelate din vârful turnului. Doi lachei în livrea crem, cu mănuşi şi bufanţi de un alb imaculat, o ajutară să coboare din cuşcă, ca şi cum ar fi ajutat-o să coboare dintr-o caleaşcă. Odată ajunsă în siguranţă pe platformă, cei doi oameni se înclinară de la mijloc.

— Doamnă Salvara, zise cel din stânga, stăpâna mea vă urează bun-venit în Sticla-de-Chihlimbar.

— Vă mulţumesc, spuse Doña Sofia.

— Dacă doriţi să o aşteptaţi pe terasă, o să vi se alăture imediat.

Acelaşi lacheu deschise drumul pe lângă vreo alţi şase slujitori care purtau aceleaşi livrele şi care gâfâiau lângă aranjamentul complicat de roţi dinţate, pârghii şi lanţuri folosit pentru a urca şi a coborî cuşca de transport. Şi ei se înclinară când trecu pe-acolo; ea le surâse binevoitor şi le făcu cu mâna. Nu strica niciodată să le arăţi bunăvoinţă slujitorilor care se ocupau cu acea operaţiune.

Terasa Doñei Vorchenza era o semilună largă din Sticlă-străveche transparentă care ieşea din faţada de miazănoapte a turnului, înconjurată de balustrade de bronz. Doña Sofia privi drept în jos, aşa cum i se spunea mereu să nu facă şi aşa cum făcea mereu. Părea că ea şi lacheul păşeau prin văzduh la patruzeci de caturi deasupra curţilor de piatră de la temelia turnului; felinarele alchimice erau precum nişte punctuleţe de lumină, iar trăsurile erau pătrate negre, mai mici decât oricare dintre unghiile sale.

În stânga, printr-o serie de ferestre înalte şi arcuite ale căror pervazuri erau la nivelul taliei sale se puteau zări apartamente şi saloane slab luminate în interiorul turnului. Doña Vorchenza nu avea copii şi nici prea multe rude în viaţă; de fapt, ea era ultima dintr-un neam cândva puternic şi nu încăpea nici o îndoială (cel puţin nu printre nobilii hrăpăreţi şi ambiţioşi de pe dealurile Alcegrante) că Sticla-de-Chihlimbar avea să treacă în stăpânirea unei noi familii la moartea ei. Turnul ei era întunecat şi tăcut, iar mare parte din opulenţa sa era împachetată în dulapuri şi cufere.

Şi totuşi bătrâna doamnă încă mai ştia cum să găzduiască un ceai la ceas târziu. În cel mai îndepărtat colţ nord-vestic al terasei sale transparente, cu o panoramă atotcuprinzătoare a ţinuturilor neluminate de la nord de oraş, un pavilion de mătase fâlfâia în bătaia Vântului Spânzuratului. Felinare alchimice înalte în cuşti aurite de bronz atârnau de cele patru colţuri ale pavilionului, revărsând o lumină caldă asupra măsuţei şi a celor două scaune cu spătare înalte ce se aflau acolo.

Lacheul aşează o pernă neagră şi subţire pe scaunul din dreapta şi îl trase pentru ea; cu un foşnet al fustei, ea se aşează şi mulţumi cu o înclinare a capului. Bărbatul se înclină adânc şi plecă, oprindu-se într-un loc aflat la o distanţă cuviincioasă, dar totuşi destul de aproape ca să poată observa când era chemat.

Sofia nu trebui să îşi aştepte prea mult gazda; câteva minute după sosirea ei, bătrâna Doña Vorchenza apăru pe o uşă din lemn de pe peretele nordic al turnului.

Vârsta are un fel de a exagera trăsăturile fizice ale celor care trăiesc să-i simtă neajunsurile; cei durdulii se îngraşă şi mai mult, iar cei slabi tind să se topească pe picioare. Timpul o îngustase pe Angiavesta Vorchenza. Nu era atât ofilită, cât năruită, o caricatură fusiformă şi vie ca un idol de lemn animat de vrăjitoria voinţei pure. Pentru ea, şaptezeci era o vârstă care se pierdea în negura amintirilor, şi cu toate acestea se mişca de colo-colo fără însoţitor sau baston. Se îmbrăca excentric, într-o redingotă neagră din catifea, cu gulere şi mâneci de blană. Ferindu-se de fustele cu volane pe care le preferaseră doamnele din vremea ei, purta pantaloni negri şi conduri argintii. Părul alb îi era dat pe spate şi prins cu ace lăcuite; ochii ei întunecaţi străluceau sub ochelarii semicirculari.

— Sofia, zise ea, păşind graţios sub pavilion, ce plăcere să te am din nou aici sus! Au trecut luni de zile, draga mea, luni întregi. Nu, stai jos; nu mă tem încă să-mi trag singură scaunul. Aşa... Spune-mi: ce mai face Lorenzo? Şi trebuie să vorbim şi de grădina ta, bineînţeles.

— Lorenzo şi cu mine suntem bine, dacă e să ne referim numai la noi. Iar grădina prosperă, Doña Vorchenza. Mulţumesc de întrebare.

— Dacă e să vă referiţi numai la voi? Atunci mai este şi altceva? Ceva exterior, dacă nu-s prea indiscretă?

Un ceai târziu în Camorr era o tradiţie a femeilor când cineva dorea să ceară sfatul altcuiva sau pur şi simplu să găsească un umăr pe care să plângă sau să-şi verse amarul – cel mai ades în legătură cu bărbaţii.

— Vai, dar nu sunteţi indiscretă deloc, Doña Vorchenza. Şi da, da, „exterior“ este un termen foarte potrivit pentru asta.

— Dar nu este Lorenzo?

— O, nu. Lorenzo este satisfăcător în toate privinţele posibile. Sofia oftă şi privi în jos la iluzia prăpastiei de sub picioarele şi scaunul ei. S-ar putea... să avem amândoi nevoie de sfat.

— Sfat, chicoti Doña Vorchenza. Anii joacă un soi de renghi alchimic, preschimbând bombănelile cuiva într-un fel de respectabilitate. Dă sfaturi la patruzeci de ani şi eşti cicălitor. Dă-le la şaptezeci şi eşti înţelept.

— Doña Vorchenza, zise Sofia, mi-aţi fost de mare ajutor înainte. Nu m-am putut gândi... ei bine, nu era nimeni altcineva cu care să mă simt în stare să discut despre această problemă, pe moment.

— Zău? Ei bine, draga mea, sunt nerăbdătoare să te ajut cum oi putea. Dar uite ceaiul – hai să ne relaxăm câteva clipe.

Unul dintre slujitorii în jachete ai Doñei Vorchenza împinse un cărucior argintiu acoperit spre ele şi îl opri lângă măsuţă. Când dădu la o parte capacul, Sofia văzu că pe cărucior se afla un serviciu de ceai şi ceva extrem de ingenios – o copie culinară perfectă a Turnului Sticla-de-Chihlimbar, de nici douăzeci şi cinci de centimetri înălţime, ornat cu punctuleţe de lumină alchimică pe turnuri. Micile globuri de sticlă nu erau mai mari decât nişte stafide.

— Vezi ce puţin îi dau de lucru bietului meu bucătar, spuse Doña Vorchenza, chicotind. Suferă în slujba mea, care am gusturi atât de simple; aşa că se răzbună făcându-mi aceste surprize. Nu pot cere nici măcar un ou fiert că îmi şi găseşte o găină care să danseze cu el direct pe farfurie. Spune-mi, Gilles, edificiul acela chiar poate fi mâncat?

— Aşa mi s-a zis, doamnă Vorchenza, totul mai puţin luminiţele. Turnul este din prăjitură cu scorţişoară; foişoarele şi terasele sunt din jeleu de fructe. Clădirile şi caleştile de la baza turnului sunt din ciocolată, în marea lor

parte; turnul e umplut cu o cremă din coniac de mere, iar ferestrele…

— Mulţumesc, Gilles, ne-ai prezentat destul arhitectura. Dar să scuipăm luminiţele după ce terminăm, spui?

— Ar fi mai cuviincios, doamnă, zise slujitorul, un bărbat rotofei, cu trăsături delicate şi cu zulufi negri până la umeri, dacă mi-aţi îngădui să le îndepărtez înainte să vă înfruptaţi…

— Cuviincios? Gilles, ne-ai refuza plăcerea de a le scuipa peste marginea terasei ca nişte fetişcane. O să-ţi fiu recunoscătoare dacă nu te atingi de ele. Ceaiul?

— Cum poftiţi, Doña Vorchenza, spuse el, calm. Ceaiul Luminii. Ridică un ceainic din argint şi turnă un lichid aburind şi maroniu într-un pahar; paharele gravate ale Doñei Vorchenza aveau forma unor muguri mari de lalele cu baza argintie. Când ceaiul se aşează în recipient, începu să lucească palid, răspândind o îmbietoare lumină portocalie.

— O, ce drăguţ! spuse Doña Sofia. Am auzit de el… Verrar, nu-i aşa?

— Lashan. Doña Vorchenza luă paharul de la Gilles şi îl ţinu cu amândouă mâinile. Ultima modă. Maeştrii lor de ceaiuri au luat-o razna din pricina rivalităţii. La anul, pe vremea asta, vor căuta să se întreacă unul pe altul cu ceva şi mai ciudat. Dar iartă-mă, draga mea – nădăjduiesc că nu te deranjează să bei produsele artei tale de vreme ce lucrezi cu ele în grădină?

— Deloc, replică Sofia pe când slujitorul îi punea în faţă propriul pahar şi se înclină.

Luă cupa în mâini şi trase adânc aer în piept; ceaiul mirosea a vanilie amestecată cu muguri de portocală. Când sorbi, aromele îi alunecară calde pe limbă şi aburul înmiresmat i se ridică în nări. Gilles dispăru în turn când doamnele începură să bea. Îşi savurară ceaiul într-o tăcere laudativă câteva clipe şi Sofia se simţi aproape fericită.

— Acum rămâne să vedem, zise Doña Vorchenza lăsându-şi paharul pe jumătate gol pe măsuţa din faţa ei, dacă va continua să strălucească după ce va ieşi pe partea cealaltă.

Doña Sofia nu se putu abţine să nu chicotească, iar ridurile de pe chipul uscat al gazdei sale se întinseră în sus când zâmbi.

— Şi-acum... ce voiai să mă întrebi, draga mea?

— Doña Vorchenza, începu Sofia, apoi şovăi. Se... se spune că aveţi, ăă, un mijloc prin care comunicaţi... cu poliţia secretă a Ducelui.

— Ducele are o poliţie secretă?

Doña Vorchenza îşi duse o mână la piept cu o expresie de neîncredere politicoasă.

— Nocturnii, Doña Vorchenza, Nocturnii şi conducătorul lor…

— Păianjenul Ducelui. Da, da. Iartă-mă, fată dragă, ştiu despre ce vorbeşti. Însă ideea asta pe care o ai... „se spune“, zici tu. Multe lucruri se spun, dar poate nu se spun *până la capăt.*

— Este foarte curios, zise Sofia Salvara, că atunci când Doñele au venit la dumneavoastră cu probleme, de cele mai multe ori problemele lor au... ajuns la urechile Păianjenului. Sau cel puţin aşa s-a părut, de vreme ce oamenii Ducelui s-au implicat în rezolvarea acelor probleme.

— Of, draga mea Sofia. Când ajunge bârfa la mine, eu o trimit mai departe, până la ultimul cuvinţel. Strecor o vorbă-două în urechea potrivită, şi bârfa prinde viaţă. Mai devreme sau mai târziu, tot va fi băgată în seamă de cineva care-o să treacă la fapte.

— Doña Vorchenza, zise Sofia, nădăjduiesc că vă pot spune că vă prefaceţi, fără nici cea mai mică intenţie de a vă jigni.

— Iar eu nădăjduiesc că-ţi pot spune, fără să te dezamăgesc, fată dragă, că nu ai motive prea întemeiate ca să sugerezi aşa ceva.

— Doña Vorchenza. Sofia apucă marginea măsuţei atât de tare încât încheieturile degetelor îi trosniră. Lorenzo şi cu mine suntem jefuiţi.

— Jefuiţi? Ce vrei să zici?

— Şi sunt şi Nocturni implicaţi. Ne-au... pretins cele mai neobişnuite lucruri şi ne-au impus altele. Dar... Doña Vorchenza, trebuie să fie o cale prin care să primim confirmarea că sunt cine spun ei că sunt.

— Vrei să zici că *Nocturnii* vă jefuiesc?

— Nu, spuse Sofia, muşcându-şi buza de sus. Nu, nu Nocturnii înşişi. Ei doar... supraveghează situaţia şi aşteaptă prilejul potrivit pentru a acţiona, chipurile. Însă e

ceva... e ceva nelalocul său. Sau nu ne spun tot ce ar trebui să ne spună.

— Draga mea Sofia, zise Doña Vorchenza. Biata mea fată necăjită, trebuie să îmi spui întocmai ce s-a întâmplat şi să nu omiţi nici un amănunt.

— Este... greu, Doña Vorchenza. Situaţia este oarecum... stânjenitoare. Şi complicată.

— Suntem singure aici sus pe terasă, draga mea. Ai făcut deja ce era mai greu când te-ai hotărât să vii să mă vezi. Acum trebuie să-mi povesteşti *totul.* Iar eu îţi făgăduiesc că voi avea grijă apoi ca bârfa asta să ajungă repejor la urechea potrivită.

Sofia sorbi încă o dată din ceai, îşi drese glasul şi se aplecă în faţă ca să o poată privi pe Doña Vorchenza drept în ochi.

— Cu siguranţă aţi auzit de coniacul Austershalin, Doña Vorchenza, nu-i aşa? începu ea.

— Să aud? Ba bine că nu, draga mea! S-ar putea chiar să am câteva sticle ascunse în dulapurile mele cu vinuri.

— Şi ştiţi cum este făcut? Tainele care îl înconjoară?

— O, cred că înţeleg esenţa misticii Austershalin. Podgorenii ăia nervoşi din Emberlain, înveşmântaţi mereu în negru, se folosesc cu vârf şi îndesat, dacă se poate spune aşa, de poveştile care le înconjoară mărfurile.

— Atunci cred că veţi înţelege, Doña Vorchenza, de ce Lorenzo şi cu mine am reacţionat cum am reacţionat când ni s-a înfăţişat următorul prilej, chipurile printr-o întorsătură a sorţii...

2

Cuşca în care se afla Doña Salvara scârţâia şi huruia către pământ, micşorându-se tot mai mult şi pierzându-se pe fundalul cenuşiu al curţii. Doña Vorchenza rămase la balustrada platformei de îmbarcare, cu privirea pierdută în noapte, în timp ce echipa ei de slujitori acţiona mecanismul scripeţilor. Gilles împinse pe lângă ea căruciorul de argint cu ceainicul aproape gol şi cu prăjitura Sticla-de-Chihlimbar pe jumătate mâncată, iar ea se întoarse către el.

— Nu, îi spuse. Trimite prăjitura în solariu. Vom sta acolo.

— Cine, doamnă?

— Reynart. Pornise deja către uşa de la apartamentele ei care dădeau spre terasă; condurii ei răsunau pe pasarelă. Găseşte-l pe Reynart. Nu îmi pasă ce face. Găseşte-l şi trimite-l la mine, imediat după ce te ocupi de prăjitură.

Odată intrată în apartamente, trecu de o uşă încuiată şi o luă în sus pe o scară curbată... Doña Vorchenza înjură în şoaptă. Genunchii, picioarele, gleznele.

— La naiba cu venerabilitatea asta! bombăni ea. Mă piş pe zei pentru că ne-au dăruit reumatismul. Răsuflarea îi era întretăiată. Îşi desfăcu nasturii din faţă ai hainei sale cu margini îmblănite pe când continua să urce treptele.

La capătul lor – în vârful turnului interior – se afla o uşă masivă de stejar întărită cu balamale şi drugi de fier. Scoase o cheie care îi atârna de încheietura dreaptă, prinsă de un şnur de mătase. Vârî cheia în încuietoarea de argint de deasupra mânerului de cristal, în vreme ce apăsa o anumită placă decorativă de bronz dintr-o firidă a zidului. În zid se auzi o serie de păcănituri, şi uşa se deschise spre interior.

Fără să-şi dea seama că placa de bronz avea să fie o idee proastă, concepuse un mâner oarecum extravagant pentru capcana ascunsă care declanşa arbaleta, atunci când o instalase, cu trei decenii în urmă.

Acesta era solariul, la opt caturi peste nivelul terasei. Camera se întindea pe întregul diametru al turnului, la apogeul său, şaptesprezece metri dintr-un capăt în celălalt. Podeaua era acoperită cu un covor gros. O galerie lungă şi curbată, cu balustrade de bronz şi cu scări în ambele capete, se întindea de-a lungul jumătăţii nordice a acestui spaţiu. Galeria cuprindea un rând de rafturi înalte din scoruş împărţite în mii şi mii de unghere şi compartimente. Cupola tavanului emisferic dezvăluia norii joşi ca un lac bolborositor de fum. Doña Vorchenza atinse nişte globuri alchimice şi acestea prinseră viaţă când ea începu să urce scările spre galeria ei de documente.

Acolo lucra ea, cufundată în gânduri, fără să bage de seamă cum se scurge timpul pe când degetele ei uscăţive frunzăreau din compartiment în compartiment. Scoase

câteva teancuri de pergamente şi le puse deoparte, luă în calcul şi altele, dar le băgă la loc, mormăind note şi ipoteze în şoaptă. Îşi reveni din agitaţie numai când uşa de la solariu se deschise din nou.

Bărbatul care intrase era înalt şi lat în umeri; avea chipul ascuţit de vadran şi părul blond-deschis dat pe spate şi prins într-o coadă cu fundă. Purta un pieptar din piele peste mânecile negre tăiate, cu bufanţi negri şi cizme negre înalte. Micile ace argintii de la guler îi indicau rangul de căpitan în Compania Sticla-nopţii. Jachetele Negre, Oamenii Ducelui. O spadă cu mâner drept îi atârna la şold, în partea dreaptă.

— Stephen, zise Doña Vorchenza fără nici o introducere, a trecut vreunul dintre oamenii tăi pe la Donul şi Doña Salvara, de pe Isla Durona?

— La familia Salvara? Nu, sigur că nu, doamnă.

— Eşti sigur? Absolut sigur? Cu pergamentele în mână, cu sprâncenele arcuite, coborî încet pe trepte, de-abia ţinându-şi echilibrul. Am neapărat nevoie de adevăr din partea ta, mai mult ca niciodată.

— Îi ştiu pe cei doi Salvara, doamnă. I-am cunoscut anul trecut, la serbarea de Ziua Schimbărilor; am urcat cu aceeaşi cuşcă până în Grădina Văzduhului.

— Şi nu ţi-ai trimis nici un Nocturn să le facă vreo vizită?

— Zeii să ne păzească, nu! N-am trimis pe nimeni.

— Atunci cineva abuzează de renumele nostru, Stephen. Şi am motive să cred că s-ar putea să punem mâna, în sfârşit, pe Ghimpele din Camorr.

Reynart o ţintui cu privirea, apoi rânji.

— Cred că glumiţi. Nu glumiţi? Ciupiţi-mă, cred că visez. Cum stă treaba?

— Toate lucrurile la timpul lor; ştiu că-ţi merge mintea mai iute după ce ne îngrijim de pasiunea ta blestemată pentru dulciuri. Aruncă un ochi în servantă; eu o să iau un loc.

— O, dar vai! zise Reynart, trăgând cu ochiul în puţul cu scripete unde se afla servanta mobilă. Se pare că cineva şi-a făcut deja de cap cu biata prăjitură cu scorţişoară. Nu-i nimic, o dau eu gata. Sunt şi nişte pahare, şi vin – cred că-i unul dintre vinurile dumneavoastră albe şi dulci.

— Zeii să-l aibă-n pază pe Gilles! Uitasem să îi cer asta. M-am grăbit să ajung la documente. Fii un subordonat îndatoritor şi toarnă-mi un pahar.

— Chiar că „subordonat îndatoritor“. Pentru prăjitura asta v-aş lustrui şi condurii.

— O să păstrez făgăduinţa asta pentru data viitoare când mă superi, Stephen. Of, dar umple paharul, că doar nu am treisprezece ani! Acum stai jos şi ascultă-mă. Dacă se leagă totul aşa cum cred eu, nemernicul tocmai ne-a fost dat pe tavă în mijlocul uneia dintre loviturile sale.

— Cum aşa?

— O să îţi răspund la întrebare cu o altă întrebare. Luă o înghiţitură adâncă din vinul său alb şi se aşeză mai bine în scaun. Spune-mi, cât de mult ştii despre toate poveştile din jurul coniacului Austershalin?

3

— S-a dat drept unul de-al nostru, repetă Reynart gânditor după ce îşi isprăvi ea povestea. Cât tupeu pe nemernic! Dar sunteţi sigură că-i vorba de Ghimpe?

— Dacă nu-i el, atunci ar trebui să presupunem că avem de-a face cu încă un hoţ, deopotrivă de iscusit şi de îndrăzneţ, care şterpeleşte banii nobililor. Şi cred că ar fi cam deplasat să presupunem aşa ceva. Chiar şi într-un oraş plin de năluci cum e ăsta.

— Nu ar putea fi Regele Cenuşiu? Pare a fi destul de lunecos, din ce se zice.

— Mmmm... Nu, Regele Cenuşiu îi omoară oamenii lui Barsavi. Modul de operare al Ghimpelui este înşelătoria pură; încă n-a vărsat vreun strop de sânge, din ce-mi pot da seama. Şi nu cred că-i o simplă coincidenţă.

Reynart puse deoparte farfuria goală şi sorbi din paharul de vin.

— Deci, dacă este să ne luăm după povestea Doñei Salvara, avem de-a face cu o gaşcă de cel puţin patru oameni. Ghimpele – să-i spunem Lukas Fehrwight, de dragul discuţiei. Slujitorul său Graumann. Şi cei doi oameni care au intrat cu forţa în conacul Salvara.

— E un început, Stephen. Însă eu cred că gaşca cuprinde cel puţin cinci sau şase persoane.

— De ce credeţi asta?

— Cred că falsul Nocturn zicea adevărul când l-a informat pe Don Salvara că atacul de lângă Templul Apelor Prielnice a fost înscenat; ar fi fost şi cazul, pentru un plan atât de complex. Aşa că mai sunt doi complici – atacatorii mascaţi.

— Asta dacă nu cumva n-au fost pur şi simplu angajaţi pentru treaba respectivă.

— Mă îndoiesc. Pune la socoteală cât de puţine informaţii am avut până acum: nici un raport, nici o lăudăroşenie, nici cea mai mică şoaptă de la cineva, de oriunde. Nici o frântură de informaţie care să indice către cineva care să fi pretins măcar că a lucrat cu Ghimpele din Camorr. Şi totuşi, oricând, la orice oră, hoţii petrec ceasuri în şir fălindu-se cu distanţa la care se pot pişa. Tăcerea asta nu-i lucru curat.

— Păi, dacă tai gâtul unui mercenar după ce-şi face treaba, nu mai trebuie să-l plăteşti.

— Dar vorbim tot de Ghimpe, şi eu cred că o asemenea faptă nu s-ar potrivi cu modul său de operare.

— Deci gaşca sa este de fapt un cerc restrâns. Da, ar avea sens. Însă s-ar putea să nu fie şase. Cei doi de pe alee ar putea fi aceiaşi doi care au intrat cu forţa în conac îmbrăcaţi în Nocturni.

— Of, dragul meu Stephen... O ipoteză interesantă. Hai să zicem cel puţin patru, cel mult şase, ca o primă aproximare, altfel vom rămâne aici toată noaptea desenând diagrame unul pentru celălalt. Cred că un număr mai mare de atât ar fi mult prea dificil de ascuns aşa cum au izbutit până acum.

— Fie, atunci. Reynart se gândi o clipă. Vă pot pune la dispoziţie cincisprezece-şaisprezece săbii în mai puţin de-un ceas; unii dintre băieţii mei s-au infiltrat în Laţ şi în Cazan, de când am primit rapoartele privind înmormântarea Nazcăi Barsavi. Nu îi pot recupera pe nepusă masă. Dar, dacă îmi lăsaţi timp până în zorii zilei, o să îi am pe toţi ceilalţi pregătiţi pentru luptă. Îi avem şi pe cei din Sticla-nopţii ca să ne sprijine; nici măcar nu-i nevoie să implicăm Jachetele Galbene în povestea asta. Oricum ştim că sunt probabil compromişi.

— Aşa ar trebui să faci, Stephen, dacă aş vrea să îi înhăţăm chiar acum. Dar nu vreau. Cred că avem cel puţin

câteva zile ca să-l prindem în laţ. Sofia mi-a zis că au stabilit o investiţie iniţială de vreo douăzeci şi cinci de mii de coroane; bănuiesc că Ghimpele va mai da târcoale pe-aici ca să colecteze şi celelalte şapte-opt mii rămase.

— Atunci lăsaţi-mă barem să ţin o trupă la îndemână. O să-i las la Palatul Răbdării; o să-i amestec printre Jachetele Galbene. Vor fi gata să acţioneze în cinci minute.

— Foarte prudent; fă-o! Acum, în ceea ce priveşte felul în care să ne apropiem de Ghimpe – trimite pe cineva la Meraggio mâine; să fie cel mai subtil om pe care-l ai. Vezi dacă Fehrwight are vreun cont acolo şi când a fost făcut.

— Calviro. O s-o trimit pe Maraliza Calviro.

— O alegere excelentă. Cât mă priveşte, oricare om pe care acest Fehrwight l-a prezentat celor doi Salvara este suspect. Pune-o să-l verifice pe grefierul pe care Sofia mi-a spus că Lorenzo l-a întâlnit imediat după atacul înscenat din spatele templului.

— Eccari, nu? Evante Eccari?

— Da. Şi apoi vreau să verifici Templul Apelor Prielnice.

— Eu? Doamnă, dintre toţi oamenii, dumneavoastră ar trebui să ştiţi cel mai bine că nu am păstrat credinţa; am moştenit numai înfăţişarea.

— Da, dar poţi simula credinţa, şi tocmai de înfăţişare am nevoie. Ea te va face să pari mai puţin suspect. Cercetează bine locul; uită-te după orice ar putea să pară nelalocul său. Uită-te după găşti şi după ce se petrece pe-acolo. Există posibilitatea, chiar dacă scăzută, să fie implicat în atacul înscenat şi cineva din templu. Chiar dacă nu-i aşa, măcar să eliminăm posibilitatea.

— E ca şi făcut, atunci. Şi cum rămâne cu hanul?

— Casa Tăvălită, da. Trimite o singură persoană. Am vreo doi informatori mai vechi în personalul de acolo; unul crede că le raportează Jachetelor Galbene, cealaltă crede că lucrează pentru Capa. O să-ţi dau numele lor. Pentru moment, vreau doar să aflu dacă ei mai sunt încă acolo, în Apartamentul Bompresului. Dacă sunt, poţi posta câţiva oameni îmbrăcaţi în uniforma hanului. Doar ca să observe, pe moment.

— Foarte bine. Reynart se ridică de pe scaun şi îşi scutură firimiturile de pe pantaloni. Şi laţul? În caz că totul merge ca pe roate, unde şi când aţi vrea să îl strângeţi?

— Încercarea de a-l prinde pe Ghimpe a semănat mereu cu încercarea de a înhăţa peşti cu mâinile goale, replică ea. O să îl vreau împresurat undeva de unde să nu poată scăpa, despărţit de prietenii lui şi înconjurat numai de ai noştri.

— De ai noştri? Cum...? A... A! Sălaşul Corbului!

— Da. Foarte bine, Stephen. Ziua Schimbărilor, de-acum într-o săptămână şi jumătate. Serbarea de solstiţiu a Ducelui. La peste o sută şaizeci de metri în văzduh, înconjurat de nobilii camorreni şi de o sută de străji. Îi voi cere Doñei Sofia să îl invite pe acest Lukas Fehrwight să ia masa cu Ducele, ca oaspete al familiei Salvara.

— Asta dacă nu cumva n-o să bănuiască o capcană...

— Cred că este genul de gest pe care l-ar aprecia. Cred că îndrăzneala misteriosului nostru prieten o să fie cea care ne va ajuta să facem cunoştinţă cu el, în sfârşit. O să-i zic Sofiei să simuleze dificultăţi financiare; îi poate spune lui Fehrwight că ultimele mii de coroane nu vor veni decât după serbare. Un cârlig cu două momeli, atât pentru lăcomie, cât şi pentru vanitatea lui. Îndrăznesc să spun că va fi încântat de-o aşa ispită.

— Să-i pregătesc pe toţi pentru treaba asta?

— Desigur. Doña Vorchenza sorbi din vin şi surâse încet. Vreau ca un Nocturn să îi ia haina; vreau ca Nocturnii să îl servească la masă. Dacă foloseşte o oală de noapte, vreau ca un Nocturn să i-o golească după aceea. Îl vom duce în vârful Sălaşului Corbului; apoi ne vom uita în jos, ca să vedem cine şi unde fuge.

— Altceva?

— Nu. Treci la treabă, Stephen! Întoarce-te şi dă-mi raportul peste câteva ceasuri. O să fiu încă trează. Aştept mesaje de la Mormântul Plutitor după ce se întoarce cortegiul funerar al lui Barsavi. Între timp, îi voi trimite bătrânului Nicovante un bilet cu ceea ce bănuim.

— Sluga dumneavoastră, doamnă. Reynart făcu o plecăciune scurtă şi apoi plecă din solariu, cu paşi lungi şi repezi. Înainte chiar ca uşa să se fi trântit în urma lui, Doña Vorchenza se ridicase deja şi se îndrepta către un mic scrin înghesuit într-un alcov în stânga uşii. Ajunsă acolo, scoase o jumătate de foaie de pergament, scrise în grabă câteva rânduri, o împături şi o prinse cu o bucăţică de ceară albastră dintr-un tub de hârtie. Substanţa era alchimică şi

se întărea după câteva momente de expunere la aer. Prefera să nu umble cu flăcări în această cameră unde ţinea documente colectate cu grijă şi indexate timp de decenii întregi.

În scrin se afla un inel cu pecete pe care Doña Vorchenza nu îl purta niciodată în afara solariului; pe acest inel era o pecete care nu apărea deloc pe blazonul familiei Vorchenza. Apăsă inelul în ceara albastră ce se întărea şi apoi îl retrase cu un pocnet uşor.

După ce îl va fi lăsat în servantă, unul dintre slujitorii săi de noapte avea să gonească de îndată la platforma de nord-est şi să fie transportat cu cuşca până la Sălaşul Corbului. Acolo avea să pună mesajul direct în mâinile bătrânului Duce, chiar dacă Nicovante se retrăsese deja în dormitorul său.

Astfel se întâmpla cu fiecare bilet pecetluit în albastru şi cu nimic altceva drept recomandare în afara unei peceţi stilizate ce înfăţişa un păianjen.

INTERLUDIU

Dascălul Trandafirilor

1

— Nu, aici este inima. Loveşte. Loveşte. Acum aici. Loveşte.

Ploaia rece şi cenuşie scălda Casa Trandafirilor de Sticlă; ploaia camorreană de iarnă se strângea în bălţoace la picioarele lui Jean Tannen şi ale Donului Maranzalla. Apa se scurgea în pârâiaşe şi firişoare de pe fiecare trandafir din grădină; şiroia în ochii lui Jean Tannen în timp ce el lovea repetat cu spada ţinta din piele împăiată pe care Donul o ţinea în vârful unui băţ, un pic mai mare decât pumnul unui vlăjgan.

— Loveşte, aici. Şi aici. Nu, prea jos. Acolo-i ficatul. Omoară-mă acum, nu mai târziu. S-ar putea să mai fiu în stare să lovesc o dată. Sus! Drept în inimă, pe sub coaste. Mai bine.

O lumină albă-cenuşie izbucni în norii învârtejiţi de deasupra, tremurând ca flăcările întrezărite prin fum. Tunetul se auzi o clipă mai târziu, bubuitor şi răsunător, semn că zeilor le sărise ţandăra. Jean de-abia dacă-şi putea închipui cum era pe vârfurile celor Cinci Turnuri, care acum erau doar o serie de coloane cenuşii şi neclare pierdute în văzduh în spatele umărului drept al Donului Maranzalla.

— Destul, Jean, destul. Te descurci binişor cu un cuţit de înjunghiat porci; vreau să fii obişnuit cu el, la nevoie. Însă e momentul să vedem spre ce altceva mai ai înclinaţie. Don Maranzalla, înfăşurat într-o mantie cafenie ponosită, păşi prin bălţoace până la o cutie mare din lemn. Pe-acolo pe unde te învârţi tu nu vei putea să mânuieşti tăişuri prea lungi. Adu-mi „rănitul“.

Jean porni în grabă prin labirintul întortocheat de sticlă către cămăruţa care ducea înapoi în turn. Respecta trandafirii – numai un nebun n-ar fi făcut-o –, dar se obişnuise cu prezenţa lor. Nu mai păreau să se înalţe şi să sclipească spre el ca nişte arătări flămânde; erau doar un obstacol de care trebuia să te ţii departe.

„Rănitul“, depozitat în cămăruţa uscată din capătul scării, era un manechin din piele căptuşită ce imita capul, trunchiul şi braţele unui om, şi era înfipt într-un par de fier. Ducându-l anevoios pe umărul drept, Jean păşi înapoi în ploaia torenţială şi se întoarse în centrul Grădinii Fără Miresme. „Rănitul“ atinse zidurile de sticlă în câteva rânduri, însă trandafirii nu erau interesaţi de pielea fără carne.

Don Maranzalla deschisese cufărul din lemn şi scotocea prin el; Jean aşează „rănitul“ în centrul curţii. Parul din metal alunecă într-o gaură făcută în piatră şi se fixă acolo cu o răsucire, împrăştiind o mică arteziană de apă în jur.

— Iată ceva urât, zise Donul, învârtind un lanţ de peste un metru înfăşurat într-o piele foarte fină – probabil de ied. Se numeşte gârbaciul vătafului; e înfăşurat ca să nu zornăie. Dacă priveşti cu atenţie, vei vedea că are nişte cârlige mici la ambele capete, ca să-l poţi prinde la brâu ca pe-o cingătoare. Este uşor de ascuns sub haine mai groase... deşi s-ar putea să ai nevoie de unul mai mare, pe măsura ta. Donul păşi în faţă cu încredere şi şfichiui capul „rănitului“ cu unul dintre capetele biciului din lanţ căptuşit; acesta ricoşă din piele cu un zgomot puternic şi umed.

Jean se distră câteva minute atacând „rănitul“ în vreme ce Don Maranzalla privea. Bombănind în sinea lui, Donul îi luă apoi lui Jean lanţul căptuşit şi îi oferi în schimb o pereche de săbii asortate. Acestea aveau cam treizeci de centimetri, un singur tăiş, iar vârfurile lor ascuţite erau late şi curbate. Aveau plăselele acoperite de nişte mânere masive, presărate cu ţepi mici de bronz.

— Mici, dar ale naibii, chestiile astea. Li se mai spune şi dinţii hoţilor. N-au pic de subtilitate; poţi înjunghia, ciopârţi sau pocni cu ele. Cioturile alea mici de bronz pot răzui complet faţa cuiva, iar mânerele pot opri cam orice, mai puţin vreun taur furios. Încearcă-le!

Jean se descurcă cu săbiile chiar mai bine decât cu biciul; Maranzalla aplaudă aprobator.

— Aşa, drept în stomac, pe sub coaste. Bagă oţelul ăla acolo, gâdilă inima unui om cu el şi poţi fi sigur că ai câştigat disputa, fiule!

Chicoti când luă înapoi săbiile asortate.

— Ce părere ai? Asta da, lecţie cu colţi, nu-i aşa, băiete?

Jean îl privi nedumerit.

— Nu ai mai auzit de asta până acum? Vezi tu, Capa Barsavi ăla al vostru nu este camorrean de fel. A predat la Colegiul Therin. Deci, atunci când aduce la el pe cineva pentru o mică discuţie, asta se cheamă „lecţie de etichetă“. Când leagă pe careva şi-l face să vorbească, asta e o „lecţie de cântat“. Iar când le taie beregatele şi îi azvârle în golf ca să-i mănânce rechinii...

— A, zise Jean. Bănuiesc că aia-i „lecţia cu colţi“. Înţeleg.

— Întocmai. Nu eu am născocit asta, bagă de seamă. Oamenii voştri au scornit-o. Pun rămăşag că barosanul ştie, dar nimeni nu i-ar spune aşa ceva în faţă. Ăsta-i mersul lucrurilor dintotdeauna, fie că-i vorba de tâlhari sau de oşteni. Buun... următoarea jucărioară...

Maranzalla îi înmână lui Jean două securi cu mânere de lemn; acestea aveau tăişuri curbate de metal într-o parte şi contragreutăţi rotunde în cealaltă.

— Sfărâmătoarele astea de ţeste n-au nici un nume mai acătării. Fac prinsoare că ai mai văzut securi înainte. Tu alegi ce să foloseşti: tăişul sau bila; ai putea evita să omori un om cu bila, dar, dacă loveşti destul de tare, e la fel de rea ca tăişul, aşa că gândeşte-te de două ori când nu ataci un „rănit“.

Aproape imediat, Jean îşi dădu seama că îi plăcea să simtă în palmă securile. Erau destul de lungi ca să fie mai mult decât simple arme de buzunar, cum erau ceaprazurile sau ciomegele pe care majoritatea Oamenilor Potriviţi le purtau de obicei, însă erau destul de mici încât să se mişte iute şi să poată fi folosite în spaţii strâmte, şi i se păru că le-ar putea ascunde foarte frumos sub o haină sau sub o jiletcă.

Se ghemui; postura cuţitarului venea de la sine când aveai aceste arme în mâini. Ţâşnind înainte, sfârtecă „rănitul“ din ambele părţi deodată, înfigând adânc tăişurile securilor în coastele manechinului. Îl izbi în braţul drept şi îl făcu să se cutremure. Apoi aplică un rever, folosind o bilă în loc de tăiş. Vreme de câteva minute, ciopârţi şi despică „rănitul“, cu braţele ca nişte pistoane şi cu un surâs înfiripându-i-se pe chip.

— Hmmm... Nu-i rău, spuse Don Maranzalla. Trebuie să recunosc că nu-i rău deloc pentru un novice ca tine. Pari foarte comod cu ele.

Din instinct, Jean se întoarse şi alergă până într-una dintre marginile curţii, depărtându-se la vreo cinci metri de „rănit“. Ploaia torenţială îşi cobora degetele cenuşii între el şi ţintă, aşa că se concentră foarte intens, apoi ţinti şi aruncă, şfichiuind o secure prin aer cu întreaga forţă de răsucire a braţului, şoldurilor şi a trunchiului. Securea se înfipse adânc, cu tot tăişul, în capul „rănitului“, unde rămase înţepenită în straturile de piele, fără nici cel mai mic tremur.

— O, dar vai! zise Don Maranzalla. Fulgerul lumină din nou văzduhul, iar trăsnetul răsună deasupra acoperişului. O, da! *Asta* zic şi eu fundaţie pe care să clădim.

CAPITOLUL ZECE

LECŢIA CU DINŢI

1

Jean Tannen se mişca în bezna de sub Gaura Ecoului înainte chiar ca butoiul să se prăbuşească în apa neagră, luminată slab de lucirea roşiatică a făcliilor lui Barsavi.

Sub străvechiul cub de piatră se afla o reţea de grinzi suspendate, construite din scoruş negru şi străbătute de frânghii din Sticlă-străveche. Grinzile erau slinoase de la vreme şi de la tot soiul de buruieni, însă cu siguranţă erau la fel de vechi ca şi pietrele de deasupra, şi îşi păstraseră rezistenţa.

Cascada de pe acoperiş se prăbuşea aici într-unul dintre canalele învolburate de sub grinzi. Acolo era un adevărat hăţiş de lucruri; unele netede ca sticla, altele turbulente ca vâltorile înspumate. Câteva roţi şi instrumente chiar mai ciudate se învârteau încet în colţurile căpriorilor; Jean le evaluase scurt în lumina unui minuscul glob alchimic, pregătindu-se pentru o aşteptare îndelungată. Nedorind să se îndepărteze prea mult de Jean (din motive lesne de înţeles), Goangă se ghemuise pe o altă grindă, la vreo şapte metri în stânga.

În podeaua de piatră a Găurii Ecoului erau mici puţuri, tăieturi pătrate şi late de vreo cinci centimetri, la intervale neregulate şi având nişte întrebuinţări greu de ghicit. Jean se plasase între ele, ştiind că i-ar fi fost cu neputinţă să audă vreo activitate de deasupra cu zgomotul cascadei în ureche.

Nu putea să îşi dea seama prea bine ce se petrecea deasupra, dar pe măsură ce minutele lungi se scurgeau şi lumina roşiatică devenea tot mai puternică, iar Capa Barsavi şi Locke începură să vorbească, neliniştea lui Jean se prefăcu în spaimă. Se auziră ţipete, înjurături, tropăitul unor cizme pe piatră, apoi urale. Locke fusese prins. Unde era blestematul ăla de Mag-Juruit?

Jean se târî pe grindă, căutând cea mai bună cale de a traversa cascada. Erau cam doi metri de la grinzi până la marginea canelurii de piatră prin care se vărsa cascada,

dar, dacă rămânea departe de apa căzătoare, ar fi izbutit. În plus, era cea mai rapidă cale, ba chiar singura cale din locul în care se afla el. În lumina roşiatică şi firavă ce se revărsa prin micile găuri din podea, Jean îi făcu semn lui Goangă să stea pe poziţii.

Izbucniră iarăşi urale deasupra, după care se auzi glasul lui Capa, puternic şi limpede, printr-una dintre găuri:

— Luaţi-l pe ticălosul ăsta şi azvârliţi-l în mare!

Azvârliţi-l în mare? Inima lui Jean începu să-i bubuie în piept. Oare îi tăiaseră deja beregata lui Locke? Ochii îl usturară la gândul că următorul lucru pe care avea să-l vadă avea să fie un trup fără vlagă căzând în şuvoiul alb de apă, un trup fără vlagă în straie cenuşii.

Şi-atunci se ivi butoiul, un obiect masiv şi întunecat care plonjă în canalul negru de la baza cascadei cu un pleoscăit puternic, împroşcând apă peste tot. Jean clipi de două ori înainte să priceapă ce văzuse.

— O, pe toţi zeii! bombăni el. Dinte pentru dinte! Barsavi a ţinut musai să fie al naibii de poetic!

Deasupra se auziră alte urale, alt tropăit de picioare. Barsavi răcnea ceva; oamenii săi răcneau şi ei, drept răspuns. Apoi liniile palide de lumină roşiatică începură să pâlpâie; prin faţa lor trecură umbre şi începură să se îndepărteze în direcţia uşii de la stradă. Barsavi se mişca, aşa că Jean se hotărî să-şi asume riscul.

Urmă o altă pleoscăitură, ce putu fi auzită cu tot şuierul şi tumultul cascadei. Ce naiba mai era şi asta? Jean întinse mâna sub jiletcă, scoase globul luminos şi îl zgâlţâi. O lumină albă şi palidă înmuguri în întuneric. Agăţându-se bine de grinda jilavă cu cealaltă mână, Jean azvârli globul în canalul în care ar fi trebuit să cadă butoiul, la vreo treisprezece metri în dreapta sa. Acesta lovi apa şi se stabiliză, oferindu-i lui Jean destulă lumină pentru a putea observa ce se întâmplase.

Micul canal nu avea nici trei metri lăţime, avea margini de piatră şi butoiul sălta greoi în el, scufundat pe trei sferturi.

Goangă se zbătea în canal, vizibil numai de la braţe în sus. Globul luminos al lui Jean căzuse în apă cam la un metru în dreapta capului său; Goangă sărise în apă de capul lui.

La naiba, băiatul ăsta părea să fie incapabil să rămână prea multă vreme în locuri înalte, prin însăşi natura lui.

Jean se uită înnebunit în jur; i-ar fi luat câteva clipe să îşi croiască drum până într-un loc de unde să poată sări în canalul potrivit fără să-şi zdrobească picioarele de unul dintre digurile de piatră.

— Goangă, strigă Jean, socotind că tărăboiul de deasupra îi va acoperi glasul. Globul tău! Scoate-l acum! Locke este în butoiul ăla!

Goangă scotoci pe sub tunică, scoase un glob şi îl zgâlţâi. La sclipirea albă a luminii, Jean putu să zărească limpede conturul butoiului negru ce sălta în apă. Aprecie distanţa dintre el şi acesta, ajunse la o hotărâre şi întinse mâna liberă după una dintre securi.

— Goangă, răcni el, nu încerca să loveşti prin părţi. Loveşte doar capacul butoiului!

— Cum?

— Stai acolo unde eşti. Jean se aplecă spre dreapta, ţinându-se de grindă cu mâna stângă. Îşi ridică securea cu dreapta, murmură un singur „vă implor“ oricăror zei l-ar fi ascultat şi o aruncă. Securea se înfipse tremurând în lemnul întunecat al butoiului; Goangă sări înapoi, apoi împroşcă apă în părţi încercând să apuce arma.

Jean începu să lunece de-a lungul grinzii, însă înlemni când întrezări cu colţul ochiului o altă mişcare în întuneric. Privi prin umbrele din stânga. Ceva se mişca pe suprafaţa unui alt canal din blestematul ăla de labirint. Nişte chestii – forme negre de mărimea unor câini. Picioarele lor ţepoase se lăţiră în lături când se scufundară sub suprafaţa apei întunecate, apoi se strânseră la loc şi le propulsară în sus şi peste piatră la fel de uşor…

— Să fiu al naibii, murmură el. Să fiu al naibii, aşa ceva nu se poate. Dracii săraţi, în ciuda mărimii şi-a înfăţişării lor îngrozitoare, erau făpturi sfioase. Păianjenii uriaşi se ghemuiau în crevasele de pe coasta stâncoasă din sud-vestul Camorrului, hrănindu-se cu peşti şi cu pescăruşi, căzând ei înşişi pradă rechinilor şi peştilor-diavol dacă se aventurau prea departe de ţărm. Marinarii trăgeau cu pietre şi cu săgeţi în ei, dintr-o spaimă superstiţioasă.

Numai un nebun s-ar fi apropiat de o asemenea făptură, cu colţii lungi cât degetele unui om şi cu veninul care nu aducea întotdeauna moartea imediat, dar care te făcea să

te rogi pentru ea cu fervoare. Însă dracii săraţi se mulţumeau să fugă de oameni; preferau să îşi surprindă prada şi erau fiinţe singuratice, incapabile să se tolereze între ele. Jean se speriase cumplit în copilăria lui când citise observaţiile cărturarilor şi ale naturaliştilor în legătură cu aceste făpturi.

Şi iată că vedea acum o întreagă haită din nenorocirile astea, una lângă alta, ca nişte ogari, croindu-şi drum către Goangă şi butoi, peste pietre şi prin apă.

— Goangă, urlă Jean. Goangă!

2

Goangă auzise şi mai puţin din tot ce se petrecea deasupra, însă, când butoiul pică în beznă, îşi dădu seama imediat că acesta nu fusese aruncat aiurea. Plasându-se chiar deasupra canalului în care se vărsa cascada, îşi dădu pur şi simplu drumul de la cinci metri în apa năvalnică.

Se ţinuse de genunchi şi izbise apa ca un bolovan, cu fundul înainte. Deşi i se scufundase şi capul din inerţie, descoperi repede că putea să stea în picioare; canalul nu avea nici măcar un metru şi jumătate adâncime.

Acum, cu securea lui Jean într-o mână, ciopârţea frenetic capacul din faţa lui. Îşi lăsase globul luminos pe pasarela de piatră de lângă canal, fiindcă venea destulă lumină de la globul lui Jean, de sub apă.

— Goangă, răcni vlăjganul, cu glasul dintr-odată alarmat. Goangă!

Băiatul se întoarse la dreapta şi zări ceea ce se îndrepta spre el din umbrele îndepărtate. Un fior de scârbă pură îi trecu pe şira spinării şi se uită înnebunit împrejur ca să se asigure că ameninţarea venea dintr-o singură direcţie.

— Goangă, ieşi din apă! Urcă-te pe pietre!

— Şi Locke?

— La naiba, nu vrea să iasă din butoi chiar în secunda asta, urlă Jean. Crede-mă!

Pe când Goangă se căţăra afară din apa învolburată şi luminată alchimic, butoiul începu iar să plutească spre capătul sudic al clădirii, acolo unde canalul se vărsa cine ştie unde. Prea disperat ca să se mai gândească la propria siguranţă, Jean se căţără până la grinda frontală cu

picioarele alunecând în mizeria strânsă de-a lungul vremii şi alergă în direcţia cascadei, bătând nebuneşte aerul cu braţele în încercarea de a-şi păstra echilibrul. Câteva secunde mai târziu, se opri, încolăcindu-şi braţele în jurul unei bârne verticale; simţi cum îi fuge pământul de sub picioare, dar se ţinu bine de cornişă. Cursa lui nebunească îl adusese într-un loc apropiat de cascadă; se azvârli în gol, strângându-şi cu grijă genunchii la piept. Lovi apa cu un pleoscăit la fel de puternic precum cel provocat de butoi şi se izbi de fundul canalului.

Ieşi la suprafaţă, scuipând apă, cu cealaltă secure deja în mână. Goangă era ghemuit pe marginea de piatră a canalului, vânturându-şi globul alchimic către păianjeni. Jean văzu că dracii săraţi erau la vreo cinci metri de băiat, dincolo de apă şi mişcându-se cu mai mare băgare de seamă, dar încă apropiindu-se. Carapacele lor erau pestriţe, negru cu cenuşiu; ochii lor numeroşi erau negri ca noaptea, înstelaţi de reflexele înfiorătoare aruncate de lumina lui Goangă. Mandibulele păroase le fluturau înaintea feţelor, iar colţii negri şi tari clănţăneau.

Patru blestemăţii de-alea. Scuipând apă, Jean ieşi din canal în apropierea lui Goangă. I se păru că unii dintre acei ochi negri şi inumani se întorseseră să-l privească.

— Jean, gemu Goangă. Jean, arătările alea par extrem de nervoase.

— Nu-i normal, zise Jean alergând până la Goangă; băiatul îi azvârli cealaltă secure şi el o prinse în aer. Păianjenii se apropiaseră la vreo trei metri, chiar dincolo de apă; el şi Goangă păreau împresuraţi de treizeci şi doi de ochi ce nu clipeau şi de treizeci şi două de picioare ce zvâcneau, acoperite de ţepi întunecaţi şi zimţaţi. Nu-i deloc normal; nu aşa se poartă dracii săraţi.

— A, e bine, atunci. Goangă întinse globul alchimic de parcă ar fi putut să se ascundă în spatele acestuia. Explică-le tu asta.

— Nu cred că o să priceapă de vorbă bună, aşa că o să le explic cu securea.

De-abia rostise Jean aceste vorbe că păianjenii se şi mişcară toţi deodată, cât se poate de înfiorător, şi se aruncară în apă cu patru pleoscături. Butoiul se îndepărtase la vreo câţiva paşi în dreapta lui Jean şi a lui Goangă; o formă neagră trecu chiar pe sub el. Mai multe

picioare negre ţâşniră din apă, căutând prada; Goangă strigă, cuprins atât de scârbă, cât şi de groază. Jean plonjă înainte şi izbi iute cu ambele securi. Două picioare de păianjen fură despicate cu un zgomot ce îţi întorcea stomacul pe dos, şi din ele ţâşni un sânge albastru-închis. Jean sări înapoi.

Cei doi păianjeni nevătămaţi ieşiră din apă cu câteva secunde mai devreme decât fârtaţii lor răniţi şi se repeziră spre Jean, cu picioarele lor ţepoase scrâşnind pe blocurile de piatră de dedesubt. Dându-şi seama că ar fi fost în pericol să-şi piardă echilibrul dacă ar fi încercat să-i lovească pe amândoi deodată, Jean alese un plan de acţiune mai scârbos.

Sora Năbădăioasă din mâna sa dreaptă se prăvăli cu cruzime, spintecând capul dracului sărat aflat cel mai la dreapta, chiar între şirurile sale simetrice de ochi. Picioarele făpturii tremurară, cuprinse de spasmele morţii, iar Goangă chiar îşi scăpă globul alchimic, atât de iute sări înapoi. Jean folosi impulsul loviturii cu dreapta pentru a-şi ridica piciorul stâng de pe pământ; păianjenul din stânga se înălţă pe picioarele din spate, cu colţii fremătându-i, chiar când Jean îşi implântă tocul cizmei în ceea ce ar fi trebuit să fie faţa monstrului. Îi strivi ochii ca pe un jeleu de fructe, după care împinse şi mai adânc, cu toată forţa, simţindu-se ca şi cum ar fi călcat pe un sac de piei jilave.

Când îşi retrase piciorul, sângele cald îi îmbâcsise deja cizma, şi acum păianjenii răniţi se apropiau din spatele perechilor lor răpuse, şuierând şi păcănind mânioşi.

Unul îşi croi drum în faţa celuilalt şi sări spre Jean, cu picioarele lăbărţate şi cu colţii goi şi curbaţi înainte. Jean îl prinse ca într-o menghină cu ambele Surori, izbindu-l cu tăişurile întoarse, zdrobindu-i capul de pietrele jilave şi făcându-l să înţepenească pe loc. Din el ţâşni un lichid vâscos, asemănător sângelui; Jean simţi cum e împroşcat pe gât şi pe frunte, şi făcu tot posibilul să nu îi dea atenţie.

Mai rămăsese un singur afurisit de monstru. Înfuriat de întârzierea pe care o reprezentau, Jean mugi şi sări în aer. Cu braţele în lături, ateriză cu ambele picioare în mijlocul carapacei ultimei făpturi. Aceasta explodă cu un pleoscăit sub el, şi picioarele creaturii se răsuciră în sus, într-un unghi nefiresc. Simţi cum viaţa se scurge din ele în timp ce zvâcneau, lipite de picioarele lui.

— Îh! strigă Goangă, care fusese făcut leoarcă de o chestie albastră ce puţin mai devreme circulase printr-un drac sărat; după ce îi azvârli băiatului una dintre Surorile îmbâcsite de sânge, Jean nu pierdu nici o secundă şi se aruncă în apă încă o dată. Butoiul plutise la vreo trei metri mai spre sud; Jean înotă înnebunit către el şi îl prinse cu mâna stângă. Apoi începu să lovească cu braţul drept, ciopârţind cu securea lemnul din capacul butoiului.

— Goangă, strigă el, te rog frumos, ai grijă să nu se mai furişeze prin spatele nostru vreo blestemăţie de-aia!

Se auzi un pleoscăit în spatele lui Jean când Goangă sări înapoi în apă. Câteva secunde mai târziu, băiatul se ivi lângă butoi şi îl stabiliză cu braţele sale firave.

— Nu se vede nimic, Jean. Grăbeşte-te!

— Mă – *trosc, trosc, trosc* – grăbesc, la naiba! Tăişul securii sale muşcă în sfârşit din lemn; urina de cal se vărsă în apă, şi lui Goangă îi veni să vomite. Lucrând cu frenezie, Jean lărgi gaura, apoi izbuti să desprindă complet capacul butoiului. Un val de substanţă galbenă, unsuroasă şi puturoasă îl izbi în piept. Fără să mai stea pe gânduri, îşi azvârli securea, întinse mâna înăuntru şi trase afară trupul nemişcat al lui Locke Lamora.

Jean căută înnebunit vreun semn de tăieturi, despicături sau umflături vineţii; gâtul lui Locke părea a fi neatins.

Jean îl săltă pe Locke destul de aspru pe pasarela de piatră, lângă păianjenii morţi, care încă mai zvâcneau, apoi ieşi din apă ca să se ghemuiască lângă Locke. Îi smulse mantaua şi mantia lui Locke; Goangă apăru la timp ca să le înhaţe şi să le azvârle în apă. Jean sfâşie jiletca cenuşie a lui Locke şi începu să îi apese pieptul.

— Goangă, icni el. Goangă! Treci încoace şi împinge-i picioarele. Are umorile calde încă înăbuşite. Hai să le ajutăm să se învioreze din nou. O, zeilor, dacă supravieţuieşte jur că-mi iau zece cărţi de doftoriceală şi le memorez până la ultimul cuvinţel.

Goangă ieşi din apă şi începu să împingă picioarele lui Locke, mişcându-le pe rând, în vreme ce Jean îi apăsa stomacul, îi lovea pieptul şi îl plesnea peste faţă.

— Haide, la naiba! bombăni Jean. Fii încăpăţânat, slăbănogule şi…

Spatele lui Locke se arcui în mod convulsiv şi din gâtlej îi ţâşni o tuse aspră şi umedă; degetele sale slăbite

încercară să se agaţe de piatră şi se rostogoli pe partea stângă. Jean se dădu îndărăt şi suspină uşurat, nebăgând de seamă că se aşezase într-o băltoacă de sânge de păianjen.

Locke vomită în apă, icni şi se cutremură, apoi vomită din nou. Goangă îngenunche lângă el şi îl apucă de umeri. Vreme de câteva minute, Locke zăcu acolo tremurând, răsuflând greu şi tuşind.

— O, pe toţi zeii! spuse el în cele din urmă, cu un glas slab şi răguşit. Pe toţi zeii! Ochii mei! De-abia pot vedea. Acolo-i apă?

— Da, apă curgătoare.

Jean se întinse şi îl apucă de braţ pe Locke.

— Atunci băgaţi-mă acolo. Pe toţi cei Treisprezece, ajutaţi-mă să dau jos scârboşenia asta de pe mine!

Locke se rostogoli în canal cu un pleoscăit înainte ca Jean sau Goangă să încerce măcar să-l ajute; îşi scufundă de mai multe ori capul în apa întunecată, apoi începu să-şi sfâşie hainele rămase, până când nu mai rămase decât într-un maiou alb şi în pantalonii cenuşii.

— Mai bine? întrebă Jean.

— Cred că da, icni Locke din nou. Mă ustură ochii, mă ard nasul şi gâtul, mă doare pieptul, am o durere de cap mare cât Therim Pel, am fost pocnit de întreaga familie Barsavi, sunt îmbâcsit de pişat de cal şi se pare că Regele Cenuşiu tocmai ne-a tras ţeapă. Îşi puse capul pe marginea cărării pietruite şi tuşi de câteva ori. Când şi-l ridică din nou, observă pentru prima oară hoiturile păianjenilor şi se trase înapoi. Îh! Zeii să ne ferească! Se pare că am ratat şi eu câte ceva.

— Draci săraţi, zise Jean. O haită întreagă, atacând împreună. Au căutat-o cu lumânarea. Un atac sinucigaş, aş spune.

— Dar n-are sens, zise Locke.

— Există totuşi o explicaţie, replică Jean.

— O conspiraţie a zeilor, murmură Locke. A, vrăjitorie!

— Da, afurisitul ăla de Mag-Juruit. Dacă poate îmblânzi un şoim-scorpion, ar putea…

— Şi dacă-i numai din pricina acestui loc? îi întrerupse Goangă. Aţi auzit şi voi poveştile.

— Nu are rost să ne batem capul cu poveşti, spuse Locke, când avem de-a face cu un mag despre care ştim

sigur că ne poartă sâmbetele. Jean are dreptate. Nu am fost îndesat în butoiul ăla pentru că nu mi-am jucat bine rolul, iar javrele astea nu erau aici pentru distracţie. Amândoi trebuia să fiţi morţi sau dacă nu morţi…

— Speriaţi, interveni Jean. Cu atenţia distrasă. Ceea ce ţi-ar fi înlesnit înecarea.

— Pare plauzibil. Locke îşi frecă încă o dată ochii, care încă îl usturau. E uluitor cum de fiecare dată, când cred că toată treaba asta m-a dus la capătul răbdării, găsesc ceva nou de urât. Calo şi Galdo… trebuie să ajungem la ei.

— Ar putea fi într-un bucluc al naibii de mare, încuviinţă Jean.

— Deja sunt, dar o să ne descurcăm mai bine după ce o să fim din nou împreună.

Locke încercă să se salte din apă, dar nu izbuti. Jean întinse o mână şi îl apucă de gulerul tunicii. Locke îi făcu un semn cu capul, mulţumindu-i, şi se ridică încet în picioare, tremurând.

— Mă tem că nu mai am deloc vlagă. Îmi pare rău, Jean!

— Să nu-ţi pară. Ai îndurat o grămadă de rahaturi în noaptea asta. Mă bucur că te-am scos din chestia aia înainte să fie prea târziu.

— Vă sunt recunoscător, credeţi-mă. A fost… Ar fi fost… Locke se cutremură şi tuşi din nou. A fost de-a dreptul îngrozitor.

— Îmi dau seama, zise Jean. Pornim?

— Cu toată viteza. Îndărăt pe drumul pe care aţi venit voi doi, şi în linişte. Mulţimea lui Barsavi ar putea să fie încă prin preajmă. Şi staţi cu ochii în patru după, ăă, păsări.

— Corect. Am venit printr-un soi de tunel de pe partea vestică a canalului. Jean se plesni peste frunte şi se uită împrejur. La naiba, am rătăcit Surorile.

— Stai liniştit, spuse Goangă, arătându-i-le. Mi-am închipuit eu că o să le vrei înapoi, aşa că am avut grijă de ele.

— Îţi sunt recunoscător, Goangă, zise Jean. Mă bate gândul să le folosesc pe spinarea unora chiar în noaptea asta.

3

Apa-Ruginie era pustie, ca de obicei, când se furişară prin tunel şi se căţărară pe ţărmul canalului, chiar la vest de Gaura Ecoului. Alaiul lui Barsavi dispăruse. Şi, cu toate că cei trei Ticăloşi Gentilomi se pitulară şi cercetară cerul misterios după vreun semn de şoim, nu observară nimic neobişnuit.

— Hai să ne îndreptăm spre Fum-de-cărbune, spuse Locke. Pe lângă Gorganul Cerşetorului. Putem să furăm o barcă şi să ne strecurăm în casă prin canal. Canalul de scurgere de pe partea sudică a Cartierului Templelor, chiar sub Casa lui Perelandro, avea un mecanism culisant ascuns în grilajul ce îl acoperea la exterior. Ticăloşii Gentilomi îl puteau deschide după bunul plac, astfel încât să poată veni şi pleca în secret.

— Bună idee, spuse Jean. Nu m-aş simţi deloc în largul meu dac-ar fi să umblu pe străzi şi pe poduri.

Se furişară spre sud, mulţumind Cerului pentru negurile joase şi calde care se lăsaseră peste ei. Jean mergea cu securile scoase şi îşi rotea capul dintr-o parte în alta, atent ca o pisică pe o sârmă de rufe ce se clatină. Îi conduse peste un pod, cu Locke tot împleticindu-se şi rămânând în urmă, apoi pe malul sud-estic al Liniştii. Aici movila neagră şi neluminată a Gorganului Cerşetorului se ridica în negurile din stânga lor, iar duhoarea jilavă a mormintelor săracilor umplea văzduhul.

— Nici un străjer, şopti Locke. Nici un puşti din Dealul Umbrelor. Nici un suflet. Al naibii de ciudat, chiar şi pentru un cartier ca ăsta.

— Eh, parcă a fost ceva normal în noaptea asta... Jean mări pasul cât putu şi în curând trecură un alt pod, spre sud, în Fum-de-cărbune. Locke se strădui să ţină pasul, ţinându-se de stomac şi de coaste, care-l dureau îngrozitor. Goangă le asigura spatele, privind întruna peste umăr.

La marginea nord-estică a Cartierului Fum-de-cărbune se afla un şir de docuri vechi, cu scări lăsate şi cu cheiuri părăginite de piatră. Toate bărcile şi barjele mai mari şi mai arătoase erau încuiate şi legate cu lanţuri, însă câteva luntri săltau ici şi colo pe valuri, prinse numai cu frânghii. Într-un oraş plin cu asemenea bărcuţe, nici un hoţ întreg la minte nu s-ar fi ostenit să fure vreuna – asta, de obicei.

Se căţărară în prima luntre care avea şi vâslă înăuntru; Locke se prăbuşi la pupă, în vreme ce Goangă luă vâsla, iar Jean desprinse frânghia.

— Mulţumesc, Goangă. Jean se înghesui pe fundul ud al micuţului vas de lemn; cei trei încăpeau la fix. O să fac schimb cu tine imediat.

— Cum, fără vorbe de duh despre educaţia mea morală?

— Educaţia ta morală s-a terminat. Jean se uită pe cer în timp ce docul rămânea în urmă şi Goangă îi ducea spre centrul canalului. Acum o să înveţi câte ceva despre război.

4

Nevăzut şi nederanjat, Jean vâsli în linişte până la malul nordic al canalului, chiar la sud de templul lor. Casa lui Perelandro nu era decât o formă vagă şi întunecată, neluminată în ceaţa argintie de deasupra capetelor lor.

— Uşurel, uşurel, mormăi vlăjganul pe când apropia luntrea de canalul de scurgere; acesta se afla cam la un metru deasupra apei şi avea o deschidere de nici doi metri în diametru. Ducea, mai pe ocolite, la un pasaj ascuns chiar în spatele scării ce cobora din templu. Goangă îşi vârî mâna printre gratiile de fier de la capătul scurgerii şi deschise încuietoarea ascunsă. Se pregăti apoi să se cațere înăuntru.

— Intru eu primul, zise el, însă Jean îl înşfăcă de guler.

— Nu prea cred. Surorile Năbădăioase o să intre primele. Tu stai aici şi ţine barca echilibrată.

Goangă făcu cum i se spusese, bosumflându-se, iar Locke surâse. Jean se căţără în canal şi începu să se târască prin întuneric.

— Îţi las ţie onoarea de a fi al doilea, Goangă, zise Locke. S-ar putea să am nevoie de o mână de ajutor ca să urc.

După ce ajunseră toţi trei în siguranţă în jgheab, Locke se întoarse şi împinse cu piciorul bărcuţa înapoi pe canal. Curentul avea să o poarte spre Via Camorrazza, pierdută în neguri, până când cineva urma să treacă peste ea cu o barcă mai mare sau să se căpătuiască cu ea. Locke trase apoi prelata peste ţeavă şi o încuie la loc. Ticăloşii

Gentilomi ungeau balamalele de la grilaj pentru ca sosirile şi plecările lor să treacă neobservate.

Se târâră prin beznă, înconjuraţi de ecoul firav al propriilor răsuflări şi de sunetul înăbuşit al pânzei târşite. Se auzi un mic păcănit când Jean deschise intrarea ascunsă în vizuină; apoi o dungă firavă de lumină argintie se revărsă peste ei. Jean păşi pe podeaua de lemn din pasajul întunecos; chiar în dreapta sa, treptele duceau spre intrarea ascunsă de sub ceea ce fusese cândva patul Părintelui Lanţuri. În ciuda strădaniei lui Jean de a merge încet, podeaua scârţâi uşor când se mişcă înainte. Locke se strecură în pasaj în spatele lui, cu inima bătându-i puternic.

Lumina era prea slabă. Pereţii fuseseră aurii dintotdeauna.

Jean se furişă înainte, cu securile strânse în mâini. În capătul îndepărtat al coridorului, dădu colţul, se ghemui şi apoi se ridică în picioare, mormăind: „Rahat!“

Bucătăria fusese devastată complet.

Dulapurile cu mirodenii erau răsturnate; podeaua era presărată cu sticlă spartă şi veselă sfărâmată. Bufetele din cămară atârnau deschise şi goale; butoiul cu apă fusese vărsat pe lespezi. Scaunele aurite erau sfâşiate şi azvârlite într-un colţ, claie peste grămadă. Frumosul candelabru care le atârnase deasupra creştetului de când ajunseseră în vizuina de sticlă era complet năruit. Rămăsese agăţat în câteva sârme, cu planetele şi constelaţiile zdrobite, şi cu armilarele îndoite în mod ireparabil. Soarele care arsese în inima sa era crăpat ca un ou; uleiurile alchimice care luminaseră dinlăuntrul său se vărsaseră pe masă.

Locke şi Jean stăteau la capătul coridorului de la intrare, holbându-se înmărmuriţi. Goangă dădu colţul, gata să se lupte cu nişte vrăjmaşi nevăzuţi, şi înlemni între ei.

— Eu… pe toţi zeii. Pe toţi zeii!

— Calo? Locke uită orice urmă de precauţie. Galdo! Calo! Sunteţi aici?

Jean dădu la o parte perdeaua grea de la uşa dinspre Garderobă. Nu zise nimic şi nu scoase nici un zgomot, însă Surorile Năbădăioase îi căzură din mâini şi zăngăniră pe lespezi.

Garderoba fusese şi ea răvăşită. Toate rândurile de straie elegante şi de costume, toate pălăriile, panglicile,

bufanţii şi dresurile, toate jiletcile, vestele şi celelalte accesorii în valoare de mii de coroane – totul dispăruse. Oglinzile erau sfărâmate; Cutia cu Măşti era răsturnată, iar conţinutul ei era împrăştiat şi spart pe podea.

Calo şi Galdo zăceau pe spate, lângă ea, holbându-se în penumbră. Aveau beregatele tăiate de la o ureche la cealaltă, o pereche de crestături netede – răni identice, gemene.

5

Jean se prăbuşi în genunchi.

Goangă încercă să se strecoare pe lângă Locke, iar acesta îl împinse îndărăt în bucătărie cu vlaga pe care-o mai avea în el, spunând: „Nu, Goangă, nu...“ Dar era deja prea târziu. Băiatul se aşează pe marginea mesei din scoruş şi izbucni în plâns.

Pe toţi zeii, cugetă Locke pe când se împleticea în Garderobă, trecând de Jean. *Pe toţi zeii, am fost un nesăbuit! Ar fi trebuit să strângem tot şi să fugim.*

— Locke... murmură Jean, şi apoi căzu lat la podea, tremurând şi zvârcolindu-se de parcă ar fi avut o criză.

— Jean! Pe toţi zeii, ce mai e şi-acum? Locke se ghemui lângă vlăjgan şi îl apucă de bărbia rotundă şi masivă. Pulsul lui Jean zvâcnea nebuneşte. Se holbă la Locke cu ochii măriţi, închizându-şi şi deschizându-şi gura, neizbutind să scuipe cuvintele. Mintea lui Locke începu să gonească. Otravă? Un soi de capcană? Vreo şmecherie alchimică lăsată în cameră? De ce nu era şi el afectat? Se simţea oare atât de nefericit încât nu băgase de seamă simptomele? Se uită primprejur înnebunit şi ochii îi căzură pe un obiect întunecat ce zăcea între gemenii Sanza.

O mână – o mână de om retezată, cenuşie, uscată şi scorţoasă. Zăcea cu palma spre tavan şi cu degetele chircite spre interior. În pielea moartă a palmei era cusut cu aţă neagră un nume; scrisul era grosolan, dar cât se poate de limpede, căci era scos în evidenţă de o dâră de văpaie albastră:

JEAN TANNEN

Ce ţi-aş putea face dacă ţi-aş ţese numele adevărat pe pânză... Vorbele Şoimarului îi reveniră în minte lui Locke, ca din senin; Jean gemu din nou, spatele i se arcui de durere, iar Locke se întinse spre mâna retezată. Prin cap i se învârteau o duzină de planuri s-o ciopârţească cu o secure, s-o opărească pe vatra alchimică, s-o azvârle în fluviu... Nu avea prea multe cunoştinţe despre practicarea magiei, dar era sigur că orice ar fi făcut tot era mai bine decât să stea degeaba.

Se auziră iar paşi, strivind sticla spartă din bucătărie.

— Nu mişca, băiete. Nu cred că prietenul tău grăsan te poate ajuta în clipa asta. Aşa, stai pe loc.

Locke luă în mâna stângă una dintre securile de pe jos şi păşi către uşa Garderobei.

La marginea holului de la intrare stătea un bărbat – un străin, în ochii lui Locke. Purta o mantie lungă şi castanie, cu gluga dată pe spate, dezvăluind un păr negru, lung şi sârmos, şi mustăţi negre, cu vârfurile plecate. Ţinea o arbaletă în mâna dreaptă, îndreptată aproape nepăsător spre Goangă. Ochii i se măriră când Locke se ivi în uşa Garderobei.

— Stai aşa, zise el. Tu n-ar trebui să fii aici.

— Eşti omul Regelui Cenuşiu, spuse Locke.

Ţinea mâna stângă pe peretele de lângă uşă, de parcă s-ar fi sprijinit de el, ascunzând astfel securea.

— *Unul* dintre oamenii Regelui Cenuşiu. Să tot aibă câţiva.

— Îţi dau câţi bani vrei, zise Locke. Spune-mi unde este, ce face şi cum îl pot evita pe Magul-Juruit.

— Nu poţi. Pe-asta ţi-o zic gratis. Şi câţi bani vreau? Nu ai de unde.

— Am patruzeci şi cinci de mii de coroane.

— Ai avut, zise arbaletierul, aproape prietenește. Nu mai ai.

— Ai o săgeată, spuse Locke. Şi noi suntem doi. Jean gemu pe podeaua din spatele său. Eu zic că merită să cântăreşti bine situaţia.

— Tu nu arăţi prea bine, iar băiatul nu pare cine ştie ce. Ţi-am zis *să nu mişti,* băiete.

— O săgeată n-o să fie de ajuns, spuse Goangă, cu ochii aprinşi de o mânie rece pe care Locke nu o mai văzuse niciodată la el. N-ai nici cea mai mică idee cu cine te pui.

— O săgeată, repetă Locke. Era pentru Goangă, nu? Dacă nu aş fi fost şi eu aici, l-ai fi omorât imediat. Apoi ai fi terminat cu Jean. Toate bune şi frumoase. Dar acum suntem doi şi tu tot pentru un singur om eşti înarmat.

— Calm, oameni buni, rosti omul Regelui Cenuşiu. Nu cred că vreunul din voi moare de nerăbdare să capete o gaură în faţă.

— Nu ştii cu cine ai de-a face. Nici ce am făcut noi.

Goangă îşi mişcă uşor încheietura, şi ceva îi căzu din mânecă. Locke de-abia prinse cu colţul ochiului mişcarea – ce mai era şi aia? Bocceaua Ştrengarului? O, zeii să ne păzească! N-ar fi fost de prea mare ajutor împotriva unei săgeţi de arbaletă.

— Goangă... murmură el.

— Spune-i, Locke. Spune-i că nu ştie cu cine *se pune.* Spune-i că nu ştie ce o să păţească! Îl putem doborî.

— Primul care mişcă un centimetru încasează săgeata în plin.

Arbaletierul se dădu puţin înapoi, îşi sprijini arma pe braţul stâng şi o îndreptă când spre Locke, când spre Goangă.

— Goangă, nu...

— Îl putem doborî, Locke. Tu şi cu mine. Nu ne poate opri pe amândoi. La naiba, pun rămăşag că nu ne poate opri pe *nici unul* din noi.

— Goangă, ascultă...

— Ascultă-ţi prietenul, băiete.

Intrusul asuda nervos îndărătul armei.

— Sunt un Ticălos Gentilom, zise Goangă, încet şi mânios. Nimeni nu se pune cu noi. Nimeni nu ne întrece. O să *plăteşti!*

Goangă ţâşni de pe podea, ridicând mâna în care ţinea Bocceaua Ştrengarului, cu o expresie de hotărâre nestrămutată pe chip. Arbaleta trase, iar şfichiuitul coardei declanşate răsună ascuţit din pereţii de sticlă închişi ai bucătăriei.

Săgeata care trebuia să-l nimerească pe Goangă între ochi îl lovi în gât.

Puştiul se trase înapoi de parcă l-ar fi pişcat o gânganie; genunchii săi încremeniră la jumătatea săriturii, şi el se răsuci, scăpând din mâini, în cădere, micuţul său Şnur.

Omul Regelui Cenuşiu îşi aruncă arbaleta şi întinse mâna după sabia de la cingătoare, însă Locke azvârlise deja, cu toată furia, securea pe care o ascunsese. Jean ar fi putut să-i despice capul omului cu tăişul; Locke de-abia izbuti să i-l crape cu contragreutatea. Însă fu de ajuns. Bila îl izbi chiar sub ochiul drept şi el sări în spate, urlând de durere.

Locke ridică arbaleta şi se năpusti asupra intrusului, răcnind. Îl lovi în plină figură cu mânerul armei şi nasul omului se sparse, împroşcându-l cu sânge. Omul căzu pe spate, izbindu-se cu capul de Sticla-străveche de pe peretele coridorului. În timp ce aluneca la pământ, îşi ridică braţele în faţă într-o încercare de a se apăra de următoarea lovitură a lui Locke. Locke îi zdrobi degetele cu arbaleta; ţipetele celor doi oameni se amestecară şi răsunară în spaţiul închis.

Locke puse capăt luptei când împlântă un capăt curbat al arbaletei în tâmpla bărbatului. Capul asasinului se răsuci, sângele ţâşni pe sticlă, şi el alunecă în colţul coridorului, nemişcat.

Locke azvârli arbaleta, se întoarse pe călcâie şi alergă la Goangă.

Săgeata străpunsese gâtul băiatului la dreapta traheei, până în marginea exterioară a gâtului, unde era implântată până la penele-i rotunjite într-o băltoacă de sânge întunecat ce se tot lăţea. Locke îngenunche şi îi luă capul în braţe, pipăind după vârful săgeţii în ceafa lui Goangă. Un lichid cald şi alunecos i se scurse pe mâini; îl putea simţi cum iese cu fiecare răsuflare întretăiată a băiatului. Goangă îşi opri ochii holbaţi asupra lui.

— Iartă-mă, bălmăji Locke printre lacrimi. Să fiu al naibii, Goangă, e numai vina mea. Am fi putut să fugim. Ar fi trebuit să fugim. Mândria mea... tu, Calo şi Galdo. Săgeata aia ar fi trebuit să mă lovească pe mine.

— Mândria ta este îndreptăţită, murmură băiatul. Ticălos... Gentilom.

Locke apăsă cu degetele rana lui Goangă, închipuindu-şi că ar fi putut stăvili cumva şuvoiul de sânge, însă băiatul ţipă, şi Locke îşi retrase degetele tremurânde.

— Îndreptăţită, scuipă Goangă. Sângele începu să-i curgă prin colţul gurii. Nu sunt şi eu... secund? Nu... ucenic. Un adevărat Ticălos Gentilom?

— Nu ai fost niciodată secund, Goangă. N-ai fost niciodată ucenic. Locke suspină, încercă să dea la o parte părul băiatului şi se îngrozi când văzu urma însângerată pe care o lăsase pe fruntea palidă a lui Goangă. Idiot mic şi viteaz ce eşti! Ticălos mic, nesăbuit şi viteaz ce eşti! E numai vina mea, Goangă, te rog... te rog spune-mi că-i numai vina mea.

— Nu, murmură Goangă. O, pe toţi zeii... doare... doare atât de mult...

Băiatul îşi dădu ultima suflare în braţele lui Locke. Nu mai scoase nici un cuvânt.

Locke privi în sus. I se părea că tavanul din sticlă stranie care îi luminase viaţa cu căldură atâta amar de vreme era bucuros să-i arate acum numai un roşu întunecat: imaginea podelei pe care stătea cu trupul neînsufleţit al lui Goangă, care încă îi sângera în braţe.

Ar mai fi rămas acolo cine ştie cât, cu mintea rătăcită de durere – însă Jean gemu zgomotos în camera alăturată.

Locke îşi reveni, se cutremură şi aşeză jos capul lui Goangă, cât de uşor putu. Se ridică în picioare, împleticindu-se, şi luă încă o dată de pe podea securea lui Jean. Mişcările îi erau încete şi nesigure pe când reintră în Garderobă, înălţă securea deasupra capului şi o coborî cu toată forţa sa asupra mâinii fermecate ce zăcea între trupurile lui Calo şi Galdo.

Văpaia albastră şi palidă se stinse când tăişul securii muşcă din carnea uscată; Jean icni zgomotos în spatele său, un semn încurajator, după socoteala lui Locke. În mod sistematic şi maliţios, ciopârţi mâna în bucăţele. Despică pielea scorţoasă şi oasele sfărâmicioase până când aţele negre cu care fusese scris numele lui Jean fură dezlânate şi sclipirea albăstruie dispăru complet.

Rămase cu ochii la cei doi Sanza până îl auzi pe Jean mişcându-se în spatele său.

— Of, Goangă. Of, la naiba! Bărbatul vânjos se ridică în picioare, împleticindu-se, şi gemu. Iartă-mă, Locke. Pur şi simplu nu m-am putut... nu m-am putut mişca!

— Nu-i nimic de iertat. Locke vorbi de parcă l-ar fi durut până şi sunetul glasului său. A fost o capcană. Avea numele tău pe ea, chestia aia pe care a lăsat-o magul. S-au gândit că o să te întorci.

— O... o mână retezată? O mână de om, cu numele meu cusut pe ea?

— Da.

— Strânsoarea Spânzuratului, zise Jean, uitându-se la fragmentele de carne şi la trupurile celor doi Sanza. Am... am citit despre ele, când eram mai tânăr. Pe toţi zeii!

— Şi uite-aşa scăpau frumuşel de tine, spuse Locke cu răceală. Nu mai rămânea decât ca un asasin care se ascundea sus să coboare, să-l omoare pe Goangă şi să te dea gata pe tine.

— Numai unul?

— Numai unul. Locke oftă. Jean. În odăile de sus. Gazul nostru de lampă... te rog să-l aduci aici.

— Gazul de lampă?

— Adu-l pe tot, zise Locke. Grăbeşte-te.

Jean se opri în bucătărie, îngenunche şi închise pleoapele lui Goangă cu mâna stângă. Îşi îngropă faţa în mâini şi se înfioră, fără să scoată vreun zgomot. Apoi se ridică în picioare, împleticindu-se şi ştergându-şi lacrimile, şi fugi să îndeplinească voia lui Locke.

Locke se întoarse încet în bucătărie, târând trupul lui Calo Sanza cu el. Puse cadavrul lângă masă, îi împreună mâinile pe piept, îngenunche şi îl sărută pe frunte.

Bărbatul din colţ gemu şi dădu din cap. Locke îl lovi o dată în faţă, apoi se întoarse în Garderobă după trupul lui Galdo. Cât de curând, cei doi Sanza fură aşezaţi ca lumea în mijlocul bucătăriei devastate, cu Goangă lângă ei. Neputând să îndure privirea sticloasă din ochii prietenilor săi morţi, Locke îi înveli cu feţe de masă scoase dintr-un bufet zdrobit.

— Vă făgăduiesc un prinos de moarte, fraţilor, şopti Locke după ce isprăvi. Vă făgăduiesc un prinos care să le-atragă şi zeilor atenţia. Un prinos care să facă duhurile tuturor Ducilor şi Capilor din Camorr să se simtă ca nişte sărăntoace. Un prinos în sânge, aur şi foc. Vă jur asta pe Aza Guilla care ne strânge laolaltă, pe Perelandro care ne-a adăpostit şi pe Paznicul Strâmb care-şi pune degetul pe balanţă când ne sunt cântărite sufletele. Îi jur asta lui Lanţuri, care ne-a ţinut în siguranţă. Iertaţi-mă, rogu-vă, că nu am izbutit să fac la fel.

Locke se sili să se ridice şi se întoarse la treabă.

Prin colţurile Garderobei erau azvârlite nişte straie vechi; Locke le adună, împreună cu ce mai rămăsese din Cutia cu Măşti răsturnată: o mână de mustăţi false, nişte bărbi false şi un pic de adeziv de scenă. Le aruncă pe toate în holul de la intrarea vizuinii; apoi se uită în vistierie. Aşa cum bănuise, era complet goală. Nici o monedă nu mai rămăsese în vreun puţ sau pe vreun raft. Fără îndoială că dispăruseră şi sacii încărcaţi mai devreme în căruţă.

Adună cearşafuri şi pături din odăile de dormit din spatele vizuinii, apoi pergament, cărţi şi hrisoave. Le aruncă pe toate într-o grămadă pe masă. După aceea, se duse lângă asasinul trimis de Regele Cenuşiu, cu mâinile şi cu straiele acoperite de sânge, şi aşteptă să se întoarcă Jean.

6

— Trezeşte-te, zise Locke. Ştiu că mă poţi auzi.

Asasinul trimis de Regele Cenuşiu clipi, scuipă sânge şi încercă să se împingă şi mai în colţ cu picioarele. Locke îl privea de sus. Era o răsturnare ciudată a ordinii fireşti a lucrurilor. Asasinul era vânjos, cu un cap mai înalt decât Locke, iar Locke nu arăta deloc impresionant după tot ce se petrecuse în acea noapte. Însă tot ce avea mai înfricoşător i se strânsese acum în ochi, şi aceştia îl fixau pe asasin cu o ură aprinsă şi necruţătoare.

Jean stătea la câţiva paşi în spatele lui, cu un sac pe umeri şi cu securile îndesate la brâu.

— Vrei să rămâi în viaţă? întrebă Locke.

Asasinul nu spuse nimic.

— A fost o întrebare simplă şi nu o s-o repet. Vrei să rămâi în viaţă?

— Eu... da, zise încet bărbatul.

— Atunci îmi face o deosebită plăcere să nu îţi fac pe plac. Locke îngenunche lângă el, îşi vârî mâna în maiou şi scoase de acolo o desagă mică de piele atârnată de o frânghie la gâtul său. Cândva, spuse el, când am crescut destul de mare ca să pricep ce am făcut, mi-a fost ruşine că am ucis. Chiar şi după ce mi-am plătit datoria, tot am purtat asta. Toţi anii ăştia, ca să ţin minte.

Trase desaga şi rupse frânghia. O deschise şi scoase un singur dinte de rechin. Înşfăcă mâna dreaptă a asasinului, îi puse desaga şi dintele în palmă, apoi strânse degetele rupte ale bărbatului peste ele. Asasinul se zvârcoli şi zbieră. Locke îl pocni.

— Dar acum, continuă el, acum o să ucid din nou. O să mă pun pe omorât până ce ultimul om al Regelui Cenuşiu o să crape. M-auzi, jigodie? O să îi fac felul Magului-Juruit şi Regelui Cenuşiu şi dacă toate puterile Camorrului, Karthainului şi ale Iadului însuşi se vor ridica împotriva mea, mie o să-mi fie totuna – doar un şir mai lung de hoituri presărate între mine şi stăpânul tău.

— Eşti nebun, murmură asasinul. Nu te poţi pune cu Regele Cenuşiu.

— O, voi face chiar mai mult de-atât! Orice pune la cale, eu voi zădărnici. Orice îşi doreşte, eu voi nimici. Nu va mai rămâne nici unul dintre motivele pe care le-ai avut când ai venit aici ca să-mi omori prietenii. Toţi oamenii Regelui Cenuşiu vor muri degeaba, începând cu tine.

Jean Tannen înaintă şi îl apucă pe asasin cu o mână, săltându-l în genunchi. Jean îl târî în bucătărie, fără să dea atenţie rugăminţilor de îndurare ale bărbatului. Asasinul fu azvârlit pe masă, lângă cele trei trupuri acoperite şi grămada de pânză şi de hârtie, şi deveni conştient de mirosul greţos de gaz de lampă.

Fără vreun cuvânt, Jean zdrobi genunchiul drept al asasinului cu bila unei securi; omul urlă. Încă o izbitură rapidă îi sfărâmă rotula stângă, iar asasinul se rostogoli ca să se apere de alte lovituri – dar nu mai căzu niciuna.

— Când o să-l vezi pe Paznicul Strâmb, zise Locke, răsucind ceva în mâini, să-i spui că Locke Lamora bagă greu la cap, dar bagă bine. Şi când o să-mi vezi prietenii, să le spui că mai sunt *şi alţii ca tine pe drum!*

Îşi desfăcu mâinile şi lăsă să cadă un obiect. Era o bucată de frânghie, cenuşie ca un cărbune, cu filamente albe ieşindu-i dintr-un capăt. Feştilă alchimică. După câteva momente de expunere la aer, firele albe făceau scânteie, aprinzând frânghia cenuşie (care era mai grea şi ardea mai încet) în care erau înfăşurate. Feştila căzu într-o băltoacă de gaz.

Locke şi Jean urcară prin trapa ascunsă în vechiul templu de piatră, trântind chepengul cu zgomot în urma lor.

În vizuina de sticlă de sub ei începură să se înalţe flăcările.

Întâi flăcările, apoi ţipetele.

INTERLUDIU

Povestea vechilor jucători de handbal

1

Handbalul este un joc therin, pe cât de preţuit de oamenii din oraşele-state de la miazăzi, pe atât de dispreţuit de vadrani în regatul lor de la miazănoapte (deşi vadranii de la miazăzi par să-l îndrăgească destul de mult). Cărturarii nu prea dau crezare legendei conform căreia jocul îşi are originea în epoca Tronului Therin, când împăratul nebun Sartirana s-ar fi distrat jucând popice cu capetele retezate ale prizonierilor executaţi. Totuşi, ei nu exclud complet această variantă, deoarece nu este prea înţelept să subestimezi excesele Tronului Therin fără să te bazezi pe cele mai solide dovezi.

Handbalul este un sport dur pentru oameni duri, disputat între două echipe, pe orice suprafaţă îndeajuns de plată care poate fi găsită. Mingea este un ghem cauciucat din latex şi piele, lat de vreo cincisprezece centimetri. Terenul are între douăzeci şi treizeci de stânjeni lungime, cu linii drepte marcate (de obicei, cu creta) la ambele capete. Fiecare echipă încearcă să ducă mingea dincolo de linia porţii adversarului. Mingea trebuie ţinută cu ambele mâini de jucători când aleargă, păşesc sau plonjează dincolo de capătul terenului.

Mingea poate fi pasată liber de la un jucător la altul, dar nu trebuie atinsă cu vreo parte a trupului mai jos de talie şi nu are voie să atingă pământul; în caz contrar, posesia revine echipei adverse. Un arbitru neutru, denumit „Judecător“, încearcă să pună în aplicare regulile jocului, cu mai mult sau mai puţin succes.

Meciurile sunt jucate câteodată între echipe care reprezintă întregi cartiere sau insule din Camorr; iar beţia, pariurile şi încăierările din jurul acestor jocuri încep mereu cu câteva zile înainte şi se sfârşesc când meciul nu mai este decât o amintire. Într-adevăr, meciul este adeseori o insulă de calm relativ şi de bunăvoinţă într-o mare de haos.

Se zice că odată, în timpul domniei primului Duce Andrakana, a fost aranjat un meci între Cazan şi Cuprins-de-Flăcări. Un tânăr pescar, Markos, era socotit drept cel mai bun handbalist din Cazan, în timp ce prietenul său cel mai bun, Gervain, era privit drept cel mai bun şi mai corect Judecător de handbal din întregul oraş. În mod firesc, Gervain a fost desemnat să arbitreze meciul.

Meciul s-a disputat într-una dintre pieţele publice părăsite şi prăfuite din cartierul Funinginea, cu o mie de spectatori nu foarte treji, care zbierau din toate părţile şi se îngrămădeau în casele şi pe aleile părăginite care împrejmuiau piaţa. Încleştarea fu aprigă, foarte strânsă pe tot parcursul ei. Spre final, Cazanul era în urmă cu un punct, iar ultimele fire de nisip se scurgeau din clepsidra care măsura timpul.

Markos, mugind mânios, luă mingea în mâini şi îşi croi drum printr-o întreagă linie de apărători din Cuprins-de-Flăcări. Cu un ochi înnegrit, cu mâinile învineţite, cu sângele curgându-i din coate şi din genunchi, se avântă disperat spre linia porţii adverse în chiar ultima secundă a jocului.

Markos zăcea pe pietre, cu braţele întinse la maximum, cu mingea care atingea, dar nu depăşea complet linia însemnată cu cretă. Gervain îi împinse în lături pe jucătorii îngrămădiţi, se uită la Markos câteva secunde şi apoi spuse:

— Nu a depăşit linia. Nu se pune.

Răzmeriţa şi sărbătoarea care izbucniră după aceea nu se mai deosebiră una de alta. Unii spun că Jachetele Galbene ar fi omorât o duzină de oameni ca s-o înăbuşească; alţii spun că ar fi fost chiar vreo sută. Cel puţin trei Capa muriră într-un mic război izbucnit din pricina pariurilor neonorate, iar Markos jură să nu mai vorbească niciodată cu Gervain. Cei doi pescuiseră împreună pe aceeaşi barcă de mici copii; acum tot Cazanul avertiză familia lui Gervain că vieţile lor nu mai valorează nici cât o ceapă degerată dacă vreunul din ei mai pune vreodată piciorul în cartier.

Anii trecură: întâi douăzeci, apoi treizeci, treizeci şi cinci. La cârma oraşului se instală primul Duce Nicovante. Markos şi Gervain nu se mai văzură în tot timpul ăsta. Gervain se duse în Jeresh pentru mulţi ani, şi acolo vâsli la

galere şi vână peştele-diavol pentru bani. În cele din urmă, făcându-i-se dor de casă, se întoarse în Camorr. Ajuns la doc, fu uluit să vadă un bărbat care tocmai cobora de pe o bărcuţă de pescuit – un bărbat la fel de îmbătrânit, cărunt şi bărbos ca el, dar cu siguranţă nimeni altul decât vechiul său prieten Markos.

— Markos, strigă el. Markos, din Cazan! Markos! Zeii îmi surâd! Mă mai ţii minte, nu-i aşa?

Markos se întoarse să îl privească pe călătorul din faţa lui; se holbă la el câteva secunde. Apoi, fără nici cel mai mic avertisment, scoase de la cingătoare un cuţit pescăresc şi îl împlântă până la plăsele în pântecele lui Gervain. Pe când Gervain se uita în jos şocat, Markos îl împinse într-o parte, şi fostul Judecător de handbal se scufundă în apa Golfului Camorr, de unde n-avea să mai iasă niciodată.

— Pe *naiba* nu a depăşit linia, scuipă Markos.

Verrarii, karthanii şi lashanii dau din cap cu înţeles când aud povestea asta. O socotesc apocrifă, dar ea confirmă ceva ce ei pretind că ştiu în adâncul inimilor lor: camorrenii sunt cu toţii nebuni de legat.

Camorrenii, pe de altă parte, o privesc ca pe o pildă preţioasă asupra delăsării în chestiuni de răzbunare sau, atunci când cineva nu poate obţine satisfacţie imediat, o pildă despre avantajele unei memorii sănătoase.

CAPITOLUL UNSPREZECE

La curtea lui Capa Raza

1

Fură nevoiţi să şterpelească o altă bărcuţă, de vreme ce Locke scăpase de prima cu atâta nepăsare. În oricare altă noapte, ar fi râs de situaţia asta.

„Împreună cu Goangă, Calo şi Galdo“, îşi spuse el.

Locke şi Jean plutiră spre sud, printre Strungi şi Mara Camorrazza, ghemuiţi în nişte mantii culese de pe podeaua Garderobei, desprinşi de restul oraşului cufundat în neguri. Luminile pâlpâitoare şi glasurile ce murmurau în depărtare i se păreau lui Locke vestigii ale unei vieţi străine pe care o părăsise demult, nu elemente ale oraşului în care trăise toată viaţa.

— Sunt un prost, mormăi el. Stătea întins pe copastie, suferind şi simţind spasmele uscate ce i se înălţau iarăşi din adâncul stomacului greu încercat.

— Dacă mai zici asta o dată, interveni Jean, te arunc în apă şi trec cu barca peste tine.

— Ar fi trebuit să fugim.

— Poate, spuse Jean. Dar poate că nu toate nenorocirile care ni s-au întâmplat sunt urmări ale alegerilor tale, frate. Poate că asemenea năpaste se întâmplă oricum, indiferent ce-am face noi. Poate că, dacă am fi fugit, Magul ăla Juruit ne-ar fi vânat pe drum şi ne-ar fi împrăştiat oasele undeva între Camorr şi Talisham.

— Şi totuşi...

— Trăim, zise Jean, convingător. Trăim şi-i putem încă răzbuna. Ai făcut bine să te descotoroseşti aşa de omul pe care-l trimisese Regele Cenuşiu în vizuină. Întrebările care se impun acum sunt *de ce* şi *ce urmează?* Nu te mai purta de parcă ai fi tras pe nas fum de Piatra-duhului. Am nevoie de isteţimea ta, Locke! Am nevoie de Ghimpele din Camorr.

— Dă-mi de veste când îl găseşti. E doar un basm de adormit copiii.

— Ba nu, stă cu mine în barca asta, chiar acum. Dacă nu eşti tu, trebuie să intri în pielea lui. Ghimpele este omul care îl poate învinge pe Regele Cenuşiu, căci eu n-o pot

face singur; atâta lucru ştiu şi eu. De ce ne-ar face una ca asta Regele Cenuşiu? Ce are de câştigat din asta? Gândeşte-te, la naiba!

— Prea multe de ghicit, spuse Locke. Glasul său îşi recăpătă un pic din vlagă pe când cugeta. Însă... dacă restrângem întrebarea... Ia în calcul mijloacele pe care le are. Am văzut unul dintre oamenii lui sub templu; eu am mai văzut unul când am fost răpit prima dată. Deci ştim că avea cel puţin doi oameni în slujba sa, pe lângă Magul-Juruit.

— Aşa. Ţi s-a părut genul de om neatent?

— Nu. Locke îşi frecă mâinile. Nu, tot ce a făcut mi s-a părut la fel de minuţios ca un mecanism automat verrari.

— Şi totuşi a trimis un singur om în vizuină.

— Da – cei doi Sanza erau deja morţi, pe mine mă credeau mort, tu ai nimerit într-o altă capcană de-a Magului-Juruit, şi Goangă urma să-şi încaseze o săgeată de arbaletă. Lucru meşteşugit. Făcut cu iuţeală şi cruzime.

— Dar de ce să nu trimită doi oameni? De ce nu trei? De ce să nu fie *absolut* sigur că s-a rezolvat? Jean folosi vâsla ca să ţină barca pe loc împotriva curentului. Nu-mi prea vine să cred că s-a lenevit deodată, tocmai în punctul culminant al planului său.

— Poate, zise Locke, poate că... avea mare nevoie de toţi oamenii lui în altă parte. Poate că se putea lipsi de un singur om. Locke rămase cu gura deschisă şi izbi cu pumnul drept în palma mâinii stângi. Poate că nu noi eram punctul culminant al planului său, la urma urmei.

— Atunci ce?

— Nu ce, *cine.* Locke se aşeză şi gemu, simţind că îi vâjâie capul. Pe cine a atacat el lunile astea? Jean, Barsavi crede că Regele Cenuşiu este mort. Deci ce o să facă în noaptea asta?

— O să... o să dea o petrecere. Cum obişnuia să facă în Ziua Schimbărilor. O să sărbătorească.

— La Mormântul Plutitor, spuse Locke. O să lase uşile larg deschise, o să aducă înăuntru butoaie – zeii să ne apere! –, butoaie adevărate, de data asta. O să-şi cheme toată curtea. Toţi Oamenii Potriviţi, beţi la grămadă pe pasarelă şi pe pontoanele din Resturi-de-lemn. Ca-n vremurile bune.

— Deci Regele Cenuşiu şi-a înscenat moartea ca să-l facă pe Barsavi să dea o petrecere?

— Nu-i vorba de petrecere, îl întrerupse Locke. E vorba... de oameni. Toţi Oamenii Potriviţi. Asta e; pe toţi zeii, asta e! Barsavi o să apară în noaptea asta în faţa oamenilor săi pentru prima oară după luni întregi. Înţelegi? Toate găştile, toţi *garrista* vor fi martori la orice se va petrece acolo.

— Şi cu ce îl ajută asta pe Regele Cenuşiu?

— Netrebnicului îi plac chestiile teatrale. Cred că Barsavi este într-un rahat mare de tot. Vâsleşte, Jean! Dumă în Cazan chiar acum. Pot trece singur în Pustiu. Trebuie să ajung la Mormântul Plutitor, cât se poate de repede.

— Ţi-ai pierdut minţile? Dacă Regele Cenuşiu şi oamenii lui colindă încă pe străzi, o să te omoare pe loc. Iar dacă Barsavi te vede, nu uita că ar trebui să fii aproape mort de deshidratare! Şi-aşa eşti aproape mort de la mai mult de-atât!

— Nu îl vor vedea pe Locke Lamora, spuse Locke, scotocind prin obiectele pe care izbutise să le salveze din Cutia cu Măşti. Îşi duse o barbă falsă la faţă şi rânji. O să am părul cărunt câteva zile, de vreme ce alifia de îndepărtare a început deja să-şi facă efectul. O să dau cu nişte funingine şi o să-mi trag gluga, şi voi fi un simplu slăbănog cu vânătăi pe toată faţa, care a venit să dea pe gât vinul oferit gratis de Capa.

— Ar trebui să te odihneşti; ai mâncat o bătaie soră cu moartea. Eşti făcut aproape zob. N-am vrut să spun că trebuie să te zoreşti chiar aşa.

— E drept că mă dor locuri pe care nici nu ştiam că le am, încuviinţă Locke, ungându-şi bărbia cu pastă adezivă, cât se poate de grijuliu. Dar n-am ce face. Asta-i tot ce ne-a mai rămas din arsenalul de deghizări; nu mai avem bani, nici garderobă, templu sau prieteni. Iar tu mai ai la dispoziţie doar câteva ceasuri, în cel mai fericit caz, să ne găseşti un loc unde să stăm înainte ca oamenii Regelui Cenuşiu să se prindă că sunt cu unul în minus.

— Totuşi…

— Sunt pe jumătate cât tine, Jean. Nu mă poţi cocoloşi acum. Eu pot umbla nevăzut; tu ai fi la fel de bătător la ochi precum soarele când răsare. Îţi sugerez să găseşti un

bordei în Funingine, să-l cureţi de şobolani şi să laşi câteva dintre semnele noastre prin zonă. Mâzgăleşte cu nişte funingine pe ziduri. Te găsesc eu după ce isprăvesc.

— Dar…

— Jean, tu ţi l-ai dorit pe Ghimpele din Camorr. Ei bine, iată-l. Locke îşi fixă barba falsă pe faţă şi apăsă până când adezivul încetă să-l mai mănânce, semn că se uscase. Du-mă până în Cazan şi lasă-mă acolo. O să se întâmple ceva la Mormântul Plutitor şi trebuie să văd ce. Tot ce ne-a făcut nemernicul ăla se rezumă la următoarele ceasuri – dacă nu cumva se întâmplă deja.

2

Se poate spune, din mai multe privinţe chiar, că Vencarlo Barsavi s-a întrecut pe sine cu petrecerea pe care a dat-o pentru a sărbători izbânda asupra ucigaşului fiicei sale.

Mormântul Plutitor fu deschis tuturor. Străjile rămaseră la posturi, dar măsurile de siguranţă scăzură mult. Imense felinare alchimice fură căţărate sub pavilioanele de mătase de pe punţile superioare ale galeonului ancorat în port; acestea luminau Resturi-de-lemn sub cerul întunecat şi sclipeau ca nişte faruri prin ceaţă.

Fură trimişi mesageri la Ultima Greşeală pentru mâncare şi vin. Taverna fu golită iute de toate merindele, de majoritatea butoaielor şi de toţi clienţii. Aceştia se revărsară spre Resturi-de-lemn, beţi sau treji, uniţi de aceeaşi curiozitate.

Străjile de pe chei îi cercetau din priviri pe oaspeţii care veneau puhoi, dar nu făceau nimic altceva. Bărbaţii şi femeile care nu aveau arme prea evidente ascunse sub haine erau lăsaţi să intre fără nici cea mai sumară verificare. Îmbătat cu izbânda sa, Capa hotărâse să fie mărinimos în mai multe privinţe. Asta se dovedi a fi în avantajul lui Locke; cu gluga trasă peste chip, cu barbă şi cât se poate de murdar, se strecură înăuntru împreună cu o gloată imensă de pungaşi gălăgioşi din Cazan care-şi croiau drum pe pasarela galeonului lui Barsavi, luminat ca o galeră de agrement dintr-o poveste romantică despre paşii de la Marea de Bronz.

Mormântul Plutitor era plin ochi cu bărbaţi şi femei. Capa Barsavi stătea pe scaunul său înălţat, înconjurat de întregul său cerc de apropiaţi: fiii săi roşii la faţă şi zbierând; cei mai puternici *garrista* care supravieţuiseră, gemenele Berangias, tăcute şi cu ochii-n patru. Locke fu nevoit să împingă, să se îndese şi să înjure ca să-şi facă drum până în inima fortăreţei. Se înghesui într-un ungher, aproape de uşile principale ale sălii de bal, şi urmări de acolo tot ce se întâmpla, durându-l toate cele şi stând incomod, dar fiind recunoscător că izbutise să îşi găsească o poziţie bună.

Balcoanele dădeau pe dinafară cu duri din toate găştile camorrene – hărmălaia creştea din ce în ce mai mult. Căldura era incredibilă, iar mirosul... Locke se simţi strivit la perete de greutatea miasmelor. Lână jilavă şi bumbac îmbibat cu sudoare, vin şi răsuflare încărcată cu vin, alifii de păr şi piele.

De-abia trecuse de primul ceas al dimineţii când Barsavi se ridică deodată de pe scaunul lui şi înălţă o mână.

Atenţia se răspândi ca un val. Oamenii Potriviţi se înghiontiră unii pe alţii ca să facă linişte şi arătară spre Capa. Haosul răsunător se stinse într-un murmur domol în mai puţin de un minut. Barsavi dădu din cap cu recunoştinţă.

— Ne simţim bine, nădăjduiesc?

Drept răspuns izbucniră urale, aplauze şi bătut din picioare. Locke se întrebă în sinea lui cât de înţelept era să faci asta în orice fel de corabie. Totuşi, avu grijă să aplaude împreună cu gloata.

— E minunat să scapi de norul ăsta, nu-i aşa?

Alte urale; Locke se scărpină în barba sa temporară, acum leoarcă de sudoare. Simţi deodată o durere ascuţită în stomac, chiar în locul de care pumnul unuia dintre Barsavii cei tineri se ocupase îndeaproape. Căldura şi mirosul îi declanşau nişte senzaţii ciudate şi supărătoare de greaţă în gâtlej, şi avusese deja parte de asemenea senzaţii cât să-i ajungă tot restul vieţii. Tuşi cu greu în pumni şi se rugă pentru câteva ceasuri de tărie.

Una din surorile Berangias se aplecă spre Capa şi îi şopti ceva la ureche, cu podoabele ei din dinţi de rechin sclipind în lumina candelabrelor din sală. El ascultă câteva secunde şi zâmbi.

— Cheryn îmi propune să le îngădui, ei şi surorii sale, să ne distreze, strigă el. Ce ziceţi – le dau voie?

Uralele care urmară fură de două ori mai puternice (şi de două ori mai sincere, în urechile lui Locke) decât orice auzise până atunci. Pereţii de lemn reverberară cu zgomotul lor, iar Locke tresări.

— Să avem un Spectacol al colţilor, dară!

Urmară câteva minute de haos general. Zeci de oameni de-ai lui Barsavi îi împinseră pe petrecăreţi înapoi, eliberând o zonă din centrul podelei, cu laturile de vreo zece stânjeni. Petrecăreţii fură împinşi pe scări până ce balcoanele scârţâiră sub greutatea lor; se dădură găuri de observaţie astfel încât cei de pe puntea superioară să poată vedea ce se întâmplă jos. Locke fu înghesuit şi mai abitir în cotlonul său.

Bărbaţi cu pari cu cârlige traseră stinghiile de lemn din podea, dezvăluind apa întunecată a Golfului Camorr. Un fior de anticipaţie şi de teamă trecu prin mulţime la gândul făpturilor ce înotau acolo jos. *Printre altele, spiritele neîmpăcate ale celor opt Coroane Pline,* se gândi Locke.

Când fură îndepărtate şi ultimele stinghii din centrul podelei, aproape toţi cei de faţă putură să vadă micile platforme pe care se sprijiniseră, nici una mai mare de o palmă de om. Erau plasate la aproape doi metri una de cealaltă. Arena lui Barsavi pentru micile lui spectacole private ale colţilor era o provocare pentru orice *contrarequialla,* chiar şi pentru o pereche atât de experimentată precum surorile Berangias.

Cheryn şi Raiza, extrem de pricepute în a tachina mulţimea, îşi dădeau jos pieptarele din piele, apărătorile şi gulerele. Făcură asta cât se poate de tacticos, în timp ce supuşii lui Capa vuiau aprobator, înălţau cupe şi pahare, ba în unele cazuri chiar strigau propuneri improbabile.

Anjais se grăbi înainte cu un pacheţel de prafuri alchimice în mâini. Îi dădu drumul în apă, apoi făcu un pas prudent în spate. Aceasta era „chemarea“ – un amestec puternic de substanţe care avea să trezească mânia unui rechin şi să o întreţină pe toată durata întrecerii. Sângele vărsat în apă era de ajuns ca să momească şi să înfurie un rechin, dar chemarea avea să-i întunece orice urmă de raţiune – făcându-l să sară, să se zbată şi să se

rostogolească spre femeile care săltau dintr-o parte într-alta pe micile lor platforme.

Surorile Berangias făcură un pas în faţă, până aproape de marginea bazinului artificial, ţinând armele lor tradiţionale: securile cu dinte şi suliţele scurte. Anjais şi Pachero stăteau în spatele lor, un pic la stânga; Capa rămăsese în picioare, lângă scaunul lui, aplaudând cu un rânjet larg pe chip.

O aripioară neagră ieşi la suprafaţa bazinului; o coadă izbi apa. Se auzi un pleoscăit scurt şi tensiunea din mulţime spori. Locke o putea simţi scăldându-l – un amestec de patimă şi teamă, o senzaţie puternică şi animalică. Gloata se dăduse îndărăt cam doi stânjeni de la marginea bazinului, însă cei din primele rânduri încă tremurau nervos, iar câţiva încercau să-şi croiască drum mai în spate, spre deliciul şi batjocura celor de lângă ei.

De fapt, rechinul nu avea cum să fie mai lung de doi metri; unii dintre cei folosiţi la Sărbătoarea Schimburilor ajungeau la mărimi duble. Totuşi, un asemenea peşte putea schilodi cu uşurinţă când sărea, iar dacă ar fi târât un om sub apă, ei bine, mărimea propriu-zisă nu ar mai fi contat prea mult într-o astfel de întrecere dezechilibrată.

Surorile Berangias îşi înălţară braţele, apoi se întoarseră în acelaşi timp către Capa. Sora din dreapta îi făcu un semn. (Era oare Raiza ori Cheryn? Locke nu fusese niciodată în stare să le deosebească. Şi la acest gând simţi un junghi în inimă pentru cei doi Sanza.) Jucându-şi rolul cu măiestrie în faţa mulţimii, Barsavi îşi ridică mâinile şi îşi privi curtenii; când aceştia îi scandară numele, păşi între doamne şi primi de la ele câte un sărut pe obraz.

Apa se încreţi chiar în faţa celor trei; o umbră neagră şi suplă trecu pe lângă marginea bazinului, apoi se scufundă până în adâncurile lipsite de lumină. Locke putea simţi cum se opresc cinci sute de inimi şi cum se taie cinci sute de răsuflări; propria concentrare păru să sporească şi prinse fiecare amănunt al acelui moment de parcă ar fi încremenit în faţa lui, de la surâsul nerăbdător de pe chipul rotund şi roşu al lui Barsavi până la reflecţia încreţită a luminii candelabrului pe apă.

— Camorr! strigă sora Berangias din dreapta lui Capa. Din nou zgomotul mulţimii se domoli, de data aceasta de parc-ar fi fost retezată o beregată uriaşă. Cinci sute de

perechi de ochi îi ţintuiră pe Capa şi pe bodyguarzii săi. Îi dedicăm această moarte lui Capa Vencarlo Barsavi, stăpânul şi şeful nostru!

— O merită din plin, zise cealaltă.

Rechinul ţâşni din bazin chiar în faţa lor – o drăcovenie suplă şi întunecată, cu ochi negri fără pleoape şi cu dinţi albi în gura căscată. O fântână de apă de peste trei metri se înălţă odată cu el, iar bestia se dădu peste cap în aer, prăvălindu-se înainte, prăvălindu-se...

Drept peste Capa Barsavi.

Barsavi îşi ridică braţele ca să se protejeze; rechinul se prăbuşi cu gura larg deschisă pe unul dintre acestea. Trupul vânjos al peştelui se izbi de podeaua din lemn, doborându-l şi pe Barsavi. Fălcile acelea implacabile se strânseră, iar Capa zbieră când sângele ţâşni chiar de sub umărul său drept, scurgându-se pe podea şi în botul bont al rechinului.

Fiii săi îi săriră în ajutor. Sora Berangias din dreapta se uită la rechin, trecu într-o poziţie de luptă, îşi înălţă securea sclipitoare şi o coborî cu toată forţa trunchiului său.

Tăişul ei izbi capul lui Pachero Barsavi chiar deasupra urechii stângi; ochelarii bărbatului zburară, şi el se împletici în faţă; ţeasta îi crăpă şi el muri înainte ca genunchii să-i atingă puntea.

Mulţimea răcni şi se vânzoli, iar Locke se rugă Binefăcătorului să îl ţină destul cât să priceapă orice urma să se mai petreacă.

Anjais rămase cu gura căscată privindu-şi tatăl care se zvârcolea pe jos şi fratele răpus. Înainte să poată rosti un singur cuvânt măcar, cealaltă Berangias păşi în spatele său, întinse o mână şi îi înfipse suliţa în bărbie, în vreme ce cu cealaltă mână îi împlânta dintele securii sale în moalele capului. Bărbatul scuipă sânge şi se prăvăli în faţă, neclintit.

Rechinul se zvârcoli şi îi sfâşie braţul drept lui Capa, în timp ce acesta urla şi îi lovea botul până când mâna sa stângă începu să sângereze din pricina pielii abrazive a fiarei. Cu o ultimă smucitură ce-ţi întorcea stomacul pe dos, rechinul îi smulse de tot braţul drept şi alunecă înapoi în apă, lăsând în urma lui pe punte o dâră lată şi roşie. Barsavi se rostogoli, cu sângele ţâşnindu-i din ciotul

braţului, holbându-se cu groază la cadavrele fiilor săi, fără să înţeleagă ce se petrecea. Încercă să se ridice în picioare.

Una din surorile Berangias îl împinse la loc pe punte.

În spatele lui Capa se produse freamăt; câteva Mâini Înroşite se năpustiră în faţă, cu armele scoase, urlând incoerent. Ceea ce se întâmplă apoi fu un adevărat mister înceţoşat şi violent pentru privirea nepregătită a lui Locke, însă cele două Berangias, pe jumătate despuiate, se ocupară de vreo şase bărbaţi în armuri cu o brutalitate pe care ar fi invidiat-o până şi rechinul. Suliţele zburară, securile se învârtiră, beregatele se deschiseră şi sângele ţâşni. Ultima Mână Înroşită se prăbuşi pe punte, cu chipul ciopârţit şi stacojiu, la vreo cinci secunde după ce primul dintre ei se năpustise înainte.

Acum începuseră încăierări în balcoane – Locke putea vedea oameni care-şi croiau drum prin mulţime, oameni în mantii cenuşii, masive, înarmaţi cu arbalete şi cu cuţite lungi. Unii dintre străjerii lui Barsavi se dădură înapoi, fără să facă nimic; unii încercară să fugă; alţii fură surprinşi din spate de atacatorii în mantii şi ucişi pe loc. Se auzi sunetul arbaletelor; săgeţile şuierară prin aer. Se auzi un *bang* răsunător în stânga lui Locke. Uşile masive de la sala de bal se închiseseră, de capul lor, la prima vedere, iar mecanismele automate dinăuntru se învârteau şi păcăneau. Oamenii bubuiau în ele fără folos.

Unul dintre oamenii lui Barsavi îşi croi drum printr-o gloată de Oameni Potriviţi îngroziţi care se împingeau şi înălţă o arbaletă către surorile Berangias, care stăteau deasupra lui Capa ca nişte leoaice ce-şi păzesc prada. O dâră întunecată se pogorî asupra lui din ungherele umbrite ale tavanului; se auzi un ţipăt neomenesc şi săgeata se duse departe de ţintă, şuierând deasupra capetelor celor două surori şi înfigându-se în peretele îndepărtat. Străjerul lovi mânios forma cafenie, cu aripi lungi şi curbate, ce se înălţă iarăşi în aer, apoi îşi duse o mână la gât, se clătină şi căzu lat la pământ.

— Rămâneţi pe loc, bubui un glas poruncitor şi sigur. Rămâneţi unde sunteţi şi priviţi ce se întâmplă!

Porunca avu un efect mai puternic decât s-ar fi aşteptat Locke. Îşi simţi propria teamă domolindu-se, iar orice imbold de a o lua la fugă dispăru. Urletele şi zbieretele gloatei amuţiră; încetă şi bătutul în marile uşi; un calm

straniu se pogorî iute pe ceea ce, cu nici două minute mai devreme, fusese curtea triumfătoare a lui Capa Barsavi.

Locke simţi cum i se face pielea ca de găină; schimbarea pe care o suferise mulţimea nu era firească. Ba s-ar fi putut nici măcar să nu-şi fi dat seama de ea dacă nu ar mai fi fost sub influenţa ei şi înainte. În aer plutea vrăjitoria. Tremură fără să vrea. *Pe toţi zeii, sper ca venirea mea aici să fi fost o idee bună, aşa cum mi s-a părut*.

Şi deodată Regele Cenuşiu se ivi printre ei.

Parcă ar fi păşit pe o uşă ce se deschisese de nicăieri, chiar lângă scaunul lui Capa. Purta pelerină şi manta şi păşi cu siguranţa unui vânător peste cadavrele Mâinilor Roşii. Şoimarul era lângă el, cu un pumn înmănuşat ridicat în aer. Vestris i se aşeză pe mână, îşi strânse aripile şi ţipă triumfător. Se auziră icnete şi murmure în mulţime.

— Nu veţi păţi nimic rău, zise Regele Cenuşiu. Am făcut deja tot răul pentru care-am venit în noaptea asta.

Păşi între surorile Berangias şi se uită la Capa Barsavi, care se zvârcolea şi gemea pe punte la picioarele sale.

— Salut, Vencarlo. Zeii să ne apere, dar cred că ţi-a fost şi mai bine! Apoi Regele Cenuşiu îşi trase gluga, şi Locke văzu încă o dată ochii aceia intenşi, trăsăturile aspre ale chipului, părul negru cu şuviţe cenuşii şi înfăţişarea zveltă şi robustă. Rămase cu gura căscată, deoarece realiză ce nu-i dăduse pace la prima sa întâlnire cu Regele Cenuşiu, acea stranie familiaritate.

Toate piesele puzzle-ului se potriveau acum. Regele Cenuşiu stătea între surorile Berangias, şi lui Locke îi era limpede acum că erau fraţi – aproape tripleţi.

3

— Camorr, răcni Regele Cenuşiu, domnia familiei Barsavi s-a sfârşit! Oamenii săi preluaseră controlul asupra mulţimii; erau cam vreo două duzini, pe lângă surorile Berangias şi Şoimar. Degetele mâinii stângi a magului se chirceau, se răsuceau şi se întindeau, şi el murmura pe când îşi rotea privirea prin încăpere. Orice vrajă ar fi făcut, aceasta izbuti să liniştească mulţimea, dar nu încăpea

îndoială că şi cele trei inele negre vizibile la încheietura sa captaseră atenţia petrecăreţilor.

— De fapt, familia Barsavi s-a sfârşit, zise Regele Cenuşiu. Nu mai ai fii sau fiice, Vencarlo. Voiam să ştii, înainte să mori, că am eradicat boala pântecelui tău de pe faţa pământului.

— În trecut, răcni el, m-aţi cunoscut drept Regele Cenuşiu. Ei bine, acum am ieşit din umbră. Acel nume nu va mai fi rostit niciodată. De aici încolo, îmi puteţi spune... *Capa Raza*.

Raza, se gândi Locke. *Însemna „răzbunare“ în Therina Tronului. Deloc subtil*.

Nu prea erau multe chestii subtile la Regele Cenuşiu, după cum aflase pe propria piele şi spre propria mâhnire.

Capa Raza, cum îşi zicea acum, se aplecă deasupra lui Barsavi, care era slăbit din pricina sângelui pierdut şi scâncea de durere. Raza se întinse şi luă inelul cu pecete de pe mâna rămasă. Îl înălţă ca să îl poată vedea toată mulţimea, apoi şi-l puse pe cel de-al patrulea deget al mâinii sale stângi.

— Vencarlo, am aşteptat atâţia ani să te văd astfel, spuse Capa Raza. Acum copiii îţi sunt morţi, iar eu ţi-am preluat funcţia, împreună cu fortăreaţa şi comoara ta. Orice moştenire nădăjduiai să laşi cuiva care să-ţi poarte numele se află acum în mâinile mele. Te-am şters şi din istorie. Cum ţi se pare, cărturarule? Ca pe o greşeală scrisă cu creta pe o tablă. Te-am şters.

— Îţi aminteşti moartea înceată a soţiei tale? Cum a avut ea încredere în surorile Berangias până la sfârşit? Cum i-au adus ele mâncarea? Nu a murit de tumori stomacale. A fost alchimie neagră. Am vrut să fac ceva care să-mi ostoiască apetitul în toţi anii ăştia pe care mi i-am petrecut pregătindu-ţi moartea. Capa Raza rânji cu voioşie drăcească. Nu-i aşa că s-a chinuit cam mult? Ei bine, nu a fost voia zeilor, Vencarlo. Precum toţi ceilalţi pe care i-ai iubit, şi ea a murit din cauza ta.

— De ce?

Glasul lui Barsavi era slab şi mic.

Capa Raza îngenunche lângă el, îi luă capul în mâini, aproape tandru, şi îi şopti ceva la ureche, vreme de câteva momente lungi. Barsavi se uită la el când isprăvi, cu gura

căscată, cu ochii măriţi a neîncredere, iar Raza încuviinţă încet.

Îl apucă pe Barsavi de bărbile-i împletite şi îi dădu capul pe spate. Un stilet îi alunecă din mâneca celeilalte mâini şi el îl împlântă până la plăsele în guşile lui Vencarlo Barsavi. Acesta se zbătu slab, o singură dată.

Capa Raza se ridică în picioare, retrăgându-şi lama. Surorile Berangias îşi înşfăcară fostul stăpân de revere şi îl împinseră în apa întunecată a golfului, care îi primi cadavrul cu dragă inimă, la fel cum o făcuse şi în cazul victimelor şi al duşmanilor săi, de-a lungul lungii sale domnii.

— Un singur Capa domneşte în Camorr, zise Raza, şi acum acel Capa sunt eu. Acum sunt eu! Îşi înălţă stiletul însângerat deasupra capului şi privi prin încăpere, de parcă ar fi poftit pe cineva să îl contrazică. Cum nu se întâmplă aşa ceva, continuă: Intenţia mea nu este doar să îl îndepărtez pe Barsavi, ci să îl înlocuiesc. Am motivele mele. Aşa că acum trebuie să mă înţeleg cu voi, cu toţi Oamenii Potriviţi. Privi încet prin încăpere, cu braţele încrucişate la piept, cu bărbia scoasă înainte ca un general cuceritor sculptat într-o statuie veche de bronz. Trebuie să auziţi ce am de spus, şi apoi să luaţi o hotărâre.

4

— Nimic din ceea ce aţi realizat nu vă va fi luat, continuă el. Nimic din tot ceea ce aţi obţinut prin trudă sau suferinţă nu va fi revocat. Admir aranjamentele pe care le-a făcut Barsavi, chiar dacă l-am urât pe omul care le-a făcut. Deci iată ce am de spus.

— Totul rămâne cum era şi înainte. Toţi *garrista* şi găştile lor vor controla aceleaşi teritorii; vor plăti acelaşi tribut, în aceeaşi zi, o dată pe săptămână. Pactul Secret rămâne în vigoare. Aşa cum încălcarea lui vă aducea moartea sub domnia lui Barsavi, aşa vă va aduce moartea şi sub domnia mea.

— Voi prelua toate funcţiile şi puterile lui Barsavi. Voi prelua şi datoriile sale. Aşa-i corect: să-i preiau datoriile şi responsabilităţile. Dacă este pe aici vreun om care poate dovedi că Barsavi îi datora ceva, acum Capa Raza va avea

aceeaşi datorie faţă de el. Primul între asemenea oameni este Eymon Danzier… Ieşi în faţă, Eymon!

Urmară un murmur şi o vânzoleală în mulţime, undeva în dreapta lui Capa Raza; după câteva momente, bărbatul slăbănog pe care Locke şi-l amintea atât de bine de la Gaura Ecoului fu împins în faţă, cât se poate de îngrozit. Genunchii săi osoşi mai că se ciocneau unul de celălalt.

— Eymon, linişteşte-te. Raza îşi întinse mâna stângă, cu palma îndreptată în jos, cu degetele extinse, cum făcuse cândva Barsavi pentru toate persoanele prezente acolo. Îngenunchează în faţa mea şi recunoaşte-mă drept Capa.

Tremurând, Eymon se lăsă într-un genunchi, luă mâna lui Raza şi sărută inelul. Buzele sale se desprinseră, ude cu sângele lui Barsavi.

— Capa Raza, zise el, cu un glas aproape rugător.

— Ceea ce ai făcut la Gaura Ecoului a fost o dovadă de vitejie din partea ta, Eymon. Puţini oameni ar fi făcut aşa ceva în locul tău. Barsavi a avut dreptate să îţi făgăduiască mult pentru asta, iar eu voi onora acea făgăduinţă. Vei primi o mie de coroane, un întreg apartament şi asemenea alinări încât oameni cu ani lungi de viaţă înaintea lor s-ar ruga să fie în locul tău.

— Eu… eu… Lacrimile începuseră să curgă din ochii omului. Nu eram sigur că veţi… vă mulţumesc, Capa Raza. Vă mulţumesc.

— Îţi doresc multă plăcere, pentru serviciul pe care mi l-ai făcut.

— Atunci… nu eraţi… nu eraţi dumneavoastră, la Gaura Ecoului, dacă îmi îngăduiţi să întreb, Capa Raza.

— A, nu, Eymon. Raza râse, un sunet adânc şi plăcut. Nu, aia a fost doar o nălucă.

Într-un cotlon îndepărtat din sala de bal a Mormântului Plutitor, acea nălucă fumega în sinea sa, încleştându-şi şi descleştându-şi pumnii.

— În noaptea asta m-aţi văzut cu mâinile pline de sânge, răcni Raza, şi le-aţi văzut deschizându-se cu ceea ce nădăjduiesc să fie percepută drept generozitate sinceră. Nu sunt un om dificil; vreau să prosperăm împreună. Slujiţi-mă aşa cum l-aţi slujit pe Barsavi şi aşa va fi. Vă întreb, *garrista,* cine mi se va supune şi îmi va săruta inelul, recunoscându-mă drept Capa?

— Haita Romului, răcni o femeie scundă şi zveltă din primul rând al gloatei strânse pe podeaua sălii de bal.

— Cuţitarii din Lumina-falsă, strigă un alt bărbat. Cuţitarii din Lumina-falsă zic da!

N-are nici un sens, la naiba! se gândi Locke. *Regele Cenuşiu le-a omorât foştii garrista. Se joacă cumva cu el?*

— Corciturile Înţelepte!

— Baronii din Cuprins-de-Flăcări.

— Ochii Vineţi.

— Coroanele Pline, se auzi un alt glas şi un cor răsunător de aprobări. Coroanele Pline sunt de partea lui Capa Raza!

Deodată, Locke vru să râdă în gura mare. Îşi duse o mână la gură şi prefăcu zgomotul într-o tuse înăbuşită. Deodată, totul devenise limpede. Regele Cenuşiu nu se mulţumise doar să le facă felul celor mai credincioşi *garrista* ai lui Barsavi. Probabil că făcuse înţelegeri cu subordonaţii lor, mai înainte. Pe toţi zeii, în încăpere fuseseră mai mulţi oameni de-ai Regelui Cenuşiu care nu purtau costum decât cei care-l purtau... aşteptând să înceapă adevăratul spectacol al serii.

Vreo şase bărbaţi şi femei ieşiră în faţă şi îngenunchează înaintea lui Raza la marginea bazinului, unde rechinul nu mai arătase nici măcar o aripioară după ce smulsese violent braţul lui Barsavi. *Blestematul ăla de Mag-Juruit chiar se pricepe la animale,* se gândi Locke în sinea lui, cu mânie amestecată cu invidie. Se trezi că se simte foarte mărunt în faţa fiecărei noi dovezi a măiestriei Şoimarului.

Unul câte unul, *garrista* îngenunchează şi îi jurară credinţă lui Capa, sărutându-i inelul şi rostind „Capa Raza“ cu un entuziasm sincer. Încă cinci veniră să îngenuncheze imediat după aceea, sărind în barca câştigătorului, aparent. Locke făcu o socoteală rapidă. Numai cu jurămintele pe care le primise deja, Raza putea acum să se bizuie pe trei-patru sute de Oameni Potriviţi. Puterile sale făţişe de a-şi impune legea crescuseră substanţial.

— Acum ne cunoaştem, deci, rosti Raza către întreaga mulţime. Ne-am cunoscut şi îmi ştiţi intenţiile. Sunteţi liberi să vă întoarceţi la treburile voastre.

Şoimarul făcu câteva gesturi cu mâna liberă. Mecanismele automate din uşile sălii zăngăniră în sens invers, şi uşile se deschiseră.

— Le dau trei nopţi celor nehotărâţi, răcni Capa Raza. Trei nopţi ca să vină aici, să îngenuncheze şi să îmi jure credinţă cum i-au jurat lui Barsavi. Îmi doresc din toată inima să fiu binevoitor, dar vă avertizez: nu-i deloc momentul să mă mâniaţi. Aţi văzut cum lucrez; ştiţi că dispun de resurse care îi lipseau lui Barsavi. Ştiţi că pot fi neîndurător când nu mi se împlineşte voia. Dacă nu sunteţi mulţumiţi şi nu vreţi să slujiţi sub mine, dacă socotiţi că ar fi mai înţelept sau mai palpitant să îmi staţi împotrivă, vă fac o singură sugestie: împachetaţi averea pe care o aveţi şi plecaţi din oraş pe porţile de pe uscat. Dacă doriţi ca drumurile să ni se despartă, nu veţi păţi nimic din partea oamenilor mei. Vreme de trei nopţi, vă dau permisiunea şi cuvântul meu.

— După aceea, continuă el, coborând glasul, voi da exemplele de care va fi nevoie. Plecaţi acum şi vorbiţi cu *pezon*-ii voştri. Vorbiţi cu prietenii voştri şi cu ceilalţi *garrista.* Spuneţi-le ce v-am zis eu; spuneţi-le că vreau să îmi jure credinţă.

O parte din mulţime începu să se împrăştie spre uşi; alţii, ceva mai chibzuiţi, pesemne, începură să se înşire în faţa lui Capa Raza. Fostul Rege Cenuşiu primi jurămintele în inima însângerată a unui cerc de cadavre.

Locke aşteptă câteva minute până ce mulţimea se mai rări, până ce şuvoiul de oameni încinşi şi puturoşi se reduse la câteva pâraie groase, şi apoi se îndreptă către intrare. Îşi simţea picioarele la fel de grele precum capul; oboseala părea să îl ajungă din urmă.

Pe podea erau răspândite cadavre, ici şi colo – străjerii lui Barsavi, cei credincioşi. Locke îi putea vedea acum, când gloata continua să se subţieze. Chiar lângă uşile înalte ale sălii zăcea Bernell, care îmbătrânise în slujba lui Capa Barsavi. Avea beregata tăiată; zăcea într-o băltoacă de sânge, iar cuţitele sale de luptă erau încă în teacă. Nu avusese timp să le scoată.

Locke oftă. Se opri o clipă în prag şi privi înapoi spre Capa Raza şi spre Şoimar. Magul-Juruit păru să îl privească şi el, şi pentru o fracţiune de secundă inima lui Locke bătu mai puternic, dar vrăjitorul nu zise şi nu făcu nimic.

Continuă pur şi simplu să supravegheze ritualul, în vreme ce noii supuşi ai lui Capa Raza îi sărutau inelul. Vestris căscă, deschizându-şi puţin ciocul, de parcă treburile celor făr' de aripi o plictiseau de moarte. Locke se grăbi să iasă.

Toţi străjerii care îi vegheau pe petrecăreţi în timp ce aceştia părăseau galeonul şi se înşirau pe pasarelă, îndreptându-se către chei, erau oamenii lui Raza; nu se obosiseră să îndepărteze cadavrele întinse pe pământ la picioarele lor. Unii se mulţumeau să-i privească cu răceală; alţii dădeau din cap prietenește. Locke îi recunoscu pe câţiva dintre ei.

— Trei nopţi, doamnelor şi domnilor, trei nopţi, rosti unul. Spuneţi-le şi prietenilor voştri. Sunteţi ai lui Capa Raza acum. Nu-i cazul să intraţi în panică; faceţi doar cum aţi făcut mereu.

Deci acum avem şi nişte răspunsuri, îşi zise Locke în gând. *Iartă-mă din nou, Nazca. Nu aş fi putut face nimic chiar dacă aş fi avut curajul să încerc.*

Se apucă de pântece, simţind iarăşi dureri, şi îşi târşâi picioarele, ţinându-şi capul plecat. Nici un străjer nu îl învrednici cu o a doua privire pe acest cerşetor bătrân, slăbănog, bărbos şi murdar; mai erau o mie ca el în Camorr, o mie de rataţi, făr' de nădejde ori gologani, toţi o apă şi-un pământ, la fundul multelor niveluri de nefericire pe care lumea interlopă le oferea.

Şi-acum să mă ascund. Şi să urzesc un plan.

„Bucură-te cu ce ai furat în noaptea asta, nemernicule, îşi zise Locke în sinea lui, după ce trecu de ultimul străjer al lui Raza. Bucură-te cât poţi – cu atât mai mult o să savurez sentimentul de pierdere din ochii tăi când o să-ţi implânt pumnalul în inimă."

5

Însă gândurile de răzbunare te pot hrăni doar până la un punct. Durerile ascuţite din stomac începură din nou, cam pe la jumătatea drumului său încet şi singuratic către Cartierul Funinginii.

Stomacul îl durea, îl ardea şi îi ghiorăia. Noaptea părea să se întunece şi mai tare în jurul său, iar zările înguste şi îndulcite de ceaţă ale oraşului se înclinau ciudat, de parcă

ar fi fost beat. Locke se clătină şi se apucă de piept, asudând şi bălmăjind.

— A naibii Privire-pierdută! rosti un glas din întuneric. Probabil urmăreşte dragoni, curcubeie şi comoara pierdută a Camorrului. Se auziră râsete, şi Locke se împletici mai departe, nedorind să ajungă ţinta răutăţilor. Nu mai simţise niciodată o asemenea osteneală. Era ca şi cum toată vlaga lui se prefăcuse în scrum, licărind tot mai stins, răcindu-se şi devenind cenuşă cu fiecare secundă ce trecea.

Funinginea, niciodată primitor, era o aglomerare drăcească de forme şi umbre pentru privirea tot mai înceţoşată a lui Locke. Răsufla din greu şi era leoarcă de sudoare. Se simţea ca şi cum cineva îi îndesa tot mai mult bumbac uscat în spatele ochilor. Picioarele îi erau tot mai grele; le îmboldi înainte, câte-un pas târşâit după altul, către beznă şi umbrele înalte şi zimţate ale clădirilor năruite. Lucruri nevăzute se furişau prin noapte; privitori nevăzuţi murmurară la trecerea lui.

— Ce… o, zeilor… trebuie… Jean, bălmăji el şi se prăbuşi lângă o bucată masivă de zidărie, căzută şi împrăştiată prin umbrele prăfuite din spatele ei. Locul mirosea a var, a focuri de vatră şi a urină. Nu mai avea forţă să se mai ridice de pe jos. Jean, icni el încă o dată; apoi căzu lat, pierzându-şi cunoştinţa chiar înainte să dea cu capul de pământ.

6

Luminile fură observate la cel de-al treilea ceas al dimineţii, cam la vreo milă în larg, la miazăzi de Scursuri, unde un nucleu de întunecime mai intensă aluneca pe apă, plutind în derivă, încet şi lipsit de graţie. Pânzele albe şi fantomatice ale corabiei fluturau în briză pe când îşi croia drum către Vechiul Port; străjerii plictisiţi din turnul cu trei caturi plasat chiar în vârful Acului de Miazăzi fură primii care o zăriră.

— Marinari nepricepuţi, rosti străjerul mai tânăr, cu o lupă în mână.

— Probabil verrari, bombăni celălalt, care tortura sistematic o bucată de fildeş cu un cuţitaş de cioplit. Voia

să obţină o terasă sculptată, aşa cum văzuse la Templul lui Iono, în care basoreliefuri minunate şi reprezentări fantastice ale înecaţilor luaţi de Patronul Apelor ce Înşfacă păreau că prind viaţă. În schimb, ceea ce părea să realizeze semăna mai degrabă cu o bucată albă de rahat de câine, în mărime naturală. Mai bine încredinţezi corabia unui beţivan orb şi fără mâini decât unui verrar.

Nimic din ceea ce făcea vasul nu le mai atrase atenţia până când apărură deodată luminile, iar strălucirea lor galbenă putu fi zărită pe suprafaţa întunecată şi vălurită a apei.

— Lumini galbene, dom' sergent, zise străjerul mai tânăr. Lumini galbene.

— Cum?! Bărbatul mai în vârstă lăsă jos bucata de fildeş, înşfăcă ocheanul din mâinile tânărului şi se holbă îndelung la corabia ce se apropia. Rahat, chiar sunt galbene!

— O corabie cu ciumaţi, murmură celălalt străjer. N-am mai văzut niciodată una.

— Fie este o corabie cu ciumaţi, fie vreun poponar din Jerem care nu ştie culorile cuvenite pentru luminile de acostare. Închise ocheanul şi se îndreptă spre un cilindru de bronz, cocoţat pe marginea zidului vestic al postului de strajă şi îndreptat spre turnurile luminate domol de pe ţărmul Cartierului Arsenalelor. Bate clopotul, băiete! Bate naibii clopotul!

Străjerul cel tânăr se întinse în partea cealaltă a parapetului micului turn şi apucă o funie ce atârna acolo. Începu să tragă de ea, bătând clopotul masiv din bronz al postului, o repetare constantă a două trageri: *ding-ding, ding-ding, ding-ding*.

O lumină albastră şi pâlpâitoare se aprinse într-unul dintre turnurile Arsenalului. Sergentul de strajă acţionă mânerul cilindrului de bronz, manevrând obloanele care ascundeau lumina globului alchimic extrem de puternic din cilindru. Putea transmite mai multe mesaje simple către posturile din Arsenal; acestea urmau să le transmită mai departe, către alţi ochi vigilenţi. Cu puţin noroc, mesajul urma să ajungă la Palatul Răbdării sau chiar la Bătaia-Corbului în mai puţin de două minute.

Trecu ceva timp; corabia cu ciumaţi se vedea tot mai aproape şi mai limpede.

— Haideţi, neghiobilor, bombăni sergentul de strajă. Treziţi-vă! Nu mai trage clopotul ăla afurisit, băiete! Cred că am fost auziţi.

Prin oraşul învăluit de ceaţă se auziră fluierele ascuţite ale Străjii de Carantină. Zgomotul acesta fu însoţit curând şi de sunetul tobelor: Un apel de noapte al Jachetelor Galbene. Lumini albe şi strălucitoare prinseră viaţă în turnurile Arsenalului, iar sergentul de strajă putu să vadă formele mărunte şi negre ale oamenilor care alergau pe coastă.

— O, acum o s-avem ce vedea, bombăni el.

Apărură şi alte lumini, în nord-est; mici turnuri erau împrăştiate prin Acul de Miazăzi şi Scursuri, supraveghind Vechiul Port, locul unde Camorrul trimitea corăbiile cu ciumaţi, conform legii şi datinii. Fiecare turnuleţ avea înăuntru o catapultă ce putea lovi oriunde în apă cu încărcături de douăzeci de kilograme de pietre sau de ulei-de-foc. Locul unde acostau corăbiile cu ciumaţi se afla la o sută cincizeci de stânjeni la sud de Scursuri, drept înainte peste şaizeci de stânjeni marini, chiar în raza de bătaie a unei duzini de catapulte ce puteau scufunda sau incendia orice în doar câteva minute.

O galeră aluneca prin poarta Arsenalului, între turnurile puternic luminate – unul dintre vasele mici şi iuţi de patrulare numite „pescăruşi“, datorită formei de aripă a ramelor. Un pescăruş avea douăzeci de rame pe o parte şi era vâslit de optzeci de oameni plătiţi; pe punte se aflau patruzeci de spadasini, patruzeci de arcaşi şi două aruncătoare masive de săgeţi numite *scorpia*. Nu transporta merinde şi nu avea decât un singur catarg cu o pânză simplă şi strânsă. Singura sa menire era să se apropie de orice navă ar fi ameninţat Camorrul şi să-i omoare pe toţi oamenii de la bord, dacă nu îi erau ascultate avertismentele.

Bărci mai mici porniseră din capătul nordic al Acului de Miazăzi; piloţi din port şi echipaje de Jachete Galbene, cu felinare roşii şi albe strălucind la prore.

De partea cealaltă a digului cel lung pescăruşul prindea viteză; şirurile de rame graţioase se scufundau şi despicau spuma albă din marea cea neagră. Dâra vălurită din spatele său se lărgea; sunetul tobei putea fi auzit răsunând peste apă, împreună cu porunci răstite.

— Aproape, aproape, bombăni sergentul de strajă. O să fie la limită. Bietul nenorocit nici nu navighează bine; s-ar putea să aibă nevoie de o piatră peste bord ca să încetinească.

Câteva siluete mici şi întunecate puteau fi zărite mişcându-se pe fundalul palid al pânzelor corabiei cu ciumaţi; prea puţine, pare-se, ca să le manevreze cum se cuvine. Însă, când vasul alunecă în Vechiul Port, începu să dea semne că încetineşte. Pânzele superioare fură coborâte, chiar dacă încet şi neîndemânatic. Pânzele rămase fură strânse pentru a risipi vântul care împingea corabia. Slăbiră, şi cu scârţâitul unor scripeţi de funii şi urmând nişte porunci muteşti, începură şi ele să coboare spre punte.

— O, dar are nişte forme foarte elegante! se minună sergentul de strajă. Foarte elegante forme.

— Ăla nu-i galion, rosti şi celălalt străjer.

— Pare a fi unul dintre acele punţi-colorate construite în Emberlain; model-fregată, pare-mi-se că le zice.

Corabia cu ciumaţi nu era neagră doar din pricina întunericului; era lăcuită cu negru şi împodobită de la proră la pupă cu filigran din scoruş. Nu se vedea nici o armă, nicăieri.

— Nordici ţicniţi. Până şi corăbiile trebuie să le facă negre. Însă arată al naibii de bine; pun rămăşag că-i şi rapidă. Şi-n ce mai rahat a nimerit acum; o să fie blocată în carantină săptămâni întregi. Bieţii nenorociţi o să fie bucuroşi să scape cu viaţă măcar.

Pescăruşul ocoli vârful Acului de Miazăzi, cu ramele muşcând adânc din apă. La lumina felinarelor galerei, cei doi străjeri putură să vadă că *scorpia* erau încărcate şi pregătite; că arcaşii stăteau pe platformele lor înălţate cu arcuri în mâini, jucându-se nervos cu ele.

Câteva minute mai târziu, pescăruşul opri lângă corabia neagră, care plutise până la vreo patru sute de stânjeni de ţărm. Un ofiţer urcă pe rostrul lung al pescăruşului şi duse o portavoce la gură.

— Numele vasului?

— *Satisfaction,* Emberlain, se auzi un strigăt drept răspuns.

— Ultimul port prin care aţi trecut?

— Jerem.

— Ce drăguţ! bombăni sergentul de strajă. Bieţii nenorociţi pot avea cam orice.

— Ce încărcătură transportaţi? întrebă ofiţerul de pe pescăruş.

— Numai merindele corabiei; trebuia să luăm încărcătura din Ashmere.

— Echipajul?

— Şaizeci şi opt; douăzeci au murit deja.

— Deci aţi aprins luminile de ciumă de nevoie?

— Da, pentru numele zeilor! Nu ştim ce este. Oamenii ard cu febră. Căpitanul este mort, iar doftorul a murit şi el ieri! Ajutaţi-ne, vă rugăm!

— Puteţi acosta în zona de carantină, strigă ofiţerul camorrean. Nu aveţi voie să vă apropiaţi de ţărmul nostru la mai puţin de o sută cincizeci de stânjeni sau veţi fi scufundaţi. Toate bărcile coborâte de voi vor fi scufundate sau incendiate. Oricine încearcă să înoate la ţărm va fi doborât – asta în caz că trece de rechini.

— Vă rugăm, trimiteţi-ne un doftor! Trimiteţi-ne alchimişti, pentru numele zeilor!

— Nu puteţi azvârli cadavrele peste bord, continuă ofiţerul. Trebuie să le ţineţi la bord. Orice pachete sau obiecte trimise cumva către ţărm de pe vasul vostru vor fi arse fără a fi examinate. Orice asemenea încercare va constitui un motiv suficient pentru a vă incendia sau a vă scufunda. Aţi înţeles?

— Da, dar vă rugăm, nu puteţi face nimic altceva?

— Puteţi avea parte de preoţi pe ţărm, şi puteţi primi apă proaspătă şi merinde de pomană trimise pe funii de la docuri – acele funii urmând să fie trimise prin bărci de pe ţărm şi tăiate după folosinţă, la nevoie.

— Şi nimic altceva?

— Nu aveţi voie să vă apropiaţi de ţărmul nostru (altminteri, veţi fi atacaţi), dar puteţi face cale întoarsă şi pleca după bunul plac. Fie ca Aza Guilla şi Iono să vă ajute la ceasul vostru de restrişte; mă voi ruga zeilor să se îndure de voi şi vă doresc o mântuire iute în numele Ducelui Nicovante din Camorr.

Câteva minute mai târziu, corabia neagră şi zveltă ajunse în zona de carantină cu pânzele strânse, cu luminile

galbene sclipind deasupra apei negre din Vechiul Port, şi acolo rămase, legănându-se încet în timp ce oraşul dormea cufundat în ceţuri argintii.

INTERLUDIU

Doamna Îndelungatei Tăceri

1

Jean Tannen intră în serviciul Zeiţei Morţii cam la jumătate de an după ce Locke se întoarse din sejurul lui în ordinul preoţesc al Narăi, cu obişnuitele instrucţiuni de a afla tot ce putea şi de a se întoarce apoi acasă după vreo cinci-şase luni. Folosi numele fals Tavrin Callas, şi făcu o călătorie de peste o săptămână la miazăzi de Camorr ca să ajungă la marele templu al lui Aza Guilla, cunoscut drept Casa Revelaţiilor.

Spre deosebire de celelalte unsprezece (sau douăsprezece) ordine ale clerului therin, slujitorii lui Aza Guilla îşi începeau iniţierea în acelaşi loc. Coastele înalte de la miazăzi de Talisham se terminau în stânci imense şi abrupte de aproape o sută cincizeci de metri lângă valurile Mării de Fier care se spărgeau de ele. Casa Revelaţiilor era cioplită dintr-o astfel de stâncă, cu vedere spre mare, la o scară ce amintea de lucrările Eldrenilor, dar realizată – treptat şi cu migală, într-un proces continuu – numai şi numai cu ajutorul meşteşugurilor omeneşti.

Închipuiţi-vă nişte galerii adânci, dreptunghiulare, săpate drept în interiorul stâncii şi legate între ele numai prin mijloace exterioare. Pentru a ajunge undeva în Casa Revelaţiilor, trebuia să te aventurezi afară, pe pasarele, scări şi trepte cioplite în piatră, indiferent de vreme sau de ceasul din zi. Balustradele de siguranţă erau ceva de neînchipuit în Casa Revelaţiilor; iniţiaţi şi dascăli laolaltă zoreau de colo-colo, pe lumină sau pe întuneric, pe ploaie sau pe vreme senină, fără altă barieră între ei şi un picaj în mare decât propria încredere şi propriul noroc.

Douăsprezece coloane înalte erau tăiate la vest de Casa Revelaţiilor, având în vârf clopote din bronz; aceste tuburi de piatră cu o parte descoperită, înfipte vreo doi metri în pământ şi înalte de aproape douăzeci şi cinci de metri, aveau reazeme pentru mâini şi picioare cioplite în pereţii din spate. În zori şi în amurg, iniţiaţii trebuiau să se cațere pe ele şi să se asigure că fiecare clopot bătea de

douăsprezece ori, câte o dată pentru fiecare dintre zeii panteonului. Zgomotul clopotelor era oarecum neregulat; când i se părea că poate trece neobservat, Jean bătea clopotul său de treisprezece ori.

Înainte de sfârşitul primei luni pe care Jean o petrecu în templu, trei iniţiaţi îşi aflară sfârşitul în golul de dedesubt în încercarea lor de a îndeplini ritualul. Acest număr i se păru surprinzător de mic, având în vedere câte dintre îndatoririle cucernice ale noilor slujitori ai lui Aza Guilla (fără a mai pune la socoteală şi arhitectura casei lor) erau gândite în aşa fel încât să încurajeze o întâlnire prematură cu Zeiţa Morţii.

— Aici suntem preocupaţi de moarte sub cele două aspecte ale sale: Moartea-ca-Trecere şi Moartea Veşnică, le spuse unul dintre lectorii lor, o preoteasă în vârstă cu trei gulere împletite din argint la roba sa neagră. Moartea Veşnică este regatul Preabunei Doamne; este un mister care nu ne este dat să-l înţelegem sau să-l cuprindem cu mintea din această parte a vălului Doamnei. Astfel încât Moartea-ca-Trecere rămâne singurul mijloc prin care putem ajunge la o mai mare înţelegere a maiestăţii sale întunecate.

— Şederea voastră aici, în Casa Revelaţiilor, vă va aduce aproape de Moartea-ca-Trecere cu nenumărate prilejuri, şi mai mult ca sigur unii dintre voi vor păşi dincolo înainte să vi se desăvârşească iniţierea. Aceasta se poate întâmpla în mai multe feluri: din neatenţia sau delăsarea voastră, din vicisitudinile sorţii sau din voia de nepătruns a Preabunei Doamne înseşi. Ca iniţiaţi ai Doamnei, veţi fi expuşi Morţii-ca-Trecere şi urmărilor ei cât veţi mai trăi. Trebuie să vă obişnuiţi cu ea. Este natural ca trupul viu să se ferească din calea morţii şi a gândurilor legate de moarte. Disciplina voastră trebuie să înfrângă ceea ce este natural.

2

Întocmai ca şi în celelalte temple therine, iniţiaţii Primei Taine Interioare trebuiau să îşi îmbunătăţească scrisul, calculatul şi retorica până la punctul în care puteau accede la nivele mai înalte de studiu fără să distragă atenţia

iniţiaţilor mai avansaţi. Jean, având avantajul vârstei şi al pregătirii sale anterioare, fu iniţiat în cea de-a Doua Taină Interioară la doar o lună şi jumătate de la sosirea sa acolo.

— De-acum încolo vă veţi ascunde chipurile, le zise preotul care oficia ceremonia. Nu veţi mai avea trăsături de băiat sau de fată, de bărbat sau de femeie. Ordinul preoţesc al Preabunei Doamne are un singur chip, iar acel chip este de nepătruns. Nu trebuie să fim percepuţi ca indivizi, ca simpli bărbaţi sau simple femei. Funcţia pe care o deţin slujitorii Zeiţei Morţii trebuie să provoace nelinişte, astfel încât cei cărora le predicăm să-şi formuleze gândurile către ea aşa cum se cuvine.

Înfăţişarea Mâhnită era masca argintie a ordinului lui Aza Guilla; cea a iniţiaţilor aducea în mod grosolan cu un chip de om, cu o scobitură aproximativă pentru nas şi găuri pentru ochi şi gură. Preoţii aveau o emisferă uşor ovală dintr-o plasă elegantă de mătase. Jean îşi puse Înfăţişarea Mâhnită, nerăbdător să treacă la treabă şi să bage la cap alte secrete ale ordinului, numai ca să afle că sarcinile sale nu se schimbaseră foarte mult faţă de vremea în care fusese iniţiat al Primei Taine Interioare. Ducea în continuare mesaje, însemna pe hrisoave, mătura podele, făcea curat în bucătării, gonea în sus şi în jos pe scările precare de piatră de sub Clopotele celor Doisprezece, cu marea neprietenoasă izbindu-se dedesubt şi cu vântul trăgându-i roba în toate părţile.

Doar că acum avea onoarea de a face toate aceste lucruri purtând masca de argint, cu vederea periferică parţial blocată. Încă doi iniţiaţi în cea de-a Doua Taină Interioară se prăbuşiră spre o întâlnire personală cu Moartea-ca-Trecere la scurt timp după ce Jean urcase în rang.

Cam la o lună după aceea, Jean fu otrăvit pentru prima oară.

3

— Tot mai aproape, rosti preoteasa, al cărei glas părea înăbuşit şi îndepărtat. Tot mai aproape de Moartea-ca-Trecere, până la marginea misterului – simţiţi cum vi se răcesc mădularele. Simţiţi cum vă încetinesc gândurile.

Simţiţi cum bătăile inimii sunt tot mai leneşe. Umorile calde sunt zăgăzuite; flacăra vieţii se stinge.

Le dăduse un soi de vin verde, o otravă pe care Jean nu putuse să o identifice; toţi cei doisprezece iniţiaţi în cea de-a Doua Taină Interioară din clasa lui de dimineaţă zăceau la pământ şi zvâcneau slab, măştile lor argintii îndreptate în sus, deoarece nu îşi mai puteau mişca grumazul.

Instructoarea lor nu izbutise să le explice prea bine ce avea să facă vinul înainte să le poruncească să-l bea. Jean bănuia că dorinţa iniţiaţilor din jurul său de a dansa voios pe marginea Morţii-ca-Trecere rămânea încă mai mult teoretică decât practică.

Păi sigur, uite cine le ştie pe toate, îşi zise în sinea lui în timp ce se minuna cât de mult îl furnicau picioarele şi cât de departe şi le simţea. *Paznicule Strâmb... ordinul ăsta preoţesc este ţicnit. Dă-mi tărie să supravieţuiesc şi o să mă întorc la Ticăloşii Gentilomi... acolo unde viaţa chiar are sens*.

Da, acolo unde trăia într-o pivniţă secretă din Sticlă-străveche, sub un templu putrezit, pretinzând că este preotul lui Perelandro în vreme ce lua lecţii de luptă de la maestrul de arme personal al Ducelui. *Poate că-s un pic îmbătat cu drogul ăsta care îşi face de cap cu mine,* chicoti Jean.

Sunetul păru să răsune şi să reverbereze în sala de studiu cu tavan jos; preoteasa se întoarse încet. Înfăţişarea Mâhnită îi ascundea adevărata expresie, dar în mintea sa înceţoşată de drog Jean era sigur că îi putea simţi privirea arzătoare.

— Vrei să ne împărtăşeşti ceva, Tavrin?

Nu se putu abţine; chicoti din nou. Otrava păru să facă haz pe seama inhibiţiei sale muteşti pe care o simulase de când ajunsese în templu.

— Mi-am văzut părinţii murind în flăcări, zise el. Mi-am văzut pisicile murind în flăcări. Ştii ce sunet scoate o pisică atunci când arde? Încă un chicot blestemat; aproape că se înecă cu propriul scuipat, spre surprinderea sa. Am privit şi n-am putut face nimic. Ştii unde să înjunghii un om ca să-i provoci moartea acum sau peste un minut, sau peste un ceas? Eu ştiu. S-ar fi tăvălit pe jos de râs, dacă şi-ar fi putut mişca mădularele; neputând face asta, se cutremură şi îşi chirci degetele. Moarte lentă? Două sau trei zile de durere?

Pot rezolva şi asta. Ha! Moartea-ca-Trecere? Suntem vechi prieteni!

Masca preotesei îl fixă; îl privi vreme de câteva momente lungite de drog în timp ce Jean gândea: *Of, la naiba cu chestia asta, chiar că am făcut-o lată acum*.

— Tavrin, rosti preoteasa, după ce trec efectele vinului de smarald, rămâi aici. Vei vorbi cu Înaltul Proctor.

Jean rămase într-o stare de năuceală amestecată cu spaimă tot restul dimineţii. Chicotele continuau să vină, întrepătrunse cu accese de scârbă de sine. *Şi uite-aşa s-a dus un anotimp întreg de trudă. Ce mai actor m-am dovedit a fi!*

În acea noapte, spre surprinderea sa, i se confirmă că trecuse în cea de-a Treia Taină Interioară a lui Aza Guilla.

— Ştiam eu că ne putem aştepta la lucruri excepţionale din partea ta, Callas, îi zise Înaltul Proctor, un bătrân cocârjat al cărui glas şuiera din spatele Înfăţişării sale Mâhnite. Mai întâi extraordinara sârguinţă de care ai dat dovadă în studiile de zi cu zi şi rapiditatea cu care ai ajuns să stăpâneşti ritualurile externe. Acum o viziune... o viziune în timpul primei tale Suferinţe. Eşti însemnat, însemnat! Un orfan care a fost martor la moartea părinţilor săi... Ai fost sortit s-o slujeşti pe Preabuna Doamnă.

— Care, ăă, sunt îndatoririle suplimentare ale unui iniţiat în cea de-a Treia Taină Interioară?

— Suferinţa, desigur! zise Înaltul Proctor. O lună de Suferinţă; o lună de explorare a Morţii-ca-Trecere. Vei mai bea o dată din vinul de smarald şi apoi vei experimenta alte căi de a te apropia de momentul abrupt al îmbrăţişării Doamnei. Vei spânzura de-o frânghie de mătase până vei fi aproape mort; vei fi secat de sânge. Vei înghiţi şerpi şi vei înota în oceanul nopţii, acolo unde sălăşluiesc mulţi slujitori de-ai Doamnei. Te invidiez, frăţioare! Te invidiez, nou-născutule întru misterele noastre!

Jean fugi din Casa Revelaţiilor chiar în acea noapte.

Îşi împachetă desaga sărăcăcioasă cu lucruşoare şi dădu iama în bucătării după de-ale gurii. Înainte să intre în Casa Revelaţiilor, îngropase o punguţă cu bani sub o anumită bornă aflată cam la o milă de stânci, aproape de satul Alinarea Tristeţii, care se îngrijea de nevoile lumeşti ale templului de pe stânci. Acei bani aveau să îi ajungă pentru drumul de întoarcere în Camorr.

Mâzgăli un bilet şi îl lăsă pe pat, în noua sa chilie pe care o primise pentru rangul său avansat:

VĂ SUNT RECUNOSCĂTOR PENTRU PRILEJUL OFERIT, DAR NU AM MAI PUTUT AŞTEPTA.

AM ALES SĂ CAUT STAREA DE MOARTE VEŞNICĂ;

NU MĂ POT MULŢUMI CU NEÎNSEMNATELE MISTERE ALE MORŢII-CA-TRECERE.

DOAMNA MĂ CHEAMĂ LA EA.

TAVRIN CALLAS

Se căţără pe treptele de piatră pentru ultima oară, pe când valurile se spărgeau în întunericul de dedesubt; lucirea roşiatică a felinarelor alchimice de furtună îl îndrumă până în vârful Casei Revelaţiilor, şi de acolo până pe culmea stâncilor, unde se făcu nevăzut în noapte.

4

— La naiba, spuse Galdo, când Jean îşi isprăvi povestea. Mă bucur că am fost trimis în Ordinul lui Sendovani.

În noaptea în care se întoarse Jean, după ce Părintele Lanţuri îl iscodi în amănunţime în privinţa experienţelor sale din Casa Revelaţiilor, îi lăsă pe cei patru băieţi să urce pe acoperiş cu halbe de lut pline cu bere camorreană caldă. Stăteau sub stele şi sub norii argintii, sorbind din bere cu o nepăsare mult exagerată. Savurau iluzia că ar fi bărbaţi, adunaţi laolaltă după bunul plac, cu ceasurile nopţii la dispoziţie, ca să le petreacă aşa cum poftesc.

— Fără glumă acum, zise şi Calo. În Ordinul lui Gandolo primeam foietaje şi bere o dată la două săptămâni, şi de fiecare Zi a Trândăviei câte un gologan pe care să-l cheltuim cum doream. Ştiţi, în cinstea Patronului Banului şi al Negoţului.

— Mie îmi place deosebit de mult ordinul preoţesc al Binefăcătorului, interveni Locke, de vreme ce avem ca îndatoriri principale să stăm degeaba şi să pretindem că Binefăcătorul nu există. Asta atunci când nu furăm una, alta.

— Bine zis, încuviinţă Galdo. Preoţia asta a morţilor este pentru neghiobi.

— Şi totuşi, întrebă Calo, nu te-ai gândit dacă nu cumva au dreptate? Sorbi din bere înainte să continue: Dacă nu cumva chiar eşti sortit să o slujeşti pe Preabuna Doamnă?

— Am avut mult timp să mă gândesc la asta pe drumul de întoarcere în Camorr, spuse Jean. Şi cred că au dreptate. Poate nu aşa cum cred ei, totuşi.

— Ce vrei să zici?

Cei doi Sanza vorbiră deodată, cum se întâmpla deseori atunci când erau cuprinşi amândoi de curiozitate pură.

Drept răspuns, Jean întinse mâna la spate şi scoase de sub tunică o singură secure, un dar de la Don Maranzalla. Era simplă şi neîmpodobită, însă bine întreţinută şi excelent cumpănită pentru cineva care nu ajunsese încă la maturitate. Jean o aşeză pe pietrele acoperişului templului şi surâse.

— O, spuseră Calo şi Galdo.

CARTEA a IV-a

IMPROVIZARE DISPERATĂ

„Arunc de parcă am luat foc.“
Mitch Williams

CAPITOLUL DOISPREZECE

Preotul cel gras din Tal Verrar

1

Când se trezi, Locke zăcea pe spate şi privea o frescă ştearsă şi murdară pictată pe tencuiala unui tavan. Fresca înfăţişa oameni lipsiţi de griji în robele epocii Tronului Therin. Adunaţi în jurul unui butoi de vin, cu pocale în mâini şi cu zâmbete pe chipuri. Locke gemu şi îşi închise ochii la loc.

— Şi iată-l, rosti un glas necunoscut, aşa cum am zis. Compresa a dat roade, în cazul lui; o doftoriceală neobişnuit de bună pentru slăbirea canalelor trupului.

— Cine naiba mai eşti şi tu? Locke descoperi că era într-o dispoziţie profund nediplomatică. Şi unde mă aflu?

— Eşti în siguranţă, dar nu aş putea spune că îţi merge prea bine. Jean Tannen puse o mână pe umărul stâng al lui Locke şi îi surâse. De obicei foarte îngrijit, acum era nebărbierit de câteva zile, iar chipul îi era brăzdat de praf. Iar nişte foşti pacienţi de-ai renumitului Jupân Ibelius ar putea să mă contrazică în privinţa siguranţei.

Jean îi făcu lui Locke nişte semne iuţi cu mâna: *Suntem în siguranţă; vorbeşte liber.*

— Of, Jean, înţepăturile tale sunt un mod tare frumos de a mă răsplăti pentru truda ultimelor zile. Glasul necunoscut părea să vină de la un bărbat plin ridat, cu o înfăţişare ca de pasăre şi cu pielea asemenea unei feţe de masă maronii şi ponosite. Ochii săi întunecaţi şi agitaţi îl priveau din spatele unor ochelari groşi, cei mai groşi pe care îi văzuse Locke vreodată. Purta o tunică ponosită din

bumbac, stropită cu ceea ce ar fi putut fi sosuri uscate sau sânge uscat, sub o jiletcă galbenă ca muştarul într-un stil care nu mai era la modă de douăzeci de ani. Zulufii de păr creţ păreau să-i iasă direct din ceafă, acolo unde erau prinşi într-o coadă. Ţi-am adus prietenul înapoi pe tărâmul simţurilor.

— Of, pentru numele lui Perelandro, Ibelius, nu-i ca şi cum ar fi avut o săgeată înfiptă în creier. Avea nevoie de puţină odihnă, atât.

— Umorile sale calde erau la un nivel nespus de scăzut; canalele trupului său erau complet secătuite de vlagă. Era palid, leşinat, învineţit, deshidratat şi înfometat.

— Ibelius? Locke încercă să se ridice în capul oaselor şi izbuti într-o oarecare măsură, iar Jean îl prinse de umeri şi îl ajută până la capăt. Camera se învârti cu el. Ibelius, vraciul din cartierul Apa-roşie?

Vracii erau corespondenţii medicali ai alchimiştilor negri; fără referinţe sau un loc în breslele formale ale doftorilor, ei tratau rănile şi bolile Oamenilor-de-încredere din Camorr. Un doftor veritabil ar putea să nu vadă cu ochi buni tratarea unui pacient pentru o rană provocată de o secure la două jumătate dimineaţa şi ar chema straja oraşului. Un vraci nu punea întrebări, atâta vreme cât era plătit în avans.

Desigur, problema cu vracii era riscul pe care trebuiau să şi-l asume pacienţii când venea vorba de abilităţile şi de referinţele lor. Unii dintre ei chiar erau foşti tămăduitori cu pregătire, ajunşi la restrişte sau alungaţi din meseria lor pentru delicte precum profanarea de morminte. Alţii erau simpli improvizatori, aplicând cunoştinţe practice căpătate de-a lungul anilor în care s-au ocupat de rezultatele încăierărilor din cârciumi sau ale jafurilor. Câţiva erau complet ţicniţi, criminali sau – de-a dreptul fermecător – ambele.

— Colegii mei sunt vraci, pufni Ibelius. Eu sunt doftor, educat la Colegiu. Propria ta întremare stă mărturie.

Locke îşi aruncă privirea prin cameră. Stătea întins (purtând numai un material peste şale) pe un pat, într-un colţ a ceea ce era probabil o vilă părăsită din Funingine. O perdea de pânză atârna deasupra singurei uşi a camerei; două felinare alchimice alb-portocalii luminau tot locul. Locke îşi simţea gâtul uscat, trupul încă îl durea şi în nări

avea un iz destul de neplăcut, care nu era în totalitate cauzat de duhoarea naturală a unui om nespălat. Un reziduu ciudat şi translucid se exfolia de pe pântecele şi sternul său. Îl împunse cu degetele.

— Ce mai e şi rahatul ăsta de pe pieptul meu? întrebă Locke.

— Compresa, domnule. Compresa lui Varagnelli, ca să fiu mai precis, deşi mă îndoiesc că sunteţi familiar cu subiectul. Am folosit-o pentru a concentra energia tot mai scăzută din canalele corporale; ca să restrâng mişcarea umorilor dumneavoastră calde în zona în care ar face cel mai mult bine – cu alte cuvinte, pe abdomen. Nu voiam să vi se risipească energia.

— Şi ce era în ea?

— Compresa este un conglomerat patentat, însă esenţa funcţiei sale este oferită de amestecul de ajutorul-grădinarului şi de terebentină.

— Ajutorul-grădinarului?

— Râme, explică Jean. Vrea să spună râme îngropate în terebentină.

— Şi l-ai lăsat să întindă aşa ceva pe trupul meu?

Locke gemu şi se prăbuşi la loc în pat.

— Numai pe abdomen, domnule – pe abdomenul dumneavoastră greu încercat.

— El este doftorul, zise Jean, eu mă pricep doar să frâng oameni; nu ştiu să-i fac bine la loc.

— Că tot veni vorba… ce am păţit?

— Slăbire – o slăbire completă, aşa cum n-am mai văzut în viaţa mea. În timp ce vorbea, Ibelius îl apucă pe Locke de încheietură şi îi luă pulsul. Jean mi-a spus că aţi luat un vomitiv în seara Zilei Ducelui.

— Şi încă cum!

— Şi că nu aţi mai mâncat sau băut nimic după aceea. Că aţi fost prins, bătut crunt şi aproape ucis prin scufundare într-un butoi cu urină de cal – extraordinar de dezgustător, domnule, vă compătimesc! Şi că aţi fost rănit adânc în braţul stâng; o rană care se închide chiar în timp ce vorbim, dar nu datorită chinurilor prin care aţi trecut. Şi că aţi rămas activ toată seara, în ciuda rănilor şi a epuizării. Şi că v-aţi urmat cursul până la capăt în cea mai mare grabă, fără o clipă de odihnă, măcar.

— Sună oarecum familiar, da.

— Pur şi simplu aţi cedat, domnule. În termeni nespecialişti, trupul dumneavoastră nu v-a mai îngăduit să îl împingeţi dincolo de limite.

Ibelius chicoti.

— De câtă vreme sunt aici?

— De două zile şi două nopţi, zise Jean.

— Cum?! Fir-aş al naibii! Şi-am fost inconştient tot timpul ăsta?

— Cam da, încuviinţă Jean. Te-am văzut căzând; eram la mai puţin de treizeci de stânjeni distanţă, ghemuit într-o ascunzătoare. Mi-a luat câteva minute să îmi dau seama de ce cerşetorul ăla bătrân şi bărbos mi se părea cunoscut.

— V-am mai şi sedat, ce-i drept, interveni Ibelius. Pentru binele dumneavoastră.

— La naiba!

— Evident judecata mea a fost corectă, căci altfel nu v-aţi fi odihnit deloc. Şi a înlesnit folosirea unor comprese destul de neplăcute pentru a vă reduce umflăturile şi vânătăile de pe chip. Dacă aţi fi fost treaz, cu siguranţă v-aţi fi plâns de miros.

— Îhhh, spuse Locke. Zi-mi măcar că ai ceva de băut la îndemână.

Jean îi dădu un burduf cu vin roşu; era cald, amar şi îndoit cu apă până la punctul la care ajunsese mai mult roz decât roşu, însă Locke dădu pe gât jumătate din el într-o serie de gâlgâituri nedemne.

— Cu grijă, domnule Lamora, cu grijă, interveni Ibelius. Mă tem că nu vă cunoaşteţi prea bine propriile limite naturale. Fă-l să mănânce supa, Jean! Trebuie să-şi recapete vigoarea animală, sau umorile sale vor scădea din nou. Este mult prea slab pentru binele său; mai are puţin şi dă în anemie.

Locke devoră supa oferită (rechin fiert într-o tocană de lapte şi cartofi; fără gust, îngheţată, departe de a fi proaspătă şi, în mod categoric, cea mai minunată chestie pe care îşi aducea aminte s-o fi mâncat vreodată) şi apoi se întinse.

— Două zile, pe toţi zeii! Bănuiesc că nu am avut norocul ca, între timp, Capa Raza să fi căzut pe scări şi să-şi fi frânt gâtul, nu?

— Da’ de unde, zise Jean. Este încă printre noi. El şi Magul lui Juruit. Au fost foarte ocupaţi ăştia doi. S-ar putea

să te intereseze să afli că Ticăloşii Gentilomi sunt oficial proscrişi, iar eu sunt considerat singurul supravieţuitor al găştii, cu un preţ de cinci sute de coroane pe capul meu pentru cine mă predă. De preferat după ce nu mai respir.

— Hmmm, spuse Locke. Pot cuteza să vă întreb, Jupâne Ibelius, ce vă face să staţi aici şi să mă ungeţi cu râme pentru binele meu, când oricare din noi doi este cheia către favoarea financiară a lui Capa Raza?

— Îţi pot explica eu asta, interveni Jean. Se pare că mai era un Ibelius, care lucra pentru Barsavi ca străjer la Mormântul Plutitor. Unul dintre oamenii *credincioşi* lui Barsavi, ar trebui să adaug.

— A, rosti Locke. Condoleanţele mele, Jupâne Ibelius. Fratele dumitale?

— Fratele meu mai mic. Bietul idiot; i-am tot zis să-şi găsească o altă meserie. Se pare că împărtăşim o mâhnire comună, mulţumită lui Capa Raza.

— Da, încuviinţă Locke. Da, Jupâne Ibelius. O să-l îngrop pe nenorocitul ăla în glod mai adânc decât oricare om omorât vreodată, de la facerea lumii încoace.

— Ahhh, zise Ibelius. Aşa mi-a spus şi Jean. De aceea nici nu vă cer bani pentru serviciile mele. Nu că vă dau prea multe şanse, dar oricare duşman de-al lui Capa Raza este mai mult decât bine-venit în grija mea şi poate fi sigur de discreţia mea.

— E cât se poate de cumsecade din partea dumneavoastră, zise Locke. În cazul ăsta, dacă tot trebuie să fiu uns cu râme şi cu terebentină pe piept, mă bucur că vă ocupaţi dumneavoastră de... ăă, treaba asta.

— Sluga dumneavoastră, domnule, spuse Ibelius.

— Ei bine, Jean, continuă Locke, se pare că avem o ascunzătoare, un doftor şi pe noi doi. De ce alte bunuri mai dispunem?

— Păi, mai avem zece coroane, cincisprezece soloni şi cinci gologani, zise Jean. Patul ăla pe care eşti întins tu. Ai mâncat vinul şi ai băut supa. Mai avem şi Surorile Năbădăioase, bineînţeles. Câteva mantii, nişte cizme, hainele tale. Şi toată tencuiala putrezită şi zidăria dărâmată pe care şi-ar putea-o dori careva.

— Doar atât?

— Ar mai fi ceva. Jean ridică masca brodată de argint a unui preot de-al lui Aza Guilla. Ajutorul şi alinarea Doamnei Îndelungatei Tăceri.

— Cum naiba ai izbutit una ca asta?

— Îndată după ce te-am lăsat la marginea Cazanului, spuse Jean, m-am hotărât să mă întorc în Cartierul Templelor şi să mă fac folositor.

2

Focul din Casa lui Perelandro nu se stinsese încă atunci când Jean Tannen se prăbuşi, pe jumătate dezbrăcat, la intrarea de serviciu a Casei lui Aza Guilla, la vreo două pieţe distanţă de templul care le slujise drept casă Ticăloşilor Gentilomi.

Sticla-străveche şi piatra nu puteau să ardă, fireşte, dar lucrurile dinăuntrul Casei lui Perelandro erau cu totul altceva. Cu toată Sticla-străveche care reflecta şi concentra arşiţa flăcărilor, tot ce se afla în vizuină urma să fie carbonizat până ajungea scrum, iar dogoarea tot mai mare avea să rezolve şi lucrurile din templul propriu-zis. O brigadă de Jachete Galbene cu găleţi se învârtea în jurul templului de sus, neavând altceva de făcut decât să aştepte ca dogoarea şi oribilul fum încărcat de moarte să înceteze să se mai reverse pe sub uşi.

Jean izbi cu pumnul în uşa de lemn zăvorâtă din spatele templului Zeiţei Morţii şi se rugă la Paznicul Strâmb să îl ajute să-şi păstreze accentul verrar, pe care îl exersase rareori în decursul ultimelor luni. Îngenunche, ca să pară şi mai demn de milă.

După câteva minute, se auzi un păcănit şi uşa se deschise câţiva milimetri. Un iniţiat într-o robă neagră, neîmpodobită şi cu masca simplă de argint, care-i era atât de familiară lui Jean, se uită la el.

— Numele meu este Tavrin Callas, rosti Jean. Am nevoie de ajutorul tău.

— Eşti pe moarte? întrebă iniţiatul. Nu putem face prea multe pentru cei sănătoşi tun. Dacă ai nevoie de mâncare şi de ajutor, ţi-aş recomanda Casa lui Perelandro, deşi se pare că sunt... ceva probleme acolo, în seara asta.

— Nu sunt pe moarte, dar am nevoie de mâncare şi de ajutor. Sunt un slujitor devotat al Preabunei Doamne, un iniţiat al celei de-a Cincea Taine Interioare.

Jean îşi calculase cu grijă această minciună; cel de-al patrulea rang în ordinul lui Aza Guilla era rezervat preoţilor. Cel de-al cincilea ar fi fost un nivel realist pentru cineva însărcinat să transmită mesaje importante dintr-un oraş în altul. Orice rang mai înalt l-ar fi obligat să aibă de-a face cu preoţi şi preotese de rang superior, care ar fi trebuit să audă de el.

— Am fost trimis din Tal Verrar în Jeresh cu treburi de-ale ordinului nostru, însă corabia în care eram a fost capturată de bandiţi jeremiţi. Mi-au luat robele, peceţile funcţiei, actele şi Înfăţişarea Mâhnită.

— Cum?! Iniţiatul, o fată, se aplecă şi îl ajută pe Jean să se ridice. Avea cam un sfert din greutatea lui, astfel încât efortul în sine era puţin comic. Au cutezat să se lege de un trimis al Doamnei?

— Jeremiţii nu cred în cei Doisprezece, surioară, zise Jean, care se lăsă ridicat în genunchi. Ei se desfată chinuindu-i pe cei pioşi. Am fost înlănţuit de o vâslă zile întregi. Noaptea trecută, galera care m-a capturat a ancorat în Golful Camorr; am fost însărcinat cu golirea oalelor de noapte peste bord, în timp ce ofiţerii au coborât pe ţărm să se desfrâneze. Am văzut în apă aripioarele Fraţilor noştri Întunecaţi; m-am rugat Doamnei şi am profitat de prilej.

Unul dintre lucrurile pe care fraţii şi surorile lui Aza Guilla îl împărtăşeau rareori străinilor (îndeosebi în Camorr) era credinţa lor că rechinii îi erau dragi Zeiţei Morţii şi că venirile, plecările şi atacurile lor brutale şi bruşte reprezentau însăşi esenţa firii Preabunei Doamne. Rechinii erau semne puternice pentru ordinul preoţesc cu măşti argintii. Înaltul Proctor din Casa Revelaţiilor nu glumise când îi sugerase lui Jean să înoate în ocean după lăsarea întunericului. Se zicea că numai necredincioşii erau atacaţi în apele de sub Casa Revelaţiilor.

— Fraţii Întunecaţi, spuse iniţiata cu tot mai mare nerăbdare. Şi te-au ajutat să scapi?

— Nu trebuie să te gândeşti la asta ca la un ajutor, zise Jean, deoarece Doamna nu ajută, ci îngăduie. La fel şi Fraţii noştri Întunecaţi. Am sărit în apă şi le-am simţit

prezenţa în preajma mea; i-am simţit cum înoată pe sub picioarele mele şi le-am văzut aripioarele cum taie suprafaţa apei. Piraţii mi-au strigat că am luat-o razna; când i-au văzut pe Fraţi, s-au gândit că o să fiu devorat în curând şi au pufnit în râs. Am râs şi eu – când m-am târât pe ţărm, nevătămat.

— Slăveşte-o pe Doamnă, frate.

— Aşa fac, am făcut şi voi face în continuare, zise Jean. Ea m-a izbăvit de duşmani; ea mi-a dat o a doua şansă de a-mi duce misia la bun sfârşit. Du-mă la intendentul templului tău, rogu-te! Lasă-mă să mă întâlnesc cu Părintele tău Teolog. Am nevoie doar de o Înfăţişare, de robe şi de o chilie pentru câteva nopţi, în timp ce îmi pun ordine în treburi.

3

— Nu ăsta era numele sub care ţi-ai făcut ucenicia acum nu ştiu câţi ani? interveni Locke.

— Ba da.

— Păi, şi nu vor trimite mesaje? Nu vor pune întrebări şi nu vor afla că Tavrin Callas a fost împins de o curiozitate divină să se azvârle de pe-o stâncă?

— Sigur că aşa vor face, spuse Jean. Dar o să le ia câteva săptămâni ca să trimită un mesaj şi să primească un răspuns... iar eu nu plănuiesc să păstrez deghizarea asta atâta amar de vreme. În plus, o să se distreze şi ei un pic. Când vor descoperi într-un sfârşit că Tavrin Callas ar trebui să fie mort, vor putea proclama tot soiul de viziuni şi de miracole. O apariţie de dincolo de tărâmurile umbrelor, cum s-ar zice.

— O apariţie direct din fundul unui mincinos fără de seamăn, pufni Locke. Bine lucrat, Jean!

— Cred că ştiu doar cum să vorbesc cu preoţi morţi. Toţi suntem hărăziţi cu câte ceva deosebit.

— Nu vă supăraţi, îi întrerupse Ibelius, dar este oare înţelept? Vreau să spun... să vă grozăviţi cu robele preoţilor Zeiţei Morţii înseşi? Să o duceţi de nas pe... pe Preabuna Doamnă?

Ibelius îşi duse ambele mâini la ochi, apoi la buze, pentru ca apoi să şi le încrucişeze deasupra inimii.

— Dacă Preabuna Doamnă s-ar fi simţit jignită, ar fi avut o grămadă de ocazii să mă facă zob pentru neobrăzarea mea, îi explică Jean.

— În plus, Jean şi cu mine slujim în ordinul Binefăcătorului, Părintele Pretextelor Necesare, interveni şi Locke. Crezi în Paznicul Strâmb, Jupâne Ibelius?

— Experienţa m-a învăţat că nu strică niciodată să-ţi pese. Nu aprind eu lumânări şi nici nu dau de pomană, dar... nici nu-l vorbesc de rău pe Binefăcător.

— Ei bine, zise Locke, mentorul nostru ne-a spus cândva că iniţiaţii Binefăcătorului au o imunitate surprinzătoare la orice consecinţe, când trebuie să se dea drept membri ai altor ordine preoţeşti.

— Aş zice că se simt şi surprinzător de bine-veniţi, adăugă Jean. Iar în împrejurările actuale, sunt puţine alte deghizări potrivite pentru un om de talia mea.

— A, înţeleg unde baţi, Jean.

— Se pare că Zeiţa Morţii a fost foarte ocupată în ultimul timp cu mulţi alţi oameni în afară de noi, spuse Locke. M-am trezit de tot, Jean, şi mi-e foarte bine, Jupâne Ibelius. Nu-i nevoie să vă ridicaţi – sunt cât se poate de sigur că pulsul meu este exact unde l-am lăsat, şi anume la încheietura mâinii. Ce altceva îmi poţi spune, Jean?

— Situaţia este încordată şi sângeroasă, însă cred că Raza s-a descurcat. Umblă vorba că toată gaşca noastră a pierit, în afară de mine, cu preţul ăla drăguţ pe capul meu. Cică am fi refuzat să îi jurăm credinţă lui Raza şi am fi încercat să ne luptăm în numele lui Barsavi, fiind răpuşi pe drept pe când făceam asta. Toţi ceilalţi *garrista* i s-au supus; Raza nu a aşteptat trei zile până să lovească. Cei mai recalcitranţi s-au trezit cu beregatele tăiate în noaptea asta; vreo cinci sau şase dintre ei. S-a întâmplat acum câteva ceasuri.

— Pe toţi zeii! De unde ai aflat toate astea?

— Unele lucruri le-am aflat de la Ibelius, care se poate mişca destul de liber, câtă vreme îşi ţine capul plecat. Altele – făcând-o pe preotul. S-a întâmplat să fiu prin Resturi-de-lemn când o grămadă de oameni au avut nevoie, dintr-odată, de rugăciuni de moarte.

— Deci Oamenii Potriviţi sunt la cheremul lui Raza.

— Eu aşa zic. Se obişnuiesc cu noua situaţie. Toată lumea e gata să scoată cuţitele la cea mai mică pişcătură

de ţânţar sau cădere de ac, dar i-a cam dat pe brazdă. Îşi conduce operaţiunile tot din Mormântul Plutitor, întocmai ca Barsavi. Îşi ţine majoritatea promisiunilor. E greu să te pui cu stabilitatea.

— Şi cum rămâne cu... cealaltă problemă a noastră? Locke făcu semnul de mână convenit pentru Ghimpele din Camorr. Ai auzit ceva despre asta? Vreo, ăă, crăpătură în faţadă?

— Nu, şopti Jean. Se pare că Raza s-a mulţumit să ne omoare ca pungaşi mărunţi şi să lase lucrurile aşa.

Locke suspină uşurat.

— Însă se mai petrece ceva ciudat, continuă Jean. Raza a adunat azi-noapte vreo şase bărbaţi şi femei, din toate găştile şi din districte diferite. I-a expus în public ca fiind agenţi ai Păianjenului.

— Serios? Chiar crezi că erau sau e vreo altă urzeală blestemată de-a lui?

— Cred că e probabil să fi fost agenţi, zise Jean. Am făcut rost de numele lor de la Ibelius şi am chibzuit îndelung; nu pare să fie nimic care să-i lege. Nimic care să aibă vreo însemnătate pentru mine, cel puţin. Aşa deci... Raza le-a cruţat vieţile, dar i-a surghiunit. Le-a spus că au o zi la dispoziţie să-şi pună ordine în treburi şi să părăsească pentru totdeauna Camorrul.

— Interesant. Aş vrea să ştiu ce-a mai fost şi asta.

— Poate nimic, de data asta.

— Eh, ce plăcut ar fi...

— A, şi corabia cu ciumaţi, domnule Lamora! Ibelius vorbi cu nerăbdare. Un vas cât se poate de ciudat. Jean a uitat s-o menţioneze până acum.

— Corabia cu ciumaţi?

— Un vas cu carenă neagră din Emberlain; o micuţă capodoperă. Al naibii de frumos, şi doar ştii că eu de-abia dacă pot deosebi partea care intră în apă de cealaltă. Jean se scărpină în bărbia nerasă înainte să continue: A tras în zona de carantină chiar în noaptea în care Capa Raza i-a dat lui Capa Barsavi propria lecţie cu dinţi.

— Asta-i o coincidenţă foarte interesantă.

— Nu-i aşa? Zeii chiar ţin mult la semnele pe care le trimit oamenilor. Cică ar fi murit deja vreo douăzeci sau treizeci dintre cei de pe vas. Dar iată partea *cu adevărat*

ciudată: Capa Raza şi-a asumat responsabilitatea pentru aprovizionarea caritabilă.

— Cum?!

— Da. Oamenii lui au grijă de tot ce se desfăşoară jos, la docuri; a plătit Ordinului lui Sendovani pentru pâine şi carne. Ei ţin locul Ordinului lui Perelandro de când... ştii tu.

— De ce naiba ar escorta oamenii lui mâncare şi apă jos la docuri?

— Şi eu am fost curios în privinţa asta, spuse Jean. Aşa că azi-noapte am încercat să iscodesc şi eu un pic, în calitatea mea oficială de preot, mă-nţelegi. Şi am aflat că pe vasul ăla nu ajunge doar mâncare şi apă.

4

Cea mai blândă ploaie cădea, aproape ca un sărut cald şi umed al cerului, în noaptea Zilei Tronului – noaptea de după venirea la putere a lui Capa Raza. Un preot neobişnuit de îndesat de-al lui Aza Guilla, cu robele sale fluturând în vânt, privea corabia cu ciumaţi acostată în Golful Camorr. La lumina galbenă a felinarelor corabiei părea că masca preotului luceşte bronz-aurie.

O bărcuţă ponosită se legăna în apa liniştită, lângă cel mai lung doc ce ieşea din Scursuri; de barcă era prinsă o frânghie ce ducea la corabia cu ciumaţi. *Împlinirea,* ancorată la cea mai mare distanţă la care se putea trage cu arcul, arăta ciudat de scheletică, cu pânzele înfăşurate strâns. Pe puntea vasului se puteau vedea câteva siluete, ici şi colo.

Pe doc, câţiva hamali voinici descărcau conţinutul unei cotigi trase de-un măgar în bărcuţă, sub supravegherea a vreo şase oameni în mantii, evident înarmaţi. Nu încăpea îndoială că toată operaţiunea putea fi urmărită cu ocheanul din orice post de strajă din jurul Vechiului Port. Deşi majoritatea acestor posturi aveau încă oameni înăuntru (ceea ce urma să se întâmple pe toată durata şederii corabiei cu ciumaţi), nici unuia dintre aceştia nu îi păsa ce era trimis pe corabie, atâta timp cât nu era trimis nimic îndărăt.

Jean, pe de altă parte, era foarte curios despre interesul subit pe care Capa Raza părea să-l aibă pentru soarta bieţilor marinari din Emberlain.

— Hei, mai bine întoarce-te şi mişcă-ţi fundul... O! Ăă, să-mi fie cu iertare, Sfinţia Voastră!

Jean savură o clipă neliniştea evidentă de pe chipurile oamenilor care se întoarseră la apropierea lui; păreau nişte tipi duri, bătăuşi încercaţi, foarte obişnuiţi să provoace şi să îndure durerea. Însă la vederea Înfăţişării sale Mâhnite arătau deodată cu toţii vinovaţi, ca nişte copii prinşi că dau târcoale prea aproape de borcanul cu miere.

Nu recunoscu pe nici unul dintre ei; asta însemna că făceau parte, mai mult ca sigur, din gaşca personală a lui Raza. Încercă să-i măsoare cu privirea, căutând ceva nepotrivit sau neobişnuit care să le indice originea, dar nu găsi prea multe. Purtau o grămadă de bijuterii; cercei, în mare parte – câte şapte sau opt pe ureche, în cazul unei tinere. Asta era o modă mai degrabă marinărească decât criminală, însă s-ar fi putut să nu aibă prea mare însemnătate.

— Am venit doar să mă rog, zise Jean, pentru mijlocirea Preabunei Doamne faţă de nefericiţii aceia de pe apă. Nu mă băgaţi în seamă, continuaţi-vă treaba.

Jean îi încurajă întorcându-se oarecum cu spatele la trupa de muncitori; îşi îndreptă privirea către corabie, ascultând foarte atent sunetele muncii ce se desfăşura lângă el. Se auziră icnete de la ridicarea unor obiecte grele şi paşi; scârţâitul unor scânduri ponosite şi roase de apă. Cotiga trasă de măgar părea să fie plină cu săculeţi de mărimea unui burduf de vin de o pintă. În mare parte, echipa îi mânuia cu băgare de seamă, dar după câteva minute…

— Blestema-te-ar zeii, Mazzik! Se auzi un zornăit şi un clinchet când unul dintre saci căzu pe doc. Supraveghetorul muncitorilor îşi frecă mâinile imediat şi se uită spre Jean. Eu, ăă... să-mi fie cu iertare, Sfinţia Voastră. Noi, ăă, am jurat... am *promis* că vom, ăă, trimite aceste merinde în siguranţă pe corabia cu ciumaţi.

Jean se întoarse încet şi îl lăsă pe bărbat să suporte efectul complet al înfăţişării sale lipsite de chip. Apoi încuviinţă, cât se poate de încet.

— Ceea ce faceţi este foarte cuviincios. Este un gest foarte milostiv din partea stăpânului vostru să preia treaba pe care o face de obicei Ordinul lui Perelandro.

— Da, ăă... chiar e păcat de ce s-a întâmplat acolo. O adevărată, ăă, tragedie.

— Preabuna Doamnă îşi îngrijeşte grădina după voia ei, rosti Jean, şi culege mugurii când pofteşte. Nu te mânia pe omul tău. Este firesc să nu fie în apele lui în prezenţa a ceva atât de... neobişnuit.

— A, corabia cu ciumaţi, zise omul. Da, ne, ăăă, dă fiori tuturor.

— O să vă las să vă vedeţi de treabă, spuse Jean. Trimiteţi după noi la Casa lui Aza Guilla dacă se întâmplă ca oamenii de pe navă să aibă nevoie de noi.

— Da... sigur. M-mulţumesc, Sfinţia Voastră.

Pe când Jean mergea încet pe doc, întorcându-se pe ţărm, echipa isprăvi de încărcat bărcuţa care fu apoi desprinsă de la dana de acostare.

— Trageţi, mugi unul dintre bărbaţii de la capătul docului.

Încet, frânghia se întinse şi apoi, când micile siluete negre de la bordul *Mulţumirii* crescură ritmul trudei lor, barca începu să traverseze Vechiul Port, îndreptându-se spre fregată cu destulă viteză, lăsând în urmă o dâră argintie pe apa întunecată.

Jean o luă către nord, prin Scursuri, folosindu-se de mersul demn al unui preot ca să-şi poată bate capul în voie cu întrebarea ce nu-i dădea pace.

Ce putea să facă o corabie plină de morţi şi de muribunzi cu saci de bani?

5

— Saci de bani? Eşti absolut sigur?

— Era metal rece de cheltuit, Locke. Poate îţi mai aduci aminte că am avut o întreagă vistierie plină cu aşa ceva, până de curând. Aş spune că avem amândoi o ureche receptivă pentru sunetul făcut de monede.

— Hmmm. Deci, dacă nu cumva Ducele s-a apucat să amestece coroane în pâine de când am căzut eu la pat,

merindele alea sunt la fel de milostive precum firea mea blestemată.

— O să mai iscodesc, să văd dacă mai pot afla şi altceva.

— Bun, bun. Acum trebuie să mă salţi din patul ăsta şi să mă pun pe treabă.

— Domnule Lamora, strigă Ibelius, nu sunteţi deloc în măsură să coborâţi din pat şi să umblaţi de colo-colo purtat numai de voinţă! Tocmai voinţa dumneavoastră v-a adus în starea asta de moleşeală.

— Jupâne Ibelius, cu tot respectul de cuviinţă, acum că mi-am venit în fire, dacă va trebui să mă târăsc prin oraş pe coate şi în genunchi ca să fac ceva folositor împotriva lui Capa Raza, aşa o să-mi încep războiul.

Se săltă din pat şi încercă să stea în picioare; încă o dată, capul îi vâjâi, genunchii i se îndoiră şi se prăbuşi la pământ.

— De acolo? zise Jean. Pare al naibii de incomod.

— Ibelius, spuse Locke, nu se poate aşa ceva! Trebuie să pot fi în stare să umblu. Am nevoie de vlaga mea.

— Dragul meu domn Lamora, interveni Ibelius, întinzându-se ca să îl ajute pe Locke să se ridice. Jean se duse în cealaltă parte, şi cei doi îl aşezară în curând înapoi pe pat. Acum aflaţi că sunt lucruri foarte diferite, ceea ce cereţi şi ceea ce constituţia dumneavoastră poate suporta. Of, de-aş fi primit barem câte un solon pentru fiecare pacient care a venit la mine vorbindu-mi la fel ca dumneavoastră! „Ibelius, am fumat prafuri jeremite vreme de douăzeci de ani şi acum îmi sângerează gâtlejul; fă-mă bine! Ibelius, am băut şi m-am bătut toată noaptea, şi mi s-a scos un ochi! Redă-mi vederea, la naiba!“ Dar hai să nu zicem soloni, ci măcar un baron de bronz pentru asemenea ieşiri... Şi tot m-aş putea retrage în Lashain ca un adevărat gentilom!

— Nu-i pot face cine ştie ce rău lui Capa Raza cu faţa plantată în colbul acestui bordei, zise Locke, sărindu-i iarăşi ţandăra.

— Atunci odihniţi-vă, domnule, *odihniţi-vă*, ripostă Ibelius, aprinzându-se şi el în obraji. Aveţi măcar decenţa de a nu vă răţoi la mine din cauză că nu port puterea zeilor în degete! Odihniţi-vă şi recăpătaţi-vă puterile. Mâine, când veţi putea umbla în siguranţă, vă voi aduce din nou mâncare; un apetit redobândit va fi un semn bine-venit. Cu

mâncare şi cu odihnă veţi putea ajunge la un nivel acceptabil de vigoare într-o zi-două. Nu vă puteţi aştepta să scăpaţi uşor de cele prin care aţi trecut. Aveţi răbdare.

Locke oftă.

— Bine. Doar că... mă roade crunt gândul de a-i scurta domnia lui Capa Raza.

— Iar eu de-abia aştept să treceţi la treabă cât mai curând, domnule Lamora. Ibelius îşi scoase ochelarii şi îi şterse de tunică. Dacă aş fi crezut că îl puteţi răpune chiar acum, cu doar ceva mai multă vlagă decât o mâţă pe jumătate înecată, păi v-aş pune într-un coş şi v-aş duce la el eu însumi. Dar nu-i cazul şi nici o compresă din cărţile mele de doftoriceală nu ar izbuti să facă una ca asta.

— Ascultă-l pe jupânul Ibelius, Locke, şi nu te mai bosumfla. Jean îl bătu pe umăr. Gândeşte-te la asta ca la un prilej de a-ţi antrena mintea. O să strâng ce informaţii oi mai putea şi o să fiu braţul tău puternic. Tu numai dă-mi un plan ca să îi pun piedică nemerniculuı şi să-l trimit în iad. Pentru Calo, Galdo şi Goangă.

6

Până în noaptea următoare, Locke se întremase îndeajuns ca să umble prin cameră pe picioarele sale. Îşi simţea muşchii ca pe-o gelatină, iar mădularele sale se mişcau de parcă ar fi fost controlate de la mare depărtare – precum nişte mesaje transmise prin heliograf, pesemne, înainte să fie translatate în mişcările articulaţiilor şi tendoanelor. Însă nu mai căzu când se ridică din pat, după ce mâncase aproape jumătate de kilogram de cârnaţi fripţi împreună cu jumătate de pâine unsă cu miere, căci Ibelius îi adusese mâncare după-amiaza târziu.

— Jupâne Ibelius, rosti Locke în timp ce doftorul îi lua pulsul pentru a treisprezecea mia oară. Suntem cam de aceeaşi talie, noi doi. Ai cumva din întâmplare nişte haine îngrijite? Cu pantaloni, jiletci şi alte acareturi bărbăteşti pe potrivă?

— A, zise Ibelius, am avut asemenea lucruri, de bine, de rău, însă mă tem... mă tem că Jean nu v-a povestit tot...

— Pentru moment, Ibelius locuieşte aici, cu noi, spuse Jean. După colţ, într-o altă cameră din conac.

— Camerele mele, unde îmi desfăşuram activitatea... Ibelius se încruntă, iar lui Locke i se păru că ochelarii săi se înceţoşaseră uşor. Au fost arse, în dimineaţa care a urmat venirii la putere a lui Raza. Cei ce aveau legături de sânge cu oamenii lui Barsavi care au fost răpuşi... nu am fost încurajaţi să rămânem în Camorr! Deja au avut loc câteva crime. Încă mai pot umbla în voie, dacă sunt atent, însă... mi-am pierdut majoritatea lucrurilor elegante, puţinele pe care le aveam. Şi pacienţii. Şi cărţile! Un motiv în plus pentru mine să îi doresc răul lui Raza.

— La naiba! spuse Locke. Jupâne Ibelius, mă poţi lăsa singur cu Jean câteva minute, rogu-te? Ceea ce avem de discutat este... ei bine, este cât se poate de confidenţial, şi dintr-un motiv întemeiat. Să-mi fie cu iertare.

— Nu este cazul, domnule, nu este cazul. Ibelius se ridică de pe scaun şi îşi scutură tencuiala de pe jachetă. O să mă ascund afară, până mă veţi chema înapoi. Aerul nopţii va avea un efect înviorător asupra circulaţiei capilare; o să-mi revigoreze complet umorile mele echilibrate.

După ce plecă, Locke îşi trecu degetele prin părul unsuros şi gemu.

— Pe toţi zeii, ce bine mi-ar prinde o baie; aş sta şi în ploaie jumătate de ceas. Jean, avem nevoie de resurse ca să îl atacăm pe Raza. Nemernicul ne-a luat patruzeci şi cinci de mii de coroane; am rămas numai cu zece. Trebuie să repornesc afacerea Salvara, însă mă tem că s-a ales praful de ea, de vreme ce am lipsit în ultimele câteva zile.

— Mă îndoiesc, zise Jean. Am cheltuit nişte bani în ziua dinaintea trezirii tale pe un pic de hârtie şi cerneală. Le-am trimis celor doi Salvara un bilet prin curier, din partea lui Graumann, spunându-le că eşti ocupat cu nişte treburi foarte delicate vreo câteva zile şi s-ar putea să nu fii prin preajmă.

— Aşa ai făcut? Locke îl privi ca un om trimis la spânzurătoare care îşi primeşte graţierea şi o pungă de galbeni în ultima clipă. Aşa *ai făcut?* Fii binecuvântat, Jean! Te-aş pupa, dar eşti la fel de murdar ca mine.

Locke începu să se învârtă prin cameră furios sau, mă rog, pe cât de furios o putea face, încă împleticindu-se şi zdruncinându-se. Ascuns în bordeiul ăsta blestemat, rămas deodată fără toate avantajele pe care le luase de bune ani

la rând – fără pivniţă, fără vistierie plină, fără Garderobă, fără Cutie cu Măşti... fără gaşcă. Raza îi luase totul.

Pus laolaltă cu banii din vistierie se afla un pachet de hârtii şi de chei, înfăşurate într-o ţesătură impermeabilă. Acele hârtii erau actele conturilor de la casa de bani Merragio pe numele lui Lukas Fehrwight, Evante Eccari şi ale tuturor celorlalte identităţi false plantate acolo de Ticăloşii Gentilomi de-a lungul anilor. În acele conturi erau sute de coroane, însă, fără acte, aceşti bani nu puteau fi atinşi. De asemenea, în acel pachet se mai aflau şi cheile de la Apartamentul Bompresului, din hanul Casa Tăvălită, rânduri suplimentare de haine pentru Lukas Fehrwight erau puse frumos într-un şifonier de cedru – încuiate cu o cutie cu mecanism automat pe care nici un spărgător nu ar fi putut să îl deschidă, chiar de-ar fi fost de zece ori mai dibaci decât Locke.

— La naiba, zise Locke! Nu putem ajunge la nimic. Avem nevoie de bani, pe care îi putem obţine de la familia Salvara, dar nu mă pot duce la ei îmbrăcat aşa. Am nevoie de haine, de ulei de trandafiri, de acareturi. Fehrwight trebuie să arate a Fehrwight, şi nu pot face asta cu zece coroane.

Într-adevăr, hainele şi accesoriile pe care le purtase când se deghizase în negustorul vadran costau pe puţin patruzeci de coroane – nu era genul de sumă de care putea face rost furând din buzunarele oamenilor de pe stradă. În plus, prăvăliile puţinilor croitori care se ocupau de gusturile deosebit de rafinate erau ca nişte cetăţui, în părţile cele mai bune ale oraşului, acolo unde Jachetele Galbene patrulau nu în detaşamente, ci în batalioane.

— E al naibii de *neplăcut!* rosti Locke. Totul se reduce la haine. Haine, haine, haine. Ce neajuns ridicol!

— Poţi folosi cele zece coroane, chiar dacă nu-i cine ştie cât. Arginţii ne ajung ca să ne întreţinem mult timp de-acum înainte.

— Ei bine, tot e ceva, zise Locke. Se aşeză la loc pe pat şi rămase cu bărbia sprijinită pe mâini. Sprâncenele şi gura îi erau lăsate, în aceeaşi expresie de concentrare mâhnită pe care Jean i-o ştia de pe vremea când erau copii. După câteva minute, Locke oftă şi se uită la Jean. În cazul ăsta, dacă o să fiu în stare să mă mişc, cred că o să iau vreo şapte-opt coroane şi o să ies în oraş mâine.

— Ieşi în oraş? Ai un plan?

— Nu, spuse Locke. Nici măcar o urmă de plan. Nici cea mai mică idee. Rânji slab. Dar nu aşa-mi încep oare cele mai bune urzeli? O să găsesc eu o portiţă, cumva... şi apoi cred că voi fi nesăbuit.

INTERLUDIU

Scamatorii de fier alb

În Camorr se spune că diferenţa dintre negoţul cinstit şi cel necinstit este că, după ce un negustor cinstit ruinează pe cineva, nu are bunul-simţ să-şi taie şi beregata, ca să isprăvească treaba.

În unele privinţe, acesta este un deserviciu adus negustorilor, speculanţilor şi cămătarilor din Şirul Mutrei-de-monedă, ale căror străduinţe de-a lungul veacurilor au ajutat la scoaterea oraşelor-state therine (a tuturor, nu doar a Camorrului) din cenuşa prăbuşirii Tronului Therin, către un nivel care să aducă a prosperitate energică... măcar pentru câteva segmente norocoase din populaţia therină.

Scara operaţiunilor din Şirul Mutrei-de-monedă i-ar face pe cei mai mulţi dintre micii comercianţi să-şi piardă capul. Un negustor din Camorr poate muta două pietre pe un abac; acte pecetluite sunt trimise apoi în Lashain, unde patru galioane echipate cu trei sute de suflete întind pânzele şi pornesc spre portul cel mai din miazănoapte al Emberlainului, cu calele pline de bunuri nemaipomenite. Sute de caravane negustoreşti pleacă sau sosesc oriunde pe continent în orice dimineaţă, în orice zi, toate consemnate şi asigurate de oameni bine îmbrăcaţi, care ţes pânze comerciale peste mii de mile, în vreme ce îşi sorb ceaiul în camerele din spate ale contabilităţilor.

Însă mai sunt şi bandiţi, anunţaţi să stea în anumite locuri, la anumite momente, pentru a se asigura că o caravană sub flamura unui anumit comerciant va dispărea înainte să ajungă la destinaţie.

Mai sunt şi conversaţii şoptite, neconsemnate în vreun proces-verbal oficial, şi bani care trec dintr-o mână într-alta fără să fie menţionaţi în vreun registru. Mai sunt şi asasini şi alchimişti negri, şi aranjamente nescrise făcute cu găştile. Mai sunt şi dobânda cămătărească, frauda şi speculaţiile persoanelor din interior; mai sunt şi alte sute de practici financiare, atât de iscusite şi de misterioase, încât nici măcar nu există nume pentru ele – manipulări de

monede şi de acte care i-ar face până şi pe Magii-Juruiţi să se încline admirativ în faţa subtilităţii lor amăgitoare.

Negoţul înseamnă toate aceste lucruri, iar în Camorr, când cineva vorbeşte de practici de afaceri cinstite sau necinstite, de comerţ la cea mai înaltă scară, un nume îţi vine în minte mai presus şi înainte de toate: Meraggio.

Giancana Meraggio este al şaptelea din această familie care a deţinut şi a operat contabilitatea vreme de aproape două veacuri şi jumătate. Dar nu prenumele contează de fapt; a fost dintotdeauna Meraggio de la Meraggio, şi atât. „Meraggio“ a devenit o funcţie.

Familia Meraggio şi-a dobândit averea iniţială la trecerea bruscă în nefiinţă a popularului Duce Stravoli din Camorr, care a murit de friguri în timp ce se afla într-o vizită oficială în Tal Verrar. Nicola Meraggio, negustorească şi căpitan al unui bric destul de rapid, a întrecut orice veste despre moartea Ducelui şi a ajuns în Camorr, unde a cheltuit toţi gologanii pe care-i avea ca să cumpere şi să controleze întregul stoc de crep negru de doliu al oraşului. După ce l-a revândut la un preţ exorbitant, astfel încât funeraliile de stat să se poată desfăşura cu demnitatea cuvenită, ea a băgat o parte din profit într-o cafenea mică de pe bulevardul de la canal, ce avea să fie numit mai apoi (mulţumită îndeosebi familiei sale) Şirul Mutrei-de-monedă.

Ca şi cum ar fi fost o manifestare exterioară a ambiţiilor familiei, clădirea nu rămăsese niciodată la o anumită mărime prea multă vreme. Se extindea brusc, la intervale neregulate, înghiţind structurile din preajmă, adăugând încăperi, caturi şi galerii, întinzându-şi zidurile precum un pui de pasăre care îşi îndepărtează încet din cuib rivalii neieşiţi din găoace.

Primii Meraggio şi-au clădit un nume ca negustori şi speculanţi activi; erau oameni care susţineau sus şi tare că sunt capabili să stoarcă mai mult profit din fondurile investitorilor decât orice alţi rivali. Cel de-al treilea Meraggio de seamă, Ostavo Meraggio, a rămas celebru deoarece, în fiecare dimineaţă, trimitea o barcă împodobită ţipător ca să arunce cincizeci de tyrini de aur în cea mai adâncă parte a Golfului Camorr; a făcut asta vreme de un an, zi de zi, fără greş. „Pot face asta şi la sfârşitul zilei tot

voi avea un profit mai mare decât oricare alt negustor“, se lăuda el.

Mai târziu, alţi Meraggio au schimbat profilul familiei, trecând de la investiţia banilor la acumularea, numărarea, păzirea şi împrumutul acestora. Ei au fost printre primii care şi-au dat seama ce averi stabile pot obţine dacă devin simpli facilitatori ai negoţului, în loc de participanţi direcţi. Aşa se face că Meraggio stă acum în inima unei reţele financiare vechi de veacuri, care formează venele şi tendoanele oraşelor-state therine; semnătura sa pe o bucăţică de pergament poate avea tot atâta greutate cât o oaste pe câmpul de luptă sau un escadron de corăbii de război pe mare.

Astfel că nu degeaba se zice uneori că în Camorr există doi duci: Nicovante – Ducele de Sticlă şi Meraggio – Ducele de Fier Alb.

CAPITOLUL TREISPREZECE

Orhidee şi asasini

I

A doua zi, Locke Lamora stătea în faţa treptelor de la Contabilitatea Meraggio, chiar când imensul ceas-cu-apă verrar din foaierul clădirii bătu cel de-al zecelea ceas al dimineţii. Ploua cu soare; o ploaie plăcută şi caldă cădea sub un cer în mare parte alb-albăstrui şi senin. Traficul de pe Via Camorrazza era la apogeu, cu barje de mărfuri şi bărci de pasageri luptându-se pentru spaţiu pe apă, cu genul de entuziasm rezervat de obicei manevrelor de pe câmpul de bătălie.

Una dintre coroanele lui Jean fusese cheltuită pentru ca Locke (care avea încă părul cărunt şi o barbă falsă, de data asta un cioc) să facă rost de straie destul de curate de curier sau copist. Deşi nu arăta nici pe departe a om înstărit, era totuşi însăşi imaginea unui angajat respectabil.

Contabilitatea Meraggio era un hibrid de vreo patru caturi, în care puteai regăsi toate toanele arhitecturale ale ultimelor două sute de ani; avea coloane, ferestre boltite, faţade de piatră şi de lemn lăcuit şi galerii-salon exterioare, atât decorative, cât şi funcţionale. Toate aceste galerii erau acoperite cu pavilioane de mătase în culorile monedelor camorrene – bronz maroniu, aur gălbui, argint cenuşiu şi alb lăptos. Chiar şi în afara clădirii puteau fi zăriţi vreo sută de Lukas Fehrwight; o sută de oameni de afaceri în veşminte croite extravagant. Oricare dintre ţinutele lor costa cam tot atât cât câştiga un artizan sau un muncitor obişnuit în cinci ani.

Iar dacă Locke ar fi atins fie şi cu un deget neprietenos mâneca vreunei haine, străjile de la Meraggio ar fi dat buzna afară precum albinele dintr-un stup zgâlţâit. Ar fi fost o cursă între ei şi detaşamentele de străjeri care patrulau pe această parte a canalului – câştigătorii urmau să aibă onoarea de a-i scoate creierii prin urechi cu bastoanele lor.

Şapte coroane de fier alb, douăzeci de soloni de argint şi câţiva gologani zornăiau în punga lui Locke. Era complet

neînarmat. Avea numai o vagă idee despre ceea ce avea să facă sau să spună dacă planul său foarte nesigur avea să dea greş.

— Paznicule Strâmb, şopti el, voi intra în această contabilitate şi voi ieşi de-acolo cu tot ce-mi trebuie. Aş vrea să mă ajuţi. Şi, dacă nu-mi merge, ei bine, du-te naibii! Oricum voi ieşi de-acolo cu tot ce-mi trebuie.

Cu capul înălţat, cu bărbia împinsă înainte, începu să urce treptele.

2

— Mesaj confidenţial pentru Koreander Previn, le zise el străjerilor de gardă din foaier, pe când îşi trecea o mână prin păr ca să scuture o parte din apă. Erau vreo trei, îmbrăcaţi în haine maronii de catifea, pantaloni negri şi cămăşi negre de mătase; nasturii lor auriţi sclipeau, însă mânerele măciucilor şi cuţitelor lungi de la cingătorile lor erau roase de-atâta folosinţă.

— Previn, Previn... mormăi unul dintre străjeri, în timp ce consulta un catastif legat din piele. Hmmm... Galeria publică, cincizeci şi cinci. Nu văd nimic aici care să menţioneze că nu primeşte vizite. Ştii unde trebuie să mergi?

— Am mai fost pe-aici, zise Locke.

— Bine. Străjerul puse la loc catastiful şi ridică o tăbliţă, care servea drept suport de scris pentru pergamentul de pe ea; apoi luă o pană dintr-o călimară de pe măsuţă. Numele şi cartierul?

— Tavrin Callas, zise Locke. Colţul de Miazănoapte.

— Ştii să scrii?

— Nu, domnule.

— Atunci fă un semn acolo.

Străjerul întinse tăbliţa, şi Locke mâzgăli un X mare şi negru lângă „TEVRIN KALLUS“. Scrisul străjerului era mai îngrijit decât ortografia sa.

— Hai, intră, îl îndemnă el.

Catul principal al Contabilităţii Meraggio – galeria publică – era un câmp de birouri şi de tejghele, de opt pe opt. La fiecare birou masiv se găseau un negustor, un zaraf, un grefier, un copist sau alţi funcţionari; majoritatea

având clienţi care vorbeau de zor, aşteptau cu răbdare sau se certau înfocaţi. Bărbaţii şi femeile din spatele acestor birouri le închiriau de la Meraggio; unii le luau în fiecare zi a săptămânii, în vreme ce alţii nu îşi permiteau să le ia decât împreună cu nişte parteneri. Lumina soarelui se revărsa în cameră prin lucarne lungi şi curate; răpăitul uşor al ploii se amesteca discret cu hărmălaia furioasă a afacerilor.

De fiecare parte se ridicau, până la tavan, patru nivele de galerii cu balustrade din bronz. La adăpostul plăcut şi întunecat al acestor galerii se aflau cei mai puternici, avuţi şi renumiţi oameni de afaceri. Lumea se referea la ei ca la membri ai firmei Meraggio, deşi aceasta nu împărţea puterea cu ei, ci pur şi simplu le acorda o listă lungă de privilegii care îi plasa deasupra (la propriu şi la figurat) bărbaţilor şi femeilor care lucrau la catul principal.

În toate colţurile clădirii erau străjeri, relaxaţi, însă vigilenţi. Ici şi colo, ospătari în jachete negre, pantaloni negri şi şorţuri lungi şi maronii se strecurau prin mulţime. În spatele firmei Meraggio se afla o bucătărie imensă şi o pivniţă de vinuri cu care s-ar fi putut mândri orice tavernă. Afacerile bărbaţilor şi femeilor de la contabilitate erau adeseori prea presante pentru a le îngădui luxul de a pleca sau de a comanda mâncare de afară. Unii dintre membrii privaţi locuiau acolo, pentru orice situaţie, întorcându-se acasă numai ca să doarmă şi să-şi schimbe hainele, şi asta doar pentru că Meraggio îşi închidea porţile puţin după căderea Luminii-false.

Mergând cu o siguranţă de sine calmă, Locke îşi croi drum până la biroul marcat cu „55“ din galeria publică. Koreander Previn era un grefier care îi ajutase pe cei doi Sanza să deschidă conturile perfect legitime ale lui Evante Eccari, cu câţiva ani în urmă. Locke şi-l amintea ca fiind cam de aceeaşi talie cu el; se rugă în gând ca omul să nu fi dezvoltat un gust pentru mâncarea grasă între timp.

— Da, zise Previn, care din fericire rămăsese la fel de îngrijit ca întotdeauna, cu ce vă pot ajuta?

Locke măsură din priviri haina deschisă în faţă şi croită larg pe care o purta bărbatul; aceasta era de un verde-crud şi avea margini galben-aurii la mânecile purpurii şi evazate. Omul avea ochi buni pentru croieli rafinate şi

părea a fi orb ca o statuie de bronz când venea vorba de culori.

— Jupâne Previn, spuse Locke, numele meu este Tavrin Callas şi am o problemă cât se poate de deosebită, una pe care aţi putea să o rezolvaţi cu uşurinţă, deşi trebuie să vă avertizez că nu vă intră deloc în atribuţii.

— Sunt un grefier, rosti Previn, şi timpul meu este de obicei foarte preţios când am de-a face cu un client. Doriţi să deveniţi clientul meu?

— Ceea ce doresc eu, replică Locke, v-ar aduce în buzunare nu mai puţin de cinci coroane, poate chiar în această după-amiază. Întinse o mână pe biroul lui Previn şi, cu abilitate, făcu să apară acolo o coroană de fier alb; mai avea de lucrat la tehnică, dar Previn părea că nu era familiar cu această abilitate, deoarece sprâncenele i se ridicară.

— Înţeleg. Aveţi toată atenţia mea, Jupâne Callas, zise el.

— Bun, bun. Nădăjduiesc ca în curând să mă bucur şi de întreaga dumneavoastră cooperare. Jupâne Previn, sunt un reprezentant al unei uniuni comerciale pe care aş prefera să nu o numesc, cu tot respectul. Deşi sunt camorrean din născare, trăiesc şi lucrez în Talisham. În această seară, am programată o întrevedere cu câţiva oameni de contact foarte importanţi, printre care un Don, pentru a discuta chestiunea de afaceri pe care am fost trimis să o rezolv în Camorr. Eu, ăă... este cât se poate de stânjenitor, dar mă tem că am fost victima unui furt destul de consistent.

— Un furt, Jupâne Callas? Ce vreţi să spuneţi?

— Garderoba mea, explică Locke. Toate hainele mele, cât şi toate bunurile mele mi-au fost furate pe când dormeam. Cârciumarul, fir-ar el blestemat, pretinde că nu poartă nici o vină pentru infracţiune şi insistă asupra faptului că mi-aş fi lăsat uşa descuiată!

— Vă pot recomanda un avocat potrivit pentru acest caz. Previn deschise un sertar al biroului şi începu să scotocească prin pergamentele dinăuntru. L-aţi putea aduce pe cârciumar în faţa Curţii pentru Reclamaţii Comune de la Palatul Răbdării; s-ar putea să dureze doar cinci-şase zile, dacă puteţi face rost de mărturia unui ofiţer de gardă care să întărească varianta dumneavoastră. Iar eu pot întocmi toate actele necesare ca să...

— Jupâne Previn, să-mi fie cu iertare. Ceea ce îmi spuneţi reprezintă un demers foarte înţelept; în orice alte împrejurări, l-aş întreprinde cu drag şi v-aş cere să întocmiţi toate documentele necesare. Dar nu am cinci-şase zile la dispoziţie; mă tem că nu am mai mult de câteva ceasuri. Cina, domnule, este în seara asta, aşa cum v-am zis.

— Hmmm, spuse Previn. Nu o puteţi reprograma? Cu siguranţă asociaţii dumneavoastră vor înţelege situaţia, aflând strâmtoarea la care vă aflaţi.

— Of, de-aş putea numai... Însă, Jupâne Previn, cum o să mă înfăţişez eu în faţa lor, cerându-le să îmi încredinţeze zeci de mii de coroane pentru afacerile companiei mele, când lumea nu se poate bizui pe mine nici măcar să îmi păzesc propria garderobă? Sunt... sunt foarte stânjenit. Mă tem că voi pierde această afacere, că o voi lăsa să-mi scape printre degete. Donul de care este vorba, el... este oarecum excentric. Mă tem că nu ar tolera o ciudăţenie de felul celei cu care mă confrunt eu acum; mă tem că, dacă îl amân o dată, nu va mai dori să mă întâlnească.

— Interesant, Jupâne Callas. Temerile dumneavoastră pot fi... îndreptăţite. Bănuiesc că ştiţi mai bine să judecaţi firea asociaţilor dumneavoastră. Dar cu ce vă pot fi de folos?

— Avem cam aceeaşi talie, Jupâne Previn, spuse Locke. Avem cam aceeaşi talie şi apreciez subtilitatea de care aţi dat dovadă în alegerea croielii şi a culorilor – aveţi un gust deosebit. De aceea vă propun să îmi împrumutaţi un set de haine potrivite, cu toate acareturile şi accesoriile necesare. Vă voi da cinci coroane drept garanţie pentru buna lor păstrare, iar după ce voi isprăvi treaba şi vi le voi înapoia, puteţi păstra garanţia.

— Dumneavoastră, ăă... doriţi să vă *împrumut* nişte haine?

— Da, Jupâne Previn, cu toate mulţumirile pentru înţelegerea dumneavoastră. M-aţi ajuta nespus. Îndrăznesc să spun că nici compania mea nu v-ar rămâne nerecunoscătoare.

— Hmmm... Previn închise sertarul biroului său şi îşi împreună degetele sub bărbie, încruntându-se. Îmi propuneţi plata unei garanţii în valoare de un sfert din

hainele pe care vi le-aş împrumuta, dacă ar trebui să luaţi cina cu un Don. Cel puţin un sfert.

— Vă, ăă, asigur, Jupâne Previn, că, dacă nu punem la socoteală acest furt nefericit, eu m-am considerat întotdeauna drept întruchiparea precauţiei. Aş avea grijă de hainele dumneavoastră ca şi cum viaţa mea ar depinde de asta – de fapt, chiar aşa şi este. Dacă negocierile eşuează, este foarte probabil să rămân fără slujbă.

— Este... cât se poate de neobişnuit, Jupâne Callas. Îmi cereţi un lucru foarte ciudat. Pentru ce companie ziceaţi că lucraţi?

— Eu – mi-e jenă să spun, Jupâne Callas. De teamă că situaţia cu care mă confrunt ar putea să se răsfrângă într-un mod nefericit şi asupra patronilor mei. Eu încerc doar să-mi fac datoria, înţelegeţi?

— Înţeleg, înţeleg, şi totuşi cred că vă este clar că nici un om nu s-ar putea socoti chibzuit dacă ar da unui străin treizeci de coroane în schimbul a cinci, fără... ceva mai mult decât garanţii onorabile. Să-mi fie cu iertare, dar aşa stau lucrurile.

— Fie, rosti Locke. Sunt angajat al Companiei Comerciale a Mării de Fier Apusene, înregistrată în Tal Verrar.

— Compania Comercială a Mării de Fier... hmmm. Previn deschise un alt sertar al biroului şi frunzări printr-un mic teanc de hârtii. Am aici Registrul Meraggio pentru anul în curs. Cel de-al 78-lea An al lui Aza Guilla, şi totuşi... Tal Verrar... nu există nici o menţiune a Companiei Comerciale a Mării de Fier Apusene.

— Of, la naiba! Iar vechea problemă, zise Locke. Compania s-a constituit în cea de-a doua lună a anului; este prea recentă pentru a fi menţionată deja. A fost o adevărată pacoste, credeţi-mă.

— Jupâne Callas, îl întrerupse Previn, vă compătimesc, vă spun sincer, dar această situaţie este... trebuie să mă iertaţi, domnule, dar această situaţie este prea nefirească pentru liniştea mea sufletească. Mă tem că nu vă pot ajuta, însă mă rog să găsiţi o modalitate de a vă împăca partenerii de afaceri.

— Jupâne Previn, vă rog, vă implor…

— Domnule, această întrevedere a luat sfârşit.

— Înseamnă că sunt pierdut, spuse Locke. Nu mai am nici o speranţă. Vă implor, domnule, să vă mai gândiţi...

— Sunt grefier, Jupâne Callas, nu croitor. Întrevederea a luat sfârşit; vă doresc mult noroc şi o *zi* bună.

— Nimic din ceea ce aş putea spune nu v-ar putea face măcar să...

Previn ridică un clopoţel din bronz de pe marginea biroului său; îl sună de trei ori şi străjile începură să se ivească din mulţime. Locke culese moneda de fier alb de pe birou şi oftă.

— Escortaţi-l afară pe acest om, zise Previn când unul dintre străjerii de la Meraggio puse o mână înmănuşată pe umărul lui Locke. Vă rog să îl trataţi cum se cuvine.

— Bineînţeles, Jupâne Previn. Cât despre dumneavoastră... pe aici, domnule, rosti străjerul, în timp ce Locke era săltat din scaun de nu mai puţin de trei bărbaţi îndesaţi şi apoi însoţit cu entuziasm pe coridorul principal al galeriei publice, afară din foaier şi înapoi pe trepte. Ploaia se oprise şi oraşul avea mireasma proaspătă a aburului ce se înălţa din pietrele ude.

— Ar fi mai bine să nu te mai vedem pe-aici, îi spuse unul dintre străjeri. Trei dintre ei stăteau acolo, uitându-se la el, în vreme ce oamenii de afaceri îşi croiau drum pe scări în jurul său, nebăgându-l deloc în seamă. Nu acelaşi lucru se putea spune însă şi despre Jachetele Galbene, care îl priveau cu interes.

— Rahat, bombăni el şi porni cu pas iute spre sud-vest. Avea să treacă unul dintre podurile către Videnza, îşi zise el, şi să găsească unul dintre croitorii de acolo.

3

Ceasul-cu-apă bătea ceasul amiezii când Locke se întoarse la baza treptelor firmei Meraggio. Straiele deschise la culoare pe care le purtase „Tavrin Callas“ dispăruseră; Locke purta acum un pieptar întunecat din bumbac, pantaloni negri ieftini şi colanţi negri; părul îi era ascuns sub o tichie de catifea neagră şi în loc de cioc (care se dezlipise destul de greu – o dată şi-o dată tot o să se înveţe să aibă la el, din obişnuinţă, alifie dizolvantă) acum purta o mustaţă subţire. Obrajii îi erau roşii, iar hainele

erau deja asudate în câteva locuri. Ţinea în mâini un pergament (nescris) făcut sul şi îşi luă un accent talishan când păşi în foaier şi se adresă străjilor.

— Am nevoie de un grefier, rosti Locke. Nu am stabilit nici o întrevedere, nici nu am asociaţi aici; mă mulţumesc cu primul disponibil.

— Grefier, deci? Străjerul familiar de la registru îşi consultă listele. Aţi putea încerca la Daniella Montagu, în galeria publică, biroul şaisprezece. Sau poate... Etienne Acalo, biroul treizeci şi şase. Oricum, aveţi acolo o zonă de aşteptare împrejmuită.

— Sunteţi foarte drăguţ, zise Locke.

— Numele şi cartierul?

— Galdo Avrillaigne, spuse Locke. Sunt din Talisham.

— Ştiţi să scrieţi?

— Da, desigur, în afara cazurilor când nu mai ştiu, replică Locke.

Străjerul de la registru îl privi câteva secunde, până când unul dintre străjerii din spatele lui Locke chicoti; pe chipul străjerului de la registru apărură simptomele iluminării târzii, însă nu părea deloc amuzat.

— Semnaţi sau faceţi un semn aici, Jupâne Avrillaigne.

Locke acceptă pana întinsă şi făcu o semnătură cursivă şi complicată sub ceea ce scrisese străjerul – „GALLDO AVRILLANE“ – apoi făcu un semn prietenesc cu capul şi intră în contabilitate.

Pentru a doua oară, Locke examină iute galeria publică, în timp ce simula o năuceală blajină. În loc să se aşeze în zona de aşteptare, care era delimitată de balustrade din bronz, el porni drept spre tânărul bine îmbrăcat din spatele biroului douăzeci şi doi, care scria furios pe o bucată de pergament şi nu avea pe moment nici un client care să îi distragă atenţia. Locke se aşeză pe scaunul din faţa biroului său şi îşi drese glasul.

Bărbatul îşi ridică privirea către el; era un camorrean zvelt, cu părul castaniu lins şi dat pe spate şi cu ochelari pe ochii mari şi susceptibili. Purta o haină crem cu linii mov ca pruna vizibile la mâneci. Aceste linii se asortau cu tunica şi cu vesta; panglicile încreţite de mătase erau mov-închis cu crem. Un pic cam spilcuit, poate, iar bărbatul era mai înalt cu câţiva centimetri decât Locke, dar asta era o dificultate pe care o putea depăşi destul de uşor.

— Nu vă supăraţi, rosti Locke pe tonul cel mai vioi şi sporovăitor de nu-sunt-de-prin-partea-locului, ce aţi spune dacă v-aş propune să câştigaţi cinci coroane albe până la sfârşitul acestei după-amiezi?

— Eu... asta... cinci... domnule, mă tem că nu vă înţeleg. Ce pot face pentru dumneavoastră şi, de fapt, cine sunteţi?

— Mă numesc Galdo Avrillaigne, zise Locke. Sunt din Talisham.

— Nu mai spuneţi, replică bărbatul. Cinci coroane, ziceaţi? De obicei nu cer atât de mult pentru serviciile mele, dar aş dori să aud ce aveţi în gând.

— Nu voi avea nevoie de serviciile dumneavoastră, spuse Locke. Nu de serviciile dumneavoastră profesionale, vreau să zic, Jupâne...

— Magris, Armand Magris, spuse bărbatul. Însă nu ştiţi cine sunt şi nici nu doriţi…

— Fier alb, am zis. Locke scoase aceeaşi monedă pe care o pusese pe biroul lui Koreander Previn cu două ceasuri mai înainte. Făcu în aşa fel încât aceasta păru să răsară dintre degetele sale şi să rămână acolo; nu îşi dezvoltase niciodată abilitatea fraţilor Sanza de a juca monedele pe degete. Cinci coroane de fier alb pentru un fleac, chiar dacă unul mai neobişnuit.

— Cum adică neobişnuit?

— Am avut o serie de ghinioane, Jupâne Magris, îi explică Locke. Sunt reprezentantul comercial al lui Strollo şi Fiii, cel mai de seamă cofetar din tot Talishamul, furnizor de delicatese şi de dulciuri. Am venit cu o corabie din Talisham pentru o întrevedere cu câţiva potenţiali clienţi din Camorr – clienţi de vază, mă înţelegeţi. Doi Doni şi soţiile acestora, care se aşteaptă ca patronii mei să le însufleţească cinele cu noi experienţe gustative.

— Doriţi să întocmesc actele unui potenţial parteneriat sau al unei vânzări?

— Nimic atât de simplu, Jupâne Magris, nimic atât de simplu. Vă rog să îmi ascultaţi până la capăt necazul. Am fost trimis în Camorr pe mare, împreună cu o seamă de pachete. Aceste pachete conţineau produse din zahăr spun de o calitate şi de o delicateţe neîntrecute; delicatese pe care nici măcar renumiţii bucătari camorreni nu şi le pot închipui. Bomboane cu miez din frişcă alchimică... tarte de scorţişoară cu glazură de coniac Austershalin din

Emberlain... minuni. Urma să iau cina cu potenţialii noştri clienţi şi să am grijă să fie copleşiţi în mod corespunzător de entuziasm în legătură cu măiestria patronilor mei. Sumele despre care este vorba, dacă este să ne referim fie şi numai la aprovizionarea pentru serbări şi festivaluri, ei bine... contractul este foarte important.

— Nici nu mă îndoiesc, spuse Magris. Pare a fi o îndeletnicire foarte plăcută.

— Aşa ar fi, în afară de o întâmplare nefericită, zise Locke. Corabia care m-a adus aici, deşi iute precum ni se făgăduise, era infestată cu şobolani.

— Vai... sper că nu…

— Ba da, îl întrerupse Locke. Mărfurile mele. Excelentele mele mărfuri erau depozitate în pachete destul de uşoare. Le ţineam cu mine, nu în cală; din păcate, asta se pare că le-a înlesnit munca şobolanilor. Mi-au năpădit produsele cu înfometare; tot ce transportam a fost distrus.

— Mă doare să aud de pierderea dumneavoastră, spuse Magris. Cu ce vă pot fi de folos?

— Aveam marfa depozitată laolaltă cu hainele, explică Locke. Şi iată şi cel din urmă aspect stânjenitor al situaţiei mele: de la ronţăituri şi, ăă, excremente, dacă pot fi atât de nedelicat... garderoba mea a fost distrusă complet. M-am îmbrăcat simplu pentru călătorie şi acum acesta este singurul set complet de haine pe care îl mai am.

— Zeii să ne ferească, ce încurcătură! Are cumva patronul dumneavoastră cont aici, la Meraggio? Aveţi credit astfel încât să puteţi retrage banii necesari achiziţionării altor haine?

— Din păcate, nu, zise Locke. Ne-am gândit să ne facem cont; chiar eu insist de multă vreme să-l facem. Dar momentan nu avem aşa ceva, iar invitaţia la cină este pentru această seară şi este cât se poate de presantă; nespus de presantă, de fapt. Deşi nu îmi pot prezenta produsele, pot măcar să mă prezint eu cu scuzele de rigoare – nu doresc să jignesc pe nimeni. Unul dintre potenţialii noştri clienţi este, ăă, un om foarte mofturos şi greu de mulţumit. *Foarte* mofturos şi greu de mulţumit. Nu s-ar face să îi trag clapa complet. Nu încape îndoială că s-ar spune apoi, în cercul său, că Strollo şi Fiii nu este o firmă de încredere. Plângerile nu s-ar referi doar la produsele noastre, ci de-a dreptul la manierele noastre.

— Da, unii dintre Doni sunt... foarte conservatori în privinţa obiceiurilor. Şi totuşi nu îmi dau seama cum vă pot fi de ajutor în toată povestea asta.

— Suntem cam de aceeaşi talie, domnule, cam de aceeaşi talie, din fericire. Iar gustul dumneavoastră este de-a dreptul minunat, Jupâne Magris; parcă am fi fraţi despărţiţi la naştere, atât de mult ne asemănăm când vine vorba de croieli şi de culori. Sunteţi puţin mai înalt decât mine, dar cu siguranţă pot trece peste acest impediment pentru câteva ceasuri. V-aş ruga, domnule, v-aş *implora* – ajutaţi-mă împrumutându-mi un set de haine potrivit. Trebuie să iau cina cu nişte Doni în seara asta; ajutaţi-mă să arăt cum se cuvine, astfel încât patronii mei să îşi poată salva reputaţia din toată afacerea asta.

— Doriţi... doriţi să vă împrumut o haină, pantaloni, colanţi, pantofi şi toate celelalte accesorii de trebuinţă?

— Întocmai, spuse Locke, cu făgăduinţa cât se poate de sinceră că voi avea grijă de fiecare cusătură de parcă ar fi fost ultima de pe lume. Mai mult decât atât, vă propun şi o garanţie de cinci coroane de fier alb; păstraţi-o până vă înapoiez toate hainele, cât şi după aceea. Cu siguranţă că este leafa pe o lună sau două, pentru un lucru atât de neînsemnat.

— Este, este... o sumă frumuşică. Totuşi, zise Magris, ca şi cum ar fi încercat să îşi înăbuşe un surâs răutăcios, situaţia este... cam ciudată, după cum cred că vă daţi seama.

— Vai, îmi dau seama, domnule, îmi dau seama. Nu pot să vă conving cumva să aveţi milă de mine? Nu sunt prea mândru ca să vă implor, Jupâne Magris – la mijloc e mai mult decât slujba mea. E vorba şi de reputaţia patronilor mei.

— Fără îndoială, spuse Magris. Fără îndoială. Păcat că şobolanii nu vorbesc therina; pun rămăşag că ar depune o mărturie minunată.

— Şase coroane de fier alb, plusă Locke. Mai mult de-atât nu mă ţine punga. Vă implor, domnule...

— Chiţ-chiţ, continuă Magris. Chiţ-chiţ, ar zice ei. Şi ce mai şobolani graşi ar fi după toată povestea asta; ce obrăznicături mici şi rotofeie. Ar depune mărturie şi apoi ar implora să fie urcaţi iarăşi pe o corabie şi trimişi îndărăt în Talisham, ca să îşi continue benchetuiala. Strollo şi Fiii ar

putea avea angajaţi credincioşi pe viaţă; deşi cam mici, ce-i drept.

— Jupâne Magris, asta este…

— Nu eşti din Talisham de fapt, nu-i aşa?

— Jupâne Magris, *vă rog…*

— Eşti unul dintre micile *teste* ale lui Meraggio, nu-i aşa? Aşa cum a fost prinsă biata Willa, luna trecută. Magris nu îşi mai putea ţine în frâu voioşia; era cât se poate de mulţumit de sine. Îl poţi informa pe bunul Jupân Meraggio că demnitatea mea nu dispare la vederea unor monede din fier alb; nu i-aş dezonora niciodată instituţia luând parte la un asemenea joc. Îi vei transmite, nădăjduiesc, toate cele bune din partea mea?

Locke cunoscuse frustrarea cu multe alte ocazii, astfel încât îi fu destul de uşor să-şi înăbuşe impulsul de a sări peste biroul lui Magris, ca să-l strângă de gât. Oftând în sinea lui, îşi lăsă privirea să rătăcească prin cameră – dincolo de una dintre galeriile de la al doilea nivel se afla însuşi Meraggio.

Giancana Meraggio purta o redingotă după moda zilei, largă şi deschisă, cu mâneci evazate şi cu nasturi lustruiţi din argint. Haina, pantalonii şi cravatele erau de un albastru-închis deosebit de plăcut, culoarea cerului chiar dinainte de Lumina-falsă. Nu era nimic ostentativ, dar hainele erau elegante, bogate şi subtile într-un fel care le scotea în evidenţă valoarea fără să deranjeze simţurile. Sigur era Meraggio, căci pe partea dreaptă a hainei avea prinsă o orhidee – aceea era singura cochetărie a lui Meraggio: o orhidee proaspătă culeasă în fiecare zi ca să îi împodobească hainele.

Judecând după consilierii şi slujitorii care îl urmau îndeaproape, Locke estimă că Meraggio era cam de aceeaşi talie şi înălţime cu el.

Planul păru să se înfiripe de nicăieri; trecu printre gândurile sale ca o trupă ce se pregăteşte să abordeze o corabie. Într-o clipită, fu subjugat de el în vreme ce i se desfăşura în faţa ochilor minţii, limpede ca mersul în linie dreaptă. Renunţă la accentul talishan şi surâse către Magris.

— O, eşti prea isteţ pentru mine, Jupâne Magris. Mult prea isteţ. Felicitările mele; ai avut toată dreptatea să refuzi. Şi nu te teme, îi voi raporta personal lui Meraggio,

chiar în acest moment. Perspicacitatea ta nu va trece neobservată. Acum, te rog să mă scuzi...

4

În spate la Meraggio se afla o intrare de serviciu care dădea spre o alee largă, pe unde veneau livrările pentru cămări şi bucătării. Tot aici ieşeau în pauze ospătarii. Cei de-abia angajaţi în slujba contabilităţii primeau răgazuri scurte, în vreme ce membrii cu state vechi puteau avea la dispoziţie şi jumătate de ceas pentru a se odihni şi a mânca între ture. Un singur străjer plictisit se rezema de perete lângă uşa de serviciu, cu braţele încrucişate; prinse viaţă la apropierea lui Locke.

— Ce treabă ai?

— Nici una, de fapt, zise Locke. Voiam numai să vorbesc cu unul dintre ospătari, poate chiar cu unul dintre intendenţii bucătăriei.

— Aici nu-i parc public. Mai bine du-te şi te plimbă în altă parte.

— Fii şi tu înţelegător, spuse Locke. Într-una din mâini îi apăru un solon, ţinut convenabil la îndemâna străjerului. Caut o slujbă, atâta tot. Vreau doar să vorbesc cu câţiva ospătari şi intendenţi, bine? Cu cei care nu lucrează acum. Nu o să le stau în cale celorlalţi.

— Păi, ai grijă să faci aşa. Străjerul strecură moneda de argint în buzunar. Şi nu te întinde prea mult.

Înăuntru, chiar după intrarea de serviciu, camera de primire era neîmpodobită, cu tavanul jos şi rău mirositoare. Vreo şase ospătari tăcuţi se rezemau de pereţi sau umblau dintr-o parte în alta; unul sau doi sorbeau ceai, pe când ceilalţi păreau să savureze simpla plăcere oferită de statul degeaba. Locke îi măsură iute din ochi, îl alese pe cel mai apropiat de înălţimea şi talia lui şi păşi repede până la om.

— Am nevoie de ajutorul tău, spuse el. Face cinci coroane şi nu o să ia mai mult de câteva minute.

— Cine naiba mai eşti şi tu?

Locke apucă una din mâinile ospătarului şi strecură o coroană de fier alb în ea. Omul îşi trase mâna, apoi se uită la ce avea în palmă. Ochii părură că încearcă să-i sară din orbite.

— Pe alee, rosti Locke. Trebuie să vorbim.

— Pe toţi zeii, chiar că trebuie, zise omul, un bărbat cu faţă de buldog şi început de chelie, cam de vreo treizeci şi ceva de ani.

— Lucrez pentru Duce, spuse Locke. Trebuie să îi transmit un mesaj lui Meraggio, însă nu pot fi văzut în contabilitate îmbrăcat aşa cum sunt acum. Sunt nişte... complicaţii.

Locke vântură paginile goale de pergament către ospătar; acestea erau înfăşurate într-un cilindru îngust.

— Eu, ăă, pot să duc chestia aia pentru tine, spuse ospătarul.

— Am ordine clare, îl întrerupse Locke. Trebuie să i le dau personal, nici mai mult, nici mai puţin. Trebuie să intru în sala aia şi să nu dau de bănuit; am nevoie de doar cinci minute. Aşa cum ţi-am zis, face cinci coroane. Metal rece şi bun de cheltuit, chiar în după-amiaza asta. Trebuie să arăt ca un ospătar.

— Rahat, spuse ospătarul. De obicei avem nişte ţoale de schimb la îndemână... haine negre şi câteva şorţuri. Aş putea să-ţi fac rost de aşa ceva, dar astăzi e zi de spălat. Nu găseşti nimic de genul ăsta pe aici.

— Cum să nu! îl contrazise Locke. Porţi exact ceea ce îmi trebuie.

— Hei, stai puţin. Nu se poate...

Locke înşfăcă mâna ospătarului şi strecură încă patru coroane de fier alb în ea.

— Ai mai ţinut vreodată atâta bănet în mână?

— Slăviţi fie cei Doisprezece, nu! murmură omul. Îşi linse buzele, se uită la Locke câteva secunde, apoi încuviinţă scurt. Ce trebuie să fac?

— Urmează-mă, spuse Locke. O să rezolvăm iute şi uşor.

— Am cam douăzeci de minute la dispoziţie, zise ospătarul. După care trebuie să mă întorc în sală.

— După ce isprăvesc, nici nu o să mai conteze, replică Locke. Îi voi spune lui Meraggio că ne-ai ajutat, pe amândoi; o să ieşi din încurcătură.

— Ăă, bine. Unde mergem?

— Chiar după colţ... Avem nevoie de un han.

Umbra Primitoare se afla în imediata apropiere a Contabilităţii Meraggio. Era destul de curat, ieftin şi golit

de articole de lux – genul de loc care găzduia curieri, cărturari, scribi, slujitori şi funcţionari mărunţi, mai degrabă decât oameni de afaceri importanţi. Locul era un pătrat cu două caturi, construit în jurul unui spaţiu central deschis, după modelul unei vile din epoca Tronului Therin. În centrul acestei curţi se afla un măslin înalt, cu frunze ce foşneau plăcut în lumina soarelui.

— O cameră cu fereastră, doar pentru o zi, spuse Locke. Puse monedele pe tejghea. Hangiul o luă grăbit înainte, cu cheia în mână, şi îi conduse pe cei doi la o cameră de la al doilea cat marcată cu „9“.

Camera 9 avea două canapele care se puteau desface, o fereastră acoperită cu hârtie uleiată, un mic şifonier şi nimic altceva. Proprietarul Umbrei Primitoare se înclină la plecare şi îşi ţinu gura. La fel ca majoritatea hangiilor camorreni, orice întrebări ar fi putut avea în legătură cu muşteriii săi sau cu treburile acestora tindeau să dispară când arginţii se iveau pe tejghea.

— Cum te cheamă?

Locke închise uşa camerei şi trase zăvorul.

— Benjavier, răspunse ospătarul. Eşti, ăă, sigur... că o să meargă aşa cum mi-ai zis?

Drept răspuns, Locke îşi scoase punga cu bani şi o puse în mâna lui Benjavier.

— Mai sunt vreo două coroane înăuntru, în afara celor pe care le vei primi. Plus ceva aur şi argint. Cuvântul meu este la fel de sigur ca banii ăştia şi poţi păstra punga drept garanţie până mă întorc.

— Pe toţi zeii! exclamă Benjavier. Totul este... este cât se poate de ciudat. Mă întreb ce oi fi făcut ca să merit asemenea noroc incredibil?

— Cei mai mulţi oameni nu fac nimic ca să merite ceea ce le aduc zeii în cale, spuse Locke. Trecem la treabă?

— Da, da. Benjavier îşi dezlegă şorţul şi i-l azvârli lui Locke; începu apoi să lucreze la jachetă şi la pantaloni. Locke îşi dădu jos tichia de catifea. Măi să fie, păr cărunt – nu-ţi arăţi deloc anii... la faţă, vreau să spun.

— Am fost binecuvântat dintotdeauna cu trăsături tinereşti, replică Locke. Mi-a fost de ceva folos în slujba Ducelui. O să am nevoie şi de pantofii tăi – ai mei ar părea nelalocul lor sub toate chestiile astea elegante.

Mişcându-se iute, cei doi bărbaţi îşi scoaseră hainele şi le schimbară între ei până când Locke rămase în mijlocul camerei, înveşmântat ca un ospătar de la Meraggio, cu şorţul maroniu legat la brâu. Benjavier stătea întins pe unul din paturi în maiou şi nădragi, plimbând punga cu monede zornăitoare dintr-o mână în cealaltă.

— Ei bine? Cum arăt?

— Arăţi foarte fercheş, spuse Benjavier. O să te integrezi de minune.

— Bun. Cât despre tine, tu arăţi de-a dreptul bogat. Aşteaptă-mă aici cu uşa încuiată; mă întorc repede. O să bat la uşă de cinci ori, ai înţeles?

— Sună bine.

Locke închise uşa în urma sa, se zori pe scări, traversă curtea şi ieşi iar în stradă. Se întoarse pe ocolite la Meraggio, astfel încât să intre prin faţă şi să-l evite pe străjerul de la intrarea de serviciu.

— Nu ar trebui să intri şi să ieşi pe aici, îi spuse străjerul de la registru, când Locke dădu buzna în foaier, roşu la faţă şi leoarcă de sudoare.

— Ştiu, îmi pare rău. Locke flutură sulul nescris de pergament pe sub nasul omului. Am fost trimis să aduc asta pentru unul dintre notari; unul din membrii din *galeria privată,* trebuie să adaug.

— A, iartă-mă. Nu mai sta, atunci; du-te.

Locke intră în mulţimea din sala de la Meraggio pentru a treia oară, recunoscător pentru numărul redus de priviri care zăboviră asupra lui în timp ce trecu grăbit. Îşi croi drum cu agilitate printre oamenii îmbrăcaţi elegant şi se feri din calea ospătarilor care duceau tăvi de argint acoperite – avu grijă să dea din cap, cât se poate de familiar şi de prietenos, când trecu pe lângă ei. Peste câteva momente, găsi ceea ce căuta: doi străjeri care se rezemau de un perete, cu capetele apropiate şi adânciţi în conversaţie.

— Păreţi vioi, domnilor, zise Locke când ajunse în faţa lor; fiecare din ei era mai solid cu cel puţin treizeci de kilograme decât el. Ştie vreunul din voi un om pe nume Benjavier? Este unul dintre colegii mei ospătari.

— Îl ştiu din vedere, răspunse unul din străjeri.

— Este într-un rahat mare de tot, spuse Locke. Este la Umbra Primitoare şi tocmai a dat greş la unul dintre

testele lui Meraggio. Trebuie să îl aduc înapoi; şi trebuie să vă iau pe voi doi ca să mă ajutaţi.

— Unul dintre testele lui Meraggio?

— Ştiţi voi, zise Locke. Cum i-a făcut lui Willa.

— A, ei. Funcţionara aia din sectorul public. Benjavier, ai spus? Ce a făcut?

— L-a vândut pe bătrân, şi Meraggio nu este mulţumit deloc. Ar trebui să facem asta cât de curând şi să nu mai zăbovim.

— Ăă... sigur, sigur.

— Hai afară, pe ieşirea de serviciu.

Locke se plasă cu mare grijă, astfel încât să pară că merge încrezător pe lângă străjeri, când de fapt îi urma prin bucătărie, pe coridoarele de serviciu şi, într-un sfârşit, în camera de primire. Trecu înaintea lor şi cei doi străjeri îl urmară îndeaproape când ieşi pe alee, făcându-i nonşalant cu mâna străjii de acolo. Bărbatul nu dădu nici un semn că l-ar fi recunoscut; Locke văzuse deja cu ochii lui cam o duzină de ospătari. Fără îndoială că un străin ar fi putut trece drept unul dintre aceştia pentru o bucată de vreme, iar lui îi trebuia chiar mai puţin de-atât.

Câteva minute mai târziu, bătu puternic la uşa camerei 9 de la Umbra Primitoare, de cinci ori. Benjavier întredeschise uşa, numai ca aceasta să fie împinsă până la capăt de braţul ţeapăn al lui Locke, care avea ceva din maniera folosită când i se prezentase drept „Nocturn“ lui Don Salvara.

— A fost un test de *loialitate*, Benjavier, rosti Locke pe când intra furios în cameră, cu privirea ca de gheaţă. Un test de loialitate. Şi ai dat-o în bară. Luaţi-l şi ţineţi-l, băieţi!

Cei doi străjeri îl înhăţară pe ospătarul pe jumătate gol, care se holba la ei şocat.

— Dar... dar eu nu am... dar ai zis…

— Treaba ta este să-i serveşti pe clienţii lui Meraggio şi să meriţi încrederea domnului Meraggio. Treaba mea este să găsesc oameni care nu merită această încredere şi să le vin de hac. Mi-ai vândut uniforma ta blestemată. Locke mătură coroanele de fier alb şi punga de pe pat; lăsă monedele să cadă în săculeţul de piele pe când continuă: Aş fi putut fi un hoţ. Aş fi putut fi un *asasin.* Şi tu m-ai fi

lăsat să ajung direct la domnul Meraggio, cu deghizarea perfectă.

— Dar tu... o, zeii să mă păzească, nu poţi vorbi serios, nu se poate întâmpla aşa ceva!

— Oare oamenii ăştia ţi se par neserioşi? Îmi pare rău, Benjavier! Nu-i nimic personal, însă ai luat o hotărâre foarte proastă. Locke deschise uşa. Bun, afară cu el. Înapoi la Meraggio, cât puteţi de repede.

Benjavier se zbătu, mârâind şi strigând: „Nu, nu, nu puteţi, am fost credincios toată...“

Locke îl înşfăcă de bărbie şi îl privi drept în ochi.

— Dacă opui rezistenţă, îi spuse el, dacă loveşti, zbieri sau continui să faci scandal, chestiunea asta va ajunge mai sus de Meraggio, pricepi? Vom chema straja. Vom pune să fii dus în lanţuri la Palatul Răbdării. Domnul Meraggio are mulţi prieteni la Palatul Răbdării. Cazul tău ar putea să se rătăcească vreo câteva luni bune. Ai putea ajunge să stai într-o cuşcă de păianjen şi să cugeţi la greşelile tale până o să înceapă să cadă ploile de *iarnă*. M-am făcut înţeles?

— Da, suspină Benjavier. O, zeilor, îmi pare rău, îmi pare rău...

— Nu mie trebuie să-mi ceri iertare. Acum, aşa cum ziceam, hai să-l ducem repede înapoi. Domnul Meraggio o să vrea să stea de vorbă cu el.

Locke îi conduse înapoi la contabilitate, în timp ce Benjavier suspina resemnat. Locke intră în camera de primire, chiar pe lângă străjerul speriat de la uşa de serviciu şi mugi.

— Goleşte camera asta. *Acum!*

Câţiva dintre ospătari păreau să fie pe punctul de a riposta, dar la vederea lui Benjavier, îmbrăcat pe jumătate şi ţinut bine de cei doi străjeri, părură să renunţe la asta şi să se convingă că ceva era în neregulă. Ieşiră în grabă din cameră, şi Locke se întoarse către străji.

— Ţineţi-l aici, le zise el. Eu mă duc după domnul Meraggio; ne vom întoarce în câteva momente. Camera asta trebuie să rămână neocupată până ne întoarcem. Spuneţi-le ospătarilor să se odihnească în altă parte.

— Hei, ce se petrece?

Străjerul de la uşa de serviciu îşi vârî capul în camera de primire.

— Dacă ţii la slujba ta, spuse Locke, ţine-ţi ochii pe aleea aia şi nu mai lăsa pe nimeni înăuntru. Meraggio o să ajungă aici în curând şi o să fie ţâfnos, aşa că e mai bine să nu-i atragi atenţia.

— Cred că are dreptate, Laval, zise unul dintre străjerii care îl ţineau pe Benjavier.

— Ăă... sigur, sigur.

Omul se făcu nevăzut.

— Cât despre tine, continuă Locke, apropiindu-se de Benjavier, aşa cum ţi-am zis, nu-i nimic personal. Pot să-ţi dau un mic sfat? Nu te juca. Nu îl poţi minţi pe Meraggio. Nici unul dintre noi nu ar putea, nici în cea mai bună zi a noastră. Mărturiseşte-i de îndată. Fii sincer până la capăt. M-ai înţeles?

— Da, scânci Benjavier. Da, vă rog, o să fac orice!

— Nu trebuie să faci *nimic.* Dar, dacă vrei ca domnul Meraggio să fie milostiv sau înţelegător, atunci pe numele zeilor, mărturiseşte-i naibii şi fă-o degrabă. Fără jocuri, ne-am înţeles?

— D-da, da, orice...

— O să mă întorc în curând, spuse Locke şi se răsuci pe călcâie, pornind spre uşă. Pe când ieşea din camera de primire, îşi îngădui un scurt rânjet de plăcere; străjerii care îl ţineau pe Benjavier păreau acum aproape la fel de înspăimântaţi de el ca şi ospătarul. Era ciudat cât de uşor putea fi pretinsă autoritatea, folosind câteva prosteli pompoase. Îşi croi drum prin pasajele de serviciu şi prin bucătării, înapoi în sala publică.

— Nu vă supăraţi, îl întrebă Locke pe primul străjer care îi ieşi în cale. Îl găsesc cumva pe domnul Meraggio în galeriile membrilor?

Locke flutură sulul nescris de pergament de parcă ar fi fost o chestiune ce nu suporta amânare.

— Din câte ştiu, cred că este la cel de-al treilea nivel, primind rapoarte, răspunse străjerul.

— Vă mulţumesc.

Locke urcă pe scările largi din fier negru ce duceau până la prima galerie a membrilor, făcându-le un semn cu capul celor doi străjeri de la baza scărilor. Uniforma sa părea o garanţie suficientă pentru accesul la galerii, dar ţinu pergamentul la vedere, strâns cu ambele mâini, ca o asigurare suplimentară. Cercetă cu privirea galeriile de la

primul cat, nu văzu nici urmă de Meraggio şi urcă mai departe.

Îl găsi pe Giancana Meraggio la al treilea cat, întocmai cum îi spusese străjerul. Meraggio stătea şi se uita distrat la galeria publică, în timp ce asculta doi contabili din spatele său care-i citeau cifre de pe tablete de ceară, cifre care însemnau foarte puţin pentru Locke. Meraggio nu părea să aibă vreo gardă de corp prin preajmă; era limpede că se simţea în siguranţă între hotarele regatului său comercial. Cu atât mai bine. Locke păşi lângă el, savurând aroganţa gestului, şi rămase pe loc, aşteptând să fie remarcat.

Contabilii şi câţiva membri din galerie începură să şuşotească; după câteva secunde, Meraggio se întoarse şi îl ţintui pe Locke cu privirea sa pătrunzătoare ca un felinar de furtună. Fu nevoie doar de un minut pentru ca privirea să treacă de la iritare la suspiciune.

— Tu *nu* lucrezi pentru mine, rosti Meraggio.

— Aduc salutări din partea lui Capa Raza al Camorrului, zise Locke, cu un glas scăzut şi respectuos. Trebuie să vă aduc la cunoştinţă o chestiune foarte gravă, domnule Meraggio.

Stăpânul contabilităţii se uită lung la el, apoi îşi scoase ochelarii şi îi îndesă într-un buzunar al hainei.

— Deci este adevărat. Am auzit eu că Barsavi a avut soarta oricărui trup pieritor. Şi acum stăpânul tău îşi trimite lacheul la mine. Ce drăguţ din partea lui. Ce doreşte?

— Dorinţa lui se potriveşte cu interesul dumneavoastră, domnule Meraggio. Sunt aici ca să vă salvez viaţa.

Meraggio pufni.

— Nu prea se poate spune că viaţa mea este în primejdie, bunul şi inadecvat îmbrăcatul meu prieten. Asta-i casa mea şi oricare străjer de aici ţi-ar tăia coaiele la primul cuvânt pe care l-aş rosti. Dacă aş fi în locul tău, aş începe prin a explica de unde ai făcut rost de uniforma aia.

— Am cumpărat-o de la unul dintre ospătarii dumneavoastră, un om pe nume Benjavier, zise Locke. Ştiam că este maleabil, deoarece face parte din complotul prin care se urmăreşte eliminarea dumneavoastră.

— Ben? La naiba – ce dovadă ai?

— Am pus câţiva străjeri de-ai dumneavoastră să îl reţină la intrarea de serviciu, aşa despuiat cum este acum.

— Cum adică *ai pus* câţiva străjeri de-ai *mei* să îl reţină? Cine naiba te crezi?

— Capa Raza mi-a dat sarcina de a vă salva viaţa, domnule Meraggio. V-am expus situaţia aşa cum se înfăţişează ea. Cât despre cine sunt eu, ei bine, se întâmplă să fiu *salvatorul* dumneavoastră.

— Străjerii şi ospătarii mei…

— *Nu sunt de încredere,* şuieră Locke. Sunteţi orb? Nu am cumpărat hainele astea de la un negustor de haine la mâna a doua; am venit aici prin intrarea de serviciu, am oferit câteva coroane, iar omul dumneavoastră, Benjavier, şi-a scos uniforma uite-aşa! Locke pocni din degete. Străjerul dumneavoastră de la intrarea de serviciu m-a strecurat înăuntru pentru mult mai puţin – pentru numai un solon. Oamenii dumneavoastră nu sunt din piatră, domnule Meraggio; le *supraestimaţi* loialitatea.

Meraggio se holbă la el, simţind cum îi urcă sângele în obraji; părea pe punctul de a-l lovi pe Locke. În loc să facă asta, tuşi şi întinse mâinile în faţă, cu palmele îndreptate în sus.

— Zi-mi ceea ce ai venit să-mi zici, rosti el. O să văd eu ce este de făcut după aceea.

— Contabilii dumneavoastră mă stânjenesc. Spuneţi-le să plece ca să putem discuta între patru ochi.

— Nu-mi spune tu ce să fac în propria mea…

— Ba o să vă *spun* ce să faceţi, la naiba! scuipă Locke. Sunt afurisita dumneavoastră de *gardă de corp*, domnule Meraggio. Sunteţi în pericol de moarte; fiecare minut contează. Ştiţi deja că aveţi cel puţin un ospătar compromis şi un străjer corupt; cât veţi mai continua să mă împiedicaţi să vă ţin în viaţă?

— De ce îl interesează atât de mult pe Capa Raza siguranţa mea?

— Confortul dumneavoastră personal nu înseamnă nimic pentru el, explică Locke. Siguranţa lui *Meraggio,* în schimb, este de o importanţă capitală. Pe numele dumneavoastră s-a întocmit un contract de asasinare de către interese comerciale verrari care doresc ca avuţia Camorrului să scadă. Raza a preluat puterea acum patru zile; asasinarea dumneavoastră ar zgudui din temelii

oraşul. Păianjenul şi straja oraşului ar da iama printre oamenii lui Raza, în căutare de răspunsuri. Pur şi simplu *nu* îşi poate permite ca dumneavoastră să păţiţi ceva. Trebuie să păstreze stabilitatea în oraş, întocmai ca Ducele.

— Şi cum de ştie stăpânul tău de toate astea?

— Un cadou din partea zeilor, replică Locke. Au fost interceptate nişte scrisori, în timp ce agenţii stăpânului meu investigau o cu totul altă problemă. Vă rog, spuneţi-le contabililor să plece.

Meraggio cugetă câteva secunde, apoi mârâi şi le făcu semn slujitorilor săi să plece, cu o mişcare nervoasă a încheieturii. Aceştia se traseră îndărăt, cu ochii mari de mirare.

— Pe urmele dumneavoastră se află cineva foarte neplăcut, continuă Locke. Treaba va fi dusă la capăt cu arbaleta; asasinul este lashan. Se pare că armele sale au fost modificate de un Mag-Juruit karthan. Este al naibii de alunecos şi îşi nimereşte ţinta aproape fără greş. Puteţi să vă simţiţi măgulit; suntem de părere că a solicitat o recompensă de zece mii de coroane.

— E cam mult de digerat, Jupâne…

— Numele meu nu este important, îl întrerupse Locke. Veniţi cu mine în camera de primire din spatele bucătăriilor. Puteţi vorbi chiar dumneavoastră cu Benjavier.

— Camera de primire din spatele bucătăriilor? Meraggio se încruntă tare. Până acum nu mi-ai oferit nici un motiv care să mă facă să cred că nu încerci chiar tu să mă atragi acolo pentru vreo ticăloşie.

— Domnule Meraggio, zise Locke, purtaţi mătase şi bumbac, nu zale. V-aş fi putut înjunghia deja de câteva minute. Dacă stăpânul meu v-ar fi vrut mort, maţele dumneavoastră ar fi fost deja împrăştiate pe covor. Nu trebuie să-mi mulţumiţi – nu trebuie nici măcar să vă *placă* de mine –, dar, pentru numele zeilor, vă rog să înţelegeţi că mi s-a poruncit să vă păzesc şi că nimeni *nu* refuză ordinele lui Capa din Camorr.

— Hmmm. O întrebare, dacă se poate. Este un om la fel de formidabil ca Barsavi acest Capa Raza?

— Barsavi a murit plângând la picioarele lui, spuse Locke. Barsavi şi toţi copiii lui. Puteţi să trageţi singur concluziile.

Meraggio îşi puse ochelarii la loc pe nas, îşi aranjă orhideea şi îşi puse mâinile la spate.

— Vom merge în camera de primire, rosti el. După tine.

5

Atât Benjavier, cât şi străjile fură de-a dreptul îngroziţi când Meraggio dădu buzna în camera de primire în spatele lui Locke; Locke înţelese că ei erau mult mai obişnuiţi cu toanele lui decât el, şi probabil că ceea ce-i puteau citi pe chip era ceva cât se poate de neplăcut.

— Benjavier, Benjavier, nu-mi vine să cred! rosti Meraggio. După tot ceea ce am făcut pentru tine – după ce te-am luat la mine şi am rezolvat problema aia cu căpitanul de pe fosta ta corabie... Nu am cuvinte!

— Îmi pare rău, domnule Meraggio, zise ospătarul, ai cărui obraji erau mai uzi decât acoperişul înclinat al unei case pe timp de furtună. Îmi pare atât de rău, nu am vrut să vă fac rău...

— Nu ai *vrut* să-mi faci rău? Este *adevărat,* ceea ce mi-a spus omul ăsta?

— Of, da, zeii să mă ierte, domnule Meraggio, este *adevărat*. E totul adevărat. Îmi pare rău, îmi pare atât de rău... vă rog să mă credeţi...

— Taci din gură, luaţi-ar zeii văzul! Meraggio rămase cu gura căscată, ca un om care tocmai fusese plesnit. Privi în jurul său de parcă ar fi văzut camera de primire pentru prima oară, de parcă străjile în livrea ar fi fost nişte făpturi nepământene. Păru a fi pe punctul de a se poticni şi de a cădea pe spate; însă nu făcu decât să se întoarcă spre Locke, cu pumnii încleştaţi. Zi-mi tot ce ştii, mârâi el. Iau zeii drept martori: toţi cei implicaţi în treaba asta o să afle măsura puterii mele, o jur!

— Toate la timpul lor. *Trebuie* să supravieţuiţi zilei de azi. Aveţi apartamente particulare deasupra galeriei de la al patrulea cat, nu-i aşa?

— Bineînţeles.

— Haideţi acolo imediat, spuse Locke. Azvârliţi-l pe bietul nenorocit într-o cămară; sunt sigur că veţi găsi una potrivită. Puteţi să vă ocupaţi de el după ce se isprăveşte toată treaba asta. Pentru moment, timpul nu este de partea noastră.

Benjavier izbucni în hohote de plâns din nou, iar Meraggio încuviinţă, cu o expresie scârbită.

— Puneţi-l pe Benjavier într-o cămară şi ferecaţi uşa. Voi doi, staţi de pază. Iar *tu…*

Străjerul de la uşa de serviciu vârâse iarăşi capul de după colţ. Se înroşi tot la faţă.

— Dacă mai laşi o singură persoană neautorizată, fie şi un *copilaş,* să intre pe uşa aia astăzi, voi pune să ţi se taie coaiele şi să-ţi fie înlocuite cu cărbuni încinşi. Ai înţeles?

— C-cât se poate de clar, d-domnule Meraggio, să trăiţi!

Meraggio se întoarse şi ieşi valvârtej din cameră. De data asta Locke era în urma lui, grăbindu-se să ţină pasul cu el.

6

Apartamentele fortificate ale lui Giancana Meraggio erau pe potriva hainelor omului: bogat mobilate în cea mai subtilă manieră. Era limpede că bărbatul prefera să lase materialele şi măiestria să slujească drept ornamente principale.

Uşa din oţel armat se închise în urma lor, iar încuietoarea verrareană zornăi când se fixă iar în lemn. Meraggio şi Locke erau singuri. Elegantul ceas-cu-apă în miniatură de pe biroul lăcuit al lui Meraggio tocmai umplea bolul care marca primul ceas al după-amiezii.

— Aşa, rosti Locke. Domnule Meraggio, nu mai puteţi ieşi în sală până ce nu punem mâna pe asasin. *Nu* este sigur; ne aşteptăm ca atacul să se producă undeva între primul şi cel de-al patrulea ceas al după-amiezii.

— Asta va provoca unele probleme, zise Meraggio. Am afaceri de care trebuie să mă ocup; absenţa mea din sală va fi remarcată.

— Nu neapărat, îl contrazise Locke. Nu v-a trecut prin minte că suntem cam de aceeaşi statură? Şi că un om, în

umbrele uneia dintre galeriile superioare, poate fi uşor luat drept altul?

— Îmi... îmi propuneţi vă daţi drept *mine?*

— În scrisorile pe care le-am interceptat, am primit o informaţie care este nespus de avantajoasă pentru noi, îi explică Locke. Asasinul nu a primit o descriere amănunţită a înfăţişării dumneavoastră. Mai degrabă a fost instruit să tragă în *singurul* om din contabilitate care poartă o *orhidee mare* la pieptul hainei. Dacă m-aş îmbrăca în hainele dumneavoastră şi aş sta în locul dumneavoastră obişnuit din galerie, cu o orhidee prinsă la haină – ei bine, săgeata aceea mă va viza pe mine.

— Îmi vine greu să cred că eşti atât de altruist încât să doreşti să îmi iei locul, dacă acest asasin este atât de primejdios pe cum mi-ai povestit.

— Domnule Meraggio, să-mi fie cu iertare, dar este limpede că nu m-am făcut înţeles, ripostă Locke. Dacă *nu* fac asta în numele dumneavoastră, stăpânul meu mă va omorî oricum. În plus, sunt ceva mai iscusit decât vă închipuiţi, când vine vorba să evit îmbrăţişarea Doamnei Îndelungatei Tăceri. În cele din urmă, răsplata care mi-a fost făgăduită pentru îndeplinirea cu succes a acestei misiuni... Ei bine, dacă aţi fi fost în pielea mea, aţi fi fost şi *dumneavoastră* dispus să înfruntaţi o săgeată.

— Şi eu ce să fac, în timpul ăsta?

— Relaxaţi-vă în apartamentele dumneavoastră, zise Locke. Ţineţi uşile ferecate. Distraţi-vă câteva ceasuri; nu cred că vom avea mult de aşteptat.

— Şi ce se întâmplă dacă asasinul apucă să tragă?

— Deşi este stânjenitor, spuse Locke, trebuie să recunosc că stăpânul meu mai are cel puţin alţi şase oameni în sala contabilităţii astăzi – vă rog să nu vă supăraţi. Unii dintre clienţii dumneavoastră nu sunt clienţi; sunt cei mai aprigi şi duri flăcăi pe care îi are Capa Raza, oameni extrem de pricepuţi când vine vorba de acţiuni rapide şi silenţioase. Când asasinul va trage, îl vor împresura. Prins între ei şi străjile dumneavoastră, nici nu va şti ce l-a lovit.

— Şi dacă nu eşti pe cât de iute te crezi? Dacă săgeata ajunge la ţintă?

— Atunci voi muri, iar dumneavoastră veţi fi încă în viaţă, şi stăpânul meu va fi mulţumit, răspunse Locke. Şi în

meseria noastră se depun jurăminte, domnule Meraggio. Îl slujesc pe Raza până la moarte. Deci ce aţi hotărât?

7

Locke Lamora ieşi din apartamentele lui Meraggio la unu şi jumătate, îmbrăcat în cele mai elegante straie pe care le purtase vreodată – de la haină şi vestă până la pantaloni. Acestea aveau albastrul-închis al văzduhului chiar înainte de Lumina-falsă şi i se părea că i se potriveşte de minune culoarea. Tunica albă de mătase era răcoroasă ca apa tomnatică de pârâu pe pielea lui; era proaspăt scoasă din şifonierul lui Meraggio, precum colanţii, pantofii, cravatele şi mănuşile. Părul îi era uns cu ulei de trandafiri şi dat pe spate; avea în buzunar o sticluţă cu esenţa respectivă, cât şi o pungă cu tyrini de aur pe care o săltase din sertarele garderobei lui Meraggio. Avea prinsă la piept orhideea lui Meraggio, încă fragedă; avea o mireasmă plăcută, ca de zmeură.

Contabilii lui Meraggio fuseseră informaţi în legătură cu mascarada, alături de câţiva dintre străjerii săi, aleşi pe sprânceană. Aceştia îi făcură semn cu capul lui Locke, pe când umbla la cel de-al patrulea cat al galeriei membrilor, punându-şi ochelarii lui Meraggio la ochi. O mare greşeală, după cum descoperi imediat; lumea se înceţoşă în jurul său. Locke îşi blestemă neatenţia pe când îi vârî la loc în haină – vechii ochelari purtaţi de Fehrwight erau falsuri, însă sigur că ochelarii lui Meraggio erau făcuţi pentru ochii acestuia. Demn de ţinut minte.

Nonşalant, ca şi cum totul era parte din planul său, Locke se îndreptă spre scările de fier negru şi coborî pe ele. De la distanţă, chiar semăna cu Meraggio îndeajuns pentru ca nimeni să nu comenteze; când ajunse la parter, în galeria publică, mări pasul destul de mult ca să scape doar cu câteva priviri curioase. Îşi scoase orhideea de la piept şi o îndesă în buzunar când intră în bucătărie.

La intrarea de la cămară le făcu celor doi străjeri cu mâna şi arătă în spate, peste umăr.

— Domnul Meraggio vrea ca voi doi să păziţi uşa din spate. Daţi-i o mână de ajutor lui Laval. Nu intră nimeni, aşa cum v-a spus. Sub ameninţarea pedepsei cu, ăă,

cărbunii încinşi. L-aţi auzit pe bătrân. Trebuie să stau de vorbă cu Benjavier.

Străjerii se uitară unul la celălalt şi încuviinţară; autoritatea închipuită pe care o avea acum Locke asupra lor părea atât de solidă, încât bănuia că ar fi putut să vină aici şi în lenjerie de damă şi ar fi primit acelaşi răspuns. Meraggio folosise probabil în trecut câţiva agenţi speciali pentru a-şi pune ordine în treburi; nu încăpea îndoială că Locke culegea roadele reputaţiei acestora.

Benjavier îşi ridică privirea când Locke intră în cămară şi închise uşa în urma sa. Pe chip i se putea citi o uluială pură; fu atât de surprins când Locke îi azvârli o pungă cu bani, încât săculeţul de piele îl lovi în ochi. Benjavier strigă şi căzu lângă perete, cu ambele mâini peste faţă.

— Rahat, zise Locke. Iartă-mă; am crezut că o s-o prinzi.

— Ce mai vrei acum?

— Am venit să îmi cer scuze. Nu am timp să îţi explic; îmi pare rău că te-am târât în toată povestea asta, dar am motivele mele şi anumite nevoi care trebuie satisfăcute.

— Îţi pare rău că m-ai târât în toată povestea asta? Glasul lui Benjavier suna spart; îşi trase nasul şi scuipă spre Locke. Despre ce *naiba* vorbeşti? Ce se petrece? Ce *crede* domnul Meraggio că am făcut?

— Nu am timp să îţi recit poezia. Ţi-am pus şase coroane în punga aia; o parte sunt în tyrini, ca să îi poţi folosi mai uşor. Viaţa ta nu va mai face doi bani dacă rămâi în Camorr; ieşi pe porţile de pe uscat. Ia hainele mele de la Umbra Primitoare; uite cheia.

De data asta, Benjavier prinse ce i se aruncă.

— Şi-acum... zise Locke. Fără alte blestemate de întrebări. O să te apuc de ureche şi o să te târăsc afară, pe alee; tu să te prefaci speriat de moarte. După ce dăm colţul şi nu ne mai vede nimeni, îţi voi da drumul. Dacă ţii cât de cât la viaţa ta, tai-o la Umbra Primitoare, îmbracă-te şi dispari naibii din oraş. Du-te în Talisham sau în Ashmere; în punga aia ai mai mult decât leafa ta pe un an. Ar trebui să te descurci cumva.

— Dar nu…

— Plecăm acum sau te las aici să mori, i-o tăie Locke. Explicaţiile sunt un lux; tu nu o să ai parte de ele. Îmi pare rău.

Un moment mai târziu, Locke îl târa pe ospătar de ureche în camera de primire; această metodă era bine cunoscută de străjerii sau gărzile din oraş. Benjavier se prefăcu foarte bine, tânguindu-se, plângând şi implorând să fie cruţat; cei trei străjeri de la uşa de serviciu îl priviră fără compătimire, în timp ce Locke îl târa prin faţa lor.

— Mă întorc în câteva minute, spuse Locke. Domnul Meraggio vrea să mai schimb vreo două vorbe între patru ochi cu sărmanul nemernic.

— O, în numele zeilor, nu îl lăsaţi să mă ducă de-aici! strigă Benjavier. O să mă rănească... vă rog!

Străjerii chicotiră când auziră asta, deşi cel care primise solonul de la Locke nu părea la fel de voios precum ceilalţi doi. Locke îl târî pe Benjavier pe alee şi după colţ; în momentul în care ieşiră din raza vizuală a celor trei străjeri, Locke îi dădu drumul.

— Du-te, îi zise el. Fugi ca un apucat. Le dau cam vreo douăzeci de minute până când îşi vor da seama ce dobitoci au fost şi apoi o să vină pe urma ta detaşamente întregi. Du-te!

Benjavier se holbă la el, apoi îşi clătină capul şi porni împleticindu-se către Umbra Primitoare. Locke se jucă cu unul din vârfurile mustăţii sale false în timp ce se uita după ospătar, după care se întoarse şi se pierdu în mulţime. Soarele îşi vărsa lumina şi dogoarea cu intensitatea obişnuită, iar Locke asuda puternic în noile sale veşminte elegante, însă, pentru câteva momente, lăsă să i se înfiripe pe chip un rânjet satisfăcut.

Porni spre nord, spre Parcul Doi Arginţi; în imediata apropiere a porţii de miazăzi a parcului se afla o prăvălie de accesorii bărbăteşti şi, în diferite cartiere, mai erau câţiva alchimişti negri care nu îl ştiau din vedere. Un pic de dizolvant ca să scape de mustaţă şi ceva care să îi readucă nuanţa naturală a părului. Odată ce punea mâna pe acele lucruri, avea să fie din nou Lukas Fehrwight, gata să îi viziteze pe Salvara şi să îi mai uşureze de câteva mii de coroane.

CAPITOLUL PAISPREZECE

Trei invitaţii

1

— O, Lukas! Surâsul lumină chipul Doñei Sofia când îl întâmpină la uşa conacului Salvara. Lumina galbenă se revărsă dincolo de el, în noapte; era puţin după al unsprezecelea ceas al serii. Locke se ascunsese pentru restul zilei care urmase trebii de la Meraggio şi trimisese familiei Salvara un bilet prin curier, informându-i că Fehrwight le va face o vizită târzie. Au trecut zile bune! Am primit biletul lui Graumann, dar începuserăm să ne facem griji pentru afacerile noastre – şi pentru tine, bineînţeles. Eşti teafăr?

— Doamnă Salvara, este o *plăcere* să vă văd din nou. Da, da... sunt teafăr şi nevătămat, mulţumesc de întrebare. Am avut de-a face cu nişte personaje de *proastă reputaţie* în ultima săptămână, însă totu-i spre bine; am făcut rost de o corabie, cu tot cu încărcătură, şi putem începe expediţia chiar săptămâna viitoare. Suntem foarte aproape să facem rost şi de a doua corabie.

— Ei bine, nu sta ca un curier pe trepte; intră, te rog. Conté! O să luăm nişte aperitive. Ştiu, adu câteva portocale de-ale mele, din soiul cel nou. O să fim în camera închisă.

— Desigur, doamnă. Conté îl privi pe Locke cu ochii mijiţi şi cu un surâs răutăcios. Jupâne Fehrwight, nădăjduiesc că noaptea vă găseşte cât se poate de sănătos.

— Sănătos tun, Conté.

— Minunat. Mă voi întoarce de îndată.

Aproape toate conacele camorrene aveau două saloane lângă holul de la intrare; unul era numit „camera îndatoririlor“, unde se desfăşurau întâlnirile cu străini şi alte afaceri formale. Era păstrată rece, imaculată şi mobilată scump; până şi covoarele erau atât de curate, încât ai fi putut mânca de pe jos. „Camera închisă“, în schimb, era menită cunoştinţelor apropiate şi de încredere, fiind de obicei mobilată pentru un confort maxim, într-o manieră ce reflecta personalitatea stăpânilor conacului.

Doña Sofia îl conduse în camera închisă a familiei, în care se găseau patru fotolii căptuşite bine, cu spătare înalte ce imitau tronurile. Deşi majoritatea saloanelor ar fi avut măsuţe lângă fiecare scaun, aceasta avea patru copăcei în glastre, puţin mai înalţi decât scaunele lângă care se aflau. Copacii miroseau a cardamon, o mireasmă care inunda camera.

Locke se uită mai îndeaproape la copăcei; nu erau puieţi, cum crezuse la început. Erau *miniaturi*... cumva. Frunzele lor erau puţin mai mari decât o unghie de-a sa; tulpinile nu erau mai groase decât un braţ de om, iar crengile se îngustau până la grosimea degetelor. Fiecare dintre copăcei ţinea între ramurile sale întortocheate un raft mic de lemn şi un felinar alchimic suspendat. Sofia le lovi uşor, şi acestea prinseră viaţă, umplând odaia cu o lumină chihlimbarie şi cu umbre verzui. Modelele proiectate de frunze pe pereţi erau fantastice şi odihnitoare, în acelaşi timp. Locke trecu un deget printre frunzele delicate şi subţiri ale celui mai apropiat copăcel.

— Măiestria dumneavoastră este incredibilă, Doña Sofia, zise el. Chiar şi pentru cineva obişnuit cu munca Maeştrilor noştri Plantatori... Pe noi ne interesează mai mult eficienţa şi profitul. Dumneavoastră, în schimb, aveţi *talent* din abundenţă.

— Mulţumesc, Lukas. Te rog, stai jos! Reducerea structurii plantelor mai mari este o artă veche, însă una pe care se întâmplă să o îndrăgesc în mod deosebit, ca un soi de hobby. Şi, după cum vezi, nu am uitat nici de eficienţă. Însă alta este marea minune din camera asta – văd că ai trecut la moda noastră camorreană!

— A, asta? Ei bine, unul dintre croitorii dumneavoastră a socotit că îmi face un hatâr; mi-a oferit un asemenea târg încât nu l-am putut refuza. Niciodată nu am mai petrecut atâta timp în Camorr; am hotărât că ar fi cazul să încerc să mă adaptez.

— Splendid!

— Da, într-adevăr, rosti Don Salvara, care tocmai intra în cameră, încheindu-şi nasturii de la mâneci. Mult mai bine decât straiele alea negre de prizonier vadran. Nu mă înţelege greşit – sunt cât se poate de potrivite pentru climatul nordic, dar aici arată de parcă ar încerca să îl

sugrume pe cel care le poartă. Şi acum, Lukas, ce s-a mai petrecut cu banii pe care i-am cheltuit?

— Un galion este sigur al nostru, zise Locke. Am făcut rost de echipaj şi de o marfă acceptabilă; voi supraveghea eu însumi încărcarea ei în zilele următoare. Va fi gata de plecare săptămâna viitoare. Şi am o informaţie promiţătoare pentru încă unul care să-l însoţească, gata în acelaşi interval.

— O „informaţie promiţătoare“, interveni Doña Sofia, nu este chiar totuna cu „sigur al nostru“, dacă nu mă înşel.

— Nu vă înşelaţi, Doña Sofia. Locke suspină şi încercă să pară cât mai stingherit de subiectul pe care urma să îl abordeze. Este o problemă... Căpitanul celui de-al doilea vas este tentat să primească o ofertă de a transporta o încărcătură specială până în Balinel – un drum destul de lung, dar pentru un preţ convenabil. Aşa că nu s-a hotărât încă să îmi accepte oferta.

— Şi bănuiesc, spuse Don Lorenzo, aşezându-se lângă soţia sa, că ar putea fi nevoie de câteva mii de coroane în plus ca să se hotărască, nu-i aşa?

— Mă tem că aşa stau lucrurile, bunul meu Don Salvara.

— Hmmm. Ei bine, putem vorbi despre asta imediat. Iată-l pe Conté; mi-ar face mare plăcere să îţi prezint ultima realizare a soţiei mele.

Conté aducea trei boluri din argint pe un platou de bronz; fiecare bol avea înăuntru o jumătate de portocală tăiată deja, astfel încât bucăţile de pulpă din fruct puteau fi extrase cu nişte furculiţe mici. Conté aşează un bol, o furculiţă şi un şerveţel pe raftul din copăcelul din dreapta lui Locke. Cei doi Salvara îl priviră cu nerăbdare, în vreme ce feliile lor de portocală le erau aşezate în faţă.

Locke se strădui din toate puterile să ascundă orice urmă de tulburare; luă bolul într-o mână şi pescui o felie de portocală cu furculiţa. Când o băgă în gură, fu surprins de căldura care-i pişcă limba şi i se răspândi prin gură. Fructul era îmbibat cu ceva alcoolic.

— O, a fost scăldat într-o băutură, rosti el. Ceva foarte plăcut – un coniac de portocale? Poate cu aromă de lămâie?

— Nu scăldat, Lukas, îl corectă Don Lorenzo cu un rânjet mânjesc ce părea cât se poate de sincer. Portocalele acestea au fost servite în starea lor naturală. Copacul

Sofiei îşi prepară propria esenţă spirtoasă şi o amestecă în fruct.

— Sfinţi Dovlecei! exclamă Locke. Ce hibrid interesant! Din câte ştiu eu, aşa ceva nu se făcuse cu citricele încă...

— Am ajuns la formula corectă abia acum câteva luni, iar unele dintre primele plante nu erau bune de servit, explică Sofia. Însă acesta pare să se fi dezvoltat binişor. Încă nişte generaţii de verificare şi voi fi încrezătoare în scoaterea lor pe piaţă.

— Mi-ar plăcea să numesc soiul ăsta Sofia, zise Don Lorenzo. Portocala Sofia din Camorr – o minune alchimică. Aceasta îi va face pe podgorenii din Tal Verrar să-şi muşte pumnii de ciudă.

— În ceea ce mă priveşte, aş prefera să primească un alt nume, râse Sofia, lovind jucăuş încheietura soţului ei.

— Maeştrii Plantatori vă vor socoti la fel de minunată precum portocalele dumneavoastră, doamnă, spuse Locke. Este întocmai cum credeam: poate că se vor ivi mai multe oportunităţi în parteneriatul nostru decât prevăzusem la început. Felul în care păreţi să faceţi maleabile toate lucrurile verzi care vă înconjoară... Îndrăznesc să spun că profilul Casei de bel Auster ar putea fi modelat în veacul care vine mai mult de atingerea dumneavoastră decât de tradiţiile noastre străvechi din Emberlain.

— Mă măguleşti, Jupâne Fehrwight, zise Doña. Dar hai să nu vorbim de blana ursului din pădure.

— Într-adevăr, încuviinţă Don Lorenzo. Şi dacă tot ai adus vorba de asta, hai să ne întoarcem la afaceri. Lukas, mă tem că am o veste proastă pentru tine. Proastă şi destul de stânjenitoare. Am avut... unele probleme zilele acestea. Unul dintre datornicii mei din susul fluviului nu şi-a plătit o poliţă mare; unele dintre evaluările mele s-au dovedit a fi mult prea optimiste. Mai pe scurt, nu prea mai avem bani lichizi pe moment, aşa cum am fi nădăjduit. Capacitatea noastră de a mai investi câteva mii de coroane în proiectul nostru comun este mai mult decât îndoielnică.

— O, spuse Locke. Într-adevăr, aceasta este... este, aşa cum aţi zis, o veste proastă.

Îşi strecură o altă felie de portocală în gură şi înghiţi licoarea dulce, folosind-o ca un stimul artificial pentru a-şi ridica colţurile gurii în sus, contrar înclinaţiei naturale.

2

Pe ţărmul Scursurilor, un preot de-al lui Aza Guilla se furişa din umbră-n umbră, mişcându-se cu o graţie înceată şi răbdătoare, ce nu se potrivea deloc cu talia sa.

Negurile erau subţiri în seara asta, iar arşiţa jilavă a nopţii de vară – deosebit de apăsătoare. Pâraie de sudoare se scurgeau pe chipul lui Jean, sub împletitura argintie a Înfăţişării sale Mâhnite. Tradiţia camorreană spunea că săptămânile de dinaintea miezului verii şi a Zilei Schimbărilor erau mereu cele mai fierbinţi din an. Pe apă licăreau deja familiarele felinare galbene; se auzeau strigăte şi pleoscăituri, pe când oamenii de la bordul *Mulţumirii* descărcau încă o barcă plină cu „provizii caritabile“.

Jean se îndoia că ar mai fi putut afla multe despre chestiile care ajungeau pe acele bărci fără să facă ceva mai direct, cum ar fi fost să atace una dintre echipele de hamali – ceea ce nu era cazul. Aşa că în seara asta se hotărâse să-şi concentreze atenţia pe un anumit depozit, aflat cam la o stradă depărtare de docuri.

Scursurile nu erau încă la fel de dărăpănate precum Funinginea, însă spre asta se îndreptau. Clădirile se prăbuşeau sau se înclinau la tot pasul; întreaga zonă părea să se cufunde într-un soi de mlaştină de lemn putrezit şi cărămizi sfărâmate. Cu fiecare an care trecea, umezeala mânca tot mai mult din mortarul dintre pietrele cartierului, iar afacerile legale îşi luau tălpăşiţa şi tot mai multe cadavre începeau să iasă la iveală, de-abia ascunse sub mormane de gunoaie sau nici măcar atât.

În timp ce dădea târcoale înveşmântat în robele sale negre, Jean observase cum trupe de-ale lui Raza veniseră şi plecaseră de la depozit câteva nopţi la rând. Structura era părăsită, dar nu de nelocuit, aşa cum erau clădirile prăbuşite din vecinătate. Jean observase lumini aprinse la ferestre până aproape în zori, şi grupuri de muncitori care veneau şi plecau cu saci grei pe umeri, şi chiar o cotigă sau două.

Însă nu şi în această noapte. Depozitul fusese ca un muşuroi înainte, iar în noaptea asta era întunecat şi tăcut. În noaptea asta, părea să-l ademenească, astfel încât, pe

când Locke lua ceaiul cu nobilimea, Jean îşi propuse să-şi bage nasul în afacerile lui Capa Raza.

Erau diverse metode de a face aşa ceva, metode care cereau răbdare, vigilenţă şi foarte mult mers tiptil. Dădu târcoale de câteva ori pe strada pe care se afla depozitul, evitând orice contact cu oricine de acolo şi furişându-se în orice cotlon întunecat i se ivea în cale. Cu suficientă umbră la dispoziţie, chiar şi un om de talia lui Jean se putea face nevăzut, iar pasul său era cât se poate de uşor.

Dădu târcoale şi se prelinse, dădu târcoale şi se prelinse; spre satisfacţia lui, observă că nici unul dintre acoperişurile clădirilor din apropiere nu adăposteau iscoade ascunse şi că nici pe străzi nu erau supraveghetori. *Desigur,* îşi spuse el în gând, în timp ce se lipea de peretele de miazăzi al depozitului, *s-ar putea doar să fie mai pricepuţi decât mine.*

— Aza Guilla, ai grijă de mine, murmură el pe când se furişa spre una dintre uşile depozitului. Dacă nu îmi surâzi în noaptea asta, nu voi mai putea să înapoiez masca şi robele acestea elegante slujitorilor tăi. Este doar o observaţie, pe care o fac cu smerenie.

Uşa nu avea lacăt; de fapt, era uşor întredeschisă. Jean îşi puse iar masca, apoi îşi trecu securile în mâna dreaptă şi le împinse pe mâneca robei. Voia să le aibă la îndemână, dar fără să fie văzute, în caz că ar fi dat peste cineva care ar fi fost impresionat de veşmintele sale.

Uşa scârţâi uşor, şi el intră în depozit, lipit de peretele de lângă uşă, privind şi ascultând. Era întuneric beznă; nu se zăreau decât sclipirile împletiturii de argint a măştii lui. În aer plutea un miros ciudat, în afară de cel aşteptat, de praf şi lemn putrezit – ceva ca metalul ars.

Îşi menţinu poziţia, nemişcat, străduindu-se câteva minute lungi să prindă vreun zgomot. Dar nu se auzea nimic în afara scârţâitului şi suspinului îndepărtat al corăbiilor ancorate şi de sunetul făcut de Vântul Spânzuratului, departe pe mare. Întinse mâna stângă sub robă şi scoase un glob alchimic, foarte asemănător cu cel pe care îl purtase sub Gaura Ecoului. Îl scuturâ de câteva ori, repede, şi acesta se aprinse.

La lumina albă şi palidă a globului văzu că depozitul era un spaţiu larg deschis. Un morman de pereţi despărţitori prăbuşiţi şi putreziţi lângă zidul dat cu smoală ar fi putut

servi drept birou cândva. Podeaua era acoperită cu un strat gros de praf, iar ici şi colo, prin unghere, se vedeau grămezi de dărâmături, unele sub prelate.

Jean ajustă cu atenţie poziţia globului, ţinându-l strâns lipit de trup, astfel încât să arunce lumina doar în faţa sa. Aceasta avea să-l ajute să rămână nevăzut; nu intenţiona să petreacă mai mult de câteva minute iscodind pe-aici.

În timp ce mergea încet spre capătul de miazănoapte al depozitului, simţi un alt miros neobişnuit, unul care îi făcu pielea ca de găină – ceva fusese abandonat aici şi lăsat să putrezească. Carne, poate... dar mirosul era dulceag şi greţos. Jean se temu de ceea ce avea să descopere chiar înainte să dea peste cadavre.

Erau patru, azvârlite sub o prelată grea în colţul nord-estic al clădirii – trei bărbaţi şi o femeie. Erau destul de vânjoşi, îmbrăcaţi în maiouri şi nădragi, cu cizme grele şi mănuşi de piele. Asta îl nedumeri pe Jean până zări tatuajele de pe braţele lor. Era o tradiţie pentru calfele de meşteşugari, în Camorr, să îşi însemneze mâinile sau braţele cu un simbol de-al meseriei lor. Respirând pe gură pentru a evita duhoarea, Jean răsuci cadavrele până fu sigur în privinţa simbolurilor.

Cineva omorâse doi sticlari şi doi aurari. Trei cadavre aveau urme clare de înjunghiere, iar cel de-al patrulea, femeia... ea avea două umflături purpurii pe unul din obrajii feţei sale golite de sânge şi albe precum ceara.

Jean oftă şi trase la loc prelata peste cadavre. Pe când făcea asta, ochiul său prinse o scânteiere de lumină pe podea. Îngenunche şi culese o bucăţică de sticlă, un soi de picătură turtită. Arăta ca şi cum ar fi atins pământul într-o stare topită şi s-ar fi răcit acolo. O rotire scurtă a globului de lumină îi arătă câteva duzini de asemenea bucăţele împrăştiate prin praful de lângă prelată.

— Aza Guilla, şopti Jean, am furat aceste robe, dar oamenii ăştia nu au nici o vină pentru asta. Dacă numai eu le pot rosti rugăciunea de trecere, te rog să îi judeci cu blândeţe, pentru amărăciunea morţii lor şi pentru umilinţa locului lor de veci. Paznicule Strâmb, dacă ai putea întări cumva ruga mea, ţi-aş fi foarte recunoscător.

Se auzi un scârţâit când uşile de pe peretele de miazănoapte al clădirii fură date la o parte. Jean dădu să sară în picioare, dar se răzgândi; nu încăpea îndoială că

lumina sa fusese deja zărită şi era mai bine să joace rolul respectabilului preot al lui Aza Guilla. Îşi ţinu securile în mâneca dreaptă.

Ultimii oameni la care s-ar fi aşteptat să intre pe uşa de la miazănoapte a depozitului erau surorile Berangias.

Cheryn şi Raiza purtau mantii impermeabile, însă glugile erau date pe spate şi inelele din dinţi de rechin sclipeau la lumina globului lui Jean. Cele două surori aveau şi ele globuri luminoase. Le scuturară, şi în depozit se aprinse o strălucire orbitoare şi roşie, de parcă femeile ar fi ţinut flăcări în căuşul palmelor.

— Preotule iscoditor, rosti una din surori. Bună seara!

— Nu-i chiar genul de loc pe unde cei din ordinul tău să dea târcoale fără invitaţie, completă cealaltă.

— Ordinul meu se îngrijeşte de moarte, în toate formele ei şi peste tot. Jean arătă către prelată cu globul său luminos. Un act mârşav a fost comis aici; tocmai rosteam o rugăciune de trecere, aşa cum se cuvine pentru toate sufletele înainte să treacă în îndelungata tăcere.

— O, un act mârşav! Să îl lăsăm să-şi vadă de treabă, Cheryn?

— Nu, zise Raiza, căci treaba lui s-a suprapus în mod foarte ciudat cu a noastră, în ultimele câteva nopţi, nu-i aşa?

— Ai dreptate, soră. Dacă şi-ar fi băgat nasul o dată sau de două ori, mai treacă-meargă. Dar preotul ăsta a fost insistent.

— Nefiresc de insistent. Surorile Berangias se îndreptau încet spre el, cu expresiile unor pisici ce se pregăteau să atace un şoarece şchiop. Pe docurile noastre, şi acum şi prin depozite...

— Îndrăzniţi să insinuaţi că aveţi de gând să puneţi beţe în roate unui trimis de-al Doamnei Îndelungatei Tăceri? spuse Jean. Al lui Aza Guilla, Zeiţa Morţii?

— Mă tem că asta-i meseria noastră – să punem beţe în roate, răspunse sora din dreapta. Am lăsat uşa deschisă, în caz că vrei să-ţi vâri capul înăuntru.

— Am nădăjduit că nu vei putea rezista ispitei.

— Şi ştim şi noi câte ceva despre Preabuna Doamnă.

— Deşi noi o slujim puţin mai direct decât tine.

Îndată ce rosti asta, lumina roşie scânteie pe oţelul gol; surorile scoseseră săbii curbate, lungi cât braţul – dinţii-

hoţilor, întocmai cum îi arătase Maranzalla cu atâţia ani în urmă. Gemenele Berangias continuară să se apropie tacticos.

— Ei bine, dacă tot am trecut de politeţuri, doamnelor, îngăduiţi-mi să renunţ la mascaradă, zise Jean. Îşi lăsă globul luminos pe podea, se întinse, îşi dădu gluga neagră pe spate şi îşi scoase masca.

— *Tannen!* exclamă sora din dreapta. Măi să fie! Deci nu ai fugit pe Poartea Vicontelui, la urma urmei. Surorile Berangias se opriră, holbându-se la el.

Apoi începură să se rotească prin stânga lui, mişcându-se la unison, cu graţie, dându-şi mai mult spaţiu de acţiune.

— Dar ştiu că ai tupeu, o completă cealaltă. Să te dai drept preot de-al lui Aza Guilla...

— Poftim? Păi, tocmai aveaţi de gând să *omorâţi* un preot de-al lui Aza Guilla!

— Da, dar se pare că ne-ai salvat de la asemenea blasfemie, nu-i aşa?

— Este cât se poate de convenabil, rosti cealaltă soră. Nu am visat niciodată că ar putea fi atât de uşor.

— O, orice ar fi, vă asigur că n-o să fie uşor, replică Jean.

— Ţi-a plăcut trebuşoara noastră din pivniţa aia de sticlă? Acum vorbea sora din stânga. Cei doi prieteni ai tăi, gemenii Sanza. Gemeni lucraţi de gemene, aceleaşi răni la gât, aceeaşi poziţie pe podea. Ni s-a părut potrivit.

— Potrivit? Jean simţi cum îl cuprinde un nou val de mânie, apăsându-i ceafa. Scrâşni din dinţi. Ascultă la mine, târfo! Chiar mă întrebam cum o să mă simt când va veni şi clipa asta şi trebuie să spun că mă voi simţi al naibii de bine!

Surorile Berangias îşi dădură jos mantiile cu mişcări aproape identice; în vreme ce pânza impermeabilă cădea pe podea, îşi azvârliră globurile luminoase şi îşi scoaseră şi celelalte tăişuri. Două surori; patru cuţite. Îl ţintuiră pe Jean cu privirea în lumina alb-roşie şi se ghemuiră, aşa cum o făcuseră de o sută de ori înaintea mulţimilor ce răcneau la Sărbătoarea Schimburilor. Aşa cum o făcuseră de o sută de ori în faţa victimelor care cereau iertare la curtea lui Capa Barsavi.

— Surori Năbădăioase, rosti Jean, lăsând să-i cadă în mână securile ascunse în mâneca dreaptă, aş vrea să faceţi cunoştinţă cu Surorile Năbădăioase.

3

— Dar nu pune prea mult la suflet, Lukas, zise Doña Sofia, pe când lăsa portocala scobită înapoi pe raft. Mai avem câteva remedii posibile.

— S-ar putea să fi rămas fără fondurile necesare pentru numai câteva zile, confirmă Don Lorenzo. Mai am şi alte surse la care pot apela; sunt nobili care ar putea să mă împrumute cu câteva mii. Am şi unele servicii la care pot cere răsplata.

— Asta... asta este o uşurare, domniile voastre, o adevărată uşurare. Mă bucur să aud că... problema dumneavoastră nu ne va nărui planul. Şi nu aş numi-o stânjenitoare, nu, în nici un caz. Dacă e cineva care să înţeleagă ce înseamnă greutăţile financiare, ei bine, aceasta este Casa de bel Auster.

— Voi vorbi cu câteva dintre posibilele mele surse de împrumut în următoarea Zi a Trândăviei – care este în acelaşi timp şi Ziua Schimbărilor, bineînţeles. Ai fost vreodată la vreo sărbătorire formală a festivalului, Lukas?

— Mă tem că nu, Don Lorenzo. Nu am mai fost până acum în Camorr în miezul verii.

— Serios? Doña Sofia ridică din sprâncene către soţul ei. Ce ar fi să îl aducem cu noi pe Lukas la serbarea Ducelui?

— O idee excelentă! Don Lorenzo zâmbi radios spre Locke. Lukas, de vreme ce oricum nu putem pleca până nu facem rost de câteva mii de coroane în plus, ce ar fi să ne însoţeşti ca oaspete? Toţi nobilii din Camorr vor fi acolo; toţi oamenii importanţi din oraşul de jos...

— Cel puţin cei care sunt în graţiile Ducelui pe moment, îl întrerupse Doña Sofia.

— Desigur, încuviinţă Lorenzo. Vino cu noi. Serbarea va fi ţinută la Bătaia-Corbului; este singura zi din an când Ducele îşi deschide porţile turnului.

— Domniile voastre, este... o cinste neaşteptată. Dar, deşi mă tem să vă refuz ospitalitatea, mă tem la fel de mult

că asta s-ar putea să încetinească munca pe care o duc în numele dumneavoastră.

— Of, haide, Lukas, rosti Lorenzo. Este de azi în patru zile; ai zis că vei supraveghea încărcarea primului galion în zilele astea. Ia o pauză de la îndeletnicirile tale şi vino cu noi să savurezi o oportunitate foarte rară. Sofia îţi poate arăta împrejurimile, în timp ce eu voi căuta să fac rost de împrumuturile necesare de la ceilalţi nobili. Cu acei bani în mână, ar trebui să fim în stare să pornim peste numai câteva zile, nu-i aşa? Presupunând că ne-ai prezentat toate complicaţiile posibile, desigur...

— Da, domnule Salvara, problema celui de-al doilea galion este singura complicaţie pe care o mai întâmpinăm în afară de, ăă, lipsa dumneavoastră de bani. Şi, în orice caz, chiar şi marfa pentru Balinel nu va ajunge în oraş până săptămâna viitoare. Norocul şi Dovleceii se pare că sunt iarăşi de partea noastră.

— Deci rămâne stabilit? Doña Sofia îşi luă soţul de mână şi zâmbi. Vei fi oaspetele nostru la Bătaia-Corbului?

— Este socotită drept o onoare, mărturisi Donul, să aduci un oaspete neobişnuit şi interesant la sărbătoarea Ducelui. Aşa că suntem nerăbdători să te avem cu noi din mai multe motive.

— Dacă vă va face plăcere... zise Locke. Mă tem că nu prea sunt genul petrecăreţ, dar o noapte tot îmi pot lăsa munca la o parte ca să particip.

— Nu o să-ţi pară rău, Lukas, spuse Doña Sofia. Sunt convinsă că ne vom aminti cu toţii cu mare plăcere de serbarea, asta când vom fi pe mare.

4

În multe privinţe, doi reprezintă cel mai rău număr posibil de adversari într-o luptă corp la corp; era aproape cu neputinţă să îi faci să se înghesuie şi să se încurce unul pe celălalt, mai ales dacă aveau experienţă la munca în echipă. Şi dacă era cineva în tot Camorrul care să se priceapă la lupta în tandem, acestea erau surorile Berangias.

Jean îşi cântări puţinele avantaje, în timp ce îşi răsuci securile şi aşteptă ca una din surori să facă prima mişcare.

Le văzuse în acţiune de cel puţin de o duzină de ori, la Sărbătoarea Schimburilor şi în Mormântul Plutitor. S-ar fi putut să nu îl ajute prea mult, de vreme ce se întâmpla să nu fie rechin, dar tot era ceva.

— Am auzit că ai fi bun, chipurile, zise sora din stânga şi, îndată ce rosti asta, sora din dreapta ţâşni în faţă, ţinând un cuţit în gardă şi celălalt pregătit de înjunghiat.

Jean se feri de săritura ei, îi blocă un cuţit cu securea stângă şi i-o îndreptă pe cealaltă spre ochi. Cel de-al doilea tăiş era deja acolo; securea se respinse din mânerul ţintat. Era pe cât de iute se temuse el. Fie; lovi spre genunchiul ei stâng, un truc uşor pe care îl folosise ca să sfărâme o duzină de rotule de-a lungul anilor.

Cumva, ea intui lovitura şi o pară cu piciorul. Lovitura o nimeri în gambă, dezechilibrând-o, fără însă să provoace pagube. Jean îşi desprinse securile ca să lovească acolo unde ar fi trebuit să cadă ea, dar căzătura în lateral a femeii se transformă într-un vârtej; se învârti pe şoldul stâng mai repede decât o putu urmări el cu privirea şi piciorul ei drept se roti într-un arc înceţoşat. Îl izbi în frunte, chiar deasupra ochilor, şi întreaga lui lume se cutremură.

Chasson. Evident. Începea să urască stilul ăsta de luptă.

Se împletici îndărăt; numai instinctul antrenat îl salvă de ceea ce urmă – o lovitură directă, care ar fi trebuit să îi treacă prin coşul pieptului şi să îi împlânte tăişul până în plăsele. Îşi răsuci securile în jos şi spre interior – o manevră pe care Don Maranzalla o numise în glumă „cleştii crabului“; îi agăţă tăişul cu securea din mâna dreaptă şi îl smuci într-o parte. Asta chiar o surprinse – Jean profită de ezitarea ei de o frântură de secundă şi o izbi cu vârful celeilalte securi în baza gâtului. Nu avusese timp să se balanseze cum trebuie, dar tot izbuti o lovitură sănătoasă. Ea se împletici înapoi, tuşind, lăsându-i iarăşi câţiva metri de spaţiu. El se dădu îndărăt încă un metru; peretele depozitului se înălţa în spatele său. La lupta de aproape, cuţitele ei erau mult mai potrivite decât armele lui. Avea nevoie de spaţiu ca să-şi poată balansa securile.

Sora Berangias din stânga ţâşni înainte când cealaltă se retrase, iar Jean înjură în barbă. Fiind cu spatele la perete, nu îl puteau ataca din ambele părţi, dar nici nu putea fugi –

şi ele puteau ataca pe rând, una retrăgându-se pentru a-şi trage sufletul, pe când cealaltă continua să îl obosească.

Simţi cum îşi pierde iarăşi cumpătul. Mugind, îşi azvârli ambele securi spre noua adversară. Asta o luă prin surprindere. Se feri cu o viteză pe măsura celei a surorii sale, iar armele îi vâjâiră pe la urechi, una din ele ciuntindu-i puţin din păr. Însă Jean nu fusese pe potriva aruncării sale uşoare; se năpusti asupra ei, cu mâinile întinse – mâinile goale aveau să îi fie mai de folos împotriva dinţilor-hoţilor când adversara va fi destul de aproape ca s-o poată săruta. Sora din faţa lui îşi întinse din nou tăişurile, crezând că îi va putea veni iute de hac, însă era foarte uşor să îi subestimezi viteza lui Jean dacă nu îl mai văzuseşi niciodată de aproape. O înşfăcă de braţe cu mâinile. Folosindu-şi din plin forţa şi mărimea, i le trase în părţi brutal; aşa cum se aşteptase, ea îşi ridică unul din picioare ca să îi aplice o lovitură dureroasă.

Înfigându-şi degetele în muşchii puternici ai braţelor ei, ţinându-i tăişurile către exterior, smuci cât putu de tare. Ea zbură spre el şi, cu un zgomot care răsună în depozit, nasul ei întâlni fruntea lui Jean. Sângele cald ţâşni; îi pătase robele, dar el nădăjduia că Aza Guilla va ierta această mică ofensă. Înainte ca adversara să îşi poată reveni, Jean îi dădu drumul, îi prinse toată faţa într-una din palme şi o împinse cu toată puterea de la şold, ca un aruncător la jocurile Tronului Therin din vechime. Ea fu proiectată în sora ei, care de-abia izbuti să îşi ferească tăişurile la timp pentru a evita să îşi spintece propria soră, iar gemenele Berangias se prăvăliră peste mormanul de cadavre acoperite cu prelata.

Jean fugi până în centrul depozitului, unde securile sale zăceau în praf. Le culese de pe jos, le învârti o dată şi îşi desfăcu iute clema care îi prindea roba la guler. În vreme ce surorile îşi veneau în fire, Jean îşi scoase roba şi o lăsă să cadă pe podea.

Gemenele Berangias înaintară din nou spre el, cam la trei metri una de alta, iar acum arătau de-a dreptul supărate. *Pe toţi zeii,* îşi zise Jean în gând, *cei mai mulţi oameni ar socoti un nas spart drept un semn că e cazul s-o ia la sănătoasa*. Însă surorile continuau să se apropie de el, cu răutatea sclipindu-le în ochii negri. Strania lumină albroşie era acum în spatele lor şi părea să le învăluie cu o

văpaie grozavă, pe când îşi întindeau tăişurile, gata să îl atace din nou.

Măcar acum avea spaţiu de manevră.

Fără să schimbe vreo vorbă între ele, surorile Berangias se năpustiră spre el, cu cele patru cuţite lucind. De data asta, tocmai profesionalismul lor îl salvă pe Jean. Ştiu dinainte că una din ele va fenta şi cealaltă va lovi. Sora din stânga, cea cu nasul spart, atacă cu o fracţiune de secundă înaintea celei din dreapta. Cu securea din mâna stângă ţinută drept gardă, el păşi drept în calea celei din stânga. Cealaltă soră, cu ochii măriţi de surprindere, se năpusti asupra locului din care Jean tocmai plecase, iar el îşi balansă securea din mâna dreaptă, într-un arc făcut cu dosul mâinii, cu greutatea înainte, şi o izbi drept în creştet. Se auzi un trosnet umed şi ea se prăvăli la podea, cuţitele căzându-i din degetele neînsufleţite.

Sora rămasă zbieră şi abia atunci îşi dădu seama Jean de greşeala comisă; o fentă poate deveni din nou o lovitură mortală, cu foarte puţin efort. Tăişurile ei se pogorâră asupra lui chiar când îşi ridica iarăşi securea din mâna dreaptă; prinse şi devie unul dintre ele cu aceasta, dar celălalt îi despică partea dreaptă, chiar sub coaste, trecând prin piele, grăsime şi muşchi. Icni, şi ea îl lovi în stomac, clătinându-l serios. Se prăvăli pe spate.

Ea fu deasupra lui îndată, cu sângele şiroindu-i pe faţă şi pe gât şi cu ochii plini cu o ură arzătoare. Chiar când se pogora asupra sa, el izbi cu amândouă picioarele. Lovitura îi scoase tot aerul din plămâni şi o proiectă înapoi, dar el simţi o durere ascuţită în bicepsul drept şi o linie de foc păru să erupă în coapsa lui stângă. La naiba, îşi ţinuse tăişurile în el când o împinsese! Îi lăsase o despicătură zimţată de-a lungul coapsei, numai şi numai cu ajutorul lui. Gemu. Toată povestea asta trebuia să se isprăvească iute sau sângele pe care îl pierdea avea să îi fie fatal, mai degrabă decât tăişurile surorii rămase.

Aceasta era deja înapoi în picioare; pe toţi zeii, iute mai era! Jean se săltă în genunchi, simţind o durere sfâşietoare de-a lungul coastelor din partea dreaptă. Putea simţi o umezeală caldă şiroindu-i în jos pe abdomen şi pe picioare; umezeala aceea era timpul care se scurgea pentru el. Ea se năpusti din nou asupra lui; lumina roşie luci pe oţel şi Jean făcu ultima sa mişcare.

Nu îşi simţea braţul drept destul de viguros pentru o aruncare cumsecade, aşa că pur şi simplu împinse cu şiretenie securea din mâna dreaptă spre faţa ei. Viteza cu care făcuse asta nu era suficientă pentru a o răni şi nicidecum pentru a o ucide, însă ea tresări pentru o secundă şi asta fu de ajuns. Jean răsuci într-o parte securea din mâna stângă şi o împlântă în genunchiul ei drept; acesta cedă cu cel mai satisfăcător trosnet pe care îşi aducea aminte să-l fi auzit vreodată. Ea se clătină; o smucitură bruscă şi o răsucire cu dosul mâinii şi tăişul muşcă adânc din rotula celuilalt genunchi. Tăişurile ei se pogorâră asupra lui, iar el se azvârli într-o parte. Oţelul îi vâjâi pe la ureche, pe când cea care îl mânuia se prăbuşea la podea, nemaiputându-se sprijini pe picioare. Ea zbieră din nou.

Jean se rostogoli spre dreapta de câteva ori – o hotărâre înţeleaptă. Când se ridică în picioare, clătinându-se şi ţinându-se de partea dreaptă, observă că sora rămasă se târa către el, încă strângând unul dintre cuţite în mâna dreaptă.

— Sângerezi rău, Tannen. Nu mai apuci dimineaţa, ticălos nenorocit!

— Vrei să zici Ticălos Gentilom, o corectă el. Sunt şanse să ai dreptate. Dar ştii ceva? Calo şi Galdo Sanza îşi *râd* de tine acum, târfă!

Îşi înălţă braţul stâng şi azvârli securea rămasă, o aruncătură sănătoasă de data asta, cu toată forţa şi ura pe care le strânsese în el. Securea se împlântă chiar între ochii surorii Berangias rămase. Cu cea mai incredibilă expresie de surprindere pe chip, aceasta căzu cu faţa la pământ şi se lăbărţă ca o păpuşă din cârpe.

Jean nu pierdu vremea stând pe gânduri. Îşi recuperă securile şi îşi puse pe umeri mantia uneia din surori, trăgându-şi gluga. Capul îi vâjâia; recunoştea toate semnele pierderii de sânge, pe care avusese ghinionul să o mai încerce pe pielea lui şi în trecut.

Lăsând cadavrele surorilor Berangias în lumina globurilor luminoase căzute, porni împleticindu-se prin noapte. Trebuia să evite Cazanul, unde putea oricând să intre în bucluc, şi o luă drept înainte, trecând prin Resturi-de-lemn la miazănoapte. Dacă putea ajunge până la

bordeiul din Funingine, Ibelius urma să fie acolo şi urma să aibă vreun atu în mânecă.

Totuşi, dacă lipitoarea de câine încerca măcar să folosească vreo compresă pe el, Jean i-ar fi rupt degetele.

5

În solariul ei din vârful Turnului Sticlei-de-Chihlimbar, Doña Vorchenza îşi petrecea ceasul de la miezul nopţii în scaunul ei preferat, frunzărind informaţiile din acea seară. Primise rapoarte despre sfada produsă de venirea la putere a Regelui Cenuşiu în locul lui Barsavi; alţi hoţi găsiţi prin clădiri părăsite cu beregatele tăiate. Vorchenza clătină din cap; încurcătura asta era ultimul lucru de care avea nevoie acum, când toată afacerea cu Ghimpele se apropia de sfârşit. Raza identificase şi surghiunise şase dintre iscoadele pe care ea le infiltrase în găşti; ăsta era un lucru supărător în sinea lui. Nici unul dintre ei nu ştiuse de existenţa celorlalţi, ca agenţi. Aşa că fie agenţii ei erau mai neîndemânatici decât îi crezuse ea, fie Raza fusese un observator extraordinar de bun. Fie era o scurgere de informaţii la un nivel mult peste cel al iscoadelor de pe stradă.

La naiba! Şi de ce îi surghiunise în loc să îi ucidă pe loc? Încerca oare să nu o supere? Dacă era aşa, nu-i mersese. Era timpul să îi trimită un mesaj cât se poate de clar – să îl cheme pe acest Capa Raza la o întâlnire cu Stephen, cu patruzeci-cincizeci de Jachete Negre de faţă, care să-i întărească argumentele.

Încuietorile complicate de la uşa solariului păcăniră şi uşa se deschise. Nu se aştepta ca Stephen să se întoarcă în seara asta; ce coincidenţă fericită! Putea să îi împărtăşească punctul ei de vedere în privinţa problemei cu Raza.

Bărbatul care intră în solariu nu era Stephen Reynart.

Era un bărbat robust, tras la faţă şi cu ochi negri; părul său negru era încărunţit la tâmple şi el păşi în cea mai intimă odaie a ei de parcă acolo îi era locul. Purta o haină cenuşie, pantaloni cenuşii, colanţi cenuşii şi pantofi cenuşii; mănuşile şi jiletca îi erau tot cenuşii, numai

eşarfele de mătase legate nepăsător peste piept erau colorate; mai bine zis, sângerii.

Inima Doñei Vorchenza îi bubuia; îşi duse o mână la piept şi se holbă la nou-venit, nevenindu-i să-şi creadă ochilor. Nu numai că intrusul izbutise să deschidă uşa fără să ia săgeata de arbaletă în plin, dar mai era un om în spatele lui – un bărbat mai tânăr, cu ochi strălucitori şi cu început de chelie, îmbrăcat tot în cenuşiu, singura deosebire fiind la mâneci, care erau stacojii.

— Cine naiba mai sunteţi şi voi? mugi ea şi, pentru o clipă, glasul ei slăbit de vreme îşi recăpătă o parte din vigoarea de altădată. Se ridică de pe scaun, cu pumnii încleştaţi. Cum aţi ajuns aici?

— Suntem slujitorii dumneavoastră, doamnă Vorchenza; slujitorii dumneavoastră care au venit să vă aducă omagiul, în sfârşit. Trebuie să ne iertaţi pentru lipsa de politeţe de care am dat dovadă până acum; am fost destul de ocupat cu treburile din regatul meu, în ultima vreme.

— Vorbiţi de parcă ar trebui să vă cunosc, domnule. V-am întrebat care vă este numele.

— Am mai multe nume, rosti bărbatul mai în vârstă, dar acum mi se zice Capa Raza. Acesta este partenerul meu, care îşi spune Şoimarul. Cât despre felul în care am ajuns în solariul dumneavoastră minunat...

Îi făcu un semn Şoimarului, care întinse mâna stângă spre Doña Vorchenza. Mâneca hainei alunecă, dezvăluind trei linii negre şi groase tatuate la încheietură.

— Zeii să ne apere! murmură Vorchenza. Un Mag-Juruit.

— Întocmai, spuse Capa Raza, şi vă cer din nou iertare, însă abilităţile sale păreau a fi singura cale de a mă asigura că slujitorii dumneavoastră ne vor aduce până aici sus şi singura cale de a mă asigura că putem intra în sanctuarul dumneavoastră fără să vă deranjăm înainte.

— Dar acum m-aţi deranjat, scuipă ea. Ce vă aduce aici?

— A sosit timpul ca partenerul meu şi cu mine să purtăm o discuţie cu Păianjenul Ducelui, zise Raza.

— Despre ce vorbiţi? Acesta este turnul meu; în afară de slujitorii mei, nu mai este nimeni altcineva aici.

— Adevărat, rosti Capa Raza, de aceea nici nu este cazul să mai păstraţi şarada în faţa noastră, doamnă.

— Vă înşelaţi grav, spuse Doña Vorchenza cu răceală şi sânge rece.

— Dosarele acelea din spatele dumneavoastră... ce conţin oare? Reţete? Biletele de lângă scaunul dumneavoastră – oare Stephen Reynart vă dă rapoarte regulate despre croielile şi culorile rochiilor de anul ăsta, îndată ce sunt descărcate la docuri? Haideţi, doamnă! Am mijloace foarte neobişnuite de a strânge informaţii şi nu sunt nerod. Dacă veţi continua să vă prefaceţi, o să socot asta drept o jignire voită.

— Iar eu socot prezenţa dumneavoastră aici drept nedorită şi cu nimic mai prejos ca jignire, zise Doña Vorchenza, după o clipă de gândire.

— V-am supărat şi îmi cer iertare pentru asta, rosti Raza. Însă aveţi vreun mijloc de a vă putea întări această supărare şi cu forţă? Slujitorii dumneavoastră dorm duşi; Reynart şi toţi ceilalţi Nocturni sunt altundeva, vârându-şi nasul în treburile mele. Sunteţi singură cu noi, Doña Vorchenza, deci ce-ar fi să vorbiţi politicos? Am venit să fiu politicos şi să vorbesc serios.

Ea îl privi ţintă câteva momente, cu răceală, apoi flutură o mână către unul dintre fotoliile solariului.

— Luaţi loc, Jupâne Răzbunare. Mă tem că nu am un scaun confortabil şi pentru partenerul dumitale.

— Nu-i nimic, spuse Şoimarul. Îmi plac foarte mult scrinurile. Se aşează în spatele micului scrin de lângă uşă, pe când Raza străbătu camera şi se aşează în faţa Doñei Vorchenza.

— Hmmm. Răzbunare, într-adevăr. Şi, aţi avut parte de ea?

— Da, zise Capa Raza, voios. Găsesc că este tot ceea ce auzisem că ar fi.

— Îi purtai pică lui Capa Barsavi?

— Ha! Pică, da. S-ar putea spune că acesta este motivul pentru care am pus să îi fie ucişi fiii chiar sub ochii lui şi pentru care l-am aruncat apoi la rechinii ce îi erau atât de dragi.

— O poveste mai veche între voi?

— Am visat la nimicirea lui Vencarlo Barsavi vreme de douăzeci de ani, rosti Raza. Şi acum am izbutit-o şi i-am luat locul. Îmi pare rău dacă toată această poveste v-a

provocat... neplăceri. E singurul lucru pentru care îmi pare rău.

— Barsavi nu a fost un om bun, spuse Vorchenza. A fost un criminal fără scrupule. Dar îl ducea capul; pricepea multe lucruri pe care ceilalţi Capa nu le pricepuseră. Aranjamentul pe care îl făcusem cu el era avantajos pentru ambele părţi.

— Şi ar fi păcat să îl pierdem, încuviinţă Raza. Admir foarte mult Pactul Secret, Doña Vorchenza. Admiraţia mea pentru el nu trebuie amestecată cu ura mea pentru Barsavi. Aş dori ca aranjamentul să continue neschimbat. Am dat ordine pentru a mă asigura de asta, chiar din noaptea în care i-am luat locul lui Barsavi.

— Aşa am auzit şi eu de la agenţii mei, rosti Doña Vorchenza. Dar trebuie să mărturisesc că mi-aş fi dorit să o aud din gura dumitale mai devreme.

— Întârzierea mea a fost inevitabilă, zise Raza. Însă iată-ne acum; manierele mele lasă de dorit, trebuie să recunosc. Îngăduiţi-mi să mă revanşez.

— Cum aşa?

— Aş dori din toată inima să mă bucur de prilejul de a participa la serbarea Ducelui din Ziua Schimbărilor; sunt capabil să mă îmbrac şi să mă port foarte cuviincios. Aş putea fi prezentat drept un domn cu resurse independente – vă asigur, nimeni nu mă va recunoaşte pe Bătaia-Corbului. Am privit către aceste turnuri în copilăria mea. Aş dori să îmi prezint omagiul nobililor din Camorr măcar o dată. Nu aş veni fără daruri; am plănuit ceva deosebit de generos.

— Cred că cereţi prea mult, spuse încet Doña Vorchenza. Lumile noastre nu sunt menite să se întâlnească, Capa Raza; eu nu vin la serbările hoţilor dumitale.

— Dar agenţii dumneavoastră vin, rosti el voios.

— *Veneau,* mai bine zis. Spune-mi, de ce ai poruncit să fie surghiuniţi? Pedeapsa pentru trădare printre de-alde voi este moartea. Deci de ce nu li s-au tăiat beregatele?

— Aţi fi preferat să îi omor, Doña Vorchenza?

— În nici un caz. Dar sunt curioasă să aflu motivele dumitale.

— În ce mă priveşte, cred că au fost destul de clare. Am nevoie de o anumită măsură de siguranţă; pur şi simplu nu

vă mai pot lăsa agenţii să mă calce pe călcâie, cum făcea Barsavi. Bineînţeles, nu voiam să vă supăr mai mult decât era necesar, aşa că m-am gândit să-i las în viaţă, în semn de prietenie.

— Hmmm.

— Doña Vorchenza, rosti Raza, am toată încrederea că veţi începe îndată să plantaţi noi agenţi în rândurile oamenilor mei. De-abia aştept; fie ca cel mai subtil intrigant să câştige. Însă ne-am îndepărtat de la punctul principal al discuţiei.

— Capa Raza, spuse Doña, nu păreţi a fi genul de om care are nevoie să fie tratat cu delicateţe pentru a nu-i fi rănite sentimentele, aşa că voi fi directă. Înţeleg ca noi doi să avem o relaţie constructivă, în ideea de a păstra Pactul Secret pentru binele întregului Camorr. Sunt chiar de acord să ne întâlnim aici, dacă trebuie, atâta vreme cât veniţi cu invitaţie şi cu escorta de cuviinţă. Însă pur şi simplu nu pot aduce un om de condiţia dumitale în prezenţa Ducelui.

— Vai, mă dezamăgiţi, zise Capa Raza. Şi totuşi pe Giancana Meraggio îl poate primi drept oaspete, nu-i aşa? Un om care a folosit serviciile înaintaşului meu în nenumărate ocazii? Şi mulţi alţi magnaţi din comerţ şi finanţe care au profitat de aranjamentele făcute cu găştile lui Barsavi? Pactul Secret îmbogăţeşte toţi nobilii din Camorr; ca s-o spunem drept, eu sunt slujitorul lor. Prin îngăduinţa mea le intră bani în buzunare. Sunt oare o fiinţă atât de necioplită încât să nu pot sta o vreme lângă mesele cu aperitive şi să mă bucur de priveliştea situaţiei? Să mă plimb prin Grădina Cerului şi să îmi satisfac curiozitatea?

— Capa Raza, rosti Doña Vorchenza, să ştiţi că trageţi de nişte sfori ale conştiinţei mele care nu vor ceda; nu sunt Păianjenul Ducelui pentru că am o inimă bună. Nu vreau să vă jignesc, v-o jur, dar hai să vă pun problema astfel: sunteţi Capa de o săptămână numai. De-abia am început să îmi formez o părere despre dumneavoastră. Sunteţi încă un străin, domnule; dacă veţi cârmui un an de-acum înainte, dacă menţineţi ordinea printre Oamenii Potriviţi şi dacă păstraţi Pactul Secret – ei bine, poate că atunci mă voi gândi mai serios la ceea ce îmi propuneţi acum.

— Deci aşa stau lucrurile...

— Aşa stau lucrurile – pe moment.

— Vai, spuse Capa Raza. Acest refuz mă doare mai mult decât vă puteţi da seama; am daruri pe care pur şi simplu nu pot aştepta un an ca să le dezvălui tuturor nobililor acestui frumos oraş. Cu toate scuzele de rigoare, trebuie să vă refuz refuzul.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Şoimare...

Magul-Juruit se ridică de la scrinul Doñei Vorchenza; luase o pană în mâini şi întinsese unul dintre pergamentele ei în faţa sa.

— Doña Vorchenza, zise el în timp ce scria cu un scris îndrăzneţ, rotunjit; Angiavesta Vorchenza, nu-i aşa? Ce nume frumos... cât de frumos şi de adevărat...

Firul argintiu se unduia în mâna sa stângă; degetele sale zburară şi pe pagină începu să se ivească o lucire albastră-argintie; *ANGIAVESTA VORCHENZA* stătea conturat în acea văpaie şi, în partea cealaltă a camerei, Doña gemu şi se apucă cu mâinile de cap.

— Îmi pare rău că trebuie să insist cu mijloace mai puţin prietenoase, Doña Vorchenza, rosti Capa Raza, însă chiar nu înţelegeţi că ar fi spre marele avantaj al Ducelui să mă aibă drept oaspete? Sunt sigur că nu aţi vrea să îl văduviţi de acele daruri pe care i le-aş pune la picioare, cu tot respectul cuvenit.

— Eu... nu pot spune...

— Da, o întrerupse Şoimarul. O, da, aţi fi încântată să acceptaţi această idee; să vă asiguraţi că la serbarea de Ziua Schimbărilor este invitat şi Capa Raza, în cel mai cordial spirit al prieteniei.

Cuvintele de pe pergamentul din mâinile sale luciră mai intens.

— Capa Raza, zise Doña Vorchenza încet, desigur... trebuie... să acceptaţi ospitalitatea Ducelui.

— Nu veţi primi un refuz, continuă Şoimarul. Capa Raza trebuie să vă accepte invitaţia; pur şi simplu nu vă veţi mulţumi cu un refuz.

— Nu voi... accepta un nu... drept răspuns.

— Iar eu nu vă voi refuza, rosti Raza. Este foarte binevoitor din partea dumneavoastră, Doña Vorchenza. Foarte binevoitor. Şi darurile mele? Am patru sculpturi splendide pe care aş dori să le dăruiesc Ducelui. Nu va fi nevoie să îl deranjăm; oamenii mei le pot lăsa undeva la

serbare, cu cooperarea dumneavoastră. I le putem arăta când va fi mai puţin ocupat.

— Ce drăguţ, spuse Şoimarul. Vi se pare o sugestie excelentă.

— Nimic... nu mi-ar face mai multă plăcere... Capa Raza. Este foarte... generos din partea dumitale.

— Da, chiar aşa este, încuviinţă Capa Raza. Şi drept.

Chicoti, apoi se ridică de pe scaun şi îi făcu semn Şoimarului.

— Doña Vorchenza, zise Magul-Juruit, această discuţie v-a făcut mare plăcere. Veţi fi nerăbdătoare să îl vedeţi pe Capa Raza în Ziua Schimbărilor şi să îl ajutaţi în orice fel posibil să îşi aducă darurile sale importante în Bătaia-Corbului.

Împături pergamentul şi îl strecură într-unul dintre buzunarele jiletcii, apoi făcu câteva gesturi cu firul său argintiu.

Doña Vorchenza clipi de câteva şi trase adânc aer în piept.

— Capa Raza, rosti ea, chiar trebuie să plecaţi? Discuţia noastră din această seară a fost o distracţie plăcută.

— În ceea ce mă priveşte, găsesc că aţi fost cea mai fermecătoare dintre gazde, doamnă Vorchenza. Făcu o plecăciune adâncă, scoţând piciorul drept în faţă în cel mai curtenesc gest posibil. Însă treburile ne presează pe toţi; trebuie să mă întorc la ele şi să vă las să vă ocupaţi de ale dumneavoastră.

— Cum spui tu, dragul meu.

Dădu să se ridice, dar el îi făcu semn să rămână jos.

— Nu, nu; nu vă deranjaţi pentru noi. Ne putem găsi şi singuri drumul înapoi prin minunatul dumneavoastră turn; vă rog să vă întoarceţi la ceea ce făceaţi înainte să vă întrerup.

— Vai, dar nu a fost nici o întrerupere, spuse Doña Vorchenza. Te voi vedea deci în Ziua Schimbărilor? Vei accepta invitaţia?

— Da, rosti Capa Raza. Se întoarse şi îi surâse înainte să iasă pe uşa solariului. Vă accept invitaţia cu dragă inimă. Şi ne vom vedea în Ziua Schimbărilor, la Bătaia-Corbului.

INTERLUDIU

Fiicele Camorrului

Prima revoluţie adevărată din istoria criminalităţii camorrene s-a produs cu mult înaintea lui Capa Barsavi. De fapt, i-a precedat cu aproape cincizeci de ani venirea la putere şi a fost o urmare directă a oricărei lipse de stăpânire de sine din partea unui codoş pe nume Trevor Necioplitul Vargas.

Trevor Necioplitul avea o mulţime de alte porecle, majoritatea folosite numai în micul său stabiliment de târfe; dacă ai fi zis despre el că era un ţicnit beţivan şi sângeros, ar fi însemnat să răneşti sentimentele celor mai beţivani şi sângeroşi ţicniţi. Aşa cum se întâmpla adesea, el reprezenta un pericol mai mare pentru propriile târfe decât clienţii acestora, pe care îi tapau de gologani şi de arginţi. Singura protecţie pe care le-o oferea de fapt era protecţia faţă de pumnii lui, pe care îi putea împărţi în stânga şi-n dreapta dacă nu primea aproape toţi banii pe care acestea îi câştigau din munca lor.

Într-o noapte, o târfă de care profita exagerat de mult nu mai dori să ia parte la distracţia lui de seară preferată, care însemna să i-o sugă în timp ce o trăgea de păr până aceasta ţipa de durere. Fără să-şi dea seama, femeia scoase pumnalul din corsaj; îl implântă în stânga bărbăţiei acestuia, la încheietura coapsei, şi tăie spre dreapta. Ce urmă după aceea? Nespus de mult sânge şi ţipete, dar strădaniile lui Trevor de a lupta, mai întâi, şi apoi de a fugi fură stânjenite de repeziciunea cu care i se scurgea viaţa printre picioare. (Fosta) lui târfă îl doborî la pământ şi se aşeză pe spatele lui pentru a-l împiedica să se târască afară din cameră. Vigoarea lui se isprăvi şi muri în scurt timp, fără a fie jelit de careva.

În noaptea următoare, Capa lui Trevor trimise un alt bărbat care să preia îndatoririle acestuia. Femeile din fostul stabiliment al lui Trevor îl întâmpinară cu chipuri zâmbitoare şi îi oferiră ocazia de a testa serviciile lor gratis. Deoarece omul avea o grămăjoară de cărămizi sfărâmate în loc de creier, acceptă. Odată dezbrăcat şi despărţit de armele sale, fu înjunghiat din mai multe

direcţii deodată. Asta îi atrase atenţia fostului Capa al lui Trevor. Noaptea următoare, trimise cinci sau şase bărbaţi ca să se ocupe de situaţie.

Însă un lucru ciudat se petrecu: alte două-trei grupuri de târfe se descotorosiseră de codoşii lor; şi acest nucleu tot mai mare de femei puse stăpânire pe un bordel din nordul Laţului, care deveni cartierul lor general. Astfel încât oamenii lui Capa nu dădură peste şase-şapte târfe speriate, aşa cum li se spusese, ci peste aproape două duzini de femei mânioase, care socotiseră de cuviinţă să se înarmeze de toţi banii pe care îi putuseră strânge.

Arbaletele compensează, îndeosebi la distanţe mici şi dacă se mai adaugă şi avantajul surprizei. Acei cinci-şase bărbaţi nu au mai fost văzuţi niciodată.

Şi astfel începu războiul de-a binelea. Acei Capa care-şi pierduseră codoşi şi târfe încercară să remedieze situaţia, în vreme ce numărul femeilor care se alăturau răzmeriţei creştea pe zi ce trecea. Acestea angajară alte găşti pentru propria protecţie; stabiliră propriile reguli la casele de toleranţă şi începură să-şi câştige traiul din ele. Serviciile pe care le ofereau, în camere confortabile şi bine pregătite, erau cu mult superioare celor care puteau fi obţinute de la găştile de târfe conduse încă de bărbaţi, astfel încât potenţialii clienţi începură să încline balanţa financiară în favoarea doamnelor.

Târfele din Camorr se strânseseră pur şi simplu într-o breaslă; la mai puţin de un an de la moartea lui Trevor Necioplitul, ultimii codoşi care încă mai ţineau morţiş să practice această îndeletnicire fură convinşi (câteodată, cu preţul vieţii) să găsească noi mijloace de a-şi câştiga pâinea cea de toate zilele.

Curse foarte mult sânge. Duzini întregi de târfe fură ucise cu sălbăticie şi câteva dintre bordelurile lor arse din temelii. Însă pentru fiecare doamnă a nopţii răpusă, câţiva oameni de-ai capilor camorreni îşi aflau sfârşitul. Doamnele plăteau dinte pentru dinte cu aceeaşi răutate ca oricare Capa din istoria Camorrului. În cele din urmă, armistiţiul tensionat deveni un aranjament stabil şi avantajos pentru ambele părţi.

Târfele din oraş se împărţiră pe cale amiabilă în două grupuri, cu teritorii delimitate clar. Dochistele ocupau partea vestică a Camorrului, în timp ce Crinii Asociaţi

controlau estul; şi ambele organizaţii se amestecau confortabil în Laţ, unde afacerile mergeau din plin. Continuară să prospere; îşi angajară trupe proprii, în loc să mai închirieze asasini de la alte găşti. Deşi nu se putea spune că duceau vieţi de huzur, având în vedere natura meseriei lor, măcar acum erau stăpânele propriilor afaceri şi libere să le impună clienţilor anumite reguli de conduită.

Astfel întemeiară şi menţinură un duopol şi, în schimbul făgăduinţei că nu se vor amesteca în alte activităţi criminale, îşi asigurară dreptul de a zdrobi fără milă orice tentativă de a codoşi femei care ieşeau din sfera de influenţă a celor două găşti. Fireşte, unii bărbaţi nu urmară îndeaproape regulile instituite de femei; încercară să îşi bruscheze târfele, să nu le plătească serviciile sau să nu ţină seama de standardele impuse de doamne în ceea ce privea curăţenia şi beţia. Aceştia îşi primiră lecţii grele. Aşa cum mulţi bărbaţi aflară pe propria piele că este imposibil să intimidezi pe cineva când o femeie mânioasă îţi ţine mădularul între dinţi şi alta un stilet la rinichi.

Când Vencarlo Barsavi îşi răpuse adversarii şi veni la putere drept singurul Capa din Camorr, nici măcar el nu cuteză să tulbure echilibrul care se dezvoltase între găştile tradiţionale şi cele două bresle de târfe. Se întâlni cu reprezentantele Dochistelor şi ale Crinilor; le îngădui să-şi păstreze statutul cvasiautonom, iar ele acceptară să-i plătească tribut regulat pentru asistenţa sa – un tribut, ca procent al profitului, mult mai scăzut decât al celorlalţi Oameni Potriviţi din Camorr.

Barsavi înţelesese ceva ce prea mulţi bărbaţi din oraş nu băgaseră la cap; o idee pe care o întări peste ani, când le luă pe surorile Berangias drept protecţii principale. El fusese îndeajuns de înţelept ca să înţeleagă că femeile camorrene puteau fi subestimate numai cu mare primejdie pentru sănătatea cuiva.

CAPITOLUL CINCISPREZECE

Muşcătura de Păianjen

1

— Mă puteţi asigura că vă veţi îngriji mai bine decât aţi făcut-o până acum sau că prietenul dumneavoastră Jean s-a mai liniştit în ultima săptămână? întrebă Ibelius.

— Jupâne Ibelius, dumneata ne eşti doftor, nu mamă, răspunse Locke. Şi aşa cum v-am zis deja de o grămadă de ori în după-amiaza aceasta, sunt cât se poate de pregătit – în trup şi spirit – pentru treaba asta de la Bătaia-Corbului. Sunt întruchiparea precauţiei.

— Vai, domnule, dacă aşa stau lucrurile, nădăjduiesc să nu dau niciodată peste întruchiparea nesăbuinţei.

— Ibelius, lasă-l în pace, mugi Jean; îl dădăceşti fără să ai măcar buna-cuviinţă să te căsătoreşti cu el înainte.

Jean stătea pe pat, răvăşit şi destul de neîngrijit; întunecimea firelor care îi acopereau chipul îi scotea şi mai mult în evidenţă paloarea nefirească. Rănile sale fuseseră aproape fatale. O fâşie mare de pânză era legată peste pieptul său dezgolit şi bandaje asemănătoare erau înfăşurate pe picior, chiar sub nădragi, şi pe partea de sus a braţului.

— Aceşti doftori sunt foarte buni la casa omului, rosti Locke, aranjându-şi mânecile hainei (fostă a lui Meraggio), dar cred că data viitoare ar trebui să plătim ceva mai mult şi să luăm varianta tăcută, Jean.

— Şi atunci vă veţi putea îngriji singuri rănile, domnule, şi vă veţi putea aplica propriile comprese, deşi îndrăznesc să spun că v-ar fi mai simplu şi mai iute să vă săpaţi mormintele şi să vă odihniţi în ele până la trecerea inevitabilă într-o stare mult mai liniştită a materiei!

— Jupâne Ibelius, zise Locke, apucându-l pe bătrân de braţe, Jean şi cu mine suntem mai mult decât recunoscători pentru ajutorul dumitale; cred că am fi amândoi morţi fără intervenţia dumitale. Am de gând să te răsplătesc pentru timpul pe care l-ai petrecut cu noi în bordeiul ăsta; mă aştept să obţin câteva mii de coroane în scurt timp. O parte din banii aceştia îţi aparţin; vei putea duce o nouă viaţă

departe de locul ăsta, cu buzunarele pline. Iar restul va fi folosit ca să-l băgăm pe Capa Raza în pământ. Curaj! Uite ce le-a făcut Jean surorilor sale.

— O ispravă pe care nu mai sunt în stare s-o repet, spuse Jean. Ai grijă de tine, Locke; dacă lucrurile merg rău diseară, eu n-o să pot veni să te salvez.

— Deşi nu mă îndoiesc că vei încerca, bombăni Ibelius.

— Nu-ţi face griji, Jean. N-o să fie altceva decât o seară obişnuită cu Ducele şi cu toată curtea sa, adunată într-un turn de sticlă la două sute de metri în văzduh. Ce ar putea să meargă rău?

— Sarcasmul tău pare rostit cam cu jumătate de gură, zise Jean. De-abia aştepţi asta, nu-i aşa?

— Sigur că da, Jean. Lanţuri nu ar mai putea de voioşie dacă ar fi în viaţă; îl voi interpreta pe Lukas Fehrwight în faţa Ducelui însuşi, fără a mai pune la socoteală toţi ceilalţi nobili pe care-i ştim. Familia de Marres, familia Feluccia, bătrânul Javarriz... Slăvit fie Paznicul Strâmb, o să fie *un spectacol pe cinste.* Asta în caz că sunt în formă. Apoi... bani în buzunarele noastre. Şi apoi... răzbunare.

— Când eşti aşteptat la conacul Salvara?

— La al treilea ceas al după-amiezii, ceea ce înseamnă că nu mai am timp de pierdut. Jean, Ibelius... cum arăt?

— Cu greu l-aş mai recunoaşte omul pe care l-am întins pe acel pat acum câteva zile, spuse Ibelius. Mărturisesc că aveţi un grad surprinzător de abilitate profesională; nu mi-aş fi închipuit ceva de genul acestei imitări practicate de dumneavoastră.

— Acesta este avantajul nostru, Jupâne Ibelius, rosti Jean. Foarte puţini îşi pot închipui aşa ceva. Pari pregătit pentru diseară, Jupâne Fehrwight. Acum, o s-o iei pe drumul cel lung spre Isla Durona, nu-i aşa?

— Da, pe toţi zeii! Sunt nebun doar într-o anumită măsură. Voi merge spre nord prin cimitire şi în sus, prin Liniştii; mă aştept să nu dau de nimeni odată ce ies din Funingine.

Pe când vorbea, în ciuda căldurii toropitoare, îşi puse pe umeri mantaua impermeabilă pe care o adusese Jean înapoi de la întâlnirea sa cu surorile Berangias. Urma să îi ascundă straiele elegante până ce avea să ajungă pe Dealul Şoaptelor. Un om îmbrăcat în costum de seară ar fi atras

prea multă atenţie din partea unora dintre cei care se strecurau prin locurile întunecate ale Funinginii.

— Bun, deci plec la Bătaia-Corbului, zise Locke. Ne vedem mai târziu, Jean; odihneşte-te. Jupâne Ibelius, acordă-i lui Jean atenţia dumitale mămoasă; nădăjduiesc să mă întorc cu veşti foarte bune.

— Voi fi mulţumit dacă vă veţi mai întoarce, spuse Ibelius.

2

Miezul verii; Ziua Schimbărilor, cea de-a şaptesprezecea zi din Parthis în cel de-al 78-lea An al lui Aza Guilla, aşa cum este trecută ea în calendarul therin. În Ziua Schimbărilor, cetatea Camorrului o lua razna.

Sărbătoarea Schimbărilor ocupa iazul larg şi circular al pieţei, însă acesta era mai mic şi mai zimţat decât Sărbătorile lunare obişnuite. În centru se afla un teren de handbal plutitor format din mai multe barje plate puse cap la cap. Echipe de oameni de rând îşi aleseseră culorile dintr-un butoi; strânşi la întâmplare, într-un echilibru precar, se împingeau beţi unii în alţii în timp ce o mulţime formată numai din oameni de rând ovaţiona de pe margini. Când înscria o echipă, o luntre cu un butoi de bere trăgea lângă teren şi le împărţea jucătorilor din acea echipă câte o halbă. Bineînţeles, meciurile deveneau mai sălbatice şi mai nesportive pe măsură ce trecea timpul; destui jucători fură azvârliţi în apă, de unde o trupă de Jachete Galbene (care altminteri nici nu se gândea să intervină) îi pescuia cu răbdare.

Oamenii de rând puneau stăpânire pe Camorrul de Jos în Ziua Schimbărilor. Organizau picnicuri rătăcitoare, ducând după ei butoaie de bere şi burdufuri de vin. Puhoaie de petrecăreţi se întâlneau, se înghionteau, se uneau şi se despărţeau; din înaltul văzduhului, zeii ar fi putut vedea cum oamenii circulau în neorânduială pe străzile oraşului precum sângele din venele unui beţiv.

În Laţ, afacerile mergeau din plin. Sărbătoarea atrăgea marinari şi vizitatori de pe ţărmuri străine ca o scurgere; câteva ceasuri de ospitalitate camorreană, şi oaspeţii petrecăreţi nu mai erau în stare să-şi deosebească fundul

de timpan. Puţine corăbii aveau să plece din port a doua zi; puţine urmau să mai aibă oamenii capabili să ridice măcar o flamură, darămite o pânză.

În Cazan, în Strungi şi în Scursuri, oamenii lui Capa Raza sărbătoreau generozitatea noului lor conducător. La porunca lui, duzini întregi de butoaie cu vin roşu şi ieftin fuseseră aduse. Membrii găştilor prea sărace sau prea leneşe ca să se deplaseze până la răspântiile ticăloşiei care era Laţul beau până căzeau laţi în prag. *Garrista* lui Raza trecură cu coşuri prin cartierele în care se înstăpânise, împărţind pâine oricui cerea. Se dovedi că fiecare bucată avea înăuntru un gologan sau un argint şi când aceste daruri ascunse fură dezvăluite (cu preţul unor dinţi rupţi), nici o pâine nu mai scăpă de prăduire la miazăzi de Cartierul Templelor.

Mormântul Plutitor al lui Raza fu deschis vizitatorilor; câţiva *garrista* de-ai săi şi găştile acestora se distrară cu un joc de cărţi care ajunse la proporţii epice; la apogeul său, patruzeci şi cinci de bărbaţi şi de femei se sfădeau, împărţeau cărţi, beau şi zbierau unii la ceilalţi pe podeaua de deasupra apelor întunecate ale Pustiului – apele care îl înghiţiseră pe Capa Barsavi împreună cu întreaga sa familie.

Raza nu era de găsit; Raza avea treabă la miazănoapte în acea seară şi nu mai zisese nimănui (în afara apropiaţilor săi din cercul original de slujitori) că va fi la curtea Ducelui, privindu-i de sus din înălţimea Turnului Bătaia-Corbului.

În Cartierul Templelor, Ziua Schimbărilor era sărbătorită cu ceva mai multă rezervare. Preoţii şi iniţiaţii fiecărui templu făceau schimb cu cei ai altui templu într-un ciclu veşnic schimbător. Robele negre ale casei lui Aza Guilla oficiau un ritual grandios pe treptele Templului lui Iono; slujitorii Părintelui Apelor care Înşfacă procedau la fel la templul acestora. Dama Elliza şi Azri, Morgante şi Nara, Gandolo şi Sendovani; toate delegaţiile clericale ardeau lumânări şi îşi înălţau cântecele către cer înaintea unui altar diferit, apoi mergeau mai departe. Câteva binecuvântări suplimentare erau oferite la Casa arsă a lui Perelandro, acolo unde un singur bătrân în robele albe ale Patronului celor Oropsiţi de Soartă, chemat de curând din Ashmere, cugeta asupra rămăşiţelor templului care îi

fusese dat în grijă. Nu avea nici cea mai vagă idee despre cum să-şi înceapă raportul către clericul-şef al lui Perelandro privind ruina pe care o găsise în pivniţa din Sticlă-străveche – despre existenţa căreia nu fusese informat în prealabil.

În Colţul de Miazănoapte şi Cotul Izvorului, cupluri de tineri înstăriţi se îndreptau spre Parcul Doi Arginţi, unde se credea că poartă noroc să faci dragoste în ajunul miezului de vară. Se zicea că orice act consumat acolo înainte de Lumina-falsă urma să îi aducă cuplului tot ceea ce îşi dorea mai mult: un copil. Acesta era un bonus plăcut, dacă era adevărat, însă pentru moment majoritatea celor ascunşi printre potecile de piatră sfărâmată şi tufele foşnitoare se doreau doar unul pe celălalt.

Pe apele Vechiului Port, fregata *Mulţumirea* plutea ancorată, cu flamurile galbene fluturând pe catarge, cu felinarele galbene aprinse chiar şi la lumina zilei. O duzină de siluete se mişcau pe punte, pregătind pe furiş corabia pentru acţiune pe timp de noapte. Arbaletele erau depozitate lângă catarge, acoperite cu prelate de pânză. Plase împotriva abordajului erau întinse sub balustradele punţii superioare a vasului, pregătite pentru o desfăşurare rapidă şi ascunse vederii. Găleţi de nisip erau dispuse pentru stingerea flăcărilor; dacă motoarele de pe ţărm se porneau, unele dintre ele aveau să arunce cu foc alchimic, împotriva căruia apa nu ar fi fost de nici un folos.

În cala întunecată de sub puntea superioară a corabiei încă vreo trei duzini de oameni mâncau o masă consistentă, ca să aibă burţile pline când venea timpul să treacă la acţiune. Nu era nici un invalid printre ei; nici măcar vreun bolnav de friguri.

La poalele Sălaşului-Corbului, casa şi palatul Ducelui Nicovante din Camorr, o sută de trăsuri erau parcate într-o spirală la baza turnului. Patru sute de vizitii şi de străji în livrea se învârteau de colo-colo, savurând aperitivele aduse de oameni grăbiţi care purtau culorile Ducelui. Urmau să aştepte acolo toată noaptea să le coboare stăpânii. Ziua Schimbărilor era singura zi din an când aproape toţi nobilii din Camorr – toţi micii nobili din insulele Alcegrante şi toate cele Cinci Familii din turnurile de sticlă – aveau să fie îngrămădiţi laolaltă într-un singur loc, unde să bea, să

petreacă, să unelteasscă, să urzească, să complimenteze sau să jignească sub privirea îmbătrânită a Ducelui. În fiecare an, generaţia viitoare de conducători ai Camorrului vedea cum vechea gardă mai încărunţeşte puţin; în fiecare an, plecăciunile şi reverenţele deveneau şi mai exagerate. În fiecare an, murmurele dindărătul mâinilor erau şi mai pline de venin. Nicovante domnise poate prea mult.

Şase cabine trase cu scripeţi deserveau Bătaia-Corbului; se ridicau şi coborau, într-un du-te-vino permanent. Cu fiecare cabină nouă care se deschidea scârţâind în vârful turnului, un nou puhoi de oameni în straie colorate şi rochii sofisticate se revărsa pe terasa de îmbarcare, unde se amesteca cu potopul de nobili şi de linguşitori, samsari de putere şi aspiranţi, negustori, gură-cască, beţivi şi prădători de la Curte. Soarele dogorea deasupra acestei adunături cu toată puterea sa; domnii şi doamnele Camorrului păreau că stau pe un lac de argint topit, în vârful unui stâlp de foc alb.

Aerul se vălurea din pricina arşiţei în timp ce cuşca de fier în care se aflau Locke Lamora şi cei doi Salvara se opri cu o zdruncinătură în mecanismele de închidere de la marginea terasei ducale.

3

— Sfinţi Dovlecei, rosti Locke, nu am mai văzut aşa ceva în viaţa mea! Nu am mai fost niciodată la o asemenea înălţime; pe Mâinile de Sub Ape, nu am mai fost niciodată atât de sus în societate! Domnule şi doamnă Salvara, iertaţi-mă dacă mă agăţ de dumneavoastră ca un om pe cale să se înece.

— Sofia şi cu mine venim aici de mici copii, zise Lorenzo. În fiecare an, în aceeaşi zi. Este copleşitor numai în primele zece-unsprezece dăţi când îl vezi, crede-mă.

— Va trebui să vă cred pe cuvânt, domnia voastră.

Însoţitori în livrea neagră-argintie, cu şiruri de nasturi argintii sclipind în lumina soarelui, ţinură uşa deschisă pentru ca Locke şi cei doi Salvara să poată coborî pe terasa de îmbarcare. O trupă de Jachete Negre trecu pe lângă ei, în costum de gală, cu spadele prinse în teci gravate cu argint pe care le ţineau prinse peste umăr. Ostaşii purtau

căciuli de blană, înalte şi negre, cu blazonul Ducatului Camorr deasupra ochilor. Locke se cutremură numai gândindu-se cât de neplăcut trebuia să fie să mărşăluieşti în arşiţa soarelui ore în şir. Deja începuse să asude în hainele sale, însă el şi gazdele sale se puteau retrage la adăpostul turnului oricând pofteau.

— Don Lorenzo şi Doña Sofia? Familia Salvara?

Bărbatul care se apropia de ei dintr-o parte a mulţimii era foarte înalt şi lat în umeri; era mai înalt cu un cap decât majoritatea camorrenilor de faţă, iar trăsăturile sale colţuroase şi părul său nespus de bălai erau caracteristice celui mai vechi şi mai curat sânge vadran. Omul ăsta se trăgea din nord-estul îndepărtat, din Astrath sau Vintila, inima Regatului celor Şapte Dovlecei. În mod ciudat, era îmbrăcat în negrul Companiei Sticla-nopţii, având la guler însemnele argintii ale unui căpitan, iar glasul său nu avea nici cea mai mică urmă de accent, fiind cel al unui camorrean de neam.

— Nimeni alţii, rosti Don Lorenzo.

— Sluga dumneavoastră, domnule şi doamnă. Numele meu este Stephen Reynart; cred că Doña Vorchenza v-a povestit despre mine.

— A, bineînţeles! Doña Sofia îşi întinse mâna; Reynart făcu o plecăciune adâncă, cu piciorul drept în faţă, îi luă mâna şi sărută aerul chiar deasupra ei. Sunt încântată să vă cunosc în sfârşit, Căpitane Reynart. Cum se simte draga de Doña Vorchenza în această după-amiază?

— *Croşetează,* doamna mea, spuse Reynart cu un rânjet care ţinea de o glumă ştiută doar de ei. A pus stăpânire pe una dintre odăile Ducelui; ştiţi bine că nu îi plac adunările mari şi gălăgioase.

— Trebuie să o găsesc, neapărat, zise Sofia. Aş fi încântată să o văd.

— Sunt sigur că şi dumneaei simte la fel, doamnă. Dar pe cine avem aici? Este oare Jupân Fehrwight, negustorul din Emberlain pe care mi s-a spus că îl veţi aduce? Reynart făcu încă o plecăciune, doar din cap de data asta, şi rosti într-o vadrană cu accent puternic: Fie ca Dovleceii să conducă fără griji şi mările să fie liniştite, Jupâne Fehrwight!

— Fie ca Mâinile de Sub Valuri să vă poarte spre noroc! replică Locke în vadrana lui mult mai curată, surprins de-a

binelea. Trecu din nou la therină de dragul politeţii: Unul dintre compatrioţii mei, Căpitane Reynart? În slujba Ducelui din Camorr? Ce interesant!

— Da, sigur că sunt de obârşie vadrană, dar părinţii mei au murit când eu eram încă un prunc, într-o misiune comercială în acest oraş, zise Reynart. Am fost înfiat şi crescut de Doña Vorchenza, Contesa Sticlei-de-Chihlimbar – turnul acela auriu de acolo. Ea nu a avut copii. Deşi nu îi pot moşteni titlul şi proprietăţile, mi s-a îngăduit să slujesc în Compania Sticla-nopţii.

— Uimitor! Trebuie să recunosc, arătaţi de-a dreptul impresionant – sunteţi imaginea însăşi a Regilor din Dovlecei. Bag mâna în foc că Ducele este încântat să vă aibă în slujba lui.

— Sper din tot sufletul că aşa stau lucrurile, Jupâne Fehrwight. Însă veniţi; vă reţin. Să-mi fie cu iertare, domnule şi doamnă Salvara; nu reprezint cine ştie ce subiect de conversaţie. Permiteţi-mi să vă conduc în turn.

— Sigur că da, rosti Sofia. Se aplecă la urechea lui Locke şi şopti: Doña Vorchenza este o doamnă în vârstă foarte drăguţă, ca un fel de bunică pentru toate doamnele de pe Alcegrante. Este arbitrul tuturor bârfelor, s-ar putea spune. Nu se simte prea bine – este din ce în ce mai distantă cu trecerea timpului –, dar nouă încă ne este apropiată. Nădăjduiesc să ai prilejul de a face cunoştinţă cu ea.

— De-abia aştept, doamnă Salvara.

Reynart îi introduse în templul Sălaşul-Corbului, iar priveliştea care i se înfăţişă lui Locke îl lăsă cu gura căscată.

De afară, Bătaia-Corbului era argintiu-mat. Dinăuntru, cel puţin la nivelele pe care putea să le vadă, era aproape transparent. O pâclă ca un fum părea să prindă viaţă în sticlă, blocând lumina orbitoare a soarelui, reducându-l la un simplu cerc alb care putea văzut cu uşurinţă cu ochiul liber. Însă în toate celelalte privinţe lăsa să se întrevadă priveliştea de afară de parcă nici nu era acolo. Ţinutul deluros şi Angevinul cel larg se aflau la nord, în vreme ce toate insulele din oraşul de jos se întindeau ca nişte ilustraţii pe o hartă la sud. Locke putea chiar să întrezărească formele subţiri şi negre ale catargelor corăbiilor ce se clătinau dincolo de marginea sudică a

oraşului. Simţi cum i se face stomacul ghem de la senzaţia de vertij.

La nivelul imediat superior al turnului începea Grădina Cerului; se zicea că ar fi o sută de tone de pământ mănos în ghivecele şi jgheaburile de pe acoperiş. Vrejurile de viţă-de-vie atârnau în părţi; tufe bine îngrijite şi copaci în mărime naturală creşteau în vârful turnului – un crâng rotund în miniatură. În crengile unuia dintre acei copaci, îndreptat spre miazăzi, către Marea de Fier, se afla un scaun de lemn care era socotit drept cel mai înalt punct din Camorr la care putea ajunge cineva întreg la minte. Grădina Cerului era plină cu copii; acolo erau lăsaţi cei mai tineri dintre nobili să se distreze în timp ce părinţii lor erau prezenţi la curtea de sub picioarele lor.

Sala în care se aflau nu acoperea întreaga lăţime de peste treizeci de metri a turnului; era o emisferă, acoperind numai jumătatea nordică din diametrul turnului. Locke apucă o balustradă din marginea sudică a sălii şi privi în jos; sub ei se întindeau alte patru galerii emisferice, aflate la vreo şapte metri una de cealaltă şi pline cu bărbaţi şi femei. Simţi cum îl cuprinde iarăşi ameţeala. Privind de la o înălţime de peste douăzeci şi cinci de metri, cu latura transparentă a turnului şi cu priveliştea copleşitoare dinspre miazăzi în faţa ochilor, se simţi ca şi cum lumea se clătina pe axă. Când Don Salvara îi puse mâna pe umăr, îşi mai reveni puţin.

— Ai rău de Bătaia-Corbului, Lukas, râse Donul. Ai îmbrăţişat balustrada aia de parcă ţi-ar fi iubită. Hai să serveşti nişte aperitive; cu timpul, ochii tăi se vor adapta cu priveliştea asta şi totul ţi se va părea firesc.

— O, domnule Salvara, de-ar fi aşa! Însă voi fi bucuros să vizitez mesele de banchet.

Donul îl conduse printr-o îmbulzeală de mătăsuri, bumbac, caşmir şi blănuri rare, înclinând din cap şi făcând cu mâna, ici şi colo. Sofia se făcuse nevăzută, împreună cu Reynart.

Mesele de banchet (mai bine zis mesele cu aperitive, căci gustările uşoare de la o asemenea serbare puteau rivaliza cu felurile principale din orice altă ocazie) erau acoperite cu feţe de masă cu margini argintii şi erau lungi de vreo şaptesprezece metri. Bucătarii din Breaslă – maeştrii celor Opt Arte Frumoase ale Camorrului – stăteau

drepţi în robele lor ceremoniale, crem-gălbui, şi cu tichiile lor negre de cărturari prinse cu şnururi aurii ce le treceau pe după urechi. Fiecare bucătar, bărbat sau femeie, avea tatuaje negre complicate la opt dintre degetele mâinilor; fiecare gravură reprezenta stăpânirea uneia dintre cele Opt Clase Gastronomice.

La un capăt al meselor de banchet se aflau deserturile (Cea de-a Cincea Artă Frumoasă): prăjituri cu cremă de cireşe învelite în cochilii de frunze aurii care puteau fi mâncate cu totul; tarte de scorţişoară lipite migălos cu miere în forme de corăbii, o întreagă flotă de mici vase cu pânze de marţipan alb şi cu stafide drept echipaj. Mai erau şi pere scobite pe dinăuntru şi umplute cu bucăţi de pepene de fluviu sau cu creme de coniac; şi pepeni de fluviu decojiţi, cu cojile verzi date la o parte pentru a dezvălui pulpa rozalie din interior. Fiecare faţetă rozalie expusă era sculptată în blazonul Camorrului şi globuri alchimice aflate în pepeni le făceau să lucească cu o lumină rozalie îmbietoare.

La celălalt capăt al mesei se aflau cărnurile. Pe fiecare platou de argint se găsea câte o *phantasmavola:* un Fel de Mâncare Imposibil, un animal închipuit format prin alăturarea a două jumătăţi de făpturi diferite în timpul preparării şi a gătirii. Locke văzu un mistreţ fript cu cap de somon, aşezat pe o grămăjoară de icre negre. Lângă el se afla un cap de porc, cu un măr în gură, şi cu corpul unui clapon fript. Totul era acoperit cu sos de caramel maroniu şi cu curmale, iar Locke cedă în faţa ghiorăitului din stomac. Lăsă unul dintre bucătari să îi taie o bucată de porc/clapon, pe care o mâncă dintr-o farfurie de argint cu o furculiţă de argint: i se desprinse în gură, untul şi celelalte arome făcându-i capul să vâjâie. Nu mai gustase ceva atât de minunat de câteva săptămâni bune şi ştia că ar fi fost nevoie de toată măiestria lui, cât şi de ajutorul fraţilor Sanza, în cea mai bună formă a lor, pentru a pregăti ceva atât de rafinat în vechea lor pivniţă de sticlă. Însă acest gând răpi o parte din savoarea mâncării şi el isprăvi iute.

Capul de tăuraş cu trup de caracatiţă... pe acesta se mulţumi să îl evite.

În centrul meselor de banchet se găsea gloria care încununa acest nivel, cel puţin. Era o subtilitate complet lipsită de subtilitate, de peste douăzeci şi cinci de metri

lungime: o sculptură comestibilă a cetăţii Camorrului. Insulele erau momiţe coapte de viţel pe mici platforme de metal înălţate; canalele dintre platforme erau umplute cu o licoare albăstruie turnată în cupe de către un bucătar din partea dreaptă a dioramei. Fiecare pod important din oraş era reprezentat printr-o replică din zahăr cristalizat; fiecare punct de referinţă făcut din Sticlă-străveche era reprodus în miniatură, de la Turnul Năruit de la miazăzi până la Casa Trandafirilor de Sticlă şi la cele Cinci Turnuri ce se înălţau deasupra tuturor. Locke se uită mai de-aproape. Era chiar şi un mic galion din ciocolată glazurată, puţin mai mare decât o migdală, plutind pe nişte Resturi-de-lemn din budincă maronie.

— Cum te simţi, Lukas?

Don Salvara apăruse din nou lângă el, cu paharul de vin în mână; un slujitor îmbrăcat în negru luă farfuria goală dintre degetele lui Locke chiar când acesta se întorsese să îi răspundă Donului.

— Sunt copleşit, rosti Locke, fără să exagereze prea mult. Nu aveam nici cea mai mică idee la ce să mă aştept. Pe Dovlecei, poate că-i mai bine că nu îmi formasem o idee dinainte. Cred că şi curtea Regelui Dovleceilor este la fel; nu îmi vine în minte alt loc cu care s-ar putea compara ce văd eu aici.

— Ne onorezi oraşul cu gândurile tale de bine, zise Lorenzo. Sunt foarte bucuros că te-ai hotărât să ne însoţeşti; tocmai am sporovăit cu câţiva nobili. O să port o discuţie serioasă cu unul dintre ei, cam peste un ceas; cred că voi putea face rost de vreo trei mii de coroane. Nu îmi place s-o recunosc, dar este destul de maleabil şi ţine foarte mult la mine.

— Lukas, strigă Doña Sofia când reapăru cu Reynart după ea, îţi arată Lorenzo ca lumea împrejurimile sau ba?

— Doamnă Salvara, sunt de-a dreptul uluit de toată această serbare; îndrăznesc să spun că soţul dumneavoastră m-ar putea lăsa să stau într-un colţ, cu degetul în gură, şi tot s-ar chema că m-aş distra cum se cade toată seara.

— Nu aş face aşa ceva, bineînţeles, râse Donul Salvara. Tocmai ce-am vorbit cu Don Bellarigio, draga mea; este aici cu sculptorul acela pe care l-a finanţat în ultimele luni, flăcăul acela lashan cu un singur ochi.

O echipă de slujitori în livrea trecu pe lângă ei, patru bărbaţi care duceau ceva greu pe o targă de lemn între ei. Obiectul era un fel de sculptură din aur şi sticlă – o piramidă strălucitoare purtând blazonul Camorrului; trebuie să fi avut felinare alchimice înăuntru, căci sticla lucea cu o minunată nuanţă portocalie. Pe când o privea Locke, culoarea se preschimbă în verde, apoi în albastru, apoi în alb, pentru a reveni în cele din urmă la portocaliu.

— O, ce frumos! Era limpede că Doña Sofia iubea toate lucrurile alchimice. Nuanţele ce se schimbă! O, ce precise trebuie să fie ajustările; ce mi-ar mai plăcea să arunc o privire înăuntru! Spune-mi, oare lashanul Donului Bellarigio poate să îmi sculpteze şi mie aşa ceva?

Alte trei echipe duceau încă trei sculpturi pe lângă ei; fiecare dintre ele trecea printr-un model diferit de culori schimbătoare.

— Nu ştiu, zise Reynart. Sunt daruri pentru Duce din partea unui… oaspete mai puţin obişnuit. Superiorii mei şi-au dat acordul în ceea ce le priveşte; este adevărat că arată minunat.

Locke se întoarse spre masa de banchet şi se trezi la doi metri de Giancana Meraggio, care avea o orhidee la piept, o farfurie de argint cu fructe într-o mână şi o tânără superbă într-o rochie roşie la celălalt braţ. Privirea lui Meraggio trecu peste Locke, apoi se întoarse la el; ochii săi pătrunzători îl ţintuiră, şi-i ţintuiră mai ales hainele. Zaraful-şef deschise gura, păru să se răzgândească, apoi o deschise din nou.

— Domnule, rosti Meraggio cu răceală în glas, să-mi fie cu iertare, dar…

— Măi să fie, domnul Meraggio!

Don Salvara păşi lângă el. La vederea unui Don, Meraggio îşi închise iarăşi gura şi făcu o plecăciune politicoasă, dar nu foarte adâncă.

— Don Salvara, zise Meraggio, şi încântătoarea Doña Sofia. Ce plăcere să vă văd pe amândoi! Salutări şi ţie, Căpitane Reynart. Îl concedie pe înaltul vadran din discuţie cu o întoarcere a capului şi îl privi din nou pe Locke.

— Domnule Meraggio, spuse Locke. Vai, ce coincidenţă norocoasă! Este o adevărată plăcere să vă întâlnesc în sfârşit; v-am căutat de multe ori la contabilitate şi mă tem

că nu am avut niciodată prilejul de a-mi prezenta omagiile aşa cum se cuvine.

— Serios? Ei bine, tocmai voiam să vă întreb... cine sunteţi, domnule?

— Domnule Meraggio, rosti Don Salvara, permiteţi-mi să vi-l prezint pe Lukas Fehrwight, negustor din Emberlain, slujitor al Casei de bel Auster. A venit aici să discute despre importul unei anumite cantităţi de bere; vreau să văd cum se descurcă acele soiuri din Emberlain când trebuie să concureze cu ce-avem noi mai bun. Lukas, acesta este stimatul Giancana Meraggio, stăpânul contabilităţii ce îi poartă numele, cunoscut drept Ducele Fierului alb, şi pe bună dreptate. Toată lumea financiară se învârte în jurul său precum constelaţiile de pe cer.

— Sluga dumneavoastră, domnule, zise Locke.

— Din Emberlain? Din Casa de bel Auster?

— Da, spuse şi Doña Sofia, este prezent la serbare ca oaspete al nostru.

— Domnule Meraggio, interveni Locke, sper să nu trag concluzii pripite, dar nu cumva vă place croiala hainei mele? Şi materialul?

— O întrebare nimerită, căci amândouă mi se par ciudat de familiare, încuviinţă Meraggio, încruntat.

— Chiar aşa şi trebuie, spuse Locke. La sfatul familiei Salvara, am făcut rost de un singur costum croit după moda camorreană. I-am cerut croitorului să aleagă croiala preferată de cel mai bun gust din tot oraşul. Şi la cine să se gândească dacă nu la dumneavoastră, domnule? Acest costum este croit după *gustul dumneavoastră!* Sper că nu vă voi părea îndrăzneţ dacă voi mărturisi că mi se pare nespus de confortabil.

— A, nu, rosti Meraggio, părând groaznic de confuz. A, nu. Nu sunteţi deloc îndrăzneţ – mă măguliţi, domnule, mă măguliţi. Eu, ăă... nu mă simt tocmai bine; de la căldură, mă-nţelegeţi. Cred că o să mă duc să iau nişte punch din subtilitatea aceea. Mi-a făcut plăcere să vă cunosc, Jupâne Fehrwight. Cu voia dumneavoastră, Doña Sofia, Don Lorenzo.

Meraggio se îndepărtă, uitându-se înapoi peste umăr la Locke şi scuturând din cap. *O, Paznicule Strâmb,* îşi zise Locke în gând, *tare pezevenghi mai eşti!*

— Lukas, spuse Doña Sofia, ai mâncat destul pentru moment?

— Cred că mi-a ajuns, doamnă.

— Bun! Ce ar fi să o căutăm împreună pe Doña Vorchenza? Se ascunde într-una dintre galerii, aplecată asupra împletiturii ei. Dacă este lucidă azi, o să-ţi placă la nebunie de ea, îţi garantez.

— Doña Vorchenza, zise Reynart, este în cel mai nordic apartament din galeria de vest, la două caturi mai jos. Ştiţi locul de care vorbesc?

— A, da, rosti Sofia. Deci ce spui, Lukas? Hai să îi aducem omagiul nostru; Lorenzo poate să mai umble pe-aici şi să se ocupe de treburile importante care ne presează.

— Nu am pierdut din vedere asta, dragă, zise Don Lorenzo, cu falsă iritare. Jupâne Fehrwight, în ceea ce mă priveşte, nădăjduiesc ca bătrâna Donă să vorbească therina în seara asta; altfel s-ar putea să te trezeşti prezentat unei statui de piatră. Sau poate că se poartă aşa numai când sunt eu de faţă.

— Aş vrea să pot spune că este doar un moft, domnule Salvara, interveni Reynart. O să mai umblu şi eu pe-aici străduindă-mă să par ocupat. Transmiteţi-i Doñei Vorchenza toată dragostea mea, doamnă Sofia.

— Bineînţeles, Căpitane. Vii, Lukas?

Doña îl conduse spre una dintre largile scări din Sticlă-străveche, o scară cu balustrade din lemn lăcuit. Felinare alchimice luceau discret în cadrele lor împodobite de la capătul treptelor; aveau să arate splendid după lăsarea întunericului. Sala era la fel cu cea de deasupra; încă o masă de banchet de vreo şaptesprezece metri, plină cu delicatese şi cu tot soiul de minuni, şi încă una dintre acele piramide din sticlă şi aur, frumoase şi ciudate, aşezată lângă ea. *Ciudat,* gândi Locke.

— Doamnă Salvara, rosti el, zâmbind şi arătând spre piramidă, poate că aţi putea convinge câţiva slujitori să vă împrumute una dintre acele sculpturi când plecaţi şi să aruncaţi o privire înăuntru?

— O, Lukas, de-aş putea – dar nu îi răsplăteşti ospitalitatea Ducelui împrumutându-i decoraţiunile dintr-un moft. Haide, trebuie să coborâm la nivelul următor. Lukas? Lukas, ce s-a întâmplat?

Locke încremenise, uitându-se drept la scara ce ducea la nivelul inferior. Cineva tocmai urca pe ea – un bărbat zvelt şi bine făcut, într-o haină cenuşie, cu mănuşi cenuşii şi cu pantaloni cenuşii. Jacheta şi pălăria sa în patru colţuri erau negre, panglicile de la gât erau stacojii, iar pe mâna stângă purta un inel foarte familiar peste pielea mănuşii: inelul lui Barsavi, perla neagră a lui Capa din Camorr.

Locke Lamora dădu ochi în ochi cu Capa Raza, simţind cum îi bate inima ca toba unei galere de război. Stăpânul lumii interlope din Camorr se opri, năucit; o uluială completă i se citi pe chip – o expresie care îl încântă pe Locke până în adâncul sufletului. Apoi pentru o clipă fulgerătoare se putu observa ura; Raza scrâşni din dinţi şi cutele de pe chip i se încordară. În cele din urmă, păru să îşi recapete stăpânirea de sine. Răsuci un baston elegant din scoruş negru lăcuit şi cu mâner auriu, îl puse sub braţul stâng şi păşi nonşalant către Locke şi Doña Sofia.

4

— Cu siguranţă trebuie să fiţi o Doña din Camorr, rosti Capa Raza; nu cred că am avut plăcerea să vă cunosc, doamnă dragă.

Îşi scoase pălăria şi făcu o plecăciune perfectă, cu piciorul drept în faţa celui stâng.

— Sunt Doña Sofia Salvara, de pe Isla Durona, zise ea. Îşi întinse mâna; el o luă şi sărută aerul de deasupra ei.

— Sluga dumneavoastră, doamnă Salvara. Eu sunt Luciano Anatolius; sunt încântat, doamnă, încântat. Şi însoţitorul dumneavoastră? Ne-am întâlnit cumva?

— Nu prea cred, domnule, spuse Locke. E ciudat, căci îmi păreţi cunoscut, dar sunt sigur că mi-aş aduce aminte dacă ne-am fi întâlnit înainte.

— Jupâne Anatolius, acesta este Lukas Fehrwight, negustor din Emberlain, din Casa de bel Auster, rosti Sofia. Oaspetele meu personal la serbarea Ducelui.

— Negustor din Emberlain? Salutări, domnule; trebuie să fiţi foarte descurcăreţ ca să ajungeţi până aici, în asemenea cercuri înalte.

— Fac şi eu ce pot, domnule, fac şi eu ce pot. Am nişte prieteni neobişnuit de buni în Camorr; îmi aduc deseori cele mai neaşteptate avantaje.

— Nici nu mă îndoiesc. Casa de bel Auster, carevasăzică? Renumiţii negustori de băuturi alcoolice? Ce drăguţ! Şi mie îmi plac astfel de licori. Ca să spun drept, prefer să le cumpăr cu butoiul.

— Serios, domnule? Locke surâse. Păi, tocmai asta-i specialitatea firmei noastre; o grămadă de lucruri minunate şi surprinzătoare ies din butoaiele noastre. Ne mândrim cu faptul că satisfacem întotdeauna clienţii – că le oferim produse pe măsură. Dinte pentru dinte, dacă mă-nţelegeţi.

— Vă înţeleg, zise Capa Raza, cu un zâmbet sinistru pe chip. O filosofie de afaceri admirabilă; una pe gustul meu.

— A, sigur că da! exclamă Locke. Îmi amintesc acum de ce îmi păreţi cunoscut, Jupâne Anatolius. Nu cumva aveţi o soră? Poate chiar două? Mi se pare că le-am întâlnit la un moment dat – asemănarea este izbitoare.

— Nu, rosti Capa Raza, încruntat, mă tem că vă înşelaţi; eu nu am surori. Doña Sofia, Jupâne Fehrwight, mi-a făcut deosebită plăcere să vă întâlnesc, dar mă tem că am treabă în altă parte; vă doresc amândurora distracţie plăcută la serbarea din această seară!

Locke întinse mâna şi surâse nevinovat, cu prietenie.

— Este întotdeauna o plăcere să cunosc oameni noi, Jupâne Anatolius. Poate ne vom mai întâlni.

Capa Raza privi mâna întinsă de Locke, apoi păru să-şi recapete cumpătul; nu ar fi putut refuza o asemenea politeţe fără să provoace o mare agitaţie. Mâna sa puternică îi prinse braţul lui Locke, iar Locke răspunse la fel. Degetele celeilalte mâini a lui Locke tresăriră; dacă nu ar fi avut stiletul ascuns cât se poate de inoportun într-o cizmă, ar fi fost nespus de tentat să îl folosească.

— Sunteţi foarte bun, Jupâne Fehrwight, dar mă îndoiesc, zise Capa Raza cu un chip inexpresiv.

— Dacă am învăţat câte ceva despre oraşul ăsta, Jupâne Anatolius, rosti Locke, ei bine, am învăţat că este plin de surprize. Să aveţi o seară bună!

— Mulţumesc, la fel şi dumneata, negustorule din Emberlain, spuse Raza.

Intră iute în mulţime; Locke îl privi până dispăru din vedere. Raza se întoarse o dată, şi privirile li se încrucişară

din nou, iar apoi Capa se făcu nevăzut pe scările către nivelul superior, cu pulpanele hainei cenuşii fluturându-i în urmă.

— Lukas, rosti Doña Sofia, mi-a scăpat mie ceva?

— Să vă scape ceva? Locke zâmbi iarăşi cu zâmbetul nevinovat al lui Fehrwight. Nu cred, doamnă. Doar că omul acela semăna cu cineva pe care l-am cunoscut cândva.

— Un prieten din Emberlain?

— A, nu, zise Locke. Nu un prieten. Iar omul de care vorbesc este mort – foarte, foarte mort. Dându-şi seama că îşi încleştase dinţii, se relaxă şi continuă: Mergem să o căutăm pe Doña Vorchenza, doamnă?

— A, da, spuse Sofia. Da, hai să ne continuăm drumul. Urmează-mă. Îl conduse pe scările pe care urcase Raza, până la o altă galerie ticsită cu lume bună – „sânge albastru şi sânge auriu“, cum i-ar fi numit Părintele Lanţuri. În loc de o masă de banchet, la acest nivel se afla un bar – treisprezece metri de scoruş lustruit la care serveau două duzini de bărbaţi şi de femei, toţi purtând livreaua Ducelui. În spatele lor, pe mese şi în rafturi, se înălţau mii şi mii de sticle. Felinare alchimice fuseseră aşezate în spatele lor, scăldând galeria în fâşii multicolore. Imense piramide de cupe de vin şi de halbe de bere erau rânduite în părţile barului, în spatele unor cordoane de catifea; un gest neprofesionist ar fi făcut să se sfărâme pe jos cristale în valoare de sute de coroane. Jachete Negre stăteau drepţi lângă piramidele de sticlă, pentru mai multă siguranţă. Şi pentru că tot veni vorba de piramide – încă una dintre acele minunate sculpturi piramidale fusese aşezată aici, la câţiva paşi în dreapta barului, în spatele unui cordon de catifea.

Doña Sofia îl duse spre vest, dincolo de bar şi de şirul lung de nobili care aşteptau să primească o porţie din curajul lichid preferat; era limpede că unii dintre ei aveau deja probleme cu delicata artă a statului în picioare. Pe peretele vestic al galeriei se găsea o uşă masivă din scoruş cu pecetea argintie a blazonului personal al Ducelui Nicovante. Doña Sofia deschise această uşă şi îl conduse printr-un holişor curbat, luminat de strălucirea argintie şi discretă a felinarelor alchimice. În acest hol dădeau trei uşi, iar Doña Sofia îl duse la cea din capătul îndepărtat, lângă ceea ce Locke bănuia a fi peretele nordic al turnului.

— Şi-acum, zise Doña Sofia, cu un rânjet, fie dăm de Doña Vorchenza, fie dăm peste nişte tineri care fac ceva necuviincios... Întredeschise uşa şi aruncă o privire înăuntru, apoi îl trase pe Locke de mânecă. E totul în regulă, şopti ea. Am găsit-o.

Locke şi Sofia aveau în faţa ochilor o cameră aproape pătrată cu un perete exterior uşor curbat; spre deosebire de galeriile publice, suprafaţa de Sticlă-străveche din această parte a turnului era opacă. Pe peretele nordic era o singură fereastră, al cărei oblon din lemn şedea întredeschis pentru a lăsa să pătrundă lumina soarelui şi aerul cald al după-amiezii.

În cameră era un singur scaun de lemn, cu spătar înalt, iar în el se afla o singură bătrână cocoşată; era aplecată deasupra unor croşete sclipitoare, complet absorbită de obiectul neidentificabil ce îi atârna din poală. Câteva ghemuri de lână neagră zăceau la picioarele ei. Era îmbrăcată excentric, cu o haină neagră bărbătească şi cu o pereche de pantaloni mov-închis precum cei purtaţi în mod tradiţional de ofiţerii de cavalerie; micii ei conduri negri se curbau la vârfuri, de parcă ar fi fost desprinşi dintr-un basm. Părea să aibă ochii limpezi îndărătul ochelarilor în formă de semilună, dar nu şi-i ridică din împletitura ei când Doña Sofia îl conduse pe Locke până în mijlocul camerei.

— Doña Vorchenza? Sofia îşi drese glasul şi vorbi mai tare: Sunt Sofia, doamnă... Am adus pe cineva cu care să faceţi cunoştinţă.

Snick-snick, se auzi de la croşetele Doñei Vorchenza, *snick-snick*. Însă ochii tot nu se ridicară.

— Doña Angiavesta Vorchenza, îi zise Sofia lui Locke, contesa văduvă a Sticlei-de-Chihlimbar. Ea, ăă... are momente, oftă Sofia. Pot să te rog să rămâi cu ea o clipă? Mă duc până la bar; îi place destul de mult vinul alb. Poate că un pahar o va aduce în simţiri.

— Sigur că da, Doña Sofia, spuse Locke voios. Va fi onoarea mea să stau cu contesa. Aduceţi-i ce credeţi de cuviinţă.

— Vrei să îţi aduc şi ţie ceva, Lukas?

— O, nu, sunteţi prea amabilă, doamnă. O să iau ceva mai târziu, poate.

Sofia încuviinţă şi se retrase din cameră, închizând uşa cu un păcănit în urma ei. Locke făcu câţiva paşi, cu mâinile la spate.

Snick-snick, continuară croşetele, *snick-snick*. Locke ridică din sprâncene. Obiectul ce se revărsa din acele croşete rămânea un mister perfect. Poate că nu era încă gata. Oftă, mai făcu câţiva paşi şi se întoarse să privească pe fereastră.

Dealurile verzi-maronii se întindeau în zarea curbată de la miazănoapte de oraş; Locke putea să vadă liniile maronii ale drumurilor, acoperişurile colorate ale micilor clădiri şi cenuşiul-albăstrui al Angevinului, toate pierzându-se în pâcla dogoritoare şi în depărtare. Soarele învăluia totul într-o lumină albă şi fierbinte; nu era nici urmă de vreun nor.

Simţi deodată o durere cruntă şi înţepătoare în partea stângă a cefei.

Locke se răsuci şi duse mâna la locul dureros; simţi un pic de umezeală sub degete. Doña Angiavesta Vorchenza, contesa văduvă a Sticlei-de-Chihlimbar, stătea în faţa lui, scoţând croşeta de împletit pe care tocmai i-o înfipsese în ceafă. Acum ochii îi erau plini de viaţă îndărătul acelor ochelari în formă de semilună, şi un zâmbet înflorise prin reţeaua de riduri de pe chipul ei sfrijit.

— Gaaaaaaaaaaaah-*owwwwww!* Îşi frecă gâtul şi îşi păstră accentul vadran cu mare dificultate. Ce *naiba* a mai fost şi asta?

— Salcia-durerii, Jupâne Ghimpe, rosti Doña Vorchenza. Otrava copacului de salcia-durerii, de care sunt sigură că ai auzit. Mai ai doar câteva minute de trăit... şi mi-ar plăcea foarte mult să ţi le petreci vorbind cu mine.

5

— M-aţi... m-aţi...

— Înjunghiat în gât. Da, ei bine, trebuie să mărturisesc că a fost o plăcere, dragul meu. Ce pot să spun? Ne-ai pus pe fugă, nu glumă!

— Dar... dar... Doña Vorchenza, nu înţeleg. Cu ce v-am supărat?

— Poţi renunţa la accentul vadran. Este excelent, însă mă tem că nu vei izbuti să-ţi faci micul spectacol de data asta, Jupâne Ghimpe.

Locke oftă şi se frecă la ochi.

— Doña Vorchenza, dacă croşeta aceea chiar este otrăvită, de ce naiba ar mai trebui să-mi bat gura de pomană?

— În sfârşit, o întrebare rezonabilă. Întinse mâna în partea din faţă a tunicii şi scoase un mic flacon de sticlă, cu capac din argint. În schimbul cooperării tale, sunt gata să îţi ofer antidotul. Desigur, te vei preda fără să opui rezistenţă. Te afli la câteva sute de metri în aer şi toţi Nocturnii mei sunt aici, pe post de servitori. Ai fi tratat ca ultimul om dacă ai încerca să fugi mai departe de trei metri de holul acela.

— Nocturni... dumitale... Vreţi să spuneţi... Cred că glumiţi. *Dumneavoastră sunteţi* Păianjenul?

— Da, zise ea, şi îţi jur pe toţi zeii că mă simt excelent pentru că pot în sfârşit să mărturisesc asta cuiva care poate aprecia.

— Dar, rosti Locke, Păianjenul este... sau cel puţin credeam că Păianjenul este…

— Un bărbat? Tu şi întreg oraşul, Jupâne Ghimpe. Presupunerile celorlalţi mi s-au părut dintotdeauna cea mai bună deghizare cu putinţă – nu eşti de acord?

— Hmmm...

Locke chicoti morocănos. O amorţeală furnicătoare i se întindea în jurul rănii; deci nu era doar în mintea lui! Prins în propriul laţ, Doña Vorchenza.

— Trebuie să fii sclipitor, Jupâne Ghimpe, spuse Doña Vorchenza. Nu încape îndoială; să izbuteşti ce ai izbutit tu, să-mi pui oamenii să caute cai verzi pe pereţi în ultimii ani... Zeii îmi sunt martori când spun că mi-aş dori să nu fiu nevoită să te azvârl într-o colivie. Poate că vom ajunge la o înţelegere după ce ţi-oi lăsa câţiva ani de gândire. Trebuie să fie o senzaţie foarte nouă şi foarte stranie să fii prins într-o asemenea capcană.

— O, nu. Locke oftă şi se luă cu mâinile de cap. Îmi pare rău să vă dezamăgesc, Doña Vorchenza, însă lista oamenilor care nu m-au întrecut în isteţime pare să se micşoreze cu fiecare clipă ce trece.

— Ei bine, rosti Doña Vorchenza, asta nu are cum să fie plăcut. Dar hai, cred că te simţi deja destul de ciudat; cred că te clatini pe picioare. Spune da. Spune-mi unde sunt banii pe care i-ai furat şi poate că o să mai scad din anii ăia pe care îi vei petrece în Palatul Răbdării. Dă-mi numele complicilor tăi şi sunt convinsă că vom ajunge la o înţelegere.

— Doña Vorchenza, zise Locke cu greutate, nu am complici şi, chiar dacă aş fi avut, în nici un caz nu v-aş spune unde se află.

— Şi Graumann?

— Graumann este un mercenar, rosti Locke. El chiar crede că sunt negustor din Emberlain.

— Şi acei aşa-zişi bandiţi de pe aleea de lângă Templul Apelor Prielnice?

— Tot mercenari, fugiţi de multă vreme înapoi în Talisham.

— Şi falşii Nocturni, cei care au vizitat familia Salvara?

— Homunculi, spuse Locke. Îmi ies din fund când e lună plină; sunt o adevărată bătaie de cap, de câţiva ani încoace.

— Of, Jupâne Ghimpe… salcia-durerii îţi va pune lacăt la gura aia bogată. Nu trebuie să dai în vileag totul chiar acum; doar predă-te ca să îţi pot da acest flacon, şi ne vom putea continua discuţia în nişte împrejurări ceva mai plăcute.

Locke o privi îndelung pe Doña Vorchenza; se uită în ochii aceia îmbătrâniţi şi citi acolo satisfacţia evidentă, iar mâna i se strânse instinctiv într-un pumn. Poate că Doña Vorchenza se obişnuise atât de mult cu aura ei de privilegiu încât uitase de diferenţa de vârstă dintre ei; sau poate că pur şi simplu nu îşi închipuise niciodată că un bărbat de un asemenea rafinament aparent, fie el şi un infractor, ar putea face ceea ce făcu Locke în acel moment.

O pocni drept în gură, o dreaptă răsucită ce ar fi fost comică împotriva unei femei mai tinere şi mai zdravene. Însă lovitura fu suficientă pentru a-i da capul pe spate Doñei Vorchenza; ochii i se rostogoliră în cap şi genunchii îi cedară. Locke o prinse în timp ce cădea, şterpelindu-i cu atenţie flaconul dintre degete pe când făcea asta. O urcă iarăşi în scaunul ei, apoi desfăcu flaconul şi îl dădu pe gât. Lichidul călduţ avea gust de lămâie; îl înghiţi hulpav şi

azvârli flaconul gol. După aceea, lucrând în cea mai mare grabă, îşi scoase haina şi o folosi ca să o lege pe Doña Vorchenza de scaun, înnodând mânecile de câteva ori la spate.

Ea gemu, cu bărbia căzută în piept; Locke o bătu pe umăr. Dintr-un impuls, îşi trecu mâinile iute (şi cât se poate de politicos) prin jiletca ei; mormăi satisfăcut când dădu peste o punguţă de mătase ce zornăia cu monede.

— Nu-i chiar ceea ce speram, rosti el, dar să zicem că suntem chit pentru o nenorocită de croşetă înfiptă în gât, hmmm?

Locke se ridică şi începu să umble de colo-colo câteva momente. Se întoarse către Doña Vorchenza, îngenunche în faţa ei şi spuse:

— Doamnă, mă doare că sunt nevoit să tratez pe cineva ca dumneavoastră atât de grosolan; adevărul este că vă admir foarte mult şi în orice altă situaţie aş fi fost foarte curios să aflu unde am dat-o în bară, mai exact, şi ce m-a dat de gol. Însă trebuie să recunoaşteţi că aş fi nebun dacă aş accepta să vă însoţesc; Palatul Răbdării pur şi simplu nu reprezintă o variantă. Aşa că vă mulţumesc pentru o după-amiază foarte interesantă şi vă rog să le transmiteţi salutările mele Donului şi Doñei Salvara.

Acestea fiind spuse, dădu oblonul la o parte şi ieşi pe fereastră. Dacă priveai mai îndeaproape exteriorul Bătăii-Corbului, puteai observa că este acoperit cu neregularităţi: mici scobituri şi praguri ce înconjurau turnul la fiecare nivel. Locke păşi pe un prag îngust de vreo cincisprezece centimetri; se lipi cu burta de sticla caldă a turnului şi aşteptă ca zvâcnetul sângelui din tâmple să nu mai bată precum bubuiturile pumnilor unui zdrahon. Dar asta nu se întâmplă şi el oftă.

— Sunt regele idioţilor, bombăni el, al tuturor nenorociţilor de idioţi din întreaga lume.

Vântul călduţ îi vâjâi în spate când păşi spre dreapta; pragul se lăţi câteva clipe mai târziu şi el găsi o scobitură în care să-şi vâre mâna. Prinzând curaj şi ştiind că nu este în pericol imediat de a cădea, Locke aruncă o privire peste umăr şi o regretă de îndată.

Turnul de sticlă oferea un strat izolant între privitor şi privelişte; odată ce ieşeai din el, ţi se părea că toată lumea se prăvăleşte într-un arc imens. Nu se afla la două sute de

metri în văzduh, ci la trei sute, la trei mii, la trei sute de mii – un număr inimaginabil de metri pe care numai zeii îşi permiteau să o sfideze. Îşi strânse puternic ochii şi se apucă de peretele de sticlă de parcă ar fi putut să se facă totuna cu el, precum mortarul între pietre. Porcul şi claponul din stomac erau nerăbdători să iasă de-acolo într-un şuvoi de vomă; îşi simţea gâtlejul pe punctul de a le satisface cererea.

Pe toţi zeii, îşi zise el în gând, *mă întreb dacă sunt pe una dintre secţiunile transparente ale turnului. Cred că arăt al naibii de haios*.

Deasupra se auzi un scârţâit; el îşi ridică privirea şi rămase cu gura căscată.

Una dintre cuştile liftului se îndrepta către el; avea să fie pe aceeaşi parte a turnului şi să treacă aproximativ la un metru de locul în care se afla el.

Era gol.

— Paznicule Strâmb, şopti Locke, o s-o fac şi pe asta, dar îţi cer un singur lucru: fă-mă să uit, la naiba! Fură-mi amintirea asta din cap. Şi nu o să mai urc niciodată la mai mult de un metru de pământ cât oi mai trăi. Îţi jur!

Cabina scârţâia tot mai aproape; întâi la trei metri de el, apoi la doi şi apoi fundul cabinei fu la nivelul ochilor săi. Trăgând adânc aer în piept, cu răsuflarea întretăiată şi panicată, Locke se întoarse până ajunse cu spatele lipit de sticla turnului. Atât cerul, cât şi lumea de sub picioarele sale păreau prea vaste ca să le poată cuprinde cu privirea; ferească zeii, nici nu voia să se gândească la ele. Cabina trecu pe lângă el; gratiile ei erau chiar acolo, la un metru distanţă, la peste cincizeci de etaje înălţime.

Urlă şi se împinse cu putere de peretele de sticlă al turnului. Când se lovi de gratiile de fier ale cabinei, se agăţă de ele cu disperarea unei pisici care se agaţă de o creangă; cabina se clătină într-o parte şi în cealaltă, iar Locke se strădui din toate puterile să ignore lucrurile incredibile pe care această clătinare le producea cerului şi întregii zări. Uşa cuştii – trebuia să descuie uşa cabinei.

Lucrând cu mâini care îi tremurau de parcă aerul ar fi fost îngheţat, Locke dădu la o parte zăvorul de la uşa cabinei şi o deschise. Apoi îşi făcu vânt cu băgare de seamă şi trecu de colţ, din exterior în interior, şi cu o ultimă senzaţie de groaznică ameţeală se întinse şi trânti uşa în

urma sa. Se aşează pe podeaua cabinei, trăgând cu nesaţ aer în piept, tremurând de uşurare şi din pricina efectelor otrăvii.

— Of, mormăi el. Ei bine, a fost al naibii de înspăimântător!

O cabină plină cu oaspeţi nobili urca la vreo şapte metri în dreapta sa; bărbaţii şi femeile din cabină îl priviră curioşi, iar el le făcu semn cu mâna.

Se temu ca nu cumva cabina să se oprească înainte de a ajunge jos şi să înceapă să urce îndărăt; hotărî ca, în acest caz, să îşi încerce norocul la Palatul Răbdării. Însă cabina continuă să coboare până la pământ; pesemne că Vorchenza era încă legată de scaun, imobilizată. Locke se ridică în picioare când cabina atinse pământul; oamenii în livrea care deschiseră uşa îl priviră cu ochi holbaţi de mirare.

— Iertaţi-mă, îl întrebă unul dintre ei, dar aţi fost... aţi... aţi fost în cabina asta de când a părăsit platforma de îmbarcare?

— Bineînţeles, rosti Locke. Silueta aceea pe care aţi văzut-o, ţâşnind de pe turn? Pasăre. Cea mai mare pasăre pe care aţi văzut-o vreodată. M-am speriat al naibii de tare, să vă spun drept. Nu vă supăraţi, trăsurile acelea sunt de închiriat?

— Mergeţi la şirul dinspre exterior, zise lacheul, şi căutaţi-le pe cele cu steaguri şi felinare albe.

— Vă rămân recunoscător. Locke scotoci iute prin conţinutul pungii de bani a Doñei Vorchenza; înăuntru era o cantitate satisfăcătoare de galbeni şi de arginţi. Le azvârli câte un solon oamenilor în livrea de lângă cuşcă în timp ce ieşea din ea. Deci a fost o pasăre, da?

— Da, domnule, rosti celălalt bărbat scoţându-şi pălăria neagră de pe cap. Cea mai mare pasăre pe care am văzut-o vreodată.

6

Trăsura închiriată îl lăsă la Dealul Şoaptelor; plăti foarte bine – genul de „uită că ai făcut cursa asta“ – şi apoi porni prin Funingine de capul lui. Era cam pe la al şaselea

ceas al serii când ajunse înapoi la bordei, dând buzna pe uşa cu draperie şi răcnind:

— Jean, avem o problemă a naibii de mare…

Şoimarul stătea în centrul odăii, rânjind la Locke, cu mâna strânsă în faţa sa. Locke înregistră într-o fracţiune de secundă întregul tablou care i se înfăţişa: Ibelius zăcând nemişcat lângă peretele îndepărtat şi Jean prăbuşit la picioarele Magului-Juruit, zvârcolindu-se de durere.

Vestris stătea cocoţată pe umărul stăpânului său; îl ţintui cu ochii săi negri-aurii, apoi îşi căscă ciocul şi ţipă triumfător. Locke tresări când o auzi.

— O, da, Jupâne Lamora, zise Şoimarul. Da, *chiar* aş spune că aveţi o problemă a naibii de mare.

INTERLUDIU

Tronul în scrum

Therim Pel fusese cândva numit Giuvaierul Eldrenilor; era cel mai mare şi mai impresionant dintre oraşele lăsate de acea seminţie dispărută în negura timpului oamenilor care au pus stăpânire pe ţinuturile lor mult după ce ei n-au mai fost.

Therim Pel se afla la izvoarele fluviului Angevin, acolo unde apele acestuia se revărsau într-un şuvoi înspumat din munţi; se afla sub măreţia lor stâncoasă şi era înconjurat de câmpuri mănoase cale de două zile de mers călare, în toate direcţiile. Toamna, acele câmpuri se unduiau sub povara grânelor chihlimbarii; un dar demn de o cetate de scaun, aşa cum era Therim Pel.

Toate oraşele de la miazăzi se supuneau Tronului Therin. Inginerii imperiului construiseră zeci de mii de kilometri de drumuri ca să lege aceste oraşe între ele. Generalii imperiului conduceau trupele care prindeau bandiţii de pe ele şi păstrau garnizoane în oraşele mai mici şi în sate ca să asigure fluxul neîntrerupt al negoţului şi al scrisorilor dintr-un capăt al imperiului în celălalt – de la Marea de Fier până la Marea de Bronz.

Karthain şi Lashain, Nessek şi Talisham, Espara şi Ashmere, Iridain şi Camorr, Balinel şi Issara; toate aceste puternice oraşe-state erau cârmuite de Duci care îşi primeau coroanele de argint din mâinile împăratului însuşi; puţinii Duci rămaşi în ziua de azi or fi având ei mare putere, dar sunt autoproclamaţi; liniile genealogice nobile datând până în vremea Tronului Therin au fost retezate de mult.

Tronul Therin a intrat în declin când au apărut vadranii de la miazănoapte. Un popor al mării năvălitor, aceştia au pus stăpânire pe protectoratele Tronului din jumătatea nordică a continentului; au numit cele şapte mari râuri care se vărsau în marea nordică cei Şapte Dovlecei Sfinţi, şi au descurajat eforturile Tronului de a-şi redobândi teritoriul zdrobind toate oştile trimise la miazănoapte. Slăbit, Tronul Therin nu a mai putut depune un efort susţinut şi astfel a fost micşorat. Micşorat, dar nu distrus.

A fost nevoie de Magii-Juruiţi din Karthain ca să se ajungă la asta. Magii-Juruiţi de-abia se formaseră în oraşul Karthain; începuseră să-şi extindă sfera de influenţă a breslei lor deosebite şi mortale şi în alte oraşe, şi nu dădeau semne că ar lua în seamă cererile tot mai mânioase ale împăratului din Therim Pel. Acesta insista ca ei să-şi înceteze activităţile, iar ei i-au răspuns cu o scrisoare scurtă în care înşirau preţurile pentru care Augusta Sa Maiestate le putea folosi serviciile. Împăratul şi-a trimis atunci propriul cerc regal de vrăjitori; au fost omorâţi până la ultimul. În acest caz, împăratul şi-a strâns legiunile şi a pornit spre Karthain, jurând să-i răpună toţi vrăjitorii care pretindeau titlul de Mag-Juruit.

Declaraţia de război a împăratului puse la grea încercare regulile noii bresle, care ameninţase în public cu represalii cumplite împotriva oricui ar fi cutezat să le facă rău.

În timpul marşului către Karthain, oştenii împăratului izbutiră să omoare cam o duzină. Patru sute de Magi-Juruiţi dădură piept cu legiunile imperiale chiar la răsărit de Karthain; vrăjitorii binevoiseră să iasă la luptă în câmp deschis. În mai puţin de două ceasuri, o treime din forţele împăratului fuseseră măcelărite. Neguri ciudate se înălţau din pământ, dându-le manevrele peste cap; năluci şi fantasme îi chinuiau. Săgeţile se opreau în văzduh şi cădeau la pământ sau erau azvârlite înapoi asupra arcaşilor ce le trăseseră. Camarazii se luptau între ei, înnebuniţi şi induşi în eroare de vrăjitoriile care puneau stăpânire pe acţiunile oamenilor de parcă aceştia nu ar fi fost altceva decât simple marionete. Împăratul însuşi fu sfârtecat de garda sa personală. Se spune că n-a mai rămas din el nici o bucată mai mare de-un deget care să fie arsă pe rug mai apoi. Imperiul suferi o înfrângere zdrobitoare – generalii rămaşi se împrăştiară care încotro, iar oştenii fugiră cât îi ţineau picioarele ca să ducă vestea în Therim Pel.

Însă lucrurile nu se sfârşiră aici. Conclavul Magilor-Juruiţi hotărî să-şi pună în aplicare regulile şi să o facă de asemenea manieră încât întreaga lume să se cutremure la simplul gând de a-i mai supăra, câtă vreme vor mai avea oamenii amintiri.

Se răzbunară asupra oraşului Therim Pel.

Furtuna de foc pe care o invocară fu oricum, numai naturală nu. Patru sute de magi, lucrând împreună, aprinseră în inima imperiului ceva ce istoricii încă se tem să descrie. Se zice că flăcările erau albe ca miezul stelelor; coloanele de fum negru puteau fi văzute de departe, din adânca Mare de Fier, din Camorrul de la răsărit şi chiar la miazănoapte, din Vintila, capitala tânărului Regat al celor Şapte Dovlecei.

Chiar şi această invocare hidoasă nu putu să deterioreze Sticla-străveche; acele structuri din oraş care erau clădite prin meşteşugul Eldrenilor scăpară cu bine. Însă toate celelalte fură înghiţite de flăcări; lemnul, piatra, metalul, mortarul, hârtia şi făpturile. Toate clădirile oraşului, întreaga cultură şi toată populaţia oraşului care nu putu scăpa cu fuga înainte ca magii să-şi înceapă lucrarea, toate fură prefăcute într-un pustiu de cenuşă – un pustiu de treizeci de centimetri grosime peste o cicatrice neagră făcută pe faţa pământului.

Acea cenuşă se învârtejea în aerul fierbinte la picioarele singurului obiect făcut de mâna omului pe care magii îl păstraseră voit: tronul imperial. Acel scaun se află şi în ziua de azi, în oraşul bântuit Therim Pel, înconjurat de un câmp de cenuşă pe care timpul şi ploile l-au preschimbat într-un soi de asfalt negru. Nimic nu mai creşte în Therim Pel; nici un om cu capul pe umeri nu mai pune piciorul pe locul acelui monument al hotărârii Magilor-Juruiţi din Karthain.

Ei au fost cei care au năruit Tronul Therin cu acel foc nepământesc; ei au azvârlit oraşele-state de la miazăzi într-un veac de războaie şi de vrajbă, în timp ce Regatul celor Şapte Dovlecei devenea tot mai puternic la miazănoapte.

Aceasta este imaginea care le vine în minte oamenilor când se gândesc să supere un Mag-Juruit – imaginea unui scaun gol într-o mare uscată şi pustiită.

CAPITOLUL ŞAISPREZECE

Dreptatea este roşie

1

Şoimarul îşi mişcă degetele, iar Locke Lamora căzu în genunchi, simţind cum o durere foarte familiară îi cuprinde oasele. Se prăvăli pe podeaua bordeiului, lângă Jean.

— Ce *plăcere* îmi face să văd că ai supravieţuit micului nostru aranjament de la Gaura Ecoului, rosti vrăjitorul. Sunt impresionat. Chiar punându-ţi la socoteală reputaţia, îmi închipuisem că am fost prea isteţi pentru tine. Chiar în după-amiaza asta credeam că îl caut doar pe Jean Tannen; dar am dat peste ceva mult mai plăcut.

— Eşti un animal nenorocit şi sadic, scuipă Locke.

— Nu, zise Magul-Juruit. Pur şi simplu mă supun ordinelor clinetului meu, care mă plăteşte. Şi am primit ordine să mă asigur că ucigaşul surorilor clientului meu are parte de o moarte lentă. Şoimarul îşi trosni degetele. Pe tine te consider un cadou picat din cer.

Locke ţipă şi se întinse spre Magul-Juruit, impunându-şi asta în ciuda durerii copleşitoare, însă Şoimarul mormăi ceva în barbă şi intensitatea senzaţiilor exasperante şi înţepătoare păru să se înzecească. Locke se prăbuşi pe spate şi încercă să respire, dar muşchii spatelui şi cei de sub plămâni păreau tari ca piatra.

Când Magul-Juruit îl eliberă din strânsoare, Locke se tăvăli pe jos, icnind. Odaia se învârtea în jurul lui.

— Este foarte ciudat cum dovada izbânzilor noastre poate deveni unealta nimicirii noastre, spuse Şoimarul. Jean Tannen, spre exemplu, pesemne că eşti un luptător excelent de vreme ce ai izbutit să le faci de petrecanie surorilor clientului meu, deşi văd că ai avut şi tu de suferit de pe urma lor. Şi acum iată cum te lovesc ele de pe tărâmul umbrelor. Se pot trage foarte multe concluzii când cineva de genul meu pune mâna pe rămăşiţele materiale ale unui om – cum ar fi coji de unghii. Şuviţe de păr. *Sânge pe lama unui cuţit*.

Jean gemu, neputând să vorbească din pricina durerii.

— O, da, rosti Şoimarul. Am fost foarte surprins să constat la cine m-a dus sângele acela. Dacă aş fi fost în locul tău, m-aş fi urcat în prima caravană şi aş fi fugit în cealaltă parte a continentului. Poate că ai fi fost lăsat în pace.

— Ticăloşii Gentilomi nu se lasă la nevoie unul pe altul, nici nu fug când au de plătit nişte poliţe, şuieră Locke.

— Aşa este, zise Magul-Juruit. Şi de-aia mor la picioarele mele în bordeie mizere precum acesta.

Vestris îşi luă zborul de pe umărul lui şi se duse în alt colţ al camerei, privindu-l pe Locke cu ură şi dând din cap agitat. Şoimarul băgă o mână în haină şi scoase un sul de pergament, o pană şi o sticluţă cu cerneală. Desfăcu sticluţa şi o aşeză pe pat; înmuie pana şi îi zâmbi lui Locke.

— Jean Tannen, rosti el. Ce nume simplu; uşor de scris. Chiar mai uşor decât a fost să-l cos.

Pana îi lunecă pe pergament; scrise cu bucle mari, iar zâmbetul i se lăţi cu fiecare literă. După ce isprăvi, firul argintiu îi apăru de după degetele mâinii stângi şi el începu să le mişte într-un ritm aproape hipnotic. O lucire argintie şi palidă se înălţă de pe pagina din mâinile sale, scoţându-i în evidenţă curbele chipului.

— Jean Tannen, spuse el. Ridică-te, Jean Tannen. Vreau să faci ceva.

Cutremurându-se, Jean se ridică, mai întâi în genunchi, apoi în picioare. Rămase în faţa Şoimarului; în ceea ce-l privea, Locke încă nu putea să se mişte.

— Jean Tannen, continuă Magul-Juruit, ridică-ţi securile. Nimic nu ţi-ar face mai multă plăcere în clipa asta decât să-ţi ridici securile.

Jean băgă mâna sub pat şi apucă Surorile Năbădăioase; le luă cu amândouă mâinile şi colţurile gurii i se ridicară.

— Îţi place să le foloseşti, nu-i aşa, Jean? Şoimarul mişcă firele argintii din mâna stângă. Îţi place să simţi cum muşcă din carne. Îţi place să vezi cum ţâşneşte sângele. O, da... nu-ţi face griji. Vreau să faci ceva cu ele.

Şoimarul arătă spre Locke cu foaia de hârtie în mâna dreaptă.

— Omoară-l pe Locke Lamora, spuse el.

Jean se înfioră; făcu un pas către Locke, apoi şovăi. Se încruntă şi închise ochii.

— Îţi rostesc numele dat, Jean Tannen, stărui Magul-Juruit. Îţi rostesc numele dat, numele adevărat, numele spiritului. Îţi rostesc numele. Omoară-l pe Locke Lamora. Ridică-ţi securile şi *omoară-l pe Locke Lamora*.

Jean făcu încă un pas poticnit spre Locke; îşi ridică încet securile. Păru să-şi încleşteze dinţii. O lacrimă se rostogoli din ochiul său drept; trase adânc aer în piept, apoi mai făcu un pas. Suspină şi înălţă Surorile Năbădăioase deasupra capului.

— Nu, zise Şoimarul. O, nu. Stai. Dă-te înapoi.

Jean se supuse, dându-se înapoi cam cu un metru faţă de Locke, care înălţă rugăciuni mute de uşurare, amestecate cu teamă pentru ce ar putea urma.

— Jean este cam milos, rosti Şoimarul, dar tu eşti adevăratul molâu, nu-i aşa? Tu eşti cel care mă ruga să-i fac orice, numai să-i las prietenii în pace; *tu eşti* cel care a intrat în butoi cu buzele strânse, deşi ai fi putut să-ţi trădezi prietenii şi să scapi cu viaţă, poate. Ştiu cum vom face. Jean Tannen, lasă jos securile.

Surorile Năbădăioase izbiră podeaua cu un zgomot sec şi puternic, săriră şi ajunseră chiar sub ochii lui Locke. O clipă mai târziu, Magul-Juruit vorbea în graiul său vrăjitoresc şi mişca firele din mâna sa stângă; Jean ţipă şi căzu la pământ, tremurând slab.

— Ar fi mult mai bine, cred, dacă *tu* l-ai omorî pe *Jean,* Jupâne Lamora, zise Şoimarul.

Vestris ţipă către Locke; sunetul avea tonul ciudat al râsului.

O, băga-mi-aş! îşi spuse Locke. *Zeii să ne ferească!*

— Bineînţeles, continuă Şoimarul, ştim deja că numele tău de familie este fals. Dar mie nu-mi trebuie un nume complet; chiar şi un fragment dintr-un nume adevărat va fi de ajuns. O să vezi, Locke. O să vezi, îţi promit. Firele argintii dispăruseră; înmuie din nou vârful penei şi scrise la repezeală pe pergament.

— Da, zise el. Da. Te poţi mişca din nou. Şi, în timp ce vorbea, chiar asta se întâmplă; paralizia se ridică şi Locke îşi chirci degetele aşa de încercare. Magul-Juruit mai învârti o dată firul argintiu; Locke simţi cum *ceva* ciudat părea să se formeze în aerul din jurul său, un soi de presiune, şi pergamentul luci din nou.

— Şi-acum, spuse Şoimarul. Îţi rostesc numele, Locke. Îţi rostesc numele dat, numele adevărat, numele spiritului. Îţi rostesc numele, Locke. Ridică-te. Ridică-te şi ia securile lui Jean Tannen. Ridică-te şi omoară-l pe Jean Tannen.

Locke se împinse până ajunse în genunchi şi se sprijini o clipă în mâini.

— *Omoară-l pe Jean Tannen*.

Tremurând, întinse mâna după una din securile lui Jean şi se târî înainte ţinând-o strâns în mâna dreaptă. Avea răsuflarea întretăiată; Jean Tannen zăcea la picioarele Magului-Juruit, la un metru şi ceva depărtare, cu faţa în molozul din bordei.

— *Omoară-l pe Jean Tannen*.

Locke se opri la picioarele Şoimarului şi îşi întoarse încet capul ca să îl privească pe Jean. Unul din ochii vlăjganului era deschis, fără să clipească; se putea citi o groază neprefăcută în el. Buzele lui Jean tremurau fără folos, străduindu-se să articuleze cuvinte.

Locke se împinse şi ridică securea; mugi nearticulat.

Izbi cu bila cea grea; lovitura nimeri drept între picioarele Şoimarului. Firul argintiu şi pergamentul zburară din mâinile Magului-Juruit când acesta icni şi se prăbuşi în faţă, ţinându-se de vintre.

Locke se roti către dreapta, aşteptând să fie atacat imediat de şoimul-scorpion însă, spre surprinderea lui, pasărea căzuse de pe cornişa pe care se cocoţase şi se zbătea pe podeaua bordeiului, bătând zadarnic din aripi, scoţând pe cioc o serie de ţipete pe jumătate înăbuşite.

Locke arboră cel mai crud zâmbet din viaţa sa în timp ce se ridica în picioare.

— Aşa, deci? îi rânji fioros Magului-Juruit pe când ridica încet securea, cu bila în jos. Vezi ce vede şi ea? Fiecare simte ce simte şi celălalt?

Vorbele îi aduseră o senzaţie caldă de exaltare, dar fură cât pe ce să îl coste scump; Şoimarul izbuti să se concetreze îndeajuns pentru a rosti o singură silabă şi a-şi chirci degetele în gheare. Locke căscă gura şi se poticni îndărăt, gata-gata să scape securea. Era ca şi cum un pumnal încins îi fusese implântat prin ambii rinichi; durerea sfârâitoare îl împiedica să reacţioneze sau măcar să gândească limpede.

Şoimarul încercă să se ridice, dar Jean Tannen se rostogoli deodată către el şi întinse o mână, înşfăcându-l de revere. Vlăjganul smuci cu putere şi Şoimarul căzu iar pe podeaua bordeiului, cu faţa în jos. Durerea din măruntaiele lui Locke încetă, iar Vestris ţipă încă o dată de pe podea, de lângă picioarele sale. Nu mai pierdu nici o clipă.

Repezi securea cu o izbitură ca de baros, sfărâmând aripa stângă a lui Vestris cu un trosnet sec.

Şoimarul răcni şi se zvârcoli, smucindu-se destul de tare încât să scape din prinsoarea lui Jean pentru câteva secunde. Îşi apucă braţul stâng şi urlă, cu ochii măriţi din pricina şocului. Locke îl pocni în faţă, cu putere, şi Magul-Juruit se rostogoli în praf, scuipând sângele care-i ţâşnise pe nas.

— Am o singură întrebare, *jigodie* netrebnică şi arogantă ce eşti, zise Locke. Recunosc că partea cu Lamora este uşor de depistat; adevărul este că nu ştiam cum se traduce când am luat numele ăsta. L-am împrumutat de la un bătrân vânzător de cârnaţi care a fost bun cu mine cândva, în Cuprins-de-Flăcări, înainte de molimă. Mi-a plăcut cum sună, atât. Însă de unde şi până unde, continuă el încet, ai mai scos-o şi pe asta cum că *Locke* este prenumele care mi-a fost dat la naştere?

Înălţă securea din nou, o întoarse astfel încât tăişul să fie în jos, şi apoi lovi cu toată puterea, retezând capul lui Vestris de trup.

Sunetul ţipetelor brusc întrerupte ale păsării răsunară şi se amestecară cu urletele Şoimarului, care se apucă de cap şi dădu din picioare cu sălbăticie. Strigătele sale erau nebunie pură şi momentul în care încetară şi el îşi pierdu cunoştinţa, hohotind, reprezentă o adevărată uşurare pentru urechile lui Locke şi Jean.

2

Şoimarul din Karthain se trezi zăcând lat la pământ, cu braţele şi picioarele depărtate, ţintuite de podeaua plină de praf a bordeiului. În aer plutea mirosul de sânge – sângele lui Vestris. Închise ochii şi începu să plângă.

— Este legat fedeleş, jupâne Lamora, zise Ibelius. Când vraciul îşi revenise din vraja aruncată asupra lui de Magul-

Juruit, fusese foarte nerăbdător să ajute la legarea karthanului. Împreună cu Jean, culesese toţi ţăruşii de metal din cealaltă parte a structurii; îi bătuseră în podea şi Magul-Juruit era prins de ei cu fâşii rupte din aşternuturile de pat, legate strâns în jurul încheieturilor şi al gleznelor. Fâşii mai mici fuseseră legate în jurul degetelor, depărtându-le şi imobilizându-le.

— Bun, spuse Locke.

Jean Tannen stătea pe pat, privindu-l pe Magul-Juruit cu ochi umbriţi şi nepăsători. Locke stătea la picioarele vrăjitorului, uitându-se la el cu o ură nemascată. O flacără plăpândă ardea într-un borcan de sticlă; Ibelius se ghemui lângă el, încingând un pumnal deasupra. Fumul subţire şi maroniu se înălţa spre tavan.

— Sunteţi nebuni dacă aveţi de gând să mă omorâţi, rosti Şoimarul, printre sughiţuri. Confraţii mei mă vor răzbuna; gândiţi-vă la consecinţe!

— O, n-am de gând să te omor, replică Locke. Vreau doar să jucăm un mic joc pe care-mi place să-l numesc „răcneşti de durere până îmi răspunzi naibii la întrebări“.

— Faceţi ce vreţi, spuse Şoimarul. Codul ordinului meu îmi interzice să trădez un client.

— A, păi nu mai lucrezi pentru clientul tău, tâmpitule, zise Locke. N-o să mai lucrezi pentru el în vecii vecilor.

— E gata, Jupâne Lamora, rosti Ibelius.

Magul-Juruit îşi încordă gâtul şi privi spre Ibelius. Înghiţi în sec şi îşi linse buzele, cu ochii umezi şi injectaţi săgetând prin odaie.

— Ce-ai păţit? Locke întinse mâna şi luă cu grijă pumnalul din mâna vraciului; lama roşiatică lucea. Ţi-e teamă de foc? De ce? Locke rânji cu o expresie complet lipsită de umor. Focul este singurul lucru care o să te împiedice să sângerezi până mori.

Jean se ridică de pe pat şi se lăsă cu genunchii pe braţul stâng al Şoimarului. Îl apăsă pe încheietură şi Locke veni încet să stea lângă el, cu securea într-o mână şi cu cuţitul strălucitor în cealaltă.

— Încuviinţez întru totul, în teorie, zise Ibelius, dar când vine vorba de pus în practică, cred că o să... mă lipsesc.

— Sigur că da, Jupâne Ibelius, rosti Locke.

Draperia foşni şi vraciul plecă.

— Şi-acum, continuă Locke, sunt de acord că ar fi o idee proastă să te omorâm. Dar când te voi lăsa să te târăşti înapoi în Karthain, în cele din urmă, o să ajungi acolo ca un biet obiect de studiu. O să le reaminteşti confraţilor tăi cocoloşiţi, sadici şi încrezuţi ce li se poate întâmpla când se pun cu prietenii unui camorrean.

Tăişul securii lui Jean şuieră, retezând degetul mic de la mâna stângă a Magulul-Juruit. Şoimarul zbieră.

— Ăsta-i pentru Nazca, spuse Locke. Ţi-aduci aminte de Nazca? Repezi tăişul din nou; inelarul de la mâna stângă se rostogoli în praf şi sângele ţâşni.

— Ăsta-i pentru Calo, continuă Locke.

Încă o lovitură şi urmă degetul mijlociu. Şoimarul se zvârcoli în legături, smucindu-şi capul în părţi de durere.

— Şi Galdo. Îţi sunt cunoscute numele astea, Jupâne Mag-Juruit? *Notele de subsol* din nenorocitul tău de contract? Căci mie îmi sunt teribil de cunoscute. Ei, şi-acum... degetul care urmează – ăsta este pentru Goangă. De fapt, Goangă ar fi trebuit să fie probabil degetul mic, dar la naiba! Securea căzu din nou; arătătorul de la mâna stângă a Şoimarului se alătură semenilor săi în surghiunul însângerat.

— Iar restul, încheie Locke, restul degetelor sunt pentru mine şi Jean.

3

Fu o muncă anevoioasă; fură nevoiţi să reîncingă pumnalul de câteva ori pentru a cauteriza toate rănile. Şoimarul tremura de durere când isprăviră; ţinea ochii închişi şi dinţii încleştaţi. Aerul din odaia închisă duhnea a carne arsă şi a sânge opărit.

— Şi-acum, zise Locke, stând pe pieptul Şoimarului. Acum e timpul să vorbim.

— Nu pot, murmură Magul-Juruit. Nu pot... trăda secretele clientului meu.

— Păi, nu mai ai nici un client, replică Locke. Nu-l mai slujeşti pe Capa Raza; el a angajat un Mag-Juruit, nu o ciudăţenie fără degete cu o pasăre moartă drept prieten nedespărţit. Când ţi-am retezat degetele, am retezat şi

legăturile pe care le mai aveai cu Raza. Cel puţin aşa văd eu lucrurile.

— Du-te naibii! scuipă Şoimarul.

— O, bun. Văd că nu se poate cu frumosul. Locke zâmbi din nou şi îi azvârli lui Jean pumnalul care acum se răcise; acesta îl puse încă o dată deasupra flăcării şi începu să-l încingă. Dacă ai fi un om obişnuit, te-aş ameninţa că-ţi tai boaşele acum. Aş face tot soiul de glume nesărate despre eunuci; dar cred că ai putea îndura asta. *Nu eşti* un om obişnuit. Cred că singurul lucru pe care ţi-l pot lua ştiind că te va durea cu adevărat, până în adâncul inimii, rămâne limba.

Magul-Juruit se holbă la el, cu buzele tremurânde.

— Te rog, croncăni el răguşit, ai milă, pentru numele zeilor! Ai milă. Am avut un contract. Nu făceam decât să mi-l respect.

— Când contractul ăla i-a inclus pe prietenii mei, atunci ai întrecut măsura, rosti Locke.

— Te rog, murmură Şoimarul.

— Nu, spuse Locke, o voi tăia; o voi cauteriza până te vei zvârcoli acolo unde zaci. O să te amuţesc – cred că ai putea fi încă în stare să mai faci ceva vrăji şi fără degete, dar fără limbă...?

— Nu! Te rog!

— Atunci vorbeşte, zise Locke. Spune-mi ce vreau să ştiu.

— O, zeilor, hohoti Şoimarul, zeilor, iertaţi-mă! Întreabă. Întreabă-mă ce vrei să ştii.

— Dacă te prind că minţi, îl avertiză Locke, întâi îţi tai testiculele, şi-apoi limba. Să nu care cumva să-mi încerci răbdarea. De ce ne-a vrut morţi Capa Raza?

— Pentru bani, murmură Şoimarul. Pentru vistieria aia a voastră; am dat de ea la început, când vă urmăream. Voia să vă folosească doar ca să-i distrageţi atenţia lui Capa Barsavi; când am descoperit câţi bani furaseră deja, a vrut să vi-i ia – ca să mă plătească. Încă aproape o lună în care l-aş fi slujit. Ca să-l ajut să-şi termine treburile aici, în oraş.

— Mi-ai omorât prietenii, scrâşni Locke, şi ai încercat să ne omori pe Jean şi pe mine pentru metalul din vistieria noastră?

— Păreaţi genul de oameni care poartă pică, tuşi Şoimarul. Nu că-i ciudat? Ne-am gândit că ar fi mai bine pentru noi dacă v-am omorî pe toţi.

— V-aţi gândit bine, încuviinţă Locke. Şi-acum Capa Raza, Regele Cenuşiu sau cum naiba l-o mai fi chemând.

— Anatolius.

— Ăsta-i numele lui adevărat? Luciano Anatolius?

— Da. De unde-l ştii?

— Du-te naibii, Şoimare, *tu* trebuie să-mi răspunzi la întrebări. Anatolius. Ce treabă avea el cu Barsavi?

— Pactul Secret, rosti Magul-Juruit.

— Ce-i cu el?

— Pactul Secret nu a fost obţinut fără vărsare de sânge... şi fără dificultăţi. Era un negustor destul de puternic, care a avut resursele necesare pentru a afla ce puseseră la cale Barsavi şi Păianjenul Ducelui; neavând sânge nobil, s-a cam supărat că este exclus.

— Şi... Barsavi l-a omorât? întrebă Locke.

— Da. Avram Anatolius, un negustor din Cotul Izvorului. Barsavi i-a ucis – pe el, pe soţia lui şi pe cei trei copii mai mici: Lavin, Ariana şi Maurin. Însă cei trei copii mai mari au scăpat cu una dintre cameristele stăpânului. Ea i-a ocrotit, pretinzând că erau copiii săi. I-a dus în siguranţă, în Talisham.

— Luciano, zise Locke. Luciano, Cheryn şi Raiza.

— Da... fiul cel mare şi surorile gemene. Au fost destul de mistuiţi de gândul răzbunării, Jupâne Lamora. Pe lângă ei, tu eşti un amator. Au petrecut douăzeci şi doi de *ani* pregătindu-se pentru evenimentele din ultimele două luni; Cheryn şi Raiza s-au întors acum opt ani, sub un nume fals; şi-au clădit reputaţia de *contrarequiallae* şi au ajuns cele mai credincioase slujitoare ale lui Barsavi. În ceea ce-l priveşte pe Luciano... el a plecat pe mare, ca să se antreneze în arta conducerii şi ca să strângă o avere. O avere cu care să cumpere serviciile unui Mag-Juruit.

— Capa Raza a fost căpitan de navă comercială?

— Nu, nu... a fost corsar, îl corectă Şoimarul. Nu genul de idiot cu care ai de-a face pe Marea de Bronz; a operat în tăcere, eficient şi profesionist. Lovea rar, dar lovea bine; a luat încărcături preţioase de pe galeoanele din Emberlain. A scufundat corăbiile şi nu a lăsat pe nimeni în viaţă care să-i dezvăluie numele.

— La naiba, rosti Jean. *La naiba;* el este căpitanul *Împlinirii?*

— Da, aşa-zisa corabie cu ciumaţi, chicoti Şoimarul. E ciudat cât de uşor poţi ţine oamenii departe de corabia ta când vrei asta cu tot dinadinsul, nu-i aşa?

— Îşi trimite averea pe corabie, mascând-o drept „provizii caritabile“, spuse Jean. Cred că sunt toţi banii pe care i-a furat de la noi, plus tot ce a luat de la Capa Barsavi.

— Da, zise Magul-Juruit cu tristeţe. Numai că acum banii ăia aparţin ordinului meu, pentru serviciile prestate.

— Mai vedem noi. Şi acum? L-am văzut pe stăpânul tău Anatolius la Sălaşul Corbului acum câteva ceasuri; ce naiba mai crede că face?

— Hmmm… Magul-Juruit rămase tăcut câteva momente; Locke îl împunse în gât cu securea lui Jean, şi el surâse ciudat. Ai de gând să îl omori, Lamora?

— *Ila justicca vei cala,* rosti Locke.

— Vorbeşti o Therină a Tronului acceptabilă, spuse Magul-Juruit, dar ai o pronunţie de rahat. Într-adevăr, „dreptatea este roşie“. Deci îl vrei, mai presus de orice? Vrei să ţipe sub cuţitul tău?

— N-aş zice nu, pentru început.

Pe neaşteptate, Şoimarul îşi dădu capul pe spate şi izbucni în râs – un sunet ascuţit, un pic isteric. Pieptul i se zgudui de veselie, şi lacrimi proaspete începură să-i curgă din ochi.

— Ce-i?! Locke îl împunse din nou cu securea. Încetează să te mai porţi ca un descreierat şi dă-mi răspunsul pe care ţi l-am cerut.

— O să-ţi dau vreo două, spuse Şoimarul, şi o să-ţi dau şi de ales. Oricum ar fi, o să te îndurereze. Cât este ceasul?

— Ce naiba te interesează pe tine?

— Îţi voi dezvălui totul; te rog, spune-mi doar cât e ceasul.

— Aş zice că este cam şapte şi jumătate, interveni Jean. Magul-Juruit începu iarăşi să chicotească. Pe chipul său sălbatic înflori un zâmbet incredibil de beatific pentru cineva care tocmai îşi pierduse toate degetele.

— Ce naiba mai e şi asta? Scuipă un răspuns adevărat sau rămâi şi fără altceva.

— Anatolius trebuie să fie la Mormântul Plutitor, rosti Şoimarul. O să aibă o barcă pregătită în spatele galeonului; poate ajunge la ea prin una dintre trapele lui Barsavi. La căderea Luminii-false, *Împlinirea* va ridica ancora şi va pleca în larg; o va lua spre răsărit, mai întâi, trecând prin capătul sudic al Resturilor-de-Lemn, unde dă spre ocean. Echipajul lui din oraş s-a strecurat deja pe corabie, câte unul-doi deodată, în barca cu provizii. Ca şobolanii care fug de pe un vas pe punctul de a se scufunda. El o să rămână până la capăt; ăsta-i stilul lui. Ultimul care pleacă din faţa primejdiei. Îl vor lua când trec la miazăzi de Resturi.

— Echipajul lui din oraş, îngăimă Locke. Vrei să spui „oamenii Regelui Cenuşiu“, cei care l-au ajutat de la bun început?

— Da, zise Magul-Juruit. Dacă îţi coordonezi bine mişcările… o să-l ai numai pentru tine, sau barem aproape, înainte să plece cu barca.

— Păi, asta nu mă îndurerează prea tare, spuse Locke. Gândul ăsta îmi face plăcere.

— Da, dar mai e ceva. *Împlinirea* pleacă în larg chiar când va fi pusă în aplicare cealaltă parte a planului lui Anatolius.

— Cealaltă parte?

— Gândeşte-te, Lamora. Nu se poate să fii atât de greu de cap; Barsavi l-a omorât pe Avram Anatolius, însă cine a *îngăduit* să se întâmple una ca asta? Cine a fost complice?

— Vorchenza, murmură Locke. Doña Vorchenza, Păianjenul Ducelui.

— Da, rosti Şoimarul. Şi în spatele ei, omul care i-a acordat autoritatea să ia asemenea decizii?

— Ducele Nicovante.

— O, da, şopti vrăjitorul, de-a dreptul înfierbântat de subiect. O, da. Şi nu doar el. Cine a avut de câştigat de pe urma Pactului Secret? Pe cine a ocrotit aranjamentul, pe spatele oamenilor precum Avram Anatolius?

— Nobilimea.

— Întocmai. Nobilii din Camorr. Şi Anatolius îi vrea.

— „Îi vrea“? Pe cine-anume?

— Păi, pe toţi, Jupâne Lamora.

— Cum naiba se mai poate şi una ca *asta?*

— Sculpturile. Patru sculpturi neobişnuite oferite în dar Ducelui. Plasate în momentul de faţă în puncte diferite din Sălaşul Corbului.

— Sculpturile? Le-am văzut – aur şi sticlă, cu lumini alchimice schimbătoare. Opera ta?

— Nu, nu-s opera mea, zise Şoimarul. Nu-i stilul meu de lucru. Luminile alchimice sunt doar de formă; sunt frumoase, bănuiesc. Dar rămâne foarte mult loc înăuntrul acelor lucruri pentru adevărata surpriză.

— Ce, mai exact?

— Fitile alchimice, spuse Şoimarul. Fixate să aprindă, la un anumit moment, mici şomoioage de ulei-de-foc.

— Dar n-are cum să fie doar atât.

— O, nu, Jupâne Lamora. Vrăjitorul rânji acum de-a binelea. Înainte să mă angajeze, Anatolius şi-a cheltuit o parte din averea sa considerabilă pentru a face rost de cantităţi imense dintr-o anumită substanţă rară.

— Gata cu jocurile, Şoimare – despre ce naiba vorbeşti?

— Piatra-duhului.

Locke rămase tăcut pentru un lung moment; clătină din cap de parcă ar fi încercat să şi-l limpezească.

— Cred că glumeşti...

— Sute de kilograme, continuă Şoimarul, împărţite în cele patru sculpturi. Toţi nobilii din Camorr vor fi îngrămădiţi în acele galerii la căderea Luminii-false; Ducele, Păianjenul, împreună cu toate rudele, cu toţi prietenii, slujitorii şi moştenitorii lor. Ce ştii despre fumul de Piatra-duhului, Jupâne Lamora? Este puţin mai uşor decât aerul. O să se ridice până va umple toate nivelele de la serbarea Ducelui; o să treacă prin gurile de aerisire de pe acoperiş şi o să umple Grădina Cerului, unde se joacă toţi copii, chiar în timp ce vorbim noi. Cei care se află pe platforma de îmbarcare *s-ar putea* să scape... deşi mă îndoiesc.

— La căderea Luminii-false, rosti Locke cu glas pierdut.

— Da, şuieră vrăjitorul. Aşa că acum ai de ales, Jupâne Lamora. La căderea Luminii-false, omul pe care vrei să-l omori mai mult decât orice altceva pe lumea asta va fi singur pe Mormântul Plutitor, pentru puţin timp. Şi tot la căderea Luminii-false, şase sute de oameni vor suferi o soartă mai rea decât moartea în vârful Sălaşul Corbului. Prietenul tău Jean pare a fi într-o stare jalnică; mă îndoiesc

că te poate ajuta cu vreuna dintre sarcini. Astfel încât alegerea îţi aparţine. Îţi doresc s-o savurezi.

Locke se ridică şi îi azvârli securea lui Jean.

— Nu-i nici o alegere, scrâşni el din dinţi. Blestema-te-ar zeii, Şoimare, nu-i nici o alegere.

— Te duci la Sălaşul Corbului, zise Jean.

— Sigur că mă duc.

— Distracţie plăcută, rosti Şoimarul, mai ales că trebuie să convingi străjerii şi nobilimea de sinceritatea ta; Doña Vorchenza însăşi este convinsă că sculpturile sunt cât se poate de inofensive.

— Ei bine, spuse Locke, rânjind sălbatic şi scărpinându-se în cap, sunt destul de popular prin Sălaşul Corbului în clipa de faţă; s-ar putea să se bucure că mă văd.

— Şi cum crezi că mai ieşi de-acolo? întrebă Jean.

— Nu ştiu, recunoscu Locke. Nu am nici cea mai vagă idee; este o stare de lucruri care mi-a fost de ajutor în trecut. Gata, trebuie să fug. Jean, pentru numele zeilor, ascunde-te lângă Mormântul Plutitor, dar nu îndrăzni să intri acolo; nu eşti deloc în stare să te lupţi.

Locke se întoarse către Magul-Juruit.

— Capa Raza – cum se descurcă cu sabia?

— E mortal, surâse Şoimarul.

— Ei bine, uite cum stă treaba, Jean. O să încerc să fac tot ce-mi stă în puteri la Sălaşul Corbului; o să încerc să intru în Mormântul Plutitor cumva. Dacă întârzii, întârzii; îl vom urmări pe Raza şi l-om găsi noi altundeva. Însă, dacă nu întârzii, dacă îl găsesc încă acolo…

— Locke, cred că glumeşti. Măcar lasă-mă să vin cu tine. Dacă Raza este cât de cât priceput cu sabia, o să te bată de-o să faci pe tine.

— Gata cu discuţiile, Jean; eşti rănit prea tare ca să fii de cine ştie ce folos. Eu sunt în formă şi e limpede că-s ţicnit. Orice se poate întâmpla. Însă trebuie să plec, acum. Locke îl îmbrăţişă pe Jean, porni spre uşă, apoi se întoarse. Taie-i limba nemernicului ăstuia.

— Dar mi-ai făgăduit! urlă Şoimarul. *Mi-ai făgăduit!*

— Nu ţi-am făgăduit nimic. Prietenilor mei morţi, în schimb – lor le-am făgăduit ceva şi am de gând să mă ţin de cuvânt.

Locke se răsuci şi ieşi prin draperie; în spatele său, Jean punea din nou cuţitul deasupra flăcării. Răcnetele

Şoimarului îl urmăriră până în capătul străzii presărate cu dărâmături, şi apoi se pierdură în distanţă când se întoarse către miazănoapte şi începu să alerge spre Dealul Şoaptelor.

4

Trecuse binişor de-al optulea ceas al serii când Locke puse iarăşi piciorul pe lespezile de sub cele Cinci Turnuri. Drumul spre miazănoapte fusese plin de peripeţii. Dacă punea la socoteală bandele de petrecăreţi beţi cu simţurile (şi bunul-simţ) spulberate, cât şi străjerii de la posturile de gardă din Alcegrante (Locke izbuti în cele din urmă să îi convingă că era notar şi că mergea la miazănoapte pentru a se întâlni cu o cunoştinţă de-a sa ce pleca de la serbarea Ducelui; le strecură şi un mic „cadou de miezul verii“ – nişte tyrini de aur dintr-o mică rezervă ascunsă în mânecă), trebuia să se considere norocos că ajunsese la destinaţie. Lumina-falsă avea să se înalţe cam peste o oră şi-un sfert; cerul începuse deja să se înroşească la apus şi să se întunece la răsărit.

Îşi croi drum printre şirurile de trăsuri înghesuite. Caii tropăiau şi nechezau; mulţi dintre ei se uşuraseră pe minunatul caldarâm al celei mai mari curţi din Camorr. Locke pufni: caii nu erau motoare-cu-apă verrare, să fie lăsaţi de decor până ce oamenii aveau iarăşi nevoie de ei. Lachei, străjeri şi slujitori se amestecau în grupuri, împărţind mâncare şi uitându-se la cele Cinci Turnuri, acolo unde măreţia asfinţitului ce se apropia picta culori ciudate şi proaspete pe zidurile din Sticlă-străveche.

Locke era atât de preocupat să se gândească la ce avea să le spună oamenilor de la lifturi încât nici nu-l văzu pe Conté, până când bărbatul înalt şi vânjos nu îi încolăci o mână în jurul gâtului şi nu-i îndesă un cuţit lung în spate.

— Măi să fie, ia te uită – Jupânul Fehrwight, rosti acesta. Zeii sunt milostivi. Nu spune nimic, doar vino cu mine.

Conté îl conduse sau mai bine zis îl împinse până la o trăsură din apropiere; Locke o recunoscu ca fiind cea în care venise la serbare împreună cu Sofia şi cu Lorenzo. Era o cabină închisă, neagră şi lăcuită cu o fereastră pe partea

opusă uşii; perdelele de la fereastră erau lăsate, iar obloanele erau trase.

Locke fu azvârlit pe una dintre banchetele căptuşite din trăsură; Conté zăvorî uşa în urma sa şi se aşeză pe bancheta din faţă, cu cuţitul la îndemână.

— Conté, te rog, rosti Locke, fără să se mai obosească măcar să păstreze accentul lui Fehrwight. Trebuie neapărat să intru în Sălaşul Corbului; toţi cei dinăuntru sunt în pericol de moarte.

Locke nu ştiuse că un om poate lovi atât de tare stând jos; Conté se sprijini cu mâna liberă de scaun şi îi arătă că se poate. Cizma grea a gardianului îl trimise înapoi în colţul său de trăsură; Locke îşi muşcă limba până la sânge. Capul îi zăngăni când dădu de pereţii din lemn.

— Unde sunt banii, nemernicule?

— Mi-au fost luaţi.

— Nu prea cred. Şaisprezece mii cinci sute de coroane?

— Nu chiar; uiţi de costurile suplimentare: mesele, distracţia de la Sărbătoarea…

Cizma lui Conté îl izbi din nou şi Locke fu proiectat în colţul opus al trăsurii.

— Dă-o naibii de treabă, Conté! Nu-i am! Mi-au fost luaţi! Şi oricum, nu asta contează acum.

— Lasă-mă să-ţi explic ceva, Jupâne Lukas-fir-ai-al-naibii-de-Fehrwight. Am fost la Dealul Poarta-zeilor; eram chiar mai tânăr decât eşti tu acum.

— Bravo ţie, dar nu-mi pas… zise Locke şi îşi mai luă încă o cizmă în faţă pentru asta.

— Am fost la Dealul Poarta-zeilor, continuă Conté, deşi eram mult prea tânăr, cel mai speriat de bombe şi nepriceput suliţaş pe care îl avea Ducele Nicovante în harababura aia. Eram în rahat până la gât; trupa noastră intrase în rahat până la gât, prinşi între verrari şi cavaleria Contelui Nebun. Cavaleria noastră se retrăsese; poziţia pe care o ocupam era atacată din toate părţile. Nobilii camorreni plecaseră şi ne lăsaseră de izbelişte – cu o singură excepţie.

— Este cea mai irelevantă chestie pe care am auzit-o, spuse Locke, îndreptându-se spre uşă; Conté îşi ridică încet cuţitul şi îl convinse să se aşeze la loc.

— Baronul Ilandro Salvara, continuă el, a luptat până când a căzut calul sub el; a luptat până a fost rănit de patru

ori şi au trebuit să îl ia de picioare şi să îl târască de pe câmpul de bătălie. Toţi ceilalţi nobili ne-au tratat ca pe nişte gunoaie; Salvara a fost cât pe ce să moară încercând să ne salveze. Când am plecat din serviciul Ducelui, am intrat în straja oraşului câţiva ani; când s-a împuţit treaba şi acolo, am cerşit o audienţă la bătrânul Don Salvara şi i-am zis că l-am văzut la Dealul Poarta-zeilor. I-am zis că mi-a salvat viaţa şi că îl voi sluji până la moarte, dacă mă primeşte. Şi m-a primit. La moartea lui, am hotărât să rămân şi să îl slujesc mai departe pe Lorenzo. Numai încearcă să te mişti către uşa aia şi o să-ţi mai *temperez* eu din entuziasm cu cuţitul ăsta.

— Cât îl priveşte pe Lorenzo, continuă Conté cu mândrie nemascată, el este un om de afaceri mai dibaci decât tatăl său. Dar este făcut din acelaşi aluat; a venit pe aleea aia cu spada în mână, deşi nu te ştia, crezând că eşti atacat pe bune, de bandiţi adevăraţi care îţi vor răul. Eşti *mândru* de asta, pişăcios nenorocit? Eşti mândru de ce i-ai făcut omului ăstuia care a încercat să-ţi salveze nenorocita aia de viaţă?

— Fac şi eu ce pot, Conté, rosti Locke cu o amărăciune care îl surprinse şi pe el. Fac şi eu ce pot. E cumva Lorenzo vreun sfânt de-al lui Perelandro? E doar un nobil din Camorr; profită şi el de Pactul Secret. Stră-străbunicul lui probabil că a tăiat beregata cuiva ca să pună mâna pe un titlu nobiliar; Lorenzo trage foloase de pe urma asta zi de zi. Sunt oameni în Cazan care-şi fac ceai din cenuşă şi pişat în timp ce Lorenzo şi Sofia te pun pe tine să le decojeşti strugurii şi să le ştergi bărbiile. Nu-mi spune tu mie ce am făcut. Trebuie să intru în Sălaşul Corbului – *acum.*

— Dacă nu începi să-mi zici unde sunt banii, îl întrerupse Conté, o să-ţi dau atâtea şuturi în fund încât toate bucăţile de rahat pe care o să le scoţi de acum încolo o să aibă urma afurisitei mele de tălpi imprimată pe ele.

— Conté, rosti Locke, toţi cei din Sălaşul Corbului sunt în primejdie. Trebuie să urc înapoi acolo.

— Nu te cred, spuse Conté. Nu te-aş crede nici dacă mi-ai zice că mă cheamă Conté. Nu te-aş crede nici dacă mi-ai zice că focul este fierbinte şi apa-i udă. Orice-ai vrea, nu primeşti.

— Conté, te rog, nu pot să scap de-acolo. Toţi blestemaţii de Nocturni din oraş sunt acolo sus; Păianjenul

este acolo; Compania Sticla-nopţii e acolo. Trei sute de nobili camorreni sunt acolo! Eu sunt neînarmat; târăşte-mă acolo chiar tu. Dar pentru numele blestemaţilor de zei, du-mă acolo! Dacă nu ajung sus înainte de Lumina-falsă, o să fie prea târziu.

— Prea târziu pentru ce?

— N-am timp să-ţi explic; n-ai decât să mă asculţi când i-oi explica Vorchenzei şi o să pricepi totul.

— De ce naiba trebuie să vorbeşti cu baba aia leşinată? îl întrebă Conté.

— Greşeala mea, rosti Locke. Se pare că eu ştiu ceva mai multe decât tine. Uite, nu mai pot pierde vremea de pomană. Te rog, te rog, te implor! Nu sunt Lukas Fehrwight; sunt un blestemat de hoţ. Leagă-mă, pune-mi cuţitul la gât; nu-mi pasă ce condiţii pui. Te rog numai să mă duci înapoi în Sălaşul Corbului; nu-mi pasă cum. Tu îmi spui cum.

— Care-i numele tău adevărat?

— Ce mai contează?

— Scuipă-l, zise Conté, şi poate că te leg, chem nişte străjeri şi încerc să te duc înapoi în Sălaşul Corbului.

— Numele meu este Tavrin Callas, spuse Locke cu un oftat de resemnare.

Conté îl privi cu asprime o clipă, apoi mormăi:

— Foarte bine, Jupâne Callas. Întinde mâinile şi să nu care cumva să te prind că mişti; o să te leg atât de strâns că o să te doară, te asigur. Apoi putem face o plimbare.

5

Lângă platformele liftului se aflau oşteni din Sticla-nopţii cărora li se zisese cum arată Locke; fireşte, aceştia fură încântaţi când Conté îl târî cu mâinile legate în faţă. Urcară din nou; Locke, cu Conté în spatele său şi cu câte o Jachetă Neagră ţinându-l de braţe.

— Vă rog, duceţi-mă la Doña Vorchenza, rosti Locke. Dacă nu o puteţi găsi, vă rog să-l găsiţi pe unul din soţii Salvara. Sau măcar un căpitan din compania voastră pe nume Reynart.

— Tacă-ţi fleanca! se răsti una dintre Jachetele Negre. Te ducem unde te-om duce.

Cuşca se opri în mecanismul de blocare de pe terasa de îmbarcare; o mulţime învălmăşită de nobili şi oaspeţii lor îşi întoarseră atenţia către Locke când acesta apăru între cei trei bărbaţi. Chiar când trecură pragul primei galerii din turn, căpitanul Reynart se nimeri prin preajmă, ţinând în mână o farfurie de prăjiturele în formă de corăbii. Ochii i se măriră; luă o ultimă înghiţitură de pânză din marţipan, se şterse la gură şi împinse tacâmul în braţele unui ospătar care trecea pe-acolo, fiind cât pe ce să-l dărâme pe acesta.

— Slavă zeilor, unde l-aţi găsit? întrebă el.

— Nu l-am găsit noi, domnule, zise una dintre Jachetele Negre. Omul din spatele nostru ne-a spus că este în slujba domnului şi-a doamnei Salvara.

— L-am prins lângă trăsuri, zise Conté.

— Minunat, spuse Reynart. Duceţi-l un nivel mai jos, în aripa răsăriteană de apartamente. Este o cămară goală acolo, fără ferestre. Scotociţi-i prin buzunare, dezbrăcaţi-l până la izmene şi azvârliţi-l înăuntru. Doi străjeri, tot timpul. Îl scoatem de-acolo după miezul nopţii, când începe să se împrăştie lumea.

— Reynart, nu poţi face asta! strigă Locke, zbătându-se în zadar să scape din strânsoarea oamenilor care îl ţineau. Am venit înapoi de bunăvoie. De bunăvoie, înţelegi? Toţi cei de-aici sunt în primejdie. Ştii despre treburile mamei tale adoptive? Trebuie să vorbesc cu Vorchenza!

— Am fost avertizat să dezvolt un auz selectiv când am de-a face cu tine. Reynart le făcu un semn Jachetelor Negre. În cămară, acum!

— Reynart, nu! Sculpturile, Reynart! Uită-te în nenorocitele alea de sculpturi!

Locke zbiera; oaspeţii şi nobilii urmăreau totul cu interes, astfel încât Reynart îi acoperi gura cu o mână. Din mulţime se iviră şi alte Jachete Negre.

— Dacă mai faci gălăgie, rosti Reynart, domnii şi doamnele de aici o să vadă şi ceva sânge.

Îşi trase mâna înapoi.

— Ştiu cine este, Reynart! Ştiu cine este Vorchenza. O să zbier în gura mare, să se audă în toate galeriile; o să mă zbat şi-o să urlu când o să mă luaţi pe sus, dar înainte să mă duceţi de-aici, toată lumea va şti! Şi-acum, verifică blestematele alea de sculpturi, te rog!

— Ce-i cu sculpturile?

— Au ceva în ele, la naiba! E un complot. Sunt de la Capa Raza.

— Au fost un dar pentru Duce, zise Reynart. Superiorii mei le-au verificat personal.

— Superiorilor tăi li s-a spălat creierul, replică Locke. Capa Raza a apelat la serviciile unui Mag-Juruit. Am văzut ce poate face minţii cuiva.

— E ridicol, rosti Reynart. Nu-mi vine să cred că te las să născoceşti o altă poveste de-adormit copiii. Duceţi-l jos, însă mai întâi staţi să-i pun un căluş.

Reynart culese un şerveţel de pe tava unui ospătar din apropiere şi începu să îl mototolească.

— Reynart, te rog, du-mă la Vorchenza. De ce naiba m-aş fi întors dacă nu ar fi fost ceva important? Toţi cei de-aici o să moară dacă mă azvârli în cămara aia. Sunt legat şi păzit; te rog, du-mă la Vorchenza.

Stephen îl privi cu răceală, apoi lăsă şerveţelul jos. Ridică un deget în faţa lui Locke.

— Fie. Te voi duce să o vezi pe Doña. Dar, dacă mai scoţi un cuvinţel pe drum, îţi pun căluş, te bat până leşini şi te bag în cămară. Ai priceput?

Locke dădu din cap, viguros.

Reynart făcu semn şi altor Jachete Negre să se alăture alaiului; Locke fu condus prin galerie şi coborî trei rânduri de scări cu şase oşteni de o parte şi de alta şi cu Conté rotindu-şi privirea chiar în spatele lui. Reynart îl conduse înapoi pe acelaşi coridor şi în aceeaşi încăpere unde o întâlnise pentru prima oară pe Doña Vorchenza. Aceasta stătea în jilţul ei, cu împletitura lăsată deoparte la picioarele ei, ţinând la gură un pansament umed în vreme ce Doña Salvara era îngenuncheată lângă ea. Don Salvara stătea la fereastră, cu un picior sprijinit de pervaz; toţi trei părură foarte surprinşi când Reynart îl împinse pe Locke în cameră înaintea lui.

— Camera asta e închisă, le spuse Reynart străjerilor. Îmi pare rău, asta e valabil şi pentru tine, îi spuse lui Conté când acesta dădu să intre.

— Stephen, lasă-l înăuntru pe slujitorul familiei Salvara, rosti Doña Vorchenza. Deja ştie mare parte din poveste; n-are decât să afle şi restul.

Conte intră, se înclină în faţa Vorchenzei şi îl înşfăcă pe Locke de braţul drept în timp ce Reynart încuia uşa în urma lor. Cei doi Salvara se uitară urât la Locke.

— Bună, Sofia. Salut, Lorenzo. Ce bine să vă revăd! spuse Locke cu vocea lui autentică.

Doña Vorchenza se ridică din jilţ, străbătu distanţa dintre ea şi Locke din doi paşi şi îl plesni peste gură cu dosul palmei. Capul i se întoarse într-o parte şi Locke simţi înţepături de durere de-a lungul gâtului.

— Au! Ce naiba v-a apucat acuma?

— Aveam de plătit o poliţă, Jupâne Ghimpe.

— Dumneavoastră mi-aţi înfipt o afurisită de andrea otrăvită în gât!

— Pentru că o meritai din plin.

— Oi fi meri...

Reynart îl înşfăcă de umărul stâng, îl răsuci cu faţa spre el şi îi trânti un pumn în falcă. Vorchenza era destul de impresionantă pentru talia şi vârsta ei, însă Reynart chiar lovea ca lumea. Încăperea dispăru pentru câteva secunde; când îi reveni vederea, Locke zăcea în colţul camerei, într-o rână. Nişte fierari mititei loveau în nicovale plasate cât se poate de incomod deasupra ochilor săi; Locke se întrebă cum de ajunseseră acolo.

— Ţi-am spus că Doña Vorchenza este mama mea adoptivă, îi zise Reynart.

— Oh, dar vai, chicoti Conté. Asta da petrecere selectă!

— Şi-a pus vreunul dintre voi întrebarea de ce naiba m-am întors până la Sălaşul Corbului după ce eram deja bun plecat? rosti Locke, ridicându-se cu greu de pe jos.

— Ai sărit de pe unul dintre pragurile exterioare şi ai luat unul dintre lifturile care coborau, nu-i aşa? îl întrebă Doña Vorchenza.

— Da, pentru că, vedeţi, celelalte căi de-a ajunge jos îmi puneau în pericol sănătatea.

— Vezi, Stephen, ţi-am zis eu.

— Nu-i vorba că nu am crezut că se poate, dar nu voiam să îmi închipui că ar face cineva una ca asta, zise vadranul.

— Stephen nu este foarte încântat de înălţimi, spuse Vorchenza.

— În cazul acesta, este un om foarte înţelept, zise Locke. Dar vă rog să mă ascultaţi. M-am întors să vă avertizez în legătură cu sculpturile acelea. Capa Raza v-a

dat patru sculpturi. Toată lumea din turnul acesta se află într-o primejdie cumplită din pricina lor.

— Sculpturi? Doña Vorchenza se holbă uimită la el. Un domn a lăsat patru sculpturi din aur şi sticlă în dar pentru Duce. Îşi întoarse privirea spre Stephen. Sunt sigură că oamenii Ducelui le-au verificat conţinutul şi le-au aprobat. N-am de unde să ştiu; eu am fost consultată în toată treaba asta numai ca o favoare pentru unii nobili.

— Aşa mi s-a spus şi mie de către superiori, încuviinţă Reynart.

— Încetaţi odată cu asta, îi întrerupse Locke. Dumneavoastră sunteţi Păianjenul. Eu sunt Ghimpele din Camorr. V-aţi întâlnit cu Capa Raza? Aţi întâlnit un Mag-Juruit care îşi spune Şoimarul? V-au vorbit despre sculpturi?

Donul şi Doña Salvara se holbau la Doña Vorchenza; bătrâna se bâlbîi şi tuşi ceremonios.

— Hopa, nu le-aţi spus Sofiei şi lui Lorenzo? Aţi folosit povestea aia veche cu prietenul unui prieten? Îmi pare rău, dar eu trebuie să vorbesc cu dumneavoastră ca Păianjen. La înălţarea Luminii-false, toată lumea din Sălaşul Corbului a mierlit-o!

— Ştiam eu, spuse Sofia. Ştiam! Îşi apucă soţul de braţ şi-l strânse atât de tare încât acesta tresări. Nu ţi-am zis?

— Eu tot nu sunt sigur, spuse Lorenzo.

— Nu, oftă Doña Vorchenza, Sofia are dreptate. Eu sunt Păianjenul Ducelui. Acestea fiind spuse, dacă scăpaţi vreo vorbă în legătură cu asta, se va ajunge la beregate tăiate.

Conté o privi cu surprindere şi cu un soi de aprobare ciudată în ochi; Locke se ridică cu greu în picioare.

— În ceea ce priveşte sculpturile, le-am verificat personal, zise Doña Vorchenza. Sunt un dar pentru Duce.

— Este un complot, spuse Locke. Sunt o capcană. Deschideţi-o pe oricare şi veţi vedea! Capa Raza are de gând să-i distrugă pe toţi cei din acest turn – bărbaţi, femei şi copii laolaltă. E mai rău decât dacă v-ar omorî.

— Capa Raza a fost cât se poate de manierat, spuse Doña Vorchenza, a fost cât se poate de decent în acceptarea invitaţiei mele de a ni se alătura în seara asta, chiar şi pentru scurt timp. Asta e doar o altă născocire de-a ta, menită să te avantajeze cumva.

— A, păi cred şi eu, zise Locke, cum să nu! M-am întors aici după ce scăpasem şi m-am lăsat legat şi târât încoace de întreaga companie Sticla-nopţii într-adins! Şi acuma sunteţi la cheremul meu. Sculpturile sunt pline cu Piatra-duhului, Vorchenza! Piatra-duhului!!!

— Piatra-duhului? repetă Sofia îngrozită. De unde ştii?

— Nu are cum să ştie, spuse Vorchenza. Minte! Sculpturile sunt inofensive.

— Deschideţi una dintre ele, spuse Locke. Soluţia la cearta asta e simplă: deschideţi o sculptură. Vor lua foc la înălţarea Luminii-false.

— Sculpturile acelea sunt proprietatea Ducelui şi valorează mii de coroane, argumentă Vorchenza. Nu vor fi distruse din capriciul unui infractor notoriu.

— Mii de coroane pe de-o parte, sute de vieţi pe de alta, zise Locke. Toţi nobilii din Camorr vor ajunge nişte neghiobi cu bale la gură, nu pricepeţi? Vă puteţi închipui cum vor arăta copiii din grădină când vor avea ochii albi ai unui cal Îmblânzit? Aşa vom ajunge toţi cei de-aici, urlă el. Îmblânziţi. Porcăria aia ne va devora sufletele.

— Chiar ar strica să verificăm? întrebă Reynart.

Locke îl privi recunoscător.

— Nu, n-ar strica, Reynart. Chiar te rog.

Doña Vorchenza îşi masă tâmplele.

— Asta-i chiar anapoda, zise ea. Stephen, du-l pe omul acesta într-un loc sigur până se termină serbarea. O cameră fără ferestre, te rog.

— Doña Vorchenza, zise Locke, ce vă spune numele de Avram Anatolius?

Ea îl privi cu răceală.

— Nu aş putea spune. Ce-ţi închipui tu că ar trebui să-mi spună?

— Capa Barsavi l-a omorât pe Avram Anatolius acum douăzeci şi doi de ani, zise Locke. Şi dumneavoastră aţi ştiut de asta. Ştiaţi că reprezintă o ameninţare pentru Pactul Secret.

— Nu înţeleg ce relevanţă are asta, zise Doña Vorchenza. Dacă nu taci acum, voi avea grijă să fii redus la tăcere.

— Anatolius a avut un fiu, continuă Locke, disperat, pe când Stephen se îndrepta spre el. Un fiu care a scăpat cu viaţă, Doña Vorchenza. Luciano Anatolius. Luciano este

Capa Raza. Luciano s-a răzbunat pe Barsavi pentru uciderea părinţilor şi a fraţilor săi – acum vrea să se răzbune şi pe dumneavoastră! Pe dumneavoastră şi pe ceilalţi nobili.

— Nu, spuse Doña Vorchenza, atingându-şi iarăşi capul. Nu, nu se poate. Am petrecut nişte clipe foarte plăcute în compania lui Capa Raza. Nu pot să cred că ar face aşa ceva.

— Şoimarul, o întrerupse Locke. Vă aduceţi aminte de Şoimar?

— Partenerul lui Raza, zise Vorchenza cu mintea aiurea. Şi... şi el a fost o companie plăcută. Un tânăr liniştit şi cuviincios.

— V-a făcut ceva, Doña Vorchenza, spuse Locke. L-am mai văzut făcând asta, cu ochii mei. V-a rostit numele adevărat? A scris ceva pe o bucăţică de pergament?

— Eu... nu pot... este... Doña Vorchenza se cutremură; ridurile de pe chipul ei se curbară spre interior, de parcă ar fi durut-o ceva. Trebuie să îl invit pe Capa Raza... Ar fi nepoliticos să nu îl invit la... la serbare...

Se prăbuşi în jilţ şi ţipă.

Lorenzo şi Sofia îi săriră în ajutor; Reynart îl apucă pe Locke de vestă şi îl izbi de peretele de la miazănoapte. Picioarele lui Locke rămaseră suspendate la vreo treizeci de centimetri deasupra podelei.

— Ce i-ai făcut? mugi Reynart.

— Nimic, icni Locke. Un Mag-Juruit a aruncat o vrajă asupra ei! Gândeşte-te, omule – se comportă normal în privinţa acestor sculpturi? Nemernicul i-a făcut ceva la cap.

— Stephen, lasă-l jos pe Ghimpe, rosti Doña Vorchenza cu glas răguşit. Are dreptate. Are dreptate... Raza şi Şoimarul... E ca şi cum am uitat, cumva. Nu aveam de gând să accept cererea lui Raza. Şi-atunci Şoimarul a făcut ceva la scrin, şi eu... eu...

Se ridică din nou, ajutată de Sofia.

— Luciano Anatolius, ai zis. Capa Raza este fiul lui Avram Anatolius? Dar cum se poate să ştii aşa ceva?

— Ştiu pentru că l-am legat pe Magul-Juruit de podea acum un ceas sau două, rosti Locke în timp ce Reynart îl lăsa jos. I-am tăiat degetele ca să-l fac să vorbească şi după

ce a mărturisit tot ce voiam să aud, am pus să i se taie nenorocita aia de limbă şi să-i fie cauterizat ciotul.

Toţi cei din cameră se holbară la el.

— L-am mai făcut şi tâmpit, pe deasupra, adăugă Locke. Nu i-a plăcut.

— Mai bine mori decât să ucizi un Mag-Juruit, zise Doña Vorchenza.

— A, păi nu-i mort. Pur şi simplu îi pare al naibii de rău.

Doña Vorchenza clătină din cap.

— Stephen, sculpturile. Parcă este una la catul ăsta, nu-i aşa? Lângă bar?

— Da, spuse Reynart, îndepărtându-se de uşă. Ce altceva mai ştii despre ele, Ghimpe?

— Au înăuntru fitile alchimice, explică Locke. Şi şomoioage îmbibate în ulei-de-foc. La înălţarea Luminii-false, uleiul-de-foc se va aprinde; tot turnul ăsta se va umple cu fum de Piatra-duhului. Iar Anatolius va pleca pe mare, râzându-şi de noi.

— Acest Luciano Anatolius, interveni Sofia, este cel pe care l-am întâlnit pe scări?

— Unul şi acelaşi, confirmă Locke. Luciano Anatolius, cunoscut şi drept Capa Raza, cunoscut şi ca Regele Cenuşiu.

— Dacă într-adevăr chestiile alea sunt alchimice, ar fi mai bine să mă ocup eu de ele, rosti Sofia.

— Dacă este atât de periculos, vin şi eu cu tine, zise Lorenzo.

— Şi eu, sări Conté.

— Minunat! Putem merge cu toţii! O să ne distrăm! Locke îşi flutură mâinile către uşă. Numai grăbiţi-vă odată!!

Conté îl apucă de braţ şi îl împinse în coada alaiului; Reynart şi Vorchenza mergeau în faţă, croindu-şi drum printre Jachete Negre nedumerite. Reynart le făcu acestora semn să îl urmeze. Ieşiră din coridor şi ajunseră înapoi în galeria principală.

— De cealaltă parte a barului, lângă pahare, le arătă Locke. În spatele unuia dintre cordoanele acelea de catifea, cred.

Mulţimea de petrecăreţi roşii la faţă se dădu la o parte din calea ciudatului alai care trecea prin galerie. Reynart

se duse la Jacheta Neagră ce stătea lângă piramida sclipitoare de cupe de vin.

— Capătul acesta al barului este închis temporar. Ocupă-te de asta, îi zise el. Întorcându-se spre ceilalţi oşteni, continuă: Împrejmuiţi zona asta, vreo cinci-şase metri în toate părţile. Nu lăsaţi pe nimeni altcineva să se apropie, în numele Ducelui.

Doña Sofia se strecură pe sub cordonul de catifea şi se lăsă pe vine lângă piramida sculptată, care avea cam un metru înălţime. Luminile blânde continuau să sclipească şi să-şi schimbe culoarea în spatele geamurilor de sticlă de pe laturile sale.

— Căpitane Reynart, spuse ea, aveai o pereche de mănuşi la cingătoare, dacă-mi amintesc eu bine. Mi le poţi împrumuta?

Reynart îi dădu o pereche de mănuşi negre de piele, iar ea şi le puse pe mâini.

— Nu-i indicat să îţi asumi prea multe riscuri. Otrăvurile de contact sunt joacă de copii, rosti ea dusă pe gânduri pe când îşi trecea degetele peste suprafaţa sculpturii, uitându-se îndeaproape la ea. Se foi de câteva ori, încruntându-se tot mai mult cu fiecare nouă examinare. Nu se vede nici o fisură în carcasă, zise ea, ridicându-se. Nici măcar o crăpătură; e făcută cu mare măiestrie. Dacă dispozitivul este conceput în aşa fel încât să scoată fum, nu-mi pot închipui pe unde va ieşi acesta. Ciocăni cu degetul înmănuşat într-unul dintre geamurile de sticlă. Doar dacă nu cumva... ciocăni din nou în geam. Asta-i ceea ce noi numim sticlă ornamentală; este subţire şi fragilă. Nu este folosită de obicei în sculpturi, iar noi nu o folosim niciodată în laborator, fiindcă nu poate rezista la temperaturi ridicate... Îşi răsuci capul către Locke; părul blond-castaniu se împrăştie în jurul capului ei ca o aură. Spuneai că sunt şomoioage îmbibate în ulei-de-foc în dispozitivul ăsta?

— Aşa mi-a spus cineva care ţinea foarte mult să nu-şi piardă limba, replică el.

— Atunci se poate, rosti ea. Uleiul-de-foc poate genera o temperatură foarte ridicată în interiorul unui recipient metalic. Sticla s-ar sparge – sticla s-ar sparge şi fumul ar ieşi! Căpitane, scoate-ţi spada, te rog. Aş vrea să o folosesc.

Ascunzându-şi neliniştea, Reynart îşi scoase spada şi i-o înmână, cu mânerul înainte. Ea cercetă capătul argintiu al armei, dădu din cap, mulţumită, şi îl folosi ca să zdrobească sticla. Aceasta se sparse cu un clinchet ascuţit. Ea răsuci spada şi îi folosi lama ca să îndepărteze cioburile zimţate de pe marginea geamului, apoi i-o dădu înapoi lui Reynart. Din mulţime se auziră murmure şi exclamaţii; oamenii lui Reynart, răsfiraţi într-un arc de cerc, de-abia puteau ţine în frâu lumea.

— Ai grijă, Sofia, şopti Don Lorenzo.

— Nu învăţa un marinar cum să arunce ancora, mormăi ea în timp ce se uita prin geam, care avea vreo douăzeci de centimetri la bază, îngustându-se uşor spre vârf. Întinse o mână înmănuşată înăuntru şi atinse una dintre luminile alchimice schimbătoare; răsuci din încheietură şi o scoase de-acolo.

— Nici măcar nu-i prinsă de ceva, spuse ea, aşezând-o pe podea, lângă ea. O, ferească-ne zeii! murmură ea în vreme ce se uita iarăşi prin geam fără ca lumina să-i mai stea în cale. Îşi duse mâna la gură şi se trase îndărăt, tremurând.

Doña Vorchenza se duse direct la ea.

— Ei bine?

— Este Piatra-duhului, zise Doña Salvara, scârbită. Toată chestia aia este plină cu aşa ceva; îl pot vedea acolo şi pot simţi mirosul pulberii. Se cutremură, ca şi cum un păianjen mare i-ar fi tăiat calea. Ce-i în sculptura asta e de ajuns pentru tot turnul. Capa Raza ăsta al tău a vrut să fie sigur.

Doña Vorchenza se uită pe geam la priveliştea din nordul Camorrului; cerul era evident mai întunecat decât în momentul în care Locke fusese târât pe lângă bar pentru cea de-a doua sa vizită la Doña Vorchenza.

— Sofia, rosti Contesa, ce poţi face cu lucrurile astea? Poţi să le împiedici să ia foc?

— Nu cred, spuse Doña Salvara. Nu am putut vedea fitilele alchimice; probabil sunt băgate sub Piatra-duhului. În plus, există şi posibilitatea să ia foc dacă umblu la ele. Încercarea de dezactivare ar putea fi la fel de rea ca şi cum le-aş lăsa să ardă, pur şi simplu.

— Trebuie să le scoatem din turn, interveni Reynart.

— Nu, îl contrazise Sofia. Fumul de Piatra-duhului se ridică; este mai uşor decât aerul. Mă îndoiesc că le putem duce destul de departe până la căderea Luminii-false. Dacă iau foc la baza Sălaşul Corbului, tot vom sta într-o coloană de fum care se va înălţa. Cel mai bine ar fi să le scufundăm; Piatra-duhului devine inofensivă la contactul cu apa, după câteva minute. Uleiul-de-foc tot ar arde, însă fumul alb nu s-ar mai înălţa. De-am putea numai să le azvârlim în Angevin!

— Nu putem, spuse Vorchenza, dar le putem arunca în cisterna din Grădina Cerului; are trei metri adâncime şi cinci metri lăţime. E de-ajuns?

— Da! Acum mai trebuie să le şi urcăm acolo.

— Stephen..., rosti Doña Vorchenza, însă Căpitanul Reynart i-o luase înainte.

— Doamnelor şi domnilor, tună Reynart din toţi rărunchii. Avem nevoie de cooperarea dumneavoastră, în numele Ducelui Nicovante. Sticla-nopţii, la mine; am nevoie de cale liberă până la scări, doamnelor şi domnilor. Cu toate scuzele de rigoare, nu voi fi deloc blând cu cei care ne vor sta în cale. Trebuie să scoatem blestemăţiile astea din galerii şi să le ducem până la Grădina Cerului, zise Reynart. Îl apucă de umăr pe unul din oamenii săi. Fugi până la terasa de îmbarcare şi găseşte-l pe locotenentul Razelin. Spune-i să elibereze Grădina Cerului, din porunca mea. Spune-i că nu vreau să mai găsesc picior de copil acolo peste cinci minute. Va şti el ce-i de făcut. Faceţi asta acum, şi ne-om cere scuze mai încolo.

— Eliberaţi-mi mâinile, interveni Locke. Chestiile alea sunt grele; n-oi fi eu prea vânjos, dar vă pot ajuta.

Doña Vorchenza îl cercetă cu privirea.

— De ce te-ai întors să ne avertizezi, Jupâne Ghimpe? De ce n-ai încercat pur şi simplu să scapi?

— Eu sunt hoţ, Doña Vorchenza, rosti el încet. Sunt hoţ, poate chiar şi ucigaş, dar asta-i prea de tot. În plus, am de gând să îl omor pe Raza. Dacă voia să facă asta, eu trebuia să îl împiedic. Asta-i tot.

Întinse mâinile şi ea încuviinţă încet.

— Ne poţi ajuta, dar trebuie să stăm de vorbă după aceea.

— Da, trebuie – trag nădejde că fără andrele, de data asta. Conté, fii drăguţ şi scapă-mă de frânghiile astea.

Gardianul uscăţiv îi tăie legăturile lui Locke cu unul din cuţitele sale.

— Dacă încerci să faci vreo şmecherie, mârâi el, te-arunc în cisternă şi îi pun să trântească sculpturile peste tine.

Locke, Conté, Reynart, Don Salvara şi câteva Jachete Negre îngenuncheară ca să urnească sculptura; Sofia privi câteva secunde, încruntată, apoi îşi făcu loc lângă soţul ei şi puse şi ea umărul la treabă.

— Eu mă duc să-l găsesc pe Duce, zise Vorchenza. Voi avea grijă să afle ceea ce se întâmplă. Porni în grabă prin galerie.

— Hai că nu-i aşa grea, dacă suntem opt, spuse Reynart; dar o să fie al naibii de greu pe scări. Avem ceva trepte de urcat.

Opintindu-se cu toţii, urcară sculptura pe un rând de scări. Alte Jachete Negre aşteptau la acel nivel.

— Găsiţi toate sculpturile astea, răcni Reynart. Opt oameni la fiecare dintre ele! Găsiţi-le şi duceţi-le sus, în Grădina Cerului. În numele Ducelui, îmbrânciţi pe oricine vă aţine calea – şi, pentru numele zeilor, nu care cumva să le scăpaţi!

În curând, mai multe grupuri de oşteni se opinteau, înjurând, să ducă sculpturile în urma grupului lui Reynart. Locke gâfâia şi asuda; nici ceilalţi de lângă el nu o duceau mai bine.

— Ce se întâmplă dacă una din chestiile astea ia foc în braţele noastre? mormăi una dintre Jachetele Negre.

— Mai întâi ne va arde mâinile, răspunse Sofia, cu faţa aprinsă de osteneală. Apoi vom cădea cu toţii fără simţire, după nici şase paşi, după care vom fi Îmblânziţi. Şi apoi ne vom simţi tare aiurea, nu-i aşa?

Până la ultima galerie şi dincolo de ea; lăsară serbarea în urmă. Străjerii şi slujitorii se dădeau la o parte din calea lor când treceau prin coridoarele de serviciu. În vârful Sălaşul Corbului, o scară largă de marmură şerpuia până la Grădina Cerului, învârtindu-se printre pereţii fumurii şi transparenţi de la exterior. Întregul Camorr se rotea în jurul lor în timp ce urcau, nivel după nivel. Soarele era cât o jumătate de medalion, coborând la apus, sub orizontul curbat. Forme întunecate şi ciudate atârnau deasupra; Locke trebui să le privească îndelung înainte să-şi dea

seama că erau viţele ce atârnau din Grădina Cerului, legănându-se în bătaia vântului.

Zeci de copii alergau pe lângă ei, ţipând, fugăriţi de Jachete Negre şi dojeniţi de servitori. Scara dădea în grădina de pe acoperiş, care era de fapt o pădure în miniatură. Măslini, portocali şi hibrizi alchimici cu frunze foşnitoare ca de smarald se unduiau în bătaia vântului cald sub cerul purpuriu, fără nori.

— Unde-i blestemata aia de cisternă? întrebă Locke. N-am mai fost niciodată aici.

— În marginea estică a grădinii, îi arătă Lorenzo. Mă jucam pe aici, când eram mic.

Sub lujerii atârnaţi ai unei sălcii plângătoare găsiră cisterna – un iaz circular, de vreo trei metri lăţime, aşa cum promisese Doña Vorchenza. Fără să mai stea pe gânduri, împinseră sculptura în apă; aceasta căzu cu un pleoscăit şi două Jachete Negre fură udate din cap până-n picioare. Obiectul se scufundă cu repeziciune, lăsând o dâră lăptoasă în urmă, şi se opri pe fundul cisternei cu un zăngănit puternic.

Una câte una, celelalte trei sculpturi fură azvârlite peste prima, până ce toate patru ajunseră sub suprafaţa de-acum lăptoasă a apei, iar Jachetele Negre umplură Grădina Cerului.

— Şi-acum ce facem? gâfâi Locke.

— Acum ar trebui să plecăm de pe acoperiş, zise Doña Sofia. E o cantitate mult prea mare de Piatra-duhului; n-aş vrea să fie careva prin apropiere, chiar şi cu ea sub apă. Nu mai devreme de câteva ceasuri.

Toată lumea de pe acoperiş fu mai mult decât bucuroasă să îi urmeze sfatul.

6

Lumina-falsă de-abia începuse să se înalţe când Doña Vorchenza îi adună pe toţi în galeria cea mai de sus a Sălaşului Corbului. Fuioarele scânteietoare de culoare fantomatică ridicându-se din turnurile din Sticlă-străveche puteau fi zărite prin uşa înaltă de la platforma de îmbarcare. Peste tot în jur era zarvă; Jachetele Negre

alergau de colo-colo, cerându-le scuze Donilor şi Doñelor peste care dădeau.

— Războiul e ca şi pornit, spuse ea când cei doi Salvara, Locke, Conté şi Reynart se adunară în jurul ei. Să-ncerce aşa ceva! Zeii să ne apere şi păzească! Nicovante îşi adună trupele din Sticla-nopţii, Stephen, vei avea o noapte încărcată.

— Şi Nocturnii? întrebă el.

— Scoate-i pe toţi de-aici, zise Vorchenza, iute şi fără zarvă. Strânge-i la Palatul Răbdării; să fie gata de luptă. Îi voi arunca în luptă când va crede Nicovante că vor fi de cel mai mare ajutor.

— Jupâne Ghimpe, rosti ea, îţi suntem recunoscători pentru ce ai făcut; îţi va spăla din păcate. Însă rolul tău în povestea asta a luat sfârşit; voi pune să fii dus la Turnul Sticlei-de-Chihlimbar, sub escortă. Eşti ostatic, dar ţi-ai câştigat nişte circumstanţe atenuante.

— Da' de unde! spuse Locke. Îmi datoraţi mult mai mult. Raza e al meu.

— Raza, zise Doña Vorchenza, este acum cel mai vânat om din tot Camorrul; Ducele are de gând să-l zdrobească aşa cum zdrobeşti un gândac. Domeniile îi vor fi invadate şi Mormântul Plutitor va fi spulberat.

— Idioţilor! strigă Locke. Raza nu îi comandă pe Oamenii-de-încredere, doar îi foloseşte! Mormântul Plutitor este gol; Raza scapă chiar acum, cât vorbim noi. Nu a vrut să fie Capa din Camorr; a vrut numai să se folosească de poziţia asta ca să ajungă la Barsavi şi să radă nobilimea din Camorr.

— Cum de ştii atâtea despre treburile lui Raza, Jupâne Ghimpe?

— Raza m-a silit să-l ajut să-l păcălească pe Capa Barsavi, pe vremea când Raza îşi spunea încă Regele Cenuşiu. Urma să mă lase în pace după asta, dar m-a tras pe sfoară. Mi-a omorât trei prieteni şi mi-a luat banii.

— Ţi-a luat banii? zise Don Lorenzo, încleştându-şi mâna într-un pumn. Îndrăznesc să spun că ai vrut să zici că *mi-a* luat banii!

— Da, încuviinţă Locke. Plus tot ceea ce luasem de la Doña de Marre, de la Don Javarriz şi de la familia Feluccia. Peste patruzeci de mii de coroane – o avere. Raza mi-a furat-o; n-am minţit când v-am spus că nu o mai am.

— Atunci nu mai ai nimic important cu care să te târguieşti, rosti Doña Vorchenza.

— Am zis că nu o mai am, nu că nu ştiu unde se află, o întrerupse Locke. Raza a amestecat-o cu averea lui Barsavi şi e gata să fugă cu ea din oraş. Avea de gând să îl plătească pe Magul-Juruit cu ea.

— Atunci spune-ne unde este, replică Doña Vorchenza.

— Raza e al meu, zise Locke. Mă trimiteţi jos şi îmi daţi drumul. Raza mi-a omorât trei prieteni şi am de gând să-i scot inima din piept; aş da toţi banii din Camorr pentru un astfel de prilej.

— Oamenii sunt spânzuraţi în oraşul ăsta după ce fură câţiva arginţi şi tu vrei să-ţi dăm drumul după ce ai furat zeci de mii de coroane? rosti Doña Vorchenza. Nu prea cred.

— E momentul adevărului, Doña Vorchenza, spuse Locke. Vă vreţi banii înapoi? Eu vă pot spune unde sunt; o să vă dau exact locul în care-i găsiţi, împreună cu averea lui Barsavi, care bănuiesc că-i măricică. Tot ce vreau în schimb este să mi-l lăsaţi pe Raza; îmi daţi drumul şi eu îl omor pe omul care a încercat să vă nimicească, pe dumneavoastră şi pe toţi ceilalţi nobili. Fiţi rezonabilă! Acum că ştiţi cu toţii cum arăt şi cum vorbesc, nu se mai pune problema să mă întorc la vechile mele năravuri, cel puţin nu aici, în Camorr.

— Presupui prea multe!

— Oare Păianjenul din Camorr a fost cel care l-a împiedicat pe Capa Raza să umple Sălaşul Corbului cu destulă Piatra-duhului ca să Îmblânzească tot afurisitul ăsta de oraş? Nu, ci Ghimpele din Camorr, foarte mulţumesc. Toţi oamenii de aici – bărbaţi, femei şi copii laolaltă – sunt în viaţă numai pentru că am eu sufletul bun, nu pentru că v-aţi fi făcut dumneavoastră meseria. Îmi eşti datoare, Vorchenza. Îmi eşti datoare, pe onoarea dumitale. Dă-mi-l pe Raza şi n-ai decât să păstrezi banii.

Ea îi aruncă o privire care ar fi îngheţat şi apa.

— Pe onoarea mea, Jupâne Ghimpe, rosti într-un sfârşit, pentru serviciile aduse Ducelui şi tuturor nobililor: îţi voi da drumul şi, dacă ajungi înaintea noastră la Raza, e al tău, deşi, dacă nu vei izbuti, mie n-o să-mi pară rău. Şi dacă îţi vei relua îndeletnicirile, iar drumurile ni se vor încrucişa din nou, voi pune să fii executat fără judecată.

— Mi se pare corect. Voi avea nevoie de o sabie, zise Locke. Aproape că uitasem.

Spre surprinderea lui, căpitanul Reynart îşi desfăcu spada de la cingătoare şi i-o dădu lui Locke.

— Varsă nişte sânge cu ea, îi spuse el. Cu complimentele mele de rigoare.

— Ei bine, rosti Doña Vorchenza în vreme ce Locke îşi prindea spada la brâu, peste excelenţii pantaloni albaştri ai lui Meraggio. Şi-acum banii. Unde sunt?

— La nord de Colţii Camorrului, se găsesc trei barje cu rahat în docurile particulare. Ştiţi despre ce vorbesc; ele strâng toate gunoaiele şi excrementele din oraş şi le duc pe câmpurile de la miazănoapte.

— Desigur, zise Doña Vorchenza.

— Raza şi-a ascuns averea pe una dintre ele, spuse Locke. În cufere de lemn înfăşurate în straturi de tifon, din motive evidente. După ce se furişează afară din Camorr, plănuieşte întâlnirea cu barja la miazănoapte şi să descarce comoara. E toată acolo, sub grămezile acelea de rahat – să-mi fie cu iertare.

— E ridicol, rosti Doña Vorchenza.

— Nu am zis că o să vă placă răspunsul meu, replică Locke. Dar gândiţi-vă şi dumneavoastră. Care este ultimul loc în care ar vrea să caute cineva un depozit secret de bani?

— Hmmm... Şi pe care barjă sunt?

— Nu ştiu, zise Locke. Ştiu doar că este pe una dintre cele trei.

Vorchenza se uită spre Reynart.

— Păi, de-aia s-au gândit zeii să inventeze recruţii, spuse căpitanul.

— Rahat! zise Locke, înghiţând în sec. *Gândeşte-te bine*, îşi spuse el în sinea lui. *Gândeşte-te foarte bine*. Doña Vorchenza, asta nu-i totul.

— Despre ce vorbeşti?

— Bărci, barje, scăpare. M-am tot gândit. Şoimarul a făcut tot felul de glume ciudate când era sub cuţitul meu. Mă tachina cu ceva; până acum nu am avut prilejul să-mi dau seama cu ce. Corabia aceea cu ciumaţi. *Împlinirea;* trebuie să o scufundaţi.

— De ce, mă rog?

— Îi aparţine lui Anatolius, explică Locke. Dacă e să ne luăm după Şoimar, Anatolius a fost pirat pe Marea de Fier Alb, unde şi-a strâns averea care-i trebuia ca să poată angaja un Mag-Juruit şi să se întoarcă în Camorr pentru răzbunare. *Împlinirea* este corabia lui. Însă Anatolius nu are de gând să fugă cu ea – el va părăsi oraşul pe la miazănoapte, urcând pe Angevin.

— Carevasăzică...?

— Şoimarul a tot scăpat aluzii despre un plan de rezervă, rosti Locke. Corabia aceea cu ciumaţi reprezintă planul de rezervă. Nu este plină cu cadavre, Doña Vorchenza. Are un echipaj însemnat – oameni care au supravieţuit expunerii la Şoapta Neagră, cam ca vătafii Ducelui. Un echipaj însemnat şi cala plină cu animale – capre, oi, măgari. Credeam că Şoimarul încearcă doar să fie nesimţit... dar gândiţi-vă puţin...

— Animalele pot transmite Şoapta, zise Reynart.

— Da, spuse Locke. Nu le omoară, însă ne-o pot transmite nouă. Scufundaţi corabia aia nenorocită, Doña Vorchenza. Asta-i cealaltă lovitură a lui Raza. Dacă descoperă că nu a izbutit să nimicească nobilii, s-ar putea să încerce să se răzbune pe tot oraşul. Ar fi ultima lui şansă.

— Dar asta-i... o nebunie! murmură Doña Vorchenza, pe jumătate convinsă.

— Anatolius a încercat deja să nimicească toată nobilimea din Camorr, inclusiv copiii. Este nebun, Contesă. Cât de bine credeţi că va reacţiona când va fi frustrat? Oamenii lui nu trebuie decât să eşueze cu corabia pe chei şi să dea drumul animalelor. Dacă apucă să scape, s-ar putea să nu îi opriţi la timp. Sau poate că vor azvârli câteva oi în oraş, cu catapulta. *Scufundaţi corabia aia nenorocită*.

— Jupâne Ghimpe, rosti Doña Vorchenza, ai un suflet neobişnuit de bun pentru un hoţ cu apetitul dumitale.

— Îl slujesc cu credinţă pe Cel de-a Treisprezecelea Făr' de Nume, pe Paznicul Strâmb, pe Binefăcător, explică Locke. Sunt *preot*. Nu i-am salvat pe oamenii din turnul acesta doar ca să văd cum moare întregul meu oraş. De dragul bunei-cuviinţe, Doña Vorchenza, de dragul bunei-cuviinţe, scufundaţi corabia aia blestemată. Vă implor!

Ea îl privi peste ramele ochelarilor săi în formă de semilună, apoi se întoarse spre Reynart.

— Căpitane, zise ea încet, du-te la felinarul din Colţii Camorrului, de pe platforma de îmbarcare. Trimite mesaje luminoase în Arsenal şi-n Scursuri. Îşi împături mâinile pe burtă şi oftă. La porunca mea şi în numele Ducelui Nicovante, scufundă *Împlinirea* şi omoară toţi supravieţuitorii care încearcă să ajungă la ţărm.

Locke oftă uşurat.

— Vă mulţumesc, Doña Vorchenza. Şi-acum… liftul meu?

— Liftul dumitale, Jupâne Ghimpe. Chiar scrânşnise din dinţi pentru o secundă. Aşa cum am făgăduit. Îţi voi pregăti unul fără zăbavă. Dacă zeii vor binevoi să ţi-l dea pe Capa Raza înainte să-l găsească oamenii mei… fie să îţi dea şi tăria necesară.

— O să vă duc dorul, Doña Vorchenza, spuse Locke. Şi dumneavoastră, domnule şi doamnă Salvara – îmi cer iertare că v-am băgat aproape toată averea în rahat. Sper că putem rămâne prieteni.

— Dacă mai pui piciorul în casa noastră vreodată, te transform în exponat de laborator permanent, replică Sofia.

7

Lumina albastră clipea de pe platforma de îmbarcare de la Sălaşul Corbului; chiar şi pe fundalul licăritor şi schimbător al Luminii-false era îndeajuns de clară pentru a putea fi văzută la postul de retransmisie de pe Palatul Răbdării. În câteva momente, obloanele se ridicară şi se coborâră cu repeziciune peste felinarele de semnalizare; mesajul trecu prin văzduh pe deasupra capetelor a mii de petrecăreţi şi ajunse la destinaţii.

— Pe toţi zeii! exclamă sergentul de strajă din vârful turnului Acul de la Miazăzi, clipind ca să vadă mai bine, întrebându-se dacă a numărat bine undele de semnalizare.

Strecură sub scaun burduful de vin neautorizat de Ziua Schimbărilor, cu un aer vinovat.

— Dom’ sergent, zise camaradul său mai tânăr, corabia aia pune la cale ceva suspect.

În largul Vechiului Port, *Împlinirea* se întorcea încet spre babord; marinarii de-abia puteau fi zăriţi deasupra

vergelor de pe catargul principal şi de pe arborele trinchet, pregătindu-se să desfacă pânzele. Zeci de siluete întunecate şi mai mici se mişcau pe punte, luminate atât de strălucirea felinarelor galbene, cât şi de luciul orbitor al Luminii-false.

— Ridică ancora, domnule. Se pregăteşte să iasă în larg – de unde-au apărut toţi oamenii ăia? spuse străjerul mai tânăr.

— Nu ştiu, răspunse sergentul, dar s-a dat semnalul. Zeii să aibă milă, o să scufunde corabia cu lumini galbene.

Repere de lumină portocalie strălucitoare începură să se ivească la marginea Scursurii; toate micile turnuri de apărare aveau felinare de urgenţă folosite pentru a semnaliza în momentul în care erau gata de acţiune. Tobele începură să bată în Arsenal şi fluierele să se audă din partea cealaltă a oraşului, deasupra murmurului jos şi răsunător al mulţimilor care sărbătoreau Ziua Schimbării.

Unul dintre dispozitivele de pe ţărmul Scursurilor îşi azvârli proiectilul cu un bubuit răsunător. Bolovanul trecu prin văzduh ca o umbră înceţoşată; îşi ratã ţinta cu câţiva metri şi înălţă o fântână albă la tribordul fregatei.

Următorul dispozitiv care trase aruncă un arc de foc alb-portocaliu ce păru să atârne în cer, un stindard hipnotic de lumină arzătoare. Străjerii din Acul de la Miazăzi priviră uluiţi cum acesta pică drept pe puntea fregatei *Împlinirea,* împroşcând lujere fierbinţi în toate direcţiile. Oamenii alergau înfrigurați pe punte, unii dintre ei vizibil în flăcări. Unul se aruncă peste marginea vasului, plonjând în apă precum un tăciune încins azvârlit într-o băltoacă.

— Zeii să ne apere şi să ne păzească! Ăla-i ulei-de-foc, zise străjerul cel tânăr. N-o să se oprească nici măcar acolo jos.

— Păi, până şi rechinilor le place carnea gătită, chicoti sergentul. Bieţii nenorociţi!

Un bolovan se izbi de latura fregatei, sfărâmând balustradele din lemn şi răspândind aşchii peste tot. Oamenii începură să se agite, să ţipe şi să cadă pe punte; focul se înălţa spre pânze şi pe velatura navei, în ciuda eforturilor disperate ale echipajului de pe *Împlinirea* de a-l ţine în frâu cu nisip. Încă un butoi aprins explodă lângă dunetă; bărbaţii şi femeile de la cârmă fură învăluiţi de o

aură clocotitoare de văpaie albă. Nici măcar nu avură timp să ţipe.

Bolovanii se prăvăliră asupra corabiei şi sfâşiară puţinele sale pânze ce fluturau în vânt; focuri izbucniră, scăpate de sub control, la proră, la pupă şi la mijloc. Degete portocalii, roşii şi albe dansau pe punţi şi se ridicau în văzduh, alături de fum de diverse culori. Sub focul a zece catapulte, fregata neînarmată şi aproape nemişcată nu avu nici o şansă. La cinci minute de la semnalul trimis de pe Sălaşul Corbului, *Împlinirea* era un rug – un munte de flăcări alb-roşii ce se înălţau din apa care se vălurea precum o oglindă roşie sub cala corabiei muribunde.

Arcaşii îşi ocupară locurile, gata să doboare oricare supravieţuitor care ar fi încercat să înoate spre ţărm, dar nu mai era cazul. Focul, apa şi făpturile care dădeau târcoale prin adâncurile portului îşi făcuseră treaba cu prisosinţă, aşa că nu mai era nevoie de săgeţi.

8

Luciano Anatolius, Regele Cenuşiu, Capa din Camorr, ultimul supravieţuitor al familiei sale, stătea singur pe puntea superioară a Mormântului Plutitor, sub pavilionul de mătase fluturând în bătaia Vântului Spânzuratului, sub cerul întunecat care reflecta tremurul straniu al Luminii-false, şi se uita cum îi arde corabia.

Privi către apus cu flăcările roşii lucindu-i în ochi şi nici nu clipi măcar; privi la miazănoapte, spre turnul strălucitor Sălaşul Corbului, unde puteau fi zărite lumini roşii şi albastre şi de unde nu se ridica spre cer nici un nor de fum alb şi palid.

Stătea singur pe puntea Mormântului Plutitor, fără să plângă, deşi îşi dorea asta din toată inima, în acea clipă.

Cheryn şi Raiza nu ar fi *plâns.* Mama şi tata nu ar fi plâns. Nici nu plânseseră, când oamenii lui Barsavi le dărâmaseră uşa în toiul nopţii, când tatăl său murise încercând să-i apere îndeajuns ca Gisella să-i poată strecura pe uşa din spate pe el şi pe micuţele gemene.

Împlinirea îi ardea în faţa ochilor, însă în mintea sa avea iar 13 ani şi alerga prin grădinile întunecate, împleticindu-se prin poteci familiare, cu crengi biciuindu-i faţa şi cu

lacrimi şiroindu-i pe obraji. În conacul din spatele său cuţitele se ridicau şi coborau; un copilaş plângea după mămica lui – apoi plânsul încetă brusc.

— Nu vom uita niciodată, rostise Raiza, în cala întunecată a corabiei care îi dusese în Talisham. Nu vom uita niciodată, nu-i aşa, Luciano?

Mâna ei micuţă se încleştase în mâna lui; Cheryn dormea şi se foia în partea cealaltă, murmurând şi strigând în somn.

— Nu vom uita niciodată, replicase el. Şi ne vom întoarce. Vă făgăduiesc, ne vom întoarce într-o bună zi.

Stătea pe puntea fortăreţei lui Barsavi, în Camorr, şi nu putea face absolut nimic în vreme ce corabia lui înroşea apele Vechiului Port cu sângele morţilor de pe ea.

— Capa Raza?

În spatele său se auzi un glas şovăielnic; un bărbat urcă prin hol din galeriile de dedesubt. Unul din gaşca Haita Romului, dacă era să se ia după cercul extravagant de jucători care se formase în camera tronului. Se întoarse încet.

— Capa Raza, tocmai a sosit asta... unul dintre Cuţitarii din Lumina-falsă, Înălţimea Voastră. A spus că un om din Funingine i-a dat un tyrin şi i-a zis să v-o aducă de îndată.

Bărbatul întinse un săculeţ din pânză groasă; pe acesta era scris cu cu litere negre şi butucănoase „RAZA“ – cerneala părea să fie încă proaspătă.

Luciano luă bocceaua şi îi făcu semn bărbatului să plece; Haita Romului fugi spre hol şi dispăru acolo, deloc încântat de ceea ce văzuse în ochii stăpânului său.

Capa din Camorr deschise bocceaua şi se trezi în faţa trupului unui şoim-scorpion – un şoim-scorpion fără cap, mai exact. Întoarse bocceaua cu fundul în sus şi lăsă conţinutul să cadă; capul şi stârvul lui Vestris se loviră de scândurile de lemn. O bucată de pergament împăturită şi pătată de sânge căzu odată cu ele. O prinse şi o deschise:

SUNTEM PE DRUM.

Luciano privi îndelung biletul. Poate cinci secunde; poate cinci minute. Apoi îl mototoli în mâini şi îl lăsă să cadă. Biletul ajunse pe punte şi se rostogoli lângă ochii holbaţi şi sticloşi ai lui Vestris.

Dacă erau pe drum, erau pe drum. Avea să-i rămână destulă vreme să scape după ce se ocupa de această ultimă datorie personală.

Coborî prin hol în galeria de dedesubt, în lumina şi zgomotul petrecerii aflate în toi. Mirosul de fum şi de băutură îmbâcsea aerul; podeaua scârţâi sub cizmele sale când coborî în grabă scările.

Bărbaţii şi femeile îşi ridicară privirile din cărţile de joc şi de la zaruri când trecu pe lângă ei. Unii îi făcură cu mâna, îi dădură bineţe sau i se închinară respectuos; nimeni nu primi vreun răspuns. Capa Raza trânti uşa de la apartamentele sale particulare (foste ale lui Barsavi) şi dispăru înăuntru câteva minute.

Când ieşi, era îmbrăcat în straiele sale de Rege Cenuşiu, în vechea sa jiletcă şi vechii săi pantaloni din piele cenuşiu-pâcloasă, încălţat cu cizmele sale din piele cenuşie de rechin şi cu catarame uzate din argint, cu mănuşile sale de spadasin roase la încheieturile degetelor, cu mantia cenuşie şi cu mantaua cu gluga ridicată. Pulpanele mantiei îi fâlfâiră în urmă când trecu printre ei; luminile din Mormântul Plutitor luciră pe oţelul spadei sale scoase din teacă.

Petrecerea încetă într-o clipită.

— Afară, zise el. Ieşiţi afară şi ţineţi-vă departe. Lăsaţi uşile deschise. Nu vreau să fie picior de străjer! Ieşiţi afară cât încă mai aveţi ocazia.

Cărţile de joc căzură pe podea; zarurile zornăiră pe lemn. Bărbaţi şi femei laolaltă săriră în picioare, trăgându-şi cu ei tovarăşii beţi. Sticlele se rostogoliră şi vinul se vărsă pe măsură ce retragerea devenea generalizată. În mai puţin de un minut, Regele Cenuşiu rămase singur în inima Mormântului Plutitor.

Se îndreptă încet către un mănunchi de frânghii argintii care atârnau din tavan la tribordul vechiului galeon. Trase de una dintre acestea şi luminile albe ale candelabrului se stinseră; trase de alta şi perdelele de la ferestrele înalte ale încăperii se dădură în părţi, îngăduind nopţii să pătrundă în sala tronului. Smuci de o a treia frânghie şi se aprinseră globuri alchimice în nişe întunecate din pereţi; inima fortăreţei din lemn se preschimbă într-o peşteră de lumină de un roşu-aprins.

Se aşează pe tron cu spada pe genunchi, iar lumina îi făcu ochii să licărească în nuanţe roşietice în umbra glugii.

Se aşează pe tron şi aşteptă ca ultimii doi Ticăloşi Gentilomi să-l găsească.

9

La zece şi jumătate seara, Locke Lamora intră în sala tronului şi se opri cu mâna pe spadă, privindu-l ţintă pe Regele Cenuşiu, aşezat la treizeci de stânjeni depărtare în camera sa de audienţe, acum tăcută. Locke răsufla din greu, şi nu numai din pricina drumului spre miazăzi; acoperise mare parte din distanţă călare pe un cal furat.

Senzaţia pe care i-o dădea mânerul spadei lui Reynart era deopotrivă euforică şi înspăimântătoare. Ştia că ar fi fost probabil dezavantajat într-o luptă dreaptă, dar i se urcase sângele la cap. Cuteza să-şi închipuie că mânia, iuţeala şi nădejdea îl pot ajuta în ceea ce avea să urmeze. Îşi drese glasul.

— Rege Cenuşiu, rosti el.

— Ghimpe din Camorr.

— Sunt mulţumit, spuse Locke. Am crezut că ai plecat deja. O, dar îmi pare rău... chiar îţi trebuia fregata aia, nu-i aşa? Am pus-o pe buna mea prietenă, Contesa Sticlei-de-Chihlimbar, s-o trimită la fundul nenorocitului de golf.

— Fapta asta îşi va pierde din savoare în câteva minute, te asigur, zise Regele Cenuşiu cu un glas istovit. Unde este Jean Tannen?

— E pe drum, rosti Locke. E pe drum.

Locke păşi înainte încet, înjumătăţind distanţa care-i despărţea.

— L-am avertizat pe Şoimar să nu se joace cu Tannen, spuse Regele Cenuşiu. Se pare că nu mi-a ascultat avertismentul. Vă felicit pentru rezistenţa voastră ieşită din comun, dar mă tem că vă voi face un serviciu omorându-vă înainte ca Magii-Juruiţi să se poată răzbuna.

— Asta deoarece presupui că Şoimarul este mort, îl întrerupse Locke. Este încă în viaţă, numai că nu va mai, ăă, cânta la nici un fel de instrument muzical cât o mai trăi.

— Interesant. Cum ai făcut toate astea, mă întreb? De ce nu binevoieşte Zeiţa Morţii să-ţi stingă lumânarea vieţii? Aş dori să ştiu.

— La naiba cu dorinţele tale! De ce ai procedat aşa, Luciano? De ce nu ai încercat să te înţelegi cu noi? Am fi putut ajunge la un compromis.

— „Am fi putut“, zise Regele Cenuşiu. Nu era loc de „am fi putut“, Lamora. Aveam şi eu nevoile mele. Tu aveai ce-mi trebuia şi erai prea primejdios ca să te las în viaţă după aceea. Ceea ce mi-ai dovedit mai apoi, cu vârf şi îndesat.

— Dar ai fi putut să te mulţumeşti doar cu jaful, interveni Locke. Aş fi dat orice numai să-i ţin în viaţă pe Calo, Galdo şi Goangă. Ţi-aş fi dat *toţi* banii... dacă ai fi pus aşa problema!

— Ce hoţ nu luptă ca să păstreze ce a dobândit?

— Unul care are ceva mai bun de-atât, rosti Locke. Pentru noi conta mai mult furtul în sine decât păstrarea banilor; dacă ne-am fi mulţumit să-i păstrăm, am fi găsit noi ceva de făcut cu atâta bănet!

— Uşor de spus acum, privind înapoi. Regele Cenuşiu oftă. Ai fi vorbit cu totul altfel dacă ar mai fi fost încă în viaţă.

— Noi furam de la *nobili,* tâmpitule! Furam numai de la ei. Dintre toţi oamenii pe care ţi-ai găsit să-i tragi pe sfoară... Ai ajutat nobilimea când ai încercat să te descotoroseşti de noi. Le-ai făcut un afurisit de cadou tocmai oamenilor pe care îi urai.

— Tu îi uşurai de bani, Jupâne Lamora, având deosebită grijă ca nu cumva să-i omori în timp ce făceai asta. Ce vrei... să te aplaud? Să te consider camarad de arme? Mereu vor fi mai mulţi bani, Lamora. Furtul nu era de ajuns ca să îi înveţe minte... după cum meritau.

— Cum ai putut s-o faci, Luciano? Cum a putut un om care a pierdut ce ai pierdut tu, care simţea ce simţeai tu pentru Barsavi, să-mi facă la fel mie?

— La fel? Regele Cenuşiu sări în picioare; avea spada în mână. La fel? Oare părinţii tăi au fost ucişi în paturile lor pentru a proteja o minciună, Jupâne Lamora? Oare fraţiorii tăi au fost trecuţi prin foc şi sabie ca să nu crească mari şi să se răzbune? Hoţule! Tu nu ştii ce înseamnă crima cu adevărat.

— Am pierdut trei fraţi din pricina ta, spuse Locke. Am fost cât pe ce să pierd patru. Nu era nevoie să faci asta. După ce ai crezut că ai isprăvit cu mine, ai încercat să omori câteva sute. Copii, Luciano, *copii* – născuţi la ani buni după ce Barsavi ţi-a omorât părinţii. Trebuie să fie al naibii de plăcut să fii atât de fătarnic; după cum văd eu lucrurile, aş zice că ai luat-o de-a dreptul razna.

— Erau ocrotiţi de Pactul Secret, rosti Regele Cenuşiu. Erau paraziţi, vinovaţi fie şi doar pentru că s-au născut. Ţine-ţi pentru tine argumentele, preotule! Nu crezi că mi-am pus şi eu probleme în prea multe nopţi ca să le mai ţin socoteala, în ultimii douăzeci şi doi de *ani?*

Regele Cenuşiu făcu un pas în faţă, ridicând vârful spadei către Locke.

— Dacă mi-ar sta în putere, aş băga tot oraşul ăsta în pământ şi aş scrie numele celor din familia mea în cenuşă, spuse el.

— *Ila justicca vei cala,* murmură Locke.

Păşi din nou înainte, până când între ei nu mai rămaseră nici măcar doi metri. Scoase spada lui Reynart din teacă şi se puse în gardă.

— Dreptatea este roşie. Regele Cenuşiu se postă înaintea lui Locke, cu genunchii îndoiţi, cu tăişul spadei spre podea, în poziţia pe care spadasinii camorreni o numeau „lupul la pândă“. Într-adevăr.

Locke lovi înainte ca Regele Cenuşiu să termine de vorbit; pentru o fracţiune de secundă, oţelul lăsă o dâră în aer între cei doi oameni când ţâşni. Regele Cenuşiu pară lovitura lui Locke cu forte-ul spadei, şi ripostă cu o viteză mai mult decât egală cu cea a lui Locke. Lamora evită să fie spintecat numai printr-un salt nedemn îndărăt; aterizâ pe vine, luxându-şi mâna stângă pentru a nu ajunge cu fundul în sus pe lemnul tare al punţii.

Cu grijă, Locke se roti în direcţia în care îl proiectase căzătura, ridicându-se numai puţin de pe vine. În mâna stângă îi apăru un pumnal, ca prin minune; îl răsuci de câteva ori.

— Hmm, zise Regele Cenuşiu. Doar nu vrei să lupţi în stilul verrar. Şcoala aia mi se pare insipidă.

— Fă cum pofteşti. Locke mişcă uşor din pumnal, sugestiv. Voi încerca să nu-ţi murdăresc mantia cu prea mult sânge.

Cu un oftat teatral, Regele Cenuşiu scoase unul din cele două pumnale cu mâner îngust pe care le avea la brâu şi îl întinse în aşa fel încât tăişurile să se desfacă în faţa lui ca nişte fălci. Apoi făcu două salturi exagerate înainte.

Locke îşi coborî privirea la picioarele Regelui Cenuşiu pentru o fracţiune de secundă, dându-şi seama aproape prea târziu că tocmai ăsta fusese şi planul. Se răsuci iute spre dreapta şi de-abia izbuti să pareze cu pumnalul; lovitura Regelui Cenuşiu alunecă şi spintecă aerul la câţiva centimetri de umărul său stâng. Riposta sa fu blocată de pumnalul Regelui Cenuşiu, care parcă o aşteptase. Din nou, Anatolius era mult prea iute pentru el.

Vreme de câteva secunde disperate, cei doi oameni rămaseră încleştaţi. Lamele lor desenau năluci argintii prin aer – încrucişări şi descrucişări, atacuri simultane şi manevre de disimulare, înaintări şi parări. Locke nu rămânea în bătaia tăieturilor mai lungi şi mai viguroase pe care le dădea Regele Cenuşiu, în timp ce acesta intercepta şi respingea fiecare ripostă de-a lui Locke cu maximă precizie. În cele din urmă, se despărţiră şi rămaseră gâfâind, privindu-se cu ura resemnată şi neînduplecată a unor câini de luptă.

— Hmmm, rosti Regele Cenuşiu, o revelaţie.

Împunse aproape întâmplător cu spada; Locke sări îndărăt încă o dată şi pară slab, vârf la vârf, ca un băietan aflat în prima sa săptămână de antrenament. Ochii Regelui Cenuşiu licăriră.

— Chiar că revelator! Din nou, o împunsătură întâmplătoare; din nou, Locke sări îndărăt. Nu prea te pricepi la asta, nu-i aşa?

— Ar fi spre avantajul meu dacă te-aş face să crezi asta, nu?

Regele Cenuşiu râse de-a binelea când auzi asta.

— O, nu. Nu, nu, *nu*. Cu un gest hotărât, îşi aruncă pelerina şi mantaua la podea. Un rânjet sălbatic îi brăzda adânc chipul sfrijit prea devreme. Gata cu cacealmalele! Gata cu jocurile!

Şi apoi se năpusti asupra lui Locke cu o brutalitate ce nu semăna cu nimic din ceea ce-şi putea aduce aminte Locke. În spatele spadei sale erau douăzeci de ani de experienţă şi douăzeci de ani de ură neostoită. O părticică detaşată din mintea lui Locke înregistra indiferentă propria

inadecvare în timp ce para lovitură după lovitură, urmărind împunsăturile fantomatice cu ochii şi cu mâinile pe când oţelul Regelui Cenuşiu străpungea materialul şi carnea.

O dată, de două ori, de trei ori – printre răsuflări, tăişul Regelui Cenuşiu şuieră şi muşcă din încheietura stângă, braţul şi bicepsul lui Locke.

Surprinderea rece fu mai puternică pentru Locke decât durerea provocată de împunsături; apoi sângele cald începu să curgă prin pielea leoarcă de sudoare, gâdilându-l drăceşte, iar un val de greaţă se ridică din adâncul stomacului. Scăpă pumnalul din mâna stângă, roşu cu sângele cui nu trebuia.

— În sfârşit, am ajuns într-o situaţie din care nu te mai poţi *fofila,* Jupâne Lamora. Regele Cenuşiu scutură sângele lui Locke de pe vârful spadei sale şi privi cum acesta se împrăştie pe puntea de lemn, într-un arc de cerc. Adio.

Şi-apoi începu să se mişte din nou, iar în lumina rubinie a globurilor alchimice lama spadei sale scânteie cu reflexe stacojii.

— Aza Guilla, murmură Locke, lasă-mă să le fac dreptate prietenilor mei răpuşi. Lasă-mă să vărs sânge pentru morţile fraţilor mei!

Cu glasul pierzându-i-se într-un răcnet, împunse, rată, împunse din nou, punându-şi toată ura şi frica disperată în fiecare lovitură, mânuind tăişul mai iute decât oricând altcândva în viaţa sa, şi totuşi Regele Cenuşiu îi intercepta şi îi respingea fiecare împunsătură; şi totuşi Regele Cenuşiu se ferea din calea loviturilor lui Locke de parcă s-ar fi luptat cu un copil.

— Se pare că diferenţa esenţială dintre noi, Jupâne Lamora, spuse Regele Cenuşiu între lovituri, este că eu chiar ştiam ce fac când am ales să rămân şi să te înfrunt pentru ultima oară.

— Nu, icni Locke, diferenţa dintre noi este că eu voi avea parte de răzbunare.

O durere rece izbucni în umărul stâng al lui Locke, şi acesta se holbă îngrozit la tăişul Regelui Cenuşiu ce-i intrase vreo opt centimetri în carne, chiar deasupra inimii. Regele Cenuşiu îl răsuci cu cruzime, răzuindu-i osul când îşi scoase spada, iar senzaţia îl făcu pe Locke să se prăbuşească în genunchi, sprijinindu-se din instinct pe braţul stâng, nefolositor.

Însă şi instinctul îl trădă de data aceasta; căzu cu mâna pe podeaua tare a punţii, cu palma în sus, chircită nefiresc sub greutatea braţului, şi cu un trosnet cumplit încheietura sa stângă se rupse. Era prea şocat ca să zbiere. O fracţiune de secundă mai târziu, Regele Cenuşiu îl izbi cu sălbăticie în cap, iar lumea lui Locke se preschimbă într-un caleidoscop de agonie, zvârcolindu-se de durere, pe când lacrimi usturătoare îi umpleau ochii. Spada lui Reynart zăngăni pe punte.

Locke era conştient de lemnul care-l apăsa la spate. Era conştient şi de sângele care-i înceţoşa privirea. Era conştient şi de inelele strălucitoare şi fierbinţi de durere care radiau din încheietura sa zdrobită, şi de agonia jilavă şi unsuroasă a găurii din articulaţia umărului. Însă, mai presus de orice, era conştient de propria ruşine, de propria spaimă de eşec şi de marea povară a celor trei prieteni morţi care zăceau nerăzbunaţi şi fără a-şi afla liniştea deoarece Locke Lamora *pierduse*.

Trase în piept o gură mare de aer, aprinzând noi văpăi de durere în piept şi la spate, dar de data aceasta era o singură durere, o singură senzaţie înroşită care îl ridică de la podea. Mugind fără vreo urmă de raţiune în glas, îşi strânse genunchii la piept şi se azvârli înainte, încercând să-l placheze la stomac pe Regele Cenuşiu.

Lovitura de moarte care se îndrepta spre inima lui Locke îl nimeri în braţul stâng; dată cu întreaga ferocitate a Regelui Cenuşiu, străpunse braţul firav al lui Locke şi ieşi pe partea cealaltă. Înnebunit de durere, Locke împinse braţul înainte şi-n sus pe când Regele Cenuşiu încerca să se retragă; tăişurile spadei sale hăcuiră carnea lui Locke, dar rămaseră înfipte şi continuară să taie ca un fierăstrău pe când cei doi bărbaţi se luptau.

Pumnalul Regelui Cenuşiu răsări în faţa ochilor lui Locke; instinctul animalic îl împinse pe Locke să atace cu ultima armă disponibilă. Îşi înfipse dinţii în primele trei degete ale mâinii Regelui Cenuşiu, acolo unde acestea ţineau mânerul; simţi gustul sângelui şi osul cu vârful dinţilor. Regele Cenuşiu zbieră şi scăpă pumnalul într-o parte; acesta lovi umărul stâng al lui Locke înainte să aterizeze cu un zornăit pe punte. Regele Cenuşiu îşi eliberă mâna, iar Locke scuipă spre el pielea şi sângele.

— Dă-te bătut! răcni Regele Cenuşiu, pocnindu-l pe Locke în cap, apoi peste nas. Cu braţul său drept, încă teafăr, Locke se întinse către pumnalul din teaca Regelui Cenuşiu. Acesta îl plesni peste mână, râzând. Nu poţi câştiga! Nu poţi câştiga, Lamora! Cu fiecare nou îndemn, Regele Cenuşiu prăvălea nenumărate lovituri asupra lui Locke, care se apucase cu disperare de el, aşa cum s-ar apuca un om pe punctul de a se îneca de un buştean plutitor. Regele Cenuşiu râse cu sălbăticie pe când îi căra pumni în cap lui Locke, lovindu-l în urechi, în frunte şi în umeri, izbindu-l intenţionat în rana deschisă. Nu... poţi... să mă baţi!

— Nu trebuie să te bat, murmură Locke, rânjind nebuneşte către Regele Cenuşiu, cu chipul brăzdat de sânge şi lacrimi, cu nasul spart şi cu buzele crăpate, cu privirea înceţoşată şi mărginită de întuneric. Nu trebuie să te bat, nemernicule! Trebuie doar să te ţin aici... până ajunge Jean.

Auzind una ca asta, Regele Cenuşiu deveni de-a dreptul disperat, revărsând asupra lui Locke un potop de lovituri, însă acesta nu le dădu atenţie, râzând cu răgete nebuneşti.

— Trebuie doar să te ţin aici... până ajunge... Jean!

Şuierând cu furie, Regele Cenuşiu se eliberă din strânsoarea lui Locke îndeajuns ca să se întindă după pumnalul din teacă. În vreme ce îşi smulgea mâna stângă din dreapta lui Locke, Lamora lăsă să-i scape din mânecă în palmă un tyrin de aur; cu o răsucire disperată a încheieturii, azvârli moneda peste peretele din spatele Regelui Cenuşiu, cu un zornăit răsunător.

— Iată-l, nemernicule! răcni Locke, împroşcând cu sânge cămaşa Regelui Cenuşiu. Jean! Ajută-mă!

Şi Regele Cenuşiu se întoarse, târându-l şi pe Locke după el; se întoarse de frica lui Jean Tannen înainte să îşi dea seama că Locke minte; se întoarse pentru exact jumătatea de secundă pe care ar fi cerşit-o Locke din partea oricărui zeu i-ar fi ascultat rugăciunea. Se întoarse pentru jumătatea de secundă care valora cât toată viaţa lui Locke.

Se întoarse exact cât îi trebui lui Locke Lamora să îşi strecoare braţul drept în jurul brâului Regelui Cenuşiu, să scoată pumnalul din teaca de-acolo şi să îl înfigă cu un

strigăt final de durere şi de triumf în spatele acestuia, chiar în dreapta coloanei.

Spatele Regelui Cenuşiu se arcui, iar gura îi rămase căscată, icnind cu spasmele îngheţate ale şocului; împinse cu ambele mâini capul lui Locke, de parcă dacă ar fi izbutit să îl dea jos de pe el pe bărbatul mai mărunt ar fi scăpat şi de rană, dar Locke se ţinu strâns şi murmură cu un glas imposibil de calm:

— Calo Sanza. Fratele şi prietenul meu.

Regele Cenuşiu căzu pe spate şi Locke îi scoase cuţitul, chiar înainte să atingă podeaua. Apoi se aruncă asupra lui. Ridică din nou pumnalul şi îl înfipse în pieptul Regelui Cenuşiu, chiar sub coaste. Sângele ţâşni, şi Regele Cenuşiu dădu din mâini, gemând. Glasul lui Locke se ridică pe când împlânta cuţitul tot mai adânc:

— Galdo Sanza, fratele şi prietenul meu.

Cu un ultim efort convulsiv, Regele Cenuşiu scuipă sânge cald şi arămiu în faţa lui Locke şi înşfăcă pumnalul înfipt în pieptul său; Locke ripostă cu ajutorul părţii drepte, nefolositoare, îndepărtând mâinile Regelui Cenuşiu. Hohotind, Locke smulse pumnalul din pieptul acestuia, îl ridică cu un braţ drept groaznic de tremurat, şi îl implântă în gâtlejul Regelui Cenuşiu. Îi tăie beregata până când îi reteză pe jumătate gâtul, şi şuvoaie mari de sânge se revărsară pe punte. Regele Cenuşiu se cutremură pentru ultima oară şi muri, ţintuindu-l pe Locke cu ochii albi şi lărgiţi.

— Goangă, murmură Locke. Numele său adevărat era Bertilion Gadek. Ucenicul meu. Fratele meu. Şi prietenul meu.

Puterile îl lăsară şi alunecă peste cadavrul Regelui Cenuşiu.

— Prietenul meu.

Însă omul de sub el nu spuse nimic, iar Locke era cât se poate de conştient de liniştea din pieptul de sub urechile sale, de inima care ar fi trebuit să bată sub obrajii săi, şi începu să plângă – hohote lungi şi sălbatice care îi zguduiau tot trupul, provocând noi valuri de agonie nervilor şi muşchilor săi şi-aşa chinuiţi. Înnebunit de tristeţe, de izbândă, de pâcla roşiatică a durerii şi de alte o sută de sentimente pentru care nu avea nume, rămase întins deasupra cadavrului celui mai mare vrăjmaş al său şi

plânse ca un copil, lăsând lacrimile sărate să se amestece cu sângele cald care acoperea trupul Regelui Cenuşiu.

Rămase întins acolo, tremurând în lumina felinarelor roşii, singur cu triumful său, incapabil să se mişte şi sângerând de moarte.

10

Jean dădu peste el un minut sau două mai târziu; bărbatul cel vânjos îl răsuci pe Locke şi îl dădu la o parte de pe cadavrul Regelui Cenuşiu, făcându-şi prietenul pe jumătate conştient să scoată un urlet sincer de durere.

— O, ferească-ne zeii, strigă Jean. O, ferească-ne zeii, idiotul naibii, afurisit ce eşti! Apăsă pieptul şi gâtul lui Locke cu mâinile ca şi cum ar fi putut pur şi simplu să îi bage sângele la loc în trup. De ce n-ai putut aştepta? De ce nu m-ai putut aştepta şi pe mine?

Locke se holbă ameţit la Jean, cu gura rotunjindu-i-se într-un mic O de grijă.

— Jean, murmură el cu gravitate, ai... alergat. Nu erai în... stare să lupţi. Regele Cenuşiu... a fost atât de amabil. Nu l-am putut refuza.

Jean râse zgomotos, fără să vrea.

— Fir-ai al naibii, Locke Lamora! I-am trimis un mesaj. M-am gândit că o să-l facă să mai stea un pic prin preajmă.

— Fii binecuvântat. Totuşi... i-am venit eu de hac. I-am venit de hac şi i-am ars corabia.

— Deci asta s-a întâmplat, rosti Jean cu blândeţe. Am văzut. Mă uitam la foc din cealaltă parte a Resturilor-de-Lemn; te-am văzut intrând în Mormântul Plutitor de parcă ar fi fost al tău, şi am venit în fugă, cât de repede am putut. Dar tu nici n-aveai nevoie de mine.

— A, nu... Locke înghiţi, strâmbându-se la gustul propriului sânge. M-am folosit straşnic... de reputaţia ta.

Jean nu zise nimic când auzi asta, iar lumina îndepărtată din privirea sa îl înfioră pe Locke mai mult decât orice altceva.

— Deci asta-i răzbunarea, bălmăji el.

— Asta e, murmură Jean.

După câteva secunde, lacrimi proaspete umplură ochii lui Locke şi el şi-i închise, dând din cap.

— Este de rahat.

— Este.

— Trebuie să mă laşi aici.

Auzind asta, Jean se trase îndărăt pe genunchi de parcă ar fi fost plesnit.

— Cum?!

— Lasă-mă, Jean. O să mor... în câteva minute. Nu o să scoată nimic de la mine. Tu încă poţi scăpa. Te rog... lasă-mă.

Chipul lui Jean se înroşi puternic – un roşu care se putea vedea chiar şi la lumina globurilor alchimice –, iar sprâncenele i se arcuiră, şi fiecare rid de pe faţă i se încordă atât de tare încât Locke găsi energia necesară pentru a se alarma. Jean îşi încleştă fălcile; dinţii îi scrâşniră şi pometii îi ieşiră în evidenţă, precum nişte muchii stâncoase sub poleiala grăsimii.

— La drăcia asta chiar nu mă aşteptam din partea ta, şuieră într-un sfârşit cu cel mai potolit şi ucigător glas pe care-l auzise Locke în viaţa lui.

— Am făcut o greşeală, Jean! Locke croncăni disperat. Nu eram pe măsura lui. Mi-a făcut felul înainte să mă pot fofila şi din asta. Făgăduieşte-mi numai... făgăduieşte-mi că, dacă o găseşti vreodată pe Sabetha, îi vei…

— N-ai decât s-o găseşti singur, debilule, după ce scăpăm naibii de-aici!

— Jean! Locke se apucă slab de reverul hainei lui Jean, cu mâna sa teafără. Iartă-mă, am dat-o în bară. Te rog, nu sta aici să te prindă; Jachetele Negre vor sosi în curând. Nu aş putea îndura să văd cum te saltă. Te rog să mă laşi. Nu pot merge.

— Idiotule, murmură Jean, ştergându-şi lacrimile fierbinţi cu mâna sa teafără. Nu va fi nevoie.

Lucrând cu greutate, dar cu repeziciune, Jean luă mantia Regelui Cenuşiu şi şi-o legă de gât, improvizând un bandaj la braţul drept. Pe acesta îl strecură pe sub genunchii lui Locke şi opintindu-se, izbuti să îl salte pe bărbatul mai mărunt la pieptul său. Locke gemu.

— Nu te mai smiorcăi atâta, ţâncule, şuieră Jean în timp ce pornea înapoi de-a lungul docului. Sigur mai ai vreo jumătate de halbă de sânge undeva prin tine. Însă Locke îşi ieşise deja de-a binelea din simţiri, fie de la durere, fie de la sângele pierdut, Jean nu îşi dădea seama, iar pielea sa

era atât de străvezie încât părea făcut din sticlă. Ochii îi rămăseseră deschişi, dar fără să mai vadă ceva, iar gura îi era căscată, lăsând în urmă o dâră de sânge şi de salivă.

Gâfâind şi tremurând, nebăgând în seamă durerea sfâşietoare provocată de propriile răni, Jean se întoarse şi începu să alerge cât îl ţineau picioarele.

Trupul Regelui Cenuşiu zăcea uitat pe punte, în spatele său, iar lumina roşie strălucea într-o sală pustie.

INTERLUDIU

O mică profeţie

Părintele Lanţuri stătea pe acoperişul Casei lui Perelandro, privindu-l de sus pe puştiul de paisprezece ani, nemaipomenit de încrezut, în care se preschimbase micuţul orfan pe care îl cumpărase cu atâţia ani în urmă de la Făuritorul-de-Hoţi din Dealul Umbrelor.

— Într-o bună zi, Locke Lamora, spuse el, într-o bună zi o să o dai în bară atât de grozav, atât de ambiţios şi atât de *copleşitor,* încât cerul se va lumina, lunile se vor învârti, iar zeii înşişi vor azvârli cu comete, într-o veselie. Sper numai să apuc să văd ziua aceea.

— O, fii serios, replică Locke. N-ai să vezi aşa ceva.

EPILOG

Lumina-falsă

1

Era optsprezecea Parthis, în cel de-al 78-lea An al lui Aza Guilla; vară camorreană umedă. Tot oraşul era mahmur; la fel şi cerul.

O ploaie caldă cădea în falduri, împroşcând şi aburind în luciul Luminii-false. Apa prindea licărul Luminii-false precum straturile unor oglinzi schimbătoare şi translucide şi forma în văzduh opere de artă care durau câteva fracţiuni de secundă; însă oamenii tot o blestemau, pentru că le uda creştetele.

— Dom' sergent! Dom' sergent Vidrik!

Bărbatul care zbiera în faţa postului lui Vidrik, din capătul sudic al Strungilor, era tot un străjer; Vidrik îşi scoase chipul sfrijit şi îmbătrânit pe fereastra de lângă uşa cocioabei şi fu răsplătit cu un şuvoi de apă pe frunte. Deasupra se auzi bubuitul unui tunet.

— Ce-i, băiete?

Străjerul se apropie din ploaie; era Constanzo, flăcăul cel nou de-abia transferat din Colţul de Miazănoapte. Ducea un măgar Îmblânzit; în spatele măgarului se afla o cotigă descoperită, cu alţi doi străjeri în jachete galbene în urma ei. Aceştia stăteau zgribuliţi în mantiile lor, arătând cât se poate de nefericiţi, ceea ce însemna că erau oameni cu capul pe umeri.

— Am găsit ceva, dom' sergent, zise Constanzo. Ceva destul de aiurea.

Echipe de Jachete Galbene şi Negre scotociseră prin tot sudul Camorrului începând cu noaptea trecută; circulau zvonuri despre un soi de tentativă de asasinat la Sălaşul Corbului. Numai zeii puteau şti ce credea Păianjenul că ar trebui să găsească oamenii săi care întorceau şi ultima pietricică din Scursuri şi din Funingine, însă Vidrik era obişnuit să nu audă niciodată motivele.

— Explică-mi ce înţelegi prin „destul de aiurea", zbieră el pe când îşi punea propria manta şi-şi trăgea gluga. Ieşi în ploaie şi se duse la cotigă, făcându-le semn celor doi

oameni din spatele acesteia. Unul din ei îi azvârli doi baroni pe care-i datora după jocul de zaruri de săptămâna trecută.

— Aruncaţi o privire, spuse Constanzo, dând la o parte pătura udă care acoperea încărcătura din cotigă. Sub ea se afla un bărbat, tinerel şi foarte livid, cu început de chelie şi cu chipul neras. Era destul de bine îmbrăcat, cu o mantie cenuşie cu mâneci roşii. Aceasta era împroşcată cu sânge.

Bărbatul era în viaţă, dar zăcea în cotigă ţinându-se de obraji cu mâinile sale fără degete şi se holba la Vidrik fără vreo urmă de înţelegere raţională în priviri.

— Mahhhhhh, gemu el când simţi ploaia pe creştet, mwaaaaaaaaah!

Limba îi fusese tăiată; o cicatrice întunecată acoperea ciotul rămas în fundul gurii, şi din ea se scurgea sânge.

— Maaaaaaaaaaaaaaaaaah!

— Măreţule Perelandro! exclamă Vidrik, spune-mi că nu văd bine ce are la încheieturi.

— Este un Mag-Juruit, dom' sergent, zise Constanzo. Este sau, mai bine zis, a fost.

Aruncă pătura udă leoarcă înapoi peste faţa bărbatului şi băgă mâna în mantie.

— Mai e ceva. Vă arăt înăuntru?

Vidrik îl conduse pe Constanzo înapoi în cocioabă; cei doi bărbaţi îşi dădură glugile jos fără să se mai obosească să-şi scoată mantiile. Constanzo scoase o bucată împăturită de pergament.

— L-am găsit pe tipul ăsta legat pe o podea din Funingine, explică el. E al naibii de ciudat. Avea pergamentul ăsta pe piept.

Vidrik îl luă, îl desfăcu şi citi:

ÎN ATENŢIA PERSONALĂ A PĂIANJENULUI DUCELUI A SE RETURNA ÎN KARTHAIN

— Zeii să ne ferească, şopti el. Un Mag-Juruit karthan adevărat! Nu cred că o să le recomande prietenilor săi Camorrul.

— Ce facem cu el, dom' sergent?

Vidrik oftă, împături scrisoarea şi i-o dădu înapoi lui Constanzo.

— Dăm vorbă mai departe, băiete, zise el. Dăm vorbă mai departe pe afurisitul de lanţ ierarhic şi uităm că am văzut aşa ceva vreodată. Îl ducem la Palatul Răbdării şi lăsăm pe altcineva să-şi bată capul cu el.

2

Lumina-falsă licări pe apele încreţite de ploaie din Golful Camorr în timp ce Doña Angiavesta Vorchenza, Contesa văduvă din Turnul Sticlei-de-Chihlimbar, stătea pe doc, zgribulită, într-o pelerină cu margini îmblănite, pe când echipe de oameni cu pari de lemn scormoneau printr-o barjă plină cu rahat înmuiat de ploaie sub ea. Duhoarea îţi muta nasul din loc.

— Să-mi fie cu iertare, doamnă, rosti sergentul din stânga ei. Suntem siguri că nu este nimic pe celelalte două barje, şi o scormonim pe asta de şase ceasuri. Mă îndoiesc că vom găsi ceva. Desigur, ne vom da silinţa în continuare.

Doña Vorchenza oftă adânc şi se întoarse ca să privească în caleaşca de pe docul din spatele ei, trasă de patru armăsari negri şi încadrată de lumini alchimice în culorile Vorchenzei. Uşa era deschisă; Donul şi Doña Salvara stăteau înăuntru, uitându-se la ea, împreună cu căpitanul Reynart. Le făcu semn.

Reynart fu primul care ajunse lângă ea; ca de obicei, nu purta mantie şi îndura ploaia necruţătoare cu un stoicism îndărătnic. Cei doi Salvara erau mult mai protejaţi de potop; pe deasupra, Lorenzo ţinea şi o umbrelă din mătase ca să o apere de ploaie pe soţia sa.

— Lăsaţi-mă să ghicesc, spuse Reynart. Sunt pline cu rahat.

— Mă tem că da, rosti Doña Vorchenza. Îţi mulţumesc pentru timpul acordat, sergent; eşti liber. Poţi să-ţi retragi şi oamenii de pe barjă; nu cred că vom mai avea nevoie de ei.

Pe când Jachetele Galbene, mult uşurate, se încolonau şi porneau de-a lungul docului, ţinând cu grijă pe umeri parii de lemn, Doña Vorchenza păru să se cutremure şi icni. Se apucă cu mâinile de faţă şi se aplecă înainte.

— Doña Vorchenza, strigă Sofia, grăbindu-se să o prindă de umeri.

Când se adunară cu toţii în jurul ei, ea se îndreptă brusc de şale şi râse pe înfundate, trăgând aer în piept printre chicote de râs. Se cutremura toată; pumnii ei micuţi loveau aerul din faţa sa.

— O, pe toţi zeii, icni ea. Aşa ceva e prea de tot.

— Ce-i? Doña Vorchenza, ce s-a întâmplat?

Reynart o apucă de braţ şi se uită la ea.

— Banii, Stephen. Chicoti. Banii nu au fost niciodată aici. Nemernicul ăla mic ne-a pus să scormonim prin barjele cu rahat doar ca să se distreze. Banii erau la bordul *Împlinirii*.

— Cum aţi ajuns la concluzia asta?

— Nu e limpede? E izbitor de limpede. Mă izbeşte din toate părţile. Binecuvântată şi blestemată să fie claritatea înţelegerii întârziate. Capa Raza a ajutat cu contribuţiile caritabile către corabia cu ciumaţi, corect?

— Corect.

— Nu din cine ştie ce milostenie! Ci pentru că avea nevoie de un mijloc prin care să-şi transporte averea pe fregată!

— Pe o corabie cu ciumaţi? zise Doña Sofia. Păi, nu l-ar fi ajutat prea mult.

— Ba l-ar fi ajutat, dacă nu era nici o molimă, spuse Doña Vorchenza. Molima a fost o minciună.

— Însă de ce a ţinut morţiş Lukas să scufundăm vasul? întrebă Don Lorenzo. De ciudă? Dacă nu-i putea lua el, să n-aibă nimeni parte de ei?

— Îl chema Callas, dragă Lorenzo – Tavrin Callas.

— Nu contează, dragă, zise Lorenzo. Patruzeci şi cinci de mii de coroane, plus averea pe care o mai avea şi Barsavi. Sunt o grămadă de bani ca să te descotoroseşti de ei pentru totdeauna.

— Da, rosti Doña Vorchenza. Şi ne-a spus şi de ce o face, chiar în faţă ne-a spus-o. Fir-aş a naibii, că proastă am mai fost!

— Mă tem că vorbesc în numele tuturor celor de faţă când spun că nu vă înţeleg, interveni Doña Sofia.

— Ghimpele a zis că este preotul celui de-al Treisprezecelea, explică Vorchenza. Erezia celui de-al Treisprezecelea, Făr' de Nume, Paznicul Strâmb, zeul hoţilor şi-al răufăcătorilor. „În numele buneicuviinţe“, a spus el. „În numele *bunei-cuviinţe*.“ A zis-o intenţionat.

Râse din nou, muşcându-şi degetele ca să se oprească.

— Of, pe toţi zeii! Anatolius i-a ucis trei prieteni. Deci nu pricepeţi? Nu era nici o primejdie la bordul vasului; nu voia să-l scufundăm ca să salvăm Camorrul. Era un prinos adus morţilor, Stephen, un *prinos adus morţilor!*

Reynart se plesni peste frunte; săriră stropi de apă.

— Da, spuse Doña Vorchenza. Iar eu am scufundat-o pentru el, în şaizeci de stânjeni marini de apă infestată cu rechini, cât se poate de drăguţ.

— Deci... interveni Don Lorenzo, toţi banii noştri sunt la o sută douăzeci de metri sub apă, pe fundul Vechiului Port?

— Mă tem că da, rosti Doña Vorchenza.

— Ăă... şi ce-i de făcut acum?

Doña Vorchenza oftă şi rămase pe gânduri câteva momente.

— Mai întâi, zise ea când îşi ridică iarăşi privirile spre cei doi Salvara, toate adevărurile din spatele acestei afaceri vor fi declarate secrete de stat ale Ducatului Camorr; sunteţi obligaţi să respectaţi tăcerea cu privire la ele. Ghimpele din Camorr este un mit; banii pe care chipurile i-ar fi furat n-au existat niciodată; Păianjenul Ducelui nu s-a interesat niciodată în mod oficial de chestiunea asta.

— Însă i-au spus lui Lorenzo că acesta-i şi modul în care Ghimpele îşi asigură discreţia! izbucni Doña Sofia. Când s-au furişat în casa noastră îmbrăcaţi în Nocturni!

— Da, încuviinţă soţul ei, unul dintre falşii Nocturni a insistat asupra faptului că Ghimpele mizează pe stingherеala victimelor sale pentru a-şi păstra furturile ascunse de alte potenţiale victime, şi nu cred că partea asta era o minciună.

— Sunt sigură că nu era, zise Doña Vorchenza. Şi totuşi tocmai asta vom face. Cu timpul, veţi ajunge să înţelegeţi că un stat ca al nostru nu îşi poate permite să ofere o asemenea dovadă de slăbiciune de dragul onestităţii; Ducele Nicovante m-a însărcinat cu păstrarea siguranţei, nu a conştiinţei sale.

Cei doi Salvara o priviră fix, fără să spună nimic.

— O, dar nu mai staţi aşa posomorâţi! continuă ea. Pedeapsa voastră pentru implicarea în această harababură nici n-a început încă. Veniţi cu mine în Sticla-de-Chihlimbar ca să vorbim despre penalizare.

— Pedeapsa noastră, Doña Vorchenza? rosti Lorenzo cu înflăcărare. Pedeapsa noastră a însemnat aproape şaptesprezece mii de coroane! Nu am fost pedepsiţi îndeajuns?

— Nici pe departe, zise Doña Vorchenza. Am hotărât cine va moşteni titlul de Contesă a Sticlei-de-Chihlimbar când îmi va suna ceasul. Se opri un moment înainte să continue. Sau, mai bine zis, Contele şi Contesa Sticlei-de-Chihlimbar.

— Cum?!

Sofia chiţăi ca o fetiţă de opt ani. O fetiţă de opt ani deosebit de chiţăită, foarte obişnuită să chiţăie zgomotos.

— Nu-i o binecuvântare, spuse Doña Vorchenza. Vine cu o datorie.

— Cred că glumiţi, rosti Don Lorenzo. Sunt vreo douăzeci de familii pe Alcegrante mult mai sus-puse şi de neam mai ales decât a noastră; Ducele nu ne va acorda niciodată domeniul Sticlei-de-Chihlimbar înaintea lor.

— Cred că îl cunosc pe Nicovante ceva mai bine decât tine, tinere, replică Doña Vorchenza. Şi cred că moştenirea este a mea să o las cui vreau.

— Însă... datoria, insistă Doña Salvara. Doar nu vă referiţi la...

— Ba cum să nu, Sofia. Eu n-o să trăiesc veşnic. De fiecare dată când mă trezesc cu o afacere de-asta în poală, îmi aduc aminte subit că nici nu-mi *doresc* să trăiesc veşnic. N-are decât să joace altcineva rolul Păianjenului; am amăgit pe toată lumea în toţi aceşti ani lăsându-i să creadă că funcţia era deţinută de un bărbat. Hai să-i amăgim în continuare trecând-o în seama a *doi* oameni.

Îl luă pe Reynart de braţ şi îi îngădui să o ajute să meargă spre caleaşcă.

— Îl veţi avea şi pe Stephen să vă ajute şi să vă conducă operaţiunea; el va sluji drept legătură între voi şi Nocturni. Aveţi amândoi o isteţime maleabilă, de un nivel acceptabil. În câţiva ani, sunt sigură că vă pot modela într-o formă apropiată cu ceea ce am în minte.

— Şi apoi? întrebă Doña Sofia.

— Şi apoi, draga mea, toate aceste crize blestemate vor cădea în sarcina *voastră*. Doña Vorchenza oftă. Păcatele vechi nu vor fi niciodată îngropate atât de adânc încât să nu se poată ridica la suprafaţă când te-aştepţi mai puţin. Şi

veţi plăti pentru binele Camorrului cu moneda propriei conştiinţe, an de an, până când veţi ajunge la fundul sacului.

3

— Jupâne Lamora, strigă Ibelius, aşa ceva este de neacceptat!

În Lumina-falsă, marea era un câmp unduitor de cenuşiu şi de verde; valurile se rostogoleau şi se spărgeau în jurul galeonului *Câştigul de Aur,* care se îndrepta spre Talisham şi apoi mai departe spre Tal Verrar, unul din singurele două vase care părăsiseră Camorrul în acea seară. Vântul vâjâia în pânzele bătrânei nave, iar marinarii în pelerine se foiau dintr-o parte în alta a punţii, înălţând rugăciuni mormăite către Iono, Patronul Apelor ce Înşfacă.

Locke Lamora stătea întins pe o grămadă de lăzi acoperite cu prelate, la pupa înălţată a galeonului, înfăşurat în pături, pânze şi prelate, ca un cârnat. Nu i se vedea decât chipul nefiresc de palid (şi foarte vânăt), ieşind de sub straturile protectoare. Jean Tannen stătea lângă el, apărat de ploaie, dar nu imobilizat.

— Jupâne Ibelius, rosti Locke cu un glas slăbit, nazalizând puţin din pricina nasului spart, de fiecare dată când am plecat din Camorr, am făcut-o pe uscat. Asta-i ceva nou pentru mine... am vrut să-l mai văd pentru ultima oară.

— Te afli în pragul morţii, Jupâne Lamora, zise Ibelius. Este o nesăbuinţă din partea dumitale să te zbengui pe punte pe o asemenea vreme.

— Ibelius, spuse Jean, dacă ceea ce face Locke se cheamă zbenguială, înseamnă că orice cadavru ar putea face pe acrobatul. Ne poţi da pace o clipă?

— Şi să îl scutesc de îngrijirea care l-a menţinut în viaţă în ultima zi? Sigur că da, tinerii mei domni... bucuraţi-vă de priveliştea mării, şi n-are decât să vă stea în gât!

Ibelius porni de-a lungul punţii mişcătoare, clătinându-se într-o parte sau alta, în mod clar neobişnuit cu viaţa pe mare.

Camorrul se pierdea în zarea din urma lor, dispărând treptat dincolo de perdelele mişcătoare de ploaie. Lumina-

falsă se ridica din oraşul de jos ca o aură deasupra valurilor; cele Cinci Turnuri străluceau fantomatic sub cerurile învolburate. Dâra lăsată de galeon părea să sclipească fosforescent – o Lumină-falsă învârtejită în sine.

Stăteau la pupă şi priveau cum zarea întunecată înghite oraşul din spatele lor.

— Iartă-mă, Locke, zise Jean. Iartă-mă că nu ţi-am putut fi de mai mult folos la sfârşit.

— Ce naiba tot vorbeşti acolo? Le-ai omorât pe Cheryn şi pe Raiza; eu n-aş fi putut izbuti niciodată aşa ceva. M-ai scos din Mormântul Plutitor. M-ai târât înapoi la Ibelius ca să-mi întindă încă o nenorocită de compresă pe trup. Pentru ce îţi ceri iertare – în afară de compresă?

— Îţi sunt o povară, insistă el. Numele meu. Mi-am folosit numele adevărat toată viaţa, fără să-mi treacă prin cap că asta s-ar putea întoarce împotriva mea.

— Ce, Magul-Juruit? O, pe toţi zeii, Jean! Ia-ţi un nume fals, oriunde om ajunge. Tavrin Callas mi se pare potrivit. Lasă-l pe ticălos să răsară la tot locul; ordinul lui Aza Guilla va avea o sumedenie de minuni pe care să le valorifice.

— Am încercat să te omor, Locke. Iartă-mă... N-am putut face nimic în privinţa asta.

— Nu ai încercat să mă omori, Jean. Şoimarul a încercat. Tu *nu puteai* face nimic în privinţa asta. Zeii să ne apere şi să ne păzească, eu am braţul spintecat şi umărul străpuns şi tu stai acolo şi boceşti. Ajunge!

În norii de deasupra se auzi bubuitul tunetului, iar de pe puntea din faţă a corabiei răsunară ordine răstite.

— Jean, continuă Locke, eşti un prieten mai minunat decât mi-aş fi putut închipui înainte să te întâlnesc; mi-ai salvat viaţa de nenumărate ori. Aş muri mai degrabă decât să te pierd. Şi nu spun asta doar pentru că numai pe tine te mai am.

Jean rămase tăcut câteva minute; priviră spre miazănoapte, în largul Mării de Fier, pe când petele albe de spumă se izbeau între ele tot mai înverşunat.

— Iartă-mă, spuse Jean. M-a luat gura pe dinainte. Îţi mulţumesc, Locke.

— Păi, înveseleşte-te. Barem tu ai mai multă libertate de mişcare decât un nenorocit de mormoloc pe uscat. Uită-te la micul meu castel din pânză.

Locke oftă.

— Deci asta înseamnă să câştigi, zise el.

— Într-adevăr, replică Jean.

— Ducă-se, rosti Locke.

Petrecură alte câteva minute în tăcere şi-n ploaie.

— Locke, spuse în cele din urmă Jean, şovăielnic.

— Da?

— Dacă nu te superi... care *este* numele tău adevărat?

— Of, pe toţi zeii! surâse Locke slab. Nu mai poate avea omul nici un secret?

— Tu-l ştii pe-al meu...

— Da, dar tu nu-l ai decât pe ăla, oricum.

— Nu-i corect.

— Of, fie, spuse Locke. Treci încoace.

Jean se împletici până la grămada de lăzi pe care zăcea Locke, se aplecă şi îşi puse urechea la gura acestuia. Locke şopti cinci silabe, iar Jean se holbă.

— Ştii, murmură el, parcă aş prefera Locke în loc de asta.

— Mie-mi spui...

Galeonul îşi continuă drumul spre miazăzi înaintea vântului vijeliei, iar ultimele câteva licăriri ale Luminii-false se stinseră în spatele lor. Luminile se cufundară în întuneric, şi ei plecară de-a binelea, iar ploaia mătură suprafaţa mării ca un zid.

Glosar

Bocceaua Ştrengarului: săculeţ greu, purtat pe sub haine (dar niciodată direct pe piele) şi umplut cu praf de ardei iute şi cu alte substanţe produse prin alchimie neagră.

Capa: şef; căpetenia lumii interlope din Camorr, în prezent Capa Barsavi.

Ceaprazul: orice armă albă de dimensiuni reduse (precum un pumnal sau un stilet).

Ciorditor: hoţ de buzunare, de obicei unul neexperimentat sau neîndemânatic.

Contabilitatea Meraggio: centrul economic al oraşului, unul dintre cele mai importante puncte comerciale şi financiare de pe continent.

Crinii Asociaţi: una dintre cele două bresle ale prostituatelor din Camorr.

Discuţie calmă: încăierare; luptă serioasă, dar fără intenţia de a-ţi omorî adversarul.

Discuţie serioasă: luptă purtată cu arme şi cu intenţia de a-ţi omorî adversarul.

Distanţa: independenţa; un hoţ care „obţine distanţa“ primeşte o anumită autonomie din partea lui Capa, semn că este socotit demn de încredere.

Dochistele: una dintre cele două bresle ale prostituatelor din Camorr.

Doftor: medic.

Don: formulă de adresare folosită pentru nobilimea din Camorr (*Dona* pentru femei).

Finnicker: contabil, cel care ţine catastifele.

Hoţ-de-barcă: hoţ specializat în furtul bărcilor.

Jachetele Galbene: straja (poliţia) oraşului Camorr.

Jachetele Negre: armata regulată a Ducelui din Camorr, compusă din oşteni de nădejde, călîţi în luptă.

Lecţii cu colţi: să fii dat la rechini, să fii azvârlit în Golful Camorrului.

Lumina-falsă: perioadă de semiobscuritate între apusul soarelui şi lăsarea completă a nopţii în Camorr, când lumina prinsă de-a lungul zilei în Sticla-străveche continuă să se înalţe.

Momitor: hoţ (de obicei, ucenic) care creează diversiuni.

Mormântul Plutitor: navă dezafectată transformată într-o fortăreaţă plutitoare de către Capa Vencarlo Barsavi, stăpânul absolut al lumii interlope din Camorr.

Muşuroiul: regatul hoţilor şi cerşetorilor orfani care trăiesc în reţeaua de tunele de sub cel mai vechi cimitir din Camorr. Găştile din Camorr îşi împrospătează trupele cu recruţi proveniţi din Muşuroi după ce aceştia sunt călіţi aici câţiva ani.

Nocturnii: poliţia secretă a Ducelui din Camorr.

Oamenii Potriviţi: hoţi, pungaşi, membrii lumii interlope.

Palatul Răbdării: sediul străjii din Camorr, cât şi al poliţiei secrete a Ducelui, cunoscuţi şi drept Nocturni.

Piatra-duhului: substanţă albă şi cretoasă, care nu se formează în mod natural, ci numai în combinaţie cu tunelele căptuşite cu sticlă despre care se crede că au fost părăsite de Eldreni. În stare solidă, Piatra-duhului nu are gust, nu are aproape nici un miros şi este inertă. În stare gazoasă, în schimb, Piatra-duhului arde însăşi personalitatea. Victimele rămân în viaţă, dar nu mai sunt interesate de absolut nimic.

Privirea-pierdută: un narcotic lichid care se picură în ochi.

Spectacol cu colţi: competiţie de gladiatori în care se înfruntă femei şi rechini; specifică oraşului-stat Camorr.

Sticla-străveche: substanţă misterioasă ce nu poate fi alterată în nici un fel de oameni, lăsată în urma lor de Eldreni.

Ultima Greşeală: speluncă frecventată de infractorii din Camorr, aflată la parterul unui mic turn în care Ticăloşii Gentilomi au închiriat un rând de odăi.

Vântul Spânzuratului: vântul care suflă noaptea dinspre oraş înspre Marea de Fier.

Camorr-ul este un oraş-stat aflat la gura de vărsare a fluviului Angevin în Marea de Fier. Oraşul se remarcă prin cele cinci turnuri din Sticlă-străveche, fiecare având peste o sută de metri înălţime. Aceste turnuri au fost clădite de către Eldreni, strania civilizaţie care a dispărut în mod misterios şi violent cu vreo opt sute de ani înainte de acţiunea descrisă în carte. Toate oraşele importante de pe continent sunt clădite pe ruinele oraşelor Eldrene.

Fiecare dinte cele cinci turnuri este controlat de câte una dintre cele mai puternice familii nobile din Camorr. Aceste turnuri se numesc: Capcana-Zorilor, Suliţa Neagră, Luneta-de-Chihlimbar, Straja Apusului şi Bătaia Corbului. Ultimul este şi reşedinţa Ducelui Nicovante, cârmuitorul oraşului. Mica nobilime ocupă dealurile Alcegrante aflate la umbra turnurilor.

Mulţumiri

Am avut mare noroc atunci când această carte a fost aleasă spre publicare. Sunt profund îndatorat lui Simon Spanton, Gillian Redfearn, Krystyna Kujawinska, Hannah Whitaker şi Susan Howe de la Orion Books, şi nu în ultimul rând lui Anne Groell de la Bantam şi, bineînţeles, lui Deanna Hoak.

E nevoie de multă muncă pentru a domoli înfumurarea unui tânăr autor. Nu puteam avea susţinători mai răbdători şi mai generoşi decât părinţii mei, Jill şi Tom Lynch, şi nimic n-ar fi fost la fel fără ajutorul online al atoateştiutorilor: Gabe Chouinard, Matthew Woodring Stover, Kage Baker, Bob Urell, Summer Brooks, M. Lynn Booker, Chris Billett, Gabriel Mesa, Alex Berman, Clucky, Nate Blumenfeld, Ilya Popov, Ariel şi toţi ceilalţi, inclusiv cititorii şi jucătorii lui *Deads Not Words*.

Mulţumiri şi prietenilor de aici şi de departe – Jason McCray, Darren Wieland, Cleo McAdams, Jayson Stevens, Peg Kerr, Philip Shill, Bradford Walker, J.H. Frank, Jason Sartin, Abra Staffin-Wiebe, Sammi şi Louis, Mike şi Becky, Brisget şi Joe, Annie şi Josiah, Erik şi Aman, Mike şi Laura, Paul, Adrian, Ben şi Jenny Rose, Aaron, Jesse, Chris şi Ren, Andy Nelson, şi nu în ultimul rând, Rose Miller, care nu are încă vârsta potrivită, dar noi închidem ochii şi o acceptăm.

New Richmond, Winsconsin
16 septembrie 2005